

Giới thiệu Đô Thị Quỷ Vương

Quy không thể tự nhiên xuất hiện mà nó được tạo ra bởi các thiên thần.

Một thiên tài quân nhân bỗng nhiên trở thành đại ca hắc đạo.

Không ai sinh ra đã là thiên tài mà điều đó cần sự cố gắng.

Một con người với những ý tưởng cao đẹp về cuộc sống tốt hơn bằng cách chiến đấu.

Muốn thống nhất một thế giới loạn lạc bằng những luật định của giới hắc đạo.

Và cuối cùng một huyền thoại không phải tự nhiên được mệnh danh.

Con người ấy liệu có thể đạt được điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quỷ Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Về nhà

Thu Phong là một đội trưởng đội đặc công. Anh là một con người cực kì thông thạo các môn võ như Triệt Quyền Đạo bắt nguồn từ Thiếu Lâm, Vịnh Xuân Quyền, Teakwondo, Vovinam, Judo, Nhu Quyền và cả Quyền Thái.

Từ nhỏ Thu Phong đã được một người thầy là sát thủ nổi tiếng của Sài Gòn dạy võ. Những đường võ anh học được rất sắc bén, một đòn một quyền có thể lấy mạng những kẻ lơ tơ mơ bất cứ lúc nào.

Khi lớn lên anh gia nhập làm một đặc công. Sau bốn năm anh lên được chức đại đội trưởng, thêm ba năm sau anh rời khỏi nơi đó để về với gia đình.

Trên một con đường cao tốc

Bây giờ đã là năm giờ sáng. Trong một con xe Audi chờ Thu Phong ...

“Bây giờ cậu muốn đi đâu?” Tài xế lái xe ngồi phía không quay đầu lại hỏi Thu Phong.

Thu Phong đang trầm tư trong suy nghĩ nên cũng không biết tài xế đang hỏi. Nói là tài xế của ông Hoàng nhưng thật ra người tài xế cũng là một quân nhân đã về hưu, nay ông cũng đã hơn sáu mươi.

Ông Hoàng tên đầy đủ là Nguyễn Huy Hoàng là một người anh em kết nghĩa của mẹ Thu Phong. Ông là một người có chức quyền trong quân đội, cựu mang Thu Phong những ngày đầu tiên khi anh nhập ngũ cho đến khi rời khỏi.

Bác tài xế cũng là bạn tri giao lâu năm nên gần như những việc về đời thường của ông Hoàng bác tài xế đều biết cả.

Thấy Thu Phong vẫn không trả lời bác tài xế lại gọi thêm lần nữa “Phong ... Phong. Cháu tính đi đâu? “. Nghe tiếng gọi Thu Phong giật mình trở lại thực tại trong cái suy nghĩ vẩn vơ của mình” Dạ? Dạ dạ! ... À, bác chở cháu về Vũng Tàu đi. Nhà cháu ở đó “. “Ừ” Bác tài xế nhìn vào gương trả lời Thu Phong rồi đánh xe đi về Thành Phố biển Vũng Tàu.

.....

Hơn một tiếng sau xe bắt đầu tiến vào địa phận Vũng Tàu. Ngồi trong xe Thu Phong vẫn ngửi được mùi của biển xộc vào mũi. Mùi hương quen thuộc gắn bó với Thu Phong.

Đã không biết bao nhiêu năm Thu Phong đã không quay về đây, nơi mà anh được sinh ra và lớn lên. Nơi đây có bạn bè, gia đình của Thu Phong.

Một thành phố biển nhộn nhịp và thơ mộng. Ở Vũng Tàu lúc trước có một con đường được mệnh danh là con đường đẹp nhất Việt Nam, một bên là biển một bên là núi. Nhưng về sau có những con đường khác được khám phá đẹp hơn, dù vậy cũng không thể phủ nhận vẻ đẹp của con đường đó.

Vẻ đẹp của thành phố biển đã gọi cho Thu Phong những kỷ niệm đẹp khiến anh cảm tâm trạng đỡ hơn phần nào. “Bác có thể chở cháu ra biển được không? Cháu muốn dạo biển một lần rồi về!”

Thu Phong thật sự rất muốn đi vòng biển, nghe những tiếng sóng vỗ, gió biển, con người làng chài nơi đây. “Được rồi, dù sao bác cũng được chú Hoàng dặn là cả ngày hôm nay sẽ đi đến những nơi cháu yêu cầu mà. Yên tâm mà ngồi đó đi “ Bác tài xế quay sang nhìn Thu Phong cười nói. Thu Phong cảm

on một tiếng rồi lại tiếp tục ngắm cảnh.

Thật sự qua mấy năm thành phố này đã thay đổi quá nhiều, càng ngày càng nhiều nhà cao tầng mọc lên khắp mọi nơi. Các quán bar, các khu ăn chơi, quán cà phê mọc lên như nấm ở mỗi con đường. Vũng Tàu cũng là một thành phố chơi sang nhất nước. Không biết ông chủ tịch thành phố này nghĩ gì mà lát đá hoa cương khắp vỉa hè quanh biển, bao quanh cả Vũng Tàu.

“Ào ... ào.. rào rạt...” Cuối cùng xe cũng đã chạy ra tới ven biển, Thu Phong có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ nhẹ nhàng vào bờ. “Bác ơi, dừng xe ở đây đi, cháu muốn ngắm cảnh biển một tí ạ!” Thu Phong lễ phép nói với bác tài xế. Đối với người lớn, những người mà Thu Phong thực sự tôn trọng thì cho dù người ta thấp kém tới nào Thu Phong vẫn lễ phép.

Bác tài xế nghe vậy liền cho xe tấp vào lề.

Bây giờ đã hơn sáu giờ sáng. Cảnh quang xung quanh thật yên tĩnh, có rất ít xe qua lại. Trên vỉa hè của con đường có người già, người trẻ, trung niên, kể cả trẻ con cũng có đều đang chạy bộ tập thể dục ở đây.

Cảnh tượng quen thuộc Thu Phong thường thấy vào mỗi sáng sớm ở đây. Bước xuống xe Thu Phong vươn vai một cái thật mạnh “Oáppppppp...”. “Không biết đã bao lâu rồi nhỉ?” Thu Phong thì thầm tự hỏi bản thân.

Thu Phong tận bây giờ vẫn mặc đồ của quân nhân, một chiếc quần của lính đặc công và cái áo xanh trơn. Ánh nắng sáng rọi vào thân hình rắn chắc cao một mét tám khiến cơ bắp của anh nổi lên trông thấy. Thêm việc ở giết nhiều tên tội phạm trong lúc làm nhiệm vụ của anh nên vô tình khiến sát khí bản thân bộc lộ ra.

Việc một quân nhân bước xuống từ một chiếc Audi A8 khiến mọi người xung quanh đều dán mắt vào Thu Phong. Thật sự Vũng Tàu mà thấy một chiếc Audi vào những ngày thường rất khó, đa số những chiếc xe hạng sang như Audi, Lamborghini, Mercedes, Ferrari, Đều là xe ở trên thành phố Sài Gòn đổ về đây để đi du lịch. Nhất là việc thấy một chiếc Audi vào sáng sớm như thế, có lẽ sẽ có vài người không biết gì về xe oto nhưng sự sang trọng của chiếc xe đủ khiến họ phải nhìn theo.

“Chú ơi! Chú là bộ đội phải không ạ?” đang mãi ngắm nhìn cảnh biển thì bỗng một bé trai khoảng 6 tuổi chạy lại kéo áo Thu Phong hỏi.

Thu Phong cũng khá thích con nít, nhất là những đứa trẻ ngoan, anh cúi người thấp xuống xoa đầu đứa bé nói “Đúng rồi cháu! Chú là một quân nhân đó!” Anh cười. Đứa bé nghe vậy bỗng nhảy tung tung lên hưng phấn nói “

Thế chú có ra trận đánh giặc không ạ? Chú bảo vệ đất nước đúng không ạ? Cháu rất thích làm bộ đội! Vì thế cháu có thể bảo vệ đất nước của mình, bảo vệ những bạn bè của mình, gia đình mình! Làm bộ đội có vui không chú? “

Đứa bé hỏi một loạt câu khiến Thu Phong ngỡ người, không ngờ con nít bây giờ dạn dặt. Ngày xưa bản thân hẳn gặp người lạ chả dám nói chuyện thế này đâu. Thu Phong nhìn đứa bé một lúc rồi nở nụ cười nói “Cháu à! Làm một quân nhân không phải là vui hay không, nếu cháu đã quyết định làm một người lính thì phải có một lòng yêu nước không bao giờ được nản. Dù gặp bất cứ kẻ thù nào cũng không được đầu hàng! Lớn lên cháu sẽ hiểu thôi! “

Đứa bé nhìn Thu Phong gật đầu lia lịa. “Thiên ơi! Về đi thôi con. Thằng này sao lại chạy lung tung nói chuyện với người lạ thế kia!” Xa xa một người phụ nữ có vẻ là mẹ của thằng nhóc đứng trước mặt Thu Phong chạy lại gọi nó đi. “Dạ” Thằng bé dạ một tiếng rồi chạy lại phía mẹ mình. Người phụ nữ thấy Thu Phong liền gật đầu một tiếng rồi dắt con mình đi.

Một lúc sau Thu Phong đói bụng liền rủ bác tài xế đi ăn sáng. Ăn sáng xong Thu Phong bắt đầu về nhà. Nhà của Phong nằm ở một con hẻm dưới chân núi nhỏ thành phố.

Xuống xe Thu Phong nói bác tài không cần chờ hẳn đi đâu nữa, chào bác tài xế một tiếng rồi Thu Phong đi lên hẻm (vì hẻm nằm ngay chân núi nên có dốc, do đó phải nói là lên hẻmv).

Nhà Thu Phong nằm ngay cuối hẻm do vậy đi lên hẻm Thu Phong gặp những hàng xóm của mình khi trước đều chào hỏi một tiếng. Đi được một quãng có người gọi Thu Phong lại “ Ê! Mày là thằng Phong phải không? Đi lính về rồi hả?” Người gọi Thu Phong lại là một ông già gầy gò xương cầm một chai rệu trên tay, ông ta ngồi ngay trước nhà thấy Thu Phong đi ngang qua liền gọi lại.

Thu Phong nghe thấy liền quay đầu lại, ra là ông Hùng quê. Ông này cũng là lính giải ngũ, uống rệu từ những năm kết thúc chiến tranh Việt Nam 1975 tới tận bây giờ vẫn chưa chết, thế quái nào mà ngày nào ông cũng uống ít nhất hai chai rệu từ đó tới giờ vẫn không chết, Thu Phong cũng thấy đồ mờ hơi vì độ sống dai của ông này.

“À! Chào chú Hùng, cháu vừa xuất ngũ nên bây giờ mới về đây “ Thu Phong quay sang nói. Ông Hùng cầm chai rệu trên tay giọng khàn khàn cười cười nói “Lâu quá không thấy mày, vẫn khỏe phải không? “ “Dạ đúng vậy! Thôi cháu lên trên nhà đây, hôm khác chú cháu mình nói chuyện!” nói xong Thu Phong quay mặt đi luôn.

Đứng nói chuyện với ông già này có tới sáng, lúc còn nhớ nhà lần nào ông gọi mình lại nói chuyện cũng cả tiếng mới chịu thả đi. Toàn những chuyện không đâu cũng lấy ra nói, cũng chả hiểu nổi ông tới ngồi một chỗ mà ngày nào cũng có chuyện để nói. Đã vậy mấy ông bạn nhậu của ông cũng thế, lầy như nhau.

“Cuối cùng cũng về rồi!” Vác theo hai cái ba lô to tướng Thu Phong bước tới cửa nhà, đặt ba lô xuống Thu Phong cúi xuống nhấc đáy chậu cây ngay trước cửa lên, dưới đó có một chiếc chìa khóa.

Bao nhiêu năm rồi mà mẹ vẫn để một cái chìa khóa nhà ở dưới này. Lúc còn trong quân đội Thu Phong luôn gọi điện về cho nhà, dù không về nhà kể từ khi nhập ngũ nhưng cậu vẫn thường xuyên gọi cho mẹ. Bà dặn lúc nào cũng để chìa khóa dưới chậu cây, lúc nào mà về không có bà ở nhà thì lấy chìa khóa mở mà vào.

Mở cửa bước vào, vẫn khung cảnh quen thuộc ngày nào, dù có thay đổi chút chút về nội thất nhưng cảm giác quen thuộc ấy vẫn không mất.

Ngắm căn nhà một hồi Thu Phong lại vác ba lô vào phòng mình. Phòng của anh vẫn vậy, không ai ở nhưng cũng không bụi bặm, mẹ vẫn dọn phòng cho anh. Quá mệt mỏi Thu Phong vừa vào phòng là lăn ra ngủ luôn, cửa nẻo cũng để tang hoang không thềm đóng.

Đến giữa trưa thì Thu Phong thức dậy ... Không phải tự nhiên mà thức, do mùi thức ăn thơm phức Thu Phong ngửi thấy được “Ơc ơc ...” Bụng kêu réo, Thu Phong đi vào bếp. “Mẹ!” Thu Phong thấy mẹ đang đứng nấu ăn bỗng anh nhào tới ôm mẹ từ đằng sau thật chặt rồi buông ra nói “Sao mẹ về không gọi con dậy?”.

Mẹ Thu Phong cười, đã qua bao năm rồi mà nhìn mẹ vẫn trẻ như vậy. Lúc mẹ Thu Phong sinh ra cậu lúc đó bà chỉ mới hơn hai mươi, bây giờ thì bà cũng đã gần năm mươi rồi. Dù vậy Thu Phong vẫn thấy mẹ mình sẽ hơn những bà cùng tuổi khác. Biết vậy lúc mẹ hỏi mẹ mày trẻ không, thì Thu Phong luôn miệng chê gớm, trẻ gì mà trẻ.

“Thấy con ngủ ngon quá mẹ không nỡ gọi. Ở trong đó chắc khổ lắm con mới được ngủ như vậy! “ Mẹ Thu Phong nở nụ cười ấm áp nói, rồi bà lại quay sang dặn “Con vào phòng tắm rửa thay đồ đi, thằng cu Long em con sắp học về rồi đấy. “ Thu Phong cười hạnh phúc rồi chạy vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Gặp lại bạn cũ

Thu Phong vừa tắm xong bước ra thì nghe thấy tiếng xe máy đi lên nhà. “Mẹ! Con học về!” Một giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ với Thu Phong vang lên. “Ừ, anh hai mày về rồi kìa” Mẹ Thu Phong từ trong bếp nói vọng ra. Người vừa lên tiếng là Thiên Long em trai ruột của Phong. Long giật mình lắm bầm “Anh hai?”. Thiên Long năm nay mười lăm tuổi, học lớp mười thuộc trường cấp 3 Vũng Tàu, một trong các ngôi trường điểm ở thành phố đạt chuẩn quốc gia. Với thân hình cao 1m73 hơi gầy, làn da trắng, mắt hai mí, khuôn mặt khá là đẹp trai. Việc làm Thiên Long tự hỏi cũng đúng, từ năm lên tám tuổi Thu Phong đã gia nhập quân đội, tới tận bây giờ đã là bảy năm. Hồi nhỏ Thiên Long rất quậy ai nói cũng không nghe, riêng chỉ sợ mỗi Thu Phong anh hai của nó. Thu Phong nói một thì thằng em như nó không dám nói hai, dù đúng hay sai. Điều đó cho thấy Thiên Long sợ anh của mình như thế nào. Do Thu Phong đi quá lâu, dần dần Thiên Long trưởng thành cũng quên mất mình có người anh.

Bỗng ký ức của Thiên Long ùa về, nhớ những trận đòn của anh hai lúc mình hư. Nhớ lúc anh hai mua bánh mua kem cho nó, nhớ những lúc anh dạy mình cách làm người, nhớ lúc anh nó thương nó chờ nó đi chơi ... , nhớ cả lúc anh hai đi dặn nó là phải chăm lo cho mẹ không được làm mẹ khóc mẹ buồn. Thu Phong bước ra, người anh của nó đây rồi. Thu Phong nhìn thằng em trai của mình cười, Thiên Long hai con mắt mở to ra la lên “Anh hai!!!!” rồi chạy lại phía Thu Phong, quăng cả cái cặp xuống đất.

Thu Phong thấy thằng em của mình cũng bất ngờ, không ngờ nhanh đến vậy, lúc cậu nhập ngũ thằng cu chỉ mới tám tuổi, đứng chỉ tới bụng của mình mà bây giờ đã gần bằng mình mất rồi. Thu Phong nhìn Thiên Long xoa đầu cười “Ừ, anh về rồi này. Mày cao lên nhanh quá nhỉ? Đạo này học hành sao rồi? “ Lúc Thiên Long còn nhỏ Thu Phong thường hay xoa đầu nó, bây giờ nó cũng coi đã lớn được một chút rồi, thói quen hay bị xoa đầu của nó bây giờ đã thành không quen rồi. Long nghiêng đầu qua một bên nhìn anh hai của mình hưng phấn nói “ Oaaa, anh cao thật đấy, chắc phải 1m80. Em cứ ngỡ phải cao bằng anh rồi. Em học giỏi lắm anh hai yên tâm, hehe “. Thu Phong hắc hắc cười “Mày cao bằng anh mày thế quái nào được, cố gắng cao bằng anh đi. Nghe mẹ nói mày học trường Vũng Tàu à? Tốt! “. Lúc trước khi chưa nhập ngũ Thu Phong chỉ cao 1m70, qua bảy năm Thu Phong luyện tập rất nhiều, chiều cao phát triển cũng từ đó, mà tới 1m80 thì hẳn tẹt ngời rồi cao không nổi. Còn em của mình thì cao nhanh quá.

Đang trò chuyện với thằng em thì mẹ dưới bếp gọi “Hai đứa xuống dọn cơm ăn này! “. Thu Phong cùng Thiên Long đồng thanh “Dạ”, Thu Phong lại quay sang nói với thằng em “Vô thay đồ đi rồi ăn cơm, để anh dọn cho “, Long gật đầu “ Dạ “

Sau bữa cơm Thiên Long lại phải đi học ở trường buổi chiều. Hai anh em ngồi ôn chuyện một chút rồi khi Long đi học Thu Phong lại sang nói chuyện với mẹ những ngày mình ở trong quân đội. Cậu nói dối lý do mình giải ngũ vì cảm thấy không hợp với quân đội, cậu muốn ra ngoài lập nghiệp để cho ba mẹ con có cuộc sống tốt hơn. Mấy năm nữa thằng Long nó lên đại học thì chi phí học đại học không hề rẻ mà đồng lương của bộ đội lại quá ít. Lúc ở trong quân khu cứ một năm Thu Phong gửi tiền về cho mẹ một lần, toàn bộ tiền lương cậu không xài một đồng gửi cho mẹ hết.

Mỗi tháng với chức vụ thiếu tá của Thu Phong thì mỗi tháng cậu có hai triệu tiền lương, mỗi năm trung bình Thu Phong gửi về cho mẹ hơn hai mươi triệu, cậu chỉ giữ cho bản thân mình khoảng một triệu để gọi điện về nhà. Chưa kể những năm cậu làm nhiệm vụ được tiền thưởng cậu đều gửi về cho mẹ. Năm nay cậu xuất ngũ vào dịp gần tết, tiền lương của cậu được gửi trong tài khoản hơn hai mươi triệu cộng thêm tiền thưởng khi hoàn thành những nhiệm vụ được giao từ cá nhân cho đến tập thể cậu cũng được hơn bốn mươi triệu. Với xa hội bây giờ một năm kiếm được nhiều đó tiền hoàn toàn là chết đói.

Mỗi tháng một gia đình chi tiêu trung bình khoảng bảy triệu, tiền ăn uống, xăng, điện nước ... Tiền lương của mẹ Thu Phong đi làm cho người ta một tháng chỉ có bốn triệu. Phải tiết kiệm lắm mới sống qua ngày được. Có Thu Phong gửi tiền về nên cuộc sống mẹ và em ở nhà mới dễ chịu được một chút.

Mẹ Thu Phong bà nói với anh mỗi năm tiền anh gửi về bà chỉ xài một phần, một phần để dành sau này cho bản thân anh cưới vợ. Thu Phong cũng không nghĩ mẹ tiết kiệm tới vậy, hơi bất ngờ nhưng anh cũng không quan tâm lắm, trước giờ Thu Phong có tiền thì xài không thì thôi. Bây giờ đau đầu nhất là nghĩ đến chuyện kiếm việc làm. Lĩnh đặc công giải ngũ như hẳn chuyện kiếm được việc rất khó với cái bằng quân đội này.

Một lúc sau mẹ Thu Phong cũng đi làm, cả nhà còn mỗi mình hẳn. Hẳn liền lôi cái laptop hiệu toshiba từ năm nào của hẳn ra, phải nói cái lap này cũ không thể cũ hơn. Mua qua tay của mấy thằng ăn cắp có một triệu bạc, cũng may cái máy khá bền nên tới giờ vẫn xài được. Lên mạng Thu Phong truy cập vào facebook(fb), mấy năm trời hẳn không vào cái fb của mình.

Đăng nhập fb vào thì hơn 200 thông báo, 24 tin nhắn. Thăm nghĩ trong đầu “Ít nhất vẫn có người nhớ đến mình” “ấn vô thông báo và tin nhắn thì thực sự bị hổng hổng. Toàn là thông báo quảng cáo hoặc mời chơi game, qua tới tin nhắn toàn mời mua sim. Tổ sư cái bọn đa cấp, Thu Phong thăm chửi. Ít nhất cũng có hai ba tin nhắn từ nhóm lớp cấp hai của hẳn.

Tin nhắn vào ngày 16 tháng 1: Từ lớp trưởng “Ê mấy bạn, sắp tết rồi ai về thăm thầy cô cũ không? Đến nhà các cô chúc tết. Mọi người ra cái lệnh để xem ai rảnh ngày nào nhiều nhất rồi đi!”

“Ok, tui rảnh ngày xx xx” “Tui cũng vậy” “Còn tao thì ngày xx xx”

Đọc xong dãy tin nhắn Thu Phong thấy cũng nhiều người đi nên hẳn cũng đi luôn, lâu qua rồi không về thăm thầy cô cấp hai.

Từ Thu Phong: “Chào mấy đứa, anh ra quân rồi.v. Hôm đó tập trung ở đâu nào?”

- Đã xem ... đã xem

“Cái lũ bựa này” Thu Phong chửi thầm

“Pingg” Tin nhắn từ lớp trưởng: “Ông về rồi hả hôm, biệt tích mấy năm trời. Cả đám thống nhất ngày 25 tháng một, sáng 7h tập trung trước trường cấp hai của tụi mình rồi đến nhà từng cô chủ nhiệm nha. Đám tui nhớ ông quá.”

Thu Phong đọc tin nhắn rồi nghĩ “Xem ra còn được con mụ lớp trưởng này” sau đó trả lời “Ok, hôm đó gặp”

“Pingg” Một tin nhắn khác hiện lên. Người nhắn là Lê Huỳnh Đạt: “Mày về rồi hả Gấu? (Tên biệt danh của Thu Phong lúc còn đi học)” “Ừm, tao vừa về. Mày đang đâu vậy?” “Đang nhà, chiều 5h đi cà phê nha. Lâu quá không gặp nhớ mày vờ lờ ra!” “Ok, quán cũ” “Ok”.

Huỳnh Đạt, một người bạn thân của Thu Phong chơi chung từ tận cấp hai cho đến lúc Thu Phong nhập ngũ. Sau này qua tin tức trong quân khu Thu Phong nói lên một thiên tài về công nghệ thông tin, thuộc bộ phận Thông tin Khoa học quân sự. Đó cũng chính là Đạt bạn thân cũ của Phong. Huỳnh Đạt đã từng hack thẳng vào hệ thống của CIA nhưng chỉ được năm phút rồi bị đánh bật ra. Lúc đó Đạt mới vào quân đội được sáu tháng đã đạt tới trình độ đó. Cũng đúng, từ lúc còn đi học chung với Thu Phong thì bất cứ điện thoại nào hư về phần mềm android đưa cho Đạt nó đều sửa ngon lành. Lúc sau còn biết sửa cả máy tính và tất cả đều là tự mò mẫm trên mạng không ai chỉ. Tự tìm tòi đã giỏi như vậy huống chi được đào tạo bài bản.

Do thuộc phân khu khác nhau nên tận bảy năm Thu Phong vẫn chưa có dịp gặp lại thằng bạn thân này.

.....

Hơn năm giờ chiều, tại một quán cà phê nào đó trên con đường Bình Giả.

Thu Phong đã ngồi sẵn trong quán cà phê từ bao giờ. Đang mãi ngắm dòng người qua lại bỗng Phong thấy một thân hình quen thuộc đi tới “Ê! Đạt, tao đây này”, “À.. Ôi!” người Phong gọi chính là Huỳnh Đạt, thằng bạn thân tri kỷ của Phong. Đạt mông xuống chỗ ngồi Đạt gọi một ly cà phê đen rồi quay sang nói chuyện với Thu Phong với ánh mắt tò mò “Không ngờ nhìn mày bây giờ khác thế, đồ hơn trước nhiều nhì. Nhìn mày già dặn hơn hẳn” Thu Phong nhìn Đạt cười “Ừ, cũng do độ khác nghiệt trong quân đội mới ra tao bây giờ! À mà nghe nói mày cũng ở trong đặc công hả. Mỗi tội tao với mày khác quân khu nên khó gặp nhau!”

Đạt nghe vậy liền cười khà khà gãi đầu nói “Ừ, dù vậy tao vẫn không nổi bằng mày. Mày được mệnh danh là con quái vật của đặc công Việt Nam. Chưa bao giờ thấy mày thua một trận nào cả, chỉ có hòa. Mà mấy trận hòa theo tao thấy mày vẫn tỉnh như ruồi trong khi người ta muốn đuổi hết sức rồi mày luôn là thằng kêu hòa đầu tiên.” Phong gật đầu cười cười để anh bạn mình nói tiếp “Thật ra cũng có mấy lần tao tính gặp mày qua mấy vụ đại hội quân đội rồi, nhưng làm bên khoa thông tin tao nắm được gần như toàn bộ bí mật quốc gia. Cả những việc tao không được biết, cả lý do tại sao mày lại buộc rời khỏi quân đội. Mà lý do đó tới chính mày cũng không biết!”

Thu Phong nghe xong câu cuối của Huỳnh Đạt bỗng dưng anh nổi da gà. Còn chuyện gì mà mình chưa biết sao?

(

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Bí mật kinh thiên

Thu Phong khá bất ngờ. Còn việc gì hắn chưa biết? Huỳnh Đạt thấy ánh mắt không tin của Thu Phong bèn cười nham hiểm. “café của anh đây ạ”

Em nhân viên đưa ly café cho Đạt rồi đi chỗ khác. Thu Phong nhìn không được liền mắng “Mày giấu làm cái gì, dù gì tao cũng đã rời ngũ rồi sợ sợ cái gì nói đi” “Đạt nghe vậy lại cười nham hiểm rồi nói “Lại đây tao nói cho nghe! Chọc mày tí thôi, là vậy ...” Đạt ngo qua ngo lại coi có ai nghe lén không rồi lại gần nói nhỏ với Thu Phong.

Năm phút sau Thu Phong đỡ người khi nghe xong Đạt nói. Việc Thu Phong bị trừ khử khỏi quân đội không những uy hiếp tới quốc gia khác mà còn uy hiếp tới một đội bí mật trong quân đội. Đó là đội Sát Long của quân đội. Đội Sát Long là một đội tập hợp những người tưởng chừng chỉ có trong phim đó là NGƯỜI DỊ NĂNG và những đặc công giỏi nhất từ trước đến giờ đều gia nhập đội đó. Sát Long chuyên nhận những nhiệm vụ nguy hiểm cấp bậc Từ A đến SS+. Sát Long chia làm mười hai đội nhỏ, mỗi đội hai mươi người. Người đứng đầu đội đó là một lão già Hoàng Diệp Xuân. Lý do Thu Phong bị trừ khử nằm ở đây.

Dù Thu Phong có che dấu thực lực bản thân thì với những người có cấp độ cao như lão già Diệp Xuân kia thì nhìn ra thực lực của Thu Phong rất là dễ. Một đội trưởng đặc công thôi, chưa biết đến sự tồn tại của một tổ chức Sát Long mà sức chiến đấu có thể bằng hai đội phó của đội Sát Long. Đó là Thu Phong chưa được dùng thảo dược hay rèn luyện khắc nghiệt nào cả, với tính cách của Thu Phong nếu gia nhập đội chỉ nó bạo loạn, vì hắn không gia nhập bất cứ một phe nào. Điều đó cũng đáng lo ngại nếu bản thân anh làm loạn, điều thứ hai là nếu Thu Phong gia nhập một gia tộc nào đó thì sẽ làm mất cân bằng giữa ngũ đại gia tộc của quốc gia. Điều đó sẽ gây nên chiến tranh nội bộ không cần thiết. Thu Phong là một con thú hoang khó thuần chủng, thay vì được sử dụng thì Thu Phong sẽ bị đào thải.

Một việc đáng lo ngại nữa là khi Thu Phong gia nhập đội Sát Long rồi thì với tiềm năng của Thu Phong thì kiểu gì cũng sẽ lên được chức Tổng Tư Lệnh của đội Sát Long mà chức vụ đó lão già Diệp Xuân vốn dành cho cháu nội của hắn. Nên việc này càng không thể.

Một thông tin tiếp theo Thu Phong biết được là về sự phân chia của người dị năng

Dị năng giả được chia làm hai loại:

- Thứ nhất là dị năng giả bẩm sinh. Được di truyền đột biến từ gen bố mẹ rồi qua quá trình rèn luyện sẽ bộc phát ra hoặc ước thúc (cũng có khả năng vô tình xuất hiện). Dị năng giả này được chia làm các cấp như sau:

+ Cấp 1 (Có 4 cấp nhỏ: Sơ kỳ, Trung kỳ, Hậu kỳ và Đỉnh Phong)

+ Cấp 2 (Như trên)

+ Cấp 3 (...)

+ Cấp 4 (...)

+ Cấp 5 (...)

+ Cấp 6 (Những người thuộc cấp này rất hiếm, không quá 20 người)

- Thứ hai là Võ Năng Giả hay còn gọi là Người Tu Chân. Võ Năng Giả là luyện tập, có nội công, kinh mạch. Tất cả đều tự luyện tập mà ra. Cũng chia thành các cấp khác nhau

+ Võ Sư (Tương đương cấp 1 dị năng giả)

+ Võ Tôn

+ Võ Vương

+ Võ Hoàng

+ Võ Thánh

+ Võ Thần (Tương đương cấp 6 dị năng giả, khoảng mười người)

Thu Phong còn nghe Đạt nói đây chỉ là thông tin cơ bản, còn có những lão bắt từ nghe nói còn mạnh hơn.

Đây thực sự là ngoài tầm hiểu biết của Thu Phong rồi. Đúng là thế giới này còn nhiều bí ẩn hắn chưa biết. Sau khi ôn tí chuyện với Huỳnh Đạt, Thu Phong liền về nhà rồi suy nghĩ những câu nói của thằng bạn mình. Lúc chuẩn bị về Đạt còn quay lại nói với Thu Phong “Với sức chiến đấu của mày thì tương đương với Võ Tôn trung kỳ, nhưng gặp Võ Tôn sơ kỳ thì mày chỉ đánh ngang cơ thôi. Lý do đó là mày chưa có biết sử dụng nội công” rồi đi một lèo về nhà để Thu Phong ở lại.

“Thôi dẹp mẹ nó đi! Nhà cửa lo chưa xong đi lo mấy cái thằng tào lao như trong phim làm gì” Thu Phong nghĩ một hồi nổi khùng lên chửi. Bản thân Thu Phong rất đơn giản, một khi không quan tâm cái gì rồi thì hắn cũng đểch quan tâm cái đó luôn. Thêm bản tính vô cảm nữa nên việc gì không tồn tại đến

kinh tế của hắn thì hắn cũng chẳng quan tâm nốt.

Bây giờ việc tất yếu nhất đối với Thu Phong bây giờ là kiếm việc làm. Cảm tưởng bằng chứng nhận tốt nghiệp trường đặc công ra thì hắn chẳng có gì. Bây giờ hắn thông thạo năm loại ngôn ngữ mà không có bằng cấp vẫn rất khó để kiếm việc. “Chắc làm phiên dịch viên quá nhỉ?” Thu Phong nghĩ vẫn vơ trong đầu rồi lại ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Tối trời tối thì Thiên Long về, thấy anh hai đang ngủ thẳng cu liền lay lay thẳng anh dậy “Anh hai, dậy ăn cơm nè! Em hâm lại đồ ăn rồi. Hôm nay mẹ làm ca chiều đến tối mới về!”. Giật mình tỉnh dậy Thu Phong gật đầu “À. Ừ”

Trong bữa cơm Thiên Long háo hức hỏi anh mình “Anh hai, lát đi sinh nhật bạn em với em không? Nó có bà chị gái đẹp lắm mà chưa có bồ. Nó đang kêu em giới thiệu ai cho bà. Em thấy anh là nhân tuyển thích hợp nhất đó “Đang ăn Thu Phong bị Long nói cho một mạch đến bức cả mình. Thu Phong trả lời ngắn gọn “Mày rảnh quá lo học đi “. “Nhưng mà ... “ “Không nhưng nhì gì cả! “ Thu Phong nghiêm giọng. Đùa gì chứ, công ăn việc làm chưa ổn định, quen gái có mà cặp đất à?

Nhà Thu Phong chỉ có hai chiếc xe máy. Một chiếc mẹ hắn dùng đi làm còn một chiếc kia lúc trước còn ở nhà Thu Phong dùng để đi học, sau này nhập ngũ Thu Phong để lại cho thằng em sử dụng. Bây giờ việc cần lo là mua chiếc xe mới để tiện cho việc đi lại để kiếm việc làm, chứ đi taxi kiểu này tiền đâu cho thâu.

Ăn cơm xong Thu Phong lại vào trong phòng ngồi máy tính tìm kiếm xe trên mạng để mua. Còn thằng em thuyết phục ông anh hoài không được cũng bèn đi thay đồ rồi xách xe đi dự sinh nhật. Trước khi đi nó còn xin số điện thoại của Thu Phong sau đó cười nham hiểm. Thu Phong thấy vậy cũng chẳng quan tâm mấy. Trẻ con bây giờ toàn nghĩ đến chuyện không đâu.

(Chương này hơi ngắn vì chủ yếu nói về Thông tin người dị năng. Chương sau sẽ có bèm mấy thằng trâu:V)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thiên Long gặp chuyện (1)

Bây giờ đã gần tám giờ tối. Tại Phong Thu Phong, anh đang dán mắt vào màn hình máy tính để kiếm một chiếc xe vừa túi tiền để mua. Sau một tiếng vất vả cuối cùng anh cũng thấy trên chợ Vũng Tàu (web buôn bán đồ qua mạng) một chiếc exiter đời 2013 côn tay với mã lực 135. “Chiếc này cũng được ấy nhờ?” Thu Phong đang tự hỏi. Giá mà chiếc xe Thu Phong đang xem là hai mươi lăm triệu, giấy tờ đầy đủ, xe nguyên zin chưa thay một món đồ nào hết. Hiện xe này đã ngưng sản xuất, qua mấy năm Thu Phong ở quân đội thì chiếc này vẫn chưa xuống giá bao nhiêu cả.

Tìm số điện thoại của người bán, Thu Phong liên hệ và xem xe vào sáng ngày mai nếu được thì mua ngay tại chỗ. Xong việc tìm kiếm xe giờ là đến vụ kiếm việc làm của anh. Khá khó cho với kẻ chỉ biết đánh nhau như Thu Phong trong quá trình kiếm việc làm. Qua một lúc lâu Thu Phong thở ra một hơi “Chà có công việc nào thích hợp nhỉ? Chắc lấy tiền của mình cho người ta vay lấy lãi quá ... Như vậy có thất đức không ta?” (Tác giả: Đi làm từ thiện bù lại) Nghĩ một hồi Thu Phong mặc kệ vụ việc làm để mai có xe rồi tính.

Những việc cần làm không còn nữa Thu Phong liền tắm một cái rồi leo lên giường ngủ phì phì.

9 giờ tối. Cảnh tượng thành phố biển Vũng Tàu nhìn từ trên xuống tuyệt đẹp. Ánh đèn từ trung tâm thành phố, những ngọn núi, xa xa ở biển lại có những con tàu với đèn sáng trưng cả mặt biển. Thu nhỏ cảnh tượng hơn tại một quán Bar nào đó nằm trong thành phố.

Bên trong quán bar có những người đang lắc lư theo điệu nhạc, trẻ có, lớn có mà già cũng có. Các cô gái mặc đồ bốc lửa đang uống bia với mấy người đàn ông, dù bị sờ soạng khắp người thì các cô gái ấy vẫn cười sặc sụa rồi uống bia. Các cô gái đó qua bàn của mấy người không có phụ nữ đi cùng để kiếm tiền bo. Trong vô số người ở quán Bar đó thì có vài bàn chỉ toàn những đứa tuổi mới vị thành niên.

“Ê mày! Anh hai mày cuối cùng là không đi hả, làm tao rù chị tao theo. Tao nói bà có anh của thằng bạn em men lỳ lắm, chị đi sinh nhật em sẽ thấy. Mới đầu tao nói bà còn không quan tâm, tao dụ mãi mới được. Cuối cùng anh mày không đi “ Trong ánh đèn mờ của quán bar có hai bóng hình đứng sát lại nói chuyện với nhau. Người kia nghe vậy trả lời “Tao dụ mãi không được ấy chứ! Ông anh tao vừa cao vừa đồ nữa, tuy mặt không đẹp trai bằng tao nhưng được cái men lỳ lắm mày, ông là lính đặc công vừa xuất ngũ. Nghe đâu làm đội trưởng, chức lên tới Thiếu tá lận.”.

Hai bóng hình đó chính là Thiên Long và bạn của nó Hà Hải. Hà Hải cao 1m70 thân hình có chút cân đối, con mắt một mí lúc nào cũng đảo lia đảo lịa các em trong quán bar. Thằng cu này chơi chung với Thiên Long từ hồi cấp 2. Tuy là chơi chung nhưng Long học giỏi hơn hắn, bằng chứng là Thiên Long vào được trường điểm, cu Hải lại rớt vô trường dân lập Lê Hồng Phong. Lê Hồng Phong được cho là ngôi trường có học sinh đánh nhau nhiều nhất thành phố. Năm nào cũng có hàng tá vụ ẩu đả chém nhau bị công an bắt, đối tượng là các học sinh Lê Hồng Phong.

Hà Hải cũng là một thành phần bất hảo thích đánh nhau trong ngôi trường đó. Dù Thiên Long và Hà Hải tính cách có trái ngược nhau nhưng trước giờ hai đứa vẫn cứ chơi thân như vậy. Hà Hải luôn bảo vệ Thiên Long khi bị người khác bắt nạt, Hải cũng có lần cũng thử đánh giỡn với Thiên Long. Kết quả Hải thua thảm bại nhưng Thiên Long lại không thích đánh nhau, sợ làm mẹ buồn. Tính cậu rất hiền không muốn làm hại ai. Nhiều lần Hải rù Long đi đánh lộn mà Long nhất quyết không đi nên Hải cũng chẳng buồn rù nữa.

Hà Hải nghe Thiên Long kể về anh mình liền phấn khích lên “Vậy anh mày đánh nhau giỏi lắm phải không? Kêu anh mày dạy tao vài đòn đi, tao muốn đập mấy thằng lớp 12, chúng nó khinh người quá đáng. Lúc nào cũng chọc ghẹo mấy em nữ lớp tao.” Thiên Long gật đầu ra vẻ “Ừ, ông đánh nhau kinh lắm, lúc còn đi học ông đã bém nhau với mấy thằng to hơn ông rồi. Giờ ông xuất ngũ ra thì theo tao biết một mình ông tay không chiến được với mười đứa cầm hàng trong tay cơ đấy “. Hà Hải ngạc nhiên “Ghe vậy sao? Tao cũng có nghe về đặc công rồi! Không ngờ anh mày lợi hại thế “. “Hề Hề “ Thiên Long cười. Thật ra là nó đang nở chữ anh nó vừa về nó chả biết tí gì về thực lực của anh hai nó cả.

Hà Hải bỗng như nhớ ra chuyện gì quay sang nói với Thiên Long “Mắc đái quá tao đi đái cái.” “Đi đi “. Thiên Long không quan tâm vẫn tiếp tục lắc lư theo điệu nhạc, bản mà Thiên Long đang đứng có tổng cộng mười một người, trong số người này Thiên Long chỉ quen có Hà Hải và chị của hắn. Còn mấy người kia có bốn nữ, năm nam, tất cả đều là bạn học mới của thằng Hải, Long chả quen ai cả.

Hà Hải lảng xảng chạy vô WC thì đụng trúng một cô gái đang đi ra. “Ui da” “Ừii...” “A! Chị không sao chứ xem xin lỗi, chết rồi. Em mắc quá xin lỗi chị” “Hà Hải đụng trúng cô gái chỉ kịp xin lỗi rồi chạy thẳng vô WC chả thèm đỡ người ta dậy. Cô gái mặt mày nhăn nhó khó chịu đứng lên “Mẹ cái thằng nhóc này! Đụng trúng không thèm đỡ bài dậy, chề bà xấu à “ Giọng điệu chanh chua ấy xúng với khuôn mặt của cô ta luôn. Cô gái cao khoảng 1m6, đi đôi guốc không thể cao hơn được nữa làm chiều cao cô ta lên được gần 1m7. Với khuôn mặt đẹp nhờ son phấn, đôi môi đỏ chót, cổ gái cười nhếch mép đi về bàn của mình.

“Sao mặt em khó chịu thế “ Một người đàn ông ở bàn cô gái tiến lại ôm eo cô gái đó hỏi. Cô gái giả bộ bức bối bỏ tay người đàn ông ra nói “ Không có gì”. Thấy vậy người đàn ông càng kéo cô gái vào lòng vuốt ve nói “ Nào! Thằng nào làm em bức, nói anh, anh xử nó cho. Này anh còn thấy em vui lắm mà! Nói đi. Ai làm gì em “. Cô gái nghe vậy cười thầm rồi nũng nịu kể ra việc vừa rồi.

Một lúc sau Hà Hải đi ra từ WC, bỗng có tiếng người gọi nó lại “ Ê thằng nhóc “. Hà Hải quay sang thấy người gọi nó là một thanh niên tầm 22 23 tuổi. Hà Hải chỉ vào mình, người thanh niên kia gật đầu, Hải lại gần thì thấy cô gái này hắn đụng trúng đứng kế bên người thanh niên đó. Biết có chuyện không ổn nhưng Hải cũng chả sợ cái gì cả, bản tính lý vốn có cộng thêm trong quán bar này ông chủ đứng sau có quen biết với công an, việc làm loạn ở đây dường như là con số 0.

Thấy Hà Hải lại gần người thanh niên quay sang hỏi cô gái “Thằng này phải không “ Cô gái dựa vào người thanh niên nhỏ nhẹ gật đầu. “Em tránh ra đi” Thanh niên buông cô gái ra liền cầm chai bia trên bàn vỗ thẳng vào đầu Hà Hải. Do bất ngờ Hải không kịp phản ứng nên đầu của Hải đã tiếp xúc thân mật với chai bia “Bộp Xoảng ...”. Thanh niên nhìn Hải cười khinh bỉ nói “Thằng nhóc dám đụng đến đàn bà của tao à! Tụi bay đâu đập nó cho tao! “ Dứt lời xung quanh đó hơn mười người lao vô đánh Hà Hải. Thằng bé chưa kịp phản ứng gì đã bị đập.

Hà Hải ôm cái đầu chảy máu đầy người xông ra vừa gào lên “ Lũ chó, đ** biết nhục, dám đánh ông mày “. Người thanh niên cầm đầu cả đám cười khẩy “Do mày ngu thôi “.

Trong lúc Hà Hải bị đánh Thiên Long đứng đó không xa thấy người bị đánh là bạn mình không chần chừ lập tức cầm một cái ghế ngay đó ném thẳng vô đám người đang đánh Hải “Vúttttt... Rầm” “A... Thằng nào chọi cái ghế?” một người trong đám đang lao vào bị chọi trúng gào lên, chưa dứt câu thì lại thấy một bàn chân đập thẳng vô mặt “Bộp”

Thiên Long đã lao vào, cả quán bắt đầu nháo nhào cả lên. Theo sau Thiên Long là năm thiếu niên cùng bàn lúc này cũng nhảy vào. “Hải tao tới rồi đây!”.

Hải ngược lên nhìn Thiên Long cảm động, thằng bạn này của nó chả bao giờ đánh nhau vậy mà lần này vì hắn mà đã đánh người ta. Hải lấy hết sức xô mấy người ra chạy về phía Thiên Long. “Cám ơn mày! “ Thiên Long không quay sang vẫn nói “ Không có gì, nhìn đằng trước đi!”.

Ánh mắt Thiên Long bỗng dưng nghiêm túc, đây là lần đầu nó đánh người khác, kì này về anh hai mà biết được nó chết chắc. Hai bên nhìn nhau, bên người thanh niên thấy đám kia toàn lũ nhóc ranh liền không cần để ý bảo đồng bọn xông lên. “Dừng tay! Ai cho các anh làm loạn ở đây “ Nhóm người thanh niên vừa lao lên thì lực lượng bảo vệ quán Bar ập vô khống chế tất cả những ai có hành động đánh nhau. Cả Thiên Long lẫn Hà Hải cũng không ngoại lệ.

Hà Hải, Thiên Long cùng người thanh niên được dắt vô căn phòng phía sau quán bar, những người kia được thả ra. Bên trong phòng là một trung niên đầu trọc mà cũng không biết trọc hay là hói, nói chung là không có tóc mặc đồ vest nâu sẫm ngồi bắt chéo chân với nhau, trên tay cầm một điếu xì gà phì phèo hút. Thấy đám người Thiên Long bước vào người trung niên liền nổi điên với mấy người Thiên Long “ Tụi mày nghĩ tụi mày là ai mà dám quậy ở quán tao hả! Không có cái lý do thích đáng tao đập cả lũ tụi bay “.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thiên Long gặp chuyện (2)

Thiên Long cùng Hà Hải nghe xong liền giật mình lo sợ. “Thôi xong rồi kì này có khi nào bị bắt lên công an không nữa “Hà Hải và Thiên Long đều nghĩ như vậy. Còn người thanh niên gây ra chuyện mặt vẫn cứ kênh lo xem thường nói “ Ông có biết anh tôi là ai không mà dám bắt tôi như vậy?”. Đàn ông trung niên vẫn thản nhiên hút thuốc hí hửng nói “ Nói thử tao nghe xem anh mày là ai? Cộm cán thế nào mà để mày vênh mặt lên như thế? “.

Thanh niên vẫn cái giọng điệu coi trời bằng vung đó trả lời “Anh tôi là Minh Con, nắm cả đất Long Xuyên. Khôn hồn ông thả tôi ra để tôi đập cho lũ nhóc này một trận rồi tôi coi như không có việc gì.”. Người trung niên đang ngồi cũng phải đứng bật dậy búng điếu thuốc vào mặt thanh niên quát “Mày đe dọa tao à thằng nhóc? Mày nên nhớ đây là Vũng Tàu chứ cóc phải là cái đất Long Xuyên chó má của chúng mày “ Nói xong người trung niên quay

sang kêu đàn em “Lôi nó ra ngoài đập một trận, đừng gãy tay gãy chân được rồi, xong cho nó cút khỏi đây. Thăng anh nó ít nhất cũng có tí quan hệ với tao “Dạ” mấy tên áp giải người thanh niên liền lôi hẳn ra ngoài đập một trận thừa sống thiếu chết.

Người trung niên thở ra một hơi lấy lại bình tĩnh rồi mở gói thuốc ra châm một điếu mới “Phù...” Khói thuốc của điếu xì gà tiếp tục xả hương thơm khắp phòng. Thiên Long và Hải nãy giờ vẫn chết đứng ở đó không dám nhúc nhích, người có tiền thật đáng sợ. Người trung niên quay sang nhìn Hà Hải nói “Tao biết vừa nãy thăng kia gây sự với tụi mày. Tốt nhất nên tránh mặt ở trường một thời gian đi. Nãy tao nghe có đứa trong đám tụi nó biết mày học ở đâu đấy! “. Hà Hải nghe vậy gật đầu lia lịa, nó mới lớp 10, chưa ra đời được nhiều mà đã bị đập một trận cho như thế, quên cả việc đầu đang chảy máu. Người trung niên như nhớ ra được cái gì nhìn Thiên Long nói “Hình như cháu là Long phải không? Con bố Phương dân Hải Phòng, ông ấy lưng hơi gù có xăm một lâu đài với con quỷ, rồng ngay lưng “.

Thiên Long nghe thế giật mình trả lời “Sao bác biết ba cháu với cháu? “. Người trung niên gật đầu cười “Vậy thì đúng rồi! Bác lúc trước là anh em kết nghĩa lúc trong tù với ba cháu, về những năm sau khi ra tù bác với ba cháu làm ăn chung một thời gian rồi bác tách ra. Lâu lâu bác cũng có lên nhà cháu, lúc đó cháu còn nhỏ chắc không nhớ đâu. Cháu vẫn giữ y nguyên cái nét đẹp trai hồi đó nên bác mới nhận ra được. “Nói xong ông nhìn qua Hải rồi lại quay sang nói với người đứng sau ông “Đưa thằng bé kia đi bằng bó cái đầu đi, để nó vậy lát hồi là nó chết thật đấy” “Vâng thưa ông chủ” Một người phía sau đứng lên trả lời.

Hà Hải bị kéo đi trong nghi hoặc, nó đang nghĩ cái chuyện quái gì xảy ra vậy? Ba của thằng Long là một đại ca xã hội đen á? Quay về với câu chuyện của Thiên Long, người trung niên lại quay sang hỏi Thiên Long tiếp “Ba cháu mất từ lúc cháu lên 6 nhì, bây giờ chắc cháu cũng 15 tuổi rồi phải không. À cháu ngồi xuống đi.” “Vâng” Thiên Long gật đầu ngoan ngoãn ngồi xuống. Người Trung Niên cười như nhớ lại chuyện xưa liền cười haha nói “Bác tên là Tuấn, hay người ta còn gọi là Tuấn Trọc đấy cháu. haha”. “Dạ...” Mặt Thiên Long dần ra, ông bác mới gặp tự nhận là anh em cũ của ba nó có vẻ vui tính phết.

Nguyễn Nhất Phương ba của Thu Phong và Thiên Long. 12 tuổi ông đã ra đời và chạm, đi từ bắc vào nam theo gia đình buôn lậu gỗ vào những năm 70 của thế kỉ trước. Năm 16 tuổi tách chân khỏi gia đình vào Nam lập nghiệp, từ một thằng giang hồ các kẻ dần dần đứng lên làm một ông chủ của thế giới ngầm, ông bị bắt hai lần do buôn lậu ma túy nhưng nhờ tài lực và quan hệ hùng hậu nên ông được ra sớm. Tiếp tục công việc cho đến khi ông lấy được vợ là mẹ Thu Phong và Thiên Long bây giờ, vợ ông hoàn toàn không biết chuyện ông là người trong thế giới ngầm. Nhà lầu xe hơi, vợ đẹp con ngoan ông có tất cả.

Thời của Năm Cam đi xuống cũng là lúc ông phát lên, rất tiếc do phát lên quá nhanh ông đã bị tàn dư của Năm Cam hại. Kết quả đó là ông bị chết trong một tai nạn oto, khi đó Thu Phong mới 15 tuổi còn Thiên Long mới 5 tuổi. Tất cả việc làm ăn của ông bị đổ vỡ, công an bắt đầu điều tra, tất nhiên mọi tài sản của ông đều bị chính phủ đóng băng và tịch. Thu Phong 15 tuổi ném trái mọi thứ. Từ một thiếu gia con nhà giàu phải bắt đầu đi làm thêm làm mướn, bị người ta đánh đập xỉ nhục như một con chó ngoài đường.

Việc ba của Thu Phong chết mẹ của cậu đã đổ bệnh vì sốc, cũng may bà đứng lên vì hai đứa con và bắt đầu làm lại cuộc đời. Tính cách Thu Phong cũng bắt đầu từ đó, mọi việc ba cậu làm cậu đều biết hết vì ba Thu Phong muốn Thu Phong làm người kế nghiệp. Lúc ông chết Thu Phong đã thề sẽ báo thù cho ông cũng như không muốn nối tiếp con đường của ông nữa. Đối với Thiên Long lúc đó quá nhỏ không biết gì, về sau chỉ được mẹ kể sơ qua về người ba của mình.

Ông Tuấn cùng Thiên Long ôn một số chuyện mà chỉ toàn ông Tuấn nói Thiên Long là người nghe.

Một lúc sau cánh cửa trong phòng được ai đó mở ra, có người bước vào nói “Ông chủ, thằng nhóc đã được băng bó xong nhưng nó và đám bạn nó không chịu về nói là đợi Thiên Long “, ông Tuấn quay sang nhìn rồi phất tay ý bảo lui. Ông quay sang nhìn Thiên Long nói “Anh con vừa về thì con nên về nhà sớm đi, đây là số bác. Có chuyện gì cứ gọi bác, đưa số của bác cho anh con luôn đi, mai bác muốn gặp anh con có chút việc “. Thiên Long nghe vậy trao đổi số điện thoại với ông Tuấn rồi bước ra ngoài gặp Hà Hải.

Thấy Thiên Long bước ra Hà Hải nhảy tung tung với cái đầu bị bó những bó cuội như cục bột lên “Long Long, đây này, về thôi “. Thiên Long thấy vậy đi về phía Hải. Quán bar hôm nay tạm đóng cửa do việc vừa rồi, vị bác của Thiên Long cũng đã nói chuyện với cảnh sát, mọi việc tạm ổn thỏa. Nếu không ngày mai lúc đi học thế nào đám người Thiên Long cũng bị công an nói cho nhà trường.

Đang chuẩn bị lấy xe đi về thì Hà Hải hỏi lia lịa về ông bác cũng như ba của Thu Phong thì bị chị nó cốc đầu vì tội nói nhiều “A ui, em đầu em đang đau nha chị” “À chị quên”, rồi kêu nó lại đưa đầu để cô băng lại cho đẹp. Chị của Hà Hải là một y tá ở bệnh viện năm sao Pháp Việt (FV) tại thành phố Hồ Chí Minh. Chị Hà Hải tên là Hà Thu Hương, cao 1m65 thân hình chữ S nhỏ nhắn, gương mặt trái xoan, đôi môi cong đỏ cùng cặp mắt to tròn rất có hồn. Thu Hương nhỏ hơn anh của Thiên Long một tuổi, hiện chỉ là một y tá thực tập, do hôm nay là sinh nhật thằng em trai yêu quý của cô nên cô mới về Vũng Tàu để nó có một buổi sinh nhật vui nhất. Nhưng hôm nay đã xảy ra chuyện khiến cô khóc lên khóc xuống vì thằng em, suýt nữa thì cô đã gọi về cho gia đình ở nhà.

Băng đầu tóc xong xuôi thì cả nhóm quyết định vòng biển một tí rồi về. Vết thương của Hà Hải không lớn cũng không đáng lo ngại, thuyết phục bà chị Hà Hải mãi cả đám mới được đi.

Tại nhà Thu Phong, đang ngủ thì bỗng anh giật mình dậy. Bây giờ cũng khoảng mười giờ tối. Thu Phong ngồi dậy ôm đầu khó chịu “Có chuyện gì vậy ta, tự nhiên có linh cảm không hay “. Ngược lên đồng hồ đã hơn mười giờ một chút, Thu Phong mở cửa phòng đi ra ngoài phòng khách thấy không có ai. “Mười giờ rồi mà thằng cu Long vẫn chưa về nữa trời! Đã dặn đi gì thì mười giờ phải có mặt ở nhà mà! Không lẽ ... “ Thu Phong bắt đầu suy nghĩ vẫn vợ cuối cùng anh quyết định bật ti vi lên coi.

Nửa tiếng sau cái cảm giác khó chịu đó vẫn còn, mẹ đi làm sắp về mà thằng Long tới giờ chưa chịu về. Khó chịu trong lòng anh cầm điện thoại lên gọi cho Thiên Long.

.....

“Tụi mày muốn gì nữa, nãy đánh tao chưa đủ sao?” “Đánh mày, tao chưa kịp đánh mày xong đã bị can ra, đang còn khó chịu đây. Còn thằng nhóc bạn mày nữa, nãy dám phang cái ghế vào người của bên tao. Hôm nay đám tụi mày mà không gãy tay gãy chân ở đây tao sẽ làm con chó “

Trong một cái hẻm tối tăm ở bãi trước thành phố biển Vũng Tàu. Nhóm người Thiên Long đang bị chặn đầu bởi đám người vừa nãy gây chuyện trong quán Bar, lần này chúng kéo tới còn đông hơn lúc nãy, khoảng chừng năm mươi người, ai ai cũng lăm lăm một cây tít trong tay.

Người thanh niên nhìn nhóm Thiên Long tức giận nói “Nếu tụi mày chịu để đám con gái đằng sau ở lại thì ông đây tha cho một mạng “. Hà Hải nhìn sang chị mình đang đứng sau lưng tức giận nhìn sang đám người đòi đánh kia nói “Mày đừng có điên, bạn tao, chị tao tất cả mày đừng hòng đụng vào.”. Thiên Long im lặng không nói gì, giờ nó đang lo làm sao để tất cả thoát khỏi đây, điện thoại thì vừa hết tiền không gọi được cho ông bác hồi nãy. Mà có gọi được chắc gì anh hai biết nó đi đánh nhau mà bỏ qua. “Tê te ... We don't thuộc về nhau “ Bỗng điện thoại của Thiên Long vang lên “Alo” “Mày đi đâu giờ này chưa về! Vác xác về ngay cho tao “ vừa nhắc máy Thiên Long liền để cái điện thoại ra xa. Khiếp thật! Ông rống to thế.

Hải Hải đứng cạnh nghe người gọi tới có vẻ là anh của Thiên Long liền chạy lại gạt điện thoại của Thiên Long dành nói “ Anh ơi, thằng Long bị người ta chặn đánh ở hẻm đi bãi trước (Ở Vũng Tàu có một hẻm chuyên dùng để đánh nhau, không có nhà trong đó) “ Nói xong nó cúp máy, tắt nguồn luôn. Hà Hải quay sang đưa điện thoại cho Thiên Long cười khặc khặc. Thiên Long cầm điện thoại điếng người tại chỗ luôn.

“Giải quyết tụi nó nhanh rồi té thôi. Nãy nó gọi người chắc kiểu gì cũng có công an tới” Thanh niên thấy Hà Hải nói chuyện với anh Thiên Long nên hẳn cho rằng sẽ có công an tới. “Đập tụi nó “

“Cho bọn con gái lui về sau đi Hải” “Ừ”. Kỳ này xong đời Thiên Long rồi, người nó sợ không phải đám trước mặt mà là ông anh hai của nó Thu Phong.

Thu Phong ở nhà vừa nghe tin liền mặc đại một bộ đồ lao thẳng ra đường bắt taxi chạy đến chỗ của Thiên Long. Vừa đi vừa chửi “Thằng nào động vô em tao! Tao giết cả nhà nó!” Khuôn mặt Thu Phong trở nên dữ tợn hơn bao giờ hết.

Ngồi trên xe Thu Phong gọi vô một dây số “Tút tut ... Đạt à” “Ừ tao nè” “Có vài thằng đụng vô em tao, mày lo bên công an dùm tao. Lát tao sẽ gọi mày xong “ Nói xong cúp máy ngang luôn. Đạt đang ngồi ở nhà gặm bánh nghe vậy liền há mồm rớt cả miếng bánh ra. Huỳnh Đạt nghĩ trong đầu “Thôi xong rồi, xong rồi. Kỳ này nó lại gây chuyện như mấy năm trước nữa rồi! Sao lúc nào cũng lôi mình ra chần thề thằng quỷ này “

(Sr các bác vì chưa đến đoạn bém nhau, tối nay em sẽ viết gấp gửi các bác.v Tại ý tưởng nó xuất hiện nhiều quá kkkkk)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Tao là anh của nó !

“Đập mấy thằng nhóc đó cho tao “ Một thanh niên trong nhóm chặn đánh nhóm Thiên Long hét lên. Thấy người lao tới Thiên Long không ngần ngại mà xông pha, theo sau đó là Hà Hải cùng mấy đứa bạn của nó. Trừ Thiên Long và Hà Hải ra bốn người bạn của Hà Hải ai cũng nhặt sẵn một cục đá cầm trên tay.

Bên nhóm người thanh niên chỉ lao lên có mười người, bốn mươi người khác vẫn đứng xem vì con hẻm chỉ rộng có 7 8m không thể cùng một lúc xông lên tất cả được. Tâm lý của nhóm thanh niên kia coi thường nhóm Thiên Long còn nhỏ nên cũng không cần thiết phải lên hết, đồng cho vậy chủ yếu hù cho bọn nó sợ mà bọn nó không sợ thì lao lên đánh luôn.

Thoáng chốc Thiên Long bị bốn người bao vây, cả bốn người cùng lúc cầm ống sắt lao lên đánh thẳng về phía Thiên Long. Biết mình không thể tránh Thiên Long không quan tâm hai tên phía sau đang đánh về phía lưng mình, cậu liền tay không chụp một thanh sắt của tên đứng bên phải rồi dùng chân trái đập về phía tên bên trái. Do không thể nào cùng lúc đối phó với cả bốn Thiên Long đã bị đánh trúng hai gây ngay lưng “Bụp ... Bụp... A” Thiên Long la lên.

Thiên Long cắn răng gạt cây sắt trên tay của tên nó vừa bắt được rồi đập hẳn ra. Cậu quay lưng ra phía sau cầm ống sắt quơ thẳng vào đầu một tên trong hai tên tấn công cậu lúc nãy “Bụp “. “Thằng nhóc!!! Mày dám đánh bạn tao à?” Người còn lại lao lên đánh về phía Thiên Long, Long cúi đầu xuống né tránh, ngay lập tức cậu lại nghiêng người dùng cây sắt nện thẳng vào giữa đầu tên còn lại. Chưa kịp lấy thăng bằng cho việc vừa rồi Thiên Long lại bị một tên khác lao vào đá bay ra “Bốp ...” “Thằng này hăng quá, làm bị thương hai anh em của bên mình rồi. Thêm mấy đứa nữa vào đập nó đi “ Một người hét lên. Tên thanh niên ngồi trên chiếc xe máy vẫn nhàn nhạt cười “ Có một thằng nhóc mà cũng đánh không xong! Tụi mày lên thêm vài thằng đi, xong việc tao dẫn đi nhậu, không thiệt thòi cho tụi mày đâu “ Vừa nghe đến việc đi nhậu mấy tên này bỗng nhưng hăng máu. Hơn mười tên nữa lao lên đặc biệt “chăm sóc” cho Thiên Long.

Bên phía Hà Hải thì hoàn toàn thảm hại, Hải sống chết đánh được một tên dúi lại nó cũng chả khá khẩm gì. Miếng băng trên đầu rớt ra, máu chảy càng nhiều hơn. Thu Hương đứng từ xa thấy em mình như vậy liền đòi xông ra nhưng may thay được mấy đứa con gái bạn Hà Hải giữ lại, Thu Hương khóc lóc móc điện thoại ra gọi công an.

“Alo ... 1...1..3 ...ph... phải.k.. không à?” Giọng Thu Hương run run gọi điện cho cảnh sát thì bỗng phía sau cô có một bàn tay to lớn giật cái điện thoại lại. “Tút “ Người giật cái điện thoại là một người đàn ông, hẳn ta tắt máy rồi trả lại cho cô. Hẳn quay sang nhìn Thu Hương nhẹ nhàng nói “ Cô gọi

cũng vô ích thôi! Cảnh sát tới được đây thì lũ này đã chạy mất rồi!” Nói xong anh ta đi về phía đám người đang quần áo. Thu Hương nhìn theo bóng người cao to một cách ngơ ngác. Đúng như các bạn nghĩ! Đó là Thu Phong!!!!

Thu Phong lại gần chỗ Thiên Long bị đánh cho một trận như tử, mặt mũi toàn máu me. Nhưng thằng bé rất kiên cường, vẫn cứ đánh, sống chết vẫn rảnh đảm cho được kẻ khác. Dần dần Thiên Long càng bị đẩy lùi về phía sau ... “Bịch “ cảm thấy bản thân đụng trúng người khác, Thiên Long không ngần ngại quay lưng sang tung quyền thẳng vào đối phương. “Pặccccc...” “Mày tính đánh luôn cả anh mày à?”

Người Thiên Long đụng trúng rồi quay qua đánh chính là Thu Phong thằng anh mắc dịch của nó. Thiên Long giật mình tròn to mắt la lên “Anh Haii???” Thu Phong thấy em trai ngạc nhiên bật cười “Ồ! Anh đây”. Trong lúc hai anh em gặp nhau thì hơn mười tên khác chả quan tâm mấy có thêm người xuất hiện, cầm gậy cầm đồ đánh về phía Thiên Long và Thu Phong.

Dù nói chuyện với thằng em nhưng Thu Phong vẫn biết ai đang tấn công, anh lôi Thiên Long ra phía sau lưng rồi cười khà khà “Mấy thằng nhóc ác này!!!!” “Bụp.. bụp.. bụp ...” “a.. a..aaa” Hơn mười người chưa kịp tiếp cận Thu Phong đã bị Thu Phong nhanh như cắt đập văng ra hết. Thu Phong co chân lại phúi phúi cười nhếch mép hướng về phía tên Thu Phong coi là đứa cầm đầu nói “Từng thằng tụi mày đừng mong thằng nào lành lạnh mà bước ra khỏi chỗ này “

Tên thanh niên đang ngồi trên chiếc xe máy bỗng phì ra cười “Phì ì ì ... Ha ha ha ... Thế kỷ bao nhiêu rồi mà mày còn nói chuyện như thằng trong rừng thế này Hahahaha!! Mày tưởng đánh được vài đứa tép rui thì coi như mày giỏi à? HaHa...” Xung quanh đó mấy tên kia liền cười ầm theo. Chỉ riêng mười mấy tên bị đánh bay ra tất cả bất tỉnh hết. Mặc dù tên thanh niên có hơn bất ngờ vì Thu Phong lợi hại như thế, nhưng hắn không sợ. Bên hắn đông như thế còn sợ một thằng với mấy đứa nhóc sao? Đã vậy trong cốp xe của từng người bọn hắn đều có hàng lạnh (ý là mấy cây dao với mã tấu si cần hen ấy.v)

Thu Phong nghe vậy nhàn nhạt cười nói “Vậy tao sẽ cho tụi mày thấy máu đỏ là như thế nào!” Vừa nói Thu Phong vừa bước từng bước nhẹ nhàng về phía nhóm thanh niên. Tên thanh niên thấy Thu Phong quá kiêu ngạo, hắn ghét nhất là tên khác kiêu ngạo xác láo trước mặt hắn. Tên thanh niên bước xuống xe mở cốp chiếc SH của hắn ra, có bốn cây dao trong đó có hai cây cánh bướm và hai cây kiếm tự chế. Hắn rút một hai cây cánh bướm ra hai tay hai cây rồi hét lên “Chém chết mẹ nó” Nói xong hắn lao lên trước tiên. Xung quanh đó nhóm người của thanh niên tất cả đều bước xuống xe mở cốp ra cầm lấy vũ khí của riêng mình xông lên.

Thu Phong thấy tất cả xông lên, trên tay mỗi tên đều cầm một cây hàng, Thu Phong nhàn nhạt cười “Ồ ồ? Xài đồ cầm cơ đấy! Cẩn thận đấy mấy nhóc, không cẩn thận đứt tay đứt chân như chơi ấy”. “Cầm mồm đi, mày chết tới nơi rồi” Tên thanh niên gào lên, lúc đó hắn đã chạy đến trước mặt Thu Phong giờ cây dao lên chém thẳng về phía vai Thu Phong.

Không né tránh, Thu Phong vẫn đứng yên bất động. Khi dao còn cách anh khoảng 10cm bỗng Thu Phong hít vô một hơi gồng cứng hai vai lên “Tạch tạch” Hai cây cánh bướm lần lượt tiếp xúc với da thịt của Thu Phong. Tay áo Thu Phong rách toạt ra, nhưng Thu Phong vẫn đứng đó, không la hét lên như mọi người tưởng tượng. Còn tên thanh niên thì sắc mặt bỗng nhiên biến dạng. Hắn là người chém Thu Phong, hắn rõ chuyện gì hơn ai hết.

Khi hai thanh đao chạm vào Thu Phong hắn chỉ cảm thấy như đang chém vào cục sắt. Vì sao như vậy? Đó còn được gọi là khí công, dồn oxi vào các bó cơ khiến chúng căng phồng ra và cứng lên, nhưng muốn luyện được khí công đến mức độ như Thu Phong phải qua cả quá trình luyện tập, làm cho da trở nên dày lên mấy lớp, cộng thêm cơ bắp chèn vô nhau. Dạng như các phần tử liên kết lại với nhau một cách chắc chắn rất khó để cắt đứt với lực đạo bình thường được. Thu Phong nhàn nhạt cười “Mấy cây dao cùn này mà đi chém ai? “ Thu Phong gào lên “Hả mấy thằng nhóc “ Tiếng gào to đến nỗi khiến lồng ngực mỗi người ở đây đều ép lại một cách khó chịu. Tên thanh niên chưa kịp phản ứng rút dao về thì “Pặc pặc “ “Leng kengggg ...” Hai cây cánh bướm bị Thu Phong dùng tay không chặt đứt làm đôi, rơi xuống đất. Tiếng kim loại va chạm với mặt đất phát ra âm thanh vui tai.

Vui tai chỉ đối với Thu Phong. Xung quanh đang loạn ầu thấy hành động của Thu Phong liền im lặng như tờ giấy. Đám con gái kể cả Thu Hương đã thấy qua cả người chết đều ồm miệng ngạc nhiên.

Thu Phong chỉ đang chơi đùa với bọn này thôi. Với hàng tá tên tội phạm nguy hiểm Thu Phong gặp phải thì lũ này còn chẳng bằng rác rưởi. Thu Phong bỗng ồm miệng “Ồ! Chết rồi, xin lỗi cu nhá! Anh lỡ làm gãy” nói xong Thu Phong cúi xuống nhặt mảnh vụn của hai cây dao. “A ... A ...A. Chết đi thằng chó “ Quá hoảng loạn tên thanh niên thấy Thu Phong cúi liền đá vào mặt Thu Phong.

Thu Phong cúi xuống bỗng thấy một bàn chân đang lao đến với tốc độ như rùa vào mặt mình (đối với Thu Phong là rùa, hoàn toàn rùa). Thu Phong nhẹ nhàng gạt bàn chân ra phía khác rồi đứng lên nắm lấy đầu của tên thanh niên nói “Này này! Anh nói sẽ đền cho nhóc mà sao lại đánh anh kỳ thế!”. Thu Phong hí mắt lại cười, còn tên thanh niên thì không được như thế. Hắn hoảng loạn gạt tay Thu Phong ra lùi lại phía sau. Lùi được mấy bước thì té. Thu Phong thấy vậy lại gần đỡ hắn đứng dậy, rồi xoa đầu “Ngao ngao! Anh không đánh mày đâu”

Tên Thanh niên nghe vậy chả biết thật hay giả gật đầu lia lịa. Vừa gật đầu thì “Buppppp” Cha chả, một tiếng thanh thúy mà trầm đục vang lên. “Hí á” Tên thanh niên đau đốn ồm cái bộ hạ. Đúng vậy, tiếng vừa rồi là do chân của Thu Phong va chạm với thứ ấy tạo nên cái âm thanh có một không hai (khỏi đề). “Ừiiii há” Lần này tới Thu Phong ồm bộ hạ chồng mông chu đít la lên theo tên thanh niên, Thu Phong chu mỏ méo miệng trông rất mắc cười. Hai cười cùng la cái tiếng hí há khiến mọi người xung quanh không biết nên cười hay khóc.

Thật ra Thu Phong chỉ bắt chước tên kia cho vui thôi, anh cũng dùng lực vừa phải không để cái thứ quan trọng chạy lên trên. Thu Phong lại đứng lên nắm lấy đầu tên thanh niên nói “Mày! Đụng tới em tao! Nèn! “Tới đây Thu Phong trừng mắt “Đừng mong tao tha cho mày!”. Dù đau đốn tên thanh niên vẫn rảnh gặng nói cho được một câu “Mày là ai?”. Thu Phong ním cười nhẹ nhàng “Tất nhiên!” Chỉ về phía Thiên Long đang đứng phía sau “Tao là anh nó!”. Nói xong Thu Phong gật đầu tên thanh niên xuống, đồng thời đầu gối Thu Phong cũng đi lên.

“Bốp” Khuôn mặt của tên thanh niên biến dạng

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Về Đồn !!!

Thu Phong giải quyết xong tên thanh niên, nói đúng hơn là chơi đùa xong quay sang nhìn nhóm người vừa rồi cầm đồ lao về phía mình “Chúng mày “ Thu Phong chỉ vào tất cả “Lên hết một lượt hay lên từng thằng? Tốt nhất lên cả đi mất công lại bảo tao ăn hiếp ... Khắc khắc...” Thu Phong cười một cách quỷ dị khiến người ta sợ.

Cả nhóm người nhìn nhau rồi nhìn qua nhìn lại xung quanh, rồi tất cả bỗng nhiên gật đầu. Một người trong số đó đứng ra “Lên hết đi, ở đây có bao nhiêu người mà sợ hấn “ Vừa nói vừa chỉ vào Thu Phong, chỉ thấy Thu Phong đứng đó nhún vai. “Anh ơi, đánh chết tội mất dạy đó đi” Một tiếng nói như muốn đứt hơi la lên. Đó là Hà Hải, dù đang nằm chèm bẹp nhưng thấy Thu Phong tới nó như được uống thuốc kích thích cổ găng gào rống.

“Mày cầm mồm “ “Bốp” Một tên đứng gần Hà Hải thấy cậu vẫn còn la hét được liền tiện chân sút một phát vào đầu thằng nhỏ. “Đừng ...” Thu Hương đứng cách đó không xa la lên, cô vùng vẫy chạy về phía em mình. Tên thanh niên vừa đánh Hà Hải thấy một em xinh tươi lao tới hấn cũng chần chờ ngại giờ cây cạy đánh về phía cô.” Ế Ế, sao lại đánh phụ nữ như thế!” Thu Phong từ lúc nào đã đứng phía sau tên đó. Thu Phong giờ bàn tay lên “Cháttttttttt...” một cú táng trời giáng của Thu Phong đánh ra. Tên vừa rồi lãnh trọn cú bay thẳng sang một bên đập mình vào khúc cây gần đó rồi nằm bất động luôn.

Thu Phong nhìn sang rồi lại quay lưng về phía nhóm người cầm vũ khí, mặc kệ Thu Hương đứng đó ngơ ngác nhìn Thu Phong. Suýt nữa thì cô đã bị tên vô lại kia đánh trúng, may mà Thu Phong xuất hiện kịp thời (Các bác đừng thắc mắc tại sao một người bình thường lại bỗng nhiên xuất hiện bất thành linh như thế. Chỉ là Thu Phong có cặp chân quá nhanh đi, mang theo cái quần 200kg mà vẫn di chuyển chạy nhảy nhẹ nhàng được thì tháo ra nhanh tới cỡ nào. Lúc này Thu Phong không có mặc cái quần đó nhé)

“Lên đi” Thu Phong nhìn về phía nhóm người ngoắc ngoắc tay. “Chém chết nó anh em, báo thù cho đại ca “ Tất cả rống lên lao về phía Thu Phong, còn Hà Hải dù bị lãnh thêm một cú sút đến mất mũi không thấy vẫn ráng gượng đầu dậy để xem anh của Thiên Long ra tay.

“Hắc hắc ...” Thu Phong cười quỷ dị rồi đập mạnh một cái trên mặt đất, chúi người về phía trước.. “Vù...” “A Rắc, rắc ... “ Vô số tiếng xương gãy rợn người vang lên. Thu Phong như một con sói lao vô bầy cừu có vũ khí. Người bất ngờ nhất vẫn là Thiên Long, nó không nghĩ người anh của mình lại lợi hại như thế, lợi hại như thế. Người anh bảy năm trời gặp lại thật bá đạo, trước giờ Thiên Long chưa từng thấy ai lợi hại như anh hai của mình. Trước giờ nó chỉ nghĩ anh mình đánh được vài ba người thôi, dù gì cũng là đặc công mà, nhưng nó đã lầm! Chả lẽ đặc công ai cũng lợi hại như vậy sao? Nếu nó nghĩ vậy thì sai lại càng sai.

Người đứng trước mắt nó là một nhân vật nguy hiểm cấp độ quốc tế nếu được thả ra ngoài, lý do đó có lẽ những người có quyền lực của đất nước này đều biết. Trong một điều kiện phát triển tốt Thu Phong còn có thể mạnh hơn lúc này. Một con thú hoang tiềm ẩn.

Thể lực của Thu Phong cao nhất là có thể chạy bộ với tốc độ 20km/h trong vòng 28 tiếng, tốc độ tối đa lên đến 160km/h nhưng chỉ với một khoảng cách nhất định, cậu không thể duy trì lâu dài. Tốc độ 100km/h thì khoảng thời gian duy trì là 10p, sau 10p sự ma sát giữa các khớp cơ đốt cháy các dịch trong khớp xương nên qua 10p sự ma sát sẽ bào mòn xương của cậu nên không thể duy trì lâu hơn. Tổng trọng lượng Thu Phong có thể mặc lên người mà vẫn hoạt động bình thường là 500kg (300kg với bộ áo, 200kg với quần) hợp kim được trang bị trong bộ đồ Thu Phong là hợp kim Ossmi với 22,48 trên 1cm³. Thu Phong có thể bơi với tốc độ 25 hải lý/h trong vòng 10 tiếng. Độ cứng cơ thể Thu Phong đến nỗi dùng một con dao quân đội mà chỉ có thể đâm xuyên qua da thịt cậu 5mm. Sức chiến đấu cá nhân của cậu được xếp hạng B – trong bảng xếp hạng sức mạnh của người dị năng. Sức chiến đấu S+(cao nhất) đối với người bình thường. Chỉ số đó của Thu Phong chỉ là luyện tập thuần túy không qua các dược liệu hay bài tập đặc biệt nào, chỉ có cậu tự ra các bài tập riêng cho mình và luôn thách thức giới hạn bản thân.

Thu Phong một mình tung hoành trong đám người như chốn đi chơi cho đến khi người thứ bảy bị Thu Phong bẻ gãy cánh tay thì bỗng anh dừng lại. Thu Phong thở ra một hơi rồi nghĩ “Quên mất mình vừa mất tư cách làm quân nhân, đánh lũ này tàn phế hết có mà vỡ mồm “ Sau đó Thu Phong chỉ đánh cho bọn chúng ngất đi.

Năm phút sau cả nhóm người đã bị một mình Thu Phong đánh cho tan nát. Người cuối cùng còn đứng đó là một con đàn bà, không phải nói là một con phò. Nó đứng đó mắt tròn lên, bất chợt thấy Thu Phong liếc mình cô ả liền như nghĩ được cái gì nó chạy lại phía Thu Phong quỳ xuống khóc lóc van xin “Anh ơi em không biết gì hết. Tất cả chuyện này là do thằng khốn kia nó bắt em nghe theo, em hoàn toàn vô tội “ Vừa nói cô vừa chỉ vào tên thanh niên đang nằm ôm bụng vừa tỉnh được với khuôn mặt toàn máu me. Hấn vừa tỉnh dậy nghe thấy câu đó hấn gần giọng “ Con...Con khốnmmn...” xong lại ngất đi. Cô ả lại khóc lóc quay sang ôm chân Thu Phong nói “Đây anh thấy rồi chứ! Chính hấn bắt em làm vậy, thân con gái em không thể cãi lại được. Anh tha cho em, anh muốn em làm gì cũng được, cả thân thể này cũng thuộc về anh “ Cô ả nói xong đứng lên vuốt ve Thu Phong rồi lại dùng ngực cạ lên cạ xuống tay của Thu Phong.

Có ngu thì Thu Phong cũng nhận ra mọi chuyện là do con ả này, anh lạnh lùng nói “Bỏ cái thân thể rác rưởi của cô ra khỏi người tôi. Không thì đàn bà tôi cũng đánh đấy. Khả khả ...” nói xong Thu Phong cười khả khả giờ nắm đầm lên đe dọa, cô ả thấy vậy buông tay Thu Phong ra rút cổ lại vì sợ.

“Con khốn nạn! Mày dám kêu người đánh em bà, bà không tha cho mày “ Người vừa lên tiếng là chị của Hà Hải, Thu Hương. Cô chăm sóc cho em mình xong thì thấy cảnh con ả xồn xồn thu hút Thu Phong, cô tính để xem coi anh của Thiên Long xử lý như thế nào. Không làm thất vọng cô Thu Phong không quan tâm con ả, thấy vậy cô liền tháo đôi quần ra chạy lại phía Thu Phong dùng quần đánh liên tục vào người con phò kia.

“Bốp bốp ... Này thì kêu người đánh em bà này, này thì uy hiếp trẻ con này. Con khôn nạn, bà đánh cho mày chết” “Có lẽ do bức xúc từ nãy đến giờ mà không làm được gì Thu Hương đã dồn hết tất cả sự bức xúc vào con ả kia. “Á... Á... Tha cho ... em đi...chị” Thu Hương đánh chưa đã còn giạt tóc của cô ta, rồi tung cả đầu lên. (Nói chung loạn lăm không diễn tả cảnh này nữa.v). Thu Phong cũng đứng hình với Thu Hương, anh đang nghĩ chuyện quái gì xảy ra vậy?

Hai phút sau Thu Hương vẫn cứ đánh đập con ả kia mặc dù cô đang thở hồng hộc ra đấy. Đến đây Thu Phong không thể nhìn được nữa, cô ả kia bị đánh đến không còn nhận dạng ra được nữa, nếu đánh tiếp có thể chết người. Thu Phong thì không sao chứ để một phụ nữ mà giết người thì hình ảnh đấy sẽ ám ảnh cô ta cả đời. Thu Phong lại gần Thu Hương vẫn đang phát tiết đến đầu tóc bù xù.

“Thôi được rồi! Được rồi, cô ta bị đánh đến ba má nhìn không ra cô còn đánh nữa là chết người đấy” Thu Phong lại gần vỗ vai Thu Hương, dường như cô ta không để ý đến Thu Phong liền gạt tay anh ra đánh tiếp. Thu Phong cũng đến thua với cô gái này “Này này! Bơ tôi à? Này? Cái con nhỏ này lý thế:@ “ Thu Phong hết cách bèn lại sau lưng Thu Hương dùng hai tay kẹp lấy vai Thu Hương lôi ra. Thu Hương lại la lên “Buông tôi ra, tôi phải đánh nó! Đã bảo buông ra mà!” Hương dấy đánh đập khi bị Thu Phong nhắc bỗng lên không. Thu Phong lắc đầu “Con gái gì mà dữ thế không biết!”, Thu Hương dù bị Thu Phong nhắc bỗng lên chân cô vẫn cố vung qua vung lại đập trúng mặt con ả vừa ngóc đầu dậy kia, khiến ả lại lăn thêm một đoạn nữa.

Hết cách Thu Phong bế thẳng Thu Hương lên rồi quay người ôm cô lại. Bỗng Thu Hương đang gào thét lại im lặng. Cô bất ngờ! Vì đây là lần đầu cô bị người khác ôm như thế này. Bắt đầu cô rung rung nước mắt, không kìm chế được cô khóc òa lên và ôm chặt lấy Thu Phong “Huhu! Sao tôi vô dụng thế này! Đến em trai của mình cũng không bảo vệ được, nhìn thấy nó bị đánh tôi như cảm thấy da thịt mình bị cắt mà không thể làm gì ... Làm sao mà ăn nói với ba mẹ đây.. Huhu”

Thu Phong cũng bất ngờ với cô gái này. Vừa này còn rầm rầm đòi sống đòi chết đánh người ta, bây giờ lại khóc thút thít như con nít. Thu Phong dần mặt ra, con gái là một sinh vật không thể hiểu. “Oa oa oa ... huhu” Thu Hương lại gào lên khóc, Thu Phong hết cách bèn vỗ vỗ vào lưng cô “Thôi nín đi. Ngoan ngoan, có tôi ở đây không ai làm hại cô đâu”. Thu Hương nghe được câu đó bác giác cô lại ôm Thu Phong mạnh hơn. Được Thu Phong ôm cô cảm thấy rất an toàn.

Cách đó không xa Thiên Long đang đỡ Hà Hải đứng dậy, Hà Hải dù bị đánh cho bầm dập vẫn nở một nụ cười nói với Thiên Long “Có vẻ vụ mai mối của tao với mày thành công rồi nhỉ? Không uống công bị đập này giờ”. Thiên Long gật đầu tỏ vẻ không quan tâm, bây giờ việc cậu quan tâm là khi về ông anh sẽ xử mình ra sao.

“Ờ e, ờ e” “Két ...” “Cảnh sát đây, tắt giả giờ tay lên” “Lực lượng công an ập tới. Thật ra họ đã biết chuyện lâu rồi, nhưng lệnh cấp trên đã ra là không được nhúng tay vào cho đến khi vụ việc kết thúc. Dù có trẻ con cùng con gái ở đó, lực lượng cảnh sát đã rất muốn lao vào cho đến khi Thu Phong xuất hiện.

Một viên cảnh sát bước ra nói “Giải tất cả về đồn! Trừ phụ nữ thì thả họ về “

(Thật sự là lịch học của mình rất là kín. Ăn xong mình lao vô viết cho đủ chương để các bạn đọc. Mọi người có thể ủng hộ mình bằng cách đề cử hoặc đánh giá 10 sao. Đó là nguồn động lực cho mình viết thường xuyên hơn. Cũng sẽ có chương thêm cho các bạn vào những ngày lễ. Các bạn có thể đề bình luận của mình tại cmt nhé. Thân ái và quyết thắng)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8-9: Giao kèo

Mười một giờ! Tại trụ sở công an phường.

Bên trong phòng lấy lời khai. “Tại sao anh lại đánh người?” Một chiến sĩ công an hỏi cung Thu Phong. Thu Phong bình thản trả lời “Vi ...” “Vi cái lũ kia chặn đường đánh chúng tôi, chúng tôi chỉ tự vệ mà cũng phạm pháp sao?” đang định trả lời thì Thu Phong bị một cô gái cắt ngang. Thu Hương đã cắt ngang lời của anh. Vị chiến sĩ công an có vẻ không được hài lòng liền trừng mắt với Thu Hương “Tôi không hỏi cô! Mà tôi đâu có kêu cô về đồn, sao cô lại ở đây?” “Đúng rồi, đi theo làm gì thế” Thu Phong cạnh đó bồi thêm một câu.

Thu Hương trừng mắt lại nhìn Thu Phong “Em trai tôi bị bắt vô đây tôi phải đi theo cùng chứ!!”.

Thu Phong chỉ về hương Hà Hải đang ngồi “Nó ngồi kia mà! Cô ngồi đây làm gì thế?” “A ... Ồ “ Thu Hương im lặng đi về cạnh Hà Hải ngồi. Chiến sĩ công an thấy vậy quay sang nói với Thu Phong “ Anh trả lời câu hỏi của tôi được rồi chứ? “ Thu Phong cười cười rồi định trả lời “Là do.... “ “Do em trai cậu ta bị đánh thì cậu ta tới cứu cũng sai sao?” Lại có người chen ngang vào lời nói Thu Phong.

Bực mình Thu Phong quay sang người vừa nói “Này! Mấy người thích xen ngang lúc tôi nói chuyện thế nhỏ? ... A... Đạt à “ Người vừa nói là Huỳnh Đạt. Đi vào cùng Huỳnh Đạt là vị thượng tá Lê Đức Công trưởng công an thành phố Vũng Tàu thuộc tỉnh Bà Rịa Vũng Tàu, theo sau đó là thiếu tá Trần Văn Mạnh trưởng công an phường hai thành phố Vũng Tàu.

Ba người vừa bước vào trừ Huỳnh Đạt ra thì Thu Phong chả biết ai. “Chào sếp “ Vị chiến sĩ công an đang hỏi cung Thu Phong thấy cấp trên vào liền bước ra chào. “Được rồi! Việc ở đây cứ giao cho ta, cậu ra ngoài đi “ ông Mạnh bước ra căn dặn với cấp dưới của mình. “Vâng thưa sếp “ vị chiến sĩ

công an chào rồi bước ra ngoài với gương mặt nghi hoặc.

Ông Mạnh lại tiếp tục nói “Trừ cậu thanh niên này “Chỉ vào Thu Phong “Tất cả ra ngoài hết đi”. Trong phòng còn lại Thiên Long, Hà Hải, Thu Hương cùng bốn người bạn của Hà Hải nghe vậy liền bước ra ngoài cùng với gương mặt nghi hoặc như vị chiến sĩ công an vừa nãy. Riêng Thiên Long lại thấy bất ngờ, những người bước vào vừa nãy có một người nó biết đó là Huỳnh Đạt. Lúc Thu Phong chưa nhập ngũ Đạt thường hay tới nhà Thu Phong chơi nên Thiên Long cũng có biết tới Huỳnh Đạt.

Ra ngoài Hà Hải nghi hoặc kêu kêu hỏi Thiên Long “Ê chuyện gì đó mày?”. Thiên Long quay sang tỏ vẻ không biết “Tao cũng chịu”. Thu Hương đứng cạnh đó lo lắng hỏi Thiên Long “Anh em có bị làm sao không?” Thiên Long ngơ ngời, sao bà chị này lại quan tâm đến anh nó thế? Long trả lời “Em cũng không bữa nữa chị! Nếu là anh em chắc không sao đâu, ông siêu lắm!”. Thu Hương gật đầu nhưng vẫn không bớt lo lắng, hai tay cô đan chặt lại với nhau đi qua đi lại. Chẳng biết sao cô lại lo lắng cho kẻ vừa mới gặp này nữa, cô vô đầu bút tóc rồi đỏ mặt xong rồi lại lo lắng. Cứ lặp đi lặp lại như vậy nhiều lần khiến cho Hà Hải cùng Thiên Long đứng đó lắc đầu không hiểu.

Trong căn phòng vừa rồi. Thu Phong nhìn hai người vừa vào đang đặt mông ngồi xuống. Nhìn quân hàm và phong thái Thu Phong thừa biết hai người này đang giữ chức vụ gì. Thu Phong ngược lên nhìn Huỳnh Đạt lạnh giọng nói “Mày dắt những người này đến đây là có ý gì?” Thực sự Thu Phong chả ưa gì công an cho mấy. Huỳnh Đạt cười, anh hiểu ý Thu Phong như thế nào, nhưng đây chỉ để tốt cho Thu Phong.

Đạt cười nói “Giới thiệu với mày! Vị đây là thượng tá Lê Đức Công trưởng công an thành phố Vũng Tàu thuộc tỉnh Bà Rịa Vũng Tàu còn vị này là thiếu tá Trần Văn Mạnh trưởng công an phường hai thành phố Vũng Tàu. Hai người này tới đây muốn có chuyện muốn nói với mày “Hai người được Huỳnh Đạt giới thiệu lần lượt đứng lên gật đầu chào Thu Phong rồi lại ngồi xuống. Thu Phong nghe vậy híp mắt lại hướng tới hai người ngồi kế Huỳnh Đạt nói “Hai vị đây có chuyện gì muốn nói với kẻ như ta sao?”

Với chức vị của hai người trước mặt này họ không khó để biết được thân phận và tiếng tăm của Thu Phong trong quân đội. Dù nói là quân đội với cảnh sát không liên quan gì đến nhau nhưng sự nổi tiếng vượt bậc của Thu Phong thì ai ở trong cái ngành này cũng biết, nhất là đối với những người có quân hàm cao thì càng biết rõ hơn. Lần này hai người họ gặp Thu Phong cũng là có lý do, một người là do may mắn mới có mặt ở đây, một người là do cố tình có mặt ở đây. Trưởng công an phường hai có mặt ở đây cũng do chuyện vừa rồi nằm trong khu vực ông kiểm soát còn trưởng công an thành phố có mặt ở đây là do ông cố tình đến để bàn với Thu Phong một việc đó là mời Thu Phong gia nhập lực lượng ngầm của cảnh sát.

Hai người hơi bất ngờ với câu nói của Thu Phong, cảm thấy anh ta có vẻ chả lo lắng gì cả. Thu Phong đã không còn là quân nhân nên quyền chủ động nằm trong tay họ, thấy Thu Phong thẳng tính họ liền nói thẳng luôn “Tôi muốn mời anh gia nhập lực lượng cảnh sát chúng tôi! Anh thấy sao anh Phong?”. Thu Phong vẫn ngồi đó không nói gì, khi bọn họ bước chân vào đây Thu Phong đã thấy có chuyện không ổn. Hắn bị bắt về đây vì tội đánh nhau mà thế quái nào khi hai gã này vào lại tổng hết ra ngoài chỉ có mình hắn ở trong là biết có vấn đề rồi, ai dè là mời hắn gia nhập lực lượng cảnh sát.

Bất quá Thu Phong không thích, bị gò bó dưới sự chỉ đạo của chính phủ anh đã không thích rồi. Lý do anh không thích vì có lần anh làm nhiệm vụ ở Trung Đông, thấy mấy thằng Trung Quốc lạm sát người vô tội ở đó, dù rằng những người ở đó chuyên cướp bóc để kiếm ăn nhưng vì họ quá khờ nên Thu Phong cũng cảm thấy thương cảm. Vậy mà lũ khốn Trung Quốc đó lại nhẫn tâm bắn chết hết cả một khu ổ chuột của những người dân ở đó chỉ vì có một đứa bé lỡ đụng trúng một người lính trong số bọn nó. Thu Phong chứng kiến cảnh đó cậu muốn vác súng đi bắn lũ đó một trận cho sướng mà lại bị cấp trên cản lại, từ đó Thu Phong cũng sinh lòng bất mãn. Từ nhiều việc khiến Thu Phong cảm thấy không muốn bán thân dưới quyền ai như bây giờ.

Thu Phong trả lời thẳng “Nếu các vị đã nói thẳng ra như vậy thì tôi cũng nói thẳng luôn! Tôi.. Không ... Thích.. Dưới ... Quyền... Của ... Ai! “Thu Phong gằn ra từng chữ. Có vẻ như hai lão cảnh sát ngồi đó đã biết được câu trả lời ông Đức Công liền nói “Cậu phải nghe tôi nói hết đã chứ!” Thu Phong nhàn nhạt nói “Được rồi ông có gì nói hết ra một lần luôn đi, tôi rửa tai lắng nghe “

Đức Công nghe vậy liền biết mình có cơ hội, ông không nghĩ Thu Phong lại dễ nói chuyện như thế. “Được rồi! Chúng tôi đã nghe qua danh tiếng của cậu trong lực lượng quân đội! Vì vậy chúng tôi mời cậu gia nhập lực lượng cảnh sát chúng tôi! Và cậu có những quyền lợi như sau “Dừng một chút Đức Công nhìn về mặt Thu Phong, thấy anh vẫn lắng nghe ông lại tiếp tục nói “Thứ nhất: Cậu được giấy phép sử dụng súng quân dụng của lực lượng cảnh sát. Thứ hai: Cậu có quyền được đánh người khi người đó phạm tội hoặc du côn du đảng mà không cần phải báo cáo. Thứ ba: Cậu có quyền hoạt động tự do không chịu sự quản chế của bất cứ ai và cậu chỉ có quyền nghe theo lệnh tôi, còn lệnh của những người khác cậu không cần quan tâm cũng như chấp hành. Dù người đó có chức vụ hơn tôi ...” “Khoan khoan ... Nghe theo lệnh ông?” Thu Phong giơ tay lên ngăn Đức Công nói.

Đức Công thấy vậy vẫn kiên nhẫn nói “Cậu phải nghe tôi nói hết đã chứ!” “Được rồi nói tiếp đi “ Thu Phong gật đầu. Đức Công lại nói “Về việc này chỉ cần trong một năm cứ có một đường dây buôn lậu lớn thì cậu phải có mặt ở đó để giúp chúng tôi. Từ đó chúng tôi không cần sự giúp đỡ của phía quân đội nữa nên công lao sẽ thuộc hoàn toàn về phía cảnh sát. Tất nhiên cậu cũng có thưởng và được hưởng lương hàng tháng. “Dừng một chút ông lại bổ sung thêm “À! Cậu chỉ cần nghe theo lần tôi vào mỗi lần hoạt động phá băng buôn lậu duy nhất một lần trong năm còn những lần khác cậu có quyền không nghe theo! “ Thu Phong nghe xong trầm ngâm một hồi định nói cái gì rồi lại bị cắt ngang. “Còn một việc nữa! Chúng tôi có thể hỗ trợ cậu trong việc truy bắt tội phạm. HOẶC cậu có thể làm bá chủ thế giới ngầm ở thành phố này với điều kiện không được buôn bán chất kích thích! Cậu nghĩ thế nào?”

Lại bị cắt ngang Thu Phong cảm thấy bức tức nhưng khi cậu nghe xong câu cuối thì lại khác. Đùa gì chứ được đánh người mà còn được hỗ trợ làm ông trùm ở thành phố này? Còn điều kiện gì tốt hơn như vậy chứ? Với bản tính của Thu Phong thì không thể nào mà ngồi yên mà đi làm thuê sống qua ngày được. Kiểu gì Thu Phong không kiếm chuyện với người khác thì người khác cũng không dễ gì mà không kiếm chuyện với Thu Phong. Nhất là qua chuyện vừa rồi ai đảm bảo tên kia không có anh hay ông bồ nào khác đòi đánh hắn chứ? Làm gì có chuyện để yên cho Thu Phong được. Những điều kiện này quá tốt nhưng Thu Phong vẫn giả bộ trầm tư.

Huỳnh Đạt thì biết cái bản tính này của Thu Phong. Trước khi Huỳnh Đạt lôi kéo ông Đức Công tới đây thì cậu đã bàn trước với ông trong điện thoại rồi. Nói ra những cái lợi và những cái hại khi không có Thu Phong. Cái lợi như trên là Thu Phong sẽ nằm trong tầm kiểm soát của họ, cái hại là nếu Thu Phong không nằm trong sự kiểm soát của họ thì việc Thu Phong gia nhập thế giới ngầm chỉ là chuyện sớm muộn đối với bản tính của Thu Phong.

Việc đối đầu với một con quái vật thì cách tốt nhất là nên hợp tác với con quái vật đó. Nếu để mặc sức Thu Phong ở ngoài đó thì ai mà biết cái chuyện gì sẽ xảy ra với cái đất nước này. Đặt một phần cũng muốn tốt cho Thu Phong, một phần cũng muốn tốt cho cái quốc gia này. Cậu không thể nào đành lòng nhìn Thu Phong trở thành tên tội phạm khét tiếng bị khắp nơi truy nã được, nên lợi dụng chuyện của Thiên Long cậu đã nghĩ ra cách này. Một công đôi việc.

Nhìn về mặt Thu Phong vẫn đang trầm tư thì ông Mạnh ngồi đó không nhịn được lên tiếng “Cậu nghĩ cho kỹ, vì hiện giờ cậu đang phạm tội đấy!” Đang chuẩn bị đồng ý thì Thu Phong lại được nghe câu nói đó, thật là mặt ngọt. Dám đe dọa ta ư? Thu Phong nổi điên nhưng về ngoài vẫn bình tĩnh lạnh giọng nói “Ông đe dọa tôi?” rồi nhếch mép. “Mày...!” “Đồ khốn! Cảm ơn ngay cho ta!” Đức Công lên tiếng mắng Văn Mạnh. Một việc đang êm xuôi chót lọt thì lại bị thằng ngu này chen vào. Nghĩ cái quái gì mà đi đe dọa Thu Phong, dù hắn không còn trong quân đội nữa thì với quãng thời gian ở trong đó hắn đủ quen biết hàng tá người. Chỉ cần Thu Phong lên tiếng thì đừng nói đến các gia tộc hạng nhất trong nước, đến Ngũ đại gia tộc có lịch sử hàng ngàn năm cũng tranh dành hắn cho bằng được. Huỳnh Đạt ngồi đó thấy hành động của lão Mạnh cũng lắc đầu. Dù Thu Phong có bị tổng giám thì trách nhiệm của một người bạn như anh cũng dư sức lôi cậu ra khỏi đó. Cho rằng tổng giám Thu Phong đi, tội cố ý gây thương tích cùng lắm hai năm tù giam, đã vậy Thu Phong còn có lý do để cãi trên phiên tòa. Hành động vừa rồi hoàn toàn vô nghĩa mà chỉ tạo cơ hội cho Thu Phong thôi. Hành động ngu người.

Đức Công về mặt lo lắng nhìn Thu Phong nói “Áy cậu đừng để ý tới tên này! Chúng tôi nào có ý định bắt giam cậu đâu! Cậu nghĩ kỹ chưa, cho chúng tôi một câu trả lời được chứ?” Thu Phong biết đây là cơ hội để anh bắt bài, ngu gì mà không ra điều kiện “Được rồi tôi đồng ý với điều kiện của các ông. Nhưng tôi cũng có điều kiện đó là khi tôi cần vốn để hỗ trợ cho việc gì đó thì các ông có thể điều động vốn cho tôi, đương nhiên tôi sẽ trả số tiền đó sau (Tức là k trả đấy:v kkkk) “.

Nghe xong Đức Công cũng đành đồng ý, ai bảo hắn quản cấp dưới không nghiêm bây giờ đâm ra hại mình “Thôi được rồi! Vậy vui lòng cậu kí vào đây! Sau hôm nay cậu chính thức là cảnh sát ngầm với mặt hiệu Gấu Đen “ Nói xong ông Công lấy trong vali ra một xấp tài liệu và một sổ giấy tờ chứng minh thân phận cùng một khẩu súng giao cho Thu Phong.

Cầm xấp giấy lên đọc, quả nhiên trong đó như những gì lão ta nói và thêm một việc nữa Thu Phong bây giờ là chức Thiếu tá trong ngành công an. Đồng giấy tờ này như đã chuẩn bị từ trước cho Thu Phong, anh đọc xong ngược đầu lên nhìn Huỳnh Đạt cười một cái rồi cúi đầu xuống kí tên vào rồi trả xấp giấy lại cho Đức Công sau đó cầm khẩu súng lục và giấy tờ cất vào trong người. Thu Phong biết việc này hoàn toàn là do bạn của anh xấp xếp tất cả. Anh cũng không ngờ thằng bạn mình lại có tiếng nói như thế.

Sau khi xong xuôi mọi việc Thu Phong liền ra ngoài. Thu Hương thấy Thu Phong bước ra liền chạy theo nói leo nhéo không ngừng, hỏi anh có bị đám người đó bức cung không rồi lại hỏi anh có sao không. Đủ thứ chuyện. Thu Phong bảo không sao mọi chuyện được giải quyết rồi không cần lo gì cả. Sau đó anh đưa tất cả về nhà rồi quay sang nói với Thiên Long “Em về trước đi, anh còn chút chuyện với bạn anh. Cứ vác cái mặt bầm dập đó về đi rồi anh tính sổ với mày sau. Anh gọi điện nói cho mẹ rồi nên không cần lo “. Thiên Long nghe vậy rung mình một cái rồi gật đầu xách xe về trước. Thu Phong lên xe của Đạt rồi hai người chạy ra biển ngồi nói chuyện

(Hôm nay ta bận nhiều việc nên up hơi trễ mong các đồng chí thông cảm!D. Các đồng chí nếu rảnh hãy đề cử 10 sao hoặc dùng nguyệt phiếu để ta có thêm động lực viết truyện nhé! Cảm ơn các đồng chí đã theo dõi)Hương dẫn bỏ quảng cáo

Đăng bởi: **Gấu** lúc 21:26:19 - 10/10/2016.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Đi làm .

Thu Phong cùng Huỳnh Đạt ra biển ngồi nói chuyện một hồi. Đạt cũng kể ra những gì mình lo lắng cho Thu Phong nghe, sau khi nghe xong Thu Phong cũng không chấp nhất nữa. Thật sự là nếu để Thu Phong không gia nhập lực lượng cảnh sát thì rất có thể anh sẽ làm rối tung cái đất nước này lên. Đất nước này đã bị bọn Trung Cầu làm cho đủ loạn rồi, thêm Thu Phong nữa có mà banh tũn trong ra ngoài. Thu Phong cũng đảm bảo với Đạt là anh sẽ không bao giờ hại dân.

Tối hôm đó về Thiên Long vẫn bị mẹ mắng cho một trận té tát, bà vừa mắng vừa khóc lo lắng cho con trai mình. Khi Thu Phong trở về anh cũng giải thích cho mẹ nghe tất cả và anh cũng nói luôn sẽ làm cảnh sát chim cho lực lượng công an còn cụ thể công việc cậu không nói cho mẹ mình, chỉ nói là xuất ngũ xong rồi được nhà nước kiếm cho công việc này là thích hợp nhất. Thu Phong lấy lý do đi ngủ sớm để mai còn bắt đầu công việc.

Sáng ngày hôm sau. Thu Phong bắt taxi đến chỗ hẹn để xem xe, sau khi xem chiếc xe máy anh cảm thấy ô kê lập tức thanh toán và lấy xe lẫn giấy tờ sang tên đi về. Đối với Thiên Long sáng nay là một cực hình khi tới trường, cả người cậu khắp nơi đều bầm dập đến đáng thương. Các giáo viên có hỏi thì cậu cứ nói xạo là hôm qua bị té xe, cái lý do củ chuối đó cũng khiến giáo viên nửa tin nửa ngờ, rồi họ cũng không nói gì hơn. Bởi vì Thiên Long vốn là một học sinh ngoan ngoãn lại học giỏi nên chả ai nghĩ cậu lại đi đánh nhau với người khác, họa chăng chỉ có người khác đánh cậu, đó là cách giáo viên nghĩ.

Sau khi mua xe Thu Phong lấy điện thoại ra gọi cho ông Tuấn, em kết nghĩa của ba Thu Phong. Trước đó hôm qua Thu Phong nghe Thiên Long kể lại việc trong quán bar liền biết chú Tuấn nên đã lấy số từ Thiên Long. “Alo! Chú Tuấn phải không ạ?” Với tuổi của Thu Phong thì lúc trước Thu Phong hay gọi bằng chú, còn Thiên Long thì gọi bằng bác. Đầu dây bên trả lời “Ừ! Cho hỏi ai vậy?” “Cháu Thu Phong nè, con bố Phương đấy chú! Hôm qua thắng

em cháu có gây rắc rối cho chú nên chú cho cháu xin lỗi trước nhé! Nếu chú rảnh thì lát nữa có thể đi Café với cháu được không? Cháu có chuyện muốn nói “. Đầu dây bên kia vui vẻ nói “Cháu Phong đây à? Được rồi vậy lát nữa ở quán XX trên đường Trương Công Định nhé. Cháu ra đó trước đi! “Thu Phong nghe vậy trả lời “Vâng!”

Nửa giờ sau, tại một quán café sang trọng nào đó. Thu Phong đang ngồi ngắm dòng người qua lại thì thấy một chiếc mercedes S600 Maybach chạy tới đậu trước quán café. “Cạch” Cửa mở ra, một người đàn ông đầu tóc vuốt vuốt bước ra. Thu Phong nhìn một hồi, cảm thấy nghi hoặc coi đây có phải là chú Tuấn không. Cuối cùng cậu không nhịn được kêu lên “Chú Tuấn!” Người đàn ông quay lại thấy Thu Phong liền lại gần. Người đàn ông này có quả đầu tròn lóc, thân hình hơi béo cao khoảng 1m7, đó chính là ông Tuấn em kết nghĩa của ba Thu Phong. Với bộ trang phục vest màu nâu như lần trước gặp Thiên Long trông rất sang trọng. Trên cổ ông đeo một dây chuyền vàng to như cái xích, còn nhẫn thì ông chỉ đeo một cái nhẫn cưới ở ngón áp út.

Thu Phong cứ ngỡ ngỡ không chắc là chú Tuấn anh từng biết, vì lúc trước chú ấy cũng không có mập như bây giờ. May mà nét mặt vẫn thế nên Thu Phong mới nhận ra. Ông Tuấn bước lại gần Thu Phong liền đứng dậy chào “Chào chú Tuấn! Lâu quá không gặp chú nhìn chú khác quá! Đạo này chú ăn uống tốt thật!” Vừa hỏi thăm Thu Phong vừa chọc. Ông Tuấn kéo ghế ra ngồi xuống cười ha ha nói “Mày chọc tao đấy à! Chú mày đạo này ăn quả thật hơi nhiều “Ngừng một chút ông nhìn Thu Phong từ trên xuống dưới rồi nói “Ngồi đi cháu! Lâu quá kể từ khi ba mày mất chú cháu mình không gặp nhau nữa!”

Thu Phong cũng ngồi xuống liền trả lời “Dạ cũng mấy năm rồi ha chú!” Ông Tuấn gật đầu hí hóp cười nói “Thằng cháu xuất ngũ xong tướng tá cao to phết nhì! Mới ra chắc chưa kiếm được việc phải không? Mày có hứng thú làm quản lý quán bar chú không? Mà mày đi học tiếng Anh đi mới làm được!”. Thu Phong như muốn cười lên, không ngờ ông chú này biết ý anh thật, anh tính hỏi ông coi có công việc nào thích hợp cho anh không.

Thu Phong liền cười ha ha trả lời “Thật ra cháu hẹn chú ra đây cũng có ý đó. Nếu làm cho chú thì tốt quá còn gì bằng. Chú yên tâm đừng nói là tiếng Anh cho dù là tiếng Nhật, Pháp, Trung, Nga cháu còn nói được, tiếng Đức cháu còn biết chút ít đấy nha chú. Cháu là đặc công mà, học ngôn ngữ ghê lắm “ Ông Tuấn nghe vậy cũng ha ha nói “Thằng này được, chú chỉ biết mày đi quân đội ai dè là đi làm đặc công à? Mà mày học tiếng Trung chỉ thế cháu, học tiếng cái lũ chó chết đấy làm gì “ Thu Phong lắc đầu không cho là đúng nói “Không học tiếng bọn nó thì bọn nó chửi mình thì ít nhất mình cũng chửi lại cho tụi nó hiểu chứ chú. Với nó có nói xấu mình mình biết đường mà đập cho tụi nó một trận “

“Được! Thằng này được! Vậy tới nay mày tới quán chú, chú sẽ ra mặt sắp xếp cho mày! “ Ông Tuấn cười vui vẻ nói rồi nhìn đồng hồ xong quay qua nói với Thu Phong “Chú quên mất còn cuộc hẹn khác! Nãy cháu gọi chú vui quá nên quên mất mình có hẹn trước! Có gì tới cháu cứ qua quán chú. Còn đây là địa chỉ, chú đi trước nha!” Nói xong ông Tuấn để lại một card visit rồi lật đật đi luôn, thậm chí còn chưa kịp kêu nước. Ngồi lại một chút Thu Phong cũng đứng dậy đi luôn.

Về nhà nằm tới tới tầm bảy giờ Thu Phong chạy ra địa chỉ mà chú Tuấn đưa. Tới quán Thu Phong gửi xe rồi bước vào. Hôm nay cậu mặc một cái áo bó màu đen tay dài khiến cả người cậu nổi từng bó cơ với cái bụng săn chắc sáu múi lên, phía hạ bộ cậu mặc chiếc quần jean màu đen với đôi tông lười nhìn toàn bộ cậu chả khác nào thằng du côn. Chịu thôi ở nhà có mỗi mấy bộ quần áo, đi ngủ tới giờ về chưa mua được gì ngoài cái xe, đến quần áo cũng bắt đầu chật.

Bây giờ quán chưa lên nhạc, các nhân viên mới xong công việc dọn dẹp quán. Thấy Thu Phong bước vào thì bị bảo vệ ngăn lại, nhìn Thu Phong chả giống như là đang vô đây chơi. Nếu vào thời gian 9 giờ đó đi có thể họ chả quan tâm đến Thu Phong nhưng bây giờ chưa có khách mà một kẻ như Thu Phong lại đi vào có thể là kẻ kiếm chuyện. Vì hôm qua có mấy thằng quậy ở đây khiến quán phải đóng cửa, nên bảo vệ nghĩ rằng đây là lũ tàn dư hôm qua. “Xin lỗi anh! Quán chưa mở cửa “ Một tên bảo vệ mặc áo đen chìa tay ra cản Thu Phong lại, Thu Phong thấy bị cản liền quay qua nhìn nói “Hà? À tôi tới kiểm chú Tuấn! Ông ấy dặn tôi tới đây!”.

Tên bảo vệ nghe thấy vậy liền nói “ À! Vậy anh đợi tôi chút “ Thu Phong gật đầu “Ừ” hôm nay hẳn tới làm việc cũng chả muốn gây rắc rối gì cả. Tên bảo vệ bấm vào bộ đàm nói “Alo! Cậu vô nói ông chủ là có người muốn gặp “ Bên kia trả lời “Là ai?” Tên bảo vệ quay sang hỏi Thu Phong “Xin lỗi anh tên gì ạ?”, Thu Phong trả lời “Thu Phong”. “Là Thu Phong “ Tên bảo vệ nói, đầu dây bên kia lập tức trả lời “Đề anh ta vào đi, tôi ra đón anh ta” “Ok”. Tên bảo vệ quay sang nói với Thu Phong “Anh vào đi” Rồi lại đứng về vị trí cũ nhìn ngó xung quanh. Thu Phong gãi gãi đầu nhấc chân bước vào.

Thu Phong vừa bước vào thì bên trong quán Bar thì cảnh đập vào mắt anh lúc này là một quán Bar có chiều rộng đến 300m2. Dưới sàn nhà thì lát đá hoa cương màu đen huyền, phía bên trên thì quầy đánh DJ rộng đến nỗi năm người đứng trên đó vẫn thừa, có đầy đủ thiết bị tân tiến hiện đại. Những cặp loa được trang bị rải rác khắp quán, bàn ghế bằng gỗ và mặt bàn bằng thủy tinh. Có cả mấy bàn VIP là bộ ghế salon sang trọng ở đó. Chính giữa quán là sàn nhảy có mấy cây cột sắt cao gần bằng nóc nhà. Phía bên phải thì là quầy Bar dài hơn 20m, khắp quầy bar có những cái ghế riêng lẻ để khách tới một mình có thể ngồi đó. Bên trong quầy Bar có trưng những chai rượu từ khắp các nước trên thế giới, đứng trong quầy bar có hai anh chàng pha chế cao to đẹp trai mặc đồ bồi bàn.

Đang mãi ngắm sự rộng lớn của quán thì có một người đang bước tới phía Thu Phong, lại gần anh ta hỏi “Anh là Thu Phong?” Thu Phong gật đầu rồi người đó lại nói “Theo tôi”. Thu Phong đi theo tên đó ra phía sau quán rồi vào một căn phòng. Bước tới trước cửa người kia gõ cửa hai cái rồi có một người mở cửa hé ra nói “Chuyện gì?” “Nói với ông chủ tôi dẫn người tới rồi “ Sau đó tên kia mở cửa hẳn ra để Thu Phong bước vào. Trong căn phòng như lúc trước tiếp đón nhóm Thiên Long thì lần này là tới Thu Phong.

Thấy Thu Phong bước vào ông Tuấn đang đọc sách liền buông quyển sách xuống đứng lên mời Thu Phong “À thằng cháu! Vào đi, ngồi xuống ngồi xuống! Thấy quán chú thế nào?” Thu Phong gật đầu lịch sự nói “Hoàn tráng lắm chú! Không ngờ mới có mấy năm mà các quầy bar đã phát triển tầm cỡ nước ngoài rồi “ Ông Tuấn chen vô “Bây! Cả cái thành phố này có mình quán chú là hoàn tráng như thế đấy cháu! Thôi được rồi để chú giới thiệu “ Ông Tuấn ngoác ngoác một người phụ nữ lại. Cô ta mặc một bộ đồ công sở trông rất là thanh lịch, lại phía ông Tuấn rồi cúi đầu chào ông Tuấn một cái rồi quay qua phía Thu Phong cúi đầu chào một lần nữa, Thu Phong gật đầu chào lại coi như lễ phép.

Ông Tuấn giới thiệu “Đây là đứa cháu bà con xa của chú gửi lên đây vừa đi học vừa đi làm, nó đang học về quản trị kinh doanh! Nó giỏi lắm nhưng mà dù gì là con gái nó quản cái nơi vui chơi như thế này vẫn quá sức! Từ hôm nay con với nó sẽ cùng quản lí cái quán này! Còn về tiền bạc con không phải lo, lương có định rồi ăn theo hoa hồng của quán nữa!” Thu Phong gật đầu coi như hiểu rồi ông Tuấn lại quay sang nói với cô gái “Đây là Phong! Con

của anh kết nghĩa chú, đặc công vừa xuất ngũ! Giới lắm con! Hai đứa đưa nhau ra ngoài rồi bắt đầu công việc luôn đi “. Nghe vậy Thu Phong đứng dậy bắt tay cô gái chào “Xin chào tôi là Thu Phong năm nay 25 tuổi! Mong được cô chỉ điểm!” Cô gái chìa tay ra bắt tay với Thu Phong rồi gật đầu nói “Xin chào anh! Tôi là Diệu Linh!” Ông Tuấn thấy Linh không giới thiệu tuổi ông ngồi đó chen vô “Nó mới 21 tuổi đấy cháu! Được thì tới luôn đi! “ Thu Phong gật đầu “Ha Ha!”. Diệu Linh thì lườm ông Tuấn “Chú!”

Ông Tuấn cười cười rồi phát tay “Được rồi ra ngoài hết đi! Kiểm cho thằng Phong một bộ đồ thay vô! Ăn mặc gì như thằng du côn ấy!”

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Minh Con !

Diệu Linh cho người kiểm bộ vest cho Thu Phong. “Có nhất thiết là phải mặc cái này không vậy?” Thu Phong cầm bộ vest trên tay nhìn mặt nói, thật sự thì cậu không thích mặc mấy cái thứ này cho lắm, chả thoải mái gì cả. Diệu Linh gật đầu “Chả có quản lý nào mặc đồ như anh đâu! Mau đi thay đi “ Thu Phong gật đầu vô phòng thay đồ.

Năm phút sau Thu Phong đi ra. Mang trên mình bộ đồ vest màu đen Thu Phong cảm thấy khó chịu rất nhiều. Anh bước ra nói “Mặc vậy được chưa?” Diệu Linh nghe vậy quay sang “A! À được “ Cô không ngờ tên ăn mặc như còn đồ lúc này khi khoác một bộ đồ sang trọng lên khác hẳn. Dù là đồ vest che hết các bộ cơ của Thu Phong nhưng bộ quần áo vẫn căng lên khiến thấy những đường nét của cơ thể Thu Phong. Thêm khuôn mặt điển trai có chút ngăm đen khiến anh càng trở nên với bộ đồ đó.

Diệu Linh gật đầu lại gần Thu Phong vuốt cảm nhìn lên nhìn xuống rồi nói “Cũng ra dáng rồi đấy ông anh! Mà anh không biết thắt cà vạt à?” Nói mới để ý chiếc cà vạt Thu Phong thắt thật sự quá xấu, trước giờ Thu Phong chưa mặc thứ này bao giờ sao mà biết cách thắt cà vạt được. Thu Phong gật đầu “Lần đầu tôi mặc mấy bộ đồ như thế này nên thắt đại thôi, haha!”. Diệu Linh tiến lại gần hơn Thu Phong “Đứng yên đấy để tôi chỉ cho “ Sau đó cô tháo cà vạt Thu Phong ra rồi chỉ Thu Phong cách thắt “Như thế này nè ... thế này ... thế này.. Xong” Anh nhớ chưa. Thu Phong gật đầu cười “Cũng sơ sơ! Mà thôi kệ, cô có thể bắt đầu công việc được không?” Thu Phong nhìn đồng hồ nói tiếp “Cũng trễ rồi hơn 7h rồi “.

Diệu Linh gật đầu rồi quay sang vỗ tay hai cái nói to “Mọi người! Mọi người! Tạm dừng công việc lại một chút, tất cả lại đây!”. Hơn một phút sau tất cả nhân viên tụ họp lại trước mặt Thu Phong và Diệu Linh, một người trong số đó hỏi “Có chuyện gì vậy cô quản lý? Chúng tôi còn phải dọn dẹp cho kịp nữa, nếu không có gì quan trọng thì đừng gọi chúng tôi lại. ” “Anh ...” Diệu Linh không biết nói gì hơn. Ở đây có rất nhiều người hơn tuổi cô đồng thời một số trong đây cũng là đàn em của ông Tuấn, trong số họ ai cũng muốn leo lên chức quản lý nhưng bỗng nhiên Linh xuất hiện cướp mất cái chức quản lý đó của họ. Nếu một trong số bọn họ được làm quản lý thì dù gì cũng là anh em với nhau nên việc giúp đỡ nhau cũng thuận lợi hơn. Nhưng Diệu Linh lại khác, một số thành viên trong đây âm thầm bán ma túy tổng hợp (Thuốc lắc) cho khách lại bị Diệu Linh bắt được rồi báo cáo lên trên. Đâm ra họ rất không thích Diệu Linh, ông Tuấn cũng biết chuyện họ buôn bán, cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, mà Diệu Linh lại làm quá lên. Ông Tuấn cũng không can thiệp quá nhiều về những chuyện lật vật thế này, quán này ông mở chủ yếu để anh em của ông kiếm sống, công việc trong bóng tối của ông là buôn bán vũ khí lậu qua các thành phố.

Quay lại việc chính. Diệu Linh nhìn qua nhìn lại rồi giới thiệu Thu Phong “Giới thiệu với mọi người hôm nay quán có thêm một quản lý nữa. Đó là Thu Phong, anh ta cùng tôi sẽ cùng là quản lý.” Thu Phong nghe Diệu Linh nói xong cũng đứng ra “Xin chào mọi người tôi là Phong. Năm nay 25 tuổi, mong được mọi người giúp đỡ.” “Chào anh Phong ...” “Chào anh quản lý ...” “Mong anh cũng giúp đỡ chúng tôi ...” Ai cũng gật đầu chào Thu Phong, coi như biết mặt. “Vậy chúng tôi tiếp tục công việc được chứ?” một người trong số họ có vẻ không thích nhìn mặt Diệu Linh liền nói, Diệu Linh cũng gật đầu “Được rồi mọi người tiếp tục công việc đi “.

Tất cả giải tán ai vào việc nấy, còn Thu Phong bị Diệu Linh dẫn đi khắp quán để giới thiệu cách thức hoạt động của quán để Thu Phong quen dần, cô nói “Trong ba ngày này anh chỉ cần đi theo em để nắm rõ tình hình của quán thôi. Còn mỗi hạng mục em sẽ về ghi ra anh và em sẽ quản lý hạng mục khác nhau.” Thu Phong nghe vậy gật đầu “Được rồi “. Một lúc sau Thu Phong lại hỏi “Linh này!” Linh quay sang “Anh có việc gì thắc mắc à?” Thu Phong nói “À không! Tôi chỉ muốn hỏi. Có vẻ mọi người trong quán này có vẻ không được thích cô cho lắm?”. Diệu Linh đứng khựng lại nói “Về việc đó thì những người làm trong này đa số đều là anh em lúc trước của chú Tuấn hoặc là nhờ quan hệ với những người đó mới vào được đây. Còn chi tiết anh cứ làm ở đây sẽ thấy. Họ khó chịu vậy thôi chứ chả dám làm gì em đâu. “ Thu Phong gật đầu tiếp tục đi theo Diệu Linh.

9 giờ tối quán bar bắt đầu lên nhạc. Những con bay đã bắt đầu vào khá đông, các DJ bắt đầu đánh bài nhạc của họ. Thu Phong đứng ở một góc tại quán quan sát những công việc trong quán. Tiếng nhạc xập xình khiến đầu óc Thu Phong cảm thấy nhức, anh đập đập vào đầu mình hai cái rồi tiếp tục quan sát. Công việc của anh trong ba ngày này chỉ có quan sát mà thôi.

Cách chỗ Thu Phong đứng không xa có một bàn có hơn mười người đứng đó nhìn về phía Thu Phong với ánh mắt cay độc. Một người có vẻ là đứng đầu nhóm người đó nói với kẻ kẻ bên “Có phải cái thằng đứng đó là thằng đánh em tao không?” Tên bị hỏi gật đầu lia lịa “Nó đó anh. Một mình nó đánh gần năm mươi người tụi em ra bã, đánh em của anh mém nữa vô sinh.” Nghe đến đoạn sau thì tên đang nói bị đánh “Câm mồm, tao sẽ đập nó một trận “ Tên bị đánh ôm đầu kêu khổ, hẳn chỉ nói sự thật thôi mà cũng bị đánh sao.

Người vừa rồi là anh trai của tên hôm qua bị Thu Phong đánh vô hạ bộ, hẳn là Minh Con là một đại ca thể giới ngầm của thành phố Long Xuyên cách Vũng Tàu này khá xa. Hôm qua em hắn tới Vũng Tàu để tắm biển, nó chỉ có dắt theo năm mười anh em trong băng gọi là thân thiết để đi cùng. Không ngờ mới có một ngày mà thằng em trai của hắn đã xảy ra chuyện và bị công an bắt giữ. Một trong số những người đi cùng em trai hắn trốn ra trước khi công an tới, tên đó đã gọi điện cho Minh Con nói về những chuyện hôm qua. Nghe tin em trai mình bị đánh mém nữa vô sinh và đang nằm trong bệnh

viện dưới sự kiểm soát của công an. Còn tên đánh em trai hắn thì được thả, thậm chí bây giờ còn đang nhón nhơ đứng trong quán bar.

Một tên khác lại gần Minh Con nói vào tai hắn “Đại ca! Có nên xử thằng đó tại đây không? Mắt công nó lại chạy mất nữa.” Minh Con lắc đầu nói “Không được! Đây là địa bàn của anh Tuấn. Anh ấy trước đây từng giúp đỡ tao khi còn ở trong trại giam, tao không thể lấy oán báo ân được. Thêm việc nữa anh Tuấn cũng là người mà tao không thể đầu lại huống chi đây là thành phố của người ta. Dù rằng ông cũng chỉ là một trong ba thế lực mạnh nhất thành phố này thôi. Nhưng thành phố này phát triển hơn bên chúng ta, không thể mạnh động được. Đợi hắn ra về một mình hiểu chưa. “ Tên kia gật đầu rồi lại nói tiếp “Em nhớ không nhầm thì tên này đang làm cho quán của anh Tuấn mà anh?”

Minh Con lại lắc đầu “Tao cũng sợ vậy nên lúc nãy cũng gặp anh Tuấn hỏi rồi! Ông cười ha ha kêu cứ tự nhiên đi! Tao cũng chả biết sao ông lại cười nữa “. Tên đó lại cảm thấy có gì không ổn lại nói tiếp “Hay có gì mờ ám trong này đại ca?” Minh Con lại quay sang nhìn nói “Mày nghi ngờ anh Tuấn tao à? Phúc à, ông anh này tao biết ông rất lâu rồi! Ông không phải hạng người nói một đằng làm một nẻo đâu. Ông nói tao có thể giải quyết nó thì tức là không cần phải để ý ông mày hiểu không?”. Tên vừa rồi tên Phúc, hắn là một trong những cánh tay đắc lực của Minh Con.

Phúc gật đầu nhưng vẫn lo lắng lại tiếp tục nói “Nhưng hôm qua em nghe thằng kia kể là tên đó bị em trai anh chém hai nhát mà không hề hấn gì sau đó tên đó chặt đứt của hai cây cánh bướm của em anh. Rồi một mình cân cả năm mươi người bên ta nữa.”. Minh Con nhăn mặt rồi nói “Tao nghĩ nó độn cái gì trong người thôi, việc một mình đánh gục năm mươi thằng thì tao cũng làm được. Chắc thằng đó cũng trong quân đội ra mới lợi hại như vậy.” Ngưng một tí Minh Con lại nói tiếp “Mày nên nhớ đại ca mày cũng từng trong cái lò đặc công ra. Thằng này chắc chỉ mới ra tay chưa nhuốm máu nên không thể nào là đối thủ của tao đâu” Tên Phúc nghe vậy gật đầu “Đại ca chỉ phải”.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Dùng chân được rồi .

Hôm 12 giờ đêm quán bar mới bắt đầu vắng dần. Nửa tiếng sau tất cả khác về hết, nhân viên ở lại dọn dẹp rồi thống kê doanh thu trong ngày xong báo cáo lại với Diệu Linh.

Xong xuôi tất cả Diệu Linh quay sang nói với Thu Phong “Anh về được rồi! Ngày mai sáu giờ chiều anh tới nha!”. Thu Phong gật đầu rồi cởi áo vest khoác bên ngoài ra vắt lên vai rồi ra ngoài lấy xe về. Chuẩn bị về thì một người gọi Thu Phong lại “Anh Phong, chờ tôi chút” Quay người lại thì thấy người gọi anh lại là tên bảo vệ lúc chiều chặn cậu lại trước cửa, Thu Phong quay sang nói “Có chuyện gì sao?”. Người bảo vệ gật đầu với vẻ mặt xin lỗi nói “Hồi chiều em không biết anh là quản lý mới ... Xin lỗi đã chặn anh lại, tại hôm qua em thấy quán có đánh nhau nên nghĩ anh là người tới phá.. Em xin lỗi.”. Thu Phong cười “Có sao đâu em! Em làm vậy là đúng trách nhiệm rồi. Mà mặt anh nhìn giống bọn âm binh lắm à?”. Tên bảo vệ gãi gãi đầu nói “Có hơi hơi “. Thu Phong cũng chịu, trước giờ anh thích ăn mặc như vậy cho thoải mái thôi, không ngờ bị nghĩ là du côn thật chắc về phải thay đổi tác phong ăn mặc quá. Kiểu này đi chơi cũng bị người ta nghĩ linh tinh.

Thu Phong quay sang nói với tên bảo vệ “Cậu tên gì nhỉ?” Tên bảo vệ nghe thấy liền trả lời “Em tên Quốc Sơn. Hai mươi tuổi “ Thu Phong gật đầu “Ừ! Thôi anh về trước nhé. Mai gặp”, Sơn gật đầu “Bai anh”. Thu Phong nổ máy xe lên đi mất.

Đi được một đoạn tới con đường Phan Chu Trinh thì Thu Phong cảm thấy có điều gì đó không ổn. Tầm tám giờ là con đường này rất vắng, hầu như rất ít xe qua lại, mà giờ này gần một giờ sáng mà Thu Phong đi trên đường thấy có rất nhiều người đậu xe trên lề đường hai bên. Đi được một đoạn thì Thu Phong buộc phải dừng xe lại vì phía trước có một đoạn người đậu xe ở đó chắn hết cả đường đi. Nghĩ chắc là có tai nạn phía trước khiến nghẽn đường nên Thu Phong đành quay đầu xe lại.

Vừa quay đầu xe lại thì một đoàn người chạy đến chỗ Thu Phong chắn đường lại, một vài tên lại gần Thu Phong định rút chìa khóa xe Thu Phong ra. Thấy có gì không ổn Thu Phong liền xuống xe đá thẳng vào tên vừa chạy tới Hai tên, ba tên, bốn tên “Bụp bụp bụp..” mấy tên lại gần liền bị Thu Phong đá văng ra hết. Thu Phong rút chìa khóa xe ra cất xong túi rồi cầm cái áo để trên đầu xe vắt lên vai ngênh mặt nói “Tụi mày cản đường ông mày ở đây có ý gì?”.

Trong đám người bỗng có tiếng vỗ tay “Hay ... Hay cho một thằng đứng giữa bao nhiêu người mà vẫn kênh mặt được như mày!” Người bước ra là Minh Con, hắn vỗ tay xong đứng đó nhìn Thu Phong bằng ánh mắt thương hại. Thu Phong nhìn tên bước ra liền thầm đánh giá. Tên này cao hơn 1m8, thân hình hơi gầy, khuôn hình chữ điền với những đường nét khuôn mặt sắc nét. Đánh giá một lượt qua hình dáng Thu Phong kết luận thằng này ít nhất không phé như những lũ đứng xung quanh hắn.

Thu Phong nhàn nhạt đáp “Tất nhiên rồi! Có gấp mười thế này mình tao cũng đập cho tụi mày ra bã “. Minh Con nghe vậy liền nóng lên, tên trước mặt này quá kiêu ngạo rồi. Minh Con bây giờ không cần biết thằng này có đánh em hắn hay không riêng tội bố lão trước mặt hắn thì hắn cũng đã không chịu được rồi. Xung quanh đây ít nhất có hơn hai trăm người, tức là gấp bốn số lượng ngày hôm qua “Được, để tao xem coi mày còn kiêu ngạo được tới đâu.”. Thu Phong lắc đầu cười “Nói nhảm nhiều quá, lên cứ lên. Đợi tí tao dắt con xe lên trên lề cái, để đây tụi bay phá hư hết.” Minh Con tức giận “Mày ...” Nói xong Thu Phong dắt xe lên trên vỉa hè, vừa dắt thì có mấy tên không nhịn được lao lên “Mày bố lão quá đây ...” vừa lại gần thì bị Thu Phong nhẹ nhàng đá bay ra.

“Tao đã nói tao dắt xe lên rồi muốn bêm nhau thì bêm sau” Thu Phong liếc mấy tên đang định lao lên nói. Dắt xe lên Thu Phong lấy chìa khóa ra khóa lại cổ xe, hiện tại hắn nghèo kiệt xác, có mỗi cái xe phải nên trân trọng. Xong Thu Phong đứng ra giữa đường nói “Rồi! Tụi bay đông nên coi như tao chấp dừng đúng vô xe anh mày đây!”. Minh Con nắm chặt tay nói “Được rồi! Cho dù mày có nhập viện hay chết thì xe mày sẽ được đưa lạnh lạnh về nhà

mày yên tâm. Giờ đánh được rồi chứ?”. Thu Phong gật đầu, Minh Con thấy vậy hét lên “Đập nó cho taoooo..”

Hơn hai trăm người liền bao vây Thu Phong lại, bỗng Thu Phong hét lên “Khoan...”, Minh Con đứng sau đó nghĩ là Thu Phong bắt đầu sợ liền nói “Biết sợ rồi à?”. Thu Phong lắc đầu nói “Mày tính để tui nó tay không đánh tao à?”, Minh Con nghe xong trừng mắt nói “Thằng như mày tay không đủ rồi. Đập nó “. Thu Phong hí mắt kinh bị nhìn đám người lao tới nói “Vậy tao chấp tui mày không xài tay vậy “. Nói xong Thu Phong tay phải vất ngược áo lên vai, tay trái đút vào túi quần. Thu Phong lạnh lùng cười “Vô đây anh cần hết các chứ”

Hơn hai trăm người bao vây tấn công Thu Phong, mỗi lần có hơn mười người lao lên đều bị Thu Phong nhẹ nhàng dùng cước pháp đá văng tất cả. Càng ngày càng nhiều người lao lên tấn công, Thu Phong vừa đá văng được hai tên trước mặt thì phía sau, trái phải đều lao vào bắt lấy Thu Phong. Thu Phong nhẹ nhàng tung cả người lên không hai chân đạp ra phía sau, một chân tiếp đất chân kia của Thu Phong liền móc sang trái móc sang phải nhanh như chớp “Bụp bụp”.

Nhóm vừa rồi bị Thu Phong đá cho ngã ngưỡng lại tiếp tục nhóm khác ập tới Thu Phong. Thu Phong cười lạnh một cái rồi quay người 1080 độ trên không đá văng một tên gần nhất bay ra trúng những tên đang lao lên. Nhưng dù vậy bọn chúng vẫn liều mạng xông lên tấn công Thu Phong.

Cách đó không xa có hai dân quân đang đứng đó chứng kiến hết tất cả. Một tên quay sang nói với kẻ kia bên “Mau mau! Gọi về đồn gấp, lần này bọn du côn lộng hành quá. Dám tụ tập đông đến vậy để đánh một người.” nói xong hắn thấy tên bên cạnh không quan tâm mà cứ dán mắt vào bọn du côn đang bị Thu Phong đánh như phim chương. Không quan tâm đến tên kẻ bên nữa hắn liền rút điện thoại ra gọi thì bỗng tên kẻ bên ngăn lại “Khoan!” “Chuyện gì? Mày không thấy bọn nó lộng hành quá à?” “Không! Mày nhìn kĩ cái người đứng trong đó đánh bọn du côn đi “ “À ừ ...” Tên dân quân cất điện thoại vào túi rồi quan sát một hồi sau hắn la lên “Là ... Là hắn?” tên bên cạnh gật đầu “Ừ, bây giờ mày biết lý do rồi chứ? Đứng đây quan sát đi, một lúc nữa hãy báo cáo “.

Hai tên dân quân hôm qua nghe được lệnh từ cấp trên xuống là một nhân vật đặc biệt của bên công an với chức vụ Thiếu tá, anh ta có quyền đánh những tên du côn du đảng một cách hợp pháp. Nếu có vấn đề gì lớn thì anh ta có thể triệu tập cả một khu vực công an phường đến để hỗ trợ. Ngoài ra cả thành phố đều được lệnh không ai được đắc tội Thu Phong, đến cả sếp của họ cũng không dám, và tất nhiên không ai được làm phiền Thu Phong đến hỗ trợ trong bất cứ việc gì nếu không sẽ bị kiểm điểm.

Hơn mười lăm phút sau thì một nửa số bọn du côn bị Thu Phong đánh cho không đứng lên được. Tất cả đều dừng lại không ai dám bước lên bước nào nữa, những thằng liều mạng xông lên đều đang nằm ôm bụng ôm ngực lăn lộn dưới đất. Đây là Thu Phong nương tay.. À không phải nói nương chân nên bọn này còn sức mà lăn lộn dưới đất được, nếu Thu Phong mỗi đòn đều hết lực thì những người này không gãy xương thì cũng chết.

Thu Phong liếc nhìn Minh Con với giọng điệu thách thức nói “Sao nào? Cho bọn nó cầm đồ ra mà đánh đi chứ? Nếu không lại nói tao ăn hiếp lũ con nít”. Minh Con cắn chặt răng, hắn không ngờ Thu Phong chỉ dùng chân mà có thể đánh gần một trăm người bên hắn không còn sức đứng lên. Minh Con cắn chặt răng nói “Tụi bay tránh ra để tao lên”. Tất cả người bên Minh Con giật mình, một số tên trong đó thì thầm với nhau “Đại ca ra tay kia!” “Ừm, lần này đại ca nghiêm túc rồi, thằng kia khó sống”

Thu Phong thấy Minh Con bước ra anh liền cười hà hà nói “Con rùa chịu chui ra rồi hả? Hà hà ...”. Minh Con tức giận đỏ bừng mặt nói “Nói nhiều quá đánh đi “ Dứt câu hắn lao lên tấn công Thu Phong. Một đám hướng thẳng mặt Thu Phong nhưng vừa được một nửa thì tay rút lại một đám khác nhắm bụng Thu Phong mà tới. Đám vừa gần lại bụng Thu Phong thì Thu Phong lách người qua một bên để né. Rất tiếc đòn này cũng là đòn giả, tay Minh Con chưa kịp rút về thì một chân đá tạt ngang qua eo Thu Phong. Thu Phong thấy cước tới khuôn mặt vẫn nhàn nhạt, anh nhún nhẹ co chân lên né một đòn đó dễ dàng.

Chân chạm đất Thu Phong lại nhảy lùi ra phía sau tay vẫn đút vô túi, áo khoác vẫn trên vai nói “Thân thù không tề! Mỗi tội nhân cách quá tệ “. Minh Con tức giận, đòn vừa rồi hắn làm một động tác giả, còn đòn đánh vào bụng là thật mà Thu Phong né được nên hắn liền tung cước để đá văng Thu Phong. Không ngờ trong tư thế nghiêng người mà Thu Phong vẫn né được, ít nhất đòn vừa rồi hắn cũng phải làm Thu Phong đưa tay ra đỡ mà vẫn không được.

Minh Con quay sang nói với tất cả anh em phía sau “Anh em, cầm sẵn đồ lên đi, thằng này không dễ chơi đâu. Khi ta tách hắn ra thì tất cả cùng lên.” Vừa dứt câu tất cả nháo nhào lấy đao, katana (hàng chima), kiếm, mã tấu tự chế, có cả ống tıp, còn nhị khúc, tay gấu, chích điện

Minh Con quay sang thấy tất cả cầm sẵn vũ khí trong tay hắn liền quay mặt lại nhìn Thu Phong. “Hự ... Mày ...” “Không nên quay mặt sang chỗ khác khi đứng trước kẻ thù chứ! Mày có thể chết đấy “ Minh Con vừa quay mặt sang thì không biết tại sao Thu Phong lại đứng trước mặt hắn một cú đâm từ dưới lên trên vào bụng hắn, khiến cả hai chân của hắn không chạm đất. Thu Phong rút tay lại thì Minh Con ôm bụng quỳ rầm một cái xuống đất. Nước miếng từ miệng rơi vãi ra, con mắt thì trừng ra nhìn xuống đất.

Minh Con cố gắng nén cơn đau gào lên “Ch... Chém ... Chém chết mẹ nó cho taoooo “. Tất cả anh em Minh Con thấy cảnh đó ai cũng bất ngờ kèm theo tức giận lại lên. Bây giờ trong tay họ có vũ khí nên không việc gì phải sợ một người như Thu Phong cả.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Mất kiểm soát

Minh Con hết xong gục xuống, được vài người đỡ ra. Thu Phong cũng chả buồn đi can cái thằng cứ cho mình là hay lại. Hơn một trăm người trong tay

cầm vũ khí đứng đối diện nhìn Thu Phong. Thu Phong mỉm cười quăng cái áo xuống trong đầu thầm nghĩ mai phải đi mua cái áo mới, sau đó anh nhìn lên kênh mặt nói “Có đồ trong tay rồi sung sức nhì? Lên hết đi các bạn trẻ”. Lời nói của Thu Phong như kích thích tất cả mọi người đứng đó, hơn một trăm người lao lên đòi mạng Thu Phong.

Thu Phong đứng thủ thế. Chân của teakwondo, tay Vịnh Xuân Quyền, đòn gối và trỏ của quyền Thái, thế của Triệu Quyền Đạo, né tránh theo cách boxing. Thu Phong cười nói “Lên đi mấy các con trai! Bỏ sẽ cho các con biết đánh người là không tốt.”. Dứt câu thì một tên lao lên trước mặt Thu Phong với một kiếm tự chế dài 70cm. Kiếm tới chém từ bả vai trái Thu Phong xuống, đối mặt với nhiều người như vậy Thu Phong không thể nào rảnh đi đỡ cây kiếm. Thu Phong nghiêng qua phải rồi hạ thấp trọng tâm, chân sát mặt đất chọt vào chân của tên trước mặt khiến hắn chả những chém hụt mà cả người còn chúi lên phía trước. Thu Phong lấy một chân trụ tay liền nốc thẳng vào cằm tên đó khiến hắn bay cả người lên trời. Tên đó văng lên chưa kịp tiếp đất bị Thu Phong đập một đập văng ra “Bụp”.

Sau tên đó hơn hai mươi tên khác lao lên đồng thời bỏ đao kiếm ... về phía Thu Phong. Bị tất cả chém cùng một lúc Thu Phong liền lao đến trước mặt tên bên phải gạt vũ khí hắn ra rồi lấy tay hắn ném về phía những tên đang chém về phía Thu Phong, tất cả chỉ thực hiện trong vòng 1s “Oanh” tên đó va trúng vào vũ khí của những tên khác khiến cả người cầm đầu đao kiếm, máu me tràn ra cả mặt đường. Thu Phong nghĩ trong đầu “Bỏ mẹ! Lỡ tay”.

Không kịp suy nghĩ vẫn vơ Thu Phong lại bị bao vây thêm một lần nữa, anh không muốn làm bẩn hay rách bộ quần áo nên không thể nào đưa người ra đỡ mấy thứ này được. Thu Phong suy nghĩ phải cướp lấy một món vũ khí. Lần này Thu Phong nhảy vô rừng người tung cước, tung quyền, vật, hay ném bay. Anh dùng tất cả các thế võ của mình để giải quyết, cuối cùng bất lợi về việc không có vũ khí trong tay nên Thu Phong đành phải cướp một cái. Đúng lúc một tên cầm song côn nhảy vô đánh Thu Phong, Thu Phong không ngần ngại dùng tay không bắt cây nhị khúc “Pặc” “Cám ơn nhé! Đang cần.” nói xong Thu Phong giật cây nhị khúc rồi đá văng tên đó ra “Bịch ...”.

“Vù, vù vù ... vù” Thu Phong cầm một cây nhị khúc trong tay quơ thẳng vào đầu tên gần nhất “Kính ...” tên đó văng ra đầu lồm vò một lỗ to bằng bắp tay, hiển nhiên nát sọ rồi. Thu Phong lại thầm mắng “Lũ này yếu sinh lý thế? Gặp cây này bằng inox nữa khó kìm lực quá. Thôi chơi hết mình vậy, dù gì cũng có thể công an mà. Cũng do lũ này đòi mạng mình thôi.” Chấm dứt dòng suy nghĩ nương tay với những người này Thu Phong bắt đầu nghiêm túc, khí thế trên người anh thoát ra khiến không khí xung quanh hạ thấp vài độ. Thu Phong cười khả khả buông cây côn xuống “Leng keng ...” Thu Phong nhảy vô đám người.

“Keng, leng keng ... leng keng ...” Bằng tay không Thu Phong dùng hết lực đâm thẳng vào những tên đó, vũ khí thì bị chặt gãy, xương tay, xương lồng ngực, xương sườn tất cả những tên đó đều bị Thu Phong đánh cho lồm vào hết. Có những tên bị Thu Phong xé toạt cả cánh tay xuống, có tên bị Thu Phong bẻ ngược tay ra sau rồi dùng chân đập gãy cả cánh tay ... Cảnh tượng máu và máu hiện lên trước mắt Thu Phong. Trong vòng năm phút, chính xác còn đúng ba mươi bảy người còn đứng được, khắp người Thu Phong quần áo chỗ nào cũng dính máu đến đỏ lại, vài chỗ đen lại do máu khô. Ba mươi bảy người đứng đó hoàn toàn Thu Phong chưa đụng đến, bọn chúng cũng chả còn dũng khí để lao lên, tất cả những gì họ nghĩ được lúc này là “Quái vật ...” một tên hét lên rồi bỏ chạy. Lần lượt hai tên ... ba tên ... bốn tên ... tổng cộng sáu tên bỏ chạy còn hai mươi một người kia chết đứng ở đó run bần bật. “Tách tách Tồng ...” Máu dính tên cánh tay Thu Phong từ từ chảy xuống đến nắm đấm bắt đầu rơi tồng tồng xuống mặt đất. Xung quanh nơi Thu Phong đứng hoàn toàn là máu.

Thu Phong đang cúi đầu nhìn những vũng máu ở dưới chân mình rồi ngược đầu lên nhìn những tên đang đứng chết chân trước mặt. Thu Phong nở một nụ cười quỷ dị “Hắc hắc hắc ... Lũ chúng mày biết máu là gì chưa? Hà? Hà? Lũ ranh con, ông sẽ giết hết chúng mày ...” Thu Phong hét lên, con mắt đỏ ngầu lao lên. Bây giờ Thu Phong hoàn toàn mất kiểm soát do kích thích quá nhiều khi đánh người. Máu, sự sống, cái chết hoàn toàn vô nghĩa với Thu Phong. Thu Phong có một cái tật là khi chứng kiến những cảnh tượng máu me thì bản thân anh sẽ bị kích thích đến cực độ, anh cảm thấy sự sáng khoái trong việc này.

Chuyện này đã từng xảy ra một lần khi Thu Phong từng một mình ở lại cầm cự cho đồng đội rút về ở một cuộc chiến tranh bên Trung Đông. Thu Phong đã thành công trong việc cầm chân kẻ thù để đồng đội rút về, nhưng khi được lệnh Thu Phong phải rút về thì không thấy phản hồi. Hơn một tiếng những đồng đội của Thu Phong lo lắng là anh đã chết nhưng không, một cảnh tượng rừng rậm khi vài người trở về báo cáo tình hình. Đó chính là Thu Phong một mình diệt hoàn toàn một lũ đoàn (3500 – 9000 người) quân đội tự nhân. Khi mọi người chạy tới nơi để xem tình hình Thu Phong thì chỉ thấy anh ngồi trên một núi người ôm mặt cười điên dại. Thậm chí anh còn chia súng tấn công cả đồng đội của mình thì lại rút súng về ôm đầu. Khi bác sĩ tâm lý chuẩn đoán thì họ chỉ nói anh bị mất kiểm soát về hành động của mình do chứng kiến quá nhiều người chết. Sự thật là đồng đội tham gia chiến dịch lúc đó đã hi sinh gần một nửa, điều đó khiến anh mất kiểm soát về bản thân. Từ vụ việc lần đó Thu Phong cũng được mệnh danh là con quỷ của Việt Nam

Còn việc lần này hoàn toàn ngược lại, không ai phải chết nhưng do quá trình ức chế tâm lý do bị buộc rời quân đội khiến Thu Phong đánh những người này coi như một sự phát tiết.

Quay lại với trận đánh của Thu Phong. Anh đang lao lên những tên đứng hoảng sợ ở đó thì một tiếng súng vang lên “Đoàngggg...” Viên đạn bắn ngay phía dưới chân Thu Phong. Tiếng súng làm Thu Phong giật mình nhìn ra đằng sau những tên đứng trước mặt hắn.

Cảnh tượng làm Thu Phong thậm giật mình, anh lại nhìn ra sau lưng thấy cũng có vô số người đứng đó. Thu Phong và những tên kia hoàn toàn bị bao vây, là bị cảnh sát bao vây. Cảnh sát phường, cảnh sát tỉnh như 141, cảnh sát giao thông ... có cả xe cứu thương. Thu Phong dần mất ra nói thầm “Bò bà!”. Anh đứng đó quay lưng lại nhìn về phía kẻ vừa bắn phát súng, là một cảnh sát trẻ tuổi với hàm đại úy. Thu Phong thầm nghĩ tên này cũng còn trẻ mà lên được chức đại úy cũng không phải dạng vừa, không nhờ con ông cháu cha thì cũng có thực lực. Tên đó thấy Thu Phong nhìn mình anh liền bước ra phía trước nói “Xin anh dừng tay lại! Những người này cũng không còn sức mà đánh anh nữa rồi. Nếu anh không nghe theo chúng tôi buộc phải uy hiếp anh.”.

Thu Phong nghe vậy cũng không làm khó viên cảnh sát kia, dù gì anh cũng quá tay. Thu Phong nói “Được rồi muốn làm gì thì làm.” viên cảnh sát trẻ tuổi kia phát tay lên, lực lượng cảnh sát được lệnh liền tiến lên bắt trói những tên còn đứng được, còn những kẻ bị Thu Phong đánh cho nằm la liệt đều được bộ y tế đưa lên xe cứu thương. Tất nhiên không ai dám lại mà còng Thu Phong lại. Từ trong lực lượng cảnh sát đi ra một người đó là Văn Mạnh, trưởng công an phường hai, đây là khu vực ông quản lý nên ông cũng có mặt trong đây.

Văn Mạnh lại gần Thu Phong lạnh người nói “Cậu hơi quá tay rồi!” Thu Phong gạt đầu “Thật sự, xin lỗi tôi mất kiểm soát. Nhưng tôi không sai, đổi lại người khác là chết ở đây rồi!”. Ông Mạnh rung mình, Thu Phong quả thật nói đúng nếu là người khác có lẽ chết ở đây và bên cảnh sát không thể nào tới kịp lúc. Văn Mạnh nhìn Thu Phong nói “Nhưng cậu chỉ cần đánh ngất là được mà”. Thu Phong tức lên chửi “Nào ông có vấn đề à? Bị hai trăm thằng chặn đánh, hơi đâu mà lựa từng thằng đánh ngất?”. “Cậu...” bị Thu Phong chửi cho vô mặt ông Mạnh rất bức mà không thể làm gì, ông không thể yêu cầu Thu Phong làm cái này làm cái kia được. Hôm qua đã lỡ mồm rồi lúc về ông bị cấp trên mắng cho một trận, việc uy hiếp Thu Phong là tuyệt đối không thể, trừ khi ông có đủ thực lực để đim chết Thu Phong.

“Này anh kia, tôi không biết anh làm chức gì trong đây nhưng việc đánh người như vậy không thể bỏ qua được”. Viên cảnh sát lúc này dùng súng bắn Thu Phong không nhìn được nói. Anh là Trần Đại Khải, phó công an phường hai, quân hàm đại úy, 28 tuổi, cao 1m77 da trắng, thân hình cân đối, khuôn mặt dễ nhìn. Lên chức nhanh một phần là nhờ gia đình có một chân trong công an một phần nhờ thực lực.

Thu Phong đang tính đi thì bị ngăn lại, anh quay sang nhìn nói “Có phải anh là người bắn phát súng vừa rồi?”. Đại Khải gạt đầu. Thu Phong vỗ vỗ vai Đại Khải nói “Cảm ơn nhé! Này tôi mất kiểm soát thành thật xin lỗi. “thật ra vừa rồi Thu Phong không nghe thấy Đại Khải nói gì nên mới cư xử như vậy. Sau đó Thu Phong lại đi tiếp về phía xe mình, Đại Khải thấy vậy liền kêu tiếp “Này anh...” “Đừng...” Chưa kịp nói thì bị Văn Mạnh ngăn lại, ông lắc đầu rồi nói nhỏ “Về cơ quan tôi sẽ giải thích, để cậu ta đi đi, không là rắc rối đâu.” “Nhưng...” “Không nhưng nhị gì cả”. Thu Phong nghe thấy Đại Khải kêu quay đầu lại hỏi “Có chuyện gì sao?” “À không có gì, cậu về tắm rửa đi!” Văn Mạnh liền đổ mồ hôi nói. May mà vừa rồi Thu Phong nghe Đại Khải nói gì nếu không sẽ rắc rối.

Bên phía cảnh sát dọn dẹp xong hiện trường tất cả đều giải tán. Thu Phong thì lết xe về nhà với cả mình toàn máu me cũng may mẹ và em trai đi ngủ hết rồi nên anh cũng không phải giải thích, anh vứt bộ đồ vào thùng rác rồi đi tắm. Dặn lòng mai phải mua bộ mới y chang, không lại bị hỏi nữa. Thu Phong thở than xui xẻo, vừa mới ra xuất ngũ được hai ngày thì gặp chuyện. Thu Phong nằm suy nghĩ có lẽ nên theo chú Tuấn để cùng có danh tiếng bản thân trong giới giang hồ để khỏi phải gặp rắc rối như hôm nay. Mãi liên miên với suy nghĩ bản thân Thu Phong ngủ lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Bắt đầu con đường mới !

Sáng ngày hôm sau Thu Phong lật đật đi mua bộ đồ vest mới. Mua xong thì Thu Phong thăm chửi, quá mắc đi, mua một bộ y chang cùng thương hiệu với bộ hôm qua tốn cả năm sáu triệu của Thu Phong. Đang nghèo còn mắc cái eo, Thu Phong chỉ hận không đập chết lũ hôm qua luôn cho rồi.

Đến trưa Thu Phong lại công an phường để xem tình hình của những tên hôm qua. Kết quả là năm người bị nát nội tạng, còn những người còn lại thì gãy xương cho đến bị thương không đứng lên được. Tất cả đều bị tổng vô tội tại giam, còn tên Minh Con thì bị giữ lại để thẩm vấn.

Khi Thu Phong bước vào phòng thẩm vấn thì thấy cảnh tượng Minh Con gào thét sống chết đòi ra ngoài. Minh Con mắng vào mặt ông Văn Mạnh “Lão già khốn khiếp này thả tao ra ngay. Ông không thấy tôi bị người ta đánh hay sao mà còn bắt tôi, đáng ra thằng bị bắt phải là tên hôm qua mới đúng. Công an nhân dân lại đi bắt người vô tội à?” Văn Mạnh đứng dậy định dạy cho hắn một bài học thì Thu Phong lên tiếng “Vô tội à? Thích vô tội không?” Minh Con thấy Thu Phong liền a lên một tiếng rồi run sợ im bặt. Ông mặt thấy Thu Phong bước vào cũng giật mình nói “Cậu tới đây làm gì?” Thu Phong nói “Việc này liên quan tới tôi nên tôi phải có mặt ở đây. Ông để hắn ở đây tôi có chuyện muốn nói với hắn”. Ông Mạnh mặc dù thắc mắc nhưng vẫn đi ra ngoài.

Thu Phong kéo ghế ra ngồi xuống đối diện với Minh Con. Năm phút trôi qua Thu Phong vẫn không nói gì, Minh Con ngồi đó đã ngừng run rẩy hít một hơi nói “Mày muốn gì? Đánh tội tao như vậy chưa đủ sao?” “Rầm” Thu Phong đập bàn một cái. Minh Con giật mình che mặt lại vừa run rẩy vừa lẩm bẩm “Đừng... Đừng”. Thu Phong cười nhẹ rồi nói “Không, tao đánh mày làm gì, quay ra đây anh có chuyện muốn nói với chú!”. Minh Con nghe xong liền hé hé con mắt ra nhìn Th Phong, xác định Thu Phong không có ý muốn đánh hắn mới từ từ quay người sang.

Hôm qua sau khi Thu Phong đâm hắn một cái ngay bụng, hắn cũng không còn sức chiến đấu. Ít nhất hắn vẫn còn tỉnh để quan sát Thu Phong, càng nhìn Thu Phong hắn càng hoảng sợ. Một con người dường như chiến thắng áp đảo mấy trăm con người, một con người tay không đối chọi với hàng trăm con người có vũ khí mà không hề bị xây xát. Một con người ám ảnh vào tâm trí của Minh Con. Trong thâm tâm Minh Con rất sợ phải đối mặt với Thu Phong, lúc này hắn mắng to đòi sống chết ra ngoài chỉ để trốn thật nhanh để Thu Phong khỏi tìm tới hắn. Vì hôm qua cảnh sát tới qua cách nói chuyện của Thu Phong thì chắc hẳn Thu Phong cũng là một trong số những tên cảnh sát đó. Chặn đánh một cảnh sát là phạm tội rất nặng, đã vậy còn dùng vũ khí. Do đó nếu để Thu Phong tìm tới thì hắn khó sống.

Thu Phong bảo có chuyện muốn nói với hắn, dù là hi vọng nhỏ nhất hắn cũng phải cầu xin Thu Phong. Minh Con cả lẩm nói “Anh.. Anh..Anh có... có..có thể..thể tha cho tôi không?” Thu Phong nghe Minh Con cầu xin anh liền lắc đầu cười “Tao không làm gì mày đâu yên tâm!”. Minh Con nghe vậy mất mớ to ra nói “Thật chứ? Anh tha cho tôi? Nhưng...” “Có điều kiện “ Minh Con thắc mắc hỏi “Điều kiện? “Được Thu Phong tha chết đã là phúc đức ba đời nhà hắn để lại cho hắn rồi, điều kiện gì hắn cũng đồng ý hết. Thu Phong mỉm cười nói “Đúng vậy!”.

Minh Con lấy hết can đảm nói “Anh cứ nói, chỉ là việc em làm được em không từ chối”. Thu Phong gạt đầu nói “Mày với tất cả anh em của mày đi theo tao!”. Minh Con đang tính vỗ ngực đảm bảo thì Thu Phong nói làm hắn ngớ người “Hả?”. Thu Phong nói lại một lần nữa “Tất cả tội mày đi theo tao.” Minh Con sợ nghe lầm liền hỏi lại “Ý anh nói tội em đi theo anh?” Thu Phong gạt đầu. Minh Con lại hỏi thêm “Theo anh làm công an?” “Bốp” Thu Phong cốc một phát rõ đau vào đầu Minh Con rồi chửi “Mày bị ngu à?”.

Minh Con ôm đầu với về mặt vô tội. Thu Phong làm cảnh sát, kêu hấn theo Thu Phong là theo bên cảnh sát, hấn nói gì sai mà lại đánh hấn. Thu Phong nắm gáy Minh Con kéo lại gần nói nhỏ. Một hồi sau Minh Con nghe xong liền tròn to mắt còn hơn cả lúc này, hấn quay sang nhìn Thu Phong nói “Thật chứ?” Thu Phong gật đầu nhẹ. Xong việc cần nói Thu Phong đi ra ngoài kiểm Văn Mạnh rồi nói với ông “Được rồi, bọn nó đã nhận tội. Nhưng tôi không kiện cáo gì cả, và lại tôi cũng không bị gì! Tổng giam bọn nó hai tháng rồi thả về hết đi. Dù sao bọn này cũng không thuộc thành phố của chúng ta.”

Ông Mạnh nhìn Thu Phong khó hiểu, từ hôm qua đến giờ dùng đủ mọi cách hấn vẫn không chịu khai gì, sống chết đòi ra ngoài vậy mà Thu Phong vừa đến đã nhận tội. Quả là đặc chủng quân đội có khác, rồi ông nói “Anh không có tra tấn gì hấn chứ?” Thu Phong lắc đầu rồi đi về.

Sau chuyện đó trong vòng một tháng Thu Phong cũng không gặp thêm rắc rối gì nữa. Công việc đã ổn định, lương của Thu Phong với chức vụ quản lý là 20 triệu một tháng. Thu Phong nắm bắt công việc nhanh đến nỗi khiến Diệu Linh cũng thầm than trong lòng. Có lần một nhân viên trong quán ý mình có quan hệ mật thiết với ông Tuấn liền làm càn bán cả thuốc lắc cho khách trước mặt Thu Phong. Thu Phong bắt tại trận hấn còn lên giọng định đánh Thu Phong, xui cho hấn đụng nhầm người, kết quả hấn bị Thu Phong đánh cho một trận thừa sống thiếu chết. Tên đó cũng có ý kiến lên với ông Tuấn, ông Tuấn chỉ nói với hấn, nếu cảm thấy đủ sức làm khó Thu Phong thì cứ việc ông không quan tâm. Lý do ở đây rất đơn giản, vụ việc Thu Phong tay không đánh hai trăm người và còn là cảnh sát ngầm. Có lần ông từng gọi Thu Phong đến để hỏi chuyện, Thu Phong thẳng thắn nói với ông đây chỉ là về bề ngoài. Nếu hấn là tay trong thì tất cả việc buôn bán vũ khí lậu của ông đã bị bắt từ lâu. Nghe Thu Phong nói xong ông quyết định phải lấy lòng thằng cháu này, không thể nào đắc tội được. Không biết là bằng cách gì và như thế nào mà Thu Phong nắm mọi hoạt động buôn bán của ông.

Thu Phong cũng không lấy đó làm lý do để đe dọa ông, anh chỉ nói về sau sẽ có việc cần nhờ ông giúp đỡ vậy thôi. Còn về việc quán Bar Thu Phong sẽ hết mình quản lý không khiến ông bận tâm. Thêm một việc khiến tất cả nhân viên cả quán đồn ầm lên là chuyện của Thu Phong. Tối hôm Thu Phong một mạng chiến hai trăm có một nhân viên ở quán thấy được. Kể đó không ai khác Quốc Sơn, nhà hấn cùng đường với nhà của Thu Phong nên khi về hấn chứng kiến được mọi việc. Câu chuyện cũng từ tên đó mà ra, hấn còn thêm mắm thêm muối vào nào là Thu Phong đánh bọn chúng như một vị thần ... Tất nhiên từ đó trở đi Quốc Sơn lúc nào cũng leo đẹo theo Thu Phong đòi Thu Phong nhận hấn làm đệ tử truyền rồi đủ thứ cả lên khiến Thu Phong nhức đầu đến nỗi phải dọa hấn là còn đi theo nữa là ăn đập.

Một tháng nữa trôi qua, Thu Phong ổn định được cuộc sống. Tiền lương của Thu Phong cũng đủ cho gia đình thoải mái hơn. Vào một ngày nắng nhẹ chủ nhật của tháng 9, Thu Phong dậy sớm lay lay Thiên Long dậy “Cu.. Cu. Dậy đi “Đang trong mộng đẹp thì Thiên Long cảm thấy có người lay mình dậy liền dụi mắt nhìn lên “Anh hai ... Có chuyện gì không! Hôm nay là chủ nhật mà cho em ngủ tí đi!” Thu Phong gõ gõ nhẹ vào đầu thằng em trai nói “Dậy ra đây với anh! Anh có chút chuyện nói với mày.” Thiên Long ỉu xiu gật đầu “Dạ ...” Chủ nhật còn bị nắm đầu dậy sớm quả là một cực hình đối với học sinh.

Thiên Long ngáp lên ngáp xuống bước ra sân ngoài nhà nói “Chuyện gì mà gọi em dậy sớm vậy anh hai?”. Thu Phong quay sang nhìn “Mày muốn học võ không? Anh sẽ dạy cho mày có cái mà phòng thân “Thiên Long nghe xong hai con mắt sáng ngời nói “Dạ dạ, muốn chứ!”. Thu Phong gật đầu nói “Vậy từ hôm nay mỗi ngày đi học về anh sẽ dạy cho mày. Anh không muốn thấy mày bị người ta đánh mà không có sức đánh lại. Anh cũng sắp rời khỏi đây trong thời gian tới không thể nào bảo vệ mày nữa. Tự lo cho bản thân là tốt nhất “. Thiên Long gật đầu hưng phấn nói “Dạ! Anh hai ...”

Sau hôm đó Thu Phong chạy đi mua bao cát, găng tay boxing, mặc quần, quần nhũn, rồi đặt làm mấy cây đao cây kiếm không mài. Bao cát thì Thu Phong đổ hết cát trong đó ra anh lấy cát xây dựng cho vào, chứ mà để nguyên thì thật sự đâm không thể nào sướng tay cũng như làm chắc xương được. Từ ngày Thu Phong huấn luyện cho cậu em mình thì đến anh cũng cảm thấy kinh ngạc về tốc độ tiếp thu của em trai mình. Chỉ mới hai tuần mà sức của Thiên Long có thể một chọi bảy tám tên bình thường, nếu có vũ khí trong tay cùng chọi với người có vũ khí Thiên Long có thể đánh bại được năm tên. Quá trình huấn luyện của Thu Phong theo phong cách quân đội rất khác nghiệt. Những ngày đầu toàn thân Thiên Long ê ẩm mà vẫn cố gắng tập luyện, càng tập Thiên Long càng sợ độ trâu bò của anh trai mình.

Một ngày của tháng 9, đêm tối tại một khu vực bỏ hoang của công trình ở phường mười một. Có một bóng người đứng trong đêm ở đó, và đó chính là Thu Phong. Anh đứng đó dường như đang đợi một thứ gì. Mười phút sau thì tiếng xe máy ầm ầm lại gần, Thu Phong quay sang nhìn. Một đoàn người khá đông chạy xe tới. Đoàn người đó đậu xe cách Thu Phong năm mươi mét rồi tất cả xuống xe đi bộ đến trước mặt Thu Phong. Một người trong đoàn người bước ra tiến lại gần Thu Phong cúi đầu nói “Đại ca! Tụi em đã tới “Thu Phong gật đầu không nói gì. Người đứng trước mặt Thu Phong chính là Minh Con, hấn ngược lên nhìn Thu Phong không nói gì liền quay sang sau lưng nói lớn “Giới thiệu với mọi người. Đây là sẽ đại ca mới của chúng ta “Toàn thể nghe xong liền nhào nhào.

Mặc dù trời có tối nhưng bọn họ nhận ra đây là ai, chính là kẻ đã đánh bọn họ thừa sống thiếu chết hai tháng trước. Tên Phúc cũng đứng trong đó bước ra thắc mắc hỏi “Đại ca, chả phải tên này lần trước đánh anh em mình, mà giờ đại ca đi nhận hấn làm đại ca là sao? Đại ca có nghĩ cho lũ tốt thì bọn đệ không “. Minh Con nghe xong tức giận đâm một phát vào mặt Phúc quát “Câm mồm! Tất cả đều do anh em mình sai đã đánh đại ca trước. Đại ca chả những tha chết cho chúng ta còn nói giúp bên phía cảnh sát chỉ tổng giam chúng ta hai tháng. Mày nghĩ tội đánh người mà ra sớm vậy sao? Chưa kể tội tàng trữ vũ khí nữa. Không ngồi tù năm năm thì cũng hai năm. Mày động não tí đi “. Đang định nói tiếp thì bị Thu Phong ngăn lại.

Thu Phong lớn tiếng nói “Xin lỗi toàn thể anh em vì đã ra tay với các cậu. Nay ta hẹn mọi người ra đây có chuyện muốn nói. Thứ nhất ta không cố ý đã thương mọi người nặng như vậy, do ta rất kiểm soát đó là lỗi phía ta, ta xin chân thành xin lỗi. Chuyện thứ hai Minh Con đã đầu nhập vào ta đây, nếu ai không muốn đi theo ta đây có thể rút ngay từ bây giờ ta không cần, cũng đảm bảo không bao giờ gây khó dễ cho anh em sau này. Còn một chuyện cuối cùng nữa trước khi những người ở đây đưa ra quyết định cuối cùng đó là anh em muốn mãi mãi làm một thằng côn đồ cắc kè mãi sao? Không có tham vọng sao? Không muốn kiếm thật nhiều tiền để thỏa mãn bản thân sao, hay ít nhất giúp đỡ được gia đình. Hay tất cả chỉ muốn là một thằng vô dụng bị xã hội khinh bỉ, bị những con người giả tạo ngoài kia coi không bằng rác rưởi? Tất cả mọi người ở đây ai cũng muốn có lòng tự trọng của mình, chả nhẽ sau này có người kêu cậu là một thằng ăn hại cậu cư xử bằng cách đánh người ta? Không không, các cậu hãy cho bọn họ thấy các cậu có tiền, các cậu có thể kiếm tiền. Đi theo tôi có thể vào sinh ra tử, sống nay chết mai, đừng lo! Nếu các cậu có chết thì gia đình các cậu tôi lấy danh dự ra đảm bảo họ sẽ sống một cách thoải mái nhất. Các cậu biết tham vọng của tôi là gì không? Đó là nhắm đến cái danh hiệu bá chủ thế giới ngầm để ai ai khi nhắc tới chúng ta đều tỏ ra kính sợ chứ không phải sợ mà khinh bỉ chúng ta. Là một thằng du côn nhưng là du côn chính nghĩa, đánh những người nên đánh, đập những tên nên đập. Nếu các cậu theo tôi các cậu sẽ có những thứ các cậu muốn, chỉ cần mọi người đồng tâm chuyện gì cũng có thể xảy ra. Tôi nói đã xong mong mọi người suy nghĩ thật kỹ. Ai muốn đi theo tôi thì bước lên, còn những ai không muốn có thể đứng yên tại chỗ. Tôi cho tất cả 10 phút suy nghĩ.”

Thu Phong nói xong hít vào một hơi dài rồi thở ra, thật sự nói quá nhiều rồi, tiếp theo Thu Phong muốn xem thái độ của mỗi người trong đây. Thu Phong bây giờ quyết định tham gia vào thế lực giang hồ của đất nước này. Anh muốn thay đổi cả đất nước từ đây, chính quyền không đủ khả năng bảo vệ tất cả người dân, anh sẽ làm việc đó giúp họ. Con đường mới của Thu Phong bắt đầu từ đây.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Bang Hắc Long thành lập

10 phút trôi qua, đám đông trước mặt Thu Phong bắt đầu bước lại phía trước Thu Phong. Hầu hết mọi người đều đồng ý đi theo Thu Phong, chỉ một số ít đứng lại không bước ra. Mặc dù đây không phải là tất cả những người có trong băng của Minh Con nhưng qua việc này cũng khẳng định sau này sẽ có rất nhiều người đi theo Thu Phong. Minh Con bước ra phía trước cúi mình thật sâu nói “Cảm ơn các anh em đã hiểu cho tôi. Với những ai không đi theo đại ca cũng không sao cả, sau này mọi người có rắc rối gì cứ tìm thằng Minh tôi đây, tôi lấy danh dự ra đảm bảo không nuốt lời nói ngày hôm nay.”. Minh Con lại quay người ra nói với một trong những người bước lên “Tốt lắm Phúc. Cậu đã không phụ lòng tôi” Phúc như đã nhắc ở trước là một trong hai cánh tay đắc lực nhất của Minh Con, còn một người là Ngọc Bảo nữa hiện đang thay mặt Minh Con quản lý những vấn đề của băng nhóm ở Long Xuyên.

Thu Phong nhìn cảnh tượng này hết sức hài lòng, anh gật đầu nói to với tất cả mọi người “Những người đứng đây từ hôm nay sẽ cùng tôi.. Thu Phong này vào sinh ra tử và là một đại gia đình của tôi. Tôi không để ai làm hại tới gia đình này. Từ hôm nay tôi mong mọi người cùng nhau phát triển và xây dựng đại gia đình này càng ngày càng lớn mạnh”. Thu Phong vừa dứt câu tất cả mọi người đồng thanh to “Cố gắng! Cố gắng...”. Thu Phong nhìn xung quanh rồi lại nói thêm “Đã là một băng nhóm giang hồ thì chúng ta nên lập ra một bang hội của riêng chúng ta. Chúng ta sẽ khẳng định tên tuổi của chúng ta ngay từ hôm nay. Bang hội của chúng ta tên là HẮC LONG. Con rồng của bóng tối”. Tất cả nghe xong đều trở nên hào hứng một cách là thường, đi theo một người như Thu Phong họ không còn phải sợ gì nữa, tất cả đồng thanh hô to một lần nữa “Hắc Long, Hắc Long, Hắc Long... Lập nghiệp, lập nghiệp, lập nghiệp”.

Minh Con đứng cạnh đó cũng chẳng biết là vui hay buồn. Hắn là một đại ca ở thành phố Long Xuyên bây giờ lại phải đi theo người khác làm tay sai. Ở Long Xuyên hắn muốn làm gì thì làm, chỉ cần việc vừa phải tránh né cảnh sát thì chả ai động được tới hắn, trong thâm tâm Minh Con có lẽ chỉ muốn sống an nhàn ở cái thành phố của mình. Nhưng có một việc hắn không biết, được Thu Phong thu nhận là một sự may mắn không hề nhỏ của hắn. Việc Thu Phong thành lập bang hội trong thế giới ngầm chỉ là việc sớm muộn. bởi vậy trước sau gì Thu Phong cũng sẽ dẹp toàn bộ bang hội khắp cả nước, từ Nam vào Bắc. Minh Con trước sau gì cũng sẽ bị Thu Phong dẹp loạn, chỉ là vấn đề thời gian thôi. Quy thuận hoặc bị hủy diệt, đó là quy tắc sinh tồn. Về sau Minh Con sẽ cảm thấy quyết định hôm nay của hắn là cực kì đúng đắn.

Thu Phong dặn dò vài việc với Minh Con rồi cho hắn cùng tất cả anh em cùng về Long Xuyên, trong vòng ba ngày nữa Thu Phong sẽ có việc cho họ làm. Minh Con sau khi về Long Xuyên thông báo chuyện vừa rồi cho cả băng nhóm. Băng nhóm của Minh Con cũng chỉ khoảng một ngàn người, đa số đều đi làm việc cho băng bằng cách lấy thuê của những người buôn bán trên địa bàn của họ, không thì cho vay nặng lãi, buôn bán ma túy, bảo kê quán bar. Hơn nữa là những yêu cầu đánh người và tất cả đều bị hủy bỏ gần hết bởi Thu Phong. Tất nhiên chỉ cho họ cho vay thôi, nhưng không được bắt ép. Tổng cộng tám trăm người đi theo Thu Phong, số còn lại thì về nhà làm ăn đàng hoàng, không thì qua thành phố khác sống. Luật của bang hội Hắc Long được đề ra là: Thứ nhất “Về nguồn kinh tế của bang hội. Vẫn được buôn bán ma túy nhằm để duy trì nguồn kinh tế cho bang hội nhưng không được dụ dỗ người khác vào con đường nghiện ngập, nếu phát hiện sẽ bị phạt theo luật của bang hội đề ra. Việc cho vay nặng lãi vẫn được duy trì như thường nhưng nên nhẹ tay với những trường hợp thật sự là nghèo khổ, không áp dụng biện pháp nặng nề cho những tên ăn chơi. Việc thu thuế địa bàn hủy bỏ”.

Thứ hai “Không được phép đánh người dân vô tội. Càng không được phép anh em trong bang hội đánh nhau. Nếu có xích mích thì báo lên với người có chức quyền quản lý mình trong bang hội để hai người có xích mích lên võ đài đánh một một. Phát hiện trường hợp nào tự ý đánh nhau sẽ trừng phạt theo luật bang hội”.

Thứ ba “Tuyệt đối không được phản bội bang hội. Phát hiện thì trừng phạt theo luật lệ bang hội, nặng có thể giết chết. Dù trốn ở đâu bang hội cũng sẽ tìm ra cho bằng được. Nếu ai không thích ở trong bang có thể xin ra ngoài hoặc theo bang hội khác cũng được.”.

Thứ tư “Là về những quyền lợi khi ở trong bang hội. Những người trong bang hội ai cũng được lãnh lương tùy theo chức vụ của bản thân. Nếu trong bang hội có ai chết thì bang sẽ chu cấp cho gia đình của họ nếu gia đình đó khó khăn, nếu nhà có em nhỏ hay ai còn đi học thì bang sẽ hỗ trợ cho đến khi tốt nghiệp đại học rồi tạo điều kiện làm việc cho bang hội hoặc việc khác nếu họ không thích”.

Thứ năm “Nếu phát hiện trong bang hội ai vi phạm những điều lệ trên đều bị phạt dù đó có là bang chủ. Ai có công báo cho bang hội những kẻ vi phạm luật lệ đều được bang hội đảm bảo an toàn và bí mật của người báo”.

Thứ sáu “Sẽ có thêm điều luật mới trong tương lai nếu có thêm những yếu tố mới”.

Về các chức vụ trong bang lần lượt được chỉ ra như sau:

Bang chủ Hắc Long “Thu Phong”

Phó bang chủ “chưa có” (Thu Phong tính để vị trí này cho người anh tin tưởng nhất)

Trưởng lão (Có ba người)“Mình Con”

Đường chủ (có khoảng hai mươi đường chủ tất cả) “Mình Phúc, Ngọc Bảo “ Còn mười tám vị trí còn lại sẽ thu nhập thêm

Hương chủ (mỗi hương chủ sẽ quản lý khoảng một trăm bang chúng. Bang hội càng đông bang chúng càng nhiều) (về vị trí hương chủ Thu Phong không quan tâm, việc này sẽ do đường chủ hoặc trưởng lão bầu ra)

Bang chúng (Bang chúng sẽ được đề chức nếu có công hiến nhiều cho bang hội hoặc lập được công lớn)

Về phía Thu Phong sau khi bảo Minh Con về Long Xuyên còn bản thân anh ở lại Vũng Tàu hẹn ba ngày sau sẽ ra Long Xuyên ra mắt bang hội.

Tối hôm đó Thu Phong gọi cho ông Tuấn hẹn ông gặp mặt có chuyện để nói với ông, địa điểm là tại một nhà hàng cấp cao.

Phòng VIP của một hàng hàng. Nhân viên phục vụ bắt đầu bưng những món ăn nóng hổi lên đặt trên mặt bàn. Tuy chỉ có hai người nhưng thức ăn được bê ra chiếm hết cả mặt bàn dài tới hai mét. Trong đó hai người ngồi đối diện nhau là Thu Phong và ông Tuấn. Thu Phong cho nhân viên phục vụ lui ra hết chỉ còn anh và ông Tuấn.

Thu Phong bắt đầu gấp đồ ăn vào chén và ăn, ông Tuấn thấy Thu Phong gọi mình đến mà không nói gì chỉ gọi đồ ăn rồi ngồi ăn. Ông bắt đầu nghĩ thẳng này gọi mình ra chỉ để ăn thôi sao, bây giờ cũng đã khá khuya rồi. Một hồi sau Thu Phong giải quyết được một phần ba các món trên bàn thì ông Tuấn mắt kên nhăn nói “Cháu gọi chú ra có việc gì không?” Thu Phong nghe thì bắt đầu dừng ăn, lấy giấy chùi miệng rồi nhìn ông Tuấn. Anh cười nhẹ nói “Chú có vẻ biết quá nhiều về thẳng cháu này nhỉ?”, ông Tuấn giật mình nghĩ “Nó nói vậy là sao?”

Quả thật Thu Phong làm những gì ông đều cho người theo dõi. Từ việc cậu là một quân nhân đặc công khiến các nước khác khiếp sợ đến việc anh xuất ngũ đánh người rồi làm cảnh sát đặc biệt của phía công an, cho tới gần nhất cậu quy thuận được một tên gang hồ có tiếng và cả băng đảng của hắn đó là Minh Con ông cũng biết hết. Chỉ có điều ông không biết ý định của Thu Phong là gì, ông luôn luôn đề phòng thẳng cháu này, thêm việc nó biết các mối làm ăn của ông mà nó lại không làm gì cả, điều này càng khiến ông càng thêm đề phòng.

Nhìn vẻ mặt của ông Tuấn, Thu Phong liền biết trong đầu ông nghĩ gì anh liền nói “ Có phải từ khi gặp lại tới giờ chú lúc nào cũng nghi ngờ cháu và cho người theo dõi cháu đúng chứ?”. Ông Tuấn càng ngạc nhiên hơn,” Chẳng lẽ nó biết mình cho người theo dõi nó?”. Ông cẩn thận suy nghĩ lại, một quân nhân đặc biệt như Thu Phong thì việc cho người theo dõi anh mà anh không biết là chuyện không thể.

Đã vậy ông Tuấn nói thẳng luôn “Đúng vậy ta đã cho người điều tra về cháu “ Thu Phong liền chen vào nói “Nếu chú lo sợ cháu sẽ gây bất lợi cho chú thì tại sao chú không cho cháu phụ trách một môt làm ăn nhỉ?”. Ông Tuấn thắc mắc “Môt làm ăn?” Thu Phong cười nhàn nhạt nói “Đúng môt làm ăn! Thật ra cháu đã lập một bang hội tên Hắc Long, cháu cần một nguồn thu nhập nho nhỏ để phát triển bang hội, tất nhiên chú không phải chịu thiệt thòi. Cháu tin cháu nói việc này ra chú sẽ không làm khó cháu.”

Ông Tuấn nghe xong thầm mắng trong lòng. Chưa nói đến bản thân Thu Phong một mình có thể dẹp cả một bang hội lớn, thì việc quan hệ của Thu Phong với bên cảnh sát ông đã không làm gì được. Ông Tuấn cắn răng nói “Cháu muốn ta làm gì?” Thu Phong một tay chống cằm một tay gõ nhịp vào bàn nói “Đơn giản. Trong các mối làm ăn của chú về bất động sản, buôn bán ma túy hay buôn lậu vũ khí hàng lạnh hàng nóng, hoặc là các resort thì cháu chỉ phụ trách một hạng mục thôi. Đó là về việc buôn lậu vũ khí, nhất là những chuyến ở biên giới, cháu có kinh nghiệm về việc này.”

Ông Tuấn suy nghĩ rồi trả lời “Cháu muốn vận chuyển hay ý sao?” Thu Phong trả lời “Tất cả, chú giao việc đó cho cháu cũng như hỗ trợ về vấn đề kinh tế xe cộ của hạng mục này!” Ông Tuấn tức giận “Cái gì?”. Ông tức giận cũng là lẽ đương nhiên, hạng mục này kiếm kha khá tiền về cho ông, mỗi năm ông kiếm lời về hai triệu đô mỗi năm, Thu Phong muốn một mình ôm hết số đó còn bắt ông hỗ trợ thì việc này quá đáng, ông không thể nào đồng ý được.

Thu Phong biết yêu cầu của mình quá đáng nên anh liền nói “Bình tĩnh nào chú Tuấn! Cháu chưa nói xong mà.” Ông Tuấn nén giận lại gạt đầu, Thu Phong tiếp tục nói “Ngược lại cháu sẽ giúp chú dẹp hai bang hội Hồng Hưng và Bạch Lang để bang Nhất Hồ của chú lên đứng thứ nhất ở cái đất Vũng Tàu này “ Ở Vũng Tàu có tổng cộng ba bang hội lớn chia nhau địa bàn của thành phố Vũng Tàu.

Từ phường 1 cho đến phường 8 là địa bàn của Nhất Hồ bang cũng như của ông Tuấn bang hội có nguồn tài chính cao nhất và là nơi sinh ý nhiều nhất thành phố. Khúc trên phía bên trái thành phố từ phường 9 đến phường 12 rạch dừa là địa bàn của Hồng Hưng bang, là bang hội thiện chiến nhất. Phía bên phải thành phố là cả một khu Chí Linh cho tới Bà Rịa Vũng Tàu là của Bạch Lang bang, bang hội lớn nhất.

Ông Tuấn trợ to mắt nói “Thật sao?” Thu Phong gạt đầu chắc nịch “Thật! Chỉ cần cho cháu ba tháng thì cái đất Vũng Tàu này tất cả sẽ là của chú. Điều đó chỉ đúng với sự hợp tác của chú như thế nào thôi “ Ông Tuấn nghe xong liền trầm tư suy nghĩ sau đó nói “Được! Như cháu nói. Tất cả sinh ý làm ăn về buôn bán vũ khí chú giao toàn quyền cho cháu. Lời được bao nhiêu cháu cứ lấy, chú chỉ cần vốn thôi “. Thu Phong mỉm cười nói “Quyết định vậy đi” “Quyết định”.

Thu Phong thành công trong việc kiếm nguồn thu nhập mới đầu tiên cho bang hội. Sau khi có kinh tế đầy đủ thì bước tiếp theo là khẳng định danh tiếng của bang mình và nhận thêm huynh đệ vào bang.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Thu phục nhân tâm

Hai ngày sau. Một nửa bang Hắc Long xuất hiện trước mặt Thu Phong, nửa còn lại ở Long Xuyên để duy trì trật tự ngầm bên đó.

Tại một bãi đất trống cách thành phố biển hai mươi km về phía nam có mấy trăm nhân mạng đứng ở đó. Đứng trước họ có một mười đó là Thu Phong và Minh Con đứng cạnh Thu Phong. Minh Con lên tiếng “Đại ... à không, bang chủ. Đây là một nửa bang Hắc Long của chúng ta “ tiếp đó hắn chỉ tay về phía Bảo một trong hai cánh tay đặc lực của hắn nói “Đây là Bảo! Giống như thằng Phúc, thằng này đi theo em từ lúc mới lập bang “.

Ngọc Bảo nghe nhắc đến bản thân liền nhún vai đứng ra nói “Ra mắt bang chủ!”. Thu Phong thấy vậy liền nhún vai quay sang nói với mình con “Đừng kêu bang chủ gì hết. Nghe ngửa tai quá, trừ cái tên đó muốn gọi gì thì gọi “Minh Con nghe vậy cung kính nói “Dạ đại ca.”.

Thu Phong lại quay sang nhìn Ngọc Bảo nói “Bảo phải không? Có vẻ cậu có điều gì đó không hài lòng về ta?”. Ngọc Bảo đứng đó giật mình im lặng một hồi đứng ra nói “Không có gì thưa đại ca.”. Thu Phong cười nói “Thật chứ?”. Ngọc Bảo siết chặt nắm đấm hét to “Thật sự”, thật ra cậu có thành kiến về việc lúc trước Thu Phong đánh anh em của mình giờ lại lên làm đại ca, thật sự cậu không phục.

Thu Phong nghe vậy càng cười sâu hơn “Phải vậy không? Hay là ... “ Thu Phong vừa nói vừa cười với điệu cười ma quái rồi tiến lại gần hơn phía Ngọc Bảo. Hoàng sợ trước nụ cười quái dị của Thu Phong, Ngọc Bảo bắt chợt lui lại một bước. Ngọc Bảo hoảng sợ nói “Anh muốn làm gì ...?”. Thu Phong chỉ cười không nói gì.

Một phút sau Thu Phong vẫn không nói gì, toàn thể im lặng đến đáng sợ. Ngọc Bảo đứng đó không rét mà run, thấy vậy Thu Phong liền nói “Tôi biết cậu ghét tôi vì đã đánh anh em cậu. Được, tôi đứng đây cho cậu đánh khi nào sướng tay thì thôi nếu nó làm cậu hết ghét tôi, cậu biết tôi cũng bắt đấm dĩ mà. Ok chứ?”. Bảo ngạc nhiên “Hả?”. Ngay giờ anh cứ sợ Thu Phong sẽ đánh mình, anh cũng không ngờ Thu Phong lại nói lời này. Đùa gì chứ? Cho mười lá gan anh cũng không dám đánh Thu Phong. Qua lời kể của Minh Con và các anh em trong đêm hôm đó cậu cũng đủ biết Thu Phong lợi hại như thế nào.

Có vẻ như Bảo vẫn chưa tiêu hóa hết lời nói của Thu Phong, anh vẫn cứ đứng như bức tượng ở đấy. Thu Phong lại tiếp tục nói “Sao? Cậu không dám đánh tôi à? Cậu sẽ hối hận đấy “. Ngọc Bảo nghe vậy ngập ngừng nói “Đúng ... Đúng thật là em vì chuyện đó không phục anh ... Nhưng đã quy thuật anh thì việc đánh anh là không thể. “

Thu Phong nghe xong gật đầu tán thưởng rồi cười haha nói “Tốt. Ha ha ... Chú em suy nghĩ như vậy hoàn toàn đúng.” Xong Thu Phong quay sang nói với tất cả mọi người “Tất cả nghe đây. Ở đây nếu ai không phục thằng Thu Phong này có thể bước lên đây đánh ta tùy ý. Ta lấy danh dự ra đảm bảo nếu không sẽ không bằng con chó cầu ngoài kia “. Minh Con đứng cạnh đó liền la lên “Đại ca? Anh nghĩ gì vậy, dù sao anh cũng là đại ca tụi em. Dù tụi em có không phục thì cũng không dám mặt dày mà đánh đại ca của mình như vậy! “ Mọi người xung quanh nghe vậy cũng gật đầu lia lịa.

Thu Phong trừng mắt với Minh Con “Cầm mồm!”. Quay sang nhìn mọi người rồi nhìn sang Ngọc Bảo thấy tất cả không có ý định lên đánh mình Thu Phong liền rút một con dao ra “Phậppp...” Anh tự dùng dao đâm thẳng vào vai trái của mình. “Đại ...” Minh Con và tất cả mọi người choáng ngợp. Thu Phong cắn răng nói “Đây là tôi chuộc tội với tất cả anh em bị tôi đánh ngày hôm trước. Còn nếu ai không phục có thể lên đâm thẳng này một nhát nữa “. Thu Phong làm vậy là có lý do, thứ nhất cậu làm vậy để thu phục nhân tâm của anh em trong bang, trong đây kiểu gì cũng có rất nhiều người không phục Thu Phong. Thứ hai không ai dám đánh cậu chứ đừng nói đến việc đi đâm cậu một nhát nên cậu đảm bảo sự an toàn cho bản thân, vết thương trên vai này chả là gì với một đặc công như Thu Phong.

Ngọc Bảo đứng đó không xa ngạc nhiên sau đó liền chạy lại gần Thu Phong xe áo mình ra rồi la lên “Thằng nào có thuốc lá không?” “Dạ em. em. em “ Mọi người xung quanh liền chạy lại đưa thuốc lá cho Gia Bảo.

Ngọc Bảo quay sang nói với Thu Phong “Anh chịu đau tí nha “ Bảo rút con dao ra khỏi tay Thu Phong sau đó xé những miếng thuốc lá lấy lá trong đó ra đắp lên vết thương của Thu Phong để cầm máu rồi lấy vải buộc lại. Một hồi sau Ngọc Bảo thở phào ra một hơi, Thu Phong thấy vậy liền nói “Tốt đấy! Biết dùng thuốc lá để cầm máu”. Ngọc Bảo lau mồ hôi trên trán cười nói “Đại ca! Anh không cần phải làm vậy đâu. Tụi em phục anh rồi!” Thật sự anh rất khâm phục lão đại mới này của mình, nói người ta không làm mình liền làm.

Minh Con đứng đó cũng thán thở mồ hôi. Lão đại thật bá đạo, dám dùng tới chiêu này để thu phục nhân tâm. Tới hắn cũng chưa chắc dám làm vậy. Ngọc Bảo nhìn Thu Phong cúi đầu thật sâu một cái rồi quay sang đằng sau nói to “Tất cả anh em ở đây. Mọi người cũng thất đại ca là người thế nào rồi, hôm đó nếu người chúng ta chặn đánh không phải là đại ca thì kẻ đó chắc chắn ngồi uống trà với diêm vương rồi. Trách là trách bản thân chúng ta đi gây sự lung tung, chúng ta sai mà để đại ca phải đổ máu vì chúng ta, các anh em còn ai không phục? Những ai không phục đại ca bước ra đây!” Toàn thể nghe xong hưng phấn hét to “Đại ca Đại ca ... Đại ca “. Minh Con đứng bên cạnh đó cảm thấy nhột nhột, hình như kẻ gây sự là hắn thì phải.

Ngọc Bảo giờ hay tay lên ý bảo im lặng rồi nói tiếp “Được rồi! Từ hôm nay thằng Bảo tao đây sẽ thế sống chết vì đại ca, nếu thằng nào dám làm điều gì bất lợi với đại ca thì tao sẽ là thằng trước tiên không tha cho thằng đó. Nghe rõ chưa? “ Tất cả cùng đồng thanh “Rõ!”.

Thu Phong đứng gần đó âm thầm gật đầu, một việc là đã hoàn toàn để cho bang Hắc Long toàn tâm toàn ý vì hắn. Vì nếu một bang hội có những kẻ không phục người trên thì sau này không đảm bảo sẽ không có việc lớn xảy ra. Việc thứ hai là Thu Phong phát hiện ra được một nhân tài cần đào tạo. Không cần biết hắn võ công ra sao, chỉ riêng việc có tố chất lãnh đạo là Thu Phong đã thích và người đó tất nhiên là Ngọc Bảo, như cái tên của hắn vậy. Một nhân tài tiềm tàng.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 17: Quyết đấu .

Về việc để cho toàn thành viên trong bang Hắc Long có chỗ ở thì Thu Phong đã tìm được một nhà máy bỏ hoang để thành viên trong bang tạm thời ở đây bởi vì nội trong ngày mai tất cả sẽ thực hiện một nhiệm vụ đầu tiên.

Trong một nhà máy bỏ hoang ngoài thành phố. Thu Phong đứng trước mọi người nói to “Hôm nay bang Hắc Long chính thức được hoạt động. Tiếp theo đó là ngày mai bang chúng ta sẽ có một nhiệm vụ đầu tiên nhằm kiếm thêm tài chính về cho bang hội. Cụ thể nhiệm vụ ngày mai Minh Con sẽ thông báo sau “.

Dặn dò với Minh Con vài điều cần thiết tránh anh em trong bang đi sinh sự lung tung rồi Thu Phong về trước.

Lão Tuấn đã hẹn với Thu Phong ngày mai có một cuộc giao dịch vũ khí ở biên giới Việt Nam và Thái Lan nằm ở Tây Ninh. Vụ lần này do Thu Phong phụ trách qua biên giới giao dịch rồi đem về Vũng Tàu trong đêm. Mỗi tháng chỉ có một lần giao dịch vũ khí từ Thái Lan qua. Mỗi lần giao dịch chỉ từ một trăm đến hai trăm ngàn đô để đổi lấy vũ khí từ Thái Lan sang.

Cứ như vậy đem về Việt Nam bán ông Tuấn có thể lời gần như gấp ba bốn lần giá vốn được bỏ ra. Lần này coi như Thu Phong may mắn đứng lúc ngay cuộc hẹn lần giao dịch mới. Căn bản Thu Phong cho người đi cũng được vì chả có nguy hiểm hay sơ xuất gì ở đây cả. Tất cả các con đường từ đây qua đó đều được ông Tuấn dùng quan hệ để đi lách sang hết, chả ai kiểm tra xe cũng chả ai hỏi gì. Nhưng lần này Thu Phong muốn đi có hai lý do.

Thứ nhất anh muốn xem anh em trong bang hoạt động như thế nào có nghiêm túc hay không. Thứ hai anh đảm bảo không có gì là dễ dàng như ông Tuấn nói mặc dù biết ông ta không dám chơi mình nhưng để đảm bảo không có gì là không thể xảy ra, không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn, đó là điều Thu Phong lo lắng.

Sáng ngày hôm sau Thu Phong tới nhà ông Tuấn để nói chuyện. “Ting tong ...” Thu Phong đứng trước cửa nhà ông bấm chuông.

Nhà ông Tuấn à không phải nó là cái biệt thự của ông Tuấn. Biệt thự của ông nằm trong khu đất Đại An gần ngã tư giếng nước ở Vũng Tàu. Căn biệt thự rộng tới năm trăm mét vuông, có cả hồ bơi và sân tennis phía sau nhà. Phía trước là một vườn cây um tùm với những cây cảnh giá cả lên tới hàng chục triệu mỗi cây.

Một phút sau có người phụ nữ có vẻ là người giúp việc của nhà ông Tuấn chạy ra nhìn Thu Phong qua cánh cổng hỏi “Xin lỗi anh tới tìm ai?”. Thu Phong trả lời “Tôi đến tìm ông Tuấn. Tôi tên Phong “. Nghe xong cô giúp việc vừa mở cổng vừa nói “Dạ mời anh vào. Ông chủ đợi sẵn ở phòng khác rồi ạ!”. Thu Phong gật đầu bước vào.

Từ cánh cổng bước vào tới biệt thự cũng phải gần năm mươi mét, vừa đi Thu Phong vừa ung dung ngắm cảnh. Anh thầm than “Ông chủ này thật biết hưởng thụ. Bỏ tiền ra để quét một căn biệt thự như thế này.”

Đang mãi ngắm cảnh xuýt xoa vì độ chơi của ông chủ thì cô giúp việc nói với Thu Phong “Tới rồi thưa cậu!” rồi sau đó mở cánh cửa to dùng của căn biệt thự ra, Thu Phong gật đầu bước vào. Bên trong căn biệt thự là phòng khách cực kì lớn với bộ bàn ghế bằng gỗ to dài đến năm mét. Xung quanh ở những góc tường có những chậu cây cảnh Thu Phong không biết tên chỉ thấy nó rất đẹp. Phía trên là một cây đèn chùm làm bằng pha lê tuyệt đẹp, chỉ tiếc bây giờ là sáng nên không bật lên nếu không còn rực rỡ nữa. Hai bên hông phòng khách là hai tủ rượu cao đến hai mét ngang bốn mét. Mặc dù Thu Phong không sành về rượu và anh cũng không thích uống nhưng qua dáng vẻ thì mỗi chai chả chai nào rẻ cả.

Trong phòng khách có năm người trung niên chia ra ngồi hai bên ghế phía sau mỗi người có một người đứng ở sau như vệ sĩ. Khi Thu Phong bước vào năm người đứng đó bất giác cơ thể căng cứng lên như đề phòng Thu Phong. Ở phía đầu bàn và cuối bàn có một ghế riêng biệt, ông Tuấn ngồi ở cuối bàn. Thu Phong thấy vậy lại gần chào “Chào chú Tuấn “ Sau đó anh quay qua gật đầu chào với những người ở đó. Ông Tuấn thấy Thu Phong tới haha nói “Ha ha! Thăng cháu tới rồi à?”.

Ông Tuấn cười ha ha với Thu Phong xong quay qua nói với những người có mặt ở đó “Giới thiệu với mọi người đây là thăng cháu tôi Thu Phong. Từ hôm nay nó sẽ phụ trách về nhánh vũ khí cho chúng ta.

” “Rầm” Một trong năm lão trung niên ngồi đó đập bàn rồi đứng lên. Ông ta ngồi phía bên phải của ông Tuấn, một trung niên với thân hình cao 1m68 không quá cao cũng không quá lùn. Khuôn mặt có chút nhăn nheo với bộ tóc đã ngã về chiều lốm đốm những cọng tóc bạc. Gương mặt ông ta hình chữ điền cùng bộ ria mép khiến người ta nhìn vào có cảm giác không thân thiện. Ông ta tên Lương, 58 tuổi.

Ông Lương gập giữ nhìn ông Tuấn nói “Đại ca? Anh đùa à? “ Rồi chỉ tay vào Thu Phong nói “ Vụ này em đang làm ăn, sao anh có thể đưa cho một thằng nhóc hì mũi chưa sạch này được chứ? “. Ông Tuấn biết trước cảnh tượng này sẽ diễn ra nên ông không nói gì chỉ lắc đầu rồi nhìn sang Thu Phong.

Thu Phong thấy ông Tuấn nhìn mình thì anh biết chắc ông ấy để vụ rắc rối này cho mình xử lý. Thu Phong liền đứng ra nói “Hình như ông chú đây có vẻ không thích cháu thì phải?”. Ông Lương nghe Thu Phong nói liền chửi vào mặt Thu Phong “Thích cái con mẹ mày. Con nít thì cầm mồm, mày không có quyền nói trong này.” Rồi quay sang nói với ông Tuấn “Đại ca! Anh nói một tiếng đi chứ?”. Ông Tuấn chỉ cười rồi lắc đầu không nói gì.

Thu Phong đứng đó con mắt giắt giắt, anh nghe rằng cười bậm trợn nói “Này thăng già ... Ông tên gì nhỉ?” “Lương” Ông Tuấn ngồi đó nói dùm. Thu Phong ôm đầu rồi nhìn nói “À Lương. Thăng già như ông sao không chết quách đi cho xong? Đại ca ông đây thậm chí còn chưa nói xong ông đã xen cái

mồm chó mình vào rồi! Tôn ti trật tự ông để đâu? Ông mắng tôi là thằng con nít ranh không có quyền nói chứ ông có quyền xen vào lời nói của đại ca mình à?”. Ông Lương đứng đó nghe Thu Phong chửi giận tăt cả mặt hết lên “Mày ... Thằng nhóc con dám bố lão à? Hôm nay ông cho mày biết thế nào là mùi đời!”

Thu Phong lại cười khà khà “Mùi đời? Sao? Tính đánh bố mày à?”. Ngay từ lời mở đầu thì Thu Phong đã không ưa cái người trung niên tên là Lương này rồi, đừng nói tới hành động nhìn mặt đã mất hết cảm tình, cứ như thằng sỏ khanh. Ông Lương quay sang quát với tên cận vệ đứng sau “Mày còn nhìn cái gì? Đập nó cho tao. “ Tên cận vệ của lão lương chập chùng nói “Dạ ...” Anh vẫn chưa xông lên đánh. Lão Lương nhìn tên cận vệ lại thấy hần nhìn sang ông Tuấn bằng ánh mắt khó xử.

Ông Lương biết mình là cấp dưới ông Tuấn nên thuộc hạ của mình cũng có tâm lý như vậy. Ông Lương quay sang nhìn ông Tuấn thấy ông không tỏ thái độ gì liền quay sang tên cận vệ nói “Mày sợ cái gì? Sợ nó à? Cứ đánh nó cho tao. Đánh chết cũng được có việc gì tao gánh.” Nghe ông Lương nói tên cận vệ liền gạt cái ý nghĩ phải nể mặt ông Tuấn đi, nếu sếp lớn mình đã nói vậy hần liền đánh thôi.

Tên cận vệ cao 1m77, cơ thể rắn chắc vôi từng bó cơ phải nói là đập vào mặt ngộp thở. Cánh tay phải của hần có xăm một hoa văn kì quái theo kiểu phương Tây kín hết cánh tay. Hần nhìn Thu Phong nói “Ra ngoài “ Ý là ra ngoài quyết đấu, rồi hần quay người đi ra phía cửa. Thu Phong nhún vai tỏ vẻ không quan tâm đi theo.

Lão Lương đứng đó cười hắc hắc rồi đi ra theo. Bốn lão kia cùng ông Tuấn cũng không làm gì liền dắt theo cận vệ đi ra theo. Tên cận vệ của ông Lương từng là một tay lính đánh thuê ở Đông Nam Á, một lần vô tình ông cứu được hần nên hần liền đi theo bảo hộ ông Lương tới giờ. Giống với bốn tên cận vệ kia của bốn lão khác đều là những tay lính cừ khôi hoặc từng giết người hoặc là võ sĩ ở đấu trường ngầm.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Không thể tin

Thu Phong và tên cận vệ của lão Lương đi ra ngoài sân của biệt thự. Hai người đứng cách nhau năm mét. Tên cận vệ lão Lương nhìn Thu Phong nói "Tôi không muốn đánh vô danh. Báo tên đi ". Thu Phong nhún vắn khinh thường nói "Kêu người ta báo tên thì ít nhất bản thân phải giới thiệu trước chứ?". Tên cận vệ nhàn nhạt nói "Mạnh Hùng!". Thu Phong nhún vai đáp "Thu Phong".

Mạnh Hùng thủ thế đưa một tay ra ngón trỏ ngoắc ngoắc khiêu khích Thu Phong. Thu Phong thấy vậy thậm chí không thèm thủ gì cả chỉ đứng yên lắc đầu cười.

Xung quanh đó mọi người đã ra ngoài để xem trận đấu của họ. Không biết tại sao nhưng cả bốn tên cận vệ kia đều cảm thấy Thu Phong không dễ ăn. Nhưng với tên Hùng thì dù cho Thu Phong có lợi hại hơn thì một thằng nhóc như nó cũng không phải là đối thủ của anh.

Mạnh Hùng thấy Thu Phong không có ý định đấu bèn lên tiếng nói "Sợ sao? " Thu Phong nghe vậy vẫn im lặng không nhúc nhích.

Cho rằng Thu Phong sợ mình Mạnh Hùng liền lao lên đánh về phía anh.

Trong chớp mắt Mạnh Hùng lao đến tặng cho Thu Phong một cú đấm trời giáng. Đòn tới Thu Phong chỉ nghiêng nhẹ đầu qua một bên để né rồi tay trái bắt lấy cổ tay của Mạnh Hùng không cho hần rút về. Mạnh Hùng thấy đấm không trúng lập tức rút tay về thì bị Thu Phong bắt lấy. Lực tay của Thu Phong phải nói là như kim kẹp lấy dù dùng lực bao nhiêu hần cũng không tài nào rút tay về được.

Hết đường Mạnh Hùng liền tung cước vào cổ Thu Phong. Thu Phong gơ tay lên đỡ nhưng tay kia vẫn không buông cổ tay Mạnh Hùng ra. Bỗng Thu Phong gia tăng lực đạo siết lấy cổ tay Mạnh Hùng "Rắc rắc". "A aaaa...." Mạnh Hùng đau đớn la lên, cổ tay của anh bị Thu Phong bóp đến biến dạng. Mạnh Hùng giãy dụa trong đau đớn, thấy vậy Thu Phong kéo tay hần lên rồi thả xuống. Thu Phong vừa buông tay ra lập tức Mạnh Hùng chớp lấy cơ hội bật ra xa kéo dài khoảng cách với Thu Phong.

Nén đau Mạnh Hùng vừa ôm tay vừa trừng trừng nhìn Thu Phong đầy căm hận. Nhìn kỹ sẽ thấy cổ tay phải của Mạnh Hùng đang rỉ ra từng tia máu, đến da thịt cũng bị biến dạng lõm vào trong một mảng lớn trông rất rợn người. Nén đau Mạnh Hùng từ từ lấy một thứ gì đó ở sau lưng ra.

Lúc này Mạnh Hùng mới biết này giờ Thu Phong cần bản là khinh thường hần chứ không phải sợ hần. Từ lực tay Thu Phong, Mạnh Hùng biết tuyệt đối bản thân không phải là đối thủ của người trước mắt này.

Từ sau lưng Mạnh Hùng lấy ra một khẩu súng chia vào Thu Phong dữ tợn nói "Dù cho mày đánh nhau giỏi thì tao xem mày giỏi hơn hay súng của tao giỏi hơn" Tuy tay phải hần bị Thu Phong bóp nát nhưng ít nhất tay trái vẫn có thể cầm súng, còn độ chính xác thì không cao do không thuận tay. Nhưng khoảng cách hai bên rất gần, tỷ lệ bắn hụt rất thấp. Nếu khoảng cách này hần mà bắn hụt thì có lẽ ông chủ của hần sẽ cho hần về quê chăn vịt.

Thu Phong lắc đầu nói "Bỏ cái thứ nguy hiểm đó xuống đi! Cái đó không phải để nghịch đâu, chết người đấy đừng đùa chứ ông bạn?" Dù nói vậy nhưng Thu Phong cũng đã căng cứng cơ thể lên. Da dầy thì dầy thật chứ không có chống đạn được, không cần thận người có thêm mấy cái lỗ thì khổ.

Cái Thu Phong tập trung bây giờ là nòng súng và cái ngón tay bóp cò. Khoảng cách hiện tại giữa hai bên là 6m. Bây giờ chỉ cần tên kia nhúc nhích ngón

trò trên cò súng thì ngay lập tức Thu Phong sẽ có phản ứng.

"Cạch..." Mạnh Hùng không quan tâm lời nói của Thu Phong mở khoá an toàn của súng ra rồi gào lên "Chết đi thằng chó" "Đừng..." "Pằng... Pằng" "hự, ộc... Kingg ". Khoảng thời gian gần như ngưng đọng lại ngay lúc đó. Khi tên Hùng rút súng ra ông Tuấn đứng đó không nghĩ là hắn sẽ bắn nhưng khi hắn mở chốt an toàn ra thì ông Tuấn lập tức la lên nhưng không kịp. Và kết quả càng làm người ta bất ngờ hơn. Không những Thu Phong không trúng viên đạn nào mà ngay lập tức anh xuất hiện trước mặt Mạnh Hùng đánh hắn bất tỉnh.

Để giải thích tại sao Thu Phong né được đạn thì ngay từ đầu như đã nói Thu Phong chú ý đến ngón tay bóp cò. Không thể theo kịp viên đạn nhưng người thì có thể.

Ngay lúc tên Hùng vừa dùng lực vào cò súng Thu Phong đã nghiêng người gần như sát đất để né đạn. Viên thứ nhất hụt, tên Hùng lại tiếp tục chỉ vào Thu Phong đang nằm sát đất bắn tiếp viên nữa thì trong tích tắc Thu Phong làm một hành động không thể tưởng tượng được.

Nắm ngón tay của Thu Phong cắm mạnh xuống đất giữa những khe hở của viên gạch. Dùng nó làm lực Thu Phong kéo cả người tung cước vào tay Mạnh Hùng khiến viên đạn bắn lên trời. Tiếp đó Thu Phong dậm chân xuống đất làm trọng tâm, anh lên trò vào cầm đối phương một phát cực mạnh làm hắn bất tỉnh.

Nói thì dài như sự việc trên diễn ra đúng hai giây. Những người chứng kiến cảnh tượng vừa rồi mắt chữ A mồm chữ O nhìn Thu Phong. Thật sự không thể tin được, quá nhanh quá nguy hiểm. Đây là điều mà mọi người nghĩ tới dành cho Thu Phong.

Nếu như ở khoảng cách một mét thì bất cứ ai ở đây cũng đều tự tin cướp súng từ tay kẻ khác được. Nhưng khoảng cách giữa Thu Phong và Mạnh Hùng quá xa, xác suất Thu Phong bị bắn trúng rất cao. Nhưng Thu Phong đã làm một điều không tưởng thành sự thật. Dù vậy Thu Phong vẫn đổ hết mồ hôi trán. Vừa rồi chỉ cần chân chữ một tí thôi là Thu Phong đã có một lỗ máu trên người rồi.

Tuy súng lục sát thương không cao nhưng trúng đạn vẫn rất khổ sở tình huống vài tháng.

Thu Phong liếc Mạnh Hùng đang nằm bất tỉnh dưới đất. Cầm của hắn gần như là gập lên trên, khiến người khác nhìn vào cũng ớn lạnh.

Anh khinh bỉ quay sang nhìn ông Lương nói "Ông còn muốn đánh tôi?".

Lão Lương đến bây giờ vẫn chưa hoàn hồn lại bởi cảnh tượng vừa rồi. Thấy vậy Thu Phong liền tiến lại chỗ lão Lương.

Thấy Thu Phong tiến lại gần phía mình thì ông mới giật mình bắt giác lùi lại vài bước. Sau đó lão cắn răng trừng mắt nhìn Thu Phong nói "Mày muốn làm gì? Nên nhớ tao cũng thuộc dạng cha chú của mày!"

Thu Phong bật cười "Cha chú? Ha ha! Tuổi gì nói cha chú với tao?". Vừa nói Thu Phong vừa tiến lại gần. Lão Lương liền tiếp lại lùi lại đến nỗi đụng lưng vào tường không thể lùi thêm được nữa.

Cơ thể lão ta run bần bật lên lấp bấp nói "Mày... Mày định làm gì?" Thu Phong cười quái dị, hai nắm đấm của anh siết lại nghe những tiếng rắc rắc ròn người "Ông nói xem"

"Đừng ... Đừng lại gần đây ... đừng" "Rầm..." Thu Phong tung quyền. Nhưng vị trí của nắm đấm Thu Phong có chút khác biệt. Thu Phong đấm mạnh vào tường, sát mặt lão Lương. Từ ống quần lão Lương chảy ra một tia nước vàng óng ánh. Vâng! lão đã tè ra quần.

"Hahaha ..." Tất cả mọi người có mặt ở đó đều cười ồm lên. Đến cả ông Tuấn ra vẻ nghiêm túc cũng phải cắn môi rồi cho người vác tên Hùng đi, lão Lương cũng muối mặt đi theo tên Hùng được đưa đi.

Tại phòng khách của biệt thự, ông Tuấn nói với mọi người "Thằng cháu tôi nó sẽ lo vụ buôn bán vũ khí! Nếu ai cần những gì liên quan về vũ khí thì cứ liên hệ nó. Không ai ý kiến gì chứ?".

Sau câu hỏi của ông Tuấn tất cả đều gật đầu. Ý kiến cái rắm, còn ý kiến nữa nó đánh người thì ai chịu? Đó là suy nghĩ của những người trong đó. Chả ai biết Thu Phong có thân phận gì, không ai biết lai lịch Thu Phong ra sao. Dùng một cái xuất hiện thay thế cả lão Lương. Đã vậy thân thủ còn lợi hại đến kinh người, có ngu họ cũng biết Thu Phong không đơn giản.

Thu Phong lại đứng ra cúi mình nói "Cháu mong mọi người giúp đỡ. Cháu cũng xin lỗi vì sự bất tiện vừa rồi ". "Ài! Có sao đâu. Mong được cháu giúp đỡ" "Khách sáo quá thằng cháu à haha " "Cháu cứ yên tâm mà làm ..." ... Mấy lão già thì nhau lấy lòng Thu Phong.

Họ không ngu ngốc như lão Lương, chưa biết sự việc ra sao cứ rồi cả lên hồng hết cả chuyện. Bọn họ phải chờ xem Thu Phong tốt xấu giỏi giang thế nào thì mới ăn ké được ít tiền từ Thu Phong.

Nhìn mấy lão già đó Thu Phong cười dạ dạ vài cái rồi vào phòng riêng của ông Tuấn bàn về cuộc giao dịch tối nay tiện thể kiểm chỗ và việc làm cho anh em trong bang cư trú ở đất Vũng Tàu này, xong việc cậu xin phép về trước dù mấy lão kia cứ rù ở lại tới trưa ăn cơm rồi bàn về chuyện nhân sinh. Thật sự Thu Phong không thích ở cùng mấy lão già này, nói chuyện lúc nào cũng giả nhân giả nghĩa ra tình anh em rồi tới khi đụng chuyện gì thân ai nấy lo.

Trích – thân gửi các bạn đọc giả vì cả tuần qua tác bạn viết kịch bản + đi làm thêm nên thời gian hơi bị suýt sao không thể nào viết cho các bạn kịp được. Xin cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện. Sắp tới ta sẽ bạo chương cho các bạn

Nguyễn Tuấn Phong

Truyen CV (.) Com

Trong khi chờ đợi, các bạn có thể đọc các truyện cùng team tại Truyện được đăng tại [T r u y e n C v \(.\) com](http://truyencv.com)

<http://truyencv.com/tac-gia/nhom-stv-100-vn/>

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Điệp viên Hạ Nhược Y

Sáng sớm ngày hôm sau tại khu nhà máy bỏ hoang. Thu Phong đang đứng quan sát những xe tải chở gì đó được trùm kín mít không thấy bên trong đi vào khu nhà máy.

Minh Con chạy lại nói với Thu Phong “Đại ca!” “Chuyện gì?” “Chỗ này chỉ là khu vực tạm thời của bang chúng ta! Vì thế mấy cái xe này để đây có vấn đề gì không?”. Thu Phong nhìn sang Minh Con nói “Cái thằng chủ nhà máy này vô tù lâu rồi. Tài sản của hắn cũng bị tịch thu kể cả cái đất nhà máy này. Tao cũng hỏi bên cảnh sát rồi, cứ yên tâm không ai dám đến đây đâu. Từ giờ dọn dẹp chỗ này lại làm cơ sở chính đi.” Minh Con “Dạ” Rồi chạy đi ban cáo lệnh để tất cả tập hợp lại.

Nửa tiếng sau hơn bốn trăm thành viên của bang hội tụ tập lại ngay ngắn ở trung tâm nhà máy bỏ hoang. Thu Phong đứng phía trên nhìn xuống dưới, dù Thu Phong đã từng quản lý một đội đặc công gần hai trăm người, hơn những đám ô hợp phía dưới nhưng anh tin rằng một ngày không xa bang hội này sẽ càng ngày càng phát triển.

Thu Phong hít một hơi nói “Ta có hai điều cần nói với tất cả anh em ... Thứ nhất, từ giờ trở đi đây sẽ là cơ sở chính của chúng ta, nhận nhiệm vụ, phạt thưởng tất cả đều thực hiện ở đây. Thứ hai chúng ta không thể trông chờ vào một nguồn lực được, ta sẽ thành lập một công ty bảo vệ hay đại loại như vậy để kiếm thêm thu nhập thêm cho bang hội cũng như từng cá nhân ở đây. Còn cụ thể công việc sẽ do Minh Con và Ngọc Bảo phổ biến cụ thể cho.”

Lập tức xung quanh xì xào bàn tán việc gì đó. Có lẽ họ cũng mong chờ một cuộc sống mới hơn. Dù Thu Phong nói vậy nhưng anh cũng tính mấy tháng nữa sau khi có lời từ chuyển buồn lậu này thì mới có tiền mở công ty bảo vệ được. Công ty bảo vệ cũng không mắc, chỉ vài trăm triệu là mở được.

Thu Phong nhìn quanh rồi nói “Được rồi giải tán đi, ai về việc nấy. Minh Con và Ngọc Bảo lên đây nói chuyện riêng”.

Minh Con cùng Ngọc Bảo đi tới cúi mình chào “Đại ca”. Thu Phong gật đầu “Ngồi đi”.

Nơi mà Thu Phong đang ở là một căn phòng của nhà máy được dọn lại và sơn lên nên không còn bụi bặm nữa nhưng vẫn còn mùi sơn thoang thoảng quanh đây. Bên trong có bộ bàn ghế gỗ, chỉ đơn giản vậy thôi. Hệ thống điện mặc dù bị cắt nhưng Thu Phong sẽ liên hệ bên cảnh sát để cấp lại. Làm cảnh sát chìm cũng có cái lợi của nó, muốn làm cái gì thì cũng dễ hơn.

Minh Con cùng Gia Bảo ngồi xuống đợi Thu Phong nói. “Được rồi ta có việc giao cho hai thằng bây! Nghe cho kỹ.” Thu Phong lên tiếng cả hai người đều gật đầu.

Thu Phong cầm một xấp giấy đưa cho Gia bảo và Minh Con bảo “Lát nữa ta sẽ liên hệ người kiếm một công ty sắp phá sản để thu mua lại. Từ đó mình sẽ thành lập một công ty bất động sản, công ty bảo vệ và đặc biệt sẽ mở một khách sạn. Vụ mở khách sạn để tính sau trước tiên sẽ thành lập hai công ty kia trước, công ty bảo vệ chỉ dùng người trong bang hội thôi. Còn bên bất động sản ta sẽ kiếm người về quản lý sau. Đây cũng là một nguồn thu nhập khởi đầu. Thêm nữa phải mau chóng tuyển thêm thành viên cho bang hội, dù vậy cũng không tùy tiện chọn những thằng trẻ trâu để làm hỏng việc. Còn cụ thể ra sao nằm hết trong này. Lấy về mà đọc”

Minh Con và Ngọc Bảo nghe xong liền dạ một tiếng hưng phấn cầm xấp giấy cáo lui ra ngoài. Thu Phong ngồi trong phòng thờ dài một tiếng rồi rút điện thoại ra gọi vào một dãy số.

“Rìng rìng ...” Đầu dây bên kia bắt máy “Alo! Phong à? Cậu gọi tôi có chuyện gì không?”, Thu Phong trả lời “Ông thừa biết là chuyện gì rồi, cho cái địa điểm gặp mặt đi!” Đầu dây bên kia nói “The Imperial, tôi đó gọi tôi.” “Ok”.

Thu Phong cúp máy rồi ra ngoài lấy xe đi. The Imperial là một khách sạn chuẩn năm sao bạc nhất ở Vũng Tàu, còn hơn cả khách sạn năm sao Pullman mới mở được vài năm gần đây.

Mười lăm phút sau Thu Phong tới trước The Imperial, anh móc điện thoại ra gọi lại vào dãy số vừa nãy. Đầu dây bên kia bắt máy “Phòng Vip số 7”, nghe xong Thu Phong tắt máy luôn không nói gì. Anh cất xe xuống dưới tầng hầm rồi ra sảnh ở quầy lễ tân “Phòng Vip số 7” cô lễ tân xinh đẹp dạ một tiếng rồi để một nhân viên nam khác dẫn Thu Phong đi.

Tới trước cửa phòng thì nhân viên gõ cửa và nói “Xin lỗi quý khách. Quý khách có người tìm ạ!”. Cửa mở ra, một cô gái xinh đẹp xuất hiện trước mặt Thu Phong, cô ta cúi đầu chào Thu Phong một cái rồi mở cửa ra để Thu Phong đi vào.

Thấy Thu Phong đi vô cô gái liền chạy lên phía trước dẫn đường. Thu Phong nhìn theo thầm đánh giá. Cô gái trước mặt này cao khoảng một mét bảy, thêm đôi guốc nữa khiến cô cao cũng gần bằng Thu Phong, cô khoác trên mình một bộ áo dài màu đỏ cùng những hoa văn tuyệt đẹp. Đường cong của cô phải nói là gần như tuyệt hảo, một chữ S hình nước việt nam, mỏng cong, eo thon, ngực đầy đặn khiến chúng hiện lên hiết trên bộ áo dài đầy.

Thu Phong đi phía sau thấy mông cô ấy cứ lắc qua lắc lại thật sự là muốn tiến lên táng vô cặp mông ấy một phát, nhìn thật sự là quá nầy.

Cảm thấy ánh mắt của Thu Phong như đang nhìn mình cô gái không cần quay đầu lại cũng biết. Càng vì thế cô càng ưỡn ẹo trước mặt Thu Phong. Bỗng thấy cô gái ưỡn ẹo hơn lúc nãy Thu Phong liền chột một câu trong đầu “Con này chắc chắn là con phò cao cấp.” Ngắm cho đẹp chứ chả ham, xong anh quyết định không nhìn nữa, đẹp thì đẹp thật bất qua anh không thích.

Thật ra với vẻ bề ngoài Thu Phong là một người nghiêm túc nhưng đầu óc anh suy nghĩ lung tung cũng khá là nhiều.

Phòng vip này thật sự khá rộng, bên trong còn có mấy căn phòng nữa, cô gái đi đến trước cửa một căn phòng gỗ vài cái.

Bên trong phát ra tiếng “Vào đi”, cô gái đẩy cửa vào nói “Thưa ngài tôi đã dắt người tới!”.

Thu Phong theo đó bước vô, trong phòng đó chỉ có duy nhất một người không ai khác chính là lão Đức Công người đã mời Thu Phong vào lực lượng cảnh sát. Đức Công thấy Thu Phong bước vào liền đứng lên mặt niềm nở nói “Chào cậu Phong, ngồi đi ngồi đi.” Thu Phong mỉm cười gật đầu ngồi xuống đối diện với lão Công, trước mặt anh là một bàn đầy thức ăn cùng hai chai rượu vang và ba cái ly để sẵn.

Cô gái lại gần cầm một chai rượu vang lên bật nắp ra rồi rót rượu cho hai người, sau đó cô rót cho cả bản thân rồi tự ý ngồi xuống. Thu Phong nhìn thấy cảnh vậy liền nhủ mấy song không quan tâm nữa nhìn Đức Công nói “Ông cũng biết hưởng thụ quá nhỉ. Chỉ một cuộc nói chuyện thôi cũng kêu tôi ra tận khách sạn nằm sao cơ đấy!”

Lão Đức Công cười ha ha nói “Chẳng qua ta đang tiếp một lão sếp trên thành phố xuống đây điều tra vài việc thôi! Tiện thể lúc đó cậu gọi nên kêu cậu ra đây luôn cho tiện, và lại ở đây cũng không có người nghe lén! “ nghe lén? Thu Phong lại nhìn sang cô gái đang ngồi ở kia.

Dường như biết ý Thu Phong lão Đức Công liền nói “À quên giới thiệu với cậu! Đây là Hạ Nhục Y là một điệp viên cao cấp của bên cảnh sát chúng ta. Là một thành viên trong đội mật vụ cậu có quyền biết cô ta!”

Thu Phong thắc mắc hỏi “Hạ Nhục Y? Mật vụ?”. Dù Thu Phong làm trong quân đội khá lâu nhưng chưa bao giờ nghe nói đến hai chữ mật vụ. Thực ra thì bên quân đội với công an không liên quan gì đến nhau, việc Thu Phong không biết cũng là lẽ đương nhiên.

Lão Đức Công lại nói tiếp “Tên giống người Trung Quốc phải không? “ Thu Phong thầm gật đầu, Lão Công lại tiếp tục nói “Cô ta là người Hoa gốc việc, ba là người Trung mẹ người Việt nên mới có cái tên đấy. Cả gia tộc cô ấy bị diệt tộc, cả tộc nhà họ Hạ chỉ còn duy nhất cô ta. Tôi được mẹ cô ấy nhờ chăm sóc nên bây giờ cô ấy làm cho tôi. Anh cứ yên tâm về sự trung thành của cô ta.” Nghe câu nói của lão Lương, Nhục Y bên cạnh bỗng nhủ mấy một cái rồi lại thôi.

Thật sự Đức Công không phải là vô ý nói ra mà là cố ý. Ông nói lai lịch của Nhục Y ra cũng có lý do chính đáng, nhưng lý do tại sao ông nói ra thì Thu Phong cũng không biết, họa may sau cuộc trò chuyện này lão ấy sẽ nói với Nhục Y.

Dù hành động nhỏ nhất Thu Phong cũng để ý, song anh nhìn lão Công như muốn lão tiếp tục nói.

Như biết Thu Phong muốn hỏi gì lão lại nói tiếp “Thân phận cảnh sát của cậu là một mật vụ vì vậy thế công an của cậu mới màu đen khác với những người khác!” Thu Phong cuối cùng cũng giải đáp được thắc mắc tại sao cái thế công an của anh lại màu đen, bây giờ thì anh biết rồi. Dù là cảnh sát hay quân đội đều có bí mật riêng của mình. Đến anh cũng không ngờ cảnh sát Việt Nam lại có đội mật vụ như bên phương tây.

Lão Đức Công lại tiếp tục nói “Không giấu gì cậu dù ta là trưởng công an thành phố Vũng Tàu nhưng cũng khiêm luôn chức đội trưởng đội mật vụ toàn miền Nam này. Số lượng mật vụ ở miền Nam cũng rất ít chỉ khoảng chừng hai ngàn người thôi. Miền Bắc có trung tâm là thủ đô Hà Nội quân số đến năm ngàn người lận.”

Thu Phong gật đầu không nói gì, anh cũng không ngờ miền Nam và Bắc lại chia ra như vậy. Từ xưa đến giờ miền Nam và miền Bắc luôn đối chọi với nhau, chỉ là không dữ dội bằng lúc xưa mà thôi.

Đức Công đang đợi Thu Phong tiêu hóa hết dữ liệu ông vừa nói. Một lát sau Thu Phong lên tiếng “Vậy tôi có vai trò gì trong đội mật vụ của ông?”

Lão đang chờ câu này của Thu Phong, ông nói “Như đã nói trong hợp đồng, cậu chỉ nhận lệnh của mỗi tôi mà thôi. Thêm nữa cậu cũng là chỉ huy của năm mươi bảy người trong đội mật vụ của tôi. Cậu sẽ sớm gặp họ thôi!” Thu Phong gật đầu không nói gì.

Nhục Y ngồi đó nghe được câu nói của ông Đức Công liền giật mình. Cô không ngờ một người mới như Thu Phong lại được lên thẳng chức chỉ huy một mảnh của cảnh sát mật vụ. Cô đang thắc mắc thân phận của Thu Phong là gì, và cậu ấy là ai? Tại sao lão Đức Công lại coi trọng hẳn đến vậy.

Từ lúc vào đến giờ cô chưa thấy lão ấy có giọng điệu cao ngạo với Thu Phong. Mặc dù trước đó lão có gặp sếp của lão mà lão vẫn vênh mặt coi trời bằng vung mà đối với Thu Phong lại nể mặt như thế. Đây rầy câu hỏi trong đầu cô nhưng gương mặt của cô không hề có một biểu hiện gì khác ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: 100 tỷ

“Được rồi! Cậu tới kiểm lão này có chuyện gì thì nói đi” Đức Công hỏi Thu Phong. Dường như không quan tâm đến câu hỏi của lão, Thu Phong cảm ly rượu vang lên uống rồi đặt xuống nhắm nghiền mắt nói “Đúng là mấy loại rượu mắc tiền. Uống không hợp, không ngon!”. Song anh lại gấp đồ ăn lên cho vào chén để ăn.

Một hồi sau Thu Phong ăn chán chê mà lão Đức Công vẫn chưa lên tiếng anh liền cười nói “Ông cũng kiên nhẫn qua nhỉ?”. Đức Công cười đáp lễ với Thu Phong “Cũng thường thôi! Là một người muốn làm ăn lớn phải có kiên nhẫn. Không ngờ một người trẻ tuổi như cậu cũng đi dùng trò này với lão già ta đây”. Thu Phong lắc đầu cười không nói gì, anh lại cầm một ly nước cạnh đó uống một ngụm rồi lấy giấy chùi miệng.

Thu Phong chống cằm nhìn lão Đức Công nói “Ông cũng biết lý do tôi đến đây mà. Như đã nói trong hợp đồng, tôi chỉ yêu cầu việc duy nhất. Đó là hiện tại tôi cần vốn mà lý do tại sao thì ông cũng thừa biết”. Đương nhiên ông Đức Công thừa biết Thu Phong cần vốn liếng để làm ăn mới đến tìm ông. Chuyện Thu Phong lập bang hội tên là Hắc Long ông cũng biết, là một đội trưởng mật vụ thì có khi những bí mật quốc gia ông còn biết nhiều hơn những lão ngồi chỉ huy trong quân sự kia.

Lão nói “Vô vấn đề chính đi. Cậu cần bao nhiêu và cần tôi giúp những gì?” “Bóp bóp” Thu Phong vỗ tay hai cái rồi nói “Tôi rất thích người thẳng tính như ông. Được! Thứ nhất tôi cần mặt bằng, một cái dùng để mở một quán bar, một cái dùng để mở công ty bất động sản và công ty bảo vệ. “Đức Công nói “Chuyện này tôi lo được, còn vấn đề tiền bạc cậu cần bao nhiêu?”.

Thu Phong bắt chéo chân lại với nhau nghênh mặt đưa ra năm ngón tay. Đức Công hỏi “Năm mươi tỷ?”, Thu Phong gật đầu cười thật sâu nói “Năm mươi tỷ!”. Lão Đức Công lại cười “Cậu có nhầm không vậy?” Thu Phong thắc mắc “Nhiều quá à?”. Đức Công xua tay “Nào là nhiều, ít đấy chứ! Ha ha, đúng là tuổi trẻ!”. Thu Phong đầu đầy hắc tuyến không hiểu gì. Thật sự chuyện này anh cũng không tiếp xúc nhiều nên chả biết mở những thứ đó cần bao nhiêu là đủ, anh chỉ đưa ra giá năm mươi tỷ để ông ta khỏi choáng mà lại chê quá ít.

Đức Công đan hai tay lại với nhau rồi nói với Thu Phong “Dù cậu đánh nhau giỏi nhưng cậu vẫn còn quá trẻ, vẫn còn thiếu kinh nghiệm về kinh doanh nhiều lắm. Để ta nói cho cậu nghe. Mở một công ty bất động sản vốn ít nhất phải hai mươi tỷ, nhưng để chắc chắn thì trong tay phải có gấp đôi số đó là bốn mươi tỷ. Mở một quán bar từ vật chất cho đến người thì cậu phải có vốn là ba mươi tỷ để có một quán bar với các trang bị, rượu bia và nhân lực hạng nhất thành phố này. Còn đối với công ty bảo vệ thì nó rẻ nhất từ hai đến năm tỷ là đủ rồi. Tính ra cậu cũng rất thông minh đấy chứ? Mở quán bar cái quan trọng là mặt bằng, mà cậu mở công ty bất động sản, không những vậy cậu cần kêu ta kiếm dùm. Cậu khôn quá đó. Vậy tổng cộng cậu cần ít nhất hơn bảy mươi tỷ để làm như lời của cậu “.

Nghe xong Thu Phong cũng thầm giật mình, từ trước tới giờ anh cũng chưa từng tưởng số tiền nào lớn đến vậy dù lúc trước nhà anh rất giàu, cũng vì vậy anh không quan tâm đến tiền bạc như thế nào. Kể từ khi ba anh mất thì vấn đề đó để nặng lên vai anh và mẹ anh, nên anh cũng không quá ảo tưởng quá nhiều về tiền bạc.

Lúc này giọng Thu Phong trở nên lạnh lùng nói “Vậy số tiền đó ông nghĩ ông lo được không? Với một người làm công chức như ông?” Lão Công lắc đầu cười, đúng là tuổi trẻ. Dù ở chiến trường có hay cách mấy thì trên thương trường Thu Phong đối với ông chỉ như là một đứa con nít thôi.

Dù vậy ông cũng không dám coi thường Thu Phong, một kẻ không có tiền như hẳn lại dám mở mồm ra phán tới tiền tỷ thì cũng không đơn giản là kẻ không biết nghĩ được ít nhất trong mắt ông Thu Phong dám liều. Điều có lợi trước mắt đối với ông vẫn là lấy lòng được Thu Phong.

“Cậu quá coi thường ta rồi. Dù là viên chức nhà nước nhưng tiền ta vẫn rất nhiều đấy.” Câu này của lão vừa thốt ra bỗng ánh mắt Thu Phong trở nên sắc bén. Anh rất ghét những kẻ tham ô, vì những thành phần ấy đất nước này trở nên kém phát triển nặng nề.

Nhìn sắc mặt Thu Phong, Đức Công biết anh đang nghĩ gì, ông không kéo dài nữa mà nói “Tôi không có tham những như cậu nghĩ đâu! Tôi cũng là người của gia tộc lớn ở đất nước này đây. Vì vậy số tiền mà cậu nói chả thấm vào đâu.” Cùng lúc đó ông lấy một tấm thẻ trong người ra đưa đến trước mặt Thu Phong nói “Đây là thẻ VIP của ngân hàng vietcombank trong đó có một trăm tỷ, cậu cứ lấy mà dùng. Nhưng nếu cậu tiêu xài hoang phí thì tôi cũng không đưa thêm một đồng!”.

Thu Phong vươn người lên cầm lấy tấm thẻ. Tấm thẻ Thu Phong đang cầm màu nâu có chữ vietcombank và một hàng chữ diamond ở trên góc. Thu Phong nhìn Đức Công rồi nói “Hình như thẻ này không bình thường!” Lão ấy gật đầu cười “Đúng vậy, đây là thẻ VIP hạng nhất của ngân hàng đấy! Ta đã đăng kí sẵn tên cậu và mặt khẩu là ngày tháng năm sinh của cậu. Cậu có thể tới ngân hàng để đổi mặt khẩu sau.”

Thu Phong gật đầu rồi cầm tấm thẻ cất vào bóp, tay anh cũng có hơi run run khi cho nó vào bóp. Một trăm tỷ đấy, không phải đùa đâu. Mất một cái là khóc không ra nước mắt.

Sau đó Thu Phong xin phép về trước và để lại một câu “Số tiền ông đưa tôi không có uống đâu!”. Lão Đức Công gật đầu cười khà khà, dù lỗ hay lời thì ông cũng cho Thu Phong một cái nhân tình. Gia tộc của lão nói thực ra chỉ là những gia tộc xếp sau ngũ đại gia tộc Huỳnh – Nguyễn – Lý – Trương – Tôn. Các gia tộc hạng hai có thập nhị gia tộc, ba gia tộc liên minh làm một phe. Lê – Bạch – Tống, Cao – Đinh – Khúc, Nghiêm – Mạc – Tào, Lục – Phí – Hạ. Gia tộc của lão Đức Công là gia tộc họ Lê.

Trong số ngũ đại gia tộc thì gia tộc họ Nguyễn yếu nhất do vị vua cuối cùng triều nhà Nguyễn là vua Bảo Đại bỏ trốn khỏi đất nước làm ảnh hưởng đến

danh tiếng của Gia tộc. Hai gia tộc đứng đầu là gia tộc họ Huỳnh và gia tộc là Lý. Ba gia tộc Nguyễn – Trương – Tôn phải liên kết với nhau mới chống lại được hai gia tộc mạnh nhất là Huỳnh – Lý. Trong đó cũng không thể coi thường sự có mặt của thấp nhĩ gia tộc kia. Nếu mười hai gia tộc đó hợp sức lại cũng có thể lật đổ được ngũ đại gia tộc nhưng cái giá phải trả của thấp nhĩ gia tộc hạng hai cũng không phải ít.

Tuy vậy cách gia tộc vẫn luôn biết cách cân bằng lẫn nhau từ xưa tới giờ. Mỗi gia tộc đều có chính gia và phân gia, sau phân gia lại là cái con cháu đời sau sau nữa. Thời nhà Nguyễn còn đô hộ đất nước thì nhà Nguyễn là gia tộc lớn mạnh nhất, cũng vì vậy nước chúng ta mang họ Nguyễn nhiều nhất. Nhưng không nhất thiết cứ là họ Nguyễn thì là người trong gia tộc. Phải chăng cũng chỉ là họ hàng xa xa xa xa của phân gia mà thôi. Mà phân gia là thành phần kém được chú ý nhất. Vì thế người phân gia không được coi trọng như người chính gia.

Mỗi gia tộc đều có căn cơ riêng, tuy nói nhà họ Nguyễn yếu nhất trong ngũ đại gia tộc nhưng việc lật đổ nhà họ Nguyễn thì bốn gia tộc kia cũng trả cái giá không nhỏ. Lợi ích còn thì gia tộc còn, chẳng ai muốn khi không đi đầu với người khác để người kia hưởng lợi cả.

Trên đường về Thu Phong cứ ôm khư khư cái mộng. Thật ra là anh đang giữ cái bóp khỏi rơi, dù mặt anh bình tĩnh nhưng khi ra khỏi đó anh lại mất bình tĩnh. Ôi một trăm tỷ đấy, không phải một trăm triệu. Nhiều đó gửi ngân hàng thôi mỗi năm cũng rút ra một ới tiền lời rồi. Đủ sống tới già.

Với Thu Phong anh không muốn ôm đồng tiền này mà gửi ngân hàng đâu. Người ta nó miệng ăn thì núi cũng lở, ngồi đó mà trông mong ăn đồng tiền này thì có tài sản tỷ đô cũng phải hết. Trong thâm tâm Thu Phong bây giờ thầm quyết tâm. Phải thành công. Con người sinh ra có hai lựa chọn:

Một: Là một người bình thường, sống một cuộc sống bình thường.

Hai: Là một người vĩ đại thay đổi cả thế giới.

Đương nhiên Thu Phong thích cách thứ hai hơn, anh không thích cuộc sống an nhàn. Anh không có suy nghĩ mình không làm thì người khác cũng làm, mà suy nghĩ trong anh là phải làm. Mình không làm thì không ai làm nên bản thân phải làm. Trong người anh lúc này sôi sục máu nhiều huyết, mà chính anh cũng không biết rằng từ hôm nay con đường anh đi sẽ không bằng phẳng như trước nữa. Chông gai thử thách bắt đầu từ đây.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Hạ Nhược Y tinh nghịch

Ngày hôm sau tại nhà Thu Phong, Thiên Long đang được Thu Phong huấn luyện buổi sáng.

“Lại đây! Cho mày dùng mọi cách, nếu đẩy anh mày ra khỏi cái vòng này được thì mày thắng. Đánh đấm gì cũng được “. Thu Phong vẽ một cái vòng bán kính một mét nói với Thiên Long. “Đề em cho anh hai xem thành quả luyện tập của em!” Thiên Long tự tin nói.

Qua hai tháng huấn luyện của Thu Phong dành cho mình, Thiên Long cảm thấy tự tin hơn bao giờ hết. Lúc trước cậu từng đi học võ cổ truyền nhưng những thứ đây chả là gì khi Thu Phong huấn luyện cho cậu. Trường lớp võ bên ngoài? Bây giờ nó thành thứ rác rưởi trong mắt Thiên Long, những trường lớp học bên ngoài chả hề thực dụng. Phải chăng chỉ tăng cường sức khỏe cho Thiên Long thôi. Những điều Thu Phong dạy cho cậu đều là thực chiến, thực tiến và thực dụng. Không có chuyện trong trường lớp dạy đây rầy ngoài kia có thể so sánh.

Ví dụ như trận đấu MMA. Một người là võ sĩ Vịnh Xuân Quyền chưa bao giờ đấu thực chiến bên ngoài, chỉ có đấu trên võ đài theo hệ thống môn phái. Còn một người là King boxing đã có hàng trăm trận đấu từ ngoài đời cho tới võ đài khốc liệt được công chiếu như MMA. Kết quả khi hai người lên võ đài thì Vịnh Xuân Quyền chưa đến mười giây đã bị đối thủ hạ đo ván.

Vấn đề ở đây không phải môn võ nào mạnh hơn mà là người thầy nào dạy cho học trò của mình cách thực chiến hơn. Tùy vào từng người có thể phát huy môn võ của họ đến mức nào khi đem ra sử dụng. Vì thế các môn võ dạy theo trường lớp hiện nay là không thực dụng, vì cách thực chiến của họ hoàn toàn sai lầm, đến bản thân người dạy còn ít kinh nghiệm thực chiến thì dạy ai?

Đối với Thu Phong thì khác, anh áp dụng hoàn hảo các môn võ lại với nhau thành một thể để tùy cơ ứng biến. Thêm với kinh nghiệm đặc công của bản thân anh thậm chí còn ra chiến trường rất nhiều lần, bởi vậy anh không bao giờ thiếu kinh nghiệm thực chiến. Những điều anh học được, kinh nghiệm xương máu của anh phải nói là đã truyền thụ gần hết cho Thiên Long. Bây giờ Thiên Long chỉ còn thiếu kinh nghiệm thực chiến bên ngoài. Dù giỏi võ đến đâu nếu chưa một lần đánh nhau thật sự cũng vô dụng.

Thiên Long ánh mắt sắc bén nhìn Thu Phong. Cậu nhá trước một đòn ngay mặt Thu Phong rồi rút tay lại. Ánh mắt của Thu Phong không hề chớp, vẫn đứng yên đó nhìn Thiên Long. Thiên Long lại hỏi “Anh không đánh trả chứ?”. Thu Phong cười lắc đầu.

Lần này Thiên Long kiên định hơn, nếu không đánh trả thì chả việc gì phải ngại. Cậu tung người quay một đòn đẹp mắt của taekwondo, đòn chân 720 độ đá thẳng vào sườn phải Thu Phong. Bình Thường đòn này rất dễ thất bại thường dùng để biểu diễn chứ chả ai áp dụng vào thực chiến nhưng cũng không thể phủ nhận uy lực của đòn này. Vì Thu Phong không đánh trả nên Thiên Long mới sử dụng đòn này.

Cước của Thiên Long vừa tới gần sát sườn Thu Phong, anh liền nhẹ nhàng dùng tay hất chân Thiên Long lên trời. Rất nhẹ nhàng, đứng vậy rất nhẹ, dường như anh chả dùng bao nhiêu lực. Nhờ vào sự chính xác đúng thời điểm Thu Phong dùng lực đẩy lực. Cước của Thiên Long theo chiều ngang, tay Thu

Phong theo chiều dọc. Cũng như một vẩy đang bay gặp một vật cản từ hướng khác không phải đối diện hay sau lưng đâm tới thì nó sẽ bay khỏi quỹ đạo của nó. Thay vì cứ công và công với nó.

Thu Phong hát lên Thiên Long đang trong đà liên mất trốn lộn ngược té xuống đất. Chưa dừng lại ở đó, Thiên Long phủ mông đứng lên đâm đá liên tục vào người Thu Phong. Tất cả đều bị Thu Phong dùng đúng một tay gạt đi, nhưng điều quan trọng là cơ thể anh uyển chuyển chuyển động theo đòn đánh Thiên Long. Một đám Thiên Long tới, Thu Phong đưa bàn tay ra với tốc độ cực nhanh vượt theo hướng đâm của Thiên Long rồi phăng một tiếng nắm đám Thiên Long văng ra. Rất nhẹ nhàng thậm chí Thiên Long còn không có cảm giác Thu Phong dùng lực gạt ra.

Thiên Long lại tiếp tục tấn công, thậm chí có lúc cậu chỉ trụ một chân trên mặt đất còn hai tay và một chân kia đồng loạt tấn công Thu Phong. Lần này Thu Phong phải dùng hai tay nhẹ nhàng hóa giải đòn đánh của Thiên Long.

Hai phút sau Thiên Long dừng lại thở hồng hộc do tấn công liên tục với hết sức nên đâm ra kết quả thể lực. Cậu vừa thở vừa nói “Học học ... Anh ... Hai. làm sao mà ... Đỡ hết hay vậy. Thậm chí anh gạt tay chân em ra mà em chả cảm giác gì cứ như đánh vô không khí rồi bị gió đẩy đi ấy”.

Thu Phong cười rồi bước ra khỏi vòng nói “Vừa nãy anh sử dụng Nhu quyền. Tương tự như thái cực quyền, hóa giải các đòn một cách nhẹ nhàng. Việc này tốn rất ít thể lực nhưng muốn sử dụng được phải có độ chính xác tuyệt đối, nếu không rất dễ bị thương.” Thiên Long thắc mắc hỏi “Tại sao lại bị thương?” “Đơn giản! Vì sử dụng nó thì phải thả lỏng cả cơ thể, cơ không căng lên thì khi một vật tác động mạnh rất dễ bị tổn thương từ bên trong!”. Ngừng một tí Thu Phong lại nói “Mày thử đập anh một đập đi!”.

Thiên Long gật đầu rồi tiến lại quay người đập Thu Phong một cái ngay bụng. Nhưng bất ngờ thay Thu Phong không hề dùng tí lực nào mà chặn được đòn của Thiên Long. Thu Phong nói “Thấy rồi chứ? Vừa nãy đòn mày đá anh dùng tay kéo nhẹ chân mày lại rồi vượt sang bên xong dùng lực đẩy nhẹ lên rồi đẩy nhẹ xuống hai lần. Như vậy lực từ đòn đá của mày được hóa giải hết.” Thiên Long mặt mày hớn hờ dường như hiểu ra được gì rồi vỗ hai tay lại nói “A! Em hiểu rồi. Đề em thử được không!”

Thiên Long vừa nói xong Thu Phong quay người đi “Tới đây thôi! Mai tính, anh có công chuyện rồi.” “Ồ ...” Thiên Long cứng lưỡi nhìn anh mình đi vào nhà.

Thật ra chốc nữa Hạ Y Nhược sẽ tới đây đi cùng Thu Phong kiểm mặt bằng mở công ty lần quán bar trong hôm nay. Nửa tiếng sau Thu Phong tắm rửa sạch sẽ đồng thời khoác lên mình quần jeans cùng một cái áo sơ mi sọc caro. Trùng hợp lúc đó có tiếng chuông vang lên.

“Tới rồi à?” Thu Phong chạy ra mở cổng thấy Hạ Y Nhược đứng đó cúi đầu chào anh một cái. Hôm nay cô mặc một bộ váy ôm màu đỏ bó sát người hở ngực lòi mông khiến Thu Phong nhìn mà nuốt niêng niêng vài cái. Ngực quá lớn đi, đã vậy còn căng tròn nữa. Cờ ngực của Nhược Y phải nói là hai tay nắm mới vừa và Thu Phong không biết số đo là bao nhiêu chỉ biết là đập mặt vô đó đảm bảo cỡ như anh cũng phải chết ngộp.

Nhược Y thấy ánh mắt Thu Phong liến ra về quyền rũ nói “Mời anh đi theo em ạ”. Thu Phong thăm dò mò hỏi khẽ “Loại phụ như thể này không thể ăn, không thể ăn, ăn là chết”.

Thu Phong giả vờ nhìn chỗ khác hỏi “Cô đi xe gì tới vậy, sao tôi không thấy xe cô đâu?”. Nhược Y nhẹ nhàng trả lời “Tôi đi bằng oto!”. Nghe xong từ này bỗng Thu Phong cảm thấy mình nghèo khiếm xác, tới con ả này cũng có oto thì Thu Phong chả bằng thằng ăn mày nữa rồi.

Thu Phong cùng Nhược Y đi xuống đường, vì đây là hẻm không thể chạy oto lên mà đầu rất bất tiện nên cô đành để ở dưới. Thu Phong vừa đi ngang qua nhà ông Hùng quê thì bị ông kêu lại “Ê cu! Bỏ mày hã, xinh thế! Giới thiệu cho chú Hùng coi.” Thu Phong cười khổ nói “Nào đâu bạn gái cháu. Bạn thôi! Ê ...” Đang nói thì bỗng Nhược Y ôm lấy tay Thu Phong dí sát bộ ngực đầy đặn vào cánh tay rắn chắc của anh nói “Cháu là bạn gái anh ấy, rất mong chú giúp đỡ”.

Gương mặt Thu Phong biểu cảm rất kỳ quặc, không biết đang hưởng thụ hay đang thăm mắng Nhược Y. Thậm chí anh còn cảm nhận rõ ràng sự đàn hồi của ngực Nhược Y. Kiểm chế, phải kiểm chế. Thu Phong cứng rắn không để ý nữa liền kéo Nhược Y đi mặc kệ ông Hùng quê kêu ối ả đằng sau.

Xuống dưới đường Thu Phong bực mình nói “Cô nói cái quái gì vậy?”. Nhược Y thấy Thu Phong bực mình liền lè cái lưỡi đáng yêu nói “Tôi chỉ chọc anh tí thôi mà. Bộ anh có bạn gái rồi hay sao mà sợ hiểu lầm?” Thu Phong quay mặt chỗ khác nói “Làm gì có ả!”. Nhược Y nghe vậy liền chạy tới ôm tay Thu Phong nói “Vậy thì sợ gì hiểu lầm”. Thu Phong há mồm tính nói gì thì lại thôi, kệ vậy. Được gái ôm như vậy cũng chẳng lỗ lã gì, đâm ra Thu Phong mặc kệ và cũng chỉ có thằng ngu mới đi chê thôi.

Thật sự thì bây giờ trong quân trường tới giờ Thu Phong vẫn còn là xử nam. Tuy uy phong trong mắt đồng đội nhưng sự thật vẫn là sự thật, nỗi đau thầm kín của Thu Phong cất giữ tới tận giờ chưa ai biết.

Trước đó thời còn đi học Thu Phong cũng có sáu bảy cuộc tình rồi, nhưng do thương bạn gái với những ước muốn mơ mộng còn con nên tới giờ vẫn còn xử nam.

Anh giữ cho em đến lúc tự mình cưới đi! Giữ cái rắm, ông không nên thì thằng khác nên cũng vậy. Dù có suy nghĩ như vậy nhưng Thu Phong chả có can đảm đi phá của cô nào cả. Chả biết là do nhát gái hay thương người yêu.

Cũng từ khi đi ngủ tới giờ anh chưa va chạm vào cô gái nào nên hôm nay coi như là một sự may mắn mà bản thân anh tự trao cho mình đi. Mà Thu Phong cũng không dám nhìn thẳng vào ngực Nhược Y nữa, sợ không chịu nổi lại đề ra là khổ.

Lúc này thấy Thu Phong không quan tâm tới cô nữa cô liền buông tay Thu Phong ra rồi chạy lại xe của mình mở cửa chui vô rồi chạy ra trước mặt Thu Phong. Trước mặt Thu Phong lúc này là một chiếc siêu xe Ferrari Ferrari 488 GTB gầm thấp màu đỏ tuyệt đẹp.

Thu Phong thì chả rành mấy về xe, anh chỉ biết cái logo con ngựa ngay đầu xe là của hãng Ferrari thì chắc chắn đây là siêu xe và giá cũng chả rẻ tẹo nào cả. Anh mở cửa vào trong xe nhìn Nhược Y nói “Cô cũng giàu quá nhỉ? Sắm hẳn con xe xịn như vậy!” Nhược Y cười khúc khích nói “Đây là xe của ba tôi để lại. Tôi chỉ lấy đi thôi!”.

“Bừm” Nhược Y khởi động máy lên, tiếng xe cực khỏe của chiếc 488 GTB rú lên nghe đã tai. Nhược Y đạp ga phóng như tên bắn, làm Thu Phong ngồi cạnh không kịp thích ứng anh liền la lên “Từ từ thôi! Đây là Việt Nam đấy cô nương!”.

Đúng ba mươi giây Nhược Y chạy từ nhà Thu Phong ra tới biển rồi cô đi đường vòng vào thành phố. Tất cả mọi người đi đường từ oto đến xe máy thấy một chiếc siêu xe phóng điên đại trên đường đều né sang một bên hết. Không ai bức tức điều gì mà lại trầm trồ khen chiếc xe và cùng bàn tán xem nó là xe gì.

Riêng Thu Phong không đủ kiên nhẫn để ngồi hưởng thụ bên trong chiếc xe, tay anh lúc nào cũng nắm chặt cửa xe để sẵn sàng lao ra ngoài bất cứ lúc nào. Thứ nhất người lái xe là con gái, thứ hai đây là đường Việt Nam. Giao thông ở đây nguy hiểm bậc nhất thế giới đến những tay đua như trong phim fast and furious cũng chịu thua đường ở Việt Nam.

Những chị em phụ nữ Việt Nam tới xe tổng thống Mỹ còn bọc đầu thì không có chuyện gì là không xảy ra. Thu Phong ngồi trên xe mà cứ như ngồi trên tàu lượn siêu tốc đến nỗi thần kinh của anh cũng căng cứng, sợ mình phản ứng không kịp thì sẽ bị tai nạn chung, tuyệt đối nguy hiểm.

Mặc cho Thu Phong ngồi la ó, Nhược Y vẫn cứ lượn lách một cách vô tội vạ, đến đèn đỏ cũng chả thèm dừng. Thậm chí cảnh sát giao thông thấy cũng lười đuổi theo. Có tiền sắm siêu xe thì cũng tương tự với hậu thuẫn cực kì cao, bất xong lại bị cấp trên gọi thả ra cũng bằng thừa. Tội nhất những anh vàng nên im lặng mà nhìn rồi lắc đầu ngao ngán.

“Két ...” Bỗng xe phanh lại một cái làm Thu Phong nhào người ra phía trước. Xe dừng lại Thu Phong ngồi thờ như trâu rồi trừng mắt nhìn Nhược Y xong anh bước ra ngoài đóng cửa cái rầm lại. Nhược Y ngồi bên trong xe cười khúc khích trông rất đáng yêu.

Nhược Y bước ra khỏi xe vẫn thấy Thu Phong bức bối liền lại gần ôm lấy tay Thu Phong nói “Anh bức à?” Thu Phong phát tay “Lần sau có chết tôi cũng không dám đi với cô! Cái số tôi toàn gặp gì đâu không!”.

Nhược Y cười tinh nghịch rồi kéo Thu Phong vào một tòa nhà cao tầng. Vào trong Thu Phong và Nhược Y lên tầng mười lăm rồi cả hai bước ra.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Công ty thành lập

Cánh cửa thang máy mở ra, một cảnh tượng thanh lịch hiện ra trước mắt Thu Phong.

Nơi Thu Phong đang đứng là một đại sảnh tầng mười của tòa nhà hai mươi lăm tầng nằm trên con đường cái tấp nập người qua lại Lê Hồng Phong. Sàn của đại sảnh hoàn toàn được làm bằng gỗ bóng loáng, tường được sơn màu vàng trông rất quý tộc, đâu đâu vẫn còn sót lại mùi mới sơn. Bên hông của đại sảnh là một bàn tiếp tân cùng hai bộ ghế salon cao cấp và bàn thủy tinh dùng để tiếp khách.

Tiếp đó tới những thứ tuyệt đẹp khác như dãy đèn chùm bằng thủy tinh lấp lánh. Xuyên suốt hai bên đại sảnh là những máy ATM của đủ loại ngân hàng với các chậu cây xanh thắm tươi tốt như vừa mới mua về. Trên tường còn treo những bức tranh mà Thu Phong không biết tên, anh chỉ biết một điều là những bức tranh đó tuyệt đối không hề rẻ.

Có điều không đúng khi Thu Phong bước vào đây là trong đây ngoài anh và Nhược Y ra hoàn toàn không có ai khác. Thu Phong lên tiếng “Tại ...” “Vì đây là dành cho anh!” Nhược Y nói chen ngang Thu Phong rồi chống nạnh cười rất hồn nhiên. Thu Phong lại há miệng nói “Là ...” “Vì tất cả những thứ này đều do ngài Đức Công làm riêng cho anh!”.

Thu Phong lại tính nói “Thế ...” Chưa kịp nói câu nào thì Nhược Y như một cái máy phát thanh lia lịa nói “Toàn này gồm hai mươi lăm tầng, nó vừa được xây xong. Thuộc quyền sở hữu của ngài Đức Công, ông ấy chỉ mới nhớ tới nhà này hồi trưa hôm qua rồi kêu người làm gấp cái sảnh này. Do vậy anh không cần phải đi kiểm mặt bằng làm chi cho khô, anh được quyền sở hữu từ tầng 1 đến tầng 10. Tầng hầm chịu sự quản lý của anh, tầng trệt của ngài Công. Còn nữa anh sẽ phải dùng hai tầng làm công ty bất động sản, một tầng làm công ty bảo vệ, một tầng dùng để mở khu vui chơi, một tầng mở nhà hàng. Tất cả những tầng mà anh sở hữu tiền bạc đều do anh, ngài Công sẽ cho anh thuê miễn phí trong vòng năm năm. Tất cả những vật liệu cần thiết ngài ấy đều chuẩn bị hôm qua rồi, mời ...”

“Khoan!” Mặt Thu Phong dần ra quát lên, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nói với Nhược Y “Cô nói từ từ dùm được không? Cái gì mà tòa nhà, cái gì mà nhà hàng gì tùm lum hết lên vậy?!” “À, hihi. Xin lỗi anh” Nhược Y cười duyên đáng lẽ lười trêu Thu Phong.

Mặt Thu Phong hầm hầm “Mẹ trẻ này!” Đáp lại sự bức mình của Thu Phong vẫn là nụ cười của Nhược Y.

Hôm qua cô vừa mới đọc tiểu sử của Thu Phong, cô cứ nghĩ anh là một con người khó gần máu lạnh, nhưng hôm nay cô thử liên tục trêu anh kết quả tính của anh rất dễ đoán dễ chọc. Đặc biệt thời đi học Thu Phong chưa từng mang tiếng xấu về chuyện tình cảm với bất cứ cô gái nào.

Hầu như cô gái nào quen anh cũng được anh đối xử rất tốt, chính vì rất tốt nên nhiều cô gái cảm thấy không hợp với anh rồi tự động chia tay (Con gái thời nay chỉ thích trai xấu tính thôi, ke ke ke). Cũng vì thế cô đoán được phần nào tính cách của Thu Phong là không chấp nhặt con gái, thậm chí anh còn rất tốt với những người xung quanh mình. Để chắc chắn điều đó cô liên tục trêu anh để xem phản ứng anh ra sao. Kết quả quá tuyệt vời, cô cảm thấy Thu Phong thật dễ thương.

Thêm một lý do nữa để Nhục Y làm như vậy là để kéo gần khoảng cách của cô với Thu Phong, cô muốn nắm giữ trái tim Thu Phong. Người đàn ông cô cho là mạnh mẽ can đảm. Một mình đương đầu với cả ngàn quân địch đủ làm cô nhất quyết phải chiếm lấy Thu Phong, bởi vì tương lai của Thu Phong không chỉ dừng lại ở đây. Cô cũng rất tự tin dù làm điệp viên thì cô vẫn giữ được cái sự trong trắng của con gái.

Nói trắng ra cô muốn lợi dụng Thu Phong để phục hưng gia tộc mình ở Trung Quốc. Tuy nói Trung Quốc lúc nào cũng kiếm có tấn công biển đảo Việt Nam nhưng có một điều mà mọi quốc gia trên thế giới đều công nhận đó là Việt Nam là một đất nước giỏi đánh giặc. Thiên tài chỉ xuất hiện khi đất nước này gặp họa chiến tranh.

Điều này được nêu rõ ở thế chiến thứ hai, Việt Nam cũng là một trong các nước bị cầu xé. Hết Nhật tới Pháp rồi lại tới Mỹ. Tất cả đều bị Việt Nam đánh trả lại. Quốc gia đứng đầu về sự thông minh cũng chào thua Việt Nam, quốc gia mạnh nhất thế giới cũng thua Việt Nam. Kể cả một nước đông dân như Trung Quốc cũng bị Việt Nam đánh trả lại sau 1000 năm đô hộ. 1000 năm đô hộ dường như đã làm đất nước này bị tha hóa mà vẫn có thể đứng lên đẩy lùi địch cho thấy Việt Nam là một đất nước rất giỏi về chiến tranh không thua bất cứ quốc gia lớn mạnh nào.

Nhưng! Do cái hòa bình ảo bây giờ đã làm tha hóa con người Việt Nam, lớp trẻ hiện nay chỉ có nói yêu nước qua mạng xã hội chứ chả có mấy trường hợp dám đứng lên thật sự như những quốc gia khác.

Dẫu vậy cũng không thể coi thường con người Việt Nam, nếu động vô họ không sớm thì muộn họ sẽ đánh trả. Thu Phong là một trong số ít con người dám nghĩ dám làm, đứng mẫu người cô cần.

Một con quái vật đến các quốc gia cũng e ngại về sự phát triển sau này, họ phải dìm anh từ khi còn trong trứng. Đó chính là Thu Phong. Nhưng liệu có thể cản sự phát triển của Thu Phong? Đáp án hiện tại là không! Anh đang từng bước đứng lên bằng một con đường khác. Có một điều Nhục Y tin chắc con người này sẽ làm thay đổi cả thế giới khi thế chiến thứ ba xảy ra. Điều đó không sớm thì muộn cũng xảy ra.

Quay lại với vấn đề chính Thu Phong gần giọng “Nói ngắn gọn, xúc tích, dễ hiểu cho tôi!”. Nhục Y chào theo phong cách quân đội “Vâng thưa sếp!”

Trêu Thu Phong một cái rồi cô mới nói “Thứ nhất như đã nói lúc này tầng một đến tầng mười là của anh, được sử dụng miễn phí trong năm năm. Thứ hai cái nội thất cần thiết cho công ty của anh lẫn nhà hàng ăn uống đều được chuẩn bị đầy đủ. Thứ ba anh chỉ cần kiểm nhân lực đầy đủ thì việc thiết lập công ty sẽ được làm ngay bây giờ, giấy tờ đăng kí đã được ngài Đức Công chuẩn bị hết cho anh. Xong! Anh còn gì hỏi nữa không?”.

Thu Phong vò đầu bứt tóc, cái lão Công này nghĩ gì không biết. Sau đó anh nhìn Nhục Y nói ra ý nghĩ của mình “Thứ nhất tại sao ông đã đưa tiền cho tôi còn bày ra trò này làm gì? Thứ hai cái vụ nhà hàng gì đây tôi đâu có tính mở đâu mà lại có trong này?”.

Nhục Y khoanh tay lại dưới bụng làm độn lên bộ ngực D cup của cô rồi nói “Nói thẳng với anh! Ngài Đức Công là người kế thừa của gia tộc họ Lê đời thứ năm mươi tám nên ông ấy làm vậy để kéo quan hệ với anh. Còn nhà hàng để nhằm phục vụ cho những người của công ty anh lẫn những người thuê tầng trên để mở công ty. Số tiền kiếm từ nhà hàng không nhỏ đâu nhé. Về sơ đồ thiết kế lẫn kiểm người trong nhà hàng do tôi phụ trách nên anh không cần lo khoảng đó. Và cũng từ hôm nay tôi sẽ cùng với anh làm việc, cũng như công việc mật vụ của tôi!”.

Sau đó Nhục Y dẫn Thu Phong đi tham quan các tầng từ tầng mười trở xuống. Quả thật tất cả đều được trang bị đầy đủ từ bàn ghế cho tới máy móc như máy tính. Tới nhà hàng ăn uống cũng được chia ra từng khu để phục vụ từng cấp khách khác nhau. Tất cả gần như hoàn thiện chỉ cần đưa người vô làm.

Thật sự thì những gì Thu Phong chuẩn bị từ trước, như là mua một công ty phá sản nào đó để thành lập công ty riêng mình cũng công cốc. Dù biết là Đức Công làm vậy để kéo quan hệ với anh nhưng biết mà không nên nói mới tốt. Anh cũng hiểu ý của lão ta nên cũng không nói nhiều về vấn đề này với Nhục Y.

Sau khi tham quan một hồi nửa tiếng đồng hồ bụng Thu Phong réo lên liên hồi đến cả Nhục Y cũng nghe. Cô cười khúc khích rồi rủ Thu Phong đi ăn bún riêu ở một quán bình dân. Đi siêu xe ăn bún riêu cứ như Obama đi ăn bún mắm, ai cũng nhìn Thu Phong với Nhục Y như sinh vật lạ. Lắm lúc còn có vài cô học sinh sinh viên đi ngang qua lén chụp chiếc xe, có nhiều người dầy mặt tới nổi đứng ngay cạnh xe chụp hình mà không biết chủ chiếc xe đang ngồi ngay đó.

Ăn xong Thu Phong kêu Nhục Y chở anh về nhà để anh đi ra khu nhà máy mà bang Hắc Long đang ở để bàn chuyện thì cô nhất quyết không chịu đi theo. Thu Phong tất nhiên không đồng ý, đàn bà đi theo chỉ vướng chân. Cuối cùng với sự lấy lợi của Nhục Y mà Thu Phong để cô ta đi theo với điều kiện anh là người lái xe chứ không phải cô ta. Vừa rồi được Nhục Y chở Thu Phong đủ yêu đời lắm rồi, nếu để cô ta chở nữa thì tuổi thọ anh giảm đi một nửa mất.

Cả bang Hắc Long hiện tại chưa có việc gì để làm nên tất cả bây giờ đang mở hàng chục cái sòng bài xuyên quốc gia. Có một đám người đang làm nhiệm vụ tuần tra quanh khu nhà máy thì thấy một chiếc siêu xe chạy tới, làm tất cả từ trong ra ngoài ngừng mọi hoạt động để chạy ra ngắm xe tiện thể xem là ai đang tới.

Tuy nói là nhà máy bỏ hoang nhưng cũng có một con đường bằng phẳng chạy vô nếu không cũng để xe ở ngoài mà đi bộ vào. Chiếc Ferrari này gầm rất thấp nên khi đi cũng phải cẩn thận né ổ này ổ nọ.

Tất cả đều tụ tập trước nhà máy để đợi chiếc xe lăn bánh tới. Đến cả Minh Con lẫn Ngọc Bảo cũng đi ra, bình thường khu này chỉ có mấy thằng cu con đi đá bóng mới chạy ra đây. Ngoài chuyện đó ra chả có ai đến đây, huống chi hôm nay nguyên một chiếc oto tới đây vậy còn thuộc loại siêu xe nên làm bọn họ hứng thú.

“Kịch..” Cửa xe mở ra, Thu Phong từ trong chiếc siêu xe đi ra. Vừa thấy đại ca mình xuất hiện cả bang Hắc Long liền ồ lên một tiếng rồi nháo nhào chạy lại phía Thu Phong, chen lẫn cả hai người Ngọc Bảo phải ở lại phía sau. “Đại ca đại ca!” “Đại ca hôm nay đi xe oách thế!” “Đại ca cho em vô xe ngồi thử với” “Đại ca cho em chụp hình cái xe nha!!” “Đại ca”.

Thu Phong vừa bước không biết chuyện gì đang xảy ra mà tất cả đồng loại ào lên làm anh giật mình tưởng bọn này tạo phản mém tý đã đánh nhầm rồi, ra là vì chiếc xe. Lúc này Minh Con phía sau bực dọc lên tiếng “Ồ ào cái gì? Tụi bay đang cản đường đại ca đó!”.

Lập tức tất cả ngưng ồn ào, bọn họ đã quá phận quên mất bản thân mình là ai. Bình thường chả ai dám trực tiếp nói chuyện với Thu Phong ngoài hai người Minh Con với Ngọc Bảo. Thu Phong cười hòa nhã nói “Thôi có gì đâu! Hôm nay ta đến thông báo với tụi bay là có việc làm rồi. Cụ thể vào trong nói sau “. Lập tức cả bang ồ lên một cái nữa. Thật sự bọn họ ở đây quá chán, hết ăn rồi lại ngủ, ngủ rồi lại tranh nhau đá banh với tụi con nít. Ai cũng muốn có gì để làm hoặc kiếm thằng nào để đập hay hơn vậy là kiếm gái để chơi. Nhưng lệnh Thu Phong là cả bang không được đi đâu cho đến khi Thu Phong có lệnh nên chả ai dám cãi. Cũng có thằng nhịn không được đi trêu gái, kết quả bị Minh Con bắt được đánh cho một trận nhừ tử.

Đang cùng mọi người đi vào trong nhà máy thì một tiếng trong trẻo vang lên “Đợi em với anh yêu!”. Là giọng của Nhược Y, cô chạy ra khỏi xe nhào tới ôm lấy tay Thu Phong chặt cứng rồi cười rất tươi. “Này!” “Ồ!!!” Thu Phong tính đẩy Nhược Y ra thì cái ồ thứ ba lại vang lên, lần này còn lớn hơn cả hai lần trước. Bỗng tất cả đều đồng thanh “Chào chị dâu!”.

Thu Phong đứng hình quất “Mấy cái thằng này!”. “Chị dâu đẹp quá!” “Vợ đại ca đẹp quá vậy” “Chị dâu xinh đẹp “ Đáp trả lời của Thu Phong là những tiếng khen của anh em trong bang. Nhược Y thấy vậy liền mặt dày nói “Chào mấy đứa! Chị tên Nhược Y.”.

Lần này lại tới Minh Con và Ngọc Bảo đứng ra “Ra mắt chị dâu, em tên Minh (Bảo)”. Nhược Y gật đầu hài lòng nói “Chào hai đứa!” rồi lại quay sang nhìn Thu Phong âu yếm bảo “Đàn em của anh thật biết nhìn người nha!”. Thu Phong hết chối được rồi chỉ biết nói mỗi câu “Này!”.

Sau đó Nhược Y buông tay Thu Phong nhìn Minh Con nói “Có phải chỗ máy cưa ở trong kia phải không. Chị muốn vào”. “Dạ! Mời chị dâu” Minh Con cùng Ngọc Bảo lên tiếng. Nhược Y thấy vậy hí hửng kéo Thu Phong đi trước, tất cả đều tránh qua một con đường cho hai người đi.

Thu Phong cười khổ không biết nói gì. Thật là bại hoại danh tiếng, hần tới tận giờ còn ế mà. Nơi nào Thu Phong cùng Nhược Y đi ngang qua đều nghe thấy tiếng bàn tán về Nhược Y “Đại ca thật lợi hại! Không ngờ có người yêu đẹp đến vậy” “Đúng vậy. Khi có việc làm anh em mình cũng đi kiếm vài em cho bằng đại ca” ...

Thu Phong lẩm bầm “Tao nghe thấy hết đấy!”. Thiệt tình anh cũng hết nói nổi với lũ này, rảnh không có chuyện gì làm. Nhưng có một điều anh lo ngại là cô này có ý định gì với anh. Vừa mới gặp được hai ngày đã thân mật đến vậy nhất định có vấn đề.

Nhược Y làm vậy tất cả đều có mục đích. Cô biết Thu Phong là một con người giản dị luôn có khái niệm gái đẹp là gái người ta, dù cho cô có nói ra muốn anh làm người yêu cô thì tuyệt đối với con người như Thu Phong anh sẽ không bao giờ đồng ý. Các cô gái từng quen Thu Phong lúc còn đi học đa số đều là cái cô gái rất bình thường, không xinh không đẹp. Nên cô nghĩ Thu Phong là loại người giản dị, qua cách ăn mặc của anh cô cũng đánh giá như vậy. Là một điệp viên cô nắm bắt tâm lý con người rất tốt.

Vì thế trước khi cưa đổ Thu Phong cô phải làm mọi người xung quanh anh hướng về cô thì mọi việc mới thuận lợi được.

Một tiếng sau Thu Phong, Nhược Y, Minh Con, Ngọc Bảo. Bốn người bàn xong về công việc trong công ty mới, cũng như nhân lực. Công ty bảo vệ sẽ do Minh Con đảm nhiệm, Ngọc Bảo sẽ ở lại bang hội để đi đánh chiếm các địa bàn khác nhau gây dựng danh tiếng. Còn về công ty bất động sản phải kiếm người có tri thức lên làm giám đốc để quản lý công ty. Về việc đó Thu Phong sẽ tìm người thích hợp nội trong hai ngày. Về phần quán bar khi ra khỏi nhà máy Thu Phong với Nhược Y đã liên hệ nhà thầu cho xây dựng một quán bar gần với công ty, ở đó vừa có một mảnh đất vừa bán nằm đối diện. Tiện cho việc quản lý của Thu Phong.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Lợi dụng lẫn nhau

Trên đường về Thu Phong đang tập trung lái xe cao độ vì chiếc siêu xe quả thực rất khó lái, không như những chiếc xe trong quân đội. Không để anh yên Nhược Y bên cạnh cứ lu lo khen đàn em của anh thật là biết điều, thật ngoan rồi đủ thứ trên trời cả lên. Dù vậy Thu Phong vẫn không để ý tới cô vẫn cứ tập trung lái xe. “Kétttt ...” Thu Phong bỗng đập phang gấp một phát rồi lái xe vào lề đường.

Thu Phong mở cửa bước xuống xe, anh đóng cửa lại. Thu Phong dựa lưng vào xe oto lấy một điều thuốc ra mời lên rồi kéo dài một hơi “Phù ...”. Cả hai vẫn chưa vào tới trung tâm thành phố nên đường còn khá vắng vẻ, Thu Phong đứng đó trầm tư suy nghĩ về cuộc đời anh.

Anh thở dài một hơi, thật sự anh không biết bản thân nên sống như thế nào. Thi thoảng tâm trạng anh vẫn luôn bất ổn như vậy, chẳng cần một lý do nào

cả.

Người cần lý do nhất là Nhựt Y, cô đang nói chuyện rất là vui vẻ tự nhiên Thu Phong dùng xe lại rồi ra ngoài hút thuốc. Bộ trong này hút không được sao? Cô cứ tưởng là Thu Phong phiền vì bản thân nói nhiều nhưng khi bước ra thì không phải vậy.

Nếu nói ra thì Thu Phong là một con người sống nội tâm. Có những lúc bản thân anh lại cảm thấy mất phương hướng như lúc này mà không cần lý do, tuy nó khá vô lý nhưng sự thật con người luôn có những cảm xúc bất định này.

Chuyện anh thành lập bang hội cho đến làm một cảnh sát ngầm, anh không biết lựa chọn này của bản thân mình là đúng hay sai. Anh có thể lựa chọn một cuộc sống bình dị hơn, làm một người anh một người con bình thường như bao người. Rồi cưới một cô vợ, có một hai đứa con. Xong sống tới già rồi chết. Anh cũng chẳng biết tại sao lại chọn con đường này, có lẽ là vô ý tới anh cũng không nghĩ tới. Khi ngắm những cảnh bình dị ven đường thì anh mới chợt nhận ra bản thân đang quá hấp tấp rồi.

Sau cuộc nói chuyện lúc này ở trong bang, Thu Phong cảm thấy mình càng ngày càng có nhiều thứ phải lo hơn là cuộc sống gia đình. Anh đang cảm thấy mất định hướng và cần xác định lại mình đang làm gì. Tại sao phải thành lập bang hội thế giới ngầm, để chống lại cái gì và để làm gì. Dù gì anh cũng đã thành lập bang hội rồi, không thể nói bỏ là bỏ được.

Lúc này Nhựt Y bước ra khỏi xe từ lúc nào đứng đó mỉm cười ngắm nhìn anh. Dường như cô hiểu hoặc cũng có thể không hiểu suy nghĩ của Thu Phong, cô liền tò mò hỏi “Anh đang suy nghĩ chuyện gì à?”. Dòng suy nghĩ của anh bị cắt đứt bởi giọng nói trong trẻo của Nhựt Y, anh quay sang nhìn cô “Không! Tôi chỉ nghĩ ngợi lung tung thôi. Xin lỗi đã làm mất thời gian của cô.” Anh quay mình định mở cửa vào xe thì bị Nhựt Y ngăn lại.

Cô mỉm cười nói với anh “Anh đang suy nghĩ đến lý do tại sao mình theo con đường này đúng không?”. Thu Phong dừng động tác nhìn Nhựt Y với ánh mắt thắc mắc. Nhựt Y lắc đầu rồi nói “Theo những gì tôi điều tra về anh thì anh là một con người vô tư, thích thì làm chả nghĩ gì. Cái đó có cái tốt lẫn cái hại của nó, nhưng một khi anh đi trên con đường này thì không rút lại được đâu.” Câu nói của Nhựt Y không rõ ràng càng thiếu Thu Phong càng khó hiểu.

Lúc này Thu Phong mở lời “Tôi không hiểu ý cô lắm. Nói cho cô nghe cũng được! Tôi đang tự hỏi tại sao bản thân lại đi con đường này. Có lẽ do vô tình tôi lại chọn con đường này, đây cũng không phải là sở thích của tôi. Tôi không biết sao nữa nhưng cảm thấy nhạt nhẽo khó hiểu bản thân tôi”. Nhựt Y vuốt cằm trầm tư thủ thỉ “Thì ra là vậy!”.

Cô ngược lên nhìn Thu Phong bằng ánh mắt sắc bén nói “Anh cần một người đi chung con đường này với anh” “Ý cô?” “Đúng vậy! Dù không bằng người ta nhưng tôi đảm bảo sẽ giúp được anh, thậm chí anh muốn tôi cũng được.” Nhựt Y đi qua đi lại trước mặt Thu Phong đầy quyền rũ nói. “Đẹp cái ý nghĩ của cô đi tôi không ham cô” Thu Phong đỏ mặt đẩy Nhựt Y sang bên.

Sau đó cô tiến lại bên cạnh Thu Phong, cũng dựa lưng vào xe rồi khoanh tay lại nói “Anh từng ở trong quân đội với chức vụ không nhỏ thì anh cũng nên biết một vài bí mật trong đó. “Thu Phong trả lời “Tất nhiên!”. Nhựt Y lại nói tiếp “Chắc anh cũng biết Trung Quốc luôn lấn áp nước ta mà chưa đánh chiếm là tại vì Nga. Nước Nga hay còn gọi là Liên Xô cũ trên danh nghĩa là bảo vệ nước ta và luôn cho chúng ta những trang bị tối tân như tàu ngầm, tàu chiến, máy bay, xe tank ... Nhưng để có được những thứ đó và dưới danh nghĩa được Nga bảo vệ thì chúng ta cũng trả một cái giá không hề nhỏ cho họ. Đó cũng là bằng chứng tại sao nước ta tới gia vẫn đình trệ phát triển về kinh tế. Không những tình trạng tham nhũng mà còn hàng tá lý do khác nữa. Cường quốc Mỹ cũng trên danh nghĩa bảo vệ biển đông nước ta nhưng anh thấy Mỹ có hành động cứng rắn nào chưa? Tất nhiên là chưa.”

Dùng một hồi Nhựt Y lại nói tiếp “Nước ta được tới hai cường quốc bảo vệ nhưng tại sao Trung Quốc lại dám mặt dày đe dọa nước ta hết lần này đến lần khác? Đơn giản là Mỹ và Nga là hai cường quốc luôn chiến tranh ngầm với nhau. Việc để hai nước kẻ thù bảo vệ một nước nhỏ là chuyện không thể. Chưa kể Việt Nam chiếm nguồn kinh tế không lớn đối với Mỹ, nếu nói số người Việt Nam tiêu thụ hàng của Mỹ là 0,1% thì Trung Quốc là 10%. Vậy tại sao Mỹ lại không chọn Trung Quốc? Vì Trung Quốc đe dọa họ, nếu Việt Nam với Trung Quốc xảy ra chiến tranh thì Mỹ không ngần ngại mà gạt Việt Nam qua một bên. Còn với Nga thì khi Việt Nam hết dầu cũng đồng nghĩa với Nga không viện trợ bất cứ thứ gì cho Việt Nam nữa. Đồng nghĩa với Việt Nam là một nước cô lập. Hiệp hội Asean cũng chỉ là cái cờ để tồn tại thôi, khi xảy ra chuyện họ chẳng giúp chúng ta phi lợi nhuận đâu. Cái hòa bình này căn bản là lợi ích của nhau được thống nhất, một khi lợi ích ấy bị gạt đi thì chiến tranh là điều tất yếu!”

Thu Phong đang lắng nghe bỗng anh lại lên tiếng “Những chuyện đó liên quan gì đến tôi?”. Nhựt Y đang chờ câu này của anh liền nói “Nếu chiến tranh xảy ra anh nghĩ ai là người cứu đất nước này?”. Thu Phong gãi gọng “Cô nghĩ đất nước này tàn phế đến nỗi để mặc Trung Quốc đánh chiếm sao?”.

Ai cũng có cái tự tôn dân tộc của mình. Thu Phong cũng vậy, anh không muốn người ngoài xem thường dân tộc Việt của mình, nhất là những người hoa. Nhựt Y trước mặt anh cũng là một ví dụ khiến anh nổi giận.

Nhựt Y nhún vai làm rung động bộ ngực sữa căng mọng rồi nói “Anh nghĩ sẽ cảm cực được bao lâu khi những người có sức lãnh đạo đều không được trọng dụng? Căn bản những người đó không muốn công nhận bản thân mình vô dụng.” “Tôi lúc đó tôi sẽ cùng họ đấu tranh trên chiến trường!”. Lúc này Nhựt Y lại lắc đầu “Anh nghĩ với một kẻ bị đuổi khỏi quân đội như anh có quyền nói sao?” “Tôi ...” Thu Phong cứng họng.

Quả đúng vậy thật, bản thân anh còn không được trọng dụng. Tất cả những gì anh làm từ trước tới giờ là tuân lệnh cấp trên để rồi kết quả anh bị tống khứ sang một bên để họ có lợi ích lớn hơn. Anh đã quên mất điều này.

Thấy vẻ mặt của Thu Phong, Nhựt Y liền cười nhẹ một tiếng “Anh thấy rồi chứ? Việc anh cần làm là củng cố danh tiếng của bản thân mình tại thế giới ngầm. Anh có khả năng lãnh đạo cả hai giới hắc bạch. Tiềm năng của anh là không thể đo lường được. Cho dù anh có làm bá chủ tại đất nước của mình thì vẫn còn đầy rẫy các quốc gia khác trên thế giới hùng mạnh hơn. Khi anh đã là bá chủ của toàn thế giới ngầm trên thế giới thì việc cứu một quốc gia nhỏ bé này chỉ là chuyện con con. Anh cũng đừng coi thường bản thân mình khi các quốc gia khác đang rất coi trọng anh. Sau này anh sẽ thấy tầm quan trọng của bản thân. Tôi sẽ giúp anh!”

Lúc này gương mặt Thu Phong dần ra một chút, như anh đã hiểu ra một thứ gì đó. Điều anh cần làm là phải có thực lực để cứu cái đất nước này. Đất nước này thật ra có rất nhiều thiên tài về mọi mặt nhưng họ không phụ vụ cho quốc gia mà chọn cách khác đó chính là phục vụ cho những cường quốc khác. Những người đó coi thường chính cái nơi mà họ sinh ra, riêng Thu Phong không muốn giống bọn họ. Anh muốn cứu rồi cái đất nước này.

Một vị anh hùng chỉ được sinh ra khi chiến tranh ập đến. Tin chắc người đó không ai khác chính là Thu Phong.

Từ bây giờ trở đi, ý nghĩa để Thu Phong tiếp tục con đường hắc đạo lật sang một trang mới. Không đơn giản là vô ý như trước nữa.

Một ngày nào đó mọi người trên thế giới này phải rung mình với cái tên gọi là Thu Phong.

Thấy về mặt Thu Phong lúc này thì Nhược Y mới cảm thấy hài lòng gật đầu. Cô nhắc chân chuẩn bị bước lên xe thì bị Thu Phong ngăn lại “Quên chưa nói! Cô tiếp cận tôi tới giờ, ý định của cô là gì thưa quý cô?” Nhược Y giật mình, đúng là Thu Phong không hề ngu ngốc tí nào.

Cô cười quyến rũ một cái rồi nói “Tôi cần anh để phục hưng gia tộc tôi! Chỉ cần anh giúp tôi thì tôi không những giúp anh mà còn là người đàn bà của anh. Anh cũng biết đằng sau một người đàn ông thành công là một người phụ nữ giỏi giang mà”.

Không quan tâm đến câu sau của Nhược Y, giọng nói Thu Phong trở nên lạnh lùng “Tại sao cô lại chọn tôi?”. Nhược Y bình thản trả lời “Vì anh có tiềm năng. Tôi sẽ giúp anh đứng trên đỉnh thế giới này nên anh cũng phải giúp tôi”.

Thu Phong ra vẻ khinh bỉ “Cô giúp tôi?”, có lẽ anh chẳng cần ai giúp thì với thực lực bản thân anh cũng vuron lên được. Dù cả bang hội của anh có bị đánh tan bao nhiêu lần thì chỉ cần anh còn sống mọi chuyện đều có thể.

Nhược Y uốn bộ ngực sữa mình sát vào ngực Thu Phong nói “Anh đừng xem thường tôi! Cho là anh tự thân vận động và đi đến thành công đi, cũng không hề dễ dàng như anh tưởng đâu. Làm một ông trùm cần thực lực tông thế chứ không phải mỗi cá nhân. Còn nếu có tôi, với kinh nghiệm của điệp viên từng làm phụ tá cho các ông tai to mặt lớn trên toàn thế giới. Việc giúp anh đứng lên ở các quốc gia này quá dễ dàng”

Quả thật Nhược Y nói đúng. Bản thân anh chưa hề có một kinh nghiệm gì về thế giới ngầm thực sự cả. Phải chăng chỉ toàn biết về những tên cóc kék. Nếu như Nhược Y đã nói như thế thì Thu Phong anh thử một lần cũng chả mất mát. Nếu như cô ta cố tình lợi dụng anh vào mục đích khác thì anh chẳng ngần ngại mà giết cô ta.

Lúc này Thu Phong đứng ra bắt tay với Nhược Y nói “Được! Vậy cô giúp tôi, tôi giúp cô coi như lợi dụng lẫn nhau đi.” lời nói Thu Phong rất rõ ràng. Cả hai chỉ trên quan hệ lợi dụng lẫn nhau để bước tới. Nhận ra được ý của Thu Phong, Nhược Y cũng cảm thấy tiếc nuối vì không thể làm người đàn bà của anh. Nhưng với cô phục hưng gia tộc quan trọng hơn. Nhược Y gật đầu thật mạnh “Được!”.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Lan Nhi

Tính từ hôm Thu Phong và Nhược Y gặp bang hội tới giờ cũng qua một ngày rồi. Thu Phong nói là nội trong hai ngày sẽ kiếm đủ nhân viên cho công ty bất động sản nhưng tới tận giờ anh chưa kiếm được một nhân viên nào cả chứ đừng nói tới việc thành lập công ty.

Đang vò đầu bứt tóc bất chợt điện thoại anh reo lên, màn hình hiện tên Đạt, là Huỳnh Đạt cậu bạn của anh. Thu Phong nhấc máy “Alo! Có gì không mày?” Đầu dây bên kia lên tiếng “Hôm nay ngày họp lớp mày có đi không?” “À có chứ! Mày không nhắc mém tí tao quên.”.

Bây giờ đã là 25 tháng 9 rồi. Tính tới giờ Thu Phong xuất ngũ đã được hai tháng, cuộc sống của anh cũng thay đổi khá nhiều so với lúc trước. Đây cũng coi như là một trang vở khác cho cuộc đời anh.

Tám giờ sáng trước cổng trường cấp hai Nguyễn Văn Linh. Thu Phong xách con xe của mình chạy tới ngôi trường cấp hai cũ đó anh từng học. Dù nói là trường cũ lúc trước anh từng học nhưng giờ nhìn lại nó đã thay đổi quá nhiều. Ngôi trường lúc trước anh học chỉ có mấy căn phòng lẹt đẹt gần xuống cấp. Vậy mà khi anh ra trường được vài năm thì nó xây lên thành ngôi trường hoành tráng bốn tầng với một sân banh mini, một hồ bơi, một sân bóng rổ và cả phòng học thể dục được lát sàn bằng gỗ cao cấp. Đến cả tên trường cũng được chạy băng băng đèn LED. Các phòng học gắn cả máy lạnh và tất nhiên tiền học cũng mắc khủng khiếp.

Thu Phong vừa tới đã thấy có khá nhiều người đứng xe đứng trước cổng trường đang nói chuyện rất xôm xả. Từ xa anh thấy bóng dáng của Huỳnh Đạt đang đứng vẫy tay gọi anh lại “Hú! Đây này.”. Thu Phong chạy xe tới rồi xuống xe, lần lượt những tiếng nói vừa xa lạ vừa quen thuộc cất lên “Ê thằng Phong kia.” “Phong ...” “Lâu quá không gặp nha.” “Ê thằng quý sao đô vậy mày! Đánh nhau chơi.”

Ký ức thời cấp hai của anh chợt ủa về. Nếu ai hỏi anh muốn trở lại quá khứ thì anh muốn trở lại thời gian nào nhất. Thu Phong không ngần ngại trả lời là thời học cấp hai. Ở đó có những người bạn thật thà, không vụ lợi, không nham hiểm. Người ta thường trả lời là thời cấp ba nhưng với anh thời cấp ba của anh thật sự tẻ nhạt. Anh học trong một ngôi trường chỉ toàn là đánh nhau rồi lợi dụng nhau để sinh tồn. Ngôi trường ấy cũng là một xã hội thu nhỏ, đầy rẫy những điều tối tăm mà thời cấp hai không có. Cả ba năm cấp ba anh chả có nổi một người bạn đáng hoàng, may ra có bạn du đánh đánh nhau thì có.

Thu Phong lần lượt chào tất cả, có vài người anh nhớ mặt mà chẳng nhớ nổi tên nhưng anh cũng cười hà hà rồi mặt dày hỏi mày tên gì tao quên rồi.

Tuy cả lớp chưa tụ họp đông đủ nhưng cũng phải đi trước vì không thể nào đứng đợi mãi được. Mọi người đều quyết định đi uống cà phê trước.

Tại một quán cà phê trà sữa. Bàn của nhóm Thu Phong là bàn ngồi bệt dùng những tấm nệm để lót mông. Quang cảnh của quán nhìn khá là xinh đẹp với những trang trí ngộ nghĩnh trên tường. Nhìn xung quanh một hồi Thu Phong quay sang nói với cả lớp “Nghĩ sao giờ cái đầu rồi đi vào cái quán này vậy?”

Lúc này một cô gái lên tiếng “Lâu lâu đi cho nó trẻ mà chú!”. Người kêu Thu Phong là chú thực ra không phải ý kêu là chú em hay gì mà thực sự gọi là chú. Cô gái ấy tên là Lan Nhi, thời cấp hai thường chơi cái trò giả định tào lao gì đấy và Thu Phong lại vào vai chú cô gái này và họ xưng hô với nhau như vậy cho tới giờ mặc dù chẳng còn ai trong trò chơi lúc đó xưng hô với nhau nữa. Thu Phong quay sang nhìn “Nhi đấy à! Đạo này nhìn xinh quá ha cháu.”

Lan Nhi một cô gái cao 1m67, tóc dài mượt được cột lên theo kiểu các cô gái bên Nhật. Làn da trắng mượt cộng với gương mặt dễ thương chuẩn loli mặc dù bây giờ cô đã 24 tuổi (thua Thu Phong một tuổi do thời cấp hai anh ở lại lớp và vào cái lớp này) nên nhìn cô trẻ hơn so với tuổi bản thân như gái mười tám.

Thời cấp hai lưng của Lan Nhi hơi gù nhưng bây giờ cô đã sửa được cái tật đó và uốn theo thói quen tạo thành một đường chữ S vừa vặn. Ngực và mông của cô thuộc dạng vừa phải nhìn vào rất có cảm tính cộng với khuôn mặt loli làm bao chàng trai muốn vô tù vì cô.

Không những xinh đẹp mà cô còn học rất giỏi. Cấp ba đậu vào trường chuyên của thành phố với điểm số thủ khoa môn chuyên văn. Lên đại học cô học ngành quản trị kinh doanh ở một trường đại học danh tiếng bậc nhất thành phố Hồ Chí Minh trường RMIT trong đó có nhiều sinh viên quốc tế đến từ khắp nơi trên thế giới như Úc, Trung Quốc, Pháp, Đức, Nga, Malaysia, Singapore, Nam Phi, Anh, Mỹ và nhiều nước khác. Sau khi tốt nghiệp cô xin vào làm ở một công ty nổi tiếng trên Sài Gòn, nhưng do công ty đây không biết tận dụng sự tài năng của cô nên cô đã xin nghỉ cách đây không lâu. Tuy là một cô gái tài giỏi nhưng từ trước tới giờ cô chưa có một cuộc tình nào vắt vai. Có lẽ vì sinh trong một gia đình danh giá lại giỏi giang nên chẳng ai dám của hoặc là khó tính quá chăng?

Cô còn có người anh chị họ học cũng không kém là Tú Anh một cô gái đa tài tốt nghiệp từ trường Đại Học danh tiếng tại Hoa Kỳ đại học Harvard chuyên ngành luật kinh doanh quốc tế. Còn người anh họ tên Hạ Vũ là một nhà khoa học trẻ tuổi từng được giải Nobel về khoa học kinh tế ở Pháp.

Lan Nhi cười nhẹ nhàng nói “Xinh đẹp cũng vậy à chú ơi...”. Thu Phong thắc mắc hỏi “Sao thế? Chuyện tình cảm à?”. Lan Nhi lắc đầu thờ dãi “Cháu mới nghỉ làm ở công ty tháng trước. Giờ bị thất nghiệp đang chán đời đây!”. Thu Phong ngạc nhiên, theo như anh biết nhà của cô có tài lực rất lớn, nhất là bên dòng họ của cô. Việc kiếm việc làm cho cô rất dễ, chứ đừng nói tới việc thất nghiệp.

Thu Phong liền hứng thú hỏi “Cháu làm ngành gì?” “Quản trị kinh doanh!”. Nghe xong Thu Phong vui mừng như gặp được vàng, anh đang cần người để quản lý công ty của anh. Lý do tới giờ Thu Phong chưa kiếm được ai cũng vì anh không quen biết ai với lại công ty của anh toàn du côn du đảng nên dễ người quen là thích hợp nhất.

Thu Phong liền vui mừng nói “Cháu về làm cho công ty chú không?”. Lan Nhi đang chán nản chống cằm uống nước thì bỗng giật mình. Không phải do cô không có khả năng kiếm việc mới mà là cô không muốn dựa hơi gia đình. Cô chỉ muốn tự thân đứng lên, công ty cô làm vừa rồi cũng do bản thân tự xin chứ chẳng nhờ gia đình như bao người.

Lan Nhi cong môi lên “Công ty của chú? Cháu nhớ không nhầm chú vừa ra ngủ mà kiếm đâu ra vốn mở công ty! Mà công ty gì?”. Thu Phong vỗ ngực tự hào nói “Nói sơ qua cho cháu là công ty đa hợp. Gồm các công ty như bất động sản, bảo vệ, nhà hàng, khu vui chơi mua sắm. Trước mắt là nhiều đồ thôi!” Lời Thu Phong vừa nói ra làm Lan Nhi tròn to mắt. Theo như lời của Thu Phong thì việc anh mở công ty cứ như đi chợ vậy, dùng một cái có ba bốn công ty hợp lại.

Không tin cho lắm về thanh niên ăn chơi như Thu Phong (Theo suy nghĩ của Lan Nhi thì thời cấp hai Thu Phong là tên đình cấp bại hoại, toàn đi đánh nhau rồi trốn học chả làm được tích sự gì cho đời. Được cái là rất tốt tính thôi, đó là cái thiện cảm của cô dành cho anh) liền hỏi “Chú nói thật sự?” Thu Phong vẫn nụ cười ấy “Thật sự!”. Lan Nhi vỗ tay cười tươi “Vậy được. Ngày mai cháu đến phỏng vấn luôn nhé!”.

Thu Phong lắc đầu “Không cần ngày mai. Chiều nay chú với cháu đi xem công ty, công ty xong hết rồi chỉ còn thiếu nhân sự thôi. Chiều nay đi với chú cháu sẽ cho cháu đi gặp một người! À mà đổi cách xưng hô đi. Lớn rồi! Ta lớn hơn mi gọi bằng anh đi em!”. Nhi cười thật tươi “Ok! Anh Phong, hihi”.

Cả hai cùng trao đổi số điện thoại với nhau rồi tiếp tục cuộc trò chuyện với những người khác. Nếu lời Thu Phong nói là thật thì Lan Nhi phải cố nắm bắt cơ hội. Theo như Thu Phong nói thì công ty chỉ đang thành lập. Chính tay cô, tài năng của cô sẽ đưa công ty đó lên tầm cỡ quốc gia với những chuyên ngành mới hơn nữa.

Tham vọng cháy hừng hực của một cô gái bỗng chốc được thắp lên ngọn lửa hừng hực.

Khi tất cả tụ họp đầy đủ xong cả nhóm đi thăm thầy cô cũ rồi đường ai nấy về. Không có tăng hai tăng ba gì nữa vì tất cả ai cũng có công việc của mình. Riêng Huỳnh Đạt thì chiều nay phải về lại quán ngủ gấp nên anh tranh thủ đi chơi với cô người yêu rồi. Còn mỗi mình Thu Phong với Lan Nhi là rảnh.

Cả hai cùng đi ăn trưa rồi về nhà tắm rửa. Tối chiều Thu Phong gọi là sẽ qua đón Lan Nhi rồi cả anh và cô cùng đến trước tòa nhà mà sau này nó sẽ là công ty của anh. Nhượng Y đã đứng sẵn trước công ty đợi Thu Phong.

Cả hai người bước lại phía Nhượng Y, Thu Phong đưa tay chào “Yo! Người đẹp, khỏe không?”. Nhượng Y lạnh nhạt nhìn Thu Phong “Anh không nhận sự giúp đỡ từ tôi mà tự đi tìm người ra là kiếm cô gái xinh đẹp này sao?”. Lan Nhi vừa tới đã nghe những lời châm chọc từ Nhượng Y liền “Ồ hử” Thăm trong đầu.

Chương 24-2: Chương Đặc Biệt: Thu Hương và Diệu Linh

Lời tác giả: Lâu lâu đổi gió về ngôn tình một tí.v. Và mình cũng nói thêm về hai cô gái đề ý tới anh chàng main của chúng ta:3

Sáng sớm tại nhà Thu Phong.

“Hãy ... Vụt vụt ... Pắc pắc.. Bịch “. Những âm thanh va chạm phát ra từ phía sân sau nhà Thu Phong. “Đứng lên đi” giọng nói của Thu Phong vang lên. “Vâng!” Thiên Long trả lời.

Vừa rồi Thu Phong đang luyện võ cho Thiên Long, những tiếng động vừa rồi là do hai anh em đấu quyền cước gây ra. Tính tới giờ Thu Phong đã rèn luyện cho Thiên Long được một tháng. Từ kỹ năng đến thể chất của Thiên Long được cải thiện đáng kể từ quá trình luyện tập khắc nghiệt theo phong cách quân đội mà Thu Phong đề ra.

Nhìn Thiên Long đứng dậy Thu Phong gật đầu tán thưởng tiến bộ thật nhanh. Thu Phong nói “Hôm nay tới đây thôi! Cũng gần sáu rưỡi rồi. Mày vô tắm chút đi anh đầm bao cát tí “. Thiên Long đứng dậy gật đầu nói “Dạ!”.

“Bụp bụp bụp ...” ... “tìng tìng ...” Đang đầm bao cát dở thì tiếng chuông cửa nhà Thu Phong vang lên. Thu Phong nhăn mặt “Sáng sớm mà ai tới kiểm vệ trời?” rồi đi ra mở cổng. Tuy rằng đã rời khỏi quân đội nhưng Thu Phong vẫn không buông bỏ luyện tập. Người xưa thường có câu “Văn ôn võ luyện “. Cái gì cũng vậy nếu không đụng vào một thời gian sẽ đi xuống, nhất là với võ thuật. Một ngày không tập, một tháng không tập, một năm không tập thì bạn chẳng còn lại gì.

Thu Phong mở cổng ra hỏi “Ai ...” “Anh Phong, em nè, bạn thằng Long nè.”. Thu Phong chưa kịp hỏi ai vậy thì tiếng nói đã chen vào trước, đó là Hà Hải. Thu Phong giờ Thu Phong mới chợt nhớ ra thằng nhóc này là thằng đi chung với Thiên Long tháng trước được Thu Phong cứu.

Thu Phong mở hẳn cổng ra nói “Sáng sớm kiểm nó có việc gì không?” “Dạ hôm nay chủ nhật, em với nó có hẹn đi chơi ấy! Nó có nhà không anh?” “Có. Vào đi! Nó đang tắm “ “Dạ “. Thu Phong tránh qua một bên để Hà Hải bước vào rồi định kéo cổng vào thì anh thấy có gì không đúng “Ê! Cô là chị nó à?”. Điều Thu Phong cảm thấy không đúng là Thu Hương, cô chị Hà Hải, anh còn chưa biết cô ta đứng đây lúc nào.

Thu Hương đứng nép một góc giật giật cái đầu rồi cúi hẳn mặt xuống không dám ngước lên nhìn Thu Phong. Thu Phong đầu hơi chấm “Vào đi còn đứng đây làm gì?”, Thu Hương nghe giọng trầm trầm của Thu Phong thì lại giật bắn mình không nói gì.

Thu Phong đứng gần đầu tự hỏi “Nhỏ này bị gì vậy?”. Thu Hương vẫn cứ đứng một góc không nói gì Thu Phong bèn dựa vào một bên cửa khoanh tay lại nhìn Thu Hương luôn, anh muốn xem xem coi Thu Hương làm trò gì. Dẫu sao cũng đang rảnh, anh cũng hết hứng tập rồi.

Nhìn Thu Hương một hồi Thu Phong chợt nhận ra cô bé này thật dễ thương. Đôi môi đỏ vừa phải, gương mặt trái xoan cộng thêm làn da mịn màng làm người ta chịu không được muốn ngất má. Tuy Thu Hương không cao nhưng cô cũng không lùn, thêm bộ đồ hôm nay cô mặc là một bộ đầm đen bó sát cơ thể lộ cặp chân trắng mịn tạo ra những đường cong chết người phối hợp với tóc dài óng mượt đến lưng mái tóc chia làm hai bên trông rất quyến rũ.

Cảm giác có người nhìn mình Thu Hương quay đầu sang thấy Thu Phong đang đứng đó vuốt cằm cười cười. Cô lại quay mặt sang chỗ khác quát Thu Phong với cái giọng đáng yêu “Anh nhìn cái gì vậy?”. Thu Phong giật mình “A!” Sau đó anh lại mặt dày nói “Cô không nhìn tôi sao biết tôi nhìn cô?”. Thu Hương quay mặt sang trợn mắt lên nói “Anh nói cái gì?”. Thu Phong đánh trống lảng “À không có gì. Cô tính đứng đây luôn à?”.

Lần này Thu Hương như nhớ ra cái gì đó lại quay mặt đi chỗ khác chỉ chỉ vào Thu Phong “Anh mặc áo vô đi. Có đời nào ra tiếp khách mà cời trần như anh không?”. Thu Phong gãi đầu “Áy chết. Tôi đi tắm đây, cô vô sau đóng cái cửa dùm.”. Dù Thu Hương quay mặt sang chỗ khác nhưng miệng vẫn nói “Đi đi!”.

Thu Phong bước vô nhà với đầy thắc mắc trong đầu. Anh đang nghĩ con nhỏ này nó bị làm sao vậy, mình cời trần chứ có cời chuông đâu.

Cảm giác Thu Phong đã đi vô trong Thu Hương liền lộ đầu ra nhìn cho chắc ăn rồi mới thờ phào ra một cái nói “Đàn ông gì đâu mà ...” Vừa nói tới đây mặt cô liền đỏ lên tới tận cổ. Trước giờ rất ít khi cô thấy đàn ông cời trần, dù là y tá nhưng cô chỉ đứng bán thuốc cho bệnh nhân thôi. Vì vậy thấy đàn ông cời trần cô rất ngại, nhất là đối với Thu Phong người mà cả tháng nay từ việc đó xảy ra tới giờ không ngày nào cô không nghĩ đến cái thân hình to cao của Thu Phong.

Thu Hương lắc lắc cái đầu vài cái rồi hít lấy một hơi tự động viên bản thân rồi bước vào nhà Thu Phong.

Thiên Long vừa tắm xong đi ra gặp Thu Phong nói “Ủa! Anh không tập nữa à?”. Thu Phong đang cầm đồ chuẩn bị đi tắm nói “Thằng bạn mày tới kiểm mày kia. Nó ngồi trong máy tính của mày chơi game đấy. Ra lẹ anh mày đi tắm cái “. Thiên Long gật đầu dạ một tiếng rồi tung tăng đi ra.

Một hồi sau Thu Phong tắm xong. Anh khoác trên mình một cái áo đen dài tay body bó sát cơ thể kèm theo cái quần đùi qua đầu gối rồi bước ra phòng khách.

Tại phòng khách Thiên Long và Hà Hải đang ngồi chém gió với nhau rất rôm rả. Còn Thu Hương thì ngó nghiêng ngó dọc, cô chạy lại tủ kiếng ở phòng khác nhìn qua nhìn lại mấy bức tượng điêu khắc bằng gốm sứ của ba Thu Phong để lại rồi luôn miệng nói những cái này ngộ ghê. Thu Phong đang lau tóc xong vắt khăn lên cổ nhìn Thu Hương nói “Này cô kia. Phá cái gì thế, đụng vô hư là đền đấy!” Thu Hương nghe giọng Thu Phong giật mình chu mỏ lên cãi lại “Mấy cái này hư thì tôi đền hết!”. Thu Phong mĩa mai “Ồ! Giàu nhể.”, Thu Hương lại đứng chống nạnh nói “Sao lại không? Mà này ...” “Oa! Tắm sáng lạnh ghê” Thu Phong lại lảng sang chuyện khác rồi đi xuống dưới bếp.

Thu Hương đứng đó giận tím mặt, dám bơ ta? Thu Phong mở tủ lạnh ra nhìn lên nhìn xuống rồi nói vọng lên phòng khách “Long!” “Dạ?” “Không lấy nước cho bạn mầy uống à?” “Dạ để em lấy!”. Thiên Long chạy xuống dưới bếp cầm hai ly nước đá lên cho nó và Hà Hải, dĩ nhiên là quên mất Thu Hương. Thu Hương thấy mình bị bơ càng thêm tức đùng đùng xuống dưới bếp hỏi Thu Phong “Anh không cho tôi uống gì à?” “Này!” Thu Phong không quay lại liền cầm một lon nước ngọt ném sang phía Thu Hương. Đang nói chuyện thì thấy thứ gì đó bay tới cô lật đật bắt lấy mém tí nữa thì rơi, Thu Hương lại quát lên “Anh không thể đưa lon nước bằng cách bình thường cho tôi à?”.

Thu Phong lại quay sang nói “Cô nổi giận cái gì thế? Sáng giờ cứ thấy cô sao sao ấy nhỉ? Cô không được bình thường à?” Thu Hương cứng giọng “Anh?”. Thu Phong nói đúng, Thu Phong chả làm việc gì quá đáng cả mà cô cứ nổi cáu lên, đây chỉ là lần thứ hai cô gặp Thu Phong thôi, đâu có thân tới mức cư xử như vậy. “Nói nhỏ nhỏ thôi mẹ tôi còn đang ngủ” Thu Phong nhìn sang phòng của mẹ rồi nói với Thu Hương. Thu Hương nghe vậy lấy tay bịt miệng lại nói nhỏ “Mẹ anh còn ở nhà hả?”, Thu Phong gật đầu rồi cũng không trả lời gì thêm. Hôm qua bà ngồi coi phim Hàn Xềng cả đêm tận hai giờ sáng mới ngủ, làm Thu Phong ngủ không được nên giờ chưa thức là hiển nhiên. Với lại bà cũng nghỉ làm ở nhà rồi, tiền lương của Thu Phong không phải nói là dư dả nhưng số tiền ấy cũng lo cho cả nhà ba người ăn no ngủ yên được.

Lúc này cửa phòng của mẹ Thu Phong mở ra, tiếng mẹ Thu Phong cất lên “Hôm nay nhà có khách hả Phong?”. Thu Phong liền trả lời “Bạn của thằng cu Long ấy mà! Mẹ cứ ngủ đi!”. Dù nói vậy mẹ của Thu Phong vẫn bước ra ngoài phòng khách “Cháu chào bác” Hà Hải thấy mẹ Thiên Long liền đứng lên chào. “Hải à? Cứ ngồi chơi đi con” Mẹ Thu Phong nói với Hà Hải, lúc trước Hải vẫn thường đến nhà Thiên Long để chơi rồi ăn trực ở đây nên mẹ Thu Phong cũng quen mặt cái thằng này. Xong bà lại đi xuống dưới bếp bắt gặp Thu Phong và Thu Hương đang đứng đó bà liền cười nhìn Thu Hương nói “Cháu là...?”. Thu Hương thấy mẹ Thu Phong liền lễ phép trả lời “Cháu chào cô! Cháu tên là Thu Hương ạ.” Mẹ Thu Phong mỉm cười nhân hậu nói “À Hương à! Cháu với thằng Phong ra phòng khách đi, tiện thể ở đây ăn sáng với mầy mẹ con cô luôn nha!”.

Thu Hương nghe mẹ Thu Phong nói liền gật đầu nói “Dạ để cháu phụ cô!”. Mẹ Thu Phong lại quay sang nói với anh “Xuống đường mua mấy ổ bánh mì lên đi con!”. Thu Phong gật đầu rồi đi vô trong phòng lấy tiền. Ra tới ngoài phòng khách Thu Phong thấy hai thằng cu Thiên Long và Hà Hải đang ngồi chơi cái máy playstation mà Thu Phong mua cho Thiên Long hồi tuần trước.

Thu Phong lại đá đít Thiên Long vài cái, Thiên Long cảm thấy cảm giác ở mông liền quay sang thấy anh hai nói “Chuyện gì vậy anh hai?”. Thu Phong lười biếng đưa tiền cho Thiên Long nói “Xuống đường mua mấy ổ bánh mì lên đây! Mẹ chiến trứng ốp la.”. Thiên Long gật đầu nói “Này em nghe mẹ nói kêu anh mua mà!”. Thu Phong đưa nắm đấm ra bá đạo nói “Mày đi hay không? Hay để anh sút mầy vài cái!” “Thiên Long lật đật đứng dậy nói “Dạ đi, dạ đi”.

Thiên Long uất ức cầm tiền xuống dưới đường mua bánh mì, tiện thể rủ luôn Hà Hải đi chung cho vui. Cái này người ta gọi là sai qua sai lại, hồi trước Thiên Long còn nhỏ hay bị Thu Phong sai vặt liên tục, lớn lên cái quá trình này vẫn lặp lại. Chỉ khổ thân Thiên Long không thể cãi lại.

Dưới bếp Thu Hương đang phụ mẹ của Thu Phong nhặt rau. Mẹ Thu Phong thấy Thu Hương nhanh nhẹn trong việc nhà liền cười nói “Cháu ở nhà hay làm mấy việc này lắm hả?”. Thu Hương lễ phép trả lời “Dạ! Cũng thi thoảng cháu cũng hay phụ mẹ cháu nấu cơm ạ!”. Mẹ Thu Phong gật đầu hài lòng rồi bà lại hỏi “Thế hai đứa định khi nào cưới?”. Thu Hương đang rửa rau thì giật mình làm rớt cả rổ rau mới rửa xong đỏ mặt nói “Dạ? Cưới gì ạ?”. Mẹ Thu Phong lại nhặt rổ rau lên cho Thu Hương rồi nói “Thế không phải hai đứa đang quen nhau à? Hiếm khi thằng Phong nó dắt bạn gái về nhà lắm”.

Thu Phong vừa xem ti vi vừa uống nước nghe được lời của mẹ mình ở dưới bếp liền phun hết cả nước ra. Anh lật đật chạy xuống dưới bếp nói “Mẹ nói gì vậy mẹ?”. Mẹ Thu Phong hiền hậu trả lời “Ủa mẹ tưởng hai đứa ... Hóa ra không phải à?”. Thu Phong vỗ vào trán mình nói “Mẹ à! Đây là chị của thằng Hải. Hôm nay lên chơi thôi, chứ con mới gặp lần thứ hai à!”. Mẹ Thu Phong biết mình bị hố lập tức nói “Cho cô xin lỗi nhé Hương! Cô không biết, cô còn tưởng thằng con cô quen được đứa con gái dễ thương như cháu chứ!” Hương trả lời với vẻ gọn buồn “Dạ không sao đâu cô.”.

Lúc này nghe Thu Phong giải thích ra không hiểu sao Thu Hương lại có cảm giác gọn buồn không thể giải thích. Phải chăng cô muốn mẹ Thu Phong hiểu lầm như vậy hơn.

Trong bàn ăn cả mẹ của Thu Phong cứ khen Thu Hương là đứa con gái vừa đáng đáng vừa xinh đẹp suốt. Làm cả bữa ăn Thu Phong chỉ im lặng chả biết nói gì. Riêng hai đứa Thiên Long và Hà Hải luôn miệng bàn về game rồi xem lát nữa sẽ đi đâu chơi.

Thiên Long quay sang nói với Thu Phong “Anh hai! Lát đi Lam Son square chơi đi.”. Thu Phong ừ nhẹ một tiếng rồi tiếp tục ăn. Từ khi về Thu Phong cũng lâu rồi chưa đi đâu chơi, có lẽ hôm nay là thích hợp nhất.

Sau bữa ăn Thu Hương phụ mẹ Thu Phong dọn dẹp rồi lên đường. Tuy Thu Phong có rủ mẹ đi cùng nhưng bà kêu bà già rồi nên không muốn đi nên chỉ có Thu Hương, Thu Phong, Thiên Long cùng Hà Hải đi thôi.

“Em đi chung xe với thằng Hải nha anh hai!” Thiên Long lấy nói bảo hiểm chạy ra nói với Thu Phong đang dắt xe mình ra. Thu Phong cũng không nghĩ gì liền trả lời “Ừ!”, Thiên Long lại nói “Vậy em với thằng Hải ra đó trước đây!”, Thu Phong gật đầu không nói gì rồi dắt xe ra.

Đút chìa khóa vô xe mở máy lên thì sau lưng Thu Phong vang lên tiếng nói trong trẻo “Anh chờ tôi được không?” “Hả?” Thu Phong quay đầu ra sau bắt ngờ. Anh lại nói tiếp “Ủa xe cô đâu?”. Thu Hương thẹn thùng nghich nghich vạt áo của mình nói “Vừa nãy thằng em anh đi chung với thằng em tôi rồi nên

giờ tôi không có xe ...”. Thu Phong hét cách với hai thằng ôn con kia, cho bố mày chở gái à? Mà thôi cũng được, dù Thu Phong không để ý đến chuyện tình cảm của bản thân mấy nhưng được chở gái xinh thì thắng nào mà chê. Thu Phong giả bộ lạnh nhạt nói “Lên xe đi “. Thu Hương gật đầu “Ừm” Rồi leo lên yên sau xe Thu Phong ngồi.

Trên đường đi Thu Hương nói với Phong “À ... Cho em cảm ơn việc lần trước anh đã cứu em trai em nha “. Thu Phong tỏ vẻ không quan tâm nói “Có gì đâu chỉ tiện đường vì thằng em tôi cũng bị đánh mà “. Thu Hương nghe xong lại xích mình sát hơn với Thu Phong một tí, ngực của cô gần như sát vào lưng Thu Phong. Đi một hồi tới đoạn có ổ gà ngực Thu Hương lại ép sát vào lưng Thu Phong, cô lại đỏ mặt ngồi xích ra. Thu Phong ngồi phía trước cảm nhận được hết, đầu anh bây giờ hiện lên hai chữ “Căng thế” ...Hương dẫn bỏ quảng cáo

Đăng bởi: **♠♠♠Gấu♠♠♠** lúc 17:15:47 - 11/10/2016.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24-3: Chương Đặc Biệt: Thu Hương và Diệu Linh (2)

Lam Sơn Square.

Thu Phong cùng Thu Hương gửi xe xong cả hai cùng đi vô Lam Sơn. Thu Phong móc điện thoại ra gọi cho Thiên Long “Alo. Hai thằng mày đâu rồi?” “Tụi em đang chơi bowling, anh qua đây đi” “Ừ”. Anh quay qua nói với Thu Hương “Hai thằng nó đang ở sân bowling.” Thu Hương gật đầu rồi lẻo đẻo đi theo Thu Phong.

Được một đoạn Thu Hương kéo tay Thu Phong lại chỉ chỉ sang hướng có máy chơi game “Anh Phong! Trong kia có game kia vô đó chơi đi “. Thu Phong nhìn sang cảm thấy cũng có hứng thú nên anh đi cùng với cô.

Thu Hương ngo ngoá lại mấy cái máy chơi game thùng rồi quay sang thắc mắc hỏi Thu Phong “Cái này làm sao mà chơi được?”, Thu Phong cười nhẹ rồi gõ đầu Thu Hương một cái nói “Ngớ! Qua kia mua thẻ kia.” Thu Hương nhăn mặt nói “Sao đánh tui!” song cô hí ha hí hửng chạy lại quầy mua thẻ chơi game. Thật sự trước giờ cô toàn học và học chả bao giờ đi chơi đâu cả, có chăng cũng đi sinh nhật bạn rồi về, cô rất ít khi ra ngoài chơi nên cái gì cũng ngớ.

Một lát sau Thu Hương xách một bịch thẻ to tướng lại chỗ Thu Phong nói “Nhiều đây chắc đủ chơi rồi!” Thu Phong trở hai con mắt ra nhìn Thu Hương quát “Cô bị điên à? Mua nhiều thẻ thế này đi cúng hả? Cô mua nhiều thẻ thế?” Thu Hương làm ra vẻ nhớ lại đáng yêu nói “Hình như ba trăm thẻ thì phải! Hi hi”. Thu Phong hét cách với cô nàng này “Cô nghĩ cái gì mà mua lắm vậy “

Thu Hương chỉ tay về phía ông già đang ngồi chơi trò bắn cá nói “Anh thấy ông già kia không?” Thu Phong nhìn sang “À thấy! Rồi sao?” Thu Hương nhảy tung tung lên nói “Thì đó! Thấy tay ông ta có bịch thẻ còn nhiều hơn cái này, rồi mỗi lần ông ấy chơi ông cho một lần mấy chục thẻ kia. Nên vừa nãy em mua nhiều đây sợ còn không đủ ấy chứ!” Thu Phong lại há mồm lần nữa không biết nói gì hơn. Người ta là chơi bắn cá, cần nhiều thẻ là đúng rồi, một thẻ được khoảng mấy điểm. Ăn cũng nhiều mà thua cũng nhiều, còn Thu Phong với Thu Hương chỉ chơi mấy trò bình thường thôi đâu cần thiết phải mua cho cổ thẻ như vậy.

Thấy vẻ mặt Thu Phong thất thố Thu Hương liền lè lưỡi ra như trêu tức Thu Phong nói “Sao im rồi tôi nói đúng quá hả?”. Thu Phong lắc đầu nhìn Thu Hương bằng ánh mắt đáng thương nói “Cạn lời với cô rồi!”. Thấy Thu Phong không quan tâm tới mình nữa cô liền bực bội kéo anh đi kiểm tra để chơi. “Há Há! Cô thua nữa rồi nhé.” Thu Phong đang cười vào mặt Thu Hương ngồi kế bên anh. Thu Hương phụng phịu nhéo nhéo lên “Không biết, đấu tiếp! Anh phải để tôi thắng không thì không được đi đâu hết “. Thu Phong cười khà khà “Tôi không có dối lòng để cô thắng đâu cô tiểu thư à!”.

Một tiếng sau “Thua nữa rồi. Đấu tiếp “ Thu Hương lại rống lên, đây là ván thứ 27 mà cô thua rồi. Thu Phong nhìn cái bịch thẻ của Thu Hương đang cảm thâm nghĩ “Tính chơi hết cái bịch này sao? Chơi tới bao giờ mới hết đây?”, anh lại nói với Thu Hương “Thôi đi ra chỗ hai đứa kia đi, bọn nó đợi nãy giờ rồi “ nói xong Thu Phong đứng lên thì bị Thu Hương kéo lại. Cô trừng mắt nhìn Thu Phong nói “Ngồi yên đó! Đến khi nào tôi thắng anh mới thôi “. Con mắt Thu Phong giật giật lên. Đáng sợ quá.

“Yeah. Cuối cùng cũng thắng anh rồi, haha” Thu Phong quay qua thấy Thu Hương đang ăn mừng chiến thắng. Anh cũng hết lời với cô này, thua hai mấy ván mới thắng được một ván đã mừng như cha sinh mẹ đẻ rồi. Thu Hương quay nhìn Thu Phong nói “Thấy sao? Tôi thắng anh rồi nhé “ Thu Phong chống cằm không quan tâm quay mặt sang chỗ khác, không cho cô thắng thì có mà chơi tới tối cũng chưa được về.

Thấy Thu Phong lại bỏ mình cô liền chạy ra trước mặt Thu Phong dí sát mặt vào nói “Này! Anh không công nhận tôi thắng à?” Thu Phong thấy mặt của cô quá sát mặt mình khiến anh giật mình, thậm chí đến cả hơi thở của cô ta anh cũng cảm nhận được. Chịu không nổi Thu Phong đứng lên dắt tay Thu Hương kéo đi nói “Ra chỗ mấy đứa nhóc đi.” Thật sự vừa rồi Thu Phong rất ngại, nhất là nhìn đôi môi của Thu Hương, muốn ngậm vô một phát cho bỏ ghét.

Bị Thu Phong kéo đi Thu Hương đầu hồi chăm không biết chuyện gì xảy ra, cứ tưởng là bản thân thắng Thu Phong một trận đâm ra anh ấy giận chằng? Đi theo Thu Phong một hồi thì cô chợt biết ra nguyên nhân. Ra là vừa nãy mặt cô với mặt Thu Phong cách nhau quá gần chỉ vài cm nữa là đụng rồi. Nghĩ tới mặt cô đỏ bừng, đã vậy tay còn bị Thu Phong nắm kéo đi. Dù vậy cô vẫn cười một nụ cười nhỏ hạnh phúc khó phát hiện.

Đi một đoạn Thu Phong cảm thấy kì kì liền bỏ tay Thu Hương ra rồi đi tiếp. Tay đang được nắm thì bị buông ra Thu Hương bỗng tụt về phía sau, bỗng cô có cảm giác hụt hẫng khó chịu. Lúc này Thu Phong quay đầu lại nói “Đi thôi!”, Thu Hương nhìn anh bức bối nói “Đi từ từ thôi, cần gì phải gấp lên chứ?” “À ừ ...” Thu Phong lại dần mặt ra, sao lại khó chịu nữa rồi?

Tới sân bowling Thu Phong thấy Hà Hải và Thiên Long đang đứng đó cùng thêm mấy người nữa có vẻ là bạn bọn nói. Thiên Long đang chơi thì thấy anh hai mình tới liền vẫy vẫy tay “Bên đây nè anh hai “. Thu Phong giơ một tay lên ra hiệu biết rồi xong lại gần phía đó. Thu Hương mặt một đồng đi theo phía sau Thu Phong cũng đi tới.

Thiên Long quay sang giới thiệu Thu Phong và Thu Hương với đám bạn. Trong số đó cũng có mấy người mà Thu Phong cứu khi trước. Ai cũng chào Thu Phong một tiếng, anh cũng gật đầu đáp trả rồi không quan tâm nữa.

Thiên Long chạy lại cầm một trái bowling đưa cho Thu Phong nói “Anh ném thử một trái đi anh hai.” Thu Phong cầm lấy trái bóng từ một tiếng chuẩn bị ném một cái thì bỗng có tiếng nói vang lên gần đó “Linh à! Em đồng ý làm người yêu anh chứ?”. Thu Phong nhìn sang.

Thì ra đó là một màn tỏ tình, người đàn ông tỏ tình là một thanh niên gần ba mươi mặc một bộ đồ sang trọng cùng với trong tay một bó hoa to rất đẹp. Thu Hương cũng để ý tới bên đó liền nhìn sang thấy một màn như vậy cô nghịch nghịch vạt áo nhìn Thu Phong nghĩ thầm “Ước gì mình được như vậy nhỉ?” Sau đó cô lại lắc lắc cái đầu loại bỏ cái suy nghĩ đó khỏi tâm trí.

“Không! Xin lỗi anh tôi không đồng ý “ “Ồ ...” Cô gái được tỏ tình dứt khoát trả lời chàng trai kia, cô hiện ra vẻ mặt chán ghét với người này. Xung quanh chứng kiến cảnh tượng trên đều ồ lên một tiếng thật to. Thu Phong liền cười thầm một cái, nhìn hạng người kia là biết hẳn là nhị gia công tử gì đó rồi. Điều làm Thu Phong chú ý hơn là Thu Phong quen với cô gái kia, không ai khác chính là Diệu Linh làm cùng Thu Phong.

Mấy đứa bạn của Thiên Long xì xầm bàn tán “Nhục mặt thật!” “Mà sao chị kia không đồng ý nhỉ. Tui thấy ông đó cũng đẹp trai lịch lãm lắm mà!” “Sao mà tui biết được!” ...

Người thanh niên kia lại đứng lên nói với Diệu Linh “Sao em lại từ chối?”. Diệu Linh trả lời thẳng thừng “Vì tôi không thích anh nên tại sao tôi phải đồng ý?”. Người thanh niên kia lại nói tiếp “Vậy tại sao em lại đồng ý đi chơi với tôi?” “Đơn giản là vì anh cứ mời tôi đi mãi. Để vậy thì thấy không đúng nên tôi mới đi với anh.”.

Nói xong Diệu Linh quay người đi thì người thanh niên ấy lại nắm tay cô lại kéo vào lòng “Em đừng đi! Anh có đủ mọi thứ để lo cho em. Em hãy làm người yêu anh nhé!” “Đã bảo là không! Buông tôi ra.” Diệu Linh dẫm mạnh vào chân tên đó rồi đẩy hẳn ra xong quay lưng bước đi. Cô thấy chán ghét tên này đến cực độ. Tên này hẳn ý gia đình giàu có đi ga tình biết bao nhiêu cô gái dụ con người ta lên giường sau đó đập đi như không có chuyện gì. Mục tiêu của hắn đa số là cái cô gái ở các trường đại học. Chuyện này do một lần vô tình một người trong quán bar kể cho cô nghe về hắn, hắn cứ ba lần bảy lượt tới tận nhà, lớp học, thậm chí chỗ cô làm để mời cô đi chơi. Vì phiền quá nên cô đành đồng ý chứ chả tham gì thế nhị gia công tử này.

Quá cay cú Diệu Linh người thanh niên chạy lại lôi tay cô lại nói “Em biết anh là ai không mà từ chối anh như vậy?” Diệu Linh trừng mắt nói “Đương nhiên biết. Anh là một thành sở Khanh chuyên đi lừa con gái chúng tôi lên giường rồi vứt bỏ!”. Tên thanh niên mở to mắt ra giải thích “Em hãy nghe anh! Đó là quá khứ của anh thôi. Anh hứa sẽ cưới em về làm vợ cho em cuộc sống như bà hoàng “. Diệu Linh to tiếng “Hoàng cái con khi! Anh buông tôi ra, ở đây có biết bao người nhìn, anh mặt dày vừa thôi!”. Đến lúc này người thanh niên dường như tới giới hạn liền quát lên “ Cô nên nhớ trường cô đang học ba tôi có cổ phần lớn nhất trong đó! Nếu không cẩn thận cô sẽ bị đuổi học đấy. Cô cũng năm ba rồi phải không nhỉ?” “Anh ...” Diệu Linh cứng họng muốn nói gì rồi lại thôi.

Tên thanh niên làm về mặt đề tiện nói “Nếu cô đồng ý làm người yêu tôi thì cô sẽ có tất cả. Cả cái khu Lam Sơn này cũng là của ba tôi. Nếu cô biết điều thì làm người yêu tôi chứ?”. Diệu Linh cắn răng thầm nghĩ cùng lắm là học lại thôi chứ sao, cô há miệng nói “Không ...” “Tất nhiên là không rồi “ Giọng Thu Phong vang lên chen ngang lời nói của Diệu Linh.

Giọng nói làm Diệu Linh bất ngờ cô quay đầu sang “Anh ... Anh Phong?”. Thu Phong đi tới gật đầu cười một cái rồi mạnh mẽ kéo Diệu Linh vào lòng ôm lấy cô rồi nhìn qua tên thanh niên nói “Tôi là bạn trai cô ấy. Từ chối anh là lẽ đương nhiên! Chả lẽ anh còn muốn cứng rắn đập chấu cướp hoa sao?”. Bị Thu Phong ôm vào lòng theo phản ứng Diệu Linh liền chống cự đẩy Thu Phong ra, nhưng anh qua khỏe ôm cô chặt cứng làm cô không thể nào đẩy ra nổi. Nhưng sau khi nghe câu nói sau của Thu Phong cô liền buông tha chống cự, cô biết Thu Phong đang nói giúp cho cô. Thêm một việc cô để cho Thu Phong ôm thoải mái như vậy thì ít nhất đối với cô Thu Phong cũng không cho cô cảm giác chán ghét như những tên khác.

Người thanh niên chỉ vào Thu Phong quát “Mày là thằng nào? Tuyệt đối mày không phải là người yêu cái Linh. Tao đã cho người điều tra rồi, trước giờ cô ấy chưa từng quen ai, nhất là cái thằng tầm thường như mày. Mày nghĩ mày xứng với cô ấy sao?”. Hắn kêu Thu Phong tầm thường. Quả thật vậy, Thu Phong chỉ mặc mỗi cái quần đùi với cái áo bó, nhìn chả khác thằng con đồ khổ rách áo ôm là mấy. Nhưng đối với Thu Hương thì cô chẳng quan tâm đến việc này khi đi với Thu Phong chứ đừng nói tới Diệu Linh khi cái hình ảnh đầu tiên cô ấn tượng đến Thu Phong là một thằng du côn đúng chất, mỗi tội không có hình xăm mà thôi.

Thu Phong vênh mặt lên nói “Không tin? Có thể hỏi cô ấy!” Thu Phong quay sang nhìn Diệu Linh nháy mắt một phát. Diệu Linh gật đầu phối hợp ôm chặt lấy Thu Phong nói “Đừng vậy anh ấy là người yêu tôi “. Tên thanh niên híp mắt lại rồi nói “Hình như tao vừa thấy mày nháy mắt thì phải.” Thu Phong cười to “Bậy bạ! Nhìn nhầm rồi thằng ngáo “.

Hành động vừa rồi của Thu Phong làm Thu Hương đứng ở sau như chết lặng. Cô hỏi đi hỏi lại em trai cô với Thiên Long rất nhiều lần, chúng đều chắc chắn là Thu Phong chưa có bạn gái. Nhưng bây giờ thì sao? Bạn gái Thu Phong đang đứng trước mặt cô ôm ấp như thế này cô còn không tin sao. Quả thật vọng Thu Hương tìm một chỗ để ngồi không để ý đến chuyện bên đó nữa. Có lẽ đây là lần đầu cô thích một người, cũng có lẽ cô không chịu thổ lộ tình cảm mình ra. Cô biết Thu Phong chỉ mới xuất ngũ được hơn tháng, cũng có thể là người bạn gái kia của anh là mới quen thôi. Nếu cô nói ra tình cảm mình trước biết đâu anh lại đồng ý.

Thu Phong khinh thường tên trước mặt quay sang nói với Diệu Linh “Về thôi em! Hôm nay em nói có công việc thì ra là đi với thằng ôn này. Về biết tay anh “ Nói xong Thu Phong ngắt cái mũi đáng yêu của Diệu Linh rồi ôm eo cô đi. Không biết tại sao Diệu Linh khi được Thu Phong ôm lấy cô lại thấy thích thích như thế, nhất là mũi đàn ông trên cơ thể Thu Phong. Bất giác cô ôm tay Thu Phong chặt hơn.

Vừa đi được vài bước tên thanh niên kia lại rống lên “Tụi mày đừng mong bước ra khỏi đây nếu không giải thích hết cho tao” Sau đó hắn cầm điện thoại lên gọi “Alo! Ra khu Bowling ngay, có thằng kiểm chuyện!”. Thu Phong dừng lại buông Diệu Linh ra nhìn tên thanh niên nói “Mày bị ngu à? Có gì giải thích cho mày? Tụi tao yêu nhau cũng cần nói cho mày sao? Ha Ha! Hay đến việc tụi tao lên giường ra sao cũng giải thích cho mày nghe à?” “Mày ... “ Tên thanh niên cứng mồm rồi nói tiếp “Chờ đó “. Lời nói của Thu Phong vừa rồi khiến cho Diệu Linh mặt đỏ bừng bừng, dù cô làm trong quán bar tiếp xúc với nhiều loại người nhưng chuyện này liên quan đến cô cô không thể nào không quan tâm được.

Thu Phong lại mắng vào tên thanh niên “Nào mày cắt cốp xe rồi hay sao bảo tao đợi đây là tao đợi?” Thu Phong vừa dứt câu thì sau lưng anh hơn mười tên bảo vệ cầm cây gậy đen chạy tới trước mặt người thanh niên cung kính nói “Ông chủ! Ông vừa nói có ai gây rối ở đây à?”. Thu Phong thấy cảnh tượng lại thầm cười. Tên thanh niên lại chỉ vào Thu Phong nói “Chính hắn gây sự ở đây. Đập cho hắn một trận rồi bắt lại gọi công an tới tổng giám hắn đi” “Vâng!” Những tên bảo vệ tuân lệnh vòng ra bao vây Thu Phong.

Diệu Linh đứng đó hoảng sợ nhìn Thu Phong. Cảm thấy cơ thể Diệu Linh run lên nhè nhẹ Thu Phong bèn ôm chặt lấy cô để cô trấn tĩnh lại rồi nhìn sang tên thanh niên nói “Đòi kêu lũ này đánh tao rồi giao cho công an à? Đừng nói tới mấy thằng này chứ công an cũng chả làm gì được ông mày đây thằng nhóc “ Dù Thu Phong nhỏ tuổi hơn tên đứng đằng kia nhưng cách cư xử của hắn đủ để Thu Phong gọi hắn là thằng nhóc tí.

“Haha. Chính mồm mày nói công an không làm được gì mày nhé, để rồi xem. Bắt nó lại “ Tên thanh niên cười vào mặt Thu Phong. Đùa gì chứ, chú họ của hắn là trưởng công an phường 1, thêm ở đây cũng thuộc quản khu của phường 1. Việc cho Thu Phong một trận như tử thì hắn cũng chả phải chịu trách nhiệm gì cả, thậm chí còn tổng tù Thu Phong được vài năm.

Thu Hương ngồi thần thờ ở kia cũng thấy cảnh tượng vừa rồi, nói gì thì nói cô vẫn lo cho Thu Phong. Có một việc cô quên là Thu Phong rất lợi hại.

Diệu Linh dường như sợ quá cô nắm chặt lấy cánh tay Thu Phong không nói gì. Cũng vì cô mà liên lụy đến Thu Phong, nhưng khi nhìn lên mặt Thu Phong cô vẫn thấy anh mỉm cười một cách tự tin khiến cô cảm thấy khó hiểu. Lúc này mấy tên bảo vệ đã xông lên. Thu Phong lấy một thứ gì đó từ trong người ra giơ lên nói “Tao cũng là công an đây. Đánh thử cái nào?”.

Lúc này mấy tên bảo vệ thấy thẻ công an màu đen của Thu Phong liền dừng lại không dám tiến tới. Mấy tên bảo vệ thầm mắng ông chủ trẻ của mình, đùa gì vậy? Cảnh sát mà cũng tính đánh sao. Suýt tí nữa họ đánh nhầm công an thì tội cũng không nhẹ đâu.

Tên thanh niên thấy thẻ công an của Thu Phong cũng hơi bất ngờ, song dường như hắn phát hiện một điều gì đó liền nói to lên “Thẻ công an của hắn là giả! Ta có quen người bên đó, thẻ của họ là màu đỏ, còn của tên này là màu đen. Chắc chắn là giả. Cứ lên đánh hắn đi, có gì tao chịu trách nhiệm “. Mấy tên bảo vệ nghe được câu nói của tên thanh niên nhưng họ vẫn ngập ngừng chưa dám tiến tới. Tên thanh niên lại quát lên “Sợ cái gì đập nó cho tao!”, bảo vệ chấp chùng rồi cũng quyết định lao lên.

“Đoàng!” Mấy tên bảo vệ vừa lao lên thì một tiếng súng inh tai vang lên. Người bắn súng không ai khác chính là Thu Phong. Anh vừa bắn một phát chỉ thiêng, viên đạn còn cắm sâu vào tường, hòng súng trong tay Thu Phong còn bốc khói nhàn nhạt lên. Sau đó anh chỉ khẩu súng vào tên thanh niên đứng sau nói “Mày cũng nghĩ súng này là giả đi chứ nh?” Lúc này không chỉ tên thanh niên thậm chí đến những tên bảo vệ, đến những người xung quanh đó đều im bật. Cả một khu giải trí đều không có một tiếng động.

Có lẽ từ lúc có thẻ công an và được quyền sử dụng súng thì Thu Phong lúc nào cũng cầm theo bên mình. Không phải để ra vẻ mà là để tránh rắc rối khỏi phải đánh nhau. Dù gì đối với bọn du côn bọn nó mặc dù rất bỗ láo nhưng cũng rất sợ cảnh sát.

Đối với con người Việt Nam thì việc thấy súng thật còn hiếm hổng chỉ thấy súng được bắn ra. Cũng vì vậy Việt Nam nằm trong số các nước không có khủng bố, là một đất hướng yên bình nhất thế giới. Nhưng đằng sau cái sự yên bình đó là gì thì cũng không biết.

Tên thanh niên cứng họng như muốn nói gì. Thu Phong nhìn tên thanh niên nói “Mày có hai tội. Thứ nhất chống đối cảnh sát. Thứ hai cướp bỏ tao.”. Tên thanh niên như lấy lại can đảm “Tội thứ hai cũng tính sao?”. “Đoànggg” Phát súng thứ hai vang lên xoẹt ngang mặt tên thanh niên khiến hắn hoảng sợ đến nỗi té cả xuống đất hai chân run cầm cập không thể đứng lên. Thu Phong thấy vậy cũng chẳng quan tâm đến thằng vô dụng như hắn nữa liền dắt Diệu Linh đi. Mấy tên bảo vệ thấy Thu Phong đi bọn hắn liền đứng qua một bên chừa đường cho Thu Phong. Những người xem náo nhiệt cũng tránh một con đường ra cho Thu Phong.

Đi ngang qua đám người Thiên Long, Thu Phong quay đầu sang nói “Về thôi! Hết hứng chơi rồi “. Thiên Long gật gù cái đầu nhìn anh hai mình bằng con mắt ngưỡng mộ rồi đi theo, nhóm bạn Hà Hải cùng Thu Hương cũng đi theo Thu Phong.

Ra tới bãi giữ xe Thu Phong buông Diệu Linh ra nói “Được rồi cô về đi! Nếu thằng đó còn kiểm chuyện nữa gọi tôi!” Dường như Diệu Linh chưa hoàn hồn lại, cô vẫn đứng chết chân ở đó. Thu Hương ra chứng kiến câu nói của Thu Phong lại có chút thắc mắc “Anh ta nói vậy là sao?”.

Thu Phong thấy Linh không phản ứng anh liền quơ cái tay trước mặt cô nói “Linh! Linh! Không sao chứ em?” Diệu Linh giật mình. Cô nhìn Thu Phong rồi cúi đầu liên nồm cảm ơn Thu Phong “Cảm ơn anh hôm nay đã giúp em. Xin lỗi đã kéo anh vào phiền phức như vậy “. Thu Phong lắc đầu nói “Có gì đâu! Chỉ là anh không ưa mấy thằng âm binh này thôi. Thôi em về trước đi, lần sau đừng đi với hạng người như bọn này nữa “. Diệu Linh gật đầu một cái rồi ra ngoài bắt taxi về trước.

Ở trong nhà xe chỉ còn đám người Thu Phong. Hà Hải thấy Diệu Linh vừa đi cậu liền chạy lại Thu Phong hỏi “Anh Phong ơi! Chị vừa rồi là người yêu anh hả?”. Thu Phong trả lời “Không! Chỉ là làm cùng thôi. Ngoài công việc ra anh cũng ít nói chuyện với cô ta lắm “. Hà Hải gật đầu dạ một tiếng rồi chạy lại phía Thu Hương nháy mắt với cô một cái.

Thu Hương gõ đầu yêu thằng em một cái rồi bước lại phía Thu Phong. Thằng em của cô thật hiểu chuyện. Ra là lúc này Thu Phong chỉ giúp cô ta thôi, cô vẫn còn cơ hội với Thu Phong. Qua chuyện vừa rồi cô càng xác định tình cảm của cô dành cho Thu Phong, có lẽ với cô Thu Phong là tình yêu sét đánh của cô mất rồi. Thu Hương thầm quyết tâm không để ai cướp mất Thu Phong. Người đàn ông này thật sự quá tốt.

Lời tác giả: Dù chương này là chương đặc biệt nhưng cũng có liên quan tới cốt truyện nha các bạn đọc giả. Chương này dài đọc sướng luôn ý!3Hương dẫn bỏ quảng cáo

Đăng bởi: **Đ** **Đ** **Gấu** **Đ** **Đ** lúc 19:42:17 - 11/10/2016.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Khai trương công ty

Trước toàn cao ốc Thu Phong, Nhựt Y cùng Lan Nhi đứng đó. Vừa mới tới Thu Phong đã nghe thấy giọng điệu khó chịu của Nhựt Y anh không quan tâm liền nói “Giới thiệu với cô đây là bạn học cũ của tôi. Chuyên ngành của cô ấy là quản trị kinh doanh. Cô có thể phỏng vấn cô ấy, nếu không được hãy chọn người của cô sau cũng không muộn!”

Nhựt Y tỏ vẻ khó chịu rồi nói “Được rồi! Để xem người anh kiếm lợi hại thế nào mà khiến anh không chịu sự giúp ...” “À giới thiệu với em đây là Nhựt Y, là một cộng sự của anh.” Không quan tâm đến lời của Nhựt Y, Thu Phong quay sang nói với Lan Nhi. “Này anh bỏ tôi à? Sao kêu cô ta bằng em mà kêu tôi bằng cô?” Nhựt Y nổi cáu lên với Thu Phong. Thu Phong bỏ tập hai không quan tâm nói với Lan Nhi “Vào trong thôi em. Tiện thể anh cho em xem sơ qua về kiến trúc của công ty” rồi anh kéo Lan Nhi vào trong để mặc Nhựt Y gào thét “Này! Tên kia. Ê Đợi tôi!”

Lan Nhi bị kéo vào trong cùng Thu Phong. Cô không hiểu tại sao Thu Phong lại cư xử như vậy, mới đầu cô cứ tưởng chị gái xinh đẹp này là người yêu Thu Phong nhưng thấy anh cư xử như vậy cô thấy khó hiểu. Thật ra Thu Phong cố tình làm như vậy để chọc Nhựt Y, cho cô chừa cái tội hôm trước làm anh em trong bang hội hiểu lầm anh.

Thu Phong kéo Lan Nhi đi tham quan công ty chuẩn bị khai trương của bản thân. Cứ mỗi lần đi tới một nơi Lan Nhi đều suýt xoa khen Thu Phong thật có tiền. Có lẽ Thu Phong không biết giá trị của những món đồ trong này nhưng với người có nhiều kiến thức như Lan Nhi thì hoàn toàn khác. Mỗi một món đồ trong đây cái nào cũng thuộc loại cao cấp nhất nước. Cô cũng không biết một quần nhân mới xuất ngũ như Thu Phong đào đâu ra tiền như thế.

Nếu nói thuê cả tòa nhà này là một chuyện có thể xem xét nhưng nội thất là bản thân phải tự mua. Cho dù có vay vốn ngân hàng cũng không thể vay một số tiền lớn như vậy. Tính tổng số tiền để sắm những món đồ nội thất từ bàn ghế, máy tính, đường mảnh lạnh âm tường, chén đĩa cho nhà hàng cho tới những thứ linh tinh thì theo ước tính của Lan Nhi tổng số tiền không ít hơn một triệu đô.

Đi một vòng rồi quay lại căn phòng ở tầng mười dành cho riêng Thu Phong. Cả ba người cùng ngồi xuống. Lúc này mặt mày Lan Nhi là hớn hờ nhất. Thu Phong có một nguồn lớn như vậy thì cô đảm bảo sẽ đưa công ty này lên tới vịnh quang cao nhất.

Ở trong căn phòng của Thu Phong được trang trí khá là xa hoa với bàn làm việc bằng gỗ lim bóng loáng. Từ ghế làm việc cho đến máy điều hòa đều là loại tốt nhất. Tới cả bàn để tiếp khách cũng được làm bằng thủy tinh chịu lực với độ trong suốt cực cao. Cùng với bộ ghế salon cao cấp thường thấy ở những công ty hạng sang.

Thu Phong đặt mông ngồi xuống rồi nói “Ngồi đi Nhi!”. Lan Nhi dạ một tiếng rồi ngồi đối diện với Thu Phong. Cùng lúc đó cô đã thấy Nhựt Y ngồi cạnh Thu Phong từ lúc nào.

Thấy Lan Nhi an phận ngồi phía đối diện Nhựt Y cũng gạt đầu hải lòng rồi nhìn Lan Nhi nói “Nhi phải không?”. Lan Nhi tuy hứng thú về cuộc tình giữa Nhựt Y và Thu Phong nhưng quan trọng với cô hơn là công việc. Từ nãy đến giờ đây là lần đầu tiên Nhựt Y bắt chuyện với cô bằng ánh mắt nghiêm túc, không giống như ánh mắt thù địch lúc nãy.

Lan Nhi “Dạ! Em tên Nhi.”. Nhựt Y bắt chéo chân lại rồi nói “Ừm. Chị sẽ phỏng vấn em ngay bây giờ. Chuẩn bị tinh thần chứ?”. Lan Nhi gạt đầu tự tin rồi không nói gì.

Thấy vẻ mặt tự tin khi được phỏng vấn như vậy cũng làm Nhựt Y hải lòng phần nào. Ít nhất đối với một người đi phỏng vấn xin việc cái họ phải làm đầu tiên là phải tự tin khi phỏng vấn, vì điều đó cũng là một điểm nhấn cho phong cách làm việc của mỗi cá nhân. Không cần biết bạn tài giỏi như thế nào nhưng nếu thiếu tự tin thì bạn chả làm được việc gì.

Cuộc phỏng vấn của Nhựt Y dành cho Lan Nhi bắt đầu. Nhựt Y nói “Em đã từng làm cho công ty nào chưa? Nếu rồi thì em tự đánh giá về năng lực thực tế về quản trị kinh doanh của em”. Lan Nhi nghe xong liền trả lời lưu loát “Em từng làm cho một công ty xxx trên Sài Gòn nhưng công ty đó không trọng dụng tài năng của em. Em đã từng có một kế hoạch giúp công ty đó cải tiến về cách hoạt động mà họ không nghe theo kết quả khiến công ty doanh thu tháng đó giảm sút nặng nề. Vì họ không trọng dụng bản thân em nên em đã xin nghỉ. Em chỉ muốn làm ở nơi người ta trọng dụng được năng lực của em”.

Nhược Y liền nói “Ồ! Vậy em đã tự ý nghỉ khỏi công ty đó sao. Sao em không hiểu là bản thân chưa có năng lực. Lỡ như những kế hoạch em đưa ra làm công ty phá sản thì ai sẽ chịu trách nhiệm. Dù có đuổi việc em cũng không giải quyết được vấn đề của công ty đó. Thêm nữa công ty của anh Phong đây sắp sửa thành lập nếu nghe theo em lỡ công ty đi đến phá sản thì em có chịu trách nhiệm được không?”.

Lan Nhi vẫn gương mặt tự tin nói “Nếu chị cho em vào làm thì em đảm bảo trong tháng thứ hai và tháng thứ ba sẽ không lỗ. Tháng thứ tư sẽ có lời và tháng thứ sáu sẽ có nguồn vốn rõ ràng. Chị cũng có thể xem cách em quản lý mà từ đó xem xét em có tiếp tục làm tiếp được hay không!”.

Nhược Y gật đầu lạnh nhạt đáp “Vậy được! Chị sẽ nhận em coi như một phần nể mặt anh Phong đây. Một phần chị muốn xem người mà hần ta kiếm lợi hại thế nào.”. Lan Nhi tươi cười “Em cảm ơn chị đã cho em cơ hội. Em sẽ không làm chị thất vọng”.

Nhược Y gật đầu đứng lên bắt tay với Lan Nhi. Lúc này Nhược Y lại quay sang lờm Thu Phong nói “Có vẻ như anh chỉ kiếm được mỗi cô quản lý này thôi phải không?”. Thu Phong ngồi cạnh đó gãi đầu nói “Chắc vậy!”.

Nhược Y quay sang chống nạnh cúi sát mặt vào Thu Phong nói “Vậy để tôi kiểm người cho anh! Tuần sau công ty bắt đầu khai trương. Tới lúc đó tôi sẽ gọi cho anh.”. Thu Phong thắc mắc hỏi “Vậy tôi phải làm gì?”. Nhược Y khinh thường “Anh ngồi đó chơi đi.”.

Nói xong Nhược Y lắc lắc cái mông ra ngoài rồi quay lại nói “À! Ngồi đó mà nghĩ ra cái tên của công ty đi.” rồi lại nói với Nhi “Em gái! Ra đây với chị. Hai chị em mình đi ăn rồi bàn về việc xây dựng công ty luôn.” Lan Nhi gật đầu đi theo Nhược Y bỏ quên Thu Phong ngồi một mình ở đó. Anh nhớ không nhầm thì anh đang nắm thế chủ động trên choker cô ta mà thế nào vừa vài giây cái Nhi lại chạy theo Nhược Y rồi.

Nếu có ai thắc mắc tại sao Nhược Y lại xưng là chị với Lan Nhi thì rất đơn giản Nhược Y còn lớn hơn Thu Phong một tuổi, so ra về độ già dặn thì Nhược Y vẫn hơn Lan Nhi về mọi mặt kể cả độ đẹp lẫn quyền rũ đàn ông.

Một tuần sau trên con đường Lê Hồng Phong tại thành phố Vũng Tàu bỗng nhộn nhịp hẳn lên. Một đoàn đường có vô số người ra vào làm ầm ầm tắc giao thông. Những tiếng trống múa lân, những âm thanh náo nhiệt được tề tụ tại một điểm trên con đường. Đó là trước cổng của một công ty mới thành lập. Công ty ấy tên là Hắc Long, cái tên chả mấy đẹp để gì cả.

Và công ty ấy chính là của Thu Phong, sống chết cãi nhau với Nhược Y để lấy cái tên này vì nó cùng tên với bang hội. Sau này anh muốn người ta biết rằng đứng vào công ty này cũng như đứng vào bang Hắc Long trong bóng tối.

Xung quanh công ty Hắc Long có rất nhiều người ăn mặc rất sang trọng lần lượt vào bắt tay với Thu Phong và người đứng cạnh anh đó là lão Đức Công. Cán bản công ty Thu Phong cũng không nhiều người tới chúc mừng tới vậy nhưng do lão Đức Công nói là công ty của người trong nhà lập lên nên muốn các ông bạn già chiếu cố. Ý của lão là vậy nhưng Thu Phong biết ẩn ý sâu xa trong việc kêu nhiều người tới như vậy. Hẳn là lão muốn củng cố quan hệ của lão với anh trước khi mọi người biết đến Thu Phong là người nào.

Cũng nhờ lão Đức Công mà cả một đoạn đường dài trở nên tắc nghẽn vì những chiếc oto với biển số trên khắp cả nước đậu dài cả nửa con đường ở đây. Đến nỗi phải liên hệ công an giao thông để duy trì trật tự cho nơi này.

Lễ khai trương được diễn ra êm đẹp. Người tới chúc Thu Phong họa may hẳn chỉ quen vài người từ dòng họ gia đình bên ngoại, còn bên nội thì chẳng thấy đâu, chắc lại sợ liên lụy giống như ba của Thu Phong lần trước nên họ không quan tâm gì đến mẹ con Thu Phong. Có cả ông Hoàng hôm nay cũng tới chúc mừng Thu Phong. Ông cứ sợ sau khi ra quân thì Thu Phong không kiếm được công việc rõ ràng, nhưng bây giờ ông hẳn cũng yên tâm phần nào về thằng cháu tuy không phải ruột nhưng còn hơn cả con cháu trong nhà.

Tuần đầu tiên công ty được vận hành dưới sự quản lý của Lan Nhi một cách tài tình. Cô đã đưa vào hoạt động một nhà hàng, một khu vui chơi gồm hai tầng, một khu thương mại mua sắm gồm ba tầng, một công ty bảo vệ một tầng, một công ty bất động sản gồm hai tầng. Gần như Lan Nhi quản lý tất cả cùng một lúc mà không cần tới sự trợ giúp của Nhược Y.

Đến bản thân Nhược Y còn tính kiếm thêm vài người nữa để quản lý mà Lan Nhi tự thân xử lý được tất cả công việc một cách rất là khoa học.

Lúc này Thu Phong đang chuẩn bị khởi động cho một cuộc chiến khăng định danh tiếng bản thân. Cuộc chiến đầu tiên của bang Hắc Long sẽ không còn xa nữa.

Một con rồng của bóng tối từ từ hiện ra ở một nơi tối tăm. Con rồng đó sẽ khuấy động tất cả những nơi mà nó đi qua. Con rồng ấy sắp xuất hiện, con rồng làm thay đổi cả lịch sử thế giới ngầm của một đất nước.

.....
Tác giả: Nguyễn Tuấn Phong

Trong khi chờ đợi, các bạn có thể đọc các truyện cùng team tại Truyện được đăng tại [T r u y e n C v \(.\) com](http://truyencv.com)

<http://truyencv.com/tac-gia/nhom-stv-100-vn/>

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 26: Chiến (1)

Tính từ giờ đã được một tháng kể từ khi công ty của Thu Phong được thành lập, cùng lúc đó Thu Phong cũng đã mở quán bar phía đối diện công ty đã được đưa hoạt động được hai tuần. Nhưng một tuần trôi qua bang Hắc Long vẫn chưa có động tĩnh gì.

Trọng phòng làm việc của Thu Phong trên tầng mười. Nói là phòng làm việc chứ thật ra Thu Phong chả làm cái gì cả, ngày ngày tới đây chỉ đặt mông xuống ngồi song rảnh thì đi vòng vòng công ty quan sát rồi lại đi về.

Lúc này Minh Con và Ngọc Bảo đứng trước cửa phòng của Thu Phong gõ cửa “Cốc cốc ...”. Thu Phong đang ngủ gật trên bàn liền tỉnh dậy chùi nước dãi trên mép miệng rồi nói vọng ra “Vào đi!”.

Hai người Minh Con bước vào cúi mình chào Thu Phong một tiếng rồi Minh Con nói “Đại ca! Bang mình tới giờ cũng thành lập được hơn một tháng rồi mà sao không có động tĩnh gì để chứng minh bản thân vậy? Các anh em trong bang bắt đầu than vãn vì ngứa ngáy chân tay rồi. Hôm nay đại ca cho em một câu trả lời đi!” Nói xong Minh Con mồ hôi ướt cả lưng, bản thân anh vì anh em trong bang cố hết sức lắm mới tới trước mặt Thu Phong để nói câu này. Thu Phong mỉm cười, anh biết Minh Con kiểu gì cũng sẽ hỏi câu này liền nói “Sao lại không? Chỉ là tao đang chờ ...”. Ngọc Bảo thắc mắc “Chờ?”.

Thu Phong cười thật sâu “Đúng! Chờ cơ hội. Hôm nay là thứ bảy rồi, nhiều bang cũng đã nghĩa tới sinh khí của quán bar chúng ta lần khu vui chơi của công ty này. Đợi đi kiểu gì cũng có người tới thôi.”. Lúc này Minh Con cùng Ngọc Bảo đồng thanh “Chẳng lẽ ...”. Thu Phong gật đầu “Đúng! Tuy chúng ta có thể đến sinh sự các băng đảng khác nhưng vấn đề ở chỗ phải để cho người ta sai mình mới chiến thắng tay được chứ! Đừng quên tao đây còn một thân phận nữa.”

Lúc này hai người Minh Con mới chợt nhớ Thu Phong cũng có thân phận bên bạch đạo không hề nhỏ. Rồi Thu Phong lại nói “Kêu tụi nó chuẩn bị hết đi Minh Con. Còn Ngọc Bảo ở lại đây tao có điều cần nói!”. Minh Con gật đầu lui xuống dặn dò đàn em, mặc dù bản thân anh có chút khúc mắc về việc Thu Phong kêu riêng Ngọc Bảo ở lại, nhưng cái mà hấp thích thú hơn là đánh người.

Ngọc Bảo thấy Minh Con đi ra liền nhìn Thu Phong hỏi “Đại ca có chuyện gì dặn dò?”. Thu Phong bước ra khỏi bàn làm việc tiến đến bàn tiếp khách đặt mông xuống rồi chỉ tay nói “Ngồi đi!”. Ngọc Bảo dạ một tiếng rồi ngồi xuống, tiện thể hẩn cần thận rót trà ra cho Thu Phong.

Thu Phong thấy hành động của Ngọc Bảo hài lòng gật đầu. Từ sau chuyện anh tự dùng dao đâm vào vai, ký ức ấy đã khắc sâu trong đầu Ngọc Bảo. Dù chưa thấy Thu Phong chiến đấu nhưng Ngọc Bảo chứng kiến hành động ấy của Thu Phong thì hẳn chắc rằng Thu Phong là một đại ca tuyệt vời nhất mà hẩn từng gặp.

Thu Phong lên tiếng “Tối hôm nay thế nào cũng có mấy tên của mấy băng ô hợp đến quán bar của mình để thương lượng. Anh giao cho chú mày việc tiếp mấy thằng đó. Tao ghét nói chuyện với mấy thằng nhãi ranh, mất công đập tụi nó nữa phí sức bản tay ra. Cần thiết thì đuổi tụi nó về thôi. Rồi tới khuya thế nào cũng kéo đến lúc đó tính sau. Dù gì quán cũng mới mở thôi, tránh làm ảnh hưởng tới nội thất của quán cũng như ảnh hưởng tới khách của chúng ta.”

Ngọc Bảo hưng phấn gật đầu “Dạ! Đại ca.” Thu Phong giao cho anh việc này cũng đồng nghĩa như tin tưởng anh quá rồi. Bước đầu tiên khẳng định danh tiếng thì cái quan trọng nhất là tên đứng ra dẫn đầu như thế nào. Thu Phong đã kỳ vọng vào hẩn thì hẩn cũng không làm anh thất vọng. Thu Phong gật đầu rồi cho Ngọc Bảo lui xuống.

Trời tối, các con phố đã lên đèn, cũng là lúc các dân chơi lên đồ ra đường. Lúc này cũng chỉ bảy giờ tối. Tại quán bar tên là Balck Dragon nằm trên đường Lê Hồng Phong đối diện công ty của Thu Phong, đó cũng chính là quán bar của anh vừa mở với diện tích lên đến năm trăm mét vuông.

Nhược Y đã liên hệ người quen để thuê hai DJ nổi tiếng nhất sài thành về làm cho quán bar này. Hai DJ đứng trên một dàn máy chơi nhạc dài tới năm mét, số máy móc nhìn cực kì hiện đại không thua các nước phương tây. Do diện tích rộng rãi nên quán cũng có những bàn chỉ dành cho khách VIP có thẻ hội viên hoàng kim trở lên. Kể từ khi hoạt động được một tháng quán đã từng mời cặp đôi DJ nổi tiếng DIMITRI VEGAS và LIKE MIKE. Để mời được hai người đó về Việt Nam, Nhược Y tốn không biết bao nhiêu là nước miếng mới mời được.

Do là trước đó cô từng giúp hai người này trong một đại hội âm nhạc nên họ mới chấp nhận qua Việt Nam đánh cho một quán chưa có danh tiếng. Sự nổi tiếng của hai người đó đã lôi kéo tất cả những dân chơi hạng nhất từ Nam ra Bắc chỉ để chứng kiến họ đánh nhạc trong một đêm. Chỉ riêng đêm đó tiền những món phục vụ trong quán của Thu Phong tăng gấp hai mươi lần mà vẫn chật kín bàn. Các nhà báo, hay những người không thể tham gia đều tụ tập trước cửa quán chỉ để xem mặt cặp DJ đó.

Quay lại với việc chính. Quán bar bây giờ chỉ mới dọn dẹp xong xuôi để đến tám giờ mới có khách vào nhiều hơn. Ngọc Bảo ngồi ở một góc quán bar một mình uống nước trắng. Hẩn đang chờ, chờ người tới.

Đúng như dự đoán của Thu Phong. Cánh cửa quán bar bị bạo mà mở ra, những tên phải nói là đầu trâu mặt ngựa nhìn trông rất là bặm trợn bước vào. Tất cả gồm ba người tên bước vào đầu tiên cao 1m7 mặc quần đùi áo ba lỗ xăm bít hai cánh tay và dưới chân trái của hẩn xăm hình một con cá chép. Đi sau hẩn là hai tên đội nón lần lượt cao 1m65 và 1m74.

Tên đi đầu nắm cổ áo một nhân viên lại quát “Mày kêu thằng nào là chủ ở đây ra đây!”. Nhân viên ở quán này thường là sinh viên đi làm thêm để tiếp xúc mùi đời nên rất là nhát gan liền dạ dạ vài tiếng rồi chạy ra chỗ Ngọc Bảo.

Thấy nhân viên chạy qua phía mình Ngọc Bảo liền đứng lên. Cùng lúc đó tên nhân viên chạy lại run sợ lắp bắp không nói được gì thì anh liền vỗ vai nói “Anh thấy rồi! Kêu tất cả nhân viên đi vô bên trong đi.”. Tên nhân viên thấy thế gật đầu liên tục rồi chạy đi thông báo với mọi người. Tất cả nhân viên đã đi ra phía cửa sau đứng ở đó xì xầm bàn tán.

Chỉ riêng phía trước quán bar có tới mười bảo vệ mặc đồ đen to cao đứng sừng sững trước cửa quán. Tất cả nhân viên bảo vệ này đều thuộc bang Hắc Long, họ đã được dặn phải đứng đây trông chừng xung quanh coi xem có ai theo dõi không.

Trong quán bây giờ chỉ còn bốn người Ngọc Bảo và ba tên mặt bặm trợn vừa vào. Để ý kỹ hơn ở những bàn nằm trong góc tối đều có ba bốn người ngồi ở đó, nếu không để ý rất khó thấy được.

Ngọc Bảo bước ra với thân hình cao 1m78 vừa phải tới chỗ tên mặc áo ba lỗ kênh mặt nói “Mày là thằng nào?”. Tên mặc áo ba lỗ kênh mặt gần như lên trời nói “Tao là Phúc cá chép, người của bang Thiên Cầu. Mà tao nhìn mày có vẻ không giống chủ chiếc gì ở đây cả. Ông chủ mày đâu?” Nói xong hắn ngó nghiêng nhìn vào bên trong.

Ngọc Bảo chậm chạp nói “Ông chủ tao không tiện tiếp đãi mấy con chó trời gì đó nên để tao ra là đủ!”. Phúc cá chép nghiêng răng chỉ vào mặt Ngọc Bảo nói “Bố mày nói lại lần cuối! Kêu thằng chủ mày ra đây. Không thì coi chừng cái quán của mày đẹp tiệm đấy thằng chó!”.

Ngọc Bảo cười khẩy đưa tay làm thế mời ra phía cửa nói “Quán tao không tiếp mấy loại chó cắn càn. Chân mày đang làm bẩn quán đấy và mày cũng có thể cút được rồi thằng nhóc!”. Với thân hình gầy nhom tên Phúc tiến sát lại nhìn Ngọc Bảo vừa phui phui vạt áo của Ngọc Bảo rồi nói “Được! Chết con mẹ mày đi ...” Dứt lời hắn lao lên đâm Ngọc Bảo.

Thấy đám tới Ngọc Bảo phản xạ đưa tay lên đỡ thì bất chợt từ đằng sau tên Phúc, tên cao 1m78 bước ra chặn cánh tay hắn lại nói “Đại ca nói không được đánh người bây giờ. Mày muốn làm hỏng việc của đại ca à? Đi về”.

Tên Phúc cá chép đang máu điên lên tới não bỗng nghe tới hai từ đại ca liền ngoan ngoãn trở lại. Hắn vỗ vỗ hai cái ngực Ngọc Bảo thì bị anh gạt ra rồi hắn nói “Lần sau gặp tao mong mặt chó mày còn sống đấy con trai!”. Nói xong hắn quay người đi ra trước, hai tên kia cũng đi theo riêng tên cao 1m78 quay lại nhìn Ngọc Bảo bằng ánh mắt thách thức rồi mở cửa đi ra. Cũng lúc này có năm người mặc đồ vest đen bước vào đi ngang qua nhóm người Phúc cá chép.

Ra tới bên ngoài Phúc cá chép nhỏ một bãi nước miếng trước cửa quán chửi rủa “Mẹ nó! Lũ chó đ** có mắt “ rồi quay sang trái sang phải thấy hơn mười người bảo vệ hùng dũng đứng đó liền kênh mặt lấy xe đi mất hút.

p/s: Từ h sẽ ngày 1c nhé các bác:))

nhớ tks cuối truyện và vote truyện đùm mình nha

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chiến (2)

Năm người mặc đồ vest bước vào người đi đầu là một trung niên khoảng bốn mươi tuổi cười nói với Ngọc Bảo “Ở đây cậu có tiếng nói nhất phải không?”. Ngọc Bảo lạnh lùng trả lời “Đúng vậy!”. Người trung niên lại nói “Chúng tôi có chuyện muốn thương lượng với cậu!”.

Ngọc Bảo gật đầu rồi nói “Vậy mời đi theo tôi!” nói xong anh quay người đi tới một bàn VIP trong quán ngồi xuống. Người trung niên cũng đặt mông ngồi ngay phía đối diện, riêng bốn tên đi theo sừng sững đứng phía sau như một pho tượng.

Ngọc bảo ngoắc một tên nhân viên đang đứng phía sau kho lại bảo hắn lấy nước đem lên tiếp khách rồi cho hắn lui xuống. Người trung niên lịch sự nói với Ngọc Bảo “Chúng tôi là người của bang Hồng Hưng. Chắc cậu cũng biết đúng chứ?”. Ngọc Bảo liền nói “Một trong ba bang hội lớn nhất à?” Thật sự thì những ai mà làm cái nghề nhảy cảm như mở quán bar thì phải có quan hệ cả hai giới hắc bạch mới mong mở ra được yên ổn nên việc biết đến một trong ba bang hội lớn nhất thành phố này cũng là điều tất nhiên.

Tiếp đó anh lại nói “Thì sao?”. Người Trung niên nhủu mày rồi nói “Cậu trai trẻ! Băng của chúng ta không như của mấy thằng ô hợp vừa rồi. Chắc cậu cũng biết lý do tôi tới đây chứ nhỉ?”. Ngọc Bảo giả ngu nói “Ông tới đây để đi bar rồi kiếm mấy em gái xinh tươi chứ gì. Vậy thì ông tới đúng chỗ rồi, chỗ tôi hàng đảm bảo chất lượng hơn những quán khác, đảm bảo phục vụ ông tận tình. Tiếc cái giờ này mấy em chưa tới!”.

Người trung niên nghe xong vẫn không tức giận nói “Chàng trai trẻ, cậu nghĩ ta còn hứng thú với mấy đứa đáng tuổi con mình sao. Ha ha ha ...”. Ngọc Bảo suýt xoa “Chà tiếc nhỉ! Tôi còn tính cho ông chú đây khai trương em hàng mới cơ đấy!”.

Bỗng ánh mắt của người trung niên trở nên sắc bén “Tôi đến đây không phải để đùa giỡn. Cậu ra cái giá đi, nếu không quán của cậu dù có lớn thế nào cũng không trụ nổi ở cái đất này đâu!”. Ngọc Bảo liền cười thách thức “Tôi thách ông đấy.”. Người trung niên quát “Mày ...”. “Ồ ô, anh Trung cũng có mặt ở đây à? Trùng hợp quá.” Một tiếng nói chen vô. Người đàn ông tầm ba mươi tuổi ăn mặc có chút sang trọng bước vào chen ngang lời nói của người trung niên được gọi là Trung.

Trung hay còn gọi là Trung com, tay chân của bang chủ bang Hồng Hưng. Còn tên vừa vào là Thiện mát, phó bang của bang Hồn Nguyên. Ngoài ba bang đứng đầu thì tiếp đó là bang Hồn Nguyên, sau đó mới tới các bang ô hợp tụ lại với nhau thành một thể. Điển hình là tên vừa rồi sửa loạn trong quán nên được Ngọc Bảo mời ra.

Trung com ngồi yên đó không thèm quay sang nhìn ông cũng biết ai liền nói “Biết thân biết phận mình đi thẳng ôn con!”. Thiện mát cười há há lên nói “Cha chà! Ông già rồi mà sung phết nhỉ?”. Thiện mát vừa nói xong câu đó bốn tên đứng sao tên Trung com liền nhào đến nhưng bị Trung com lên tiếng “Dừng lại!”. Bốn tên đó quay sang nhìn Trung com rồi thấy ông lắc đầu liền thôi.

Được đà Thiện mát liền căng căng cái mặt “Chả lẽ ông già rồi sao Trung com?”. Trung com nghiêng răng nói “Tao đang làm ăn mày có thể rút được rồi! Không hồn thì rút ngay bây giờ không để tao kiếm mày thì cả cái bang của mày cũng bị diệt theo mày đấy.”. Thiện mát tròn mắt hớn hờ nói “Hố hố! Tội thách ông đấy.”.

Trung Com nghiêng răng “Mày nên rút khi còn có thể!”. Thiện Mát đứng với cái tên của hắn, hùng hùng diễm diễm không sợ trời không sợ đất. Chỉ biết trên đời này chỉ có bố mày là nhất. Nhưng cũng không vì vậy mà hắn ngu ngốc, hoàn toàn ngược lại hắn rất ranh ma.

Thiện Mát lại gần Trung Com nói “Tôi đ** về đây. Ông tới đây được tôi cũng tới được.” Rồi quay sang nói với Ngọc Bảo đang ngồi đó “Đúng không fen?”. Ngọc Bảo lạnh nhạt nói “Tùy mấy người. Đừng tới đây để phá quán là được!”.

Thiện Mát lại quay sang cười nham nhở với Trung Com “Ông thấy chưa? Ông lấy cái quyền gì đuổi thẳng này? Tuổi à? hahaha “. Trung Com vẫn im lặng không nói gì nhưng bàn tay ông đã siết lại thành nắm đấm, đến nỗi tay run bần bật. Không phải hắn không dám đụng đến tên Thiện Mát mà là không thể đụng vào. Chỉ cần ông không kiềm chế được mà cho người đánh hắn thì thể nào bang Hồn Nguyên cũng kiếm chuyện đòi công đạo. Nếu hai bang khai chiến thì hai bang lớn còn lại trong tam bang sẽ ngư ông đắc lợi cho họ giết lẫn nhau.

Dù Hồn Nguyên là bang hạng hai nhưng lại hiếu chiến hơn cả ba bang phái mạnh nhất kia. Vì sao lại đứng hạng hai sau ba bang đó, tất nhiên là vì vấn đề tài chính. Bang Hồn Nguyên không có nguồn tài lực vẫn nơi chống lưng chắc như của tam bang đứng đầu nên Hồn Nguyên luôn luôn đi sau ba bang đó. Và lại bang Hồn Nguyên chỉ mới thành lập cách đây ba năm trong khi ba bang đứng đầu đều có thâm niên trên mười năm. Đó cũng là một điều bất lợi đối với bang Hồn Nguyên. Nhưng nếu muốn chiến với bang Hồn Nguyên thì trừ khi cả ba bang hợp sức lại mới mong dẹp được bang Hồn Nguyên mà không tổn thất gì nhiều.

Tất nhiên cả ba bang đối địch sẽ không bao giờ hợp tác với nhau làm chuyện đó. Cho dù có hợp tác đi nữa thì lợi ích được chia cho nhau cũng là một vấn đề. Vì lý do đó nên Thiện Mát có thể ngông cuồng không sợ mẹ con thẳng nào ở cái đất này.

Nghe Ngọc Bảo nói Thiện Mát liền cười khẩy đi đến trước mặt Ngọc Bảo nói “Bây giờ anh em với nhau cả thẳng thừng luôn đi! Chú giao cho anh cái quán này bảo kê thì chú cóc phải sợ thẳng nào cả.” “Không được!” Trung Com chen vào.

“Hình như ông anh tới đây cũng chỉ để độc chiếm cái quán này chứ gì? Đừng tưởng tôi không biết bang của ông đang thiếu vốn trầm trọng.” Thiện Mát mỉa mai nói. Quả thật Thiện Mát nói đúng, bang Hồng Hưng hiện đang thiếu số vốn lớn để nhập ma túy đá hay còn gọi là hàng xanh về để buôn bán. Trung Com lần này không nhịn được nữa quay ra sau quát lên “Lên đập chết mẹ nó! Có gì tao chịu”.

Trung Com vừa dứt lời bốn người phía sau liền lao lên đánh phía hai người Thiện Mát. Vừa tiến được hai bước thì bỗng cả bốn người phía sau dừng lại không dám tiến tới. Vì tên đi theo Thiện Mát đã rút khẩu súng đen ngòm chìa vào bốn người đặc vest đen đó.

Lần này đi tới đây thương lượng Trung Com không hề để hạ nhân cầm theo súng. Căn bản hắn cũng là người của giới hắc đạo, không ai dám sờ sờ bán chết hắn nếu không muốn cuộc chiến giữa các bang phái nổ ra. Hắn cứ tưởng hôm nay tới thương lượng với quán này sẽ êm đẹp vì danh tiếng của bang hắn. Không ngờ bị Ngọc Long trêu chọc mà Trung Com còn bị tên Thiện Mát bắt chóp.

Trung Com nghiêng răng đến nỗi kêu kèn kẹt. Thiện Mát thấy thế cười hớ hớ nói “Ủa? Sao ông mấy thẳng đệ ông anh không đánh tôi đi! Há há.”. Trung Com tức giận nói “Mày dám bán sao?”. Thiện Mát ra vẻ thần nhiên “Tất nhiên là không. Trừ khi bọn người ông xông vô đánh tôi thì tôi tự vệ thích đáng.” “Thích cái con mẹ mày. Mày si nhục ông mày, ông đủ cho mày chết cả vạn lần rồi” “Ê tôi chưa đá động gì tới dòng họ nhà ông anh nha. Lớn rồi! Nói chuyện đàng hoàng tí cho con cháu nó nề.” “Để tao xem mày cười được bao lâu “. Nói xong Trung Com không để ý tới Thiện Mát nữa, dù tức điên hắn nhưng bản thân vẫn phải kiềm chế lại vì anh em trong bang.

Quay sang nhìn Ngọc Bảo đang xem vui ở đó Trung Com nói “Bây giờ cậu quyết định đi. Nếu hợp tác với Hồng Hưng thì tôi lấy tính mạng ra đảm bảo không ai dám đụng tới quán này, dù cả Nhất Hổ với Bạch Lang muốn chiến quán này tôi nhất định đứng ra. Kể cả con chó đang sửa bậy ở đây “. Điều kiện quả thật rất hấp dẫn nhưng có một điều Trung Com không biết quán bar này vốn chủ nhân của nó là Thu Phong là bang chủ bang Hắc Long, một bang mới lập chưa ai biết tới. Thêm một điều nữa Hắc Long và Nhất Hổ vốn là đồng minh trong cái thành phố này.

Ngọc Bảo lắc đầu không nói gì làm Trung Com càng tức điên hơn. Thiện Mát thấy vậy khoai chí nói “Đấy! Ông anh thấy chưa? Tôi nói là ông anh tuổi gì so với tôi “ rồi quay sang Ngọc Bảo “Đừng không người anh em?”. Ngọc Bảo vẫn im lặng. Lúc này hắn cứ tưởng làm cho tên Trung Com muối mặt thì vụ làm ăn này dễ thương lượng hơn, tới một người mặt mũi bản thân còn không bảo vệ được thì nói gì đến mối làm ăn lớn này.

Nhưng khi thấy Ngọc Bảo vẫn im lặng thì Thiện Mát đã biết có gì đó không đúng liền nói “Quyết định đi anh bạn. Hồn Nguyên hay Hồng Hưng?”. Ngọc Bảo lạnh nhạt trả lời “Quán này căn bản nó thuộc bang Hắc Long, đừng mong thẳng nào động vào. Tiền khách được rồi!”

“Hắc Long?” Cả hai người Trung Com và Thiện Mát đồng thanh. Cái tên Ngọc Bảo vừa nhắc tới đối với họ hoàn toàn xa lạ, dù cho những bang hắc đạo

ở các tỉnh hay thành phố khác cũng chưa từng nghe tới cái tên Hắc Long.

Thấy lạ Thiện Mát nói “Hắc Long là bọn chó nào mà để mày từ chối bọn tao?” Trung Com ngồi đó cũng gật đầu theo. Ngọc Bảo liền trả lời “Bây giờ thì các người chưa biết. Nhưng tôi tuyên bố một câu là bang Hắc Long đ** sợ mẹ con thằng nào cả. Giờ thì mấy người có thể về. OK?”.

Giọng điệu ngông cuồng của Ngọc Bảo khiến cả hai người Thiện Mát, Trung Com cảm thấy không ưa nổi. Dù là những bang phái từ trên Sài Gòn xuống đây họ còn không sợ mà lại đi sợ cái bang Hắc Long chưa biết tên sao? Đùa chắc? Rừng nào cộp đó thôi.

Trung Com hừ một tiếng bực dọc đứng lên nói “Nếu bang Hắc Long chó má gì đây của mày có thể bảo vệ toàn mạng mày thì mày nên rút khỏi cái đất này khi có thể. Trong đêm nay mạng mày sẽ không còn đâu!”. Nói xong Trung Com dẫn người rời đi. Còn Thiện Mát đứng đó hững hờ nhưng vẫn không nói gì. Hắn đang nghĩ điều gì làm tên trước mặt này tự tin để từ chối hai bang hắc đạo lớn tới vậy.

Thiện Mát tuy khó chịu về giọng điệu của Ngọc Bảo nhưng vẫn mỉm cười nói “Đã vậy tôi sẽ không làm phiền người anh em đây nữa. Minh xin phép về trước nhé bạn hiền.” Sau đó Thiện Mát quay lưng đi rồi để lại một câu cuối cùng “Hẹn gặp lại nếu anh bạn còn sống!”.

Hừ nhẹ một tiếng Ngọc Bảo không quan tâm. Ít nhất hắn đã thành công nhiệm vụ mà Thu Phong giao cho hắn là chọc tức những tên nào tới đây. Thu Phong đã dặn càng ngông càng tốt. Hurlong dẫn bỏ quảng cáo

Đăng bởi: ♡♡♡Gấu♡♡♡ lúc 23:35:01 - 12/10/2016.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Chiến (3)

Sâu bên trong quán bar Black Dragon có một căn phòng dùng để tiếp đãi cái đối tác làm ăn với quán. Bên ngoài căn phòng ấy có mười người của bang Hắc Long đứng gác ở đây. Bên trong căn phòng hiện tại có Thu Phong cùng Minh Con đang nói chuyện về một vấn đề gì đó.

“Tình hình sao rồi thống kê cụ thể đi!” Thu Phong nói với Minh Con. Minh Con ngồi đối diện anh cung kính trả lời “Bang mình chính xác là có tổng cộng 438 thành viên. Trừ đi một trăm người ở lại kho để canh chừng thì những người còn lại đều tham gia vụ lần này. Hàng đều phân phát đủ cho tất cả anh em rồi. Bây giờ chỉ đợi bên phía thằng Bảo tình hình thế nào thôi.”. Nghe xong Thu Phong trầm ngâm gật đầu không nói gì.

Anh cầm điều thuốc lên châm thì Ngọc Bảo nói “Đề em“, hắn đứng dậy mời cho Thu Phong rồi cũng mời cho mình một điếu. Kể từ khi xuất ngũ tới giờ Thu Phong đã bắt đầu hút thuốc lại, nói hút lại cũng đúng vì năm lớp 10 anh đi theo lũ bạn đã tập thành hút thuốc rồi. Sau khi nhập ngũ anh ép mình bỏ thuốc, cuối cùng cũng thành công. Nhưng khi xuất ngũ thì không những làm trong môi trường đầy khói thuốc mà tới những thằng đệ trong bang cũng hút rầm rập. Thật sự Thu Phong nghĩ cái mùi ấy không chịu được rồi phải hút lại. Hại thì hại hút thì hút, chết tính sau.

Một lát sau cánh cửa phòng mở ra Ngọc Bảo bước vào chào Thu Phong cùng Minh Con một tiếng rồi ngồi xuống nói “Đại ca! Tổng cộng có ba bang tới. Một bang cùi bắp, một bang hạng hai Hồn Nguyên và một trong ba bang mạnh nhất Hồng Hưng.”. Thu Phong nghe xong gật đầu bảo “Vậy mày đoán xem tối nay bọn nó khoảng mấy bang kéo tới?”.

Ngọc Bảo trầm ngâm một hồi rồi nói “Theo em nghĩ là chỉ hai bang thôi” “Vì sao?” “Theo như tình hình thì tên Thiện Mát của bang Hồn Nguyên rất là khôn lỏi. Hắn không biết bang mình là bang nào nên không dám mạnh động nên hắn muốn đứng ngoài xem xét thôi!”. Thu Phong lắc đầu “Bậy! Cái thằng Trung Com ấy. Tao trước có biết ổng. Hắn mới gọi là người cản trở, anh có xem qua camera thấy thằng Thiện Mát dường như xi và thằng Trung Com dử lắm mà vẫn phải nhìn là biết rồi. Căn bản tối nay chắc chỉ có mấy thằng tạp nham kéo tới thôi. Dù vậy vẫn phải chém thẳng tay, hạn chế người chết quá nhiều anh mày không đảm bảo sẽ không có ai làm ầm lên đâu.”

Ngọc Bảo giật mình trầm nghĩ “Được giết người sao?”. Nghe Thu Phong nói giết người dường như quá dễ hay sao ấy, lúc trước ở Long Xuyên giết người thì cũng phải đi tù một gông chứ chả có chuyện như Thu Phong nói là giết ít thôi đừng giết nhiều quá. Ngọc Bảo liền hỏi “Giết người không sao chứ đại ca?”.

Thu Phong nhàn nhạt nói “Tất nhiên không sao mà giết tầm chục đứa thôi, còn mấy thằng khác chém cho phé cũng được.”. Ngọc Bảo và Minh Con cùng nói “Thật chứ?”. Thu Phong bật cười “Tao đùa với mấy thằng bậy làm gì? Chưa giết qua người bao giờ à?”. Minh Con liền trả lời “Tất nhiên là có giết vài thằng nhưng em cũng nản nì gây lười mới có người đứng ra nói giúp.”.

“Mấy quen thân phận đại ca tụi bay sao?” Thu Phong cười thật sâu một cái nói. Lúc này cả hai người mới chợt nhớ đến thân phận Thu Phong, lần trước Thu Phong cũng giết mấy người lúc mà hắn chặn đánh anh. Kết quả dường như Thu Phong chả bị cái tội gì cả và họ cũng chợt nhận ra một điều là tại sao tới giờ Thu Phong vẫn im hơi lặng tiếng.

Cả hai hiểu ra vấn đề đang định nói thì Thu Phong gật đầu nói “Đúng như tụi mày nghĩ. Anh im hơi lặng tiếng cũng vì kiếm cái cớ để dễ nói chuyện với lũ còm thôi. Người ta tới kiếm chuyện thì mình phòng vệ chính đáng và lỡ tay. Đơn giản.”. Đúng như những gì hai người Minh Con nghĩ, chuyện đã vậy thì họ càng sung sướng chứ sao. Nhưng rồi Thu Phong lại bồi thêm một câu “Nói vậy thôi chứ đừng nói cho mấy anh e trong bang biết. Lỡ tay chết thì ok hết, chứ mà biết chuyện được giết rồi thì vài thằng nổi máu trâu lên giết loạn lại khổ. Hiểu chưa?”.

Vừa đưa lên tận trời thì Thu Phong lại đập họ xuống. Như vậy cũng đúng, tuy nói là được giết người nhưng nói ra mất công anh em phía dưới lại làm loạn rồi ỷ vào sau này có người chống lưng thích giết ai thì giết rất mất công. Cả hai cùng gật đầu rồi xin phép Thu Phong đi chuẩn bị trước.

Quán bar vẫn hoạt động bình thường, khách vẫn đông cho đến hơn một giờ sáng khách đã về gần hết. DJ cũng đã ngừng đánh và đi về. Nhân viên bên trong vẫn đang dọn dẹp lau chùi có một điều khác với mọi ngày là các nhân viên bảo vệ tới tận giờ vẫn chưa ai về. Bình thường sau giờ quán nghỉ thì các nhân viên bảo vệ về hết chỉ có một hai tên bảo vệ khác tới thay để trực ca đêm ngủ trong quán thôi. Thêm một điều đặc biệt nữa là tính từ trong ra ngoài nhân viên bảo vệ cũng lên đến năm mười người, đông hơn thường ngày một chút.

“Được rồi! Được rồi! Về hết đi ngày mai tới dọn dẹp sau. Bây giờ phải đóng cửa gấp. Khẩn trương lên.” Ngọc Bảo từ bên ngoài đi vào vỗ tay thông báo cho tất cả nhân viên. “Có chuyện gì vậy quản lý?” “Tụi em làm sắp xong rồi để xong luôn đi anh!” Các nhân viên thì nhau hỏi Ngọc Bảo. Anh trừng mắt lên quát “Có chuyện nên tất cả được về hết. Mai lên dọn sau! Nghe chưa?”. Tất cả nhân viên gật bản mình song chẳng mấy chốc tất cả đều về một cách nhanh chóng chỉ trừ nhân viên bảo vệ là người của Hắc Long bang còn ở lại.

Đúng lúc này khi chỉ còn một vài nhân viên chưa kịp về thì bất ngờ từ ngã ba (Quán bar của Thu Phong mở ngay sát ngã ba của con đường lớn) có tới hàng trăm chiếc xe máy chạy tới đậu giữa đường. Tất cả đều xuống xe và lấy từ trong người ra từng cây hàng như đao tới kiếm, mã tấu, chích điện, còn ... Lao tới hướng quán bar. Cùng lúc đó không biết từ lúc nào đối diện quán bar ấy là công ty Hắc Long cũng xuất hiện hàng trăm người đang từ tầng hầm gửi xe của công ty lao điên đại ra. Trên tay ai cũng cầm một món đồ.

Cảnh tượng cả hai cùng lúc ập tới hiện ra trong mắt các nhân viên ở đó. Ngay lập tức Ngọc Bảo quát “Những ai còn ở đây lập tức vào trong quán. Trừ mấy thằng bảo vệ đứng đây”. Nhân viên còn lại lập tức chạy vô trong quán bar trong sự sợ hãi.

Hai đoàn người bất chợt dừng lại giữa đường không tiến tới nữa. Cả hai chia là hai bên đứng chật kín đường. Từ trong những nhóm người đi xe máy bước ra ba người. Cùng lúc này nhóm người kia là người của Hắc Long bang cũng bước ra một người đó là Minh Con. Ngọc Bảo từ quán bar cũng chạy sang rút một cây đao dài 80cm có vài cái lỗ trên thân đao chạy tới chỗ Minh Con đứng đó.

Phía bên kia Ngọc Bảo nhận ra một người chính là Phúc cá chép, thằng trẩu vừa tới lúc tới. Minh Con mở miệng nói “Tụi mày là thằng nào? Kéo tới đây làm cái con mẹ gì?”. Tên đứng đầu chỉ vào quán bar lên tiếng “Ông mày đây tới đập cái quán kia. Tụi mày là thằng nào?”.

Ngọc Bảo cười khẩy nhìn tên Phúc cá chép bên cạnh đó “Hỏi thằng kia là biết tụi tao là ai thôi”. Tên đứng đầu tên là Phi Hùng đeo mắt kính cận trông rất tri thức quay sang hỏi tên Phúc cá chép “Mày biết tụi này?”. Phúc cá chép lườm Ngọc Bảo nói “Em không biết. Chỉ biết cái thằng đứng kia kia. Nó là người của quán bar”. Phi Hùng gật đầu nói “Ừm, rồi hiểu rồi”.

Xong hán quay sang nói với hai người Minh Con “Vậy chúng mày quyết định không giao cái quán ra đúng không? Tình hình là nhờ nhóm khác rồi à? Nhưng bên mày đã si nhục bên tao, không quỳ xuống xin lỗi thì bố đập chết mẹ hết lũ chúng mày.”

Minh Con kênh mặt lên nói “Mày thích chơi kiểu gì bố mày chơi với mày kiểu đó. Đ** phải nói nhiều ok?”. Phi Hùng cười khà khà gật đầu nói “Được! Thích thì chiến. Tao tên Phi Hùng, chủ Thiên Cầu bang”. Minh Con và Ngọc Bảo trả lời ngắn gọn “Minh Con, Hắc Long bang” “Ngọc Bảo, Hắc Long bang”.

Xưng tên xong tất cả lui về phía sau thêm mười mét. Phi Hùng thăm nghĩ Hắc Long bang là cái băng chó đẻ nào. Cái tên hán chưa bao giờ nghe nhưng đã ra đời chơi thì thằng nào đụng là đập tính sau.

Tận bây giờ Thu Phong vẫn chưa xuất hiện. Đúng như anh dự đoán chỉ có cái băng tạp nham kia là tới kiếm chuyện. Hồn Nguyên và Hồng Hưng không tới. Bên phía bang Thiên Cầu chỉ kéo theo khoảng hai trăm người còn bên Hắc Long tuy nói sẽ cho ba trăm người xuất chiến nhưng lượt đầu tiên xuất hiện hiện tại chỉ có hơn một trăm người. Đây là dàn dò của Thu Phong phòng khi Hồn Nguyên hay Hồng Hưng ập tới sẽ trở tay không kịp.

Và đây cũng là lý do anh không xuất hiện. Thậm chí khi tập hợp đầy đủ anh em cũng không thấy mặt Thu Phong đâu. Anh chỉ để lại một cuộc gọi là cứ đánh đi tao sẽ ra sau.

Lúc này Phi Hùng tháo mắt kính ra cho vào túi rồi từ trong lưng rút ra một cây đao dài 60cm giơ lên trời hét lên “Chém!” . Phía bên Minh Con cũng hét “Quất tụi nó!!!!”.

Cả hai bên mấy trăm người bất chợt chạy ào tới như một cơn lũ nhập vào nhau quần áo một cách điên đại.

Nếu thấy hay hãy bình chọn 10 sao và like fb truyện mình nhé. Hay đơn giản để lại cmt để mình có động lực:D

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chiến (4)

Trên con đường lớn Lê Hồng Phong của thành phố Vũng Tàu. Ngay tại lúc này trên một đoạn của con đường đó không thể lưu thông mặc dù bây giờ đã khuya rất ít người qua lại.

Một cảnh tượng đẫm máu của mấy trăm người lao vào quần chiến một cách hoang dại. Nhìn từ trên những tòa nhà cao tầng xuống sẽ thấy một cảnh tượng đẫm máu giữa hai băng đảng ngầm đâm chém lẫn nhau một cách công khai.

Thu Phong người đã tính toán chuyện này sẽ xảy ra hiện đang đứng trên sân thượng một tòa nhà cao tầng cạnh bên công ty dùng ống nhòm để quan sát.

Phía dưới bang Hắc Long và Thiên Cầu đang đối chiến nhau. Dẫn đầu Hắc Long là Minh Con, Ngọc Bảo một mình lao vào hàng trăm người, theo sau đó là thành viên của Hắc Long bang. Bên Thiên Cầu bang dẫn đầu là ba người cũng lao vào đội hình đối phương là Phi Hùng, Phú cá chép và một tên nữa là phó bang Bo nhỏ hay còn gọi là Hoàng chó điên.

“Chết mẹ mày đi thằng chó!” Phúc cá chép hét lên chém một người của Hắc Long gục xuống rồi lao qua phía Ngọc Bảo. Ngọc Bảo tuy không lợi hại như Thu Phong hay đơn giản hơn là không bằng Minh Con nhưng cũng không thể coi thường anh.

Thấy Phúc cá chép lao tới trong đám đông Ngọc Bảo liền nhấc một thanh đao rơi ở dưới đất cầm lên. Trùng hợp một tên người của Thiên Cầu lại lao đến trước vùng đao về phía Ngọc Bảo. Anh đưa đao ở tay trái lên chém lại “Keng” Đúng lúc này một tay còn lại anh đâm xuyên bụng tên đó.

Thu Phong đã từng nói giết thì cứ giết thì đây là mạng đầu tiên Ngọc Bảo giết và cũng để làm màu cho tên Phúc cá chép đang lao tới. Tên bị đâm hét lớn rồi gong bắt đầu ặc ặc những từ không thể nghe được. Đao vừa rời Ngọc Bảo đâm trúng ngay gan đối phương khiến hắn đã tử vong.

Thành viên của Thiên Cầu gục xuống. Ngọc Bảo đỡ cơ thể đã xụi lơ của tên đó rồi từ từ rút thanh đao ra khỏi người hắn. Quăng tên đó qua một bên với cây đao còn những giọt máu còn đọng lại trên thanh đao Ngọc Bảo đứng đó nhìn Phúc cá chép đã đứng khựng lại từ lúc nào. Xung quanh các thành viên của Hắc Long và Thiên Cầu vẫn điên cuồng chém nhau. Nhưng cảnh vừa rồi ít nhất không làm họ phân tâm chỉ là không ai trong Thiên Cầu muốn đối đầu với tên vừa giết người. Ít nhất người bên Thiên Cầu lựa chọn đánh với mấy tên tép là tốt nhất.

Phúc cá chép thấy cảnh tượng vừa rồi cũng hơi bất ngờ một chút. Không ngờ băng đảng mới này dám thẳng thừng giết người mà không sợ chuyện. Nhưng cũng không vì vậy khiến một người đã ra đời từ lúc mười tuổi như hắn phải sợ.

Cả hai người nhìn nhau chưa tới hai giây rồi cả hai cùng lao lên, cùng lúc giọt máu trên thanh đao Ngọc Bảo rơi xuống.

Ngọc Bảo lấy đà nhảy lên dùng cả hai tay nện hai thanh đao xuống người Phúc cá chép. Hắn đưa cây đao của mình lên đỡ. Tuy đỡ thành công nhưng do lực đạo quá mạnh từ cú nhảy Ngọc Bảo đã cửa được phần cánh tay của Phúc cá chép khiến hắn chảy máu.

Đúng lúc hai chân Ngọc Bảo vừa tiếp đất chưa lấy lại thăng bằng Phúc cá chép nện đau ở cánh tay nhân cơ hội đó đập thẳng vào bụng Ngọc Bảo khiến anh văng ra ngã xuống đất trong đau đớn.

Ngọc Bảo ôm bụng nhăn nhó đứng lên rồi nhặt lại cây đao đã làm rớt do lúc bị đá ra. Phúc cá chép nhìn cánh tay không ngừng chảy máu hắn cũng chẳng thêm cần máu liền lao đến chiến với Ngọc Bảo. Căn bản không phải không cầm máu mà là cầm không kịp.

Ngọc Bảo ôm bụng nhăn nhó rồi hít một hơi thật mạnh ngay lúc tên Phúc còn cách chừng hai mét nữa là tới. Anh quay người hắn ba trăm sáu mươi độ qua bên phải vùng cây kiếm một cách bất ngờ. Thường thì đòn đó chỉ dùng trong võ thuật chứ không dùng trong chém nhau mà Ngọc Bảo vẫn áp dụng vào được.

Thấy Ngọc Bảo làm một hành động kì lạ Phúc cá chép không phản ứng kịp liền bị thanh đao găm một phát vào vai và một tiếng “Cộp” vang lên. Đó là tiếng của thanh đao cùng xương va chạm vào nhau tạo thành. Ngọc Bảo lợi dụng lực xoay với lực của cánh tay viện trợ cho nhau tạo nên một lực chém xuyên cả da thịt đến tận xương.

Phúc cá chép chưa kịp hét lên vì đau thì Ngọc Bảo nhanh chóng quay hông đập một phát vào bụng tên Phúc. Hắn văng ra ngã xuống đất lợi dụng đúng thời cơ đó không cho hắn ngồi dậy Ngọc Bảo lao chém một đao xuống người hắn.

“Keng!” Đao gần trúng đối phương thì Ngọc Bảo cảm giác như bị chặn lại. Một người đã cứu tên Phúc đó chính là tên Bo nhỏ. Ngọc Bảo thấy vậy vẫn không dừng tại đó liền một tay kia cầm đao chặt xuống người Bo nhỏ.

Bo nhỏ lách người qua lui xuống, cùng lúc đó hai tên khác của Thiên Cầu lao lên chắn trước người Phúc cá chép. Ngọc Bảo nhìn sang thấy Bo nhỏ đang đỡ Phúc cá chép đứng dậy và nói “Mấy lui xuống đi để thằng này tao xử”. Phúc cá chép gật đầu vừa đi vừa ôm cánh tay đầy máu lui về phía sau.

Hai tên vừa rồi chỉ đứng chắn trước mặt Ngọc Bảo chứ không hề có ý định lên chiến với anh. Bo nhỏ quát lên “Đi ra chỗ khác đi”, cả hai tên nghe vậy liền tách ra nhảy vào một cuộc chiến khác.

Bo nhỏ với thân hình cao 1m78 và cũng chính là tên đã cản Phúc cá chép không gây sự tại quán lúc này, hắn cũng rất nhanh nhẹn không thể coi thường. Ngọc Bảo hít sâu một hơi điều chỉnh tâm trạng rồi lao lên không nói gì. Bên kia Bo nhỏ cũng lao đến.

Cuộc chiến vẫn tiếp tục diễn ra từ Bo nhỏ và Ngọc Bảo cho đến Minh Con và Phi Hùng. Tuy nói Minh Con cũng là lính đặc công nhưng đánh chiến với Phi Hùng cũng không dễ dàng. Nhìn Phi Hùng lúc đeo mắt kính thì như thằng thư sinh chỉ hơi côn đồ một chút.

Nhưng lúc này Minh Con dẹp bỏ cái ý kiến thư sinh đó luôn rồi. Mỗi một đao Phi Hùng chém xuống đều là lực mười phần và hầu như nãy đến giờ đánh với hắn Minh Con chưa thấy hắn xuống sức tí nào. Thậm chí hắn còn tiện tay chém vài tên bên cạnh nữa.

Nếu xét về lực thì Minh Con quả thật thu Phi Hùng nhưng có phần xạ từ lúc còn là quân nhân Minh Con cũng không thua thiệt gì nhiều.

Xung quanh các nhà dân cũng đã chứng kiến nhưng không ai dám lại gần. Họ cách xa cuộc chiến ít nhất là một trăm mét. Thậm chí nhiều nhà còn đóng chặt cửa rồi lên lầu mở cửa sổ ra để quay phim. Có người gọi cho cảnh sát nhưng tất cả số đều bận. Thậm chí họ gọi cho số cá nhân cũng bận hoặc không liên lạc được.

Đó cũng là một chiêu trò của Thu Phong. Anh đã nhờ bạn anh là Huỳnh Đạt hack vào tổng đài đồng băng các cột sóng của thành phố này cho họ không thể liên lạc cho ai được. Dù vậy cũng không giấu được phía công an. Dân quân tuần tra đã báo cho công an từ lúc nào rồi nhưng cuộc gọi từ cấp trên xuống nói với nội dung “Cứ để vậy! Bên đây đã có xấp xếp không cần can dự.” Thế là bên phía công an phờn chỉ biết đứng ngó.

Người làm ra mọi chuyện chỉ có mỗi Thu Phong, anh đã gọi nói cho lão Đức Công và lão nói cứ vô tư đi.

Cuộc chiến vẫn cứ tiếp tục mà không biết rằng ngoài Thu Phong thì vẫn có vài người đang theo dõi.

Cũng trên tòa nhà Thu Phong đang đứng lần lượt ở tầng 16 Trung Com đang ngồi đó cùng bốn thuộc hạ quan sát cuộc chiến bên dưới. Ở tầng 7 của toàn nhà là nơi của nhóm người Thiện Mát.

Tại tầng 16 Trung Com đang khinh thường nói “Cứ tưởng Hắc Long là bọn nào ghê gớm ra cũng chỉ được vài thằng leo queo mà cũng dám xưng là một bang hội. Tới lũ nhãi nhép kia đánh còn không xong thì làm ăn được gì”. Tên thuộc hạ bên cạnh đứng đó cũng gật đầu bảo phải với giọng điệu mỉa mai.

Thật sự thì cuộc chiến ở dưới dù bang Hắc Long ít người hơn nhưng cũng không rơi vào thế hạ phong. Suy cho cùng những người ở bang Hắc Long cũng là bá chủ cái đất Long Xuyên. Kinh nghiệm xương máu cũng nhiều, không thể nói muốn ăn là ăn được.

“Rầm!” Trung Com đang mở giọng mỉa mai thì cánh cửa bỗng được đập tung ra. “Tép riu sao?” Một bóng người đứng trước cửa, giọng nói trầm ồm vang lên. Ngay tức thì bốn tên hộ vệ chắn trước mặt tên Trung Com.

Trung Com đứng lên hỏi “Mày là ai? Sao tự tiện đập cửa xông vô đây?”. Thân hình to cao ấy từ từ tiến tới để lộ ra khuôn mặt của Thu Phong. Anh ngược mặt lên cười châm chọc nói “Tao thích thì tao vào thôi!”. Trung Com vẫn với câu hỏi đó “Mày là thằng nào?”.

Thu Phong lại quay người đi và nói “Sau này sẽ sớm biết thôi. Bang chủ Hắc Long là tao”. Nói xong anh đi mất. Bỏ lại Trung Com và đám người của hắn đang định hình coi chuyện gì đang diễn ra. Đứng cái tới đứng cái đi một cách rất là “Quách Tĩnh” khiến hắn chả hiểu gì cả.

Thu Phong không đi thang máy mà đi bộ từ từ xuống. Khi tới tầng 7 thì anh dừng lại, anh biết tên Thiện Mát đang ở trong này nhưng rồi anh lại lắc đầu rồi đi xuống tiếp. Tuy hắn cũng khá mạnh nhưng anh không thích nói chuyện với một thằng điên, thể loại người Thu Phong ghét nhất chính là điên điên khùng khùng như Thiện Mát.

Cuộc chiến vẫn diễn ra một sống một còn cho đến khi Thu Phong đặt chân xuống dưới đường.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bang tao tên Hắc Long !!!

Hiện giờ Hắc Long bang và Thiên Cầu bang vẫn đang trong thế giằng co. Người gục xuống cũng hơn năm mươi người cho cả hai bên. Minh Con vừa đánh vừa lo lắng quân số bên mình đang ít hơn đối thủ, anh đang phân vân có nên gọi thêm người ra không thì đúng ngay lúc này anh bắt gặp một bóng dáng quen thuộc từ trong đám người của bang mình đi ra.

Bỗng thành viên của bang Hắc Long thì nhau la lên “Đại ca” “Đại ca kia” “Đại ca tới rồi anh em”. Bóng hình ấy không ai khác chính là Thu Phong. Anh bước vào giữa cuộc chiến bằng cách tản bộ như không có chuyện gì. Dù là bên hướng đó là bang của Hắc Long nhưng bang Thiên Cầu đã nhảy vào tận đó để đánh nhau. Vậy mà Thu Phong vẫn bước đi rất là từ từ.

Toàn thể hai phe đều tập trung vào một con người Thu Phong. “Đại ca coi chừng!” Một tiểu đệ Hắc Long hét lên cảnh báo cho Thu Phong. Từ phía sau một thành viên Thiên Cầu đang vung cây mã tấu vào lưng Thu Phong.

Ngay lập tức cảm giác được nguy hiểm Thu Phong cúi người lách sang một bên cây mã tấu chém hụt vào khoảng không. Né được đòn Thu Phong dùng mu bàn tay hất trúng tay nắm mã tấu của tên đó khiến cây mã tấu văng ra. Lập tức anh bắt lấy cổ tay tên đó, không thèm xoay người lại anh kéo hắn sát vào lưng rồi hạ thấp trọng tâm “Rầm...” Thu Phong thực hiện một đòn Judo một cách hoàn hảo trong tình huống ấy.

Dù hắn ngã ra nhưng Thu Phong vẫn giữ lấy cổ tay của hắn rồi nói “Gãy nhé...”. Với nụ cười đầy khả ái Thu Phong một tay giữ cổ tay hắn một chân dùng gối đè thẳng vào cẳng tay “R—Rắc...”. Cánh tay bị gấp ngược lại hoàn toàn, tới nỗi khiến cả xương lòi ra đâm thủng da thịt khiến máu chảy ròng ròng. Mặc xác cho tên đó là o Thu Phong bước qua người hắn và tiếp tục đi tới hướng của Minh Con và Ngọc Bảo đang chiến đấu.

Từ trong người Thu Phong rút ra một cây nhị khúc bằng inox “Leng keng...” Tiếng dây xích va vào thân nhị khúc vang lên. Mân chào hỏi vừa rồi của Thu Phong dường như chưa làm Thiên Cầu mần nần nên vẫn có vài thằng điên lao lên tấn công Thu Phong.

Một thằng, hai thằng, ba thằng, bốn thằng, ... tám thằng đồng loại lao đến bổ nhào vào Thu Phong. Thấy vậy Thu Phong liền tiến lên một bước thật nhanh dùng côn quạt vào đầu tên gần nhất “Cốp...” Đầu tên đó lồm vào một lỗ to tướng rồi gục ngay tại chỗ. Không để mất nhịp nào ngay lập tức Thu Phong xuất ra hai cước hai bên đá văng hai tên từ trái phải lao đến. Thu Phong quay người lại vung công ngược vào đầu tên khác rồi lại dùng chân đá vào cằm tên lao lên phía sau lưng.

Hai tên còn lại đang đà lao lên thấy Thu Phong nhanh như chớp xử mất sáu người. Bọn chúng quay đầu định chạy thì Thu Phong gạt chân một tên rồi dùng côn nhị khúc quạt thẳng vào đầu gối “C-Rốp” Xương đầu gối của hắn tuột ra nát toét, máu văng lên tung tóe dính cả máu vào cây côn của anh. Còn một tên duy nhất đang đà chạy Thu Phong không ngần ngại ném thẳng cây côn vào mắt cá chân hắn, vừa ném còn Thu Phong vừa lao tới.

“Rầm!” Cây nhị khúc trúng đích cũng đúng lúc này Thu Phong nhào tới đập thẳng vào mặt tên xui xẻo đang té lăn ra đường kia. Đầu hắn như trái banh bị Thu Phong đập một phát đập đầu xuống đường rồi tung lên xong lăn ra chèo queo chả biết còn sống hay đã chết. Toàn thể tạm thời ngưng động lại há hốc mồm nhìn Thu Phong.

Tiếp tục cái màn bước qua xác tao. Thu Phong cúi xuống nhặt cây côn lên rồi bước qua xác tên vừa gục xuống. “Ê cu! Quăng cho tao nốt cây côn mày đi!” Thu Phong quay sang nói với một tên tiểu đệ Hắc Long cũng xài nhị khúc. Côn nhị khúc Thu Phong thích dùng khi học cấp hai rồi. Không phải do thấy Lý Tiểu Long múa côn mà anh thích nên mới sử dụng nhị khúc, đơn giản thấy thằng bạn nó múa côn đẹp quá nên Thu Phong từ nhỏ quyết định ở nhà tự học và nhị khúc cũng là một trong số những môn vũ khí yêu thích của anh.

Côn nhị khúc không những nhanh lực còn mạnh. Chỉ có một điểm yếu là lúc mới tập múa côn rất dễ đập vô người.

Tiểu đệ Hắc Long bang nghe Thu Phong gọi tới mình liền cung kính chạy lại giao cây nhị khúc cho Thu Phong rồi nhặt một cây đao khác dưới đất cầm lên.

Hiện tại từ Phi Hùng cho đến Bo nhỏ đều trở hai con mắt ra nhìn Thu Phong. Suy nghĩ trong đầu họ hiện giờ là “Thằng súc vật nào đây?”. Thấy Thu Phong xuất hiện tất cả thành viên Hắc Long bang đều tập tưng lại sau lưng Thu Phong, Minh Con và Ngọc Bảo cũng chạy lại. Không ai trong Thiên Cầu dám ngăn cản người của Thu Phong chạy ra phía Thu Phong. Kể cả các thành viên của Thiên Cầu cũng chạy về phía bang mình. Bên Hắc Long cũng không ngăn cản.

Một lần nữa cả hai bang lại chia làm hai bên. Hai người Minh Con tiến lại “Đại ca”. Thu Phong gạt đầu không nói gì, anh thả lỏng hai tay nhưng hai tay vẫn giữ cặp côn “Cong.” Cặp côn chạm nhẹ xuống dưới đất một tiếng. Thu Phong quay sang nói với Hắc Long bang “Đừng thẳng nào lên hết!” “Vù...” Dứt câu Thu Phong một thân một mình lao thẳng vào bang Thiên Cầu.

Phi Hùng thấy Thu Phong tự nhiên xuất hiện rồi chẳng nói chẳng rằng tự nhiên lao đến. Bắn loạn Phi Hùng hét lên “Đập nó!”. Thành viên Thiên Cầu bang chả kịp nghĩ ngợi gì liền lao lên đánh tới phía Thu Phong.

Khi còn cách người gần nhất ba mét Thu Phong ném một cây côn ra ngay thẳng đầu đối phương. “Bùng...” Đang lao tới hết sức một thành viên của Thiên Cầu bỗng bị cây côn đập thẳng vào đầu, đầu hắn tung một phát cả đầu ngược lên trời. Thu Phong quay mình ba trăm sáu mươi độ dùng côn vung tay ngược vào đầu hắn thêm một phát nữa. Lúc này cây côn ném đi vừa nảy rơi xuống Thu Phong bắt lấy.

Vừa đánh gục được một tên thì Thu Phong đã bị tất cả bang Thiên Cầu bao vây lại. Ngọc Bảo đứng xa thấy vậy lao lên thì bị Minh Con chặn lại lắc đầu nói “Đại ca đã nói đừng lên thì đừng lên! Đứng đây xem đi”. Nghe vậy Ngọc Bảo cắn răng rồi cũng đứng yên đó quan sát. Có lẽ người biết rõ thực lực của Thu Phong nhất vẫn là Minh Con. Thậm chí anh còn chưa động vào được một cộng lõng của Thu Phong thì đã bị đâm cho một phát muốn ọc cả máu nồm. Tới thủ lĩnh Thiên Cầu, Minh Con còn đánh ngang ngửa được nhưng với Thu Phong chưa bao giờ anh dám nghĩ tới lần tiếp theo đánh với Thu Phong. Còn đối với Ngọc Bảo chỉ nghe danh tiếng Thu Phong chứ cả một tháng qua chưa bao giờ anh thấy Thu Phong động thủ, và đây cũng là lần đầu tiên anh chứng kiến.

Trong tình trạng bị bao vây khi tứ phương tám hướng đều có cả một bầu trời đao kiếm áp tới. Thu Phong chuyển hình tiến sát người những tên phía trước, nằm trong tầm cánh tay của những tên đó Thu Phong thậm chí chả cần đỡ cũng tránh được số đao kiếm đấy. Vì vậy những đao phía sau hay bên hông đều đánh vào khoảng không.

Thu Phong lập tức kéo cổ một tên trước mặt lên gối một phát ngay mặt hắn, khiến hắn bất tỉnh nhân sự. Tiếp đó Thu Phong sử dụng hai thanh công múa may một cách điên cuồng đánh đập Thiên Cầu bang như một bao cát.

Bất ngờ sau lưng Thu Phong có bốn năm thanh đao đâm tới. Thu Phong dùng chân móc hết số đao ấy lại kẹp vô chân. Anh dùng lực cả bản thân ấn chân xuống một phát những tên cầm đao bất ngờ không chịu được lực làm tuột thanh đao. Chân kẹp đao Thu Phong lộn người một phát sút những thanh đao ấy bao về phía những tên khác khiến những cây đâm găm vào ngực, chân, bụng, đủ vị trí trên từng thành viên Thiên Cầu bị trúng đòn.

Trong đám người Phi Hùng cùng Bo nhỏ đứng đó lựa thời cơ để đâm lên Thu Phong. Từ khi anh xuất hiện thì bọn họ đã đưa ra kết luận là không thể nào đánh thắng Thu Phong nếu chỉ với vài người kể cả bọn họ. Nhưng mấy trăm người đây thì chưa chắc.

Đúng lúc này thành viên Thiên Cầu tránh ra để hiện ra Bo nhỏ cầm đao chém sau lưng Thu Phong. “Keng!” Thanh đao bị chặn lại chạm vô dây xích của cây côn Thu Phong đang cầm. Không biết từ lúc nào mà Thu Phong chỉ đang dùng một cây nhị khúc. Đao vừa bị chặn lại Bo nhỏ chưa kịp thu đao lại thì Thu Phong quay người dùng dây xích quấn lấy thanh đao của Bo nhỏ kéo lại. Ngu ngốc thay do quá hoảng Bo nhỏ vẫn giữ chặt cây đao, kết quả cả hắn cũng bị kéo về phía Thu Phong.

Lực kéo của Thu Phong mạnh tới nỗi giật bắn của người Bo nhỏ lên phía trước. Bo nhỏ vừa bay đến gần Thu Phong thì bị anh lên gối một phát ngay cảm “Cốp ...” Tiếng xương va chạm vang lên. Bo nhỏ bị bất tỉnh, ngay lúc ấy Phi Hùng vác cây đao chém về phía Thu Phong.

Biết đây là thủ lĩnh Thiên Cầu, Thu Phong liền buông cây nhị khúc ra lách người qua một bên bắt lấy tay Phi Hùng rồi dùng tay không chặt một phát lên mu bàn tay của hắn. Bị Thu Phong bắt ngờ bắt lại rồi chặt một phát lên tay cầm đao, đau đớn cộng thêm tê liệt Phi Hùng đánh rơi thanh đao. Tiếp đó Thu Phong lại dùng lực kéo hắn lại dùng một đòn Judo “Rầm ...” Phi Hùng té rầm xuống đất. Nhanh chóng Thu Phong nhặt cây đao kê lên cổ Phi Hùng rồi dùng chân đạp lên ngực hắn khiến hắn không thể nào ngồi dậy cho dù không có thanh đao.

Thu Phong ngó nhìn xung quanh hét lên “Bang chủ tui bay ở đây thằng nào dám đánh?”. Ngay lập tức tất cả thành viên Thiên Cầu dùng tay lại. Thành viên Hắc Long bang thì đứng hình dưới sự bá đạo của Thu Phong.

Phi Hùng cắn răng hỏi “Mày là ai?”. Thu Phong nhàn nhạt trả lời “Tao tên Thu Phong và bang của tao tên Hắc Long”

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Giang Nam .

Chưa tới mười phút kể từ khi Thu Phong xuất hiện. Cả Thiên Cầu bang chưa ai làm Thu Phong bị thương một tí nào kể cả một vết trầy.

Phi Hùng bang chủ Thiên Cầu đã bị Thu Phong đánh bại trong một nốt nhạc, tình hình hiện tại của hắn bây giờ là được vinh dự làm con tin cho Thu Phong.

Toàn thể im lặng một cách đáng sợ. Phi Hùng bị đao kê cổ không thể nào làm gì được bằng cách nằm im, kể cả không có thanh đao trên cổ thì Phi Hùng cũng không tài nào ngồi dậy nổi. Bồi chân của Thu Phong đạp lên ngực hắn. Tưởng tượng cứ như quả tạ cả mấy trăm kg đè lên người vậy, không tài nào nhúc nhích nổi.

Dù bị Thu Phong khống chế nhưng với bản chất gan lì có sẵn trong máu Phi Hùng ngiên rã nói “Mày có ý gì? Sao không chém tao mà bắt tao lại?”. Thu Phong cười đều nói “Mày biết sự yếu kém của bản thân chứ?”. Phi Hùng làm vẻ mặt thách thức “Thì sao?” “Đi theo tao”. Phi Hùng ngạc nhiên “Hả?”.

Thu Phong nhắc cây kiếm ra khỏi cổ Phi Hùng nói “Tao nói mày đi theo tao!”. Thấy Thu Phong đã bỏ đao ra khỏi cổ mình Phi Hùng ngồi dậy “Rầm” “Nằm im đó!” Chưa kịp ngồi dậy thì một lần nữa Phi Hùng lại bị Thu Phong đạp vào ngực ấn xuống đất.

Phi Hùng đau đớn gào lên “Chẳng phải mày nói tao đi theo mày sao?”, nghe vậy Thu Phong lắc đầu nói “Mày đã trả lời đâu?”. Cắn chặt răng Phi Hùng dứt khoát nói “Không thích!”. Thu Phong hí hóp lại nói “Ồ hờ. Tại sao?”. Phi Hùng cười khẩy nói “Tao không muốn dưới trướng thằng nào cả!”.

Nếu nói về thực lực cá nhân thì quả thật Phi Hùng rất có tố chất. Thu Phong cũng đã cho người điều tra tất cả thông tin về các bang phái lớn nhỏ ở thành phố này. Trong đáng chú ý nhất là hai nhân vật còn trẻ tuổi đó là Thiện Mát và Phi Hùng. Hai người này lúc trước từng là đôi bạn rất thân nhưng Thiện Mát lại đi theo người đàn anh đã từng giúp đỡ mình còn Phi Hùng không muốn nghe lệnh ai nên tách ra lập băng đảng riêng của mình.

Từ mười mấy anh em, một tay Phi Hùng gầy dựng lên bang Thiên Cầu với nhân số chín xác là 284 thành viên. Với bản tính không chịu khuất phục của Phi Hùng cũng làm nên danh tiếng của một thằng vừa lý vừa trâu như Phi Hùng. Thêm tích cách luôn luôn bảo vệ anh em dù là người ít được chú ý nhất cũng được Phi Hùng nhớ tên. Cũng nhờ tích cách đó của Phi Hùng càng làm Thu Phong dễ đạt được mục đích.

Thu Phong cười khà khà nói “Vậy sao? Quyết định không đi theo tao?”. Phi Hùng gật đầu chắc nịch rồi im lặng. Thu Phong thấy thế đưa ngón tay vào miệng huýt sáo dài một tiếng. Sau tiếng huýt sáo ấy bất ngờ con đường phía sau bang Thiên Cầu có hàng trăm người từ tứ phương tám hướng chạy tới chặn mọi đường lui của Thiên Cầu.

Tình hình bây giờ Thiên Cầu bị vây lại lẫn đằng trước cho đến phía sau dưới sự bao vây của Hắc Long bang. Hai bên là nhà nên không thể nào thoát được nữa. Thấy thành viên bang mình đã tập hợp đầy đủ Thu Phong liền bỏ chân ra khỏi người Phi Hùng.

Do sợ Thu Phong sẽ đạp thêm một phát nữa nên Phi Hùng vẫn chưa ngồi dậy ngay, cảm thấy Thu Phong đứng xích ra Phi Hùng mới xác định lại và đứng lên nói “Mày muốn cái gì đây?”.

Thu Phong nhún vai “Như tao đã nói lúc nãy. Và nếu mày không đồng ý thì toàn bộ những gì mày gầy dựng sẽ bị tao đập đổ từ đây!”. Phi Hùng tròn mắt “Mày ...”. “Mày mày cái gì?”. Thu Phong lại kênh mặt lên nói “Bây giờ tao cho mày hai lựa chọn. Một đi theo tao, hai toàn bang mày DIỆT”.

Nghe câu cuối cùng của Thu Phong bất giác Phi Hùng lùi lại một bước. Hắn quay sang nhìn các thành viên trong của mình, kể thì cụt tay gãy chân, tên thì bất tỉnh. Thậm chí tên Phúc cá chép vẫn đang còn băng bó cầm máu trong đau đớn, Bo nhỏ thì bị Thu Phong lên gối ngay cảm dẫn đến bất tỉnh. Hiện tại óc của hắn xoay chuyển liên tục để tìm cách thoát khỏi đây. Kết quả cuối cùng với bao nhiêu suy nghĩ trong đầu vẫn là không thể. Phi Hùng ngược lên nhìn Thu Phong buồn bã nói “Chả lẽ không còn cách nào sao?”.

Thu Phong lắc đầu lạnh nhạt trả lời “Vẫn còn một cách! Nếu mày thắng được tao.”. Nghe câu đầu tâm trạng Phi Hùng bỗng tốt hơn cho đến câu sau. Thắng Thu Phong sao? Điều này gần như không thể.

Phi Hùng lại lăm bắm một câu chỉ mình hắn nghe được “Ước gì có thằng Nam ở đây thì đã khác.”. Cái tên Nam mà hắn nói chính là Giang Nam, được mệnh danh là quái vật ở cái đất này. Từ nhỏ đã được chuẩn đoán là suy dinh dưỡng nặng, 6 tuổi đã học vovinam để cải thiện thể chất, 10 tuổi học taekwondo, đặc biệt là năm mười bốn tuổi hắn được một sát thủ tiếng tăm ở đất Sài thành huấn luyện. 14 tuổi cao 1m50 với thân hình gầy gò sau một năm được huấn luyện cao 1m65, nặng 60kg. Sang năm kế tiếp cao 1m72 nặng 70 kg. Lên 18 tuổi cao 1m86 nặng 90kg.

Từ một thân thể gầy gò bỗng chốc cao to lớn khỏe nhờ tập thể hình. Từ một cậu bé chuẩn đoán là suy dinh dưỡng từ nhỏ cho đến giờ gần như lột xác trong vài năm. Năm 16 tuổi nam đã ra đời đâm chém không biết bao nhiêu lần. Thậm chí có lần đi nói chuyện giảng hòa với bạn anh. Bất ngờ bạn anh bị chém trong khi anh đứng cách một mét mà vẫn chạy lại gạt được thanh đao và hạ gục đối thủ nhanh chóng, lúc đó chỉ mười sáu tuổi.

Vào năm 18 tuổi khi bạn anh đụng chuyện với một trong những khu mậu dịch nhất thành phố này đó là đất của dân Bến Đá. Những tên đụng chuyện lúc ấy không biết tới sự có mặt của Giang Nam cũng không biết tên kia là bạn của Giang Nam nên đã gây sự. Cuối cùng Giang Nam đi đến chỗ hẹn chỉ với hai người, anh và bạn của anh. Một điều kì lạ thay là sự có mặt của Giang Nam làm tắt cả những tên có mặt ở đó không ai dám nói câu gì.

Vì hai lý do, thứ nhất Giang Nam là con của ông trùm nắm đất này từ những năm 90. Thứ hai ở lớp trẻ tuổi không ai không biết tới Giang Nam. Từng nơi có một tên gọi khác nhau về anh, ở Bến Đình, Bến Đá người ta gọi anh là người khổng lồ. Ở nơi xa thành phố như chỉ linh hay các phường không ở trung tâm như phường 11 phường 12 người ta gọi tên anh là Nu. Còn ở trung tâm thành phố người ta gọi anh là con Ba Việt.

Chiến tích đáng chú ý của Giang Nam. 15 tuổi còn học cấp hai một mình đánh với 13 14 học sinh khác cùng tuổi tại sân banh. 17 tuổi đánh solo 1 vs 1 ngang ngửa một đàn anh gần ba mươi tuổi, người đàn anh ấy có một đặc điểm đánh tay đôi không bao giờ thua ai ở đất Vũng Tàu, cũng như rất thích rủ người ta đánh tay đôi. Ngoài hai chuyện đó ra thì không có thông tin gì ngoài chữ rất mạnh. Hiện tại Giang Nam 26 tuổi cao 1m92 và có một sự thật thú vị đó là sư huynh của Thu Phong.

Nếu nói người Thu Phong muốn đấu nhất đó chính là Giang Nam, tuy là sư huynh đệ nhưng vẫn xưng nhau bằng mày tao. Người đào tạo họ không ai khác chính là vị sư phụ sát thủ kia, hiện giờ ông đã sang Mỹ để sống an nhàn tuổi già. Trước khi gia nhập quân đội người Thu Phong muốn đánh nhất là Giang Nam, vì từ trước tới giờ chưa bao giờ Thu Phong đấu lại Giang Nam một trận nào.

Quay lại với chính sự, Phi Hùng cũng là bạn thân chung chiến tuyến với Giang Nam. Nhưng Giang Nam phải nói là con người hiệp nghĩa không bao giờ đánh nhau vô cớ, chỉ có bạn bè gặp chuyện thì anh đi giúp chứ không bao giờ chủ động đánh người.

Phi Hùng lăm bắm gì đó Thu Phong cũng nghe không được. Anh thấy Phi Hùng vẫn không có câu trả lời liền nói “Tao cho mày mười giây quyết định, nếu không chọn cái nào thì tao diệt.” Và Thu Phong bắt đầu đếm “Một ... Hai ... Ba ... Bốn Bảy ...” “Tao đồng ý đấu ...” Phi Hùng cắn răng nói. Có lẽ đây là quyết định cuối cùng của Phi Hùng, là một con người trọng nghĩa Phi Hùng không thể nào làm liên lụy tới anh em mình được, và với danh dự một thằng đàn ông Phi Hùng không cho phép bản thân phục tùng ai.

Lựa chọn duy nhất là liều chết tay đôi với Thu Phong. Thu Phong gật đầu cười nói “Được! Để không làm khó mày tao cho mày dùng vũ khí tao dùng tay không, chém được tao coi như mày thắng. Lên đi!”.

Phi Hùng cúi xuống nhặt cây đao làm rơi lúc nãy lên, hắn hét to một tiếng lấy can đảm rồi lao đến Thu Phong. Vừa tiếp cận Thu Phong với khoảng cách thích hợp Phi Hùng điên cuồng vung đao không cần biết trúng hay không hắn vẫn cứ vung điên dại vào người Thu Phong.

Người ngoài thì thấy đao Phi Hùng vung liên tục nhưng đối với Thu Phong lại khác. Anh cảm thấy những đường đao của Phi Hùng rất loạn, không bắt cứ một quy tắc nào cả, cứ vung lấy vung để. Mỗi đao đều hết lực nên cũng lộ ra rất nhiều sơ hở, bình thường Phi Hùng rất cẩn thận nhưng lần này anh quá xúc động nên tâm trạng cũng hồng, đâm ra đánh nhau cũng hồng hớt.

Thu Phong né trái né phải, gạt người xuống rồi lại nhấc chân lên. Ba mươi giây trôi qua gần như Phi Hùng chỉ toàn tấn công và dùng hết lực mà vẫn không chạm được vào người Thu Phong. Một phút trôi qua Phi Hùng bắt đầu thở dốc, đao vung xuống cũng chậm hơn, yếu hơn.

Thấy vậy Thu Phong lắc đầu nói “Ngoan cố!”.

Rồi ngay lập tức đao của Phi Hùng vẫn vung tới, Thu Phong dùng tay không gạt vô lưỡi đao, lực đao bất ngờ Phi Hùng bị Thu Phong gạt văng cây đao ra. “Leng keng ...” Tiếng kim loại rơi xuống vang lên. Phi Hùng thở hồng hồng rồi ngồi cái bịch xuống đất.

Bắp tay của Thu Phong hiện lên một tia máu nhỏ khó thấy trong buổi tối. Phi Hùng ôm đầu gào thét điên cuồng một phát vào đất. Thu Phong thấy vậy bước lại phía Phi Hùng đưa tay ra nói “Đi theo tao mày sẽ không thiệt thòi đâu!”.

Phi Hùng ngược lên nhìn Thu Phong, tâm trạng hắn bây giờ rất phức tạp. Chọn danh dự hay chọn an hem, hắn cũng không biết làm sao. Băng của hắn cũng chỉ là một băng nhỏ, danh tiếng cũng không lớn, ngày ngày cũng phải vật lộn với những băng đảng khác để sinh tồn.

Nhìn Thu Phong một hồi lâu Phi Hùng từ từ đưa bàn tay đầy máu lên. Do đâm xuống đường nhựa dẫn đến chảy máu, bàn tay Phi Hùng run run bắt lấy tay Thu Phong. Thu Phong mỉm cười kéo Phi Hùng đứng dậy.

Bất ngờ Phi Hùng cúi đầu mạnh một cái hét lên “Đại Ca!!!!”, lúc này mấy trăm huynh đệ Thiên Cầu phía sau cũng cúi đầu hét to “Đại ca!!!!” Phúc cá chép hơi bất ngờ rồi cũng cúi đầu theo.

Các an hem Hắc Long bang thấy vậy cũng cầm vũ khí đưa lên trừ hô to “Đại ca. Đại ca. Đại ca ...”.

Thu Phong cười ha ha vỗ vai Phi Hùng nói “Tốt lắm, tốt lắm!”.

Thiện Mát, Trung Com chứng kiến mọi chuyện xảy ra. Họ không tin vào mắt mình, thứ nhất Thu Phong thực lực cá nhân quá mạnh, thứ hai không ngờ Thu Phong lại quý tới mức mới xuất hiện đã thu phục được tên cứng đầu nhất vào băng mình. Nhất là Thiện Mát người hiểu rõ tính cách Phi Hùng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Thành công bước đầu .

Sau đêm hôm đó toàn thành phố Vũng Tàu không ai trong giới hắc đạo không biết tới cái tên Hắc Long bang. Một băng đảng chỉ dùng một đêm duy nhất để gây dựng danh tiếng bản thân. Không những thắng áp đảo một băng khác mà còn thu phục bang ấy về bên mình. Cái mà họ chú ý không phải là bang Hắc Long, cái mà họ chú ý lại là người đứng đầu của Hắc Long bang “Thu Phong”.

Một nhân vật dám một thân một mình xông vào cả trăm người để đánh gục cả bang chủ của bang kia. Một nhân vật không ai biết từ đâu chui ra, một nhân vật không ai biết lai lịch gì ngoài thân phận đặc công xuất ngũ. Một quân nhân vừa xuất ngũ lấy đầu ra tiền để thành lập công ty? Một quân nhân không biết là ai đã chống lưng mà để động tĩnh lớn tới vậy mà cảnh sát không chú ý?

Dù mà một băng đảng nhai nhép đi chẳng nữa thì muốn hoàn toàn tận diệt bang ấy trong một đêm cũng không phải chuyện một sớm một chiều trong vòng một ngày mà có thể. Cũng phải nói tới cái ngu ngốc của bang kia, một lần kéo gần như tất cả băng đi nên mới để Hắc Long bang dễ dàng tiêu diệt tới vậy.

Từ hôm nay Hắc Long bang từ dân số bốn trăm người bành trướng lên gấp rưỡi với sáu trăm người. Cộng thêm những địa bàn của Thiên Cầu bang là những sông bãi, khu mại dâm, hay những khu vực bảo kê khác. Tuy không đáng kể gì so với số tài nguyên của Hắc Long bang nhưng ít nhất Hắc Long cũng có địa bàn cho riêng mình. Tuy nhỏ nhưng không ai dám coi thường.

Có một việc mà những tổ chức ngầm khác điều tra được là Hắc Long bang lúc trước từng là ông trùm của đất Long Xuyên. Một khu vực phải nói là rất thiện chiến không thua gì đất Vũng Tàu.

Hiện tại không ai biết ý định của Hắc Long bang là gì.

Lúc này tại nhà hàng của công ty Hắc Long. Trong một căn phòng VIP dành cho thượng khách có ba người đang ở trong căn phòng ấy một nữ hai nam.

“Không ngờ thằng cháu lại làm ra động tĩnh lớn tới vậy. Bây giờ ở thành phố này không ai là không biết tới cháu!” Một người đàn ông lên tiếng. Người đàn ông còn lại là Thu Phong, anh nói “Đó là điều cháu muốn.”. Người nói chuyện với Thu Phong không ai khác đó chính là ông Tuấn, bang chủ của Nhất Hồ bang.

“Ày da! Tôi không ngờ anh đánh nhau giỏi tới vậy. Đúng là ngoài việc đánh nhau ra anh chả giỏi cái gì cả” Một tiếng nói trong trẻo vang lên ngay cạnh Thu Phong, không ai khác ngoài Hạ Nhược Y. Thu Phong lườm Nhược Y một cái nói “Thích trêu nhau à?” “Tôi thích trêu anh đấy làm gì tôi?” Nhược Y chu cái mồm lên cãi lại Thu Phong.

Ông Tuấn ngồi phía đối diện cười hà hà nói “Thôi thôi được rồi. Yêu đương gì để về nhà đi, hôm nay chú tới đây để chúc mừng cháu có thắng lợi đầu tiên. Uống một ly với chú” vừa nói ông Tuấn vừa cầm một trung rượu đã rót sẵn lên mời Thu Phong. Thấy vậy anh cũng lười cãi với Nhược Y liền cầm một ly rượu lên cùng ly với ông Tuấn. “Cháu nữa!” Nhược Y không biết từ lúc nào trong tay đã có một ly rượu cũng cầm lên cùng với ông Tuấn rồi tự mình uống rất là vô tư.

Thu Phong ngồi đó há mồm ra nhìn nói “Con gái gì mà uống kinh thế?”. Nhược Y quay qua nháy mắt với Thu Phong cười nói “Anh quên thân phận tôi là gì rồi à?”. Đúng vậy! Thân phận của Nhược Y là một điệp viên, tất nhiên việc uống rượu với cô là việc rất dễ dàng. Nếu một điệp viên để say khi làm nhiệm vụ thì rất nguy hiểm. Mà đã là điệp viên nhất là với phụ nữ, họ thường dụ dỗ đàn ông, muốn dụ dỗ đàn ông thì phải chuốc cho họ say. Mà họ chưa say mà mình say là chết. Nên việc Nhược Y uống rượu giỏi là lẽ đương nhiên.

Ông Tuấn cũng đã tiếp xúc với nhiều thành phần trong xã hội nên việc thấy đàn bà uống rượu bia giỏi cũng là lẽ bình thường với ông Tuấn. “Uống tốt!” ông Tuấn khen Nhược Y một câu, thấy vậy Nhược Y cười duyên một cái khiến ông Tuấn cũng đỏ mặt. Thật sự phải nói là Nhược Y rất đẹp, không những đẹp mà còn sắc sảo. Nhưng loại phụ nữ như vậy rất nguy hiểm, đã vậy lại còn là người của thằng cháu. Thằng cháu này thậm chí còn có thể uy hiếp tới ông nếu muốn.

Cùng lúc đó ăn bắt đầu được đưa tới trên bàn ăn. Nhân viên phục vụ bước vào chào hai người Thu Phong với ông Tuấn rồi để đồ ăn lên, sau đó chào cung kính tự động lui ra không dám đứng ở trong như thường lệ. Bình thường nhân viên phục vụ phòng VIP lúc nào cũng đứng ở trong để phục vụ khách liên tục khi họ yêu cầu, nhưng đây là trường hợp đặc biệt có bà chủ ở đây, có chết họ cũng không dám đứng ở trong. Lỡ nghe được chuyện gì là hỏng đời.

Thường thì ở công ty của Thu Phong những người có chức quyền cao mới biết Thu Phong là chủ tịch công ty còn những nhân viên phục vụ hay quản lý bình thường chỉ biết tới Lan Nhi là quản lý của họ và Nhược Y là người trả lương cho họ cũng như bà chủ. Rất ít người biết đến Thu Phong.

Đang ăn dở thì ông Tuấn nói “Phong này!” Thu Phong đang ăn thì quay sang dạ một tiếng, ông Tuấn lại nói tiếp “Nếu cháu muốn chủ hỗ trợ cái gì thì cứ nói không phải ngại”. Nghe xong Thu Phong thầm chửi trong đầu “Ngại cái rắm!” Lúc trước anh chưa có gì, muốn kiếm thêm thu nhập cho việc thành lập bang hội phải tính kế, thậm chí là đánh nhau mới có chân trong việc giao dịch vũ khí.

Dù chuyện buôn lậu vũ khí bây giờ đối với Thu Phong cũng chẳng đáng nhiều tiền nhưng sau này rất cần vì bang cần thêm nhiều vũ khí cho thành viên mới. Suy nghĩ một hồi Thu Phong vẫn chưa nghĩ ra chuyện gì liền nói “Tạm thời thì chưa có gì nhưng cháu với chú hạn chế gặp nhau. Khi nào ổn định thì hãy tính sau.”. Ông Tuấn gật đầu nói “Chú hiểu. Cháu sợ liên lụy chú nếu như có dính líu tới Hắc Long phải không?”. Thu Phong gật đầu nhẹ một cái rồi lấy điều thuốc lên châm.

Ông Tuấn thấy vậy nói tiếp “Cháu không phải sợ chuyện đó! Công khai luôn thì thẳng nào dám đưng tới cháu?” lúc này Thu Phong lắc đầu nói “Không phải chuyện đây! Chỉ là cháu không muốn dựa hơi ai thôi. Con đường của cháu sau này còn dài lắm, cháu không muốn ở lý cái đất này đâu chú yên tâm”. Thu Phong đã nói vậy ông Tuấn cũng không nói thêm gì nữa. Quả thật dù Thu Phong và lão có công khai mối quan hệ thì cũng vậy. Cũng chỉ làm Thu Phong đứng lên dễ hơn thôi.

Dù không sợ hai bang kia nhưng nếu Hắc Long và Nhất Hồ công khai mối quan hệ với nhau thì rất có thể cả hai sẽ bị hai bang kia hợp sức lại tấn công. Vì Hắc Long bang mới xuất hiện quá kiêu ngạo, dám tuyên bố với thế giới ngầm của thành phố này là sẽ thống nhất tất cả.

Đất Vũng Tàu tuy nhỏ nhưng rất có tiềm năng. Nền kinh tế thuộc top của quốc gia, mỗi năm thành phố này du nhập với ba mươi ngàn người mỗi năm tới đây để định cư. Chỉ trong vòng mấy năm nữa thôi thành phố Vũng Tàu sẽ trở thành một thành phố lớn. Tới lúc đó các bang hắc đạo ở các thành phố lớn như Sài Gòn sẽ tập trung về đây đánh chiếm địa bàn. Vì vậy Thu Phong phải nhanh chóng khuếch đại thực lực bản thân để thu tóm đất cảng này.

Sau bữa tiệc Thu Phong trở về văn phòng của mình. Anh cầm điện thoại lên tính gọi cho mẹ để báo cho mẹ anh tin vui là hôm nay sẽ đi mua nhà mới. Từ lúc thành lập công ty tới giờ Thu Phong giấu cả mẹ lẫn Thiên Long không cho họ biết. Đơn giản vì anh không chắc mình sẽ thành công hay công, báo cho họ rồi khi mình thất bại còn mất mũi dùi mà gặp họ. Nhưng bây giờ cũng đã được một tháng trôi qua, công ty đã vào quỹ đạo và đã bắt đầu có những lợi nhuận đầu tiên.

Nhờ phương tiện truyền thông qua mạng Thu Phong đã có những hợp đồng kha khá về buôn bán nhà đất. Cũng như danh tiếng của nhà hàng hay quán bar, chỉ có công ty bảo vệ chưa có gì tiến triển nhiều. Từ đầu tới giờ trong khoảng tiền một trăm tỷ anh cũng chỉ xài khoảng ba mươi tỷ trong việc trả lương cho nhân viên cũng như lập quán bar thôi. Còn tới bảy mươi tỷ thì hiện tại công ty đang có lời nên việc trả lương sẽ trích từ tiền công ty.

Nói là nói mua nhà chứ mua căn nhà khoảng mấy tỷ đủ mấy mẹ con ở là được, căn nhà kia lại quá nhỏ đã vậy nằm sát chân núi. Vào những ngày mua muối rất nhiều, cũng có hại cho sức khỏe của mẹ anh.

Cầm điện thoại lên Thu Phong đang bấm vào dãy số của mẹ thì điện thoại bất ngờ vang lên. Là số của lão Đức Công gọi tới, Thu Phong nhấc máy lên “Alo”. Đầu dây bên kia lên tiếng “Alo! Phong à?” “Vâng!” Thu Phong lịch sự trả lời.

Lão Đức Công bên kia đang nằm ở phòng massage nghe điện thoại nói “Hôm qua cậu làm tốt lắm! Chúc mừng nhé, bây giờ trong giới hắc đạo không ai không biết tới Hắc Long bang, không ai không biết tới Thu Phong cậu.”. Thu Phong nhàn nhạt trả lời “Kết quả như ông muốn phải không?”. Đầu dây bên kia cười haha nói “Ha ha, tất nhiên nhưng động tĩnh lớn quá cũng làm tôi phát khổ khi nói chuyện với cấp trên đây. Khi bên trên nghe tới tên cậu thì họ cũng thăm giật mình rồi cúp máy. Tôi cũng chả biết tốt hay xấu nữa!”

Thu Phong kinh ngạc nói “Vậy à?”. Cũng phải, nơi hai bang thanh toán lẫn nhau là ở giữa con đường cái, muốn thiên hạ không biết cũng khó. Sau đêm hôm qua Thu Phong không biết phải tốn bao nhiêu nước để dội sạch máu ở trên đường. Và cũng bất lợi khi những anh em bị thương phải thuê bác sĩ bên ngoài về băng bó, không thể đưa đi bệnh viện được rất dễ gây chú ý.

Thu Phong cũng đã nghĩ có nên lập một cái bệnh viện tư nhân không. Nhưng tiền bạc hạn chế nên anh cũng không nghĩ đến chuyện đó, không những tốn tiền còn tốn công kiếm bác sĩ tốt. Chuyện lập một cái bệnh viện tư nhân nên để sau.

Cuối cùng lão Đức Công để lại một câu chúc mừng rồi cúp máy.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Nín đi rồi tôi cho cô đi !

Hôm nay là 20/10 ngày lễ của phụ nữ Việt Nam. Trùng hợp đây cũng là ngày Thu Phong rủ mẹ và em trai đi mua nhà, thật sự ra anh chẳng biết tới cái ngày 20/10 nó còn tồn tại hay không.

Hiện tại Thu Phong đang ở trong công ty xử lý vài việc vặt xong anh đi xuống tầng hầm lấy xe.

Thu Phong ở tầng mười đi xuống tầng hầm bằng thang máy thì vừa ở tầng ba cửa thang máy mở ra. Hạ Nhược Y đi cùng Lan Nhi đang ôm một đồng tài liệu trên tay cùng nhau bước vào. Thấy Thu Phong cũng trùng hợp đứng ở trong Lan Nhi cúi đầu chào một tiếng “Chào anh!” rồi im lặng. Dù gì bây giờ Thu Phong cũng là chủ tịch của công ty này, đã làm công cho người ta thì phải lễ phép cũng là lẽ tất nhiên.

Hạ Nhựt Y thấy Thu Phong liền nói “Yo! Anh chủ tịch nhà ta hôm nay đi đâu thế? Tôi nhớ không nhầm còn trong giờ làm mà?”. Thu Phong tâm trạng cũng đang vui không để ý tới lời trêu chọc của Nhựt Y nên không nói gì. Đối với Thu Phong tốt nhất đừng dính líu tới người đàn bà này về chuyện gia đình.

Thấy mình bị bỏ Nhựt Y cũng chẳng thêm quan tâm nữa bèn quay sang nói chuyện với Lan Nhi. Đỉnh cao của sự khinh bỉ là im lặng, Thu Phong đang im lặng tức là khinh bỉ. Chuyện cô bị Thu Phong bỏ dường như là mỗi ngày, tại ngày nào cô cũng chọc anh, chỉ có khi nào nói chuyện đằng hoàng Thu Phong mới trả lời.

“Reng reng ...” Điện thoại Thu Phong vang lên. Là số của Thiên Long, Thu Phong nhắc máy lên nghe “Alo?” “Anh hai hả?” “Ồ có gì không?”. Giọng Thiên Long bỗng trở nên háo hức “Em nghe mẹ nói hôm nay anh đi mua nhà hả? Em đi với, em xin nghỉ học buổi chiều để đi nè!” “Ồ rồi! Ở nhà đi tao về giờ” “Vâng!”.

Thu Phong cúp máy bỗng thấy gì lạ lạ anh quay đầu sang thì Nhựt Y từ lúc nào đã dí sát tai vào gần anh nghe lén. Thu Phong làm mặt ngẫu nói “Này! Nghe gì thế bà nội?”. Nhựt Y gãi đầu cười haha nói “hihi có gì đâu. Anh đi mua nhà hả ngài chủ tịch?”. Mặt Thu Phong dần ra không nói gì. Rắc rối tới rồi, anh chỉ biết là vậy.

Thang máy đã đi xuống tầng hầm, theo đó Thu Phong bước ra. Nhựt Y từ đằng sau chạy theo nói “Cho em đi với!” rồi quay sang nói với Lan Nhi “Em đem mớ tài liệu này hoàn thành rồi gửi qua mail cho chị nhé, chị đi với anh chủ tịch có việc!”. Lan Nhi thừa biết là chuyện gì liền cười đều nói “Vâng chị đi vui về”. Phải nói đây là cơ hội hiếm có để Nhựt Y ra mắt mẫu hậu nhà Thu Phong, căn bản cô không thể nào tán nổi cái thằng đàn như Thu Phong được nên cô phải tiếp xúc với gia đình anh trước.

Thấy Nhựt Y đi theo mình Thu Phong càng lúc càng bước nhanh hơn, tuy không quay đầu lại nhưng anh vẫn cảm giác được Nhựt Y đi kè kè sau lưng. Đi được một đoạn Thu Phong liền dừng lại quay lưng nhìn chằm chằm vào Nhựt Y quát “Sao cô lại thích đi theo tôi vậy?”. Nhựt Y nhún vai tỏ vẻ vô tội nói “Là một giám đốc thì đi theo chủ tịch của mình có gì sai không ta?”.

Phải nói là hơn tháng qua tiếp xúc với Nhựt Y, Thu Phong cảm thấy ngoại trừ công việc ra thì cô ta rất là nhây. Từ việc ăn mặc của Thu Phong cô cũng ý kiến, tới việc ăn gì vào giờ nào cũng ý kiến. Nhất là lúc Thu Phong đi gặp tiểu đệ thì cô luôn luôn bám lấy Thu Phong. Thi thoảng cô ta cũng mất tích đâu đó vài ngày rồi lại xuất hiện như không có chuyện gì. Thu Phong có hỏi cũng không thèm nói chỉ nói là công việc của mặt vụ thôi.

Mà một khi đã bị Nhựt Y bám lấy dù Thu Phong có chửi cỡ nào vẫn mặt dày đi theo. Riết mà bây giờ ai cũng nghĩ cô ta với anh là một cặp. Được tiếng mà không được miếng.

Thu Phong lại quát lên “Tôi đi công chuyện riêng của tôi cô đi theo làm gì?”. Nhựt Y lè lưỡi đáng yêu nói “Anh đi mua nhà với gia đình chứ gì? Tôi nghe hết rồi” “Thì sao? Tôi đi với nhà tôi cô đi theo làm gì? Có liên quan gì không?”. Nhựt Y vỗ tay nhây căng lên nói “Vậy thì đúng rồi. Gia đình anh là gia đình tôi. Mẹ của anh cũng là mẹ của tôi, mà em của anh cũng là em của tôi!”

Không biết từ lúc nào Nhựt Y lại thích chọc Thu Phong tới vậy. Bình thường cô rất lạnh nhạt với đàn ông xung quanh, nhưng gặp được Thu Phong lần đầu. Lúc đó Thu Phong chăm chú nhìn cô làm cô được thành tựu như những thằng đàn ông khác nhìn cô. Nhưng lúc sau Thu Phong lại chẳng thêm để ý tới cô, thậm chí còn cảm thấy cô phiền phức. Điều đó đụng lên lòng tự ái của một đẹp viên như cô nên cô quyết định chinh phục được Thu Phong. Dù cô và Thu Phong chỉ trong quan hệ đồng nghiệp bình thường và anh cũng hứa là sẽ phục hưng lại gia tộc cho cô nếu cô giúp anh đi lên.

Nhưng phụ nữ họ không dám chắc chắn điều gì khi người đàn ông hứa sẽ giúp mình mà họ chưa thuộc về mình. Ai biết được sau này Thu Phong trở mặt thành thù thì cô không làm được gì hần, đến lúc đó cô không có thực lực để làm khó Thu Phong nên cách tốt nhất phải có Thu Phong trong tay.

Mà cũng không ai biết Thu Phong có một cái tật dù đẹp cỡ nào thì đẹp anh mà nhìn nhiều cũng thành bình thường. Từ khi đó là người con gái anh yêu, nên việc tiếp xúc nhiều với Nhựt Y cũng làm anh chai mặt chẳng có cảm giác vì với nhan sắc nghiêng thành của cô ta nữa.

Thu Phong bực mình nói “Cô lấy đâu ra cái khái niệm mẹ tôi là mẹ cô vậy?”. Nhựt Y làm vẻ mặt quỵn rũ lại gần vịn vào vạt áo Thu Phong nhẹ nhàng nói “Thì em là của anh nên những gì của anh cũng là của em”. Hơi nóng từ miệng Nhựt Y phả vào mặt Thu Phong làm anh cảm thấy bức rức trong người liền đẩy Nhựt Y ra rồi quay mình đi tiếp. Thật sự cái thằng ế như anh gặp cảnh này không chịu nổi được. Tốt nhất là nên tránh.

Thấy Thu Phong người đi Nhựt Y vẫn tè tè theo sau anh như hình với bóng. Thu Phong lại quay đầu bực bội nói “Cô đi về được chưa?”.

Bỗng nhiên lúc này mặt Nhựt Y méo mó như một đứa con nít cô bắt đầu khóc rống lên “Em có làm gì anh đâu mà anh cứ đuổi em về thế huhu. Em làm gì sai thì anh nói em đừng đuổi em về như thế chứ ...” “Này này! Khóc cái gì thế? Tôi đánh cô đâu?” “Huhu ...” Nhựt Y lại gào khóc rống lên.

Nhựt Y khóc rống lên khiến những người ở dưới tầng hầm bắt đầu chú ý đến hai người Thu Phong. Thấy vậy Nhựt Y càng khóc lớn to hơn và có xu hướng ngồi xuống đất ăn vạ. Thu Phong vuốt mặt mình một phát không biết làm gì liền nói “Thôi được rồi nín đi tôi cho cô đi” “Oa oa” Nhựt Y vẫn khóc, xung quanh bắt đầu xì xào bàn tán Thu Phong thế này thế nọ.

Thực ra những người để xe ở dưới tầng hầm không hẳn là nhân viên công ty, thường là khách của nhà hàng hay khu vui chơi để xe ở đây.

Thấy Nhựt Y vẫn khóc lóc Thu Phong quay qua quay lại cười hà hà mà cô ta vẫn khóc. Cảm thấy mọi người đang chỉ chỏ mình Thu Phong hết cách bèn kéo Nhựt Y ôm vào trong lòng. Anh vuốt tóc Nhựt Y nói “Ngoan ngoan, nín đi tôi cho cô đi mà”. Vừa được Thu Phong ôm, Nhựt Y im phăng phắc không một tiếng động.

Nếu lúc này Thu Phong mà thấy được gương mặt của Nhựt Y chắc sẽ suy nghĩ lại và bỏ mặc cô ở đây. Nhựt Y đang cười một cách rất là khoái chí.

Thật ra này giờ cô đang đóng kịch ăn vạ Thu Phong để được đi theo chứ chả tốt lành gì mà tự nhiên lại khóc. Nhưng không ngờ thành công ngoài sự mong muốn của cô là được Thu Phong ôm dưới ánh mắt của bàn dân thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Hai chữ “Gia đình !”

Nhờ dùng kế mà Nhượng Y được Thu Phong cho đi cùng. Cô hí ha hí hửng như được ra mắt nhà chồng, hót lú lo liên tục.

Thu Phong đi đến chiếc Exciter huyền thoại của mình ngồi lên thì Nhượng Y nói “Anh lấy xe này để đi mua nhà à?”. Thu Phong ra vẻ đương nhiên nói “Ừ!”. Nhượng Y khoanh tay lại làm nổi lên cặp buồm đầy đặn nói “Trời giờ nắng nóng mà anh tính để bác gái ngồi xe máy đi khắp thành phố sao?”.

Thu Phong dường như chưa hiểu ra vấn đề của Nhượng Y nói “Ừ! Có sao đâu?” “Anh đúng là ngố mà. Theo tôi” Vừa nói Nhượng Y vừa kéo tay Thu Phong đi. Cô kéo anh tới một chiếc mercedes S500 màu trắng, đưa chìa khóa cho Thu Phong rồi nói “Lấy chiếc này mà đi.” Thu Phong cầm lấy chìa khóa rồi nói “Cô đào đâu ra lắm xe vậy?”. Nhượng Y mở cửa xe ra chui vào nói “Mấy cái xe này chẳng đáng giá bao nhiêu cả, với số tiền anh hiện có thì mua chục chiếc như thế này cũng được”

Anh cũng mở cửa xe ra ngồi vào rồi tự thủ thi “Chắc cũng phải mua một chiếc để có dịp đi du lịch với nhà nữa!”. Thu Phong đề máy lên rồi bắt đầu lái xe về nhà. Bên cạnh Nhượng Y cứ thi thoảng nói những điều mà anh không hiểu nổi như là “Lát gặp bác gái nói gì đây ta?” “Mình có ăn mặc hở hang quá không?” “Không biết em trai anh ấy nhìn mình xong, thích mình luôn thì khổ.” “Gặp bác ấy nói gì đầu tiên?” “Cái này ... À không ...” Cô tự nói tự đo mặt, Thu Phong ngồi kế bên cũng chả buồn quan tâm nữa.

Hôm nay Nhượng Y vẫn như thường ngày ở công sở cô mặc một bộ váy công sở ôm sát người màu đen với áo sơ mi trắng bên trong. Nhượng Y cài lại cúc áo trên ngực mình lại rồi quay qua nhìn Thu Phong. Tuy vậy vẫn không giấu được bộ ngực khủng của cô, cái cúc áo ngay ngực Nhượng Y căng ra hết cỡ, như muốn đứt ra. Bình thường ở công ty cô cứ cài vào rồi lại bung ra, bực mình cô để hở luôn cho người ta nhìn chơi, nhưng lần này ra mắt mẹ Thu Phong cô không thể để mất hình tượng được.

Mười phút sau Thu Phong lái xe tới trước hẻm nhà mình. May cho Thu Phong đây là Vũng Tàu chứ không phải Sài Gòn, nếu là ở Sài Gòn có mà cả tiếng đi chưa nổi một trăm mét nữa, dù là xe máy còn khó đi chứ đừng nói tới oto.

Anh mở cửa bước xuống xe, Nhượng Y cũng tự động mở cửa ra bước xuống đi theo Thu Phong. Cô chả trông mong gì việc Thu Phong sẽ ga lăng mở cửa cho mình cả, được đi theo là mừng lắm rồi.

Tới trước cổng nhà Thu Phong mở cửa ra bước vào sân gọi Thiên Long “Cu ơi! Thay đồ xong chưa, hỏi mẹ xong chưa đi luôn này”. Nghe thấy giọng anh hai Thiên Long lật đật chạy xa, không như thường ngày Thu Phong hay đi xe máy chạy hăn lên từ xa đã nghe tiếng xe rồi. Lần này không nghe thấy tiếng xe lại thấy anh hai của mình, dù vậy Thiên Long cũng không thắc mắc gì liền gọi mẹ ra.

Thiên Long gọi mẹ xong tự mình xách đít cầm khóa xe chạy ra trước thì thấy ngoài Thu Phong ra còn một người nữa đứng bên cạnh. Thấy em trai mình nhìn vào Nhượng Y, Thu Phong liền nói “Đây là Nhượng Y, đồng nghiệp của anh”. Nghe vậy Thiên Long lễ phép nói “Em chào chị” Nhượng Y mỉm cười chào theo “Chào em”.

Thấy Nhượng Y trong đầu Thiên Long hiện lên dòng suy nghĩ bất chính “Bà chị này thật đẹp a”. Thiên Long không biết Thu Phong dặt dàu thêm một bà chị xinh đẹp về đây nữa, lúc trước đi Lam Sơn đã gặp một bà chị xinh đẹp không kém gì lại thêm một người. Cậu cũng cảm thấy tội cho chị của Hà Hải, người đẹp xung quanh anh hai mình cũng vài cô mà ai cũng xinh đẹp hơn chị Hà Hải. Không biết mấy người này như thế nào nhưng Thiên Long cảm thấy chị Hà Hải thân thiện hơn, nếu được chọn chị dâu cho anh hai mình thì Thiên Long chọn bà chị Thu Hương.

Một lát sau mẹ Thu Phong đi ra cầm theo nón bảo hiểm, bà thấy Nhượng Y đứng cạnh Thu Phong liền hỏi “Cháu là ...?” Nhượng Y thấy mẹ Thu Phong liền nhanh nhẩu trả lời “Dạ cháu là đồng nghiệp của anh Phong. Cháu tên Nhượng Y, chào cô ạ!”. Mẹ Thu Phong cười hiền từ nói “Nhượng Y à, tên nghe giống người Hoa ...” Nhượng Y chen ngang vào “Dạ ba cháu người Trung Quốc, mẹ cháu người Việt Nam. Từ nhỏ cháu đã sống ở đây rồi ạ!” “À, ừ ừ thì ra là vậy ...”

Thu Phong lại gần mẹ cầm nón của mẹ cất vô nhà rồi nói “Hôm nay con có vài điều bất ngờ cho mẹ!” rồi quay sang nói với Thiên Long “Cất khóa xe ở nhà đi, rồi khóa cửa cổng lại đi xuống đường”. Thiên Long dạ một tiếng rồi đi khóa cửa. Thu Phong cùng mẹ của mình với Nhượng Y đi xuống đường. Lúc này Nhượng Y lại ôm lấy tay Thu Phong, có mẹ ở đây anh cũng lười cãi nhau với Nhượng Y nên để mặc cô ta.

Mẹ Thu Phong cười hỏi anh “Cái thằng này có gì bất ngờ cho mẹ à? Mẹ từng tuổi này rồi còn gì bất ngờ nữa đâu mà mày phải giấu. Trải qua chuyện của ba mày tới giờ mẹ còn không sao thì có gì làm cho mẹ mày bất ngờ nữa”. Nụ cười hiền từ của mẹ hỏi mình làm anh cảm thấy bấy lâu qua bản thân chưa làm được gì cho mẹ.

Mẹ Thu Phong từng là một người phụ nữ xinh đẹp biết bao người theo đuổi, cuối cùng bà ngã vào một vòng tay của một đại gia theo đuổi bà mấy năm trời đó là bà Thu Phong. Cuối cùng khi lấy nhau bà mới biết ông là một tên trùm xã hội đen, nhưng biết cũng đã quá muộn, dù gì bà cũng gả cho người ta rồi. Khi sinh Thu Phong cuộc sống bà như một bà hoàng nhưng bà lại không thích cuộc sống xa hoa gò bó ấy. Khi sinh đứa thứ hai là Thiên Long thì

bỗng chồng bà bị tai nạn giao thông chết, rồi cảnh sát ập đến nhà bà tịch thu tài sản vì có bằng chứng ông buôn lậu để làm giàu.

Đã vậy bên phía nhà chồng nhận không biết bao nhiêu tiền của chồng bà mà nữ lòng nào ruồng bỏ bà, xem bà với con của bà như những đứa con hoang, bỏ mặc đó không giúp đỡ. Bà cũng không dám đem Thu Phong với Thiên Long về quê vì sợ mất mặt với bà con lối xóm. Cuối cùng bà cắn răng chịu khổ nuôi hai đứa nên người, cũng may lúc đó Thu Phong có nhận thức không đòi hỏi bất cứ thứ gì như những đứa con thiếu gia khác. Thật ra lúc còn nhỏ sống trong giàu có Thu Phong cũng chả thèm đòi hỏi cái gì, và anh cũng ghét nhất cái lũ con nhà giàu đại thế gia.

Lúc ba anh con sống thì đứa nào cũng sợ đít anh, khi ba anh mất rồi cả tài sản cũng bị tịch thu thì bọn nó quay sang sợ và Thu Phong không ra gì.

Cuộc sống mà, đó là điều hiển nhiên. Họ đã nhần tâm với gia đình anh thì anh cũng chẳng trách họ làm gì, thân ai nấy lo vậy.

Xuống dưới đường mẹ Thu Phong thấy anh lại gần một chiếc xe oto sang trọng mở cửa ra mời bà vào thì lúc này bà thật sự ngạc nhiên nói “Con mượn xe của ai vậy?” “Xe của anh ấy đây bác!” Thu Phong tính nói là xe của Nhượng Y thì cô lại nói trước là xe của mình. Lỡ rồi Thu Phong cũng không nói gì mà chỉ gật đầu, dù sao bỏ tiền ra mua xe y như này là được.

Bỗng mắt mẹ Thu Phong lằng lằng, bà khóc.

Thấy mẹ khóc Thu Phong chạy lại hỏi “Mẹ sao vậy?”. Bà dụi mắt nở một nụ cười hạnh phúc vuốt đầu Thu Phong nói “Con trai mẹ đã lớn thật rồi. Không ngờ con giấu lâu tới vậy không cho mẹ biết”. Thu Phong bật cười, anh cũng chẳng biết nói gì hơn. Là thằng con trai anh cũng không để gì rơi lệ, tuy vậy bản thân anh cũng thấy lung lung rồi lại mở cửa cho mẹ vào xe. Bà gật đầu cười âm ập.

Nhượng Y thấy bác gái bắt chợt cô lại thấy tủi thân, tự biết ý cô vào ghế sau ngồi cùng bác gái. Nhượng Y ôm lấy tay mẹ Thu Phong nói “Bác à! Anh ấy còn giấu bác nhiều lắm, lát nữa con sẽ kể hết cho bác nghe. Rồi khi nào về bác thăm trị anh”. Thu Phong đứng ngoài xe nghe vậy liền ngo ngo vô lorum Nhượng Y “Này ...”.

Không quan tâm đến Nhượng Y nữa anh lấy một điếu thuốc ra hút, thở ra một hơi nhẹ nhõm Thu Phong cảm thấy mình chưa thật sự ở bên mẹ nhiều. Bảy năm trời đi quân đội rồi về, về xong lại đi làm tới ngày ít khi gặp mặt mẹ, có gặp anh cũng không nói chuyện nhiều. Tính nhiều khi cũng vụng về trong chuyện gia đình rất nhiều, tuy biết là thương mẹ nhưng anh không thể nói ra một câu con yêu mẹ được. Ai cũng vậy nói ra được câu con yêu mẹ rất là khó.

Thiên Long đi xuống thấy chiến xe cũng há hốc mồm, cậu cười như chưa từng được cười. Ngó dọc ngó nghiêng chiếc xe rồi trầm trồ khen ngợi đủ kiểu. Thấy em trai mình như vậy anh cũng cười cười rồi sút nó vào hàng ghế trước để ghế sau cho Nhượng Y với mẹ tâm sự.

Ngồi lên xe rồi Thu Phong mới chợt nhớ bây giờ đi mua nhà ở đâu đây.

Thấy Thu Phong chưa đi Nhượng Y ngồi phía sau liền nói lên “Biết ngay anh chưa chuẩn bị gì mà! Vậy cũng đòi đi mua quà. Lái xe tới công ty đi, anh quên công ty mình làm gì rồi à?” Nói mới nhớ công ty của Thu Phong là bất động sản, vì vậy cũng liên quan tới nhà cửa nên kiểm bên ngoài chẳng bằng kiểm công ty của mình.

Phía sau Nhượng Y kể cho mẹ Thu Phong nghe tất cả về anh trong những ngày qua. Từ chuyện thành lập công ty cho đến tiền nong do ai tài trợ. Có điều cô nói dối là chuyện tiền bạc Thu Phong được tài trợ nhờ lúc ở trong quân đội có cứu được một đại gia nên họ đầu tư cho Thu Phong, khi nào anh có tiền rồi trả lại họ và không lấy lời.

Thậm chí cô còn thêm mắm thêm muối nào là công ty gặp khó khăn trong lúc khởi đầu, nhờ cô và Thu Phong cùng cố gắng nên mới vượt qua. Càng nghe bà càng cảm thấy con trai mình càng lúc càng trưởng thành, bà cứ ngỡ nó sẽ theo quân đội cả đời. Rồi chả biết khi nào gặp lại đứa con của mình.

Thu Phong lái xe tới công ty bà càng ngỡ ngàng hơn. Trong tháng qua đây là khu nổi nhất thành phố, luôn luôn được người dân chú ý từ nhà hàng, khu vui chơi giải trí cho đến lĩnh vực kinh doanh bất động sản. Bà cũng không ngờ con trai mình là chủ của nơi này. Thiên Long cùng bạn mình cũng có tới đây chơi nhưng không ngờ nơi này lại là của anh hai mình. Trong đầu cậu bây giờ đang nghĩ cách làm sao để khoe với bạn bè là nơi này của anh mình.

Thấy biểu cảm của mẹ và em trai lòng Thu Phong bỗng thấy nhẹ hơn. Anh nghĩ cứ hòa bình như thế này có phải tốt hơn không.

Nhưng đời không như anh nghĩ. Tình hình chính trị của thế giới bây giờ đang rất căng thẳng. Nga và Mỹ đang có động thái lớn, chưa biết khi nào sẽ xảy ra chiến tranh. Mà khi hai nước lớn đấu nhau thì những nước nhỏ xung quanh ấy cũng khó tránh được.

Tại sao sống trong hòa bình mà nước nào cũng có quân đội của riêng mình. Vậy cái hòa bình ấy chỉ là hòa bình ảo, chỉ là cái vẻ bề ngoài của mỗi quốc gia. Nếu đã hòa bình thì cần gì tới quân đội rồi khi cần thiết họ lại lấy quân đội ra để gây chiến tranh.

Thu Phong không thích như vậy. Chiến tranh sẽ dập tắt cái từ gọi là gia đình của mỗi người. Nếu được anh muốn là người đập tan cái hòa bình ảo này để tạo ra cái hòa bình thật sự.

Lời của tác: Chương này tuy có vẻ không liên quan nhưng đây là dùng để tạo ra một lý do để Thu Phong chiến đấu vì thứ gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Thiên Long kiếm mối !!

Tuy rằng công ty của Thu Phong cũng có mô giới nhà đất nhưng lựa chọn một hồi. Chạy quang thành phố cả buổi chiều cũng chẳng tìm được căn nhà hay mảnh đất nào ưng ý. Có những ngôi nhà hoặc mảnh đất mặt tiền thì lặt quá ồn ào, mẹ Thu Phong lại không thích. Còn những nơi im ắng thì lại cách quá xa thành phố không tiện cho việc đi lại. Nên cuối cùng hai mẹ con quyết định mua mảnh đất đằng sau nhà để xây lên một kè Thiên Long la inh ỏi đời ở nhà mặt phố để tiện đi chơi.

Mảnh đất sau nhà Thu Phong rộng hơn 1000m2, đó là một mảnh đất dùng để trồng xoài của nhà ve chai kia. Mà nhà ve chai kia không phải là chủ mảnh đất ấy. Ông chủ mảnh đất ấy là một nhà kinh doanh, nhưng không biết vì tội gì mà ông ta phải ngồi tù bốn mươi năm. Từ lúc Thu Phong chuyển tới đây cho tới giờ vẫn chưa thấy ông ta ra chắc là chết trong đó không chừng.

Nhưng với quan hệ của Thu Phong thì việc liên lạc với ông chủ mảnh đất đó là chuyện dễ dàng.

Qua ngày hôm sau Thu Phong cho người điều tra thông tin về chủ của mảnh đất đó.

Thông tin được đưa về. Chủ mảnh đất ấy họ tên đầy đủ là Cao Hữu nghĩa 62 tuổi. Tình hình hiện tại ở trong tù. Lý do “Chủ mưu sát hại cả một gia đình công viên chức nhà nước”. Lĩnh án chung thân nhưng bồi tiền vào được giảm án còn 40 năm, thụ án 23 năm, còn 17 năm. Vĩnh viễn không được giảm án. Hiện đang trong trại giam Thủ Đức Z30D.

Hiện tại Thu Phong cần xây nhà gấp để kịp đón tết năm nay. Thu Phong quăng xấp tài liệu trên bàn rồi móc điện thoại ra gọi cho Đức Công.

“Alo. Chú Công à?” “Ừm. Cậu gọi tôi có gì không?” “Là vậy ...” Thu Phong nói ra lý do muốn gặp người tên là Cao Hữu Nghĩa. Nghe vậy lão Công liền nói “Cậu biết ông ta là ai không?”. Thu Phong thắc mắc hỏi “Có vấn đề gì sao?”. Đầu dây bên kia liền nói “Tất nhiên. Ông ta cũng giống tôi cũng là người dòng dõi chính của một gia tộc lớn”.

Thu Phong ồ lên một tiếng rồi nói “Cũng không liên quan đến tôi, tôi chỉ cần mua mảnh đất của ông ta thôi. Ông chú giúp tôi được không?” “Tất nhiên là được, dễ dàng là khác! Vậy cậu tính khi nào gặp?” “Mai!” “OK”.

Thu Phong quăng điện thoại lên bàn rồi ngồi ra đó không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tính tới giờ Thiên Long đã được Thu Phong huấn luyện được ba tháng. Từ đó cũng hình thành cái tật cho Thiên Long là hay múa võ linh ta linh tính mọi lúc mọi nơi. Do tuổi trẻ chân tay còn tăng động nên nhiều lúc Thiên Long hay giỡn với bạn bè các thể võ.

Tuy Thiên Long học ở một trường điểm, hiếm có thành phần bất hảo nhưng cũng gây cho cậu một vài rắc rối vì tính hiếu thắng của mình.

Chẳng hạn như có lần trong giờ thể dục cậu hay múa may linh tính, nói thật ra là ôn lại những kỹ năng mà Thu Phong dạy cậu. Việc đó đã lọt vào mắt của tên đội trưởng câu lạc bộ Vovinam trong trường.

Hắn tên là Phạm Minh Vương, lớp 11, trên Thiên Long một lớp. Và đang là đội trưởng Vovinam của trường. Bên ngoài thì là thành viên trong đội tuyển Vovinam thành phố. Từng đạt huy chương vàng hai lần ở hạng cân 60kg. Một giải liên tỉnh và một giải toàn quốc vào năm ngoái.

Thiên Long trước giờ nổi tiếng trong trường trung học phổ thông Vũng Tàu là cực kì đẹp trai, thậm chí thi đấu vào năm nay cũng do Thiên Long thủ khoa với số điểm gần như tuyệt đối. Trường chuyên trong thành phố từng mời cậu về học nhưng nhất quyết cậu không chịu. Thứ nhất trường đó là trường chuyên, cơ sở vật chất cực kì hiện đại đồng nghĩa với học phí cực kì cao với điều kiện nhà Thiên Long lúc đó không thể nào lo nổi. Thứ hai trường quá xa cũng không tiện cho việc đi lại. Nên cậu quyết định học ngôi trường đứng thứ nhất không phải chuyên là trường điểm Vũng Tàu. À còn gần nhà nữa.

Thậm chí các bạn nữ trường khác còn biết đến Thiên Long chứ đừng nói là trong trường. Vì vậy cũng khá nhiều người cổ kị cậu. Thêm việc dạo này bỗng dưng Thiên Long hay múa võ lung tung làm câu lạc bộ Vovinam chướng mắt rất nhiều lần nhưng họ cũng không đếm xỉa đến Thiên Long làm gì. Vì đụng võ Thiên Long một cái là cả đám nữ ồn ào lên rất nhức đầu.

Vào một ngày đẹp trời không mưa không nắng và có gió. Trong lúc ra về do múa may làm sao Thiên Long vô tình đụng trúng người Minh Vương. Dù đã xin lỗi rồi rít nhưng đối phương vẫn không để Thiên Long đi.

“Mày là Thiên Long phải không?” Minh Vương người bị Thiên Long va phải hỏi. Thiên Long gật đầu nói “Đúng vậy. Xin lỗi đụng trúng anh, em không cố ý”. Minh Vương cười khẩy “Mày tưởng xin lỗi là giải quyết được mọi chuyện sao?” “Đúng vậy mày tưởng xin lỗi là xong à?” “Đụng trúng người ta xong thích thì đi sao ...” “...” Những tên trong câu lạc bộ Vovinam đi chung với Minh Vương nháo nhào nói theo.

Biết là đối phương cố ý kiếm chuyện với mình Thiên Long cũng không nhượng bộ nữa. Lấy từ tính cách của Thu Phong từ lúc Thu Phong ra ngũ tới giờ Thiên Long cũng có cái kiêu của riêng mình cậu kênh mặt lên nói “Bây giờ mấy người muốn cái gì?”.

Lúc trước Thiên Long rất hiền vì sợ gặp chuyện nhưng từ khi anh hai mình về và đình điểm khi dạy võ cho Thiên Long. Thu Phong có nói một câu “Tao

dạy võ cho mày không phải để trung. Đánh nhau được với thằng nào thì đánh, nếu không tao quăng mày ra đòi người ta đánh mày cũng vậy. Tập quen với chuyện đánh nhau từ bây giờ đi. Cuộc sống này khó nhằn không như mày tưởng đâu. Có chuyện gì thì thằng anh mày ở đây lo hết”. Được câu đó của Thu Phong, Thiên Long cũng không ngại cái gì cả.

Minh Vương nghe vậy cười ha hả nói “Ghe Thằng công tử như mày cũng nói được câu này sao?” lời nói Minh Vương vừa thốt lên lập tức xung quanh cười ồ lên khinh bỉ Thiên Long. Lúc này mấy bạn nữ đi cùng Thiên Long đứng ra trước mặt Thiên Long chống nạnh nói “Này mấy ông học trên người ta một lớp mà không biết nhường bộ đàn em vô sau à? Sao cứ thích làm khó người ta vậy” “Đúng vậy. Cả đám con trai lại đi ăn hiếp một người hiền như Long sao?” “Không đáng mặt con trai” ... Những lời bêu vạc Thiên Long liên tục nói ra khiến Minh Vương nhức đầu. Đa số những người nói giúp Thiên Long đều là thích cậu hoặc là được cậu chỉ bài.v...v.

Cảm thấy quá phiền phức Minh Vương đẩy đám con gái qua bên nhìn Thiên Long nói “Để tránh người ta nói tao ức hiếp mày thì tao với mày đánh một trận. Mày cũng có học võ mà phải không? Thấy ra vẻ kinh lắm mà?”. Đám con gái bị đẩy ra tính nói gì thì bị Thiên Long nhìn sang lắc lắc đầu rồi cậu quay sang nói với Minh Vương “Thích đánh kiểu nào?”. “Vô câu lạc bộ đi! Theo tao.” nói xong Minh Vương quay mình hướng tới câu lạc bộ Vovinam.

Lúc đầu Thiên Long cứ tưởng hẹn đánh nhau bên ngoài nhưng không ngờ là đánh trong câu lạc bộ. Nếu như vậy thì lách được luật của trường là cấm học sinh đánh nhau dù trong hay ngoài trường. Tất nhiên đông người như vậy Minh Vương không thể nào hẹn ra ngoài mà giải quyết được nên cách tốt nhất là đấu một trận được coi như là thể thao trong câu lạc bộ, như vậy nhà trường sẽ không để ý.

Thiên Long đi theo Minh Vương. Những cô cậu học sinh nhiều chuyện cũng đi theo rất đông, tầm mấy chục người. Đám đông ấy gây sự chú ý cho xung quanh, càng lúc càng nhiều người biết chuyện. Thậm chí tới giáo viên cũng biết chuyện nhưng không đáng lo vì đây là coi như là đấu tập với nhau dù không cùng môn võ nhưng khiêu chiến lại được.

Vào tới câu lạc bộ Minh Vương quăng cho Thiên Long một bộ giáp võ gồm áo giáp, bảo hộ hạ bộ, nón và găng tay boxing. Thiên Long vào nhà vệ sinh thay một bộ quần áo thể dục rồi khoác lên mình bộ giáp rồi hỏi “Luật?”, Minh Vương ra vẻ nói “Rất dễ, mày phải khác, tao phải khác nhưng đây là câu lạc bộ Vovinam thì phải theo luật Vovinam. Không dùng gối với trỏ, không được đánh dưới hạ bộ. Đánh đến khi nào bên kia chịu thua mới thôi và người thua phải hoàn toàn chấp nhận một điều kiện của bên thắng”. Thiên Long gật đầu không nói gì rồi mang găng tay võ.

Những gì mà anh hai dạy cho cậu đều là thực chiến, tất cả bộ phận trên cơ thể đều có thể dùng để đánh người dù có phải cận đối phương. Nhưng tuân theo luật thể thao lại quá khó cho Thiên Long.

Trận đấu được bắt đầu với sự có mặt của hơn một trăm học sinh trong đó. Thầy dạy Vovinam ở trường là trọng tài trận đấu.

Cả hai đi lên sàn đấu bắt đầu thủ thế. Minh Vương hai chân đứng ở tư thế nghiêm, chân trái bước lên trước một bước, dài khoảng hai vai, hai gối hơi chùng xuống. Tay trái nắm thành nắm đấm đưa ra phía trước, tay phải để ngang ngực. Minh Vương nhún nhảy đều đều trên mặt đất nhìn chăm chăm vào Thiên Long.

Thiên Long tay trái duỗi ra thành thế đỡ đưa lên trước mặt, tay phải siết lại để ngang thái dương. Chân trái đặt lên trước một khoảng nhỏ, chân phải để ra sau. Đầu cậu cúi cúi sát tay. Thế thủ của Triệt Quyền Đạo. Thật ra Thiên Long chả biết đây là võ gì chỉ biết Thu Phong nói là võ đặc công thì cậu nghe vậy.

Trọng tài hô “Bắt đầu”. Ngay tức khắc Minh Vương lao lên tấn công trước, cậu tung người đá một cước bằng chân phải. Cước tới Thiên Long phản xạ cực nhanh lướt sang phải theo chiều đòn đá của Minh Vương, dùng tay trái kẹp lấy, ngay lập Thiên Long tiến sát vào dùng chân trái của mình gạt chân trái của đối phương.

Minh Vương mất trụ ngã ra, vừa gạt được chân của Minh Vương, Thiên Long không dừng lại đó, gần như liền với nhau Thiên Lâm nhồi cho một đấm vào mặt Minh Vương rồi buông chân phải Minh Vương ra.

Minh Vương ngã ra chưa kịp ngồi dậy thì Thiên Long tiến tới đưa chân định đạp thẳng mặt Minh Vương thì bị trọng tài can ra.

Lượt đầu tiên Thiên Long áp đảo.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Thiên Long soái ca .

Thiên Long trước giờ nổi tiếng là một học sinh chăm ngoan, hiền lành, tốt bụng và đẹp trai trong mắt mọi người ở trường học, đặc biệt là các bạn nữ. Nhưng cái vẻ hiền lành ấy hôm nay đã bị đập đổ hoàn toàn.

Cái viễn cảnh mà Thiên Long đánh Minh Vương một cách nhanh chóng, khi đối phương ngã cũng không tha thì nó hoàn toàn trái lại với hình tượng của cậu. Có lẽ người sốc nhất không ai khác chính là Minh Vương, vừa mất mặt vừa đau đớn.

Minh Vương là người rõ nhất nắm đấm của Thiên Long mạnh như thế nào. Dù găng tay boxing rất là dày nhưng một đấm vừa rồi ngay sống mũi của

Thiên Long không hề nhẹ. Cậu có cảm giác như máu mũi sắp tuôn ra, nước mắt thì rơi ra một giọt. Không phải vì bị đánh đau mà khóc là vì cú đấm ấy mạnh tới nỗi khiến nước mắt cậu chảy ra.

Trọng tài can Thiên Long ra rồi đợi Minh Vương đứng lên để tiếp tục trận đấu. Tên Vương không có não tàn tới nỗi nghĩ vừa rồi do Thiên Long ăn may được, chỉ do hắn quá kinh địch thôi.

Minh Vương đứng dậy nhìn trừng trừng nói “Vừa nãy do tao sơ xuất thôi, lần sau đừng hòng”. Thiên Long nghe vậy cười nhếch mép không nói gì. Trọng tài đưa tay ra giữa hai người rồi hô “Tiếp tục”.

Lần này chưa ai lao lên trước, những trận đấu thường thường là như vậy. Dù cho các trận đấu chuyên nghiệp thì hai tuyển thủ phải nhá đòn nhau một hồi rồi mới tấn công, rất nhàm chán.

Nhưng cái này chỉ áp dụng với người khác, không áp dụng trên người Thiên Long. Thiên Long chỉ là đang chờ đối phương tấn công trước mà thôi.

Minh Vương nhún qua nhún lại rồi nhá một đấm trước mặt Thiên Long, với khoảng cách cả hai là hai mét thì không thể nào trúng được. Từ từ, từ từ Thiên Long càng xích lại gần hơn. Minh Vương không để ý lại đưa chân ra đá thử một đòn.

Ngay lập tức Thiên Long đưa chân ra đập chân của Minh Vương bay trở lại, cùng lúc cậu tiến lên một bước nhồi một đấm vào mặt Minh Vương. Nhanh chóng Vương gạt nắm đấm của Thiên Long ra, nhưng cùng lúc đó một quả đấm móc từ dưới lên ngay giữa cằm Minh Vương “Bumm...”

Siếng niêng, đầu óc quay cuồng Minh Vương liên tục lùi về sau. Không dừng lại ở đó Thiên Long quay người đập một phát vào bụng Minh Vương, nhưng đã có giáp che trở nên không bị gì. Tuy vậy hắn vẫn lùi về sau và té bịch xuống đất.

Lập tức đứng dậy chưa trụ vững thì Minh Vương lại bị Thiên Long bay tới đá một cú ngang vai. Lần này Minh Vương né được bằng cách cúi người xuống.

Đòn đánh của Thiên Long mất trúng đá vào không. Tiện đà quay người lại thì chưa kịp làm gì Thiên Long thấy một bàn chân đang lao tới với tốc độ mà cậu không thể đỡ “Chátтттт...”. Tiếng kêu vang vọng khắp câu lạc bộ.

Vừa rồi một cú đá của Minh Vương ngay giữa sống mũi Thiên Long. Mũi Thiên Long sốc lên thờ không được. Ráng nhìn đau Thiên Long há mồm ra hít một hơi quay mình một trăm tám mươi độ vung tay dùng mu bàn tay để đánh ngay thái dương của Minh Vương.

Không dễ gì ăn đòn, Vương liền đưa tay lên đỡ. Vừa đỡ chưa kịp làm gì thì Thiên Long lại quay người bên kia đánh thêm một cú nữa vào hướng khác “Bốp...” lần này Minh Vương dính đòn. Ngay lập tức Thiên Long đập ngược một cú hồi mã vào bụng Minh Vương để tách ra.

Thừa cơ hội Thiên Long điều chỉnh lại nhịp thở.

Tuy nãy giờ Minh Vương dính đòn nhiều hơn nhưng cú vừa rồi sút vào mặt Thiên Long thì sát thương lớn hơn những gì Thiên Long gây ra cho hắn nãy giờ.

Thiên Long bắt đầu nhún nhảy, cậu nhảy liên tục tung tung trên sàn đấu. Minh Vương tuy dính đòn nhiều nhưng không ảnh hưởng mấy.

Cả hai lại tiếp tục đi vòng vòng sân để kiểm cơ hội lao lên. Lần này Minh Vương không lao lên trước, với kinh nghiệm học võ và đấu bao nhiêu năm trời thì có ngu cũng biết lao lên tấn công Thiên Long trước là lỗ.

Bình thường trên sàn đấu thường có hai loại chính, một là đánh người ta trước, hai là đợi người ta đánh rồi mới phản lại. Thiên Long thuộc típ người thứ hai, đã vậy tấn công không được còn bị lỗ nên Minh Vương quyết định đợi Thiên Long tấn công trước.

Ba mươi giây trôi qua vẫn không thấy Minh Vương tấn công Thiên Long thấy vậy nhếch mép cười một cái. Minh Vương thấy nụ cười của Thiên Long bỗng có cảm giác bất an thì ngay lúc này Thiên đang nhún nhảy bỗng nhiên gặp người xuống một phát “Đùng...”

Thiên Long nhún nhẹ một cái rồi ngay lập tức co cả hai chân lại, khi hai bàn chân vừa chạm sàn đấu nhẹ một cái. Thiên Long bỗng bung người ra đập mạnh một phát vào sàn đấu làm sàn đấu lún xuống một bên gây ra tiếng đùng trầm thấp.

Nhanh như chớp Thiên Long xuất hiện trước mặt Minh Vương. Chưa kịp nghĩ gì thì tên Vương bị ăn thẳng một đấm ngay mặt, tiếp đó một đấm, lại một đấm khác. Liên tục trong mười hai giây không biết Thiên Long đã nhồi bao nhiêu cú đấm vào mặt Minh Vương.

Minh Vương chỉ biết bản thân đang lùi lại liên tục, rồi tay quơ qua quơ lại yếu ớt chả đỡ được một đấm nào của Thiên Long. Ba mươi giây trôi qua Thiên Long gần như dồn hết lực trên mỗi đấm vào mặt Minh Vương, làm hắn không có thời gian để thở, đến cả cậu cũng không thở nổi.

Cảm thấy thể lực còn một ít ngay tức thì Thiên Long rút tay lại dùng chân gạt một phát ngay chân của Minh Vương làm hắn ngã nhào ra phát nữa. Chop lấy thời cơ Thiên Long ngồi lên người Minh Vương rồi chụp lấy cổ tay phải của hắn. Xong cậu ngã ra phía bên phải một chân đặt lên cổ Minh Vương, một chân đặt lên bụng. Cổ tay Minh Vương bị Thiên Long giữ lại giữa háng rồi “AAAAAAAAAAAAA.....”

Minh Vương la lên trong đau đớn. Thiên Long đã khóa tay của hắn và bẻ qua một bên, thấy tên kia la to quá Thiên Long liền giảm bớt lực. Ngay lúc đó do quá đau đớn Minh Vương đập một tay còn lại liên tục xuống xấn hết lên “Thua thua thua. Buông Buông ra ...”.

Thấy vậy trọng tài liền can Thiên Long qua một bên.

Vừa đứng dậy Thiên Long thở hồng hộc như trâu. Dùng quá nhiều lực không cho cậu có thời gian để thở. Dù được Thu Phong đào tạo nhưng hít thở đều đặn cho mỗi đòn thì Thiên Long làm chưa được. Bởi vậy mỗi đòn của Thiên Long gần như dùng hết lực của bản thân, vì vậy cũng khá tốn sức với không hiệu quả.

Và lại đây là đấu theo luật thể thao, nếu như bên ngoài thì tên Vương đã bị Thiên Long đánh gục trong mấy nhịp rồi.

Tuy Thiên Long đã đứng lên nhưng Minh Vương vẫn nằm đó đau đớn ôm cánh tay. Trọng tài cũng như là thầy của Minh Vương tại trường chạy lại đỡ hấn dậy, dưới sàn đấu những tên đi theo Minh Vương lập tức chạy lên đi ngang qua Thiên Long để xem tình hình của hấn.

Thiên Long quay lại nhìn rồi xì kinh bị một cái xong dùng răng cắn lấy dây cột găng tay kéo ra. Cậu tháo găng tay với giáp ném xuống sàn đấu rồi bước xuống dưới mạng giấy, cầm cặp lên đi về mà không nói lời nào.

Lúc này tất cả mọi người xung quanh đều không nói được câu nào. Đây là Thiên Long hiền lành tốt bụng sao? Không! Khác rồi.

Khi Thiên Long vừa bước ra khỏi câu lạc bộ thì bên trong các bạn nữ bắt đầu hét lên “Trời ơi đẹp trai quá” “Bình thường đã đẹp trai rồi, khi đánh nhau em ấy càng đẹp trai nữa” (Học sinh lớp 11 khen □)) ... “Ôi thật là giống soái ca” “Tình yêu của lòng em” “Bla bla bla” Vô số con tim của các bạn nữ đã bị Thiên Long đồn đổ từ hôm nay.

Sau buổi hôm đó Thiên Long càng lúc càng nổi tiếng hơn nữa. Và rắc rối cũng càng lúc càng nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Hoạn nạn biết anh em .

Hôm nay là ngày Thiên Long học cả sáng và chiều. Dù cho sáng có chuyện ở câu lạc bộ Vovinam xảy ra cũng không ảnh hưởng tới người khác là mấy.

Như thường lệ 2 giờ chiều là bắt đầu tiết học đầu tiên. 1 giờ 45 Thiên Long đã có mặt tại trường. Khác với mọi khi, hôm nay rất nhiều người bu lại xung quanh Thiên Long. Họ luôn mồm nói “Sáng nay đánh hay lắm” “Đúng vậy! Tao ghét thằng đó lâu lắm rồi” “Long ơi sáng cậu đẹp trai lắm đấy ...” “Ê dạy tao vài chiêu coi này ...” “...”

Tất cả những lời kêu gọi hay khen ngợi đó Thiên Long đều cười trừ cảm ơn rồi lách người qua khỏi đám đông. Đi được một đoạn thì người cậu không muốn gặp nhất lại xuất hiện ngay trước mặt.

Không ai khác chính là Minh Vương, nhưng có điều lạ là hôm nay hấn lại đứng sau một người to lớn hơn trong khi trong trường hấn lúc nào cũng là người đi dẫn đầu. Tuy vậy Thiên Long vẫn không quan tâm mà đi ngang qua.

“Này ...” Tên đứng trước Minh Vương vươn bàn tay to lớn ra chụp vai Thiên Long lại. Liếc mắt qua nhìn Thiên Long lạnh nhạt hỏi “Chuyện gì?”.

Thanh niên đứng trước Minh Vương với thân hình cao 1m78 cúi đầu lại sát tai Thiên Long nói “Tối nay tám giờ tại khu tam giác vàng. Không ra thì hôm sau đừng nghĩ đến chuyện đi học nữa”. Nghe xong Thiên Long run nhẹ lên một phát rồi hất tay tên đó ra đi vào lớp học.

Ngồi trong lớp học lồng ngực Thiên Long cứ phập phồng, cậu phải thở mạnh cũng chẳng biết vì sao. Thiên Long biết tên vừa rồi chụp vai mình là ai. Không ai khác chính là Hải Bánh, cái tên này cũng do hấn tự đặt.

Hải Bánh có một truyền kì ở trường học này là một thiên tài. Năm lớp 9 hấn thi chuyển cấp lên lớp 10 mà khi thi hấn chỉ mang đúng hai cây bút với một chai nước ngọt. Và khóa của hấn, hấn cũng là người giật ngói vị thủ khoa với điểm cao nhất lịch sử trong trường này với số điểm còn cao hơn Thiên Long một chút.

Không những vậy hấn còn đánh nhau cực kì giỏi. Lớp 7 dám một thân một mình đánh nhau với mười mấy học sinh lớp 11 trường khác. Tuy kết quả thua nhưng bên kia cũng có đến ba bốn tên bị gục tại chỗ không đứng lên được. Điều đó cũng cho thấy Hải Bánh đánh nhau không hề kém.

Vũng Tàu rất là nhỏ, quanh đi quẩn lại quen biết nhau rất nhiều. Hà Hải bạn Thiên Long cũng từng được Hải Bánh chiếu cố trong lúc đánh nhau với người khác. Tuy vậy Hà Hải chỉ là anh em xã giao bên ngoài không thể nào bằng Minh Vương em ruột của hấn. Và sáng hôm nay em của hấn bị một tên bạch mã đánh cho trận, tuy là đấu tập nhưng Thiên Long không hề nương tay dẫn đến Minh Vương bị trật khớp tay phải đi bác sĩ để bẻ lại.

Thiên Long ngồi trong lớp cứ nghĩ đến chuyện Hải Bánh hẹn mình tối nay thì lập tức người cậu run lên nhè nhẹ. Không biết do sợ hay là do phấn khích nữa. Thiên Long siết chặt nắm đấm lại để lấy lại bình tĩnh. Cậu hít vào một hơi dài rồi thở ra.

Ngồi trong lớp thất thần một hồi Thiên Long lại cười. Sợ gì chứ? Anh hai đã về rồi thì sợ đêch thằng nào? Tự động viên bản thân Thiên Long lại tập trung vào việc học.

Đến chiều khi về nhà Thiên Long mới nghĩ lại chuyện hồi chiều. Cậu móc điện thoại ra tìm số của anh hai mình song suy nghĩ cái gì đó cuối cùng lại cất điện thoại vào trong túi.

Thiên Long nằm dài ra trên giường thờ dài. Cậu đang suy nghĩ có nên báo cho anh hai biết không, dù gì bây giờ anh hai cũng là chủ của một công ty. Nếu nói ra có bị anh hai chửi cho một trận hay không? Và nếu không báo cho Thu Phong thì bây giờ cậu không biết là nên gọi cho ai.

Dù gì cũng đắc tội với em của Hải Bính thì chuyện không dễ chơi. Từ trước tới giờ cậu thường nghe về cái tên Hải Bính nhiều nhất. Nói thẳng ra Hải Bính là một tên điên, nó chẳng sợ mẹ con thằng nào. Không những hấn liều với lì mà còn chơi với các anh lớn chị đại, dù là học sinh nhưng Hải Bính cũng xăm trên bắp đùi mình một hình xăm con rồng.

Ở độ tuổi của Thiên Long thì Hải Bính như là một anh lớn không thể nào với tới, nếu bị anh lớn này đề ý tới thì chỉ có con đường là quỳ xuống xin lỗi hoặc ăn đập.

Tuy trước giờ Thiên Long cũng từng đánh qua người nhưng không biết người ta là ai thì đánh cứ đánh thôi. Khi biết người muốn đánh mình là ai thì lại là chuyện khác. Lúc trước Thiên Long yên ổn hiền lành không kiếm chuyện ai không có nghĩa là cậu hiền mà bây giờ nghe anh hai không sợ thằng nào thì lại đâm ra sợ người ta.

Thiên Long dẹp cái suy nghĩ phức tạp ấy qua một bên liền hít vào một hơi sâu rồi lại thở ra. Không biết hôm nay cậu đã thờ dài bao nhiêu lần rồi. Cuối cùng cậu qua phòng anh hai cúi xuống gầm giường lấy một cái thùng đen dài hơn một mét ra.

Mở hộp ra từ bên trong thùng Thiên Long cầm ra một thanh đao dài tám tấc bóng loáng. Bên trong còn có hai con dao găm dài một gang tay cùng với một đôi giày, một cặp song côn hình đầu rồng và một khẩu súng lục màu đen. Tất cả những đồ vật trên đều là của Thu Phong anh trai Thiên Long.

Không phải khi không mà Thiên Long tự ý lục lọi phòng của Thu Phong. Mà do chính anh đã đưa cái thùng này cho Thiên Long xem và nói “Khi nào có chuyện gì xảy ra thì cứ qua đây mà lấy. Lớn rồi anh mày không cần mày đánh nhau nhưng biết chừng mực đừng gây họa lớn. Còn khẩu súng trong này tuyệt đối không được đem ra rất phiền phức hiểu chưa?”.

Được lời đó của Thu Phong, Thiên Long lúc đó cũng để ngoài tai vì cậu chẳng bao giờ đánh nhau với ai hay gây sự với ai. Nhưng hôm nay thì khác chính bản thân cậu đang bị uy hiếp.

Thiên Long lấy thanh đao ra rồi cho vô vỏ đao màu đen có sẵn trong thùng. Tiếp tục lấy đôi giày theo kiểu quân đội của ra nhìn một hồi cậu thấy bên hông đế giày của mỗi chiếc đều có một cái lỗ. Cảm thấy cái lỗ này dường như có tác dụng gì đó Thiên Long lại cầm hai cây dao nhọn hoắt trong thùng ra.

Cuối cùng cậu cũng hiểu vì sao đôi giày đó lại được đặt trong thùng này. Hai con dao ấy dùng để nhét vào bên trong đôi giày.

Thiên Long nhét hai con dao vào hai chiếc giày rồi mang vô. Còn thanh đao cậu đã chuẩn bị sẵn áo khoác cực dày để giấu nó trong người.

Bây giờ cũng đã gần 7 giờ 30. Thiên Long cũng đã ăn cơm với mẹ xong từ lâu.

Ra phòng khách Thiên Long đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ và nói dối với mẹ rằng cậu đi chơi với lớp.

Thiên Long vác xe ra khỏi nhà, cầm điện thoại lên gọi cho Hà Hải thông báo tình hình bản thân đang đụng chuyện với Hải Bính.

“Cái gì? Mày nói đùa à. Làm thế quái nào mày đụng chuyện với ông được?” Đầu dây bên kia Hà Hải thất thố kêu lên. Thiên Long vẫn nhàn nhạt nói “Vậy bây giờ mày ra giúp tao được không?”.

Hà Hải có chút lo lắng nói “Khi nào?”

“Ngay bây giờ!”

“Có gấp quá không? Tao chưa chuẩn bị gì cả. Mà không sao để tao ra nói giúp chắc chắn không sao đâu”

“Mày không đi thì thôi vậy”

Thiên Long cúp máy ngang rồi để máy lên đi đến khu tam giác vàng ở gần ngã tư giếng nước, cạnh khu biệt thự Hội An.

“We don’t thuộc về nhau” Cái nhạc chuông huyền thoại của Thiên Long lại vang lên. Là Hà Hải gọi lại với giọng quyết tâm nói “Mày đang ở đâu?”

“Đang đi!”

“Qua đón tao. Tao với mày đủ rồi”

“Ok!”

Thiên Long mỉm cười một cái. Anh em hoạn nạn mới thấy chân tình.

Hà Hải chơi chung với Thiên Long từ năm cấp hai tới giờ nên hiểu rất rõ tính Thiên Long. Cậu cũng thắc mắc tại sao Thiên Long không gọi cho anh mình,

nhưng nghĩ lại cậu cảm thấy Thiên Long không phải là con người thích dựa vào người khác.

Tuy vậy trước khi đi Hà Hải vẫn để lại một hậu thủ là nhắn tin cho chị gái với nội dung “Em với thằng Long có chuyện!”. Căn bản làm vậy để cho Thu Hương gọi điện báo cho Thu Phong. Hà Hải cũng không dám chắc lần này đi xong còn toàn xác về hay không. Dù nói học sinh không dám giết người nhưng cũng không nói trước được điều gì.

Hà Hải cũng từng có người bạn năm lớp 9 từng dùng dao đâm chết một học sinh khác và phải đi trại cải tạo tới mấy năm. Cuộc sống không nói trước được điều gì nên Hà Hải phải chắc chắn cả hai toàn mạng mới yên tâm. Dù cho Thiên Long không có người anh trai kia thì Hà Hải vẫn quyết định đi với cậu.

Thiên Long cũng từng cứu cậu một lần tại quán bar, tình anh em sâu càng thêm sâu. Không thể nào vì sợ mà bỏ mặc anh em mình một thân như vậy.

Lát sau Thiên Long chạy xe tới trước cổng nhà Hà Hải. Săn nón bảo hiểm Hà Hải nhảy lên yên sau ngồi luôn. Không dừng lại Thiên Long vẫn tiếp tục đi.

Sau lưng Hà Hải vác theo một ba lô lớn khá nặng. Bên trong có đủ thứ cậu tự chế như boom xăng, kiếm tự chế mỏng không thể mỏng hơn, một con dao và một thanh đao khác.

Ngồi sau xe Hà Hải nói vọng lên “Mày cầm gì theo chưa?”. Thiên Long tuy lái xe nhưng tay kia lại gõ cong cong vào bụng nơi giấu thanh đao nói “Đầy rồi!”. Thấy vậy Hà Hải gật đầu “Ok!”

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Nguy hiểm , nguy hiểm !!!!

8 giờ kém 5 phút. Thiên Long chờ Hà Hải từ từ đến điểm hẹn với Hải Bánh từ trước.

Khu tam giác vàng ...

Vừa tới Thiên Long đã thấy không biết bao nhiêu người đã đứng sẵn ở đó giống như đang đợi cậu đến.

Thiên Long dừng xe lại tắt máy rồi cả hai đồng loạt bước xuống xe. Trước mặt họ có gần ba mươi người đa số là cách thanh thiếu niên mười mấy tuổi đầu. Trong nhóm người đó có hai người mà Thiên Long nhận ra, không ai khác chính là Hải Bánh và Minh Vương kẻ cùng Thiên Long đánh nhau sáng nay.

Lấy hết can đảm Thiên Long từ từ bước tới trước mặt Hải Bánh cách chừng năm mét thì dừng lại. Hà Hải không được như thế tuy lấy hết can đảm nhưng bản thân cậu vẫn run lên nhè nhẹ.

Thấy Thiên Long bước tới Hải Bánh cười lớn nói “Tao cứ tưởng là mày không tới chứ?”. Không quan tâm đến thái độ của Hải Bánh cậu lạnh lùng nói “Muốn cái gì nói luôn đi?”.

“Mày đánh em tao thì tao đánh mày vậy thôi”

“Có cái lý do đó nữa sao?”

“Tất nhiên! Hoặc mày quỳ xuống xin lỗi thì tao bỏ qua chuyện này”

“Nếu không?”

“Ăn đập ...”

“Tất cả đánh mình tao sao?”

“Không mình tao đủ rồi”

Hai người đang nói chuyện thì ở dưới nhào nhào lên “Đập chết mẹ nó đi nói nhiều làm gì?” “Đánh nó nhanh đi tao còn về chở bà ngoại đi tập tạ”.

Hải Bánh quay qua sau cười cười, chả nói chả rằng bỗng dưng quay sang bắt Thiên Long một cái ngay mặt. Quá bất ngờ không kịp đỡ Thiên Long lĩnh trọn, không dừng ở đó Hải Bánh lại bay lên đâm tiếp một cái rồi đập Thiên Long văng ra.

Thiên Long lạng quạng lùi lại thì từ lúc nào Hà Hải đã chạy tới trước mặt Hải Bánh ôm lấy hán rồi nói “Khoan đã anh Hải, có gì từ từ nói”. Hải Bánh thấy có người can liền nhìn qua liền biết là người quen hán dừng lại nói “Mày đi đâu đấy?”.

Cảm thấy Hải Bánh không tiếp tục đánh Thiên Long nữa, Hà Hải liền nói “Em bạn của thằng này. Có gì từ từ nói đi anh, nể tình em được không?”.

“Bạn mày à? Tao nghe nói nó bỏ láo lăm. Bây giờ tao muốn đập nó, mày tránh ra, không tao đập luôn cả mày. OK?”

“Nhưng ...”

“Cút!”

Nói xong Hải Bánh đẩy Hà Hải sang nhào lên đánh Thiên Long tiếp. Do quá hoảng sợ Thiên Long chỉ biết đứng trơ ra cho bị đánh. Nếu cậu dám đánh lại thì chưa chắc ai hơn ai, nhưng lần này lại khác. Do tâm lý nên Thiên Long hoàn toàn bị đập một trận nhừ tử.

Hà Hải đứng đó cơ thể cậu bắt đầu run lên nhè nhẹ. Nói gì thì nói tình nghĩa của cậu với Thiên Long vẫn sâu đậm hơn. Cắn chặt răng Hà Hải rút từ trong ba lô ra cây đao lao đến chém một phát vào lưng Hải Bánh đang đánh đập Thiên Long.

“A ...” “Thằng con chó này ...” Bất ngờ Hải Bánh bị chém một phát ngay lưng không rõ lý do, quay sang mới thấy người chém mình lại là thằng mình từng giúp một lần, hấn điên cuồng gào lên.

Quyết định lần này của Hà Hải nói thực là không còn đường thoát. Tất cả anh em bạn bè ăn chơi hay đánh nhau của Hà Hải ai ai cũng biết tới Hải Bánh và ai cũng nể hoặc không thì cũng là đàn em của Hải Bánh. Phải quyết tâm lăm Hà Hải mới xuống một đao này để cứu bạn mình.

Hải Bánh đánh Thiên Long rất ác, đòn nào cũng đánh vào mặt, ba sườn liên tục. Có trâu bò đến cỡ nào Thiên Long cũng không chịu nổi.

Lúc này gương mặt của Thiên Long be bét máu, cậu ôm bụng thở hồng hộc như một con trâu nhìn lên Hà Hải mỉm cười một cái thật sâu.

Nhưng đây cũng không phải là lúc để cười. Hà Hải vừa xuống một đao với Hải Bánh thì ngay lập tức gần ba mươi con người phía sau rút hàng ra ủa lên nhắm vào Hà Hải.

Cảm thấy có gì không đúng Hà Hải quay đầu lại thấy cảnh tượng trên liền hét lên “Chết mẹ rồi! Chạy mau Long ...” Vừa dứt câu Hà Hải cầm đầu chạy bán sống bán chết tới phía Thiên Long đỡ nhau mà chạy.

Thiên Long ra về là còn chạy được, Hà Hải liền buông ra. Vừa chạy Thiên Long vừa cởi áo khoác ném ra ngoài bỏ hẳn cả xe máy dựng ở đó mà đâm vào trong hẻm chạy lấy chạy để. Tiện thể cậu rút cây đao trong người ra.

Cả hai đang điên cuồng chạy vào con hẻm nhỏ gần đó. Phía sau người đuổi theo sát nút. Đang chạy được một nửa con hẻm thì Thiên Long nghe thấy rất nhiều tiếng xe máy phía trước. Ngay lúc cậu suy nghĩ thì ngay ngã tư của con hẻm đã bị mấy chiếc xe máy chặn ở đấy với sáu tên cầm vũ khí đứng sẵn ở đó.

Thiên Long chỉ kịp quay sang nói với Hà Hải “Chạy qua luôn đi” rồi bất chấp phía trước bị chặn cậu vẫn lao lên. Vung đao chém những tên trước mặt, Hà Hải thì cúi mình quơ đao tùm lùm. Cả hai cùng đập lên yên xe nhảy qua, chưa kịp mừng thì lại có nhóm mấy người vác đao kiếm lao tới.

Trái, phải cũng có sáu bảy người lao đến. Đứng trước phía sau hai bên tất cả đều bị chặn. Hai người Thiên Long cùng đường không thể chạy tiếp đành phải đứng lại. Thiên Long lẫn Hà Hải đều thở hồng hộc một hồi mới bình thường được.

Lúc này Minh Vương đứng ra từ trong đám người quát “Mày chạy đi con chó? Lần này đừng mong sống được”. Hai người Thiên Long tựa lưng vào nhau không nói gì. Bây giờ Thiên Long đang nghĩ cách làm sao để chạy thoát khỏi đây, nhưng nhìn đi nhìn lại không có lối hồng nào để phá vòng vây.

Thiên Long cười khì khì quay sang cay đắng nói với Hà Hải “Xin lỗi! Làm liên lụy tới mày rồi ...”. Hà Hải tuy không quay đầu lại vẫn nói “Mày điên quá. Anh em sống chết có nhau, ráng cầm cự đi, tao nhờ chị tao báo cho anh mày rồi”. Thiên Long lại không cho là đúng “Anh tao tới cũng không kịp đâu”.

Cả hai chưa nói được mấy câu thì đám người kia bắt đầu lao đến. Thiên Long hét to một tiếng rồi lao lên, Hà Hải cũng vậy. Đường cùng rồi Thiên Long chả còn biết sợ là cái gì nữa. Võ mà Thu Phong dạy cậu lúc này cũng chả còn phát huy tác dụng, đầu óc Thiên Long bây giờ không còn tỉnh táo nữa cứ lao lên chém loạn. Chỉ có phản xạ mà Thu Phong huấn luyện cho mới có tác dụng.

Thiên Long lao lên dùng lực mười phần chém vào tên gần nhất, tên đó cũng vung đao chém về phía Thiên Long. Không né tránh không đỡ cả hai đều chém vào nhau. Đao của tên kia sượt qua vai Thiên Long làm cậu bay mất một miếng da nhưng đao của Thiên Long tuốt thẳng cánh tay của đối thủ.

Về phía Hà Hải vừa đánh vừa lùi vừa chạy loạn, cậu cứ vung đao lung tung không ai nhào đến được.

Thiên Long chém được một tên liền đập hấn qua một bên lao lên phía trước chủ động tấn công hơn năm người trước mặt. Cậu vung đao lên chém xuống kiếm tự chế của tên khác khiến cây kiếm hấn gãy ra đao găm thẳng vào vai tên đó. Tuy vậy Thiên Long lại bị tên khác chém một phát vào lưng.

Cắn răng Thiên Long rút đao lại vung một phát ra sau lưng, tên vừa chém Thiên Long né không kịp bị chém ngang ngực một rãnh khá sâu. Lúc này Thiên Long lại bị chém một phát nữa ngay lưng. Không thèm quay người lại cậu lao đến tên khác trước mặt điên cuồng vung đao chém hấn.

Một cảnh tượng loạn ầu. Thiên Long đã thê thảm Hà Hải càng thê thảm hơn vậy. Tuy đã dùng cách vừa đánh vừa chạy nhưng Hà Hải vẫn bị chặn lại. Tính thời gian tới giờ đã được một phút, Thiên Long ăn ba đao lên lưng, một đao sượt qua vai còn với Hà Hải lĩnh hơn mười nhát lớn nhỏ khắp người. Toàn thân Thiên Long với Hà Hải nơi đâu cũng toàn máu với máu.

Bên này Thiên Long đang đánh với gần hai mươi người thì bên kia Hà Hải cũng bị mười tên dí chém.

Đang chạy thì Hà Hải bị vấp té ngã lăn ra đường. Lợi dụng thời cơ đấy mấy tên kia lao lên chém xuống người Hà Hải. Đúng lúc này Thiên Long vừa kịp thấy bất chấp bản thân đang nguy hiểm cậu ném thanh đao của mình về phía những tên đang chém Hà Hải.

Mấy tên kia chưa kịp chém thì thấy đao bay tới vội vàng né tránh. Lợi dụng thời cơ đó Hà Hải đứng lên chạy tiếp. Không còn vũ khí trong tay Thiên Long quay mình chạy luôn.

Vòng vây bây giờ đã loạn hai người Thiên Long lại tiếp tục chạy. Không quan tâm vết thương trên người như thế nào nhưng cả hai người chỉ cần biết không chạy là chết.

Chạy vào một con hẻm khác ngay đó. Được một đoạn thì cả hai buộc phải dừng lại vì đây là con hẻm cụt.

Mặt Hà Hải tái mét “Lần này bỏ mẹ thật rồi mày ạ”. Thiên Long gật đầu không nói gì rồi lại quay lưng sang nhìn những tên đang dí theo tới nơi. Phải nói là Thiên Long xui đủ đường bây giờ trên người không còn vũ khí gì cả, cái cặp mà Hà Hải mang theo thì ném từ khiếp nào để chạy rồi, nó còn quên cả vụ có boom xăng trong đó nữa.

“Phải bình tĩnh. Phải bình tĩnh ... Bình tĩnh ...” Thiên Long nói thầm trong đầu liên tục tự động viên bản thân. Hít vào một hơi sâu thì những tên kia đã đuổi tới nơi. Thay vì nhào lên chém cả hai thì cả đám đứng lại cười mỉa mai “Sao không chạy tiếp đi?” “Xem mày chạy đâu được hai thằng ngu ạ ...” “Bây giờ mày có quỷ xuống thì tui tao cũng không tha cho mày được ...” “...”

Thiên Long vẫn không quan tâm đến lời của những tên đó Thiên Long cuối cùng cũng lấy lại được bình tĩnh. Cậu cười nhếch mép ở đó, co một chân lên Thiên Long rút từ bên hông để giầy ra một con dao nhọn hoắt dài hai tấc, tiếp tục Thiên Long cúi xuống rút một con nữa từ chân kia.

“Rắc rắc ...” quay đầu bẻ cổ hai cái, Thiên Long nhún qua nhún lại trên mặt đất với hai con dao lăm lăm trên tay. Bất chợt Thiên Long lại nở nụ cười lần nữa quay sang nói với Hà Hải “Mày đứng đây đi không cần lên đâu.” Dứt câu Thiên Long bung người một phát lao lên đám người phía trước.

Con hẻm này khá nhỏ, đứng cũng chỉ tới đa ba người theo hàng ngang mà thôi. Như vậy một lúc Thiên Long chỉ cần đấu với ba người, lời hơn lúc trước rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Từng thẳng , từng thẳng một .

Thiên Long lao lên trước với hai con dao trên tay. Cậu lao đến tên đứng giữa, thấy vậy hấn vung đao về phía Thiên Long. Ngay lập tức cậu lách người sang một bên dùng dao đâm vào bụng tên bên cạnh hấn rồi lên gối tên vừa vung đao một cái vào bụng. Đây là đòn dương đông kích tây khi tên bên cạnh không kịp phòng thủ.

Tiện tay Thiên Long rạch một đường dài trên bụng tên kia rồi rút dao ra khiến ruột hấn tuột ra ngoài trong rất khiếp.

Những tên chứng kiến cảnh đó bất động một hồi rồi tất cả ới mửa, kể cả Hà Hải phía sau cũng ới theo. Thiên Long ráng quay mặt sang chỗ khác không chứng kiến, lựa lúc bọn hấn sơ hở liền lao lên găm hai cây dao vào hai bả vai của tên còn lại.

Rút hai con dao ra Thiên Long đập một phát vào người hấn kiến tên đó văng ra. Không dừng lại ở đó cậu nhặt một thanh đao khác lên rồi lại tiếp tục lao đến những tên khác. Chứng kiến cảnh tượng lời ruột kinh tởm bất chợt bọn hấn lùi lại vài bước tránh né Thiên Long.

Tính tới giờ Thiên Long đã hạ được 8 tên, nhưng vẫn còn gần hai mươi tên đứng trước mặt bây giờ. Và hiện tại cũng đã khác lúc nãy. Dùng một cái Thiên Long thay đổi ánh mắt lao lên không ngần ngại tấn công ba tên trong nháy mắt.

Đang đà lao lên thì Thiên Long bỗng thấy một thứ gì đó sáng bóng quệt ngang qua mặt. Thấy vậy Thiên Long hấp tấp đưa thanh đao ra đỡ “Kheng ...” Tiếng kim loại vang lên. Thiên Long văng ra đằng sau hai mét ngã rầm xuống đất.

Lát đặt đứng dậy, hai tay Thiên Long tê rần rần. Dường như không cảm nổi thanh đao nữa. Vừa nãy không biết là ai đã vung đao chém cậu nếu như phản xạ chậm một chút thôi thì cái đầu của cậu cũng bay theo chiều gió.

Nhìn kĩ lại thanh đao cậu đang cầm nó mẻ một mảng lớn. Cây đao này không hề xoàng, giá cũng nó cũng trên cả tiền triệu một cây, rất dày rất bén mà bị mẻ tới mức độ này thì dùng lực tới cỡ nào chứ?

Ngước đầu lên Thiên Long mới biết tên vung đao vừa rồi không ai khác là Hải Bánh. Hải Bánh bây giờ đã cởi trần và băng một đường vải màu trắng quanh người.

Hải Bánh cười to “Hôm nay mày phải chết. Con chó ngoan của bố ạ ...”. Dứt câu Hải Bánh vác đao điên cuồng lao đến chém Thiên Long.

Nhưng ngay lúc này Hải Bánh là chứng kiến một cảnh không thể tin được. Phía sau hắn từ đâu ra có mấy cái cơ thể bay tới đập trúng người cậu “Rụp ... Rầm ...”. Là Minh Vương, không biết hắn bị ai ném tới mà bay trúng người Hải Bánh rồi cả hai bay ngang qua cả Thiên Long đập mình vào tường ngay bên cạnh Hà Hải đang đứng trợn mắt há hốc mồm không biết chuyện gì xảy ra.

“Đập hết bọn nó cho tao, đừng để chết là được” Một giọng nói quá dỗi quen thuộc với Thiên Long vang lên. “Dạ!!!” Một loạt âm thanh đồng thanh một cách hùng hồn vang lên.

Không biết từ đâu ra thêm mấy chục người lao đến đánh đập mấy người của nhóm Hải Bánh một trận như tử. Bây giờ cuộc chiến hoàn toàn nghiêng về một phía, bên nhóm người của Hà Hải không có gan để mà chạy nữa, chỉ biết tro mặt ra cho bị đánh như Thiên Long vừa nãy. Từ trong đám lộn xộn ấy một con người phải nói là thần tượng của Thiên Long bước ra.

Người đó không ai khác chính là anh hai cậu – Thu Phong. Khoác trên mình một bộ vest đen sang trọng Thu Phong bước tới trước mặt Thiên Long.

Thấy anh hai mình tới Thiên Long miệng lắp ba lắp bắp nói “Anh ... anh ... anh hai!” “Bóppppp ...”. Thiên Long chỉ vừa thốt lên hai chữ anh hai thì bất ngờ Thu Phong đâm một phát vào mặt Thiên Long khiến cậu té lạng sang đất.

Miệng rỉ ra một tia máu nhỏ Thiên Long cay đắng nhìn Thu Phong nói “Sao ...” “Câm mồm!!!” Chưa kịp nói gì Thu Phong quát to một tiếng inh ỏi trời đất làm chấn động cả lồng ngực của những người xung quanh.

Tiếng quát tháo của Thu Phong làm Thiên Long giật bản mình, mắt cậu nhìn sang chỗ khác không nói biết nói gì. Lúc này Thu Phong như nổi điên lên quát tiếp “Nói! Ai cho mày tự ý như vậy? Tao đã nói như thế nào HẢ?” Thiên Long im lặng không nói gì. Thấy vậy Thu Phong càng điên máu lên nói “Tao đã bảo mày làm sao? Có đi đánh ai hay làm gì quan trọng báo cho anh mày một tiếng. Mày bị gì thì tao biết ăn nói làm sao hả? Nói đi!!”

Thiên Long quay mặt sang chỗ khác không nói gì. Quả thật Thu Phong nói đúng, tuy anh đồng ý cho cậu có cái quyền đi sinh sự với người khác và cứ vô tư đi khi anh cậu đã lo hết. Nhưng không nói thì làm sao Thu Phong biết được.

Hôm nay suýt tý nữa Thiên Long bị người ta chém chết. Tuy bây giờ không chết nhưng thương tích cũng đầy mình thế kia thì làm sao ăn nói với mẹ ở nhà. Nếu hôm nay Thu Hương không gọi điện đến báo thì Thu Phong cũng chẳng biết làm sao mà đi cứu Thiên Long kịp thời như thế này.

Dù rằng đã biết tin nhưng Thu Phong phải huy động gần như cả hai lực lượng hắc bạch của bản thân để biết thông tin. May mà phía bên cảnh sát có thông tin về vụ ẩu đã đang diễn ra ở khu tam giác vàng, Thu Phong cũng đã dặn họ dừng xía vô chuyện này và ngay tức tốc anh tập hợp đàn em rồi chạy đến với tốc độ nhanh nhất.

Tuy rằng mắng chửi Thiên Long như thế nhưng Thu Phong vẫn thương thằng em trai này hơn ai hết. Cậu dạy võ cho nó cũng vì không muốn ai thương tổn đến nó, nhưng cậu cũng biết con đường mà mình đi không hề an toàn. Kiểu gì cũng sẽ liên lụy tới gia đình nên cách tốt nhất cậu vẫn cho nó tiếp xúc với cái thế giới hắc đạo này. Nhưng không phải tiếp xúc theo cách tự tiện như thế này được. Thu Phong muốn em trai mình phải an toàn tuyệt đối và trong sự giám sát của bản thân anh.

Thở dài một tiếng rồi Thu Phong lại đỡ Thiên Long đứng dậy rồi nói “Lần sau đừng bao giờ tự ý như thế này nữa nghe rõ chưa?”. Thiên Long cúi đầu dạ một tiếng bé nhí nhí, rồi quay sang nhìn Hà Hải với vết thương đầy mình đang đứng đó nói “Cảm ơn chú em đã đi cùng thằng này”. Còn một tí sức Hà Hải gật đầu mạnh liên tục mấy cái.

Địa vị của Thu Phong trong ánh mắt Hà Hải lại tăng thêm mấy phần khi chứng kiến cảnh Thu Phong dắt theo cả tá người. Ngầu lòi mà dẹp hết đám người của Hải Bánh. Đây mới đúng là anh đại thực sự trong mắt Hà Hải.

Quay sang Thu Phong nói với Ngọc Bảo vừa đánh đập đám kia xong “Bảo lại đây!”. Nghe Thu Phong gọi Ngọc Bảo tức tốc chạy đến dạ một tiếng. Thu Phong tiếp tục nói “Đưa thằng này đi băng bó vết thương rồi đặc biệt chiều cô tới nó”. Ngọc Bảo dạ một tiếng rồi lại dìu Hà Hải đi, Hà Hải nghe vậy liên tục hô cảm ơn, cảm ơn.

Thu Phong nói như vậy chẳng khác nào thu nhận Hà Hải vào trong băng mình để đào tạo thành một tên đầu gấu. Dù sao anh cũng đi trên con đường này, kiếm vài tên trung thành với mình vẫn tốt nhất. Hà Hải tuy còn nhỏ nhưng cũng rất có tố chất, rất can đảm, đặc biệt là có nghĩa khí. Thu Phong thích điều đó.

Anh cười lạnh một cái. Bây giờ là lúc anh xử lý đám nhóc con này.

Quay sang nói với đàn em đang đánh đập sáng khoái ở đây “Được rồi, dừng tay đi. Lôi hết tụi nó lại đây”. Thu Phong vừa dứt lời ngay lập tức các thành viên bang Hắc Long ngưng đánh đập.

Trong con hẻm cụt nhỏ nhắn một cảnh tượng bất ngờ xảy ra. Gần ba mươi nhân mạng đang quỳ xuống khoanh tay lại trước mặt Thu Phong.

Nhìn qua nhìn lại một hồi Thu Phong cất tiếng “Từng thằng, từng thằng một lại trước mặt em tao quỳ xuống dập đầu ba cái cho tao”. Cả đám người đang quỳ xuống vừa nghe xong bỗng im bặt, không ai dám đi lên.

Điều Thu Phong vừa nói căn bản là sỉ nhục bọn hắn, tất nhiên không thằng nào dám đi lên dập đầu ba cái cả và cũng không thằng nào dám hó hé câu nào.

Thấy không có động tĩnh gì Thu Phong không nói gì nhiều, anh bước lại nắm tóc một tên gần nhất ngửa mặt hắn ra nói “Thích ăn đập hơn chứ gì?”. Dứt

câu anh lên gối liên tục vào mặt tên đó mặc cho hắn lo ó đủ kiểu. “Bóp ... bóp ... bóp ...” Những âm thanh kinh khủng vang lên liên tục.

Khoảng chừng hơn mười giây sau Thu Phong mới dừng lại rồi lại ngửa đầu tên đó lên một lần nữa. Gương mặt của hắn bây giờ hoàn toàn biến dạng, mặt be bét máu, mắt sưng phồng lên, máu mũi liên tục chảy ra trông rất gớm giếc.

Nhìn gương mặt đầy máu me Thu Phong lại nói “Làm hay không?”. Tên đó tuy mặt đầy máu nhưng vẫn ra sức gật đầu ừ ừ nói “Em ... Em làm, em làm ...” “Tốt” Thu Phong nói tốt một chữ xong đẩy đầu hắn về phía Thiên Long đang đứng thất thần ở đó.

Bị Thu Phong đẩy ra té nhào trên đất nhưng hắn không dám ý kiến, lật đật đứng dậy chạy lại phía Thiên Long quỳ xuống dập đầu thật mạnh xuống đất ba cái rồi đứng lên rụt rè nhìn về phía Thu Phong hỏi “Như vậy ... được chưa anh?”. Thu Phong trợn mắt lên nói “Mày hỏi tao? Hỏi thằng em tao xem nó chịu không.”

Lần này tên đó lại quay sang hỏi Thiên Long như vậy. Chứng kiến cảnh tượng này Thiên Long không đành lòng liền nói với anh hai mình “Anh hai. Không cần phải làm vậy đâu, đánh vậy đủ rồi thả người ta đi đi”.

Vừa nghe xong Thu Phong lại nổi đóa lên “Mày cảm ờm. Đứng yên đó cho tao” xong quay sang nói với tên vừa dập đầu với Thiên Long “Được rồi. Cút đi đừng để tao gặp lại”. Tên đó như được ân xá bởi lời nói của Thu Phong gật đầu lia lịa rồi chạy bán sống bán chết ra ngoài. Những thành viên của Hắc Long cũng tránh ra một con đường cho hắn đi.

Lần này Thu Phong lại quay sang những tên còn lại nói “Thằng nào lên trước tao cho về trước” ...

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tàn sát !

Lần lượt lần lượt từng người quỳ xuống dập đầu trước mặt Thiên Long. Dù cho cậu không đành lòng nhưng thằng anh cậu đã bắt như vậy thì cậu cũng không nói được gì.

Thu Phong làm vậy chỉ muốn Thiên Long hiểu ra chính mình không tàn nhẫn với người ta sẽ bị người ta tàn nhẫn lại. Bài học mà Thu Phong muốn dạy cho cậu là không tàn nhẫn với người khác chính là tàn nhẫn với bản thân mình. Nếu hôm nay Thu Phong không tới kịp thì đứa nằm xuống chính là cậu, tới cơ hội được quỳ xuống như những tên này thậm chí còn không có.

Thời gian trôi qua số người còn sót lại chỉ còn đúng hai người không đi lên. Là Minh Vương cùng Hải Bán vẫn chưa chịu đi lên.

Thấy vậy Thu Phong nhìn sang không ngần ngại sút mỗi thằng hai phát vào mặt. Nhìn thôi anh cũng biết nguyên nhân mọi chuyện là do hai thằng ôn này.

Mỗi tên ăn một sút của Thu Phong, bản thân đang quỳ cũng bật ngửa ra sau. Tien tay Thu Phong chụp cổ hai thằng nâng lên không trung nói “Hai thằng này biết đường dập đầu luôn tao còn tha nhưng bây giờ tao đổi ý rồi”. Nói xong anh ném Minh Vương lên trời, hắn cơ thể chưa kịp tiếp đất Thu Phong đập ngang ba sườn một phát “Cờ rắc ...” Xương gãy giòn vang lên.

Bị Thu Phong đá văng ra đập cả người vô tường Minh Vương rơi xuống đau đớn hết thở. Thấy vậy Hải Bán liên tục đâm đá vào người Thu Phong, giọng ồ ồ không nói được gì. Nước mắt Hải Bán bắt đầu chảy xuống, hắn khóc không phải vì đau hắn khóc vì em trai hắn bị đánh mà hắn không làm gì được. Đau khổ đến tột cùng.

Lúc này Thu Phong nhếch mép lên cười với ánh mắt điên dại nói “Mày đã biết nỗi đau thằng em mình bị đánh rồi chứ gì?”. Dù Thu Phong hỏi thế nào Hải Bán cũng không trả lời nổi, cổ hắn bị bóp nghẹn đến sắp tắt thở, tay chân vẫn cứ vô lực đánh vào tay Thu Phong.

Cười lạnh một cái anh buông cổ Hải Bán ra khiến hắn rơi xuống ho sặc sụa. Xong anh lại đi về phía Minh Vương đang ôm mình rên rỉ ở đó rồi quay sang nói với người bên mình “Thằng nào quăng cây đao qua đây”. Một tiếng ồ nghe vậy lật đật chạy lại cúi mình đưa Thu Phong một thanh đao.

Cầm lấy thanh đao Thu Phong đâm lên đầu Minh Vương quay sang nói với Hải Bán đang ho sặc sụa ở đó “Thằng nào đỡ đầu này?”. Ngừng ho Hải Bán quay sang đau đớn nói “Em không chơi với ai cả. Anh làm ơn thả em ra đi em sẽ dập đầu mà ...”.

Hải Bán một thân là học sinh cấp ba không thể nào tự thân vận động kéo người đi chém nhau như thế này được. Thu Phong dám chắc rằng nó sẽ dựa hơi ai đó để bố láo như thế này. Và cho dù là ai chống lưng cho thằng nhóc trước mặt anh đây thì anh cũng sẽ cho tên đó một trận.

Trả lời Hải Bán là Thu Phong kéo cánh tay của Minh Vương ra đưa lên rồi đặt thanh đao trên đó “Nói hoặc nó mất cánh tay”. Thấy vậy Hải Bán gấp gáp “Đừng đừng, em nói em nói!”. Thu Phong buông tay Minh Vương xuống rồi gia tăng thêm lực chân lên đầu hắn. Đau hơn gào thét.

Hải Bán thấy vậy liền nói “Em chơi bên anh Lộc chợ mới”. Nghe xong Thu Phong nhấc chân đi về phía Minh Con đang đứng cạnh Thiên Long nói “Đi!”.

Chợ Vũng Tàu được thành lập từ trước năm 1980, cũng từ đó những tên côn đồ được sinh ra trên mồi làm ăn của chợ. Bọn chúng đập phá đủ thứ không cho người dân buôn bán, công an cũng chỉ bảo vệ tài sản người dân được một thời gian rồi lại lảng đi bọn chúng tiếp tục đập phá.

Nếu muốn chúng không đập phá đồ đạc thì phải đóng tiền bảo kê cho chúng. Và như vậy những tên như Lộc chợ mới có được nguồn thu nhập từ đó. Chúng lập các sòng bài, buôn bán ma túy, vận chuyển những hóa chất độc hại từ Trung Quốc sang để bán ...

Trên đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa, chợ mới Vũng Tàu nằm trên con đường ấy. Đối diện chợ mới Vũng Tàu có một con đường nhỏ tên là Tạ Uyên. Trong con đường ấy có vô số con hẻm, và trong mỗi con hẻm đó đều có một hai sòng bạc, có cả nơi đá gà, cá độ đá banh và cả ổ ma túy trong đó.

Và người đứng đầu trong con đường ấy là Lộc chợ mới.

Trong con hẻm đường Tạ Uyên có vô số sòng bài, hay hàng quán bida đã lên đèn từ lúc nào.

Những khu ổ chuột trong con hẻm ấy luôn luôn có người nhậu nhẹt hay đơn giản là những tên đứng ngoài con hẻm đang hút thuốc buồn chuyện gì đó.

Vẫn như thường ngày những con người trong con đường trong con hẻm đó lao đầu vào những cuộc vui trào phúng như đánh bài, nhậu nhẹt, đánh bida, hay sâu trong cuối hẻm là những nơi đá gà với tiếng hò hét rầm trời đất.

Trái ngược lại với con hẻm ấy bên ngoài đường chính Nam Kỳ Khởi Nghĩa khá vắng vẻ. Con đường này chỉ đông vào lúc 3 giờ sáng đổ đi với những con người buôn bán ở chợ.

Bắt ngờ con đường chính vắng vẻ bỗng có hàng chục chiếc xe Toyota Hiace 16 chỗ nối đuôi nhau đi trên con đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa rồi lại quẹo vào con đường Tạ Uyên. Hàng chục chiếc xe ấy đỗ lại bên đường. Từ bên trong mỗi chiếc xe cũng hơn hai mươi người bước xuống với vô số món vũ khí trên tay từ dao kiếm cho đến boom xăng ...

Trong đám người có hai người đứng đầu bước lên trước hét “Xông lên ...”. Hai người đó chính là Minh Con và Phi Hùng. Theo sau họ lần lượt là Bo Nhỏ, Ngọc Bảo, Phúc Cá Chép và vô số thành viên của Hắc Long bang.

Hơn hai trăm nhân mạng chia ra chạy vào bảy con hẻm trên đường Tạ Uyên.

Những tên con đồ đang đứng tán dóc, hay ngồi nhậu nhẹt trước con hẻm chẳng biết chuyện gì đang diễn ra bỗng những thấy vô số người ủa tới chém lấy chém đẽ, đập phá tất cả hàng quán khiến từ trong ra ngoài bọn họ trở tay không kịp.

Tuy vậy chỉ được một lúc thì bên trong các dãy nhà trọ cũng có vô số người vác vũ khí chạy ra ầu ẩu. Phi Hùng, Minh Con, Ngọc Bảo, Bo Nhỏ, Phúc Cá Chép mỗi người dẫn đầu vô số người đập phá đủ chỗ. Trong đó Phi Hùng là chém người ác nhất, một dao đi xuống là đi một chi.

Phải nói Phi Hùng bỗng dưng hôm nay là điên cuồng nhất. Sau khi đầu nhập Thu Phong anh cũng đã tới khiêu chiến Thu Phong liên tục trong vòng một đến hai chiêu anh đã thua. Là một con người kiêu ngạo nhưng khi đối mặt với Thu Phong anh chả là cái đỉnh gì cả, từ trước tới nay Phi Hùng chỉ có cảm giác hai con người làm anh không thể với tới. Một là Thu Phong đây và hai là Giang Nam một người không bao giờ để ý tới giới hắc đạo.

Điều làm anh điên cuồng cũng rất dễ hiểu, một người trên cơ anh còn chịu được nhưng hai người thì anh không thể nào chịu được vì vậy anh phải luyện tập. Tuy rằng Minh Con có đầu ngang với anh nhưng do là lúc trước hắn là lính đặc công được đào tạo qua và bây giờ hắn không còn luyện tập nữa, cậu khinh thường kẻ như vậy nên cậu cũng không công nhận Minh Con là đối thủ của mình.

Vì lý do trên nên Phi Hùng mới phải càng ngày càng mạnh mẽ hơn để theo kịp hai người Thu Phong và Giang Nam.

Tuy những người trong các con hẻm đường Tạ Uyên có chống cự nhưng vô ích. Thứ nhất nhân số không đủ, thứ hai quá bất ngờ, có quá nhiều người gục xuống. Nhiều người thậm chí vừa cúi xuống bàn lấy vũ khí ra vừa ngược lên đã ăn một dao.

Lộc chợ lớn là một thanh niên lùn hèn mọn cao khoảng 1m6 đen đen bản bản. Hắn đang trong căn phòng của mình chơi gái sắp lên tới đỉnh thì nghe những tiếng động náo loạn dưới đường. Cứ cho rằng những thằng chơi bài thiếu tiền rồi bị đánh nên gây náo loạn như thường ngày hắn không quan tâm lắm.

Sắp tới cao trời thì nghe thấy tiếng gõ cửa liên hồi. Không dừng lại Lộc vẫn tiếp tục cao trào cho đến khi bắn ra rồi thờ hồng học xong hắn mới vọng ra “Chuyện gì? Không biết tao đang bận à?”. Bên ngoài giọng nói gấp gấp nói “Xảy ra chuyện lớn rồi. Không biết từ đâu ra mấy trăm người tới đập phá quán xá, sòng bài của chúng ta”

Lộc chợ mới hét to lên “Cái gì?”. Xong hắn lập tức lật đật mặc quần vô quên cả chuyện mặc áo chạy ra ngoài mở cửa hét vào mặt tên đó “Mày nói cái gì?”

“Là ...”

“Bốp”

Tên đó chưa kịp nói thì bị Lộc chợ mới đập một phát giữa ngực văng ra. “Khốn kiếp” Hắn mắng một câu rồi chạy lại tú quần áo trong phòng mở ngăn tủ ra lấy từ bên trong một khẩu súng đen ngòm ra. Hắn tìm tới điện thoại gọi cho một ai đó “Anh Thiện có ai tới phá sòng bài của mình ...” xong phi ra ngoài nơi đang hỗn chiến.

“Đoàng ...”Người của Hắc Long bang đang tàn sát bỗng một tiếng súng inh tai vang lên khiến tất cả phải dừng lại nhìn về phía phát ra tiếng súng. Là Lộc chợ mới nổ súng, hấn chỉ súng lên trời cho nổ một viên đạn chỉ thiên.

Tên Lộc cười nhếch mép đang định nói gì đó thì bỗng hấn ôm tay la lên, nguyên một bàn tay phải cầm cây súng vừa rồi của hấn rơi ra. Hấn còn chưa cảm giác được điều gì thì bàn tay của hấn đã bay mất.

Hấn ôm cổ tay đứng đó la hét thì từ bên phải Phi Hùng đập ngay vai hấn một cái khiến hấn ngã lộn ra. Sau đó Phi Hùng đi gần lại đặt kiếm trước mặt hấn nói “Mày lấy súng ra hù ai vậy?”.

Trùng hợp nơi Lộc chợ mới vừa bước ra nổ súng thì Phi Hùng đang đứng ở đó chém nhau. Khi hấn vừa nổ súng thì ngay lập tức Phi Hùng lao tới chém ngang một đao trên cổ tay hấn, lực cực kì mạnh làm đứt luôn cả bàn tay.

Phi Hùng đập lên ngực Lộc chợ lớn đang đau đớn cúi xuống hỏi “Mày biết vì sao ra như vậy không?”. Tên Lộc nhăn nhó lấy sức lắc đầu liên tục. Thật tình thời gian qua hấn chưa từng chọc vô ai mà phải mang họa lớn như thế này. Cả nửa năm qua hấn sống rất bình thường không động chạm vô các anh đại chị đại nào cả, cùng lắm có những vụ ẩu đả không đáng kể mà thôi.

Lúc này Phúc cá chép đang lồi cổ Hải Bánh tới ném ra trước mặt tên Lộc nói “Thằng này người của mày đúng không?”. Lần này tên Lộc lắc đầu chối không có. Phi Hùng lại đưa đao lên “Muốn đi thêm bàn tay nữa à?” sau đó hấn lại gạt gặt cái đầu.

Thấy vậy Phi Hùng kéo cổ áo hấn đứng dậy vỗ vai hấn rồi phủ bụi cho vai hấn cười đều nói “Lần sau. Nhớ! Quân người mày cho kỹ, không thì không chỉ bàn tay này đâu nghe chưa?”. Tên Lộc ôm cổ tay đang chảy máu ra sức gạt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Tiền xin lỗi .

Về phía Thu Phong anh không rảnh tham gia cuộc chiến này cho mệt, anh chỉ đi cùng rồi xuống xe ra trước một con hẻm đứng đó hút vài điếu thuốc.

Lúc này thì anh em Hắc Long đang từ từ đi ra thì bỗng Thu Phong nghe hàng tá tiếng xe máy ầm ầm chạy tới phía này.

Chắc cũng chỉ có mình Thu Phong giàu mua cả chục chiếc toyota để chở người đi đánh nhau còn với những băng đảng khác đa số toàn đi xe máy. Căn bản Thu Phong không thích dùng xe máy vì khi đánh không lại người ta rất dễ loạn, xe máy lại nhiều nên khi lấy mất công đồ lên đồ xuống cộng thêm lúc chạy trốn rất dễ tông vào nhau gây tai nạn. Nên anh quyết định bỏ số tiền ra để mua vài chiếc toyota cũ. Cũng tiện cho việc giao hàng hóa cho công ty nữa.

Cả đoàn người hơn một trăm mạng chạy xe tới đỗ trước mặt Thu Phong, cũng lúc này bang Hắc Long đã đi ra đầy đủ sau lưng anh. Thu Phong không quan tâm những người vừa tới anh quăng điếu thuốc xuống chân dụi dụi vài cái rồi ra lệnh đi.

Thành viên của Hắc Long tưởng sẽ đại chiến thêm một hồi nữa nhưng không phải, trong đám người đó bên người của Thu Phong cũng có nhận biết một tên đó là Thiện Mát. Nhóm người của Thiện Mát tính xông lên thì bị anh cản lại, bởi vì anh nhận thấy ánh mắt lạnh tanh từ Thu Phong đang nhìn mình.

Khi nhóm người Thu Phong đi ngang qua Thiện Mát chỉ biết đứng nhìn để họ rời đi mà không nói câu nào.

Các tiểu đệ đi theo Thiện Mát thấy vậy liền hỏi “Anh Thiện? Sao anh để tụi nó đi?”. Lúc này Thiện Mát quay sang tát một phát vô mặt tên đó nói “Thằng ngu! Tên đó là bang chủ của Hắc Long bang đấy, mình nó thôi là đủ một rồi đã vậy nhân số bên đó còn hơn bên mình mày nghĩ đánh lại chắc?”

Tên kia ôm mặt bất bình lui xuống. Thiện Mát mặt hầm hầm đi vào trong con hẻm.

Khu chợ mới này là địa bàn của hấn mới chiếm được từ tên Lộc chợ mới. Không ngờ cầm khu này chưa được một năm đã xảy ra chuyện lớn. Hấn chắc chắn rằng Thu Phong sẽ không vô duyên vô cớ đi kiếm chuyện đánh người khác, nếu đã kiếm chuyện thì vừa nãy Thu Phong đã lao lên đánh ngay từ lúc đầu rồi.

Sau khi nhóm người Thu Phong rời đi, Thiện Mát mới dắt đàn em đi vào con hẻm thì cảnh tượng máu me đập vào mắt hấn. Khắp nơi đều thấy máu, người lăn qua lăn lại rên rĩ, người thì đau đớn không thể nói được gì, người thì bị thương đang băng bó tại chỗ còn có người nằm im bất động chẳng biết sống hay chết.

Nhìn quanh một lượt xong Thiện Mát ra lệnh cho đàn em đi giúp những tên đang bị thương vô chữa trị, riêng hấn thì bước lại chỗ Lộc chợ mới đang băng bó phần tay bị cụt lại.

Tên Lộc thấy Thiện Mát tới bèn nén đau đứng lên chào hấn “Đại ...” “Bốp” Vừa đứng lên chưa vững thì Thiện Mát cho hấn một đập văng ngã ra đường.

“Thằng ngu. Mày trêu chọc kiểu gì mà để người ta đánh cho nông nổi này?”

Tên Lộc dù bất mãn vì đã bị thương còn lại bị đánh nhưng không dám ý kiến gì to tát liền thanh minh “Không phải em” rồi chỉ vào Hải Bánh đang bất tỉnh ở đó “Do thằng này trêu phải em của đại ca Hắc Long bang nên tại em mới ra nông nổi này”.

Nghे xong lời nói của tên Lộc thì Thiện Mát cũng chẳng ngăn ngại cho hắn thêm vài đạp nữa rồi ra lệnh cho đàn em kéo Hải Bánh vào trong làm cho hắn tỉnh xong tra khảo.

Kết quả ngay tối hôm đó Thiện Mát một thân một mình tới công ty của Thu Phong bồi thường năm mươi triệu tiền thuốc men cho Thiên Long rồi rời đi.

Hắn làm vậy không phải vì sợ Thu Phong mà sợ Thu Phong sẽ lấy đó làm cái cớ gây nên những cuộc chiến không nên có làm cho kẻ khác ngư ông đắc lợi, đã vậy người anh em của hắn là Phi Hùng cũng trong băng của Thu Phong hắn cũng không muốn đối đầu với người anh em của mình.

Thật ra chỉ cần Thiện Mát tới xin lỗi một tiếng Thu Phong cũng chẳng làm khó gì vì căn cơ của Hắc Long chưa vững không tiện đi gây hấn lung tung được.

Hôm đó về nhà Thu Phong dặn Thiên Long tránh đề cho mẹ thấy vết thương, dù sao vết thương của Thiên Long cũng không sâu lắm khoảng một tháng là liền lại. Thu Phong luôn dặn đi dặn lại với Thiên Long là phải chú ý không cho mẹ biết.

Dù Thu Phong không nhắc thì có chết Thiên Long cũng chẳng dám nói cho mẹ mình.

Qua ngày hôm sau Nhựt Y dùng chiếc mercedes S500 màu trắng của mình đưa cho Thu Phong để anh đi đến trại giam thương lượng với người bán đất.

Từ thành phố Vũng Tàu lên tới quận Thủ Đức cũng mất trung bình hai tiếng đồng hồ. Trước khi đi Đức Công đã gọi báo cho Thu Phong chỉ cần tới đó báo tên là sẽ được dẫn tới phòng giam của ông Nghĩa.

Lần này Thu Phong đi một mình dù cho Nhựt Y đòi sống đòi chết đi theo. Lần trước cái trò giả khóc của cô đứng ra anh không hề biết nhưng do cô vô ý lộ lời nên Thu Phong đã biết tông nên chả bao giờ anh cho cô ta đi chung, trừ khi liên quan tới công việc.

Sau gần hai giờ lái xe trên đường cao tốc. Cuối cùng Thu Phong cũng tới quận Thủ Đức, anh tìm kiếm trại giam trên bản đồ của xe oto rồi lái thẳng tới nơi đó.

Tới nơi Thu Phong báo tên ra liền được quân giáo trại giam niềm nở ra tiếp đón. Thu Phong cũng không khách sáo trực tiếp nhờ quân giáo dẫn tới phòng giam của ông Nghĩa.

Trại giam Z30D là một trại giam khá lớn với tù nhân từ nam đến nữ có đầy đủ cả. Điều đặc biệt là ở trại giam này những tù nhân trông đây không có vẻ gì là khó chịu, thậm chí còn thấy một số nụ cười trên mặt họ.

Cảm thấy thắc mắc Thu Phong hỏi ra mới biết nhà tù này tuy chứa đủ loại tội phạm nhưng cuộc sống của phạm nhân nơi đây rất tốt, không bóc lột như những trại giam khác. Ông quân giáo còn tự khen bản thân rất được tù nhân ở đây yêu thích.

Nói chuyện một hồi Thu Phong cùng quân giáo đã đứng trước cửa một buồng giam với cánh cửa bằng thép dài mấy tấc, cả cánh cửa kín mít chỉ có một lỗ chữ nhật ở trên để nhìn vào.

Thấy vậy Thu Phong liền đưa mắt nhìn vào nhưng không thấy gì, bên trong hoàn toàn tối đen như mực rất khó biết có ai ở trong hay không.

Giám ngục lấy khóa mở cánh cửa thép to bự ra sau đó mời Thu Phong bước vào, riêng quân ngục chỉ đứng ngoài không đi vào nữa bước.

Bước vào trong thì Thu Phong mới thật sự bất ngờ, dù là phòng giam nhưng căn phòng này rộng tới hai mươi mét vuông. Bài trí căn phòng từ tivi cho đến giường gối chăn nệm, thậm chí đến cả nhà vệ sinh bé tí tẹo cũng có. Giữa căn phòng còn có một bàn thủy tinh trên đó có vài tờ báo, vài tách trà và vài điều thuốc.

Bây giờ Thu Phong mới để ý tại sao căn phòng lại tối om do chủ nhân của nơi đây đang ngủ, trong căn phòng này có hai cây đèn. Thu Phong với tay bật công tắc lên thì chủ nhân nơi đây đã ngồi dậy từ lúc nào.

Một giọng nói khàn khàn phát ra “Cậu là ai?”. Nghe thấy giọng nói Thu Phong quay người sang phía chiếc giường thì thấy người đã ngủ đã ngồi dậy từ lúc nào. Là một ông lão với tóc đốm đốm bạc cùng thân hình khá là béo tròn của mình ông cẩn thận đứng dậy lại phía bàn ghế ở giữa phòng ngồi xuống.

Thu Phong vẫn đứng ở gần cửa nơi có công tắc đèn. Thấy vậy anh tiến lại lễ phép nói “Chào chú. Cháu là Phong hôm nay cháu tới tìm chú vì muốn mua mảnh đất cạnh nhà”.

Rót hai ly trà người trung niên tên Nghĩa đưa tay ra hiệu cho Thu Phong ngồi xuống, anh cũng chẳng khách khí trực tiếp đặt mông xuống. Thấy Thu Phong ngồi xuống ông ta bắt đầu nói “Tôi không tin là một kẻ tới đây tìm tôi chỉ để mua đất thôi đấy?”.

Thời ông còn chưa bị bắt vào đây thì bên ngoài ông là một doanh nhân kinh doanh đủ loại hạng mục trong đó có cả nhà đất.

Mảnh đất sau nhà Thu Phong là do ông mua về tính khi nào ông về hưu sẽ xây một căn biệt thự trên đó vì nó sát chân núi rất mát mẻ dù cho là mùa hè.

Vì vậy ông đã thuê một tên lang thang người Hoa canh chừng nơi đó cho ông. Nhưng chưa kịp như ước nguyện thì đã bị tổng vô đây. Vì thế về sau tên người Hoa đó cưới cô vợ làm ve chai rồi sinh con đẻ cái sống ở đó canh đất cho ông đến khi nào ông ra tù thì thôi.

Thu Phong vẫn chưa hiểu vì sao ông Nghĩa lại kêu cậu tới đây không chỉ với lý do mua đất. Thấy sắc mặt Thu Phong lão liền nói “Làm sao cậu vào được đây?” “À! Cháu nhờ một người quen. Thật tình cháu chỉ đến đây mua mảnh đất ở Vũng Tàu của chú chứ chả có ý gì khác.” Thu Phong thần nhiên nói.

Hữu Nghĩa là một tù nhân đặc biệt, cơ bản không phải ai thích gặp là gặp ông được. Vì những người gặp ông chỉ có những người có chức có quyền hoặc nếu là người thân trong nhà thì mọi nhất cử nhất động của ông sẽ được ghi âm lại, thậm chí có cả quân giáo đứng sau lưng để nghe nhưng với Thu Phong thì quân giáo lại đứng ngoài nên ông nghĩ Thu Phong là người của chính phủ muốn đến nghe ngóng một số thông tin từ ông.

Thật tình Thu Phong chỉ đến đây để mua đất chứ chả có ý nghĩ gì khác, chỉ là anh làm quá lên, người ta vô tù rồi còn kiếm cho bằng được thì cũng chịu.

Hai người nói chuyện một hồi thì Hữu Nghĩa mới hiểu được Thu Phong vì sao lại gặp được ông, căn bản hẳn cũng là mật vụ cảnh sát nhưng đến đây chủ yếu để mua đất là thật.

“Mảnh đất ấy là nơi hưởng tuổi già của tôi, tôi không muốn bán cho cậu.” ông Nghĩa lạnh lùng nói. Thẳng ra là mảnh đất ấy đối với ông có cũng được không có cũng chả sao nhưng vẫn ở đây ông muốn đưa ra điều kiện với Thu Phong, tiền không giải quyết được vấn đề.

Là một đặc công với chức vụ không nhỏ trong quân đội Thu Phong cũng từng tiếp xúc với rất nhiều người ở giới thượng lưu. Với ông Hữu Nghĩa trước mặt đây dù ông ấy đã bị giam hơn hai mươi năm nhưng vẫn không mất đi phong thái của nhà quyền quý có tiền.

Thừa biết ông ấy muốn làm khó Thu Phong bèn nói “Vậy điều kiện của chú là gì?” Câu nói thẳng thừng của Thu Phong được thốt ra làm cho lão Nghĩa cũng hơi ngạc nhiên ông cười ha ha nói “Không ngờ cậu thẳng thắn như vậy, theo tôi biết mật vụ cũng không thẳng thắn được như cậu, cậu từng là người trong quân đội phải không?”.

Thu Phong gạt đầu ngầm công nhận lời nói của ông ta. Hữu Nghĩa liền nói “Chức vụ của cậu trong quân đội là gì?” “Thiếu tá”.

Ông Nghĩa lại kinh ngạc thêm một lần nữa. Nhìn sơ qua thì Thu Phong cũng lắm chỉ gần ba mươi tuổi mà lên được chức Thiếu tá trong quân đội đã vậy khi xuất ngũ còn làm trong mật vụ thì gia cảnh không thể coi thường được.

Nhưng lão đã nghĩ hơi quá, tất cả những gì Thu Phong đạt được đều do bản thân chứ chả có gia cảnh gì cả. Đến bản thân cậu cũng chỉ cố gắng trong việc huấn luyện bản thân thành một người lính giỏi, phải chăng bây giờ cậu được như vậy một phần cũng do may mắn không bị người ta đìm chết.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Xây nhà .

Sau lời nói của Thu Phong thì lão Hữu Nghĩa im lặng một hồi rồi lên tiếng “Tôi không biết cậu ra sao nhưng tính cách của cậu nói chuyện với tôi từ nãy tới giờ tôi thấy cậu cũng được. Muốn tôi bán mảnh đất ấy cho cậu thì tôi có một điều kiện” “Chú nói đi!” Thu Phong thẳng thắn nói.

Cậu cũng biết lai lịch ông ta cũng như lão Đức Công kia nhưng nhân vật nào làm ông ta phải ngồi trong này thì cậu cũng chưa điều tra kỹ.

Hữu Nghĩa nhìn Thu Phong chằm chằm nói “Tôi có một thằng con trai bây giờ chắc cũng trạc tuổi cậu tên là Cao Xuân Dũng. Từ khi tôi vào đây thì nó mới được một hai tuổi nhưng vợ tôi bị cho là khác tôi nên tôi mới phải ngồi tù và họ lấy đó là lý do đuổi hai mẹ con họ đi. Tôi ngồi trong này cố mọi cách để giúp mẹ con họ nhưng bất lực. Tất cả tiền tài hay sự giúp đỡ của tôi đều bị người nhà chặn đứng hết, phải chăng tôi chỉ còn địa chỉ nhà của họ, nếu không tôi cũng chết trong này từ lâu rồi.”

Nói xong khoe mắt ông Hữu Nghĩa chợt chảy ra một dòng nước mắt, ông vội vàng lau đi và lấy từ trong tờ giấy ra viết một cái gì đó đưa cho Thu Phong rồi nói “Đây là địa chỉ của mẹ con họ, nếu cậu muốn mảnh đất kia tôi sẽ cho người sang tên cho cậu, cậu không phải mất một đồng nào. Nhưng với điều kiện cậu phải chăm sóc cho hai mẹ con họ đợi tới ngày tôi ra tù. Cậu đồng ý không?” Nói xong ông lại đưa tấm hình mới nhất của hai mẹ con họ cho Thu Phong.

Cầm tờ giấy với số địa chỉ trên tay Thu Phong cũng thầm thương cảm cho gia đình của ông Nghĩa. Bản thân cậu ông già mất sớm, bên nội không nhận mẹ con cậu, cậu cũng hiểu nỗi khổ của cậu bé kia nên không ngần ngại nói “Được. Cháu, Thu Phong này lấy danh dự của một người lính ra đảm bảo khi tìm được hai mẹ con họ sẽ không để ai tổn thương đến họ”.

Danh dự của một người lính rất thiêng liêng, dù cho Thu Phong không còn là lính nhưng trong thâm tâm cậu vẫn là một người lính của tổ quốc. Cậu lấy danh dự một người lính ra đối với lão Nghĩa hiểu hơn ai hết vì lúc trước ông cũng là một người lính.

Thấy Thu Phong hào nhoáng như vậy lão Nghĩa cũng nói “Được nếu vậy cậu phải giữ lời. Nhưng nếu tôi phát hiện ra cậu không tìm kiếm mẹ con họ hay đơn giản biết mà không làm gì thì tôi ngồi trong đây cũng đủ sức gây phiền phức không nhỏ cho cậu, hiểu chứ? Nhưng cậu yên tâm khi tôi ra ngoài tôi

không để cậu thiệt đâu.” Nghe vậy Thu Phong gật đầu nhưng cũng không biểu cảm gì trên gương mặt. Lão Nghĩa lại nói “Còn vấn đề đất đai kia cậu cứ về đi. Để lại địa chỉ của cậu ngày mai tôi sẽ cho người cầm giấy tờ đến tận nơi để sang tên.”

Thu Phong nghe vậy đứng lên gật đầu nói cảm ơn với lão Hữu Nghĩa.

Đã đạt được mục đích Thu Phong cũng không còn gì để nói liền đứng lên xin phép về. Hai bên trao đổi cũng vì lợi ích cho nhau Thu Phong cũng chẳng cần phải ở đây nịnh nọt.

Ngày hôm sau quả thật như lời Hữu Nghĩa nói. Một người tự nhận là thân tín của ông Nghĩa tới công ty của Thu Phong gặp anh. Hắn cầm theo đầy đủ giấy tờ và cả mảnh đất sang tên cho Thu Phong và cùng anh đi tới mảnh đất ấy nói chuyện với hai người vợ chồng bán ve chai.

Nếu nói về cặp vợ chồng bán ve chai thì đây cũng là một rắc rối không hề nhỏ. Hai vợ chồng ấy có hai đứa con, con gái lớn thì năm nay gần ba mươi không biết thế nào mà cặp kè từ tháng này đến tháng kia vẫn chưa lấy chồng. Còn đứa con trai út thì đi lính mới về hơn Thu Phong một tuổi.

Dù có gắng mấy chục năm mà hai vợ chồng cũng không khá lên nổi cũng chẳng biết tại sao. Nhưng cũng là hàng

xóm với nhau hơn chục năm rồi, Thu Phong cũng không nỡ kêu họ đi, mà đây là đất này bây giờ thành của mình rồi họ ở lại thì cũng không đúng.

Buổi chiều Thu Phong cùng người của ông Nghĩa tới mảnh đất sau nhà Thu Phong nói chuyện với hai vợ chồng ve chai ấy.

Họ vẫn đồng ý chuyển đi vì bây giờ Thu Phong vừa có quyền vừa có tiền, thậm chí cả trong giới hắc đạo nữa nên họ cũng chẳng làm gì được. Nhưng vấn đề ở đây là họ kẻ khổ này nọ, tùm lùm cả lên cuối cùng Thu Phong mềm lòng cho họ ở lại với mảnh đất bé xíu bên hông nhà. Thậm chí còn nói xây cho họ một căn nhà nhỏ cấp bốn.

Và với điều kiện không được gây ồn nữa, vì mỗi lần bà vợ bà chủ con bà toàn vào lúc sáng sớm. Bà như cái đồng hồ báo thức cho cả xóm vậy, chủ một phát ai ai cũng nghe. Thu Phong cũng tạo điều kiện cho ông chồng vô công rồi nghề nói lảm người Hoa là khi xây xong biệt thự sẽ thuê ông ta chăm sóc vườn cây cũng quét sân này nọ mỗi ngày, một tháng tiền công của ông ấy sẽ được bốn triệu. Như vậy cũng tiện giúp đỡ họ cũng đỡ cho mình phải thuê người ngoài.

Cũng từ vấn đề xây nhà lại ra thêm một vấn đề khác là mảnh đất Thu Phong mua nằm giữa hai cái hẻm, mà hai cái hẻm này đều bé xíu. Về sau Thu Phong có mua oto thì chạy lên cũng khó khăn nên anh quyết định mua luôn con hẻm bên kia, còn con hẻm bên nhà anh thì để đó. Vì cơ bản con hẻm bên kia Thu Phong chẳng quen ai, và lại con hẻm kia cũng toàn phòng trọ, chỉ cần đưa ra một cái giá thích hợp có thể mua đứt cả con hẻm.

Một tuần sau con hẻm kia Thu Phong cũng mua lại hết của tám hộ dân với diện tích một ngàn hai trăm mét vuông với chiều dài là nhiều. Vì là đường núi nên đường đi của con hẻm cũng thuộc nhà nước, Thu Phong liên hệ với ông Đức Công mua luôn cả đường ấy vớt giá cũng khá rẻ, vì vậy diện tích mới nhiều như vậy.

Tổng cộng diện tích mảnh đất của Thu Phong hơn hai ngàn mét vuông. Cũng may đây là đất núi chứ là đất mặt tiền thì chắc cả mấy chục tỷ đổ lên chứ không ít.

Cùng hôm đó Thu Phong thuê kỹ sư đến xem xét mảnh đất rồi vẽ ra một bản thiết kế biệt thự theo ý anh.

Hiện tại Thu Phong cũng không có việc gì làm, bản thiết kế biệt thự vẽ cũng mất vài tuần.

Trong khoảng thời gian này Thu Phong cũng không cho Hắc Long bang làm động tĩnh gì thái quá. Chỉ đơn giản là mở thêm vài cái sòng bài ở con hẻm bên cạnh rồi thôi. Cũng may Phi Hùng là người ở đây nên Hắc Long bang cũng tuyển thêm được hơn một trăm thành viên mới. Ngoài ra Thu Phong còn chi tiền mua lại những mảnh đất ở con đường bình giả cạnh đường Lê Hồng Phong để mở những quán ăn, tạp hóa, quán karaoke, một nhà nghỉ sáu bảy tầng mở xuyên đêm.

Dự án của Thu Phong là muốn mở một khu phố đêm ở đây. Trước đó ở bãi trước và bãi sau có những con phố mở quán hàng này nọ xuyên đêm.

Phối hợp thêm quán bar của Thu Phong thì việc mở những gian hàng bán đêm cũng rất thuận lợi. Từ đó cũng bắt đầu sinh lời.

Chỉ tiêu những thứ đó tài sản trong tay Thu Phong cũng chỉ còn hơn hai mươi tỷ, nhưng tiền lời từ những hạng mục của công ty anh đang tuồn về túi liên tục. Qua một đoạn thời gian con số một trăm tỷ sẽ lại như cũ.

Qua hai tháng bản vẽ căn biệt thự của Thu Phong cũng đã xong. Tốn thời gian hơn dự tính vì nó phải theo ý của anh và mẹ già cộng thêm thằng Thiên Long ở nhà nữa.

Tiền trả cho kỹ sư cũng lên tới chín trăm triệu, vì bản vẽ này tốn khá nhiều tinh lực và phải nói là bản vẽ cực kỳ hoàn hảo.

Theo như bản vẽ thì phía con hẻm mà Thu Phong mua lại sẽ là cổng chính của căn biệt thự. Đi vào cổng chính hai bên sẽ là những bãi cỏ hay hàng cây cảnh, đó cũng là cái vườn của căn biệt thự. Căn biệt thự sẽ nằm chính giữa mảnh đất, phía trước biệt thự sẽ là một hòn non bộ. Bên hông trái của biệt thự sẽ là một bể bơi năm mươi mét vuông, xung quanh bể bơi sẽ là những bộ ghế bố, những cái dù và bàn ghế.

Vẫn hông bên trái biệt thự nhưng xích xuống xíu nữa sẽ là một sân bóng rổ theo tiêu chuẩn người châu Á, cạnh sân bóng rổ là phía sau biệt thự sẽ có một sân tennis. Còn bên hông phải của biệt thự lần lượt là gara để xe, một nhà kho và một sân banh mini nhân tạo sau nhà kho ấy nối liền với cả sân tennis.

Cách nhà kho về bên phải năm mươi mét là một khu vườn khác dùng để trưng những cây cảnh đất tiền nhỏ nhắn hơn, thêm nữa ở đó cũng có một hòn non bộ nuôi cả cá bên trong công với mấy cái xích đu và bộ bàn ghế đá giả gỗ cùng cặp xà đơn xà kép cạnh đó. Cách xa tí nữa sẽ là một vườn cây ăn quả một trăm mét vuông với những cây như xoài, cóc, ổi, nhãn ... dùng trưng cho đa dạng.

Xuống dưới một tí là khu vực nhà cũ Thu Phong sẽ đập đi và xây một căn nhà cấp bốn hai tầng chừng bốn năm người ở dành cho hai vợ chồng ve chai và con cái của họ. Và tất nhiên đường lên nhà họ sẽ là đường hẻm bên kia chứ tuyệt đối không được đi cửa chính. Bên đó cũng có xây tường lên nhưng có cánh cổng để ông chồng đi qua làm việc còn ngoài ra không có việc gì thì họ cũng không được sang đây. Tất nhiên Thu Phong chỉ cho họ ở vô thời hạn chứ không cho họ mảnh đất ấy, dù gì Thu Phong cũng không tốt đến nỗi đi cho hàng xóm mảnh đất ấy. Họ có thể kiếm tiền Thu Phong chỉ giúp họ lúc này, nếu như đổi lại là họ nhà khuyết tật thì Thu Phong sẽ cho họ cả mảnh đất nhỏ ấy.

Đây chỉ là sơ qua về bên ngoài của căn biệt thự, còn rất nhiều chi tiết bên trong căn biệt thự cũng không kém.

Trong hai tháng qua công ty cũng đã có lời rất nhiều, nhiều nhất là từ bất động sản. Hầu như công ty của Thu Phong dưới sự hỗ trợ của Đức Công và vài ông bạn già của Ông Hoàng giới thiệu tới công ty của anh, từ đó chỉ trong hai tháng anh kinh doanh được khá là nhiều. Tiếp theo là tới quán bar, quán bar kinh doanh những chai rượu xa xỉ từ nước ngoài về, đã vậy cũng chỉ toàn thuê các DJ nổi tiếng về quán để đánh. Thêm vật tư của quán không phải hạng xoàng. Đừng nói là Vũng Tàu dù quán bar này ở trên Sài Gòn cũng có chỗ đứng vững chắc.

Những khách du lịch khi về đây nếu muốn đi bar thì quán của Thu Phong là nơi thích hợp nhất vì giá của quán thích hợp với mọi đối tượng. Có khi một bàn lên tới mấy trăm triệu, cũng có bàn chỉ vài triệu. Nhờ vậy quán của Thu Phong không khi nào là không cháy bàn dù là ngày thường đi chăng nữa.

Hai tháng vừa qua với đủ loại hạng mục Thu Phong thu lời về cũng hơn mười tỷ.

Dù cho kinh phí xây căn biệt thự đất đỏ nhưng xây xong cũng phải mất gần nửa năm, mà trong nửa năm số tiền trong tay Thu Phong cũng liên tục tăng lên, việc trả tiền xây nhà cũng dễ như trở bàn tay. Vì thế Thu Phong cho người đến xem bản thiết kế và bắt đầu xây dựng luôn từ bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Trụ sở mật vụ PC0 .

Hai tháng vừa rồi Thu Phong cũng không ngồi chơi. Công tác trong mật vụ thông báo đến Thu Phong có nhiệm vụ đặc biệt cần bản thân anh phải đi.

"Này! Tới trụ sở chưa vậy?" Thu Phong đang ngồi trên một chiếc oto cần nhân với Nhượng Y bên cạnh đang lái xe như bay ra khỏi trung tâm thành phố.

Thời gian qua Thu Phong đã quá quen với kiểu chạy xe ẩu của Nhượng Y rồi. Ít nhất cô ta vẫn chưa gây ra tai nạn lần nào nên anh cũng yên tâm để cho Nhượng Y lái xe.

Vừa lái xe Nhượng Y vừa quay đầu sang với Thu Phong ở ghế lái phụ "Đối với các quốc gia lớn như Mỹ, mật vụ chả còn là gì bí mật nhưng với Việt Nam thì đây là điều bí mật".

Thu Phong chống cằm nhìn ra ngoài cửa xe nói "Sao lại cần bí mật thế? Công khai ra sẽ có ích hơn chứ, ít nhất đối với chuyện phá án này nọ cũng có lợi".

"Con người Việt Nam sau chiến tranh sống trong yên bình quen rồi. Nhà nước cũng không muốn kinh động tới người dân nên mọi việc đều âm thầm xử lý. Và Việt Nam cũng không có loạn như các nước khác"

Nghe xong Thu Phong chỉ ừm một tiếng rồi lại tiếp tục nhìn ra ngoài.

Mười phút sau Nhượng Y lái xe tới một toà nhà lớn. Thu Phong từ xa đã thấy trên đỉnh toà nhà có hàng chữ "Viện Nghiên Cứu Hải Sản Miền Nam".

Thu Phong cảm thấy khó hiểu, tại sao trụ sở mật vụ lại có hàng chữ kia. Định quay sang hỏi Nhượng Y thì lúc này xe đã chạy ra phía sau toà nhà ấy từ lúc nào.

Từ trong bảng vi tính trong xe oto, Nhượng Y bấm một dãy số gì đó.

Bỗng nhiên hai tiếng "cạch cạch" vang lên. Xe vẫn đứng yên nhưng Thu Phong cảm thấy mình giống như đang đi thang máy xuống dưới.

Sau khi Nhượng Y bấm dãy số kỳ lạ trên máy, ở bên ngoài lấy chiếc xe oto làm trung tâm. Mặt đất nứt ra một hình tròn hoàn hảo.

Từ từ, từ từ hình tròn ấy đưa chiếc xe xuống dưới lòng đất.

Thu Phong mặc dù ở trong quân đội biết không ít bí mật nhưng chuyện này cũng làm anh ngạc nhiên không ít.

Xuống một đoạn thì dừng lại. Nhược Y bật đèn xe lên làm xuất hiện một đường hầm ở trước mặt hai người với chiều rộng bốn mét. Hai bên đường hầm có những bóng đèn vàng nhỏ nháy trái dài trong đường hầm để chỉ đường cho xe.

Nhược Y lái xe thẳng vào trong khoảng một trăm mét thì xuất hiện ánh đèn màu trắng.

Đến nơi phát ra ánh đèn Thu Phong thấy phía trước là một cánh cổng bằng thép với ký hiệu PC0 màu đỏ giữa cánh cửa.

Bên hông tường xuất hiện một cái màn hình nhỏ đang tự động đưa về phía Nhược Y. Cô hạ cửa kính xuống thì tay ra bấm một dãy số rồi ịnh ngón tay cái lên màn hình.

Lúc này âm thanh không biết từ đâu ra vang lên "Đã xác nhận. Mật vụ số 1334 xin mời vào".

Âm thanh vừa tắt cánh cửa thép tưởng chừng như nặng nề thì tự động mở ra một cách nhẹ nhàng.

Đi qua cánh cửa thép ấy Thu Phong mới thấy độ dày của cánh cửa lên đến hai mươi cm.

- Cái này còn dày hơn cả kết sắt.

Thu Phong trầm nghĩ trong đầu.

Xe đi được một đoạn hai mươi mét lại có một cánh cửa. Nó tự động mở ra. Cứ như vậy cho đến khi qua mười cánh cổng.

"Cái này hình như cũng rườm rà quá?" Thu Phong không nhịn được nói với Nhược Y bên cạnh. Cô cười rồi đáp "Mật vụ giữ rất nhiều bí mật của quốc gia lẫn các nước khác. Nếu không như vậy thì người ta đánh vào đây lâu rồi".

Thu Phong gật đầu cho rằng cũng đúng. Anh im lặng tiếp tục quan sát.

Qua mười cánh cổng thép như vậy cuối cùng cũng tới nơi. Trước xe xuất hiện hai người mặc đồ giáp đen của mật vụ trang bị vũ trang trên người với chữ PC0 màu đỏ sau lưng.

Một trong hai người đó đứng ra chặn xe chào. Dừng xe lại Nhược Y đưa bàn tay ngọc ngà ra.

Trên tay Nhược Y có đeo một chiếc đồng hồ nhỏ. Người mặc đồ đen lại gần dùng một máy kỳ lạ gì đó quét một tia màu đỏ trên đồng hồ Nhược Y.

"Xin chào mật vụ 1334! Mời vào." Tên bảo vệ mặc đồ đen nhường ra một đường chào Nhược Y.

Khâu kiểm tra hoàn tất, tên bảo vệ còn lại bấm một dãy gì đó trên máy tính âm tường. Thêm một cánh cửa khác xuất hiện trong bức tường màu trắng trước mặt Thu Phong.

Xe lăn bánh chạy vào.

Tuy ngồi trong xe nhưng Thu Phong vẫn choáng ngợp với cảnh tượng ở đây.

PC0 hay còn được gọi là đội mật vụ đặc nhiệm bí mật. Thậm chí còn tinh nhuệ hơn cảnh sát đặc vụ 141 ở Thủ đô.

PC0 ở miền Nam và miền Bắc cả hai dù liên quan tới nhau nhưng lãnh đạo của hai miền lại là hai người hoàn toàn đối lập của hai gia tộc khác nhau.

Trụ sở mật vụ Miền Nam được đặt ở Vũng Tàu. Có độ sâu năm mươi mét dưới lòng đất.

Tổng diện tích lên đến mười ngàn mét vuông. Trừ đi hai ngàn mật vụ thì riêng cảnh sát bảo vệ trực thuộc PC0 miền Nam lên đến năm ngàn người.

Tuy nói vậy nhưng trụ sở PC0 rất ít khi nào tất cả các thành viên tụ họp lại với nhau.

PC0 là tổ chức bí mật của chính phủ được đào tạo và đầu tư trên dưới một tỷ đô.

Các trang thiết bị được trang bị cho PC0 đều là hàng tốt nhất trên thế giới được nhập từ Mỹ hoặc Nhật.

Xung quanh trụ sở PC0 được bọc hoàn toàn bằng thép có khả năng chịu được sức công phá bằng một trái bom nguyên tử. Một phần do độ sâu quá sâu, một phần là do tấm thép bên ngoài khiến sức chịu được của trụ sở khủng khiếp tới vậy.

Bên trong PC ở đại sảnh trần nhà cao tới hai mươi mét.

Xung quanh đại sảnh có những căn phòng bằng thủy tinh có thể thấy cả bên trong người ta đang làm gì.

Hầu hết trong mỗi căn phòng đó đều có người tập bắn súng, đơn đấu, song đấu. Hay phức tạp hơn là luyện tập với những trang thiết bị Thu Phong nhìn vô không thể nào hiểu nổi.

Đi sâu hơn chút nữa sẽ thấy những căn phòng như những phòng làm việc bình thường.

Hạ Nhực Y dẫn Thu Phong đi ngang tới đâu những người đi ngang qua gật đầu chào tới đó.

Tới một căn phòng có chữ Tổng trưởng Nhực Y gõ nhẹ lên cánh cửa bằng gỗ hai cái.

Bên trong dường như nghe tiếng, một giọng nói Thu Phong nghe rất quen vang lên "Vào đi".

Nghe vậy Nhực Y liền nhấc tay vặn tay nắm cửa của cửa bước vào. Thu Phong theo sau đó.

Bước vào, người trên bàn làm việc ấy không ai khác chính là Đức Công.

Thu Phong có hơi bất ngờ nhưng cũng chột bình tĩnh lại. Chính bản thân mình đã quên lão này là người đứng đầu trong mật vụ.

Dù thất thố nhưng Thu Phong vẫn lấy lại bình tĩnh rất nhanh nói "Chào".

Đức Công thấy Thu Phong tới liền bỏ công việc đang dở trên bàn nói "Cậu đến rồi à?". Thu Phong gật đầu rồi tự ý ngồi xuống ghế sofa trong phòng.

Không tự nhiên như Thu Phong, Nhực Y cúi mình chào một cái rồi lấy một xấp tài liệu từ trong người ra đưa cho Đức Công.

Trước giờ người nào làm Thu Phong cảm thấy không có ý xấu với mình thì anh với xưng hô lễ phép coi trọng đối phương.

Nhưng với lão Đức Công, dù ông ta có hỗ trợ anh về tiền tài hay gì anh cũng không coi đó là thân thuộc được. Nên không phải người anh cần nể thì anh cũng không cần lễ phép với đối phương. Thu Phong chỉ lấy lễ đối lễ, hai bên là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Tiếp nhận giấy tờ trong tay Nhực Y, Đức Công cũng không quan tâm đến thái độ của Thu Phong. Ông xem xét một hồi rồi đặt trên bàn.

Đức Công ngồi đối diện với Thu Phong, Nhực Y sau đó cũng ngồi kế Thu Phong.

Lúc này mặt Đức Công có vẻ không vui vì gì đó nói "Cậu Phong!"

"Ông chú cứ nói đi!"

"Là vậy..." Đức Công cầm một xấp giấy Nhực Y vừa mới đưa cho đặt lên bàn nói.

Một năm với thân phận mật vụ của Thu Phong ít nhất phải hoàn thành một nhiệm vụ của tổ chức đưa ra mới có quyền tồn tại trong đây. Và với Thu Phong một cái nhiệm vụ anh được nhận không nghĩ ngờ gì thì là nhiệm vụ khó ăn nhất.

Cụ thể Đức Công gọi Thu Phong tới lần này là để có chuyện để nói.

Mấy năm nay Việt Nam có thịnh hành một đấu trường gọi là MMA của Việt Nam lấy theo phong cách MMA của châu Âu.

Điều đáng nói ở đây không phải là đấu trường của các võ sĩ MMA mà là có người lợi dụng danh tiếng của đấu trường này để mở một đấu trường ngầm ở Việt Nam. Mà người tham gia thường là các võ sĩ nhà nghèo hoặc những tên giang hồ đói khát đến kiếm chút tiền từ giải thưởng của đấu trường.

Người đứng ra tổ chức đấu trường này là một tay chơi đại gia trong nước nhưng từ cảnh sát đến mật vụ vẫn chưa điều tra ra lai lịch của hắn.

Đấu trường ngầm này được diễn ra trong một nhà máy xí nghiệp của Nhật Bản nên việc khám xét nhà máy Nhật Bản trên danh nghĩa công an là không thể.

Nhưng cho dù có bắt được tại trận thì cùng lắm chỉ có tội tổ chức đánh nhau, bị vài ba năm tù là hết. Thậm chí còn không có án.

Thà rằng đấu trường võ ngầm thôi công an cũng mất nhắm mắt mở cho qua nhưng ở đây buôn bán ma túy với số lượng lớn thì không thể bỏ qua.

Những người tới đó thường là các ông trùm khét tiếng của đất Sài Gòn. Nên việc tiếp cận đấu trường ấy để điều tra là chuyện không thể. Những người đó đều rất tinh ranh, nhìn sơ qua là họ sẽ biết ai là cớm được cài vào. Và nếu có giao dịch ma túy trong đó họ cũng chỉ giao dịch với người chủ của đấu trường ngầm.

Thêm một đặc điểm nữa ở đấu trường đó là người chiến thắng tất cả võ sĩ sẽ được làm quyền vương và được đặc quyền gặp chủ tịch của đấu trường ngầm. Ngoài ra còn có cơ hội làm vệ sĩ của ông ta với mức lương không hề ít.

Và người thích hợp nhất để tham gia vào đó không ai khác ngoài Thu Phong. Nhiệm vụ của Thu Phong là tiến vào đó chiến thắng tất cả các võ sĩ rồi đi theo làm vệ sĩ cho tên chủ đấu trường. Từ đó điều tra nguồn cung cấp ma túy của hắn từ bên trong rồi tiến hành phá án.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Thân phận giả .

Sài Gòn bảy giờ sáng tại quận bốn.

Quận nào cũng vậy, vào các giờ cao điểm luôn chật ních người qua lại bằng các phương tiện giao thông. Một chiếc xe khách dừng lại trên con đường tấp nập.

Từ trong xe có một người đàn ông ăn mặc như người nhà quê bước xuống. Trên vai người đàn ông ấy xách theo một cái ba lô trông khá cũ kĩ.

Trên cơ thể người đàn ông này toát ra một mùi hương của bùn đất không mấy dễ chịu, khi những ai đi ngang qua đều khẽ nhăn mặt một cái.

Người đàn ông này cao khoảng một mét tám, làn da hơi ngăm đen cùng với khuôn mặt chất phác thật thà.

Nhìn kỹ hơn ta sẽ thấy gương mặt hần dù nhem nhuốc nhưng lại có vẻ rất quen thuộc. Và người đó chính là Thu Phong.

Hôm qua ở trụ sở PC0 Thu Phong đã tiếp nhận nhiệm vụ từ tay của Đức Công. Qua ngày hôm sau sáng sớm anh đã đến chỗ của Nhựt Y để hoá trang một tí, xong xuôi anh bắt xe từ Vũng Tàu lên đây.

Nhiệm vụ này yêu cầu anh đóng giả làm một tên nhà quê sống lang thang ở khu ổ chuột.

Sau đó bên mặt vụ sẽ sắp xếp anh tiếp cận với tên trọng tài của khu đấu trường ngầm. Bằng cách họ sẽ giả làm những người tấn công trọng tài gần nhà hần và Thu Phong sẽ tới cứu ông ta, lấy được lòng tin của ông ta rồi tham gia đấu trường ngầm. Từ đó đánh giá quyền vương tiếp xúc với người đứng ra tổ chức đấu trường này.

Thu Phong đặt chân xuống quận bốn, nhiệm vụ lần này chỉ có mình anh thực hiện. Bên mặt vụ chỉ trao cho anh những thiết bị như máy ghi âm mini, tai nghe siêu nhỏ có thể đặt trong lỗ tai không ai biết và máy thu hình giả trang cúc áo. Thậm chí có cả súng hình cây bút chỉ có thể bắn được phát, nhưng món này đối với Thu Phong không có tác dụng nấy, anh thà cướp súng kẻ khác bắn còn nhanh hơn.

Lại gần một xe bán bánh mì, Thu Phong mua một ổ bánh vừa đi vừa gặm tiện thể móc từ trong túi quần ra một tờ giấy. Mắt nhìn xuống tờ giấy ấy, trong tờ giấy ghi địa chỉ của nhà tên trọng tài và lý lịch của hần.

Người này tên Trần Minh Thuận, bốn mươi hai tuổi. Hần ở cùng vợ và hai người con trai, đứa lớn năm nay mới học lớp sáu còn đứa nhỏ thì học lớp ba.

Vợ hần là một người phụ nữ hiền lành năm nay ba mươi tám tuổi.

Vào những năm 90 của thế kỷ trước. Minh Thuận là một tên du côn du đảng đi theo những đại ca của đất Sài Gòn. Tuy vậy hần cũng là người sống rất trọng nghĩa khí.

Đến những năm đầu thế kỷ hai mốt thì hần hoàn lương sau khi đại ca của mình bị kẻ khác bắn chết.

Khoảng thời gian hoàn lương hần thường làm những công việc như bốc vác, xe ôm để kiếm sống qua ngày.

Tới khi hần gặp được người là vợ mình lúc này. Hai người gặp nhau, tình cảm đơm hoa kết trái rồi hai người kết hôn sau đó sinh con. Phải nói là cuộc sống dù không dư dả nhưng quả thật hạnh phúc đối với kẻ từng là một con người không có tương lai.

Cũng không có gì để nói cho đến khi hần gặp được một đàn anh trong băng giang hồ khi xưa giới thiệu cho hần một công việc ở đấu trường ngầm.

Việc chả những nhẹ mà lương cũng không thấp. Tính tới nay từ khi đấu trường này mở được hai năm hần cũng đã làm trọng tài ở đó cũng từng ấy năm.

Đọc xong một mớ tư liệu Thu Phong cũng đã ăn xong ổ bánh mì.

Anh đi lại một góc ven đường ngồi xổm xuống lấy một điều thuốc và bật lửa ra châm lên, sẵn đó anh đốt luôn mớ tư liệu mình vừa đọc.

Lang thang cả buổi sáng cuối cùng Thu Phong cũng tìm được nhà của Minh Thuận.

Quận bốn là một trong những quận có trị an tệ nhất thành phố, vì ở nơi đây có rất nhiều các con hẻm lớn nhỏ như một mê cung nên rất khó để công an kiểm soát được.

Nhà của trọng tài Minh Thuận cũng nằm trong một con hẻm lằng ngoằng ấy, trị an cũng cực kì tệ. Những vụ ẩu đả, chém nhau đánh nhau, trừ khi có người báo lên còn không thì chẳng ai biết được.

Khu nhà của tên Thuận là một nơi có rất nhiều xường gỗ mọc lên.

Thu Phong vào trong một xường mộc đang làm việc.

"Anh gì ơi... Anh gì ơi... Cho em hỏi tí"

"Xoẹt xoẹt..."

Những âm thanh của máy cắt gỗ vang lên chói tai lấn áp âm thanh của Thu Phong.

"Anh gì ơi!!"

"Hả??"

Lần này Thu Phong nói to hơn khiến người đang cắt gỗ giật mình kêu lên.

Đây là một xưởng gỗ nhỏ, diện tích cũng không to lắm, chỉ hơn năm mươi mét vuông.

Người thợ đang cắt gỗ thấy Thu Phong vào tưởng là khách tới liền dừng tay mặt mày niềm nở đón tiếp Thu Phong. Mặc cho quần áo trên người anh lấm la lấm nhem trông chả khác hơn họ bao nhiêu.

Khác với tầng lớp thượng lưu, nếu như Thu Phong ăn mặc kiểu này vào một cửa hàng sang trọng họ không đuổi anh ra thì cũng là may mắn rồi.

Vì căn bản trong khu này cũng toàn dân lao động, họ làm xưởng gỗ ở đây cũng chả mong các khách hàng cao quý vào được nơi này. Chỉ cần có khách là được, thời này có mấy ai mà chê tiền.

"Anh đến đặt cửa, bàn ghế hay khung gỗ à?" Người thợ mặt mày tươi cười hỏi Thu Phong.

Thấy người thợ quá nhiệt tình Thu Phong cũng cười hề hề gãi cái đầu nói "Dạ không phải. Anh cho em hỏi ở đây còn tuyển nhân công không anh?"

Nghe xong lời nói của Thu Phong người thợ liền xụ mặt xuống nói "Cứ tưởng chú tới mua hàng làm anh..." dù giọng điệu thay đổi nhưng người thợ vẫn cười hề hề kéo Thu Phong vào bên trong uống nước.

Nói là bên trong thực ra vẫn ở trong xưởng gỗ, có một cái bàn nhựa với mấy cái ghế gỗ. Trên bàn dính đầy bột gỗ, người thợ lấy khăn phủ qua một lượt rồi không biết từ đâu lấy ra một bình trà đá với vài cái ly thủy tinh đặt trên bàn rồi nói.

"Ngồi đi chú em"

Thu Phong dạ một tiếng rồi đặt mông ngồi xuống nhìn xung quanh xưởng gỗ một lượt thì mới biết ngoài người thợ này ra trong đây chẳng còn ai.

Người thợ rót cho Thu Phong một ly nước rồi nói "Chú em là người tỉnh khác xuống đúng không?" "Dạ! Ừa mà sao anh biết?" Thân phận Thu Phong bây giờ là một kẻ quê mùa ở dưới quê lên nên anh phải giả ngu và diễn theo những gì kế hoạch được đưa ra.

"Nhìn là tôi biết rồi, bản thân tôi cũng là người của tỉnh khác. Sống lâu rồi cũng thành dân Sài Gòn thôi mà "

"Dạ"

"Mà chú lên đây định kiếm sống đời nào à, khó lắm, ở cái đất này không cẩn thận là đi đời nhà ma"

Đang ngồi luyên thuyên thì người thợ chợt nhớ mình chưa giới thiệu gì cả nói tiếp. "Ày chết, nói nãy giờ mà anh quên giới thiệu bản thân. Anh tên là Minh, cái xưởng gỗ này là của anh. Nhìn bộ dạng với giọng nói của chú em chắc ở quê mới lên đúng không, người miền Tây à?"

"Dạ em tên Phúc, anh có thể nhận em vào làm được không?" Thu Phong báo tên giả của mình ra, tiện thể anh cũng giả một chút giọng của người miền tây. Trước khi đến đây bên mặt vụ đã đưa cho Thu Phong một cái chứng minh giả nhưng đóng dấu của nó thì là thật.

Ông chủ xưởng gỗ uống một ngụm nước rồi lắc đầu ngao ngán nói "Chú tới đây cũng thấy rồi đấy. Khu này rất nhiều xưởng gỗ mà giờ chỉ còn mỗi xưởng gỗ của anh đây là còn mở. Đạo này làm ăn khó khăn, mấy xưởng gỗ lớn bây giờ cũng mọc lên như nấm, cái xưởng nhỏ này của anh cũng không chống đỡ nổi, nhân viên cũng nghỉ hết sang chỗ khác làm rồi "

Ngưng một tý Minh lại nói tiếp "Bây giờ chú có vào làm thì anh đây cũng chẳng có tiền đâu mà trả lương cho chú"

"Chả giấu gì anh, em vừa đặt chân xuống đây liền bị người ta móc hết tiền trong túi mà không hề biết. Bây giờ em đói lắm, anh chỉ cần cho em phụ giúp, việc gì em cũng làm được, chỉ cần cho em một bữa cơm là được" Vừa nói Thu Phong vừa phối hợp giả nhân giả nghĩa làm bộ mặt đáng thương, cũng không ngờ ngay lúc này cái bụng lại kêu lên ọt ọt biểu tình đói ăn thì thật sự nhìn Thu Phong rất là tội nghiệp.

Thấy biểu hiện của Thu Phong, ông chủ Minh cũng không đành lòng, dù sao cũng là con người với nhau không tuyệt tình được liền nói "Thôi được. Bây giờ cũng đã trưa rồi, chú đợi tý anh gọi điện cho vợ đem cơm ra, ăn xong rồi phụ anh làm. Có gì chú cứ ở đây, khi nào kiếm được việc nơi khác rồi đi cũng được. Mà anh không trả lương đâu, cho chú ăn ngày ba bữa thôi ok, đồng ý không?"

Ông chủ Minh vừa dứt lời Thu Phong ngay lập tức đứng lên cảm ơn rồi rít.

Không quan tâm tới Thu Phong, ông chủ Minh lấy điện thoại ra gọi cho vợ mình, dặn đem nhiều nhiều cơm với thức ăn một tí. Hắn thấy vóc người Thu

Phong cũng to cao chắc chắn sẽ ăn nhiều.

Xưởng gỗ này cách nhà của tên trọng tài khoảng ba bốn mươi mét. Ở đây anh vừa làm vừa theo dõi tình hình của tên trọng tài.

Hơn mười hai giờ trưa, ông chủ Minh đang giải thích sơ qua về công việc cho Thu Phong. Trước anh đi lính cũng học qua nghề mộc trong đó nên cũng không khó khăn gì trong việc tiếp thu, thậm chí ông chủ Minh còn tưởng Thu Phong là thợ lành nghề.

Đang giảng giải cho Thu Phong thì vợ ông chủ Minh chạy xe máy tới đưa cơm cho hai người. Cùng lúc này, ngôi nhà Thu Phong đang để ý có người đi ra, và người đó chính là tên Minh Thuận, trọng tài đấu trường ngầm.

Ăn cơm xong Thu Phong bắt đầu làm công việc ở xưởng gỗ của mình. Năng lực làm việc của một mình Thu Phong phải nói là bằng cả ba người, ông chủ Minh rất hài lòng về chàng trai này. Không những thật thà chất phác mà làm việc cũng rất nhanh nhẹn.

Theo như kế hoạch sẽ bắt đầu vào ngày mai. Tên trọng tài Minh Thuận lịch trình hằng ngày của hắn là buổi trưa thường đi qua nhà các chiến hữu xưa để tán dóc đánh cò, tới chiều trời mát mát sẽ đi cafe, hơn năm giờ hắn sẽ về nhà ăn cơm tắm rửa rồi tới đấu trường ngầm để làm.

Bên mặt vụ sẽ cho người thuê những kẻ côn đồ ở quận năm, vào lúc lăo về nhà lúc năm giờ chiều sẽ cho họ đánh lăo. Kế hoạch tiếp theo được hay không là do Thu Phong.

Lúc này cũng đã bốn rưỡi chiều, công việc ở xưởng gỗ của Thu Phong cũng đã xong. Hai người trong xưởng đang bắt đầu dọn dẹp lại.

"Tôi nay chú ngủ ở đâu? Có phòng trọ gì không?" Đang dọn dẹp thì ông chủ Minh lên tiếng hỏi.

Qua tiếp xúc một buổi chiều với ông chủ Minh, Thu Phong cảm thấy người này thật thà chất phác.

Nghe Minh hỏi Thu Phong vừa một bên dọn dẹp một bên trả lời "Chắc hôm nay em ra công viên ngủ". "Ồ? Sao lại ngủ công viên? À quên mất chú bị ăn cắp hết tiền, vậy tối nay qua nhà anh ngủ, cho chú ngủ ở phòng khách. Tiện thể tắm rửa luôn đi, cái bộ dạng đó thật sự là hôi không gửi được."

Nghe vậy Thu Phong cũng không từ chối gật đầu cười hề hề "Vậy làm phiền anh quá". "Phiền hà gì, có sao đâu".

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Suýt hỏng chuyện !

Sáng hôm sau Thu Phong cùng ông chủ Minh đi đến xưởng gỗ để làm việc.

Dù hôm qua ở nhà ông chủ Minh, Thu Phong có tắm qua nhưng anh vẫn giữ lại vẻ nhếch nhác của mình.

Theo như thông tin Thu Phong nhận được tối hôm qua, bên mặt vụ đã cho người tiếp xúc gây gổ với tên trọng tài Minh Thuận nhưng hai bên vẫn chưa động tay động chân.

Và đó cũng chỉ là cái cớ cho cuộc phục kích hôm nay.

Vẫn giống như hôm qua, Thu Phong làm việc tới trưa thì vợ ông chủ Minh đem cơm đến cho hai người.

"Phúc này, chú làm tốt quá. Tiếc rằng tôi không có tiền thuê chú nếu không..." Đang ăn cơm ông chủ Minh bỗng nói với Thu Phong, sự thật là xưởng gỗ của hắn trước sau gì cũng phải đóng cửa, hắn chỉ muốn cầm cự để sống qua ngày mà thôi. Nếu không thì hắn cũng đã thuê Thu Phong vào làm việc rồi, ít nhất bây giờ hắn chỉ lo cho Thu Phong ăn uống được.

Nhưng ông chủ Minh không biết bản thân hoàn toàn đã sai. Thứ nhất Thu Phong có thân phận đặc biệt, dù được nhận vô thì chắc chỉ vài ba ngày xong việc là anh trốn đi mất tích. Thứ hai mặt vụ cũng đã cho điều tra về những xưởng gỗ hay bất cứ nơi có việc làm lao động tay chân nào ở gần nơi của tên trọng tài Minh Thuận hết rồi.

Và xưởng gỗ của ông chủ Minh là nơi thích hợp nhất, chẳng những gần ngay nhà đối tượng mà ông chủ Minh cũng có một vài giao tình nhỏ với tên trọng tài. Lý do xưởng ông chủ Minh còn trụ lại được một phần cũng nhờ tên trọng tài ấy.

"Rầm rầm rầm"

"Mở cửa, mở cửa"

"Thằng con chó Thuận xuống đây tao bảo"

"Rầm rầm..."

Thu Phong đang định mở miệng nói lời khách sáo thì lúc này bỗng có rất nhiều giọng nói và tiếng ồn từ ngoài đường truyền vào tai anh và ông chủ Minh.

"Ra xem" "Ủm" Ông chủ Minh hiểu kì kèo Thu Phong cùng ra ngoài xem chuyện gì đang diễn ra. Nên biết bây giờ cũng hơn mười hai giờ trưa rồi, đa số mọi người đều đang ăn cơm hoặc đã nghỉ ngơi, mà giờ này còn có ai đếm tìm người, giọng điệu nghe như những tên du côn ngoài đường.

Thu Phong cùng ông chủ Minh đã ra trước cửa xưởng để xem coi chuyện gì đang diễn ra.

Lúc này bên kia đường đang tụ tập khoảng mười mấy gần hai chục người tuổi từ mười tám đến hai lăm đang đứng đập cửa một ngôi nhà. Nhìn bộ dạng của những tên này liền biết ngay bọn chúng không lương thiện gì cả.

Nhưng có một điều làm Thu Phong khẽ mỉm cười là ngôi nhà những tên đó đang đập cửa gọi người chính là nhà của tên trọng tài Minh Thuận.

"Ê ê. Giữa trưa nắng nóng thế này các anh tới đây gây ồn ào mất trật tự làm gì vậy?" Ông chủ Minh đi qua phía nhóm người đang đập cửa nói.

Dù gì ông chủ Minh lúc trước cũng là người trong giang hồ nên căn bản cũng chẳng sợ những thằng oắt đầu trâu mặt ngựa này. Và lại đây cũng là nhà người quen của hắn nên hắn cũng phải đứng ra, nữ đầu chủ nhà không có ở đây thì bọn này giờ trò ăn cướp thì chẳng ai biết được.

Một tên đang đập cửa rầm rầm bỗng nghe được giọng nói của ông chủ Minh liền quay sang dùng gương mặt bặm trợn của mình ngheh mặt lên nói "Ông là thằng quái nào? Tôi đang kiểm thằng chủ nhà này không phải kiểm ông, biết đường thì tránh ra dùm".

"Mày..." "Thằng điên nào giữa trưa qua đập cửa nhà tao vậy?" ông chủ Minh tức giận định lên tiếng thì bên trong nhà tên trọng tài bỗng vang ra một tiếng nói.

"Lạch cạch" Tiếng mở khoá cổng vang lên, từ sau cánh cổng bước ra một người đàn ông cao chừng mét bảy mang vẻ mặt đầy sương gió cộng thêm mái tóc đã lốm đốm bạc.

Người đó chính là trọng tài Minh Thuận.

Hôm nay Minh Thuận đang đang quần áo để chuẩn bị đi sang nhà chiến hữu cũ đánh cờ uống trà như mọi khi. Nhưng không ngờ chưa kịp đi thì phiền phức lại kéo tới làm hắn thâm hô xui xẻo, hôm qua uống cafe đã gặp phải một thằng đáng tuổi cháu mình kiểm chuyện đã vậy hôm nay lại gặp lũ này làm hắn chẳng biết nói gì với lũ trẻ thời nay.

Thấy chủ nhà bước ra thì tên lúc nãy gây với ông chủ Minh liền không quan tâm tới hắn nữa, quay sang nói "Ông tên Thuận sẹo đúng không?". "Đúng thì sao?" Minh Thuận ngông nghênh trả lời.

Từng là một tên xã hội đen Minh Thuận cũng có cái ngông của mình, cho dù đã về hưu những không để cho lũ đi sau bố lão với những người đi trước như hắn được.

"Lên!" Trả lời cho câu nói của Minh Thuận chỉ là một lời ngắn gọn. Tên đứng đầu vừa dứt câu hắn liền rút trong túi quần ra một cây vũ "Roẹt... cạch".

Vung cho vẩy vũ dài ra ngay lập tức hắn liền xông lên đánh tên Minh Thuận, lần lượt phía sau tên đó mỗi tên đều rút trong người ra một cây tıp hay một cây vũ và hoàn toàn không mang theo đao kiếm.

Minh Thuận thấy đòn tới chỉ vờ kíp đưa cánh tay ra đỡ một cái. Hắn nhăn mặt chịu đau, bước chân hắn ra ngoài kéo cổng đóng lại. Làm gì thì làm hắn cũng không muốn liên lụy tới vợ con mình ở trong nhà và hắn cũng không ngờ mấy kẻ chơi chơi trước mắt này nói đánh liền đánh chẳng giải thích gì cả.

Minh Thuận đẩy tên vừa đánh mình ra rồi chạy về hướng khác, vô tình ngay hướng ông chủ Minh đang đứng. Trong ầu đã kị nhất là bị dồn vào góc tường, rất khó để xoay sở.

Thấy Minh Thuận ôm đầu từ trong đám người chạy ra, ông chủ Minh không biết từ khi nào trong tay đã cầm hai cây gỗ, vừa lúc Minh Thuận chạy lại ông chủ Minh liền đưa cho hắn.

Có vũ khí trong tay thì ngay lập tức Minh Thuận và ông chủ Minh hai người xông vào nhóm gần hai mươi thanh niên ầu ẩu. Riêng Thu Phong thì bị bỏ xó chả ai thèm ngó tới, vừa nãy để tránh phiền phức cho Thu Phong, ông chủ Minh có lòng tốt dẫn anh vào trong xưởng để tránh bị vạ lây.

Thấy ông chủ Minh tình nghĩa như vậy Thu Phong cũng không đành lòng muốn vào giúp nhưng rồi lại thôi, vì bây giờ chưa phải lúc thích hợp, cứu người lúc này cũng không có nghĩa lý gì.

Nhưng có một điều ông chủ Minh lẫn Minh Thuận không biết rằng gần hai mươi người trước mắt này hoàn toàn không dễ chơi như họ nghĩ. Mỗi người trong nhóm người kia đều là những học viên trong mật vụ, từng người trong đây thân thủ yếu nhất cũng có thể một địch ba.

Dù vậy đây cũng chỉ là nhiệm vụ, tới đây mục đích chính vẫn là để Thu Phong ra tay cứu người, họ cũng không làm quá tới mức đánh cho đối phương nhập viện.

Khi Minh Thuận vừa lao lên đánh về phía một kẻ trước mắt thì bất ngờ hắn vừa vung cây lên lại bị một đập ngang hông làm ngã lăn đùng ra dưới đất.

Vừa ngã ra hấn ngay lập tức đập cây vào mắt cá chân của kẻ gần nhất. Tên bị đánh trúng mắt cá chân đau đớn ngã nhào về phía trước ngay đúng nơi Minh Thuận đang nằm, không chịu thiệt thòi hấn liền vùng ồng tấp vào người Minh Thuận.

Thấy vậy Minh Thuận liền lăn sang chỗ khác nhưng vẫn không kịp, một gậy đó nằm trọn vẹn trên lưng hấn.

Minh Thuận cũng không ngờ những kẻ mà hấn cho là chưa đủ tuổi ra đời lại chơi ăn liều tới vậy. Hấn gượng ép đứng dậy, dù sao một đòn đó vào lưng vẫn tiếp nhận được. Nếu không chịu được thì những năm tháng trước kia của hấn có mà vứt cho chó gặm.

Nhưng vừa đứng lên thì Minh Thuận không biết mình đã bị bao vây từ lúc nào. Bảy tên bao vây Minh Thuận liên tục vụt cây vào người hấn. Vừa chịu đòn Minh Thuận cũng liều chết xông lên đập một gậy vào đầu tên bên cạnh, nhưng không ngờ hấn cúi xuống né được, chưa kịp phản ứng Minh Thuận lại bị đập một cú vào bụng ngã lăn quay ra một lần nữa.

Bên kia ông chủ Minh cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, hấn bị đánh cho tới nổi cả người toát máu. Nếu nói mật vụ chỉ làm nhiệm vụ thôi tại sao đánh ác vậy? Nhưng cũng phải hiểu cho họ, nếu không làm vậy thì chả ai tin.

Nhưng Thu Phong đứng kia lại thấy ánh mắt của một tên trong nhóm người đó đầy vẻ độc ác. Cũng chính tên đó đập Minh Thuận ngã lăn ra thì hấn liền tục dùng cây vũ vụt liên tục vào người Minh Thuận một cách điên cuồng.

Lần này Thu Phong không đứng nhìn nữa, ngay lập tức anh lao đến.

Minh Thuận bị đánh tới nổi không thể đứng lên, tên kia cứ đánh hấn liên tục vào người làm Minh Thuận chỉ biết vừa ôm đầu vừa chịu đau lăn sang chỗ khác.

Khi lăn ra khỏi tầm đánh của tên đó, Minh Thuận chống hai tay xuống đất định ngồi dậy thì tên kia chạy lại sút một cú đến ngay mặt hấn.

"Bụp, bộp.."

Bàn chân gòn đá tới mặt Minh Thuận thì lúc này lại bị một bàn chân khác đá văng ra. Không dừng ở đó, bàn chân ấy còn bồi thêm một cú ngay bụng đối phương.

Thu Phong ra chân cản đòn vừa rồi cũng thăm giật mình, lực của tên này không hề yếu, theo như Thu Phong thì đòn đá vừa rồi hấn dồn hết lực vào, nếu như Thu Phong không cản thì chỉ cú sút đó cũng khiến cho tên trọng tài Minh Thuận ít nhất là xuất huyết não.

Tên kia bị đá văng ra liền dừng lại cay độc nhìn Thu Phong, thấy vậy anh chỉ nhìn hấn rồi lắc đầu nhè nhẹ ý rằng chuyện vừa rồi không nên quá tay. Bản thân Thu Phong cũng thăm bực mình, nếu như anh không cản kịp thì vụ này coi như vụt.

Dường như tên đó không quan tâm đến hành động của Thu Phong, hấn lao đến vùng cây về phía anh. Nhận thấy ánh mắt của đối phương thì Thu Phong biết thắng này điên rồi, nó đánh về phía anh hoàn toàn dùng hết lực.

Thu Phong nghiêng người né, cùng lúc anh móc bàn chân trung ngay mặt đối phương. Dính đòn tên đó lùi ra nhưng vẫn không hề hấn lại tiếp tục lao đến.

Vừa rồi hoàn toàn Thu Phong không dùng lực, vì đây là người của mình, nếu anh quá tay sẽ xảy ra chuyện không hay.

Lần này hấn lại tới một đòn nữa, đòn này ngay thái dương Thu Phong. Anh hơi nhún người xuống làm cây vũ vụt vào khoảng không, ngay lúc này Thu Phong lại thấy một cái đầu gối ngay trước mặt mình.

"Xoẹt..." Thu Phong vừa kịp nghiêng đầu qua một bên, nhưng vẫn bị xoẹt ngang ngay má. Ma sát làm một bên má của Thu Phong cảm thấy nóng ran.

Bây giờ Thu Phong thực sự điên rồi, nếu để cho thằng này tiếp tục đánh chắc chắn sẽ làm hỏng chuyện.

Nhưng tên đó lại không biết cứ tưởng là mình hay, tiếp tục một cú đâm móc bằng tay trái ngay huyệt thái dương của Thu Phong.

Đấm vừa tới Thu Phong gạt phăng tay hấn xuống "pắc". Anh hừ lạnh một tiếng, tay nắm thành nắm siết chặt lại thực một phát ngay bụng tên kia khiến cả người hấn nhấc bổng lên, chân không chạm mặt đất.

Buông tay ra Thu Phong để tên kia gục xuống, miệng hấn bây giờ đầy nước miếng, và hiển nhiên hấn đã bất tỉnh do đòn vừa rồi.

Xử lý xong tên này Thu Phong lập tức đánh văng những tên khác. Gần hai mươi người bị Thu Phong đánh cho chạy toán loạn trong vòng một phút. Đó là do bản thân anh đã nương tay, nếu không chỉ với mười mấy tên nghiệp dư này sao chạy khỏi tay Thu Phong được.

Cũng có một việc Thu Phong không biết là sự điên cuồng vừa nãy của tên kia hoàn toàn có lý do.

Vừa rồi khi Minh Thuận lần đầu ngã xuống, hấn đã đánh một gậy vào mắt cá chân của một tên. Do không cẩn thận tên đó đã dính đòn và làm mắt cá chân của hấn nứt ra, máu chảy lênh láng, ít nhất cũng bó bột mấy tháng trời.

Trùng hợp tên đó chính là bạn thân của tên nổi điên vừa rồi, vì muốn trả thù cho bạn mình nên hấn cũng đã quên mất nhiệm vụ của mình.

Chuyện này khi xong nhiệm vụ thì Thu Phong mới biết được. Bây giờ anh chỉ biết là mình đã thuận lợi tiếp cận đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Dụ dỗ .

Đầu đó ở một con hẻm nhỏ nằm trong một đô thị xa hoa lộng lẫy.

Chỉ mới cách đây vài phút thôi con hẻm này đã rất ồn ào, mà bây giờ cũng con hẻm ấy chỉ còn ba bóng người.

Ba bóng người ấy chỉ có một người cơ thể cường tráng còn đang đứng còn hai bóng người kia một đang nằm giữa hẻm một đang dựa vô góc tường.

"Anh Minh, anh Minh. Có sao không anh?" Bóng hình cường tráng ấy chính là Thu Phong, anh đang dùng sức lay ông chủ Minh nằm bất động dưới đất dậy.

Thật tình Thu Phong cũng không hiểu nổi đám người mà bên mặt vụ đưa ra này, chỉ là gây gổ chút chuyện thôi mà đánh người khác đến bất tỉnh thế này.

Cảm giác có người gọi mình, ông chủ Minh từ trong đau đớn tỉnh dậy.

"Chú Phúc đây à? Cảm ơn chú, nếu chú không vô giúp chắc giờ anh cũng không xong với tụi nó" Vừa thấy gương mặt Thu Phong ông chủ Minh liền cố ngồi dậy giọng ép nói. Thấy vậy Thu Phong nhanh chóng đỡ ông chủ Minh đứng lên.

Ra là vừa nãy trước khi bất tỉnh ông chủ Minh đã thấy Thu Phong lao vô đánh người để cứu họ.

Thu Phong cẩn thận đỡ ông chủ Minh về phía trọng tài Minh Thuận đang ngồi ở góc tường. Khi vừa đỡ ông chủ Minh lên Thu Phong nhận thấy trên người ông chủ Minh tuy nhiều vết thương nhưng không có vết thương nào ảnh hưởng tới gân cốt hay nội thương, đa số chỉ toàn vết thương ngoài da, tịnh dưỡng một tuần là khỏe hẳn.

Tên trọng tài Minh Thuận tính ra sức chịu đựng của hắn rất trâu bò, tuy bị đánh nhiều nhất nhưng hắn vẫn còn tỉnh táo. Thậm chí lúc Thu Phong lao vô cứu hắn, hắn còn đứng lên đánh được một tên để hỗ trợ Thu Phong.

Thấy Thu Phong dìu người bạn của mình về phía này, Minh Thuận không quan tâm đến đau đớn mỉm cười nói "Thật là ông bạn của tôi ời..." "Hà hà" ông chủ Minh được Thu Phong dìu tới chỗ Minh Thuận đặt mông ngồi xuống liền cười hà hà.

Cả hai chơi chung với nhau đã lâu, dù sau này Minh Thuận có phát lên nhờ đấu trường ngầm cũng không bỏ mặc ông chủ Minh. Hôm nay gặp chuyện được người bạn già mình giúp đỡ thì thật sự Minh Thuận cũng không có lời lẽ gì để cảm ơn được. Tình nghĩa anh em của hai người tuy sau này có hơi nhạt nhưng vẫn là anh em, thốt ra câu cảm ơn cũng mất tự nhiên.

"Cậu trai trẻ tuổi này, thật sự cảm ơn cậu rất nhiều, nếu hôm nay không có cậu có lẽ bản thân tôi cũng không xong rồi" Minh Thuận bỗng quay sang nói với Thu Phong.

Hắn nghĩ Thu Phong chắc là người làm công cho xưởng của người bạn mình, thấy ông chủ mình bị đánh nên mới ra mặt, chứ như bình thường với thân thù của Thu Phong chưa chắc sẽ ra tay.

Thu Phong nở nụ cười chất phác nói "Không có gì đâu anh. Thấy chuyện không hay ở trước mắt em không đứng nhìn được".

"Lạch cạch"

"Anh..." "Ba ời..."

Minh Thuận há mồm đang tính nói gì đó thì cửa công nhà hắn bỗng dung mở ra, một người phụ nữ và hai đứa bé vội vã mặt hồng chạy ra.

Người phụ nữ với hai đứa bé ấy chính là vợ con của tên trọng tài Minh Thuận. Lúc này ba mẹ con họ rất hiểu chuyện không đi ra ngoài, thấy chồng mình bị đánh mà người vợ không dám gọi công an. Vì chồng bà lúc trước cũng dính líu khá nhiều tới giang hồ, nếu báo công an sợ rằng họ sẽ lôi ra một đồng tội năm xưa để tống chồng mình vào tù.

Thấy vợ con chạy lại, Minh Thuận nở một nụ cười hạnh phúc. Hắn dựa vào tường để đứng lên thì người vợ đã chạy đến đỡ được, gương mặt đầy lệ nói "Minh, anh không sao chứ..." "Ừ, chỉ bị tí vết thương ngoài da thôi".

Minh Thuận đang nói chuyện với vợ thì quay sang nhìn Thu Phong "Cũng may có anh bạn này tới giúp, không thì anh cũng không xong".

Nghe được lời của chồng mình người phụ nữ mới quay sang liên tục cúi đầu cảm ơn Thu Phong.

Thấy cảnh này Thu Phong cũng không đành lòng, vì một tổ chức mà khiến một gia đình phải khóc thê này anh thật sự không thích.

Dù Thu Phong ở trên chiến trường giết bao nhiêu địch đi chẳng nữa cũng không sao. Vì đó là kẻ thù của mình, và lại Thu Phong cũng không chứng kiến cảnh gia đình người khác lâm than nên anh cũng không quan tâm. Còn chứng kiến tận mắt lại là chuyện khác.

Lúc này ông chủ Minh cũng cố gắng đứng dậy, thấy vậy Thu Phong vội vàng chạy lại đỡ hần.

Cảm thấy đứng ngoài đây không tốt vì bây giờ xung quanh có những hộ gia đình bắt đầu đi ra ngoài bàn tán xôn xao. Hần liền quay sang nói với ông chủ Minh "Vào nhà tôi đi, cả cậu trai kia nữa. Đứng đây hoài không tiện đâu".

Ông chủ Minh nghe vậy gạt đầu rồi rút trong túi ra một cái chìa khoá đưa cho Thu Phong bảo "Phúc này, chú lại dắt xe anh vào xưởng rồi khoá cửa xưởng lại xong cầm chìa khoá qua nhà của anh Thuận luôn. Chắc hôm nay không làm tiếp được nữa rồi".

Thu Phong gạt đầu cầm chìa khoá làm theo lời của ông chủ Minh.

Xong xuôi mọi việc, thu Phong khoá cửa xưởng rồi đi qua nhà Minh Thuận.

Bước vào cổng Thu Phong thấy đứa con lớn của Minh Thuận ngồi ở hành lang đang ôm đầu con chó Nhật nhà mình mà chửi "Nuôi mày thật là tốn cơm mả. Người ta tới đánh ba tao mà mày chỉ biết trốn trong nhà kêu ư ừ, chả sủa nổi một tiếng. Đứng để tao gét là tao kêu mẹ bán mày cho tiệm thịt chó đây"

Nghe thấy lời của cậu bé nói với con chó làm Thu Phong cũng bật cười. Quả thật khi bọn người kia đến con chó này chỉ sủa được vài ba tiếng thì bị cả đám người dọa cho trốn ở một góc, sủa đâu mà dám sủa bậy nữa. Với lại nó là loại chó kiếng, với thân hình bé tí tẹo kia thì sút một cái nó đủ chết rồi.

Cậu bé đang mắng con chó nhà mình thì thấy Thu Phong bước vào liền vội vàng bỏ con chó qua một bên đứng dậy chạy ra đóng cổng rồi đi theo sau Thu Phong.

Cậu bé vừa đi vừa luyên thuyên nói "Chú ơi, cháu cảm ơn chú cứu ba cháu. Chú đánh nhau giỏi thật á". Ra là vừa rồi đứng trong nhà cậu bé ở trên lầu có ngó ra, thấy Thu Phong một mình đấu mười mấy người.

Hình ảnh ấy khắc ghi sâu trong đầu cậu bé. Từ một đứa bé có ước mơ bình thường thì bây giờ nó đã hoàn toàn thay đổi. Có lẽ ước muốn cậu bé sau này sẽ trở thành một tên giang hồ thích đánh nhau, dù sao lúc trước ba cậu bé cũng là một tên máu mặt với một tá hình xăm khắp người.

Nghe cậu bé nói vậy Thu Phong chỉ biết xoa đầu nó rồi nói "Chú có học võ ở dưới quê nên mới giỏi như vậy. Mà cháu cũng đừng học theo nhá, đánh nhau với người khác là không tốt đâu".

Nói xong Thu Phong cảm thấy mình đang dụ một đứa con nít, mà thôi anh cũng kệ.

Vào trong nhà của tên Minh Thuận, anh thấy có mỗi đứa bé học lớp ba đang ngồi chơi đồ chơi ngoài phòng khách. Rồi từ phía sau nhà người vợ chạy lên, trên tay bưng theo một đĩa trái cây với một bình trà.

Người vợ đặt lên trên bàn ở ngoài phòng khách rồi mở miệng khách sáo nói "Chú, chú ngồi đi. Ông chồng tôi với chú Minh đang tắm rửa với băng bó một tí rồi ra ngay". Nghe vậy Thu Phong gạt đầu ngồi xuống ngắm xung quanh căn nhà.

Đây là ngôi nhà ba tầng bình thường, gia đình tên trọng tài cũng chỉ thuộc dạng khá giả. Phòng khách trừ bộ bàn ghế gỗ với cái tivi màn hình phẳng ra thì còn có một chiếc tủ kính để vài ba vật dụng trang trí bình thường.

Thu Phong ngồi uống trà một hồi thì hai người kia cũng đã tắm rửa rồi băng bó sơ qua vết thương để cầm máu đi ra.

Thấy Thu Phong đã ngồi đó từ bao giờ, tên trọng tài liền mặt mày niềm nở nói "Cậu Phúc này. Hôm nay thật sự cảm ơn cậu rất nhiều đấy". Chủ nhà đi ra Thu Phong liền vội vàng đứng lên thì lại bị nói "Áy áy, ngồi đi, đứng làm gì".

Lúc Thu Phong ngồi xuống thì hai người đó cũng đã ngồi xuống phía đối diện dường như có chuyện gì để nói. Cô vợ tên trọng tài biết ý liền kéo hai đứa con lên trên lầu để cánh đàn ông nói chuyện với nhau.

"Anh T... À anh không cần phải khách sáo vậy đâu mả. Dù gì em cũng chỉ là một thằng nông dân lên thành phố không hiểu chuyện mà thôi." Suýt tí nữa Thu Phong mở miệng ra nói hai chữ anh Thuận rồi, trong khi đối phương từ nãy tới giờ chưa giới thiệu tên.

Cảm thấy nụ cười Thu Phong thật thà chắc phất, Minh Thuận liền gạt đầu nói "Cậu không cần phải khách sáo. Dù sao cậu cũng cứu tôi một mạng, tôi cũng không có gì nhiều đang không biết đền đáp cậu ra sao thì tình cờ anh Minh bạn tôi đây có nói giúp cậu là đang tìm việc làm".

Vừa nãy khi ông chủ Minh theo Minh Thuận vào trong nhà sơ cứu qua vết thương hai người có nói chuyện qua về Thu Phong.

Ông chủ Minh cũng không hề biết Thu Phong có thân thủ giỏi tới vậy. Chỉ biết hẳn là người nông thôn lên Sài Gòn lập nghiệp thì bị người ta trộm mất tiền. May thay còn giấy tờ tùy thân như chứng minh thư, ông chủ Minh đã xem cái chứng minh ấy là thật, và hình như chứng minh này mới làm lại nên địa chỉ nhà tuyệt đối cũng là thật.

Hỏi về sự gặp gỡ của ông chủ Minh và Thu Phong thì Minh Thuận mới biết Thu Phong chỉ mới xuất hiện ngày hôm qua với bộ dạng nhếch nhếch đến

đáng thương nên mới được ông chủ Minh curu mang một chút.

Tên trọng tài cũng không nghĩ ngờ gì nhiều, bây giờ Thu Phong đã cứu hắn hắn chỉ muốn giúp đỡ Thu Phong một tí để trả cái ơn này.

Nghe vậy Thu Phong làm bộ mặt xấu hổ nói "Dạ, thật ra em lên đây để kiếm một công việc nào đó lương cao một tí để phụ giúp mẹ già ở nhà lo cho em gái đang học đại học. Nhưng khổ nỗi em vừa lên đây lại bị trộm mất đồ, cũng chẳng quen ai trên đây nên em không biết làm sao".

Thu Phong nói xong chính bản thân cũng cảm thán với cái lời nói dối mà không chớp mắt của mình.

Thấy Thu Phong với bộ dạng thật thà còn mang thêm chút đáng thương, Minh Thuận cũng quyết tâm giúp người này, một phần vì trả ơn một phần tên trước mắt này cũng không tệ. Hắn liền nói với Thu Phong "Này giờ quên giới thiệu. Anh tên là Thuận, cũng đã hơn bốn mươi rồi nên xưng hô anh em với cậu cho thuận tiện được không?"

"Em tên là Phúc" Nói xong hai người đứng lên bắt tay nhau rồi lại ngồi xuống.

Minh Thuận nắm vô bàn tay Thu Phong cảm thấy đôi bàn tay ấy đầy vết chai sạn, hắn nghĩ do Thu Phong dưới quê làm nông nhiều nên gây ra vết chai này. Nhưng thực ra do Thu Phong từng là quân nhân tinh nhuệ, sử dụng súng ông lẫn binh khí rất nhiều nên gây ra vết chai đầy bàn tay như thế chứ không như tên Thuận nghĩ.

Tên trọng tài không có cảm thấy điều gì bất thường từ Thu Phong liền nói "Em đang cần một công việc có lương cao đúng không?" "Dạ" Thu Phong không ngần ngại mà trả lời.

Nếu câu nói này vào tai người ngoài thế nào cũng có người cười vào mặt Thu Phong mà khinh thường.

Đùa gì chứ? Một tên nông dân lên thành thị mà đòi kiếm việc lương cao thì trên đời này chả có một người nông dân nào rồi. Không có kinh nghiệm, không có tiền có quyền mà đòi kiếm việc lương cao ở cái xã hội thực dụng này thì dường như là không có.

Tuy nhiên lần này là ngoại lệ. Cảm thấy sự thật lòng trong lời nói của Thu Phong, Minh Thuận liền nói "Anh thấy Phúc hình như rất giỏi đánh nhau, ở dưới quê có học qua võ rồi phải không?" "Dạ. Quê em dưới miền tây, em học võ gia truyền ở nhà, lúc trước em thường theo mấy anh kiếm lâm bắt bọn lâm tặc nên cũng có chút kinh nghiệm đánh nhau thôi anh. Khoe ra thì thật ngại quá" Thu Phong mắt không nháy, mặt không đỏ, tự biên soạn ra cho bản thân thêm một câu chuyện không có thật nữa.

Nghe vậy tên trọng tài liền gật đầu nói "Anh có công việc này, nhưng phải đánh nhau với người khác mới có tiền, Phúc em có đồng ý không?".

Nghe vậy ngay lập tức Thu Phong liền chối bỏ "Không được anh ơi" "Sao vậy?" "Anh kêu em làm gì cũng được chứ đừng kêu em làm chuyện xấu đánh người cướp của em không làm được đâu!"

"Ha ha ha..." Bỗng nhiên Thu Phong vừa nói xong hai người Minh Thuận liền cười.

Thu Phong ngồi đó cũng giả bộ không biết gì nở một nụ cười gượng gạo "Ha....ha...."

Minh Thuận với ông chủ Minh cười hả hê một hồi rồi Minh Thuận đứng lên lại ngồi kế bên Thu Phong vỗ nhẹ lên vai anh rồi nói "Anh nói chú này. Không phải anh kêu Phúc đánh nhau giết người gì đâu, hiểu không? Anh chỉ kêu chú làm võ sĩ, đánh nhau trên võ đài, cũng không có cướp của ai. Nếu chú đánh thắng chủ sẽ có tiền, rất nhiều tiền. Tới lúc đó em gái học đại học của chú sẽ không phải lo rồi"

Nghe xong Thu Phong hỏi một câu không thể ngu hơn "Thật không?" "Thật" Tên trọng tài nói một câu như đinh đóng cột.

Hắn nhìn về mặt Thu Phong dường như không tin liền bồi thêm một câu "Chú vô đó chỉ cần đánh thắng mấy kẻ xoàng xoàng là có tiền rồi, không cần phải đánh nhiều đâu nên chú em đừng có lo. Ví dụ như vòng loại, Phúc cứ đánh thắng một người sẽ được một triệu, cứ vậy đánh thắng mười người sẽ được mười triệu. Nhưng vấn đề là phải thắng cả mười người mới được nhận tiền. Hiểu chứ?"

"Hiểu hiểu!!!" Thu Phong làm bộ mặt đần độn gật đầu liên tục. Biết mình đã thành công dụ cho Thu Phong tin sái cổ tên Minh Thuận cũng thầm hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Đấu trường ngầm (1) !!!

Sau cuộc nói chuyện ấy, ông chủ Minh mặc dù hận không thể giữ Thu Phong lại làm ở xưởng gỗ mình vì một mình Thu Phong sức làm bằng ba người cộng lại.

Do bản thân cũng không có tiền không giúp ích được gì cho Thu Phong nên ông chủ Minh cũng đành từ bỏ.

Ba lô đựng quần áo của Thu Phong hiện đang để ở nhà ông chủ Minh. Sau khi qua đó lấy thì Thu Phong trở lại nhà của tên trọng tài Minh Thuận.

Tối ở nhà Minh Thuận, Thu Phong cùng cả nhà hân ăn cơm xong cũng gần sáu giờ chiều.

Bản thân Thu Phong ăn xong dường như quá nhàn hạ đi giỡn với mấy đứa con của Minh Thuận. Thấy vậy Minh Thuận cười cười gọi Thu Phong lại "Phúc ơi, chuẩn bị quần áo đi anh dất chú đi".

Nghe Minh Thuận nói, Thu Phong liền gật đầu đứng dậy lấy từ trong ba lô mình ra một bộ đồ mà với thân phận của hân cho rằng đẹp nhất.

Một chiếc quần tây màu nâu đất với vài đường kẻ sọc mờ màu đen, anh khoác thêm một cái áo sơ mi màu đỏ tía vào người.

Thu Phong mặc đồ xong từ trong nhà vệ sinh đi ra khiến hai vợ chồng nhà Minh Thuận bật cười.

Thấy thất sắc Thu Phong liền hỏi "Hả? Hai người cười cái gì vậy ". "Chú nhìn lại mình đi Phúc" Vợ Minh Thuận vừa dùng tay bịt miệng vừa cười nói.

Nhìn lại bản thân Thu Phong thì đến bản thân anh còn mắc cười. Bộ quần áo anh phối màu chẳng ăn nhập với nhau, đã vậy còn đóng thùng như những ông lão của thập niên 80 90.

Đã vậy da của Thu Phong cũng ngăm ngăm đen, nhìn vô màu phản màu không thích hợp chút nào.

Minh Thuận nhin cười làm vẻ mặt nghiêm túc rồi xoay ra ngoài nói "Thôi đi đại đi, sắp trễ giờ rồi".

Thấy tên trọng tài đi ra ngoài Thu Phong liền đi theo vừa đi anh vừa nghĩ "Thôi kệ, dù sao cũng tự mình mặc mà".

-

Quận hai là một trong những quận ít người ở nhất Sài thành. Bởi vì quận hai đang được quy hoạch để mục đích trong tương lai quận hai sẽ là một đô thị xa hoa như đất nước Singapore khiến mọi người trên thế giới phải hướng về đây.

Và tất nhiên đó là chuyện của tương lai, còn bây giờ ta sẽ nói tới hiện tại. Quận hai lúc này ngoài những mảng đất trống ghê rợn trong quang cảnh tối tăm này ra thì chỉ có một vài nhà máy xí nghiệp nằm trong đây.

Men theo con đường đất đá ở quận hai, một chiếc xe máy đang chở hai con người đi vào một con đường gấp ghe hơn cả con đường đất đá ấy.

Bỏ qua cảnh quang của đô thị, chiếc xe máy ấy dần dần biến mất hút trong một con đường tối tăm chỉ còn thấy ánh đèn xa nơi đó.

Hai con người ngồi trên chiếc xe ấy là Minh Thuận và Thu Phong.

Tên trọng tài chở Thu Phong đi một đoạn lại quẹo qua một con đường khác, con đường này ban đêm gần như không có bóng đèn đường.

Đi trên con đường miễn cưỡng có thể đi được, một hồi sau chừng hai phút Thu Phong thấy từ xa những ánh đèn màu đỏ. Anh nhận ra những ánh đèn ấy là đèn của đuôi xe oto.

Nhìn kỹ hơn sẽ thấy rất nhiều chiếc oto với đủ loại nhãn hiệu sang trọng đang từ từ rẽ vào một hướng nào đó.

Hơn mười giây sau, Minh Thuận chở Thu Phong với lợi thế là xe máy hai người thoải mái vượt qua những chiếc oto đang đứng xếp hàng ở nơi đó.

Lúc này Thu Phong mới thấy đầu dãy oto là một cánh cổng sắt với một thanh xà ngang chắn ngang qua. Đứng trước cánh cổng sắt to lớn ấy là mười kẻ mặc đồ đen trông như bảo vệ đang đứng kiểm tra thẻ gì đó của những người ngồi trong chiếc xe oto.

Cứ mỗi một ai đưa một cái thẻ gì đó ra thì những tên bảo vệ ấy dùng đèn pin soi chừng vài giây rồi mở thanh xà ngang lên cho họ vào. Và nơi họ vào là một xưởng nhà máy xí nghiệp gì đó mà tối quá Thu Phong không thấy rõ được chữ.

Tới Minh Thuận chạy xe tới trước một tên bảo vệ đứng kế một cánh cổng nhỏ hơn chỉ đủ một chiếc xe máy lọt vào. Hân lấy từ trong người một tấm thẻ gì đó quét lên chiếc máy được Thu Phong cho rằng để quét thẻ.

Quét xong đèn của máy hiện lên màu xanh thì lúc này tên bảo vệ mở cánh cổng ra và nói "Chú Thuận, lại kiếm thêm người mới nữa à?".

Nghe tên bảo vệ nói Minh Thuận nở một nụ cười trong đêm vỗ vai tên bảo vệ "Ừ, đây là thằng em ở dưới quê lên, đánh nhau khá giỏi nên anh cho nó vào đây kiếm ít tiền ấy mà".

Tên bảo vệ chỉ cười cười lắc đầu, Minh Thuận cũng không quan tâm nữa mà nổ máy lên chạy hút vào bên trong.

Thu Phong ngồi đằng sau này giờ yên phận không nói gì cũng làm tên trọng tài hơi ngạc nhiên.

Vì theo như hân biết những người ở dưới quê mới lên như Thu Phong thì hầu như cái gì trên thành phố cũng không biết. Không những vậy nơi này dù là những người ở đây cả đời cũng chưa từng nghe nhắc đến chứ đừng nói là dân tình khác, nếu như là người khác thấy cảnh tượng này thì ít nhất cũng hỏi vài câu, mà Thu Phong từ này đến giờ im lặng không nói gì làm hân chẳng biết khoác lác như thế nào.

Chạy thêm một đoạn nữa, Minh Thuận đỗ xe vào nơi có nhiều chiếc xe máy khác đang dựng sẵn ở đó.

Hắn và Thu Phong cùng xuống xe rồi tên Minh Thuận mở cốp xe ra lấy một bộ đồ của trọng tài màu trắng đen và một cái còi ra.

Minh Thuận cũng lôi ra một chiếc quần đùi trông khá mới rồi ném cho Thu Phong "Cầm lấy, về sau sẽ cần". Mặc dù không hiểu gì nhưng Thu Phong vẫn cứ cầm, anh nhìn trong cốp xe của tên trọng tài có một cái bịch nylon anh tiện tay cầm lấy nhét chiếc quần đùi vô rồi cầm trên tay.

Không quan tâm đến hành động đó của Thu Phong, Minh Thuận xoay người đi trước để Thu Phong đi theo.

Từ trong nhà xe đi ra một đoạn thì tới một toà nhà khá rộng. Thu Phong nhìn thấy nơi mình đang đứng có vẻ như là cổng sau của toà nhà ấy.

Minh Thuận đi lại một cánh cửa bằng thép có hai tên bảo vệ đang đứng khoanh tay ở đó.

Gần cánh cổng cũng có một máy quét thẻ, Minh Thuận lấy tấm thẻ trong người mình ra quét thêm một lần nữa, khi đèn của máy từ màu trắng hiện lên màu xanh thì hắn tự mở cánh cổng đi vào.

Hai tên bảo vệ đứng ở đó như hai bức tượng căn bản chẳng quan tâm đến hành động của Minh Thuận. Nhưng có một điều Thu Phong dám chắc rằng nếu tấm thẻ này quét vào mà hiện màu khác thì anh biết thẻ nào cũng không xong với hai tên đó.

Đi theo Minh Thuận, Thu Phong thuận lợi vào trong. Dù bên ngoài tối tăm thế nào nhưng khi bước chân vào trong lại hoàn toàn khác. Khắp nơi đều có bóng đèn trải dài nhau.

Nhưng bước vào Thu Phong thấy chẳng có gì khác ngoài hai con đường trái phải. Minh Thuận đi trước rẽ sang bên trái chừng hai mươi mét thì xuất hiện một căn phòng vệ sinh.

Dẫn Thu Phong đứng ở ngoài Minh Thuận vào trong đó thay đồ.

Khi đứng ngoài Thu Phong thấy từ xa có mấy bóng người đi tới.

Tổng cộng có bốn bóng người, đi đầu tiên là một kẻ có bộ mặt bí ối mặc đồ vest, khắp tay chân hắn chỗ nào cũng có vàng. Đi theo sau hắn là một thanh niên mặc quần đùi cao một mét tám hơn, với thân thể cường tráng có xăm hình một con gấu trên ngực.

Nhưng có một đặc điểm làm Thu Phong chú ý hơn là quả đầu mào gà cạo sát hai bên của hắn, nhìn hải không thể nào tả nổi.

Phía sau đó là hai tên mặc đồ vest đen nghiêm túc đi theo sau. Thấy Thu Phong nhìn mình thì tên mặc quần đùi khẽ liếc qua một cái rồi không quan tâm đi ngang qua.

"Đi đi. Tội dất cậu tới văn phòng đăng ký thủ tục" Cửa nhà vệ sinh được đẩy ra xuất hiện thân hình của tên Minh Thuận trên bộ đồ trọng tài.

"A, ừm..." Thu Phong quay sang gật đầu rồi đi theo sau Minh Thuận.

Qua dãy hành lang dài hơn một trăm mét với vô số cánh cửa hai bên, Thu Phong đi ra ngoài một đại sảnh. Ở đại sảnh ấy có tổng cộng mười quầy đăng ký được đánh số từ một đến mười.

Minh Thuận mặc đồ trọng tài dắt theo Thu Phong cũng không được mấy ai chú ý. Vì căn bản trong đấu trường ngầm này có rất nhiều trọng tài, mà trọng tài hay người quản lý thì đều có thể dắt theo một võ sĩ đến để đăng kí, chuyện này rất bình thường cũng không có gì là lạ.

Ngoài ra người ngoài nếu có được giấy mời của đấu trường đều có thể dắt theo võ sĩ mình tới đăng kí đấu trường. Tuy nói là dễ dàng nhưng mỗi võ sĩ khi được đề cử lên hay người đề cử đều phải có thân phận sạch. Sạch ở đây là không có liên quan đến bên cảnh sát.

Và nếu trong nhà một võ sĩ hay người đề cử võ sĩ nào đó có quan hệ với bên cảnh sát thì tuyệt đối không được bước vào đây. Không những vậy trừ nhân viên của đấu trường ngầm ra, những người nào có giấy đề cử từ trong đấu trường ngầm tuôn ra mới được phép đăng kí cho võ sĩ.

Cái đó là đối với người đại diện cho võ sĩ hoặc người đề cử mới phải khắt khe như vậy. Còn đối với những người tới xem ở đây thì chỉ cần có quan hệ và tiền là sẽ được vào, thậm chí đôi khi còn có cả cảnh sát vào đây xem để mua vui.

Thu Phong quan sát thấy kẻ bên dãy quầy đăng ký võ sĩ có một đường đi vào bên trong được trải thảm đỏ. Những người đi vào trong đó đều ăn mặc rất là sang trọng. Để khẳng định thân phận của mình thì những người đó đều dắt theo những cô gái nóng bỏng cùng mấy tên vệ sĩ theo sau.

Tuy trước đây Thu Phong chứng kiến qua vô số việc những người bình thường không bao giờ thấy được thì hôm nay là lần đầu tiên anh chứng kiến giới thượng lưu như thế này. Mặc dù hồi nhỏ nhà anh rất giàu có nhưng lúc đó anh rất vô tâm chẳng bao giờ để ý cái gì và cũng chẳng nhớ cái gì rõ ràng.

Minh Thuận dắt Thu Phong lại quầy đăng ký số một. Hắn nói gì đó với cô gái trong quầy rồi cầm cây bút với một tờ giấy đưa cho Thu Phong "Điền đầy đủ vào trong này hết đi Phúc".

Nhận lấy tờ giấy Thu Phong đọc sơ qua một lượt, bỗng anh thắc mắc quay sang hỏi "Ừa anh? Cái này có một tờ giấy sinh tử là sao vậy anh? Chẳng lẽ..."

Biết Thu Phong thắc mắc cái gì Minh Thuận liền cười một tiếng rồi giải thích "Giấy sinh tử này là khi đấu ở trên võ đài nếu chẳng may xảy ra tử vong thì người nhà cũng không được quyền kiện tụng gì hết" "Vậy chết thì..." "Đừng lo, anh là trọng tài mà để cho chú chết sao? Trừ khi bản thân quá yếu vừa vào người ta đánh một cái chết luôn thì anh chịu. Nếu cảm thấy sợ chết thì đừng đăng kí, coi như hôm nay đến đây chơi thôi, ngày mai anh sẽ kiểm việc khác cho chú"

Thu Phong chưa kịp nói gì thì lại bị chen ngang, anh cảm thấy bản thân mình khi tiếp xúc với Hạ Nhược Y thì sau này anh luôn luôn cảm thấy bản thân mình bị ngược đãi một cách đáng thương.

"Không, em kí" Dù là vô đây để điều tra nhưng Thu Phong rất ghét người khác khinh thường bản thân mình, anh chẳng ngần ngại mà kí vào. Anh cũng đủ tự tin cho rằng chưa kẻ nào có thể đủ khả năng tay không giết được anh.

Thấy Thu Phong gấp gấp ký vào tờ giấy thì Minh Thuận liền cười ha ha "Có ý chí thì tốt. Mà chú em đừng lo, anh đăng ký bảng yếu nhất cho chú mà, ở bảng này là bảng hạng kém, mấy tên trong đây chả tên nào ra hồn đâu yên tâm đi" "Ừ anh". Thu Phong gật đầu không nói gì, anh tiếp tục điền thông tin đầy đủ vào tờ giấy còn lại rồi đưa cho cô gái ở quầy.

Thấy Thu Phong xong mọi thủ tục, người kiểm tra cũng gật đầu thì Minh Thuận kéo Thu Phong qua tầng một.

Ở toà nhà này chia làm mười một tầng, mỗi tầng là một cấp độ đấu khác nhau và tất nhiên tiền thưởng cũng khác nhau.

Tầng một là thuộc hạng kém mà thắng mỗi trận đã được một triệu thì không biết các tầng khác sẽ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Đấu trường ngầm (2)

Đấu trường ngầm không chia hạng cân như các giải đấu quốc tế khác mà chia thành bảy loại hạng:

- Hạng nhập hay còn gọi là nhập bảng. Thường người ta nói cấp độ này là cấp độ gửi xe, thắng mười lăm trên hai mươi ván sẽ được đăng ký ở cấp tiếp theo.

- Hạng yếu

- Hạng trung bình kém

- Hạng trung bình

- Hạng khá

- Hạng mạnh

- Hạng cuối cùng hạng cực mạnh hay còn gọi là đấu trường tử vong. Vì bình thường thì ở cấp độ cuối này không hề có trọng tài, tỉ lệ tử vong rất cao. Cứ hai ván sẽ có một người bị tàn tật và cứ năm ván sẽ có người tử vong. Vì tiền thưởng nó cũng nằm ở con số không thể tưởng tượng được rất hấp dẫn võ sĩ.

Câu hỏi được đặt ra là vì sao có tới mười quầy đăng ký?

Bởi vì ba quầy số tám, số chín và số mười là ba quầy đăng ký đấu trường "Vương Quyền". Mỗi đấu trường Vương Quyền đều có một người được gọi là quyền vương.

Mà để có danh hiệu quyền vương ấy thì phải chiến thắng tất cả các đối thủ ở vòng cực mạnh và đó cũng chỉ là điều kiện một. Điều kiện thứ hai phải khiêu chiến quyền vương đang tại vị tại võ đài của mình.

Cũng như những cấp độ khác, số thứ tự của quyền vương càng cao thì càng mạnh, đồng nghĩa với số tiền được trợ cấp hàng tháng lên đến con số cả tỷ bạc.

Lại một câu hỏi được đặt ra, đấu trường lấy tiền ở đâu để trả cho các quyền vương và vô số các võ sĩ thắng cuộc khác?

Tất nhiên trong mọi đấu trường nào cũng có vô số các vụ cá độ đặt cược vào các võ sĩ từ con số vài trăm ngàn cho đến con số mấy trăm triệu có khi lên tới vài tỷ bạc.

Những ngày đầu đất nước với độc lập ở khắp nơi trên các nước đều có một nơi gọi là Quyền Anh ngầm. Nói là Quyền Anh ngầm mọi người thường nghĩ đến bộ môn Boxing, nhưng ở đây luật đấu là tự do.

Thời đó các nước như Thái Lan, Lào, Campuchia và thậm chí là cả Trung Quốc, Nhật Bản đều có các võ sĩ của những quốc gia đó tới tham dự.

Thời đó sư phụ Thu Phong từng ba năm vô địch liên tiếp ở giải Quyền Anh ngầm từ tuổi hai lăm đến hai bảy, sau đó ông mới đi hành nghề sát thủ.

Bây giờ bản thân Thu Phong lại vô tình dấn xác vào con đường lúc trước của sư phụ mình. Nói đi cũng phải nói lại Thu Phong đây là làm việc nghĩa vì công dân chứ không phải vì cá nhân mình nên anh cũng chẳng cần rút lương tâm khi tham gia đấu trường này.

Sau khi Thu Phong hoàn thành thủ tục đăng kí ở hạng yếu xong Minh Thuận dẫn anh vào một phòng trong dãy hành lang vừa đi qua lúc nãy nói "Bây giờ em muốn đấu luôn hay đi tham quan một lượt rồi mai mới đấu?"

Nghe câu hỏi của Minh Thuận, Thu Phong trầm ngâm một hồi rồi mở miệng "Đấu luôn hôm nay đi, em cũng không muốn chờ đến ngày mai"

"Vậy được. Em ngồi đây một lát, tí nữa thằng cháu anh tới sẽ dắt em đi tham quan. Đây là sổ báo danh của em, theo sổ này thì khoảng đến tám giờ mới tới lượt em đấu. Khi đó cứ đi theo cháu anh là được, nó sẽ dắt em đi. Bây giờ anh phải vào làm việc rồi không tiện đi với em được" Minh Thuận lấy từ trong túi áo ra một tờ giấy ghi sổ báo danh của Thu Phong là 0213 đưa cho anh rồi quay người đi ra ngoài.

Thu Phong cầm tờ giấy sổ báo danh tiện tay nhét vào túi rồi từ trong chiếc túi khác anh móc ra một chiếc điện thoại đập đá.

Từ trong đế giày của mình Thu Phong kéo một tấm thẻ sim ra, anh tháo pin điện thoại gắn sim vào xong mở máy lên.

Điện thoại vừa lên nguồn Thu Phong liền bấm một dãy số gì đó rồi ấn gọi đi.

"Tút... Tút... Tình hình thế nào rồi?" trong điện thoại vang lên một giọng nói trong trẻo của Hạ Nhược Y.

"Này nói gì đi chứ? Ừa đúng số rồi mà ta? Này..." Đầu dây bên kia Hạ Nhược Y nhìn vô điện thoại mà mắng, bởi vì khi Thu Phong gọi cho nàng, anh chả nói năng gì cứ thế im lìm cả nửa phút đồng hồ làm Nhược Y không chịu được phải thốt lên.

Cố tình trêu chọc Nhược Y nên Thu Phong chẳng nói gì, lúc này đầu dây bên kia lại lên tiếng "Không nghe thì tôi cúp máy nhá!" "Rup" Quả thật nói là làm cúp máy dứt khoát.

Thu Phong nhìn vào màn hình điện thoại bật cười một hồi rồi lại bấm vào dãy số đó gọi lại.

Vừa kết nối giọng nói Nhược Y lại vang lên "Anh cũng rảnh tiền quá ha?" "Đây đâu phải sim của tôi mà sợ tốn tiền?" Thu Phong vừa cười vừa trả treo.

Thật ra sim Thu Phong đang dùng là sim của mật vụ được kết nối với vệ tinh, khả năng bị nghe lén gần như là con số không. Nhiệm vụ lần này khá bí mật nên bên mật vụ cũng phải đầu tư cho nhân viên của mình.

Bây giờ đang thực hiện công việc nên Thu Phong cũng lười chọc ghẹo Nhược Y nữa mà vào thẳng vấn đề chính nghiêm túc nói "Tôi thành công tiếp cận đấu trường rồi, lát nữa sẽ tới lượt tôi đấu. Khi nào có kết quả tôi sẽ điện lại sau, à mà nhớ trông chừng thằng em tôi với nhóm người Hắc Long nhé. Vậy đi bai" "Tút tut..."

Thu Phong nói một lèo một không cần biết bên kia Nhược Y có nghe kịp không liền cúp máy tháo sim ra nhét vô đế giày.

Ở phía bên kia Nhược Y đang trong phòng làm việc chưa kịp nói gì liền bị cúp máy, cô tức giận ném cái điện thoại bay vô bộ ghế salon mà mắng "Tên khốn khiếp, chưa kịp nói cái gì đã tắt máy, lần sau về bà cho chết".

Tuy miệng thì chửi nhưng hành động lại khác. Cô ném cái điện thoại cho đã rồi chạy lại nhặt ngồi xuống xoa "Ôi cái điện thoại mới mua của tôi, cũng chỉ tại tên kia. Bực cả mình"

Thu Phong phía bên này quả thật oan uổng, lúc này là do anh nghe thấy tiếng bước chân dừng ở trước cửa phòng nên mới phải cúp máy vội như vậy.

Cánh cửa phòng được đẩy ra, bên ngoài một thanh niên tuổi hơn hai mươi mặc một bộ đồ quần tây áo thun bình dị bước vào.

Người thanh niên này cao một mét sáu tám, lùn hơn Thu Phong cả đoạn. Gương mặt của hắn phải nói là thuộc dạng đại trà, nhìn qua một cái là quên ngay, hắn bước vào phòng thấy trong đó có mình Thu Phong liền hỏi "Xin lỗi anh tên Phúc phải không ạ?"

Có người hỏi mình Thu Phong liền trả lời "Ừ, mình tên Phúc. Bạn có phải là...". Thấy mình nhầm đứng người thanh niên kia liền nói "Em là Xuân Khoa, này chú Thuận có gọi cho em nói dẫn anh đi tham quan xung quanh đây mà".

Thu Phong gật đầu đứng lên nói "À ời, vậy giờ đi được chưa?". Thấy Thu Phong đứng lên người thanh niên tên Khoa liền chìa tay ra nói "Em năm nay mới hai mốt, anh gọi em bằng em được rồi".

Thu Phong thấy vậy lịch sự bắt tay với Xuân Khoa một cái rồi hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Men theo một con đường khác Xuân Khoa dẫn theo Thu Phong đi tới nơi tổ chức đấu trường tầng một. Vừa tới đấu trường tầng một Xuân Khoa liền luyên thoắng không ngừng giới thiệu về đấu trường cho Thu Phong nghe.

Đập vào mắt Thu Phong là một cảnh tượng ồn ào đang diễn ra. Một quang cảnh hơn ba ngàn mét vuông, xung quanh các góc tường là hàng dãy ghế xếp dài.

Ở chính giữa đấu trường tầng một này là một cái võ đài hình lục giác được bao quanh bằng một cái lồng sắt như đấu trường MMA.

Xung quanh võ đài chính ấy là hơn mười sàn đấu bao bọc xung quanh, các sàn đấu này chỉ có những sợi dây thừng ngăn cách ngoài ra bình thường không có gì khác.

Điều đáng chú ý là ở trên trần nhà có treo tám cái tivi to đùng được xếp thành vòng tròn. Ở trên màn hình tivi lúc này hiện ra thông tin của từng võ sĩ tham gia như họ tên, chiều cao, cân nặng, môn võ ngoài ra không còn gì khác.

Vì đây là hạng yếu nên cũng không có nhiều thông tin chi tiết, mà một khi đã lên tới hạng trung bình phải có đầy đủ thông tin chi tiết về tốc độ hay kỹ xảo. Tất nhiên những thứ này đều do ban tổ chức đấu trường đưa ra. Còn một điều nữa chưa nói là hạng loại với hạng yếu đều tổ chức dưới tầng một này.

Thu Phong đảo mắt nhìn xung quanh một hồi thì ở đây có rất ít người ăn mặc sang trọng, thường là những con người mặc đồ bình thường đến đây cá cược để kiếm vận may. Bởi vì cứ cách một dãy ghế sẽ có một quầy các cược tiền, số tiền ít nhất là mười ngàn, số tiền cá cược sẽ dựa trên số người cá cược với nhau.

Ví dụ như mười người đặt cho Thu Phong, mà một người đặt cho đối thủ của anh. Nếu đối thủ của Thu Phong thắng thì một người đặt cho tên kia sẽ ăn tiền của mười người đặt cho Thu Phong còn Thu Phong thắng thì số tiền của người đặt kia chia cho đều cho mười người còn lại tỉ lệ là 1:10. Tất nhiên đấu trường sẽ ăn một tỉ lệ phần trăm nhất định từ con số này, người nào ăn càng nhiều tiền đấu trường càng có lợi vậy thôi.

Trên dãy ghế bây giờ cũng có khá nhiều người đang ngồi tại đây thì thảo luận cái gì đó. Cũng có vài người mặc đồ vest ngồi sẵn ở trên ghế như đang quan sát cái xung quanh với bộ dạng rất nghiêm túc, chẳng ai biết họ đang làm gì.

Trận đấu đầu tiên sẽ bắt đầu trong mười phút nữa, lúc này mọi người đang nháo nhào tìm kiếm chỗ để ngồi.

Khác với Thu Phong tưởng tượng, các quầy đặt cược bây giờ dường như không có ai dòm ngó tới. Cảm thấy thắc mắc về điều này Thu Phong liền quay sang hỏi Xuân Khoa "Khoa, không phải em nói mọi người tới đây mua vui là ít đặt cược thì nhiều mà anh nhìn các quầy đặt cược sao chẳng có ai ngó tới vậy... À mà sao những người ăn mặc sang trọng ở đây ít vậy nhỉ?"

Xuân Khoa biết đây là câu hỏi thường gặp nhất nên cũng vui vẻ trả lời "À anh không biết đó thôi. Ở hạng loại này thường có những người nhà nghèo muốn đến đây kiếm ít tiền. Mà những người này không có tư cách lên tầng trên nên họ phải ở đây. Bây giờ họ không phải không đặt là lát nữa mới đặt, bình thường các võ sĩ vòng này thay đổi như chong chóng, không có thông tin chẳng ai dám đặt cược đâu, thường thì võ sĩ nào đấu tới vòng hai trở lên mới có người đặt cược."

Nghe xong Thu Phong cũng lầm bầm một câu "Thì ra còn trò này à". Bản thân anh cũng chưa từng tiếp xúc với dạng đấu trường ngầm thế này nên bản thân cũng còn khá là ngỡ ngàng, dù sao anh cũng nhanh chóng tiếp thu rồi lại quay sang hỏi Xuân Khoa.

"Mà Khoa này, em lên mấy tầng trên bao giờ chưa?", Xuân Khoa cũng không khó chịu khi Thu Phong hỏi nhiều liền vỗ ngực tự hào đáp "Em đã từng lên tới trên tầng bốn rồi đấy, ở đó tổ chức hạng khá, trên đó toàn mấy thằng quái thai thôi. Đánh nhau ác lắm, đã vậy mấy ông chủ trên đó ông nào cũng máu mặt, đụng vào một cái là đi đòi nhà ma. Và lại chú em cũng có tiếng nói trong này, ông làm trọng tài trên tầng năm lận".

Thu Phong nghe xong rồi gật đầu đi xung quanh một hồi. Thân là người dẫn Thu Phong đi tham quan mà anh chỉ hỏi mấy câu rồi im bặt xong đi lòng vòng làm Xuân Khoa phải đi theo phía sau cũng chán nản theo.

---- Cả tháng nay ta bị hư laptop, bây giờ nó đi đòi nhà ma luôn rồi. Phi shop luôn rồi, mất hết mấy chương ta tích cả mấy tuần luôn rồi T.T. Nên bây giờ ta viết bằng điện thoại khổ lắm, các bác ráng đợi tháng sau ta mua máy mới sẽ viết nhiều hơn nhé:*

P/s: Nếu thấy truyện hay hãy để dành nguyệt phiếu tháng sau lì xì cho ta.v cảm ơn ạ

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Khinh thường !

"Trận đấu bắt đầu"

"Hây..." "Ya.."

"Bụp... chát... pác pác pác..."

Một người vừa hô lên hai chữ bắt đầu thì ngay lập tức có hai người liền lao lên tấn công lẫn nhau.

Những tiếng va chạm giữa da thịt vang lên, những tiếng hô tiếng hò hét xung quanh được diễn ra ở một nơi gọi là đấu trường ngầm.

Lúc này xung quanh không chỉ có hai người lao lên đối kháng mà xung quanh ấy còn tới chín nơi nữa.

Chín nơi ấy với nơi vừa rồi là mười võ đài hạng loại của đấu trường ngầm.

Ở hạng mục loại cứ mỗi một lần là mười cặp võ sĩ đấu với nhau để loại đối thủ. Mười cặp ấy tổng cộng hai mươi người đấu xoay quanh, ai thắng 15/20 trận sẽ được thăng cấp lên hạng yếu và sẽ được đấu ở võ đài chính giữa có lồng sắt bao quanh.

Thu Phong bây giờ đang ngồi ở ghế khán giả để quan sát các võ sĩ đang chiến đấu với nhau.

Ở đây mỗi người sẽ đấu hai mươi trận trong vòng bảng của mình với hai mươi người. Mỗi một trận là mười phút, nghỉ mười phút sẽ đấu với đối thủ tiếp theo.

Một ngày các võ sĩ chỉ được đấu ba trận. Tức là qua năm ngày từ thứ hai đến thứ sáu sẽ là hai mươi trận, riêng vào thứ bảy chủ nhật sẽ đấu hạng kém cho những người đủ tiêu chuẩn.

Tuần này có ba trăm người đăng ký thi đấu và cứ mỗi tuần sẽ làm mới số báo danh lại một lần, số của Thu Phong là 0213 tức là tám giờ tối mới tới lượt đánh của anh.

Thường thì ở hạng loại này ít xuất hiện những kẻ được gọi là mạnh.

Vì một năm trước giải loại này đã không còn xuất hiện những ai gọi là tuyệt thế cao thủ, những người xuất hiện trước đó đều ở loại hạng mạnh và cực mạnh hết rồi.

Thu Phong đang thăm than vì những võ sĩ này thực sự là quá kém, đánh đấm kiểu gì mà toàn nhún nhún nhảy nhảy đấm được một cái rồi lại tách ra, thật sự quá nhảm.

Bỗng lúc này hai mắt Thu Phong sáng lên nhìn vào một võ đài cuối cùng trong mười võ đài.

"Ờc..." "Loại... đấu thủ số 0014 đã bị nốc out, số 0013 chiến thắng"

Tiếng của trọng tài trong một sân đấu vang lên làm mọi người ngồi trên khán đài thăm than hấn xui xẻo.

Bởi vì khi một võ sĩ bị nốc out trong trận đấu đầu tiên đồng nghĩa với việc hai trận sau bị xử thua nếu không tỉnh dậy kịp. Hoặc cho dù có tỉnh được cũng chưa chắc có sức đấu.

Nhiều người thường nói võ sĩ trong một đêm phải đánh với ba người khác nhau có hơi không công bằng. Không! Ngược lại là khác.

Tất cả võ sĩ đều đấu xoay tua, nếu bạn đấu trận thứ ba mới một người khác thì người đấu với bạn cũng đã đấu hai trận trước đó cũng không bạn, rất công bằng.

Thu Phong thăm hồ may mắn, thật sự anh tới đây chứng kiến những cảnh tượng này rất ngứa ngáy tay chân mà tiếc thay võ sĩ vòng này quá là kém quá là yếu làm anh không buồn liếc nhìn.

Nhưng người vừa chiến thắng vừa rồi làm anh khá chú ý "Số 13 à? Đúng con số mình thích" Nhìn vào người mang số 0013 Thu Phong thăm nhủ.

Người này cao ngang với Thu Phong, cơ thể so với anh hơi nhỏ bé một tí nhưng lại cực kỳ nhanh nhẹn.

Vừa rồi hấn đấu với võ sĩ số 0014 hoàn toàn chỉ dùng một đấm ngay cầm đối phương làm hấn bất tỉnh nhân sự, nhưng trước đó số 14 đánh liên tục vào người hấn mà tên đó chỉ đứng một chỗ mà né được tất cả các đòn.

Căn bản người phản kích nhất không phải là Thu Phong mà là những khán giả ngồi trên khán đài.

Hễ ai mà quan sát trận đấu vừa rồi đều thăm ghi nhớ số báo danh 0013 để đến giải lao mười phút của các võ sĩ họ sẽ là những người đi đặt cược vận may.

Ngược lại với mấy người đó thì những kẻ mặc âu phục ngồi đó vẫn chưa có động tình gì lớn.

Hôm nay chỉ mới là thứ hai thôi, trận đấu như thế này chỉ mới bắt đầu, ai hơn ai còn phải quan sát nhiều.

Thời gian thăm thoát trôi đi chẳng mấy chốc đến tám giờ tối.

Loa thông báo bắt đầu vang lên "Xin mời những võ sĩ có số báo danh từ 200 cho đến 220 bước xuống võ đài, khi đi nhớ cầm theo số báo danh của mình để trọng tài sắp xếp"

Thu Phong bây giờ không còn ngồi ở sảnh đấu nữa mà đang đứng thay đồ ở phòng thay đồ.

Bây giờ anh đã biết tại sao tên Minh Thuận lại đưa cho anh cái quần đùi rồi, trên cơ bản các võ sĩ ở đây đều phải mặc quần đùi và cời trần để tránh mang hung khí giấu trong người khi thi đấu.

Tuy vậy vẫn có vài trường hợp sử dụng những tiểu xảo để thắng đối thủ, tất nhiên bị phát hiện sẽ ngay lập tức bị cấm quyền thi đấu.

Đội môn cả môn cuối cùng cũng tới số của mình, Thu Phong đi theo Xuân Khoa ra sảnh của tầng một để nhập số báo danh.

Lượt đầu sẽ đấu theo từng cặp số chẵn đầu lẻ, lẻ đầu chẵn, rồi ngược lại chẵn chẵn, lẻ lẻ. Tất nhiên các số sẽ liên nhau.

Nhập số báo danh hoàn tất, Thu Phong được xếp cho đối thủ mang số 0214.

"Ba mươi giây nữa trận đấu bắt đầu, hai người muốn nói gì nói đi"

Trọng tài của trận đấu Thu Phong lên tiếng.

Võ sĩ trận này đấu với Thu Phong là một thanh niên gần ba mươi tuổi cao to lực lưỡng một mét chín.

Trên người của tên này khắp nơi đều là sẹo do vết đao kiếm chém vào duy nhất vết sẹo trên mặt hằn làm Thu Phong chú ý.

Vết sẹo ấy nhìn như con rết hằn ở trên cằm trông rất gớm giếc. Nếu nhìn kỹ hơn vết sẹo ấy là do một cán súng đánh vào mặt tạo thành nên mới làm Thu Phong chú ý

Tuy khắp nơi là sẹo nhưng trên người hắn chỉ có xăm một dòng chữ trên vai trái với nội dung "Ồ đời chơi được tao nể".

Nghe trọng tài nói vậy Thu Phong chủ động bước về phía tên to con đó chìa tay ra nói "Tôi tên Phúc, hân hạnh được làm quen"

Không như anh tưởng tượng hắn chỉ nhìn anh khinh thường nói một câu "Cút!!".

Con mắt trái Thu Phong giật giật lên "Cái thằng ôn này..." câu nói hiện ra trong đầu anh.

Ra vẻ không quan tâm Thu Phong xoay người đứng cách tên đó ba mét.

Lúc này ba mươi giây đã hết, trọng tài tất cả các võ đài khác kể cả võ đài của Thu Phong đồng thanh hô "Trận đấu bắt đầu.." "keng keng"

Hai mươi con người, mỗi người một đối thủ lao vào đánh nhau.

Về phần Thu Phong với đối thủ mình bây giờ đang nhìn nhau.

Vừa nãy trước khi bắt đầu trận đấu, tất cả võ sĩ ai cũng khởi động, riêng Thu Phong quá kiêu ngạo đứng đó quan sát từng người.

Bởi thế trong vòng loại của anh chả thằng nào ưa cái bản mặt của anh cả. Kể cả tên đối thủ của anh bây giờ.

Đối thủ của Thu Phong bây giờ hai tay đã thủ sẵn hai bên thái dương, hắn đi từ từ về phía Thu Phong.

Tuy vậy Thu Phong vẫn không nhúc nhích nhưng rồi anh nghĩ lại.

Nếu anh một đòn đánh gục tên này mà không thêm nhìn thì quá phô trương rồi, sẽ bị người ta để ý nên anh cuối cùng anh cũng lắc đầu mà thủ thế.

Thu Phong cả thân đứng thẳng tắp, tay phải nắm thành nắm đấm đặt ra sau lưng, tay trái làm một tư thế ngoắc ngoắc khiêu khích đối phương.

Lúc này nhìn gương mặt Thu Phong cực kì tiêu sái. Anh nở một nụ cười thật sâu nhìn chăm chăm vào đối thủ.

"Lên đi thằng ôn" Thu Phong mở miệng.

Thật sự thì anh không thích tên trước mắt này, bản thân có lòng tốt làm quen với nó mà nó còn đuổi đi thì quá là nhục mặt đối với một cựu quân nhân như anh.

Như được tiêm liều thuốc kích thích, tên số 214 dậm chân một phát tung người lên dậm một quyền vào mặt Thu Phong.

Hôm nay Thu Phong muốn cho thằng này biết thế nào là thực lực nên cũng không vội đánh hắn mà chơi chết hắn trước đã.

Một quyền đi tới Thu Phong nhẹ nhàng nghiêng đầu qua phải rồi cùng lúc dùng tay trái gạt nhẹ ra.

Một đấm bị hụt số 214 nhanh chóng rút tay về, nhưng không kịp.

Vừa rồi hắn nhảy lên đấm vào Thu Phong, lúc đấm ra hắn còn một chân chưa chạm đất.

Đúng ngay lúc Thu Phong vừa né đòn đâm, anh liền thò chân ra gạt nhẹ chân của tên 214.

Mất trụ, hắn ngã người về phía Thu Phong.

Thu Phong nhẹ nhàng di chuyển qua một bên, khi người tên 214 té được nửa vòng thì Thu Phong thân đứng thẳng lên gối một cái vào người hắn.

"Bụp... Ặc" số 214 ặc một tiếng rồi cả người quỵ xuống mà ôm bụng.

Thấy vậy Thu Phong cũng không vội vàng tấn công, thời gian tới mười phút mà nãy giờ chỉ qua mới một phút thôi.

Dù vậy tên số 214 cũng nhanh chóng đứng dậy kéo dài khoảng cách với Thu Phong.

Thế giới hiện đại bây giờ cũng ít thằng nào nói lảm rồi. Đa số những người trong giang hồ rất ít khi mở miệng chửi một kẻ không quen biết cho lảm.

Dù vậy số 214 cũng tự nhủ bản thân vừa rồi quá bất cẩn khinh thường đối phương và hắn cũng nhận ra rằng lực của Thu Phong không mạnh.

Thật ra là Thu Phong nương tay à không nương gối nên hắn còn đứng lên được. Nếu anh dùng hết lực thì ruột của tên đó cũng dập hết và coi như giải đấu này rút cho chó gặm.

Nhìn đối thủ của mình Thu Phong lại mở miệng khiêu khích "Sao? Thích khinh nhau thì lên đây!".

Số 214 nghe Thu Phong nói vậy, hắn tức giận tới đỏ cả mặt. Tay nắm thành quyền xông lên phía Thu Phong.

Vừa tiếp cận Thu Phong hắn liền tung một đám trên đỉnh đầu anh.

"ping... pặc".

Khi quyền vừa tới Thu Phong hơi nhún hai chân xuống, anh nghiêng người dùng cùi chỏ thốc ngược lên nắm đám đối phương.

Cũng tay trái ấy khi hất văng nắm đám, ngay lập tức Thu Phong đám một đám vào lực đối phương.

Có lẽ đám không nhanh nên số 214 đã gạt được tay Thu Phong ra.

Đòn vừa rồi thất thủ hắn cũng không quan tâm liền giang hai tay ra ôm cả người Thu Phong lại.

"Siếtttt..."

Cả người Thu Phong bị ôm lại, hắn dùng lực siết cả người anh lại hòng cho anh khó thở mà bỏ cuộc.

Chỉ qua vài đòn người thanh niên trước mặt biết rõ nếu so kỹ thuật thì bản thân mình không thể nào lại Thu Phong.

Bởi vậy phòng lúc Thu Phong còn khinh địch sơ hở liền dùng đòn ôm đối phương lại để làm hắn khó thở.

Nếu so về lực thì có lẽ ở đây số 214 tự tin không ai khỏe bằng hắn. Vì nhìn sơ qua thôi cơ thể hắn như một cỗ xe tăng di động, cơ bắp người nổi lên như nhân vật chính trong phim "Kẻ Huỷ Diệt".

Số 214 dùng lực siết Thu Phong lại đến nỗi cả những cọng gân trên tay hắn đều đã nổi lên hết.

Người chịu ảnh hưởng là Thu Phong đây anh biết rõ lực của kẻ đứng trước mặt này là bao nhiêu.

Một phút sau, số 214 vẫn giữ nguyên lực siết đó.

Chỉ có một việc không như hắn tưởng tượng là hơi thở của Thu Phong vẫn đồng đều, phải biết rằng chính hắn là người rõ hơn cả Thu Phong.

Lực tay của hắn có thể bẻ cong một chiếc chảo một cách nhẹ nhàng, và lực ôm của hắn lên tới bảy trăm kí.

Tức là gần bằng lực tác của một con gấu rừng. Vậy Thu Phong mặt mày không những vẫn bình thường mà hơi thở vẫn vậy.

Lúc này Thu Phong với sức khỏe trâu bò vẫn mở miệng ra nói được một câu "Ôm xong chưa?".

Trái lại với Thu Phong, số 214 do phải dùng sức để siết Thu Phong lại không thể mở mồm nói, mở mồm một cái là đứt hơi không thể tiếp tục siết như vậy được.

Thấy đối phương không trả lời mình Thu Phong lắc lắc cái đầu.

Sau đó anh làm một hành động khó thể hình dung được.

Thu Phong hơi gập người lại một tí, anh co một chân lên, bàn chân đặt trên hông của số 214.

Từ từ dùng lực đẩy dần dần Thu Phong tách ra được một khoảng cách nhỏ giữa cơ thể mình với đối phương.

Ngay lúc này chân còn lại của Thu Phong co lên.

Cả hai chân của anh đều đặt lên phần hông dưới bụng của số 214.

Dưới lực ôm hơn bảy trăm kí, khoảng cách giữa người Thu Phong và số 214 dần dần kéo ra.

Số 214 mặt đỏ tía tai không thể tin được hành động đang diễn ra trước mắt.

Dù cho hấn dồn bao nhiêu lực cũng không thể siết Thu Phong hơn được nữa.

"Păng..." Một âm thanh thanh thúy vang lên.

Thu Phong dồn lực vào hai chân đạp thẳng một phát, cả người anh bung ra trước đòn siết của tên số 214.

Anh tung cả người trên không xong lộn nhào một cú hoàn mỹ, hai chân anh chạm đất an toàn.

Nói cho dễ nghe vậy chứ người không thể tin được là số 214.

Hai cánh tay của hấn bây giờ run lên bần bần vì đòn bung ra vừa rồi của Thu Phong.

Bây giờ hấn cảm giác như hai tay mình không còn lực nữa. Hấn trở hai con mắt ra nhìn Thu Phong như một kẻ quái thai.

Tính ra cơ thể hấn to gấp đôi Thu Phong thì đồng nghĩa với việc hấn khoẻ hơn anh, mà không ngờ bây giờ cảnh tượng này lại diễn ra trước mắt mình.

Hấn chưa kịp nói gì thì vừa mới chớp mắt một cái đã thấy Thu Phong động.

"Rầm..." "Out... Số 0214 ra ngoài, số 0213 chiến thắng".

Số 0214 nằm ngoài vòng sán đấu thất thần tiêu hoá những gì vừa diễn ra.

Vừa rồi Thu Phong bất thành linh xuất hiện trước mặt hấn nói một câu "Mày làm tao chán quá!", rồi bất ngờ đẩy hấn một cái, do bất ngờ hấn không chống đỡ được bản thân.

Khi hấn vừa nghiêng người té xuống thì Thu Phong bồi cho một đạp làm hấn văng ra khỏi ra trong tình trạng không biết gì.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Giải đấu hạng yếu .

Chiến thắng số 0214, Thu Phong tiếp tục đấu với hai đối thủ khác và thắng trong vòng năm phút. Tất nhiên là bản thân anh câu giờ để tránh người khác chú ý mà thôi.

Còn riêng số 0214, hấn mặc dù thua Thu Phong nhưng bản thân anh cũng không thể phủ nhận sức mạnh của tên đó.

Số 0214 chỉ thiếu kỹ thuật giỏi mà thôi, chứ ba cái công phu mèo cào trên tay hấn cùng lăm đầu lên được hạng khá mà thôi.

Đúng như những gì Thu Phong nghĩ, số 0214 đã thắng liên tiếp hai ván mà không gặp trở ngại gì, nhanh gọn lẹ, giải quyết đối thủ trong vài đòn.

Vì đây là đấu trường ngầm, ai cũng có thể tham gia vì vậy hạng cân nặng hay nhẹ cũng không quan trọng, có trách thì trách tại sao bản thân lại ốm đối khi đấu với những tên to như con voi.

Kết thúc lượt đấu cuối cùng của mình trong ngày. Thu Phong từ trong võ đài bước xuống.

"Like, em không ngờ anh đánh nhau giỏi vậy luôn á anh Phúc" Thu Phong vừa bước xuống, Xuân Khoa đã đứng sẵn ở dưới từ lúc nào.

Thấy Thu Phong hấn vội vàng lấy nào là khăn ướt, nào là nước lạnh đưa cho Thu Phong rồi khê đưa ngón cái lên khen tới tấp.

"Cám ơn. Em không cần quá khen anh đâu" Thu Phong tiếp nhận nước từ tay Xuân Khoa còn khăn thì không cần. Căn bản anh cũng chẳng đổ một giọt mồ hôi nào, huống chi trong đây còn có cả máy lạnh.

Hai người Thu Phong đi về phòng thay đồ.

Thu Phong mặc lại bộ đồ chẳng vô tông màu của mình lên rồi cùng Xuân Khoa đi ra.

Thu Phong rất muốn lên các tầng trên để xem những người đó thi đấu như thế nào nhưng Xuân Khoa dội một gáo nước lạnh lên người anh "Với thân phận của em thì lên được còn dẫu anh đi thì không thể rồi".

"Vậy chả lẽ đứng đây đợi đến hết ngày à?" Thu Phong cảm thấy không vui hỏi, nếu đứng đây đợi Minh Thuận xong việc đi ra cũng đến hết này.

Nghe Thu Phong nói vậy Minh Thuận trầm ngâm một hồi rồi nói "Vậy đi. Em dẫu anh đi tham quan Sài Gòn, còn chú em thì hơn mười hai giờ mới xong việc, ông cũng dặn em khi nào anh đấu xong dẫu anh đi chơi"

"Cũng được, dù sao tới đây được mấy ngày rồi anh chưa đi đâu hết" Thu Phong gật đầu đồng ý.

Đứng ở cổng nhà máy đợi một hồi, từ bên trong Xuân Khoa chạy một chiếc Dream ra đón Thu Phong đi tới quận một.

Quận một chắc cũng không xa lạ với những người ở Sài Gòn. Vì đây là trung tâm thành phố, luôn luôn náo nhiệt hết hai mươi bốn giờ.

Ngồi trên xe máy Xuân Khoa hỏi Thu Phong đang ngắm cảnh thành phố nhộn nhịp ở phía sau "Giờ anh muốn đi chỗ nào?".

"Anh có biết gì về chỗ này đâu mà đi, em chờ anh đi đâu thì anh đi đó thôi".

Xuân Khoa gật đầu một tiếng rồi tiếp tục lái xe.

Khi gần vào trong quận một thì Thu Phong cũng vút luôn cái tâm tư ngắm thành phố đêm rồi. Cái quái gì mà kẹt xe cả nửa tiếng đồng hồ không lết nổi.

Để tiết kiệm xăng Thu Phong hai người xuống xe dẫu bộ còn nhanh hơn là nổ máy cho tốn xăng giữa chốn không thể đi này.

Mãi đến mười phút sau hai người mới đi tới trung tâm thành phố. Ở đây mặc dù đông nhưng đường rộng cả hai miễn cưỡng vẫn có thể đi được.

Biết Thu Phong là người dưới quê lên nên Xuân Khoa quay qua nói "Sài Gòn thì lúc nào cũng kẹt xe như vậy hết đó anh. Chuyện thường xảy ra mỗi ngày"

"Vậy mà em sống ở đây được à?"

"Em sống đây từ nhỏ quen rồi. Chẳng phải anh lên đây cũng chỉ để kiếm sống sao? Anh tập làm quen đi"

Thu Phong gật đầu cũng cho là đúng "Cũng phải. Giờ đi đâu đây?"

Nghe Thu Phong hỏi Xuân Khoa vừa dừng đèn đỏ liền quay sang nói "Đi chợ Bến Thành đi. Ban đêm ở đó vui lắm, ngắm được mấy em gái nước ngoài xinh tươi nữa". Thu Phong cũng gật đầu đồng ý không nói gì.

Xuân Khoa lái xe tới nơi giữ xe của Chợ Bến Thành bên kia đường.

"Dạ anh cho em xin tiền giữ xe trước được không?" "À đây".

Một người giữ xe lại nói với Xuân Khoa, nghe vậy hấn móc một tờ mệnh giá mười ngàn ra đưa cho tên đó rồi quay mặt đi về hướng chợ.

Nhưng có điều Thu Phong lại cảm thấy thắc mắc liền hỏi Xuân Khoa "Ủa không lấy tiền thôi à?"

"Em đưa đủ mà?" Xuân Khoa làm một vẻ mặt đương nhiên nhìn Thu Phong hỏi lại anh.

"Nhưng em đưa tờ mười ngàn..."

"À ở đây giá giữ xe vậy là bình thường mà anh, chỗ quái nào cũng mắc hết "

"..."

Thu Phong cứng họng không biết nói gì. Anh nhớ không nhầm lúc trước còn ở Vũng Tàu giữ xe một lần quá lắm là bốn ngàn, còn mấy nơi khác chỉ hai ngàn thôi.

Vậy mà khi lên Sài Thành dùng một phát mười ngàn, như vậy há chẳng phải cướp rồi sao?

Đẹp chuyện đó sang một bên, Thu Phong được Xuân Khoa kéo đi khắp nơi ở chợ đêm Bến Thành này.

Ban đêm chợ Bến Thành mở những sạp lưu niệm nhiều vô số kể, thậm chí có cả quầy ăn vặt, ăn nhẹ, ăn chính đủ mọi loại thứ hình thức buôn bán.

Điều làm anh ngạc nhiên hơn là những người bán hàng ở đây đều có thể mời khách bằng các tiếng nước ngoài như Anh, Nhật, Trung Quốc, Thái Lan...

Đến bản thân anh cũng không ngờ tới cả người bán ở chợ cũng hiện đại tới mức này.

Xem ra bản thân anh ngây ngốc bảy năm trời trong quân đội hoàn toàn ngoài đánh đấm ra anh biết rất ít về các hình thức như thế này.

Cả một đêm theo chân Xuân Khoa, Thu Phong được hấn dất đi kha khá nơi ở Sài Gòn này. Đã thế Xuân Khoa còn nói thêm nếu Thu Phong chiến thắng một ván ở giải hạng yếu thì hẳn sẽ đứng ra làm địa chủ đất Thu Phong đi hết những nơi vui chơi của Sài Thành vào ban ngày.

Bốn ngày sau, Thu Phong đấu tổng cộng 20 trận, thắng 15/20. Anh được nhận số tiền thưởng là mười lăm triệu.

Và tất nhiên kết quả trên do Thu Phong cố tình để suýt soát.

Thứ bảy và chủ nhật là hai ngày tổ chức giải yếu.

Cơ cấu và giải thưởng của hạng yếu như sau.

Thắng mỗi ván sẽ không tính tiền thưởng mà thay vào đó tính số tiền thưởng theo hạng đạt được.

Từ top 20 đến top 10 sẽ nhận được mức giải thưởng mặc định là mười triệu đồng.

Còn khi lọt vào top mười sẽ được tính như sau:

- Top 10: Ba mươi triệu đồng
- Top 9: Bốn mươi triệu đồng
- Top 8: Năm mươi triệu đồng
- Top 7: Sáu mươi triệu đồng
- Top 6: Bảy mươi triệu đồng
- Top 5: Tám mươi triệu đồng
- Top 4: Một trăm triệu đồng
- Top 3: Hai trăm triệu đồng
- Top 2: Bốn trăm triệu đồng
- Top 1: Tám trăm triệu đồng

Mức thưởng như vậy sẽ làm rất nhiều người đâm đầu vào tham gia. Và tất nhiên những ai ngoài top 10 trong vòng một năm sẽ không được tham gia đấu trường nữa.

Còn những người nằm trong top mười không những có giải thưởng mà được thăng cấp lên đấu trường hạng trung bình yếu.

Đấu trường hạng yếu được chia làm hai bảng A và B.

Sau đợt lọc hôm qua thì hôm nay còn khoảng một trăm người tham gia đấu trường. Con số chính xác là một trăm năm người.

Chia làm hai bảng mỗi bảng năm mươi hai người, và người nào nằm trong con số lẻ sẽ được bốc thăm may mắn tiến vào trận sau mà không cần đấu.

Đúng hôm nay là ngày thứ bảy, từ sáu giờ tối Thu Phong đã có mặt ở tầng một võ đài hạng yếu.

Lúc này trên loa thông báo vang lên "Xin mời các đối thủ vượt qua vòng gửi xe tiến lên võ đài để bốc thăm số báo danh của mình".

Khi loa thông báo vừa dứt, xung quanh một trăm võ sĩ còn sót lại xếp thành hàng tiến lên bên trong võ đài.

Trong võ đài hạng yếu có một thùng giấy, trong đó có số thứ tự mà mỗi người bốc được, số thứ tự sẽ từ một tới một trăm lẻ năm.

Như lần trước ai bốc trúng số người sát số mình sẽ phải đấu với người đó.

Thời gian cứ trôi dần đến lượt Thu Phong bốc số.

Trên tay anh tờ giấy ghi một con số 33.

Lúc này cô gái giữ hộp giấy liền nói trong mic "Võ sĩ Nguyễn Vạn Phúc bốc trúng số 33 - Bảng A".

Ngay lập tức bên phòng máy nhập tên Thu Phong vào bảng đấu hiện trên màn hình trần nhà đấu trường.

"Bảng A à? Vậy là đấu trước rồi" Thu Phong nhìn sơ đồ đấu giải thầm nhủ. Bản thân anh muốn đấu ở bảng B, càng ít người biết thực lực mình càng tốt.

Và hiện tại cũng chưa có danh tính của người đấu với anh.

Bốc xong số Thu Phong đưa tờ giấy lại cho cô gái giữ hộp số rồi đi xuống.

Trước khi xuống anh đảo mắt nhìn lên màn hình lần nữa.

Anh phát hiện tên số 0013 lúc trước tên là Phạm Nguyên, số mà hắn bốc trúng là số 67, tức nằm ở bảng B, trong khi Thu Phong thuộc bảng A.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Quái vật !!!

Sau khi tất cả võ sĩ bốc thăm số và bảng thi đấu của mình thì trên võ đài từ lúc nào đã có một vị MC đứng đó.

MC là một người đàn ông khoác lên trên mình một bộ âu phục màu đỏ trông rất bắt mắt. Không giống như ở hạng loại, từ hạng yếu trở lên luôn luôn có một người MC đứng nói để tăng phần kịch tính cho trận đấu giữa các võ sĩ với nhau.

Cũng vì thế ngày hôm nay giải đấu hạng yếu quy tụ nhiều người xem nhất trong tất cả các giải.

Một tầng đấu trường này có sức chứa lên tới bốn ngàn người, vậy mà hôm nay cả tầng một đấu trường chật cứng người, thậm chí có vài người không có chỗ ngồi nên họ đành phải đứng xem.

Đấu trường hạng yếu là nơi không kén khán giả. Những ai muốn vào đấu trường ngằm hạng yếu chỉ cần nộp số tiền là một trăm ngàn mỗi người thì họ sẽ đến được đây. Còn những tầng trên ít nhất phải có thân phận hoặc thật nhiều tiền.

MC nhìn xung quanh một lượt, thấy tất cả khán giả đã tề tụ đông đủ, hắn liền hét lên "Chào mừng quý vị khán giả và các võ sĩ hôm nay đã đến với đấu trường ngằm của chúng ta hôm nay."

Ngừng một chút tên MC lại tiếp tục nói "Giải hạng yếu sẽ bắt đầu ngay trong ít phút nữa. Và còn một việc xin quý vị tới đây hôm nay tuyệt đối không được lấy điện thoại ra quay phim, nếu không chúng tôi sẽ tịch thu điện thoại và mời quý vị rời khỏi đây".

"Trước khi bắt đầu trận đấu hạng yếu thì tôi xin thông báo cho quý vị khán giả một tin vui. Hôm nay là ngày mừng hai năm thành lập đấu trường này, vì thế những người có mặt nơi đây hôm nay nếu ai cá cược thắng thì có tiền thắng được sẽ nâng lên gấp hai lần. Quý vị đồng ý không ạ??"

Tên MC vừa dứt lời xong ngay lập tức phía dưới khán đài đồng thanh hét lên "Đồng ý, đồng ý" "Ha ha, hôm nay ta mà thắng là đôi đời rồi" "Hay lắm, đừng để hôm nay ta thắng haha"...

MC nhìn tất cả khán giả phía dưới hài lòng gật đầu nhẹ.

Thật ra đây cũng là một chiêu bài của đấu trường ngằm, tất nhiên nếu thắng thì họ sẽ được nhân đôi tiền, còn nếu thua thì họ chỉ thua số tiền của họ đặt ra mà thôi.

Nhưng đấu trường lại đánh vào tâm lý cờ bạc của họ, nếu đấu trường làm vậy thì họ sẽ càng đánh cược nhiều, mà càng đánh cược nhiều thì đấu trường càng có lợi.

Thêm một việc nữa khi tiền làm lay động nhân tâm thì bản thân những người này sẽ không sáng suốt mà cá cược được và không sáng suốt họ sẽ thua, mà thua thì tiền về tay đấu trường.

Không theo như thường lệ, cuối năm nay có quá nhiều người đăng kí thi đấu đấu trường ngằm.

Vào mọi khi hạng loại cũng chỉ từ vài chục người cho đến chưa tới một trăm người. Vậy mà lần này đến gần ba trăm người.

Giải hạng yếu cũng quá khoa trương đi, có tới một trăm người đủ điều kiện tham gia.

Nhưng càng vậy càng cho thấy mức độ phổ biến của đấu trường ngằm đang ngày càng lan rộng.

Ở đấu trường ngầm này những người nước ngoài lúc nào cũng có, từ các nước lân cận như Thái Lan, Cam, Lào, Myanmar, Trung Quốc hay Nhật Bản đều có.

Thậm chí các nước châu Âu cũng có vài võ sĩ tham gia. Cũng có một điều rằng không ai biết người đứng ra tổ chức đấu trường ngầm này là ai, phải chăng bên cảnh sát cũng chỉ biết người đại diện cho hắn. Mà người đại diện cho hắn thôi cũng có thân phận cực kì kinh người rồi.

Và năm nay đấu trường cũng đã phát hiện ra một vài kẻ có tiềm năng cực kì, những tên đó sẽ là những mối câu tiền cho đấu trường.

"Tôi tuyên bố giải đấu tuần này. BẮT ĐẦU!!!!!" Giọng nói của tên MC ngân vang lên khắp đấu trường, âm thanh ấy khiến mọi người có mặt ở đây đều có tâm trạng phấn khởi hết theo tên MC.

Bảng A có tổng cộng hai mươi sáu cặp đấu. Vòng đầu tiên là vòng loại.

Sau vòng này chỉ còn mười ba cặp đấu. Mười ba cặp này sẽ được chọn ra mười người từ top mười một đến top hai mươi của bảng A.

Tương tự như vậy bảng B cũng được chọn ra mười người dưới top mười.

Sau đó mười người dưới top mười của hai bảng sẽ đấu với nhau để dành hạng dưới top mười của hạng yếu.

Riêng những người nằm trong top 10 của mỗi bảng sẽ được gộp thành mười cặp đấu.

Sau đó sẽ có những trận như tứ kết, bán kết và chung kết.

Trận đấu đầu tiên được diễn ra một cách êm đẹp. Luật ở đây đấu ba hiệp, mỗi hiệp năm phút. Dựa vào thành tích của võ sĩ trong trận đấu sẽ đưa ra kết quả người đồ thắng hay thua.

Thời gian trôi như chó chạy, đến chín giờ cuối cùng cũng đến trận đấu của Thu Phong.

Cũng trong khoảng thời gian vừa này đấu trường có một thông báo mới ngoài dự kiến rằng trận đấu hạng yếu sẽ diễn ra ít nhất là năm ngày thay vì hai ngày như lúc trước bởi vì số lượng võ sĩ quá đông trong tuần này, cũng vì lý do đó các võ sĩ đăng kí vào tuần sau sẽ dời qua tuần sau nữa.

Trận đấu của Thu Phong sắp bắt đầu.

Thu Phong từ lúc nào đã mặc sẵn đồ thi đấu là cái quần đùi bước lên võ đài lồng sắt.

Theo như anh được biết võ sĩ đấu với anh hôm nay là một tên người Thái Lan, ở hạng loại tên đó đã thắng hai mươi trên hai mươi trận.

Những võ sĩ thi đấu với tên người Thái Lan đó đều bị gãy tay gãy chân và mất cả khả năng thi đấu.

Trên võ đài thi đấu tên võ sĩ người Thái Lan đã đứng ở đó từ lúc nào, khi thấy Thu Phong với thân hình cường tráng bước lên, ánh mắt hắn đầy sát khí nhìn chăm chăm vào Thu Phong.

"Thật tội nghiệp cho thằng này, trận đầu đã gặp phải ngay tên súc vật người Thái Lan rồi"

"Ồi trận này coi như vứt, tên kia ở hạng loại chỉ thắng đúng mười lăm trận. Chẳng có khí phách gì cả"

"Đúng thật, tướng tá thì ngon thế kia mà yếu xiu"

"Bây giờ có cuộc cho tên Thái Lan thắng cũng chẳng được nhiều tiền. Kệ có còn hơn không"

Lúc này ở phía dưới khán đài, những con người dèm pha chê bai Thu Phong.

Có lẽ những người ở đây không ai xem trận đấu đầu tiên của Thu Phong, phải chăng có thì chỉ có một số ít người vô tình lướt qua và xem như Thu Phong gặp may mắn mới thắng được.

Họ có suy nghĩ như vậy là do số 0214 là kẻ thắng liên tiếp mười chín trận sau trận đầu với Thu Phong, tên đó chiến thắng mà thắng một cách tàn bạo giống như tên người Thái Lan trước mặt Thu Phong lúc này.

Khác với những con người thiếu hiểu biết kia, võ sĩ người Thái Lan không dám xem thường Thu Phong.

Võ sĩ người Thái Lan tên là Nichkhun, lần này hắn sang Việt Nam tham gia đấu trường ngầm này cũng do một lần tình cờ qua đây chơi với một người bạn ở Việt Nam.

Người bạn Việt Nam đó của hắn giới thiệu đấu trường ngầm này cho hắn. Thế là hắn cảm thấy hứng thú liền chạy về nước gia hạn Visa để qua lại Việt Nam tham gia đấu trường ngầm này.

Mục đích của hắn tới đây cũng vì tiền mà thôi. Và lại đấu trường ngầm cũng không giới hạn võ sĩ quốc gia mình tham gia, mà tất cả các quốc gia, nhất là người nước ngoài càng được chào đón không phải như người Việt Nam phải chứng minh này nọ mới được tham gia.

Nichkhun là một cao thủ Quyền Thái ở chính trên đất nước của hắn.

Thái Lan cũng có rất nhiều đấu trường ngầm nhưng không có đấu trường nào quy mô lớn và tiền thưởng nhiều như ở đây, nên đó cũng là lý do Nichkhun muốn qua đây.

Là một cao thủ, Nichkhun chỉ cần nhìn vào cơ thể rắn chắc của Thu Phong là biết anh không phải là một người có vài võ công mèo cào ở ngoài đời rồi.

Nichkhun là một võ sĩ chân chính, hắn tập Quyền Thái từ năm lên ba tuổi đến giờ cũng hơn hai mươi năm tập luyện. Bản thân hắn cũng là người thích đánh nhau với một kẻ mạnh.

Và không nghi ngờ gì kẻ được Nichkhun liệt vào những kẻ mạnh lại là Thu Phong.

Cảm thấy đối thủ mình gặp lần đầu trong ánh mắt hắn tràn ngập chiến ý. Bản thân Thu Phong khi tham gia đấu trường này, anh tự tin mười phần nắm chắc mình sẽ nắm giữ được ngôi vị quyền vương nhưng xem ra mới ở hạng yếu thôi đã gặp đối thủ loại này rồi.

Thu Phong cũng là một thiên tài võ học, anh nhìn cơ thể của Nichkhun cũng thầm giật mình.

"Cơ thể bọn tập Quyền Thái cứng cỡ nào nhỉ?" Câu hỏi hiện ra trong đầu Thu Phong.

Các võ sĩ Quyền Thái mang tiếng là những con người có thân thể cứng như thép.

Ba sườn là bộ phận dễ bị tổn thương nhất trên cơ thể con người. Ấy vậy mà lúc còn là quân nhân Thu Phong cũng đã từng đấu giao hữu với một quân nhân bên Thái Lan, tất nhiên võ người quân nhân ấy học là võ Quyền Thái.

Lần giao hữu ấy Thu Phong vô tình đá một cước ngay ba sườn đối phương khiến hắn vắng ra.

Tuy vậy người quân nhân người Thái đó không hề cảm thấy đau đớn dù Thu Phong chỉ dùng nửa lực chân mà thôi. Nửa lực chân ấy của Thu Phong cũng đủ đá bể một tảng đá dày hơn mười centimet mà đối phương lại không hề hấn gì.

Đẹp những suy nghĩ của quá khứ, Thu Phong tập trung vào hiện tại.

Anh lên võ đài bước dần tới Nichkhun chào hỏi bằng tiếng Anh "Xin chào, chào mừng bạn tới với võ đài Việt Nam".

"Chào anh. Tôi nói được tiếng Việt, cứ giao tiếp bằng tiếng Việt đi cho dễ" Nichkhun thu lại ánh mắt đầy chiến ý của mình đi tới bắt tay nói với Thu Phong bằng tiếng Việt.

Thu Phong cũng không ngạc nhiên gì khi người Thái nói được vài câu tiếng Việt liền nói "À vậy tốt quá, tôi cũng không giỏi tiếng Anh cho lắm. Tôi tên là Phúc hẳn hạnh được đấu với anh trận này"

"Nichkhun" Tên người Thái trả lời một câu ngắn gọn.

Không phải vì hắn thất lễ mà vì khi bắt tay Thu Phong bỗng tăng lực bóp vào bàn tay của hắn.

"Siếtttt siếtttt..." "rắc rắc..."

Thu Phong cùng Nichkhun gia tăng lực bóp của mình lên đến mức có thể bóp nát một viên gạch bốn lỗ. Những tiếng kêu giữa các khớp xương vang lên khinh người.

Tên trọng tài tưởng chừng hai người muốn đánh nhau khi chưa bắt đầu liền chạy lại can.

Lúc trọng tài bước lại thì Thu Phong lẫn Nichkhun đều buông tay nhau ra quay lưng đi về hai hướng khác nhau.

Bây giờ trong đầu hai người liền hiện lên suy nghĩ "Khá mạnh".

Trận đấu còn một phút nữa sẽ bắt đầu, màn chào hỏi của Thu Phong cũng đã xong, anh nhàm chán nhìn xung quanh một lượt.

Mất anh để ý tới quây cá cược rồi bỗng hưng phấn lên "Khoa khoa, lại đây... Nhanh".

Xuân Khoa đứng dưới võ đài với tư cách là người bảo hộ của Thu Phong. Thấy Thu Phong kêu mình Xuân Khoa liền lật đật chạy lại "Sao anh?"

Xuân Khoa đi tới liền bị Thu Phong kéo sát tai lại nói "Em đi đặt cược cho anh thắng mười lăm triệu đi. Có tiền đó không, nếu có thì đặt trước lát nữa anh trả"

"Anh không đùa chứ, tên người Thái kia mạnh lắm đấy nữa thua thì sao?" Khoa ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào người thanh niên trước mặt mình thốt lên.

Cảm thấy Xuân Khoa kích động thái quá Thu Phong liền cười lắc đầu nói "Cứ đặt cho anh đi, anh thua chứ có phải chú thua đâu mà sợ?"

Nghe xong về mặt Xuân Khoa liền khó xử nói "Anh tự tin vào thực lực mình là tốt, nhưng nữ...."

"Bây, đi đặt anh thắng đi, rồi yên tâm chờ kết quả của anh"

"ừ.."

Xuân Khoa mang về mặt như bánh bao chiều hướng phía quầy cá cược đi ra đặt cược cho Thu Phong mười lăm triệu.

Không phải vừa rồi Xuân Khoa sợ Thu Phong thua rồi không trả tiền cho mình, mà căn bản sợ Thu Phong thua mất tiền. Nếu Thu Phong thua rồi bỏ chạy hẳn cũng chả sợ, chỉ cần tới đòi tiền ông chủ mình là được thôi, dù sao người cũng là của ông ta.

Lúc đặt cược xong trận đấu sắp bắt đầu, Xuân Khoa sau khi đặt tiền xong nhanh chóng len lỏi trong đám người đi về phía sân võ đài để quan sát tình hình.

Lúc này trọng tài trên võ đài hô lên cho hai tuyển thủ nghe "Trận đấu sắp bắt đầu. Mời hai võ sĩ bước lên chào nhau".

Nghe lệnh trọng tài, Thu Phong bước lên cúi người xuống chào một cái. Nickkhun thì chấp hai tay lại chào Thu Phong.

"Trận đấu bắt đầu..."

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Triệt Quyền Đạo VS Muay Thái !!!

Thành phố lên đèn là lúc con người lên đồ.

Họ mặc những bộ đồ bánh bao, đi xe máy, trai xinh gái đẹp.

Họ đi tới những quán ăn, quán nước, khu vui chơi. Tiêu tốn tiền một cách hoang phí, có lẽ đó là tiền của họ làm ra, họ chỉ đang hưởng thụ sau những ngày làm việc vất vả mà thôi, không thể trách được.

Tiền tài danh vọng làm thay đổi bản chất con người. Đồng tiền mang đến sự chết chóc cho con người, lòng tham mang đến sự biến chất cho nhân loại.

Đâu đó trong một khu nhà máy xí nghiệp đang rất là náo nhiệt.

Mặc dù sự náo nhiệt ấy nằm ở bên trong, nhưng độ lan tỏa của nó lại khiến cả một bầu không khí tối tăm ở quận hai được xua tan đi.

"Đánh đánh đánh..."

"Đánh hay lắm, đập chết nó"

"Hay hay, tốt..."

"Ồi trời ơi..."

Tiếng hoan hô, tiếng cổ vũ vang lên trong một đấu trường ngầm, trong những tiếng hoan hô ấy đan xen là những tiếng thở dài.

Tâm điểm của sự chú ý đẩy dồn vào hai con người, hai con người đang lao vào đánh nhau mặc cho cái ồn ào bên ngoài đấy.

"Hay lắm, tiếp..."

"Tiếp..."

Hai bóng người tách ra hô lên một tiếng rồi lại nhập vào nhau.

Hai người đó chính là Thu Phong và Nickkhun.

Vừa rồi khi bắt đầu trận đấu, Nickkhun muốn nhanh chóng lao lên tấn công Thu Phong trước.

Nhưng gần như mỗi đòn hấn đánh đều bị Thu Phong triệt hạ một cách nhẹ nhàng.

Còn Thu Phong cũng không hơn gì, cứ mỗi đòn anh đánh tới đối thủ cứng rắn không né tránh không sợ hãi cứ thế nhận đòn.

Lần này Thu Phong lao đến tấn công trước.

Hai chân dẫm mạnh lên sàn đấu, Thu Phong nhún một phát nhảy cả người lên húc vào người Nichkhun.

Cứng đối cứng Nichkhun dùng bả vai húc lại vào người Thu Phong.

"Kinggg..."

Lực lượng cả hai ngang nhau không ai nhúc nhích một phần nào.

Cả hai không dừng lại ở đó, cảm thấy lực hoà lực mỗi người đều tung một đấm vào mặt đối phương.

Thu Phong vừa tung ra một đấm, lại cùng lúc thấy đấm của Nichkhun tới anh liền nghiêng đầu chú người sang một bên những quyền vẫn tới ngay mặt Nichkhun.

Nichkhun không như Thu Phong, hấn không kịp né liền đưa tay ra đỡ.

"Vụt"

"Bụp"

Nếu nói về độ nhanh nhẹn thì Thu Phong tuyệt đối hơn Nichkhun, còn nếu về độ khoẻ lẫn cứng cáp của cả hai thì họ ngang nhau.

Trận này Thu Phong đang chiếm ưu thế dần dần.

Thấy đòn bị vô hiệu hoá Thu Phong liền lấy lại thăng bằng đập vào đùi đối thủ một cái, cùng lúc đó Nichkhun đưa đầu gối lên đỡ.

Cứng đối cứng nhưng Nichkhun vẫn bị Thu Phong đá văng ra nhưng bản thân hấn cũng chẳng hề hấn gì.

"Chân làm bằng cái giống gì mà cứng như đá thế..."

Thu Phong chửi thề một câu, vừa rồi anh đập Nichkhun ra liền cảm giác như mình đang đập vô cục đá vậy.

"Lên..." Cả hai đều nhẹ nhàng nói một câu rồi lại lao lên.

Lần này Nichkhun tấn công trước, hấn liên tục đấm ra kéo gần khoảng cách với Thu Phong lại.

Thu Phong vừa né tránh vừa đỡ nhịp nhàng lùi lại.

Tấn công quá dày đặc làm anh không thể đánh trả nhưng bản thân cũng chẳng hề hấn gì.

Dần dần Thu Phong bị dồn vào góc võ đài.

Đúng ngay lúc này khoảng cách cả hai cực kì ngắn, không thể tung những cú đấm thẳng nữa mà thay vào đó là những cú đấm móc và trổ vào người Thu Phong.

Cho dù vậy Nichkhun vẫn không tổn thương được một cọng lông của Thu Phong.

Ngay lúc này, Nichkhun bỗng ngừng tấn công. Hai tay hấn chụp lấy đầu Thu Phong kéo xuống lên gối liên tục.

"Bóp... bóp... bóp... bóp... bóp... bóp"

"Bụp. Tạch.."

Nichkhun lên gối được mấy cái liền bị Thu Phong gạt chân ngay lúc một chân của hấn vừa rời khỏi mặt đất tiến vào thân mật với gương mặt của Thu Phong.

Khi Nichkhun vừa ngã nhào ra sau Thu Phong liền tung người lên đập một cú cực mạnh vào bụng Nichkhun khiến hấn văng ra xa đến nỗi đập cả người vào góc sàn bên kia.

"Khiếp... Lực đá kinh thế"

"Tên này giầu kỹ thật"

"Đùa à?"

Bên dưới khán đài bắt đầu ồn ào náo nhiệt hấn lên khi Nichkhun bị đá văng ra.

Theo như họ nghĩ Thu Phong dính vào thế bị ôm đầu lên gối kiểu đó thì rất khó để thoát ra, kinh nghiệm xem ở đấu trường ngầm này mách bảo họ biết là vậy.

Nhưng có một điều họ không biết rằng, vừa rồi khi Thu Phong bị lên gối vào mặt thì người tổn thương không phải là anh mà chính là Nichkhun. Khuôn mặt anh bây giờ hoàn toàn hoàn hảo không bị bất cứ vết tích gì.

Vừa rồi cứ mỗi gối mà Nichkhun đưa lên là mỗi một cú trở từ tay Thu Phong đi xuống đùi Nichkhun.

Trở đánh vào bắp đùi thì chắc mọi người cũng biết mùi vị nos như thế nào rồi.

Không phụ lòng mọi người, khi Nichkhun bị đánh văng ra nằm trên sàn chưa tới ba giây sau hắn đã đứng dậy nhìn Thu Phong trừng trừng.

Có điều không như mọi người nghĩ rằng hắn sẽ ôm bụng, sự thật rằng chân hắn đang đi cà nhấc.

Vừa rồi Nichkhun ném quả đáng, do quá nóng vội mà thiệt thòi.

Hắn không ngờ bộ môn Muay Thái của hắn nổi tiếng khắp thế giới mà khi đến Việt Nam lại bị ăn hành bởi kỹ thuật võ của con người nơi đây.

Mỗi trở mà Thu Phong tặng vào đùi Nichkhun không hề yếu chút nào. Nếu nhìn kĩ hơn trong làn da đen của Nichkhun sẽ thấy đùi hắn đã ửng đỏ cả lên.

Nichkhun nhăn mặt lại đưa lên bị Thu Phong đánh lên không

"Vút.. Bùm bụp "

Nichkhun đá một cái vào không khí khiến đùi bị thương của hắn kêu lên hai tiếng của cơ bắp.

Vừa rồi tên người Thái làm như vậy để giãn các cơ đang dồn ép vô nhau vì bị tổn thương ra. Hắn làm vậy để giảm bớt đau đớn.

Thu Phong tán thưởng nói "Còn có trò đó nữa à?"

Hành động vừa rồi của Nichkhun rất khó để thực hiện, và cho dù có làm được cũng chỉ đỡ phần nào mà thôi.

Nhưng không, hành động của Nichkhun làm Thu Phong phải nghĩ lại.

Vì giờ này hắn đang nhảy nhảy bằng cái chân bị thương khi này.

Thu Phong đỏ mặt nói "Thằng súc vật này. Vậy mà còn nhảy được".

Nichkhun thấy Thu Phong ngạc nhiên hắn cũng miễn nguyện.

Nhưng chưa kịp miễn nguyện thì ngay lập tức Thu Phong bắn người về phía hắn.

"Rầm" "Reng reng"

Tiếng chuông kết thúc hiệp một vang lên.

"Kết thúc hiệp một. Mời hai võ sĩ bước xuống nghỉ ngơi một phút sau tiếp tục"

Trọng tài cất tiếng nói với Thu Phong đang trong tư thế tay nắm thành đám còn cách mặt của Nichkhun nằm bệt dưới sàn chưa đến năm centimet.

Vừa rồi khi Nichkhun đang nhún nhảy thì nhanh như chớp Thu Phong bắn người tới gạt ngã hắn.

Nichkhun không hề nghĩ khoảng cách hơn mười mét mà Thu Phong dùng một cái xuất hiện trước mặt hét quát ngã hắn xuống. Bản thân không kịp phản ứng thì nắm đám của Thu Phong cũng đã dừng trước mặt hắn cùng với tiếng chuông kết thúc hiệp một.

"Đánh hay lắm"

"Hay lắm. Tuồng quyền Thái như thế nào vẫn thua võ Việt nước ta"

"Hay lắm. Đừng để thua nha anh bạn "

"Đánh cho nó gãy chân đi. Những trận trước nó đánh người chúng ta gãy cả tay chân không thương xót"

Hiệp một vừa kết thúc. Thu Phong bước xuống sàn liền nhận được những tiếng cổ vũ từ phía khán đài.

Thực ra Việt Nam với Thái Lan cũng không có mâu thuẫn gì cả. Chỉ là do những vấn đề trước Nichkhun đánh người quá độc ác mà thôi. Vấn đề nào đánh người ta cũng đều gãy tay gãy chân hoặc gãy vài cái xương khác.

Mặc dù có nhiều người tiếc hận đặt cược cho Nichkhun, những người đó im lặng không nói gì.

Dù vậy trận đấu vẫn chưa kết thúc những người đặt cược cho Nichkhun luôn mong hấn sẽ chiến thắng, dù là thắng thảm cũng được.

"Đánh hay lắm anh Phúc. Ha ha" Xuân Khoa đã đứng sẵn dưới võ đài cầm một chai nước lạnh lên đưa cho Thu Phong, mồm hấn liên tục khen ngợi Thu Phong thế này thế kia.

Phải biết rằng những màn trình diễn vừa rồi của Thu Phong dù trên hạng khá cũng rất là khó gặp chứ đừng nói hạng yếu hay trung bình.

Thu Phong nhận lấy chai nước mặc dù không khát mấy nhưng anh vẫn uống một ngụm cho có.

Sau đó quay sang nói với Xuân Khoa "Anh đánh chứ cậu có đánh đâu mà sung dữ thế?".

"Hi hi. Chẳng giấu gì anh, em cũng lén đặt cho anh ba triệu rồi. Nửa tháng lương làm ở đây của em đó."

Xuân Khoa làm vẻ mặt ti tiện nhìn Thu Phong nói. Thật ra hấn cũng vô tình đặt cho Thu Phong thôi, tại vì hấn nhìn trên bảng đặt cược là một ăn mười hai.

Dù nói là ba triệu là nửa tháng lương của hấn nhưng thực ra là tiền hấn thắng cá độ về nên không quan tâm mấy mới phóng vào người Thu Phong.

Nếu như Thu Phong thắng thì hấn hấn ăn tới ba mươi sáu triệu. Nhân hai lên sẽ là bảy mươi hai triệu. Con số không hề nhỏ với kẻ bình thường như hấn đó nha.

Thấy Thu Phong tỏ vẻ không quan tâm hấn liền quan tâm ân cần hỏi Thu Phong cần thêm gì không. Tất nhiên chuyện này mang tới lợi nhuận cho hấn nên hấn phải ân cần hơn bình thường.

Một phút nhanh chóng trôi qua, Thu Phong cùng Nichkhun bước lên võ đài.

Phía dưới Xuân Khoa liên tục căn dặn Thu Phong nhất định phải chiến thắng khiến anh đau cả đầu.

Bản thân Thu Phong không biết Nichkhun dùng bao nhiêu thực lực nhưng anh chỉ mới dùng khoảng sáu phần.

Từ tốc độ cho đến lực đạo anh đều giảm xuống tránh gây phiền toái.

Anh cũng tin nếu mình tung toàn lực ngay từ đầu thì đảm bảo với sức của Nichkhun không cầm cự nổi một phút.

Cả hai người cùng lên sàn đấu. Thu Phong cùng Nichkhun chạm gắng vào nhau một cái rồi tách ra.

"Hiệp hai. Bắt đầu"

Trọng tài vừa hô lên.

Ngay lập tức Nichkhun bay tới dùng gối tấn công vào Thu Phong. Chính cái chân bị thương vừa rồi của hấn đang tới.

Thu Phong cũng lắc đầu về độ trâu bò của bọn người Thái này.

Thấy đòn tới Thu Phong liền hạ thấp người đâm một quền vào bên má gối của Nichkhun, tiếng đó anh thực một quyền vào bụng hấn.

Nichkhun không thèm đỡ mà căng cơ bụng lên cứng rắn hứng đòn, liền ngay lúc đó trở xuống đầu Thu Phong.

Một tay còn thừa lại Thu Phong đưa lên đỡ, ngay lúc đó một trở khác lại rơi vào đỉnh đầu Thu Phong.

Thu Phong không kịp rút tay về, anh chỉ kịp nghiêng đầu qua né tránh.

"Bụp"

Trở rơi vào bả vai Thu Phong, anh chưa kịp định hình đứng thẳng lên thì thấy chân của Nichkhun quét tới.

Ngay lập tức anh hụp đầu xuống né tránh một đòn.

Khi chân của Nichkhun vụt qua đầu Thu Phong được một khắc, ngay lúc đó anh ngóc đầu dậy bắt lấy chân Nichkhun hất hấn lên không.

Nichkhun không ngờ một thế vừa rồi xảy ra, hấn mất chỗ trụ liền ngã người thêm một lần nữa.

Tất nhiên Thu Phong cũng không có tốt bụng tới nỗi để hấn đứng lên.

Khi vừa hất hấn ra Thu Phong lập tức bồi một đòn bằng đầu gối vào bụng Nichkhun.

Dù vậy Nichkhun vẫn đỡ được nhưng hấn lại văng ra ngoài.

Có kinh nghiệm lần trước, vừa ngã ra Nichkhun nhanh chóng đứng lên cảnh giác nhìn Thu Phong.

Tay chân của các võ sĩ Muay Thái phải nói là cực kỳ cứng, đối với một cao thủ như Nichkhun thì còn cứng hơn ở một cấp độ khác.

Ấy thế mà giờ đây cánh tay hấn đỡ đòn vừa rồi đang run lên liên tục. Các bó cơ của hấn đang giật giật liên hồi, gần như hấn không cảm nhận được cánh tay của mình nữa.

Bình thường đòn gối không bao giờ đủ khoảng không để đá văng đối, cùng lắm chỉ làm đối phương nhích ra một tí, nhưng dù vật lực sát thương vẫn lớn hơn đòn đá gấp mấy lần.

Ấy vậy mà đòn gối của đối phương khiến Nichkhun văng xa cả ba bốn mét.

Điều đó cũng đương nhiên khi vừa rồi Thu Phong dồn toàn lực vào đòn đó để kết thúc trận đấu.

Nhưng xem ra đối phương cũng có bản lĩnh. Vừa rồi Thu Phong xem như may mắn tay hấn không gãy đi.

Nichkhun nhìn chằm chằm Thu Phong một hồi, cuối cùng hấn cũng mở miệng "Võ anh sử dụng là loại võ gì? Trước giờ tôi chưa từng gặp?"

Biết đối phương đang thắc mắc nhưng Thu Phong cũng không tiện trả lời ở đây, mất công sẽ lộ thân phận.

"Xong trận này tôi sẽ nói"

Tại vì Triệt Quyền Đạo là môn võ bắt nguồn từ Thiếu Lâm, rất ít người biết tới.

Sư phụ Thu Phong lúc trước là một võ sư lĩnh hội những tinh hoa của Triệt Quyền Đạo nhiều nhất trong những người học Triệt Quyền Đạo ở Việt Nam.

Như đã nói ở trước, sau khi làm thầy giáo dạy võ được vài năm theo trường lớp ông liền bỏ đi làm sát thủ, rồi tham gia quyền Anh ngầm. Dù thứ chuyện của hắc đạo cái nào ông cũng đều trải qua rồi.

Sau đó ông thu nhận những môn đệ, rồi dạy ở trên núi. Ông chỉ mất hai tháng để truyền hết võ nghệ của mình cho các đồ đệ, sau đó để chúng rèn luyện.

Bởi vì chuyện này liên quan tới quá nhiều lĩnh vực khác nên Thu Phong không muốn nói ra. Và lại ở Việt Nam còn dạy Triệt Quyền hay không Thu Phong cũng không biết đề mà nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Thua tâm phục khẩu phục .

"Cố lên, cố lên, cố lên, cố lên"

Đấu trường tầng một đang vang lên nhưng tiếng hò hét vang trời.

Trận đấu của Thu Phong với Nichkhun đã kéo sang tới hiệp thứ ba.

Trận đấu bây giờ đang được tất cả mọi người trong đấu trường theo dõi.

Những người có thể lực ở các tầng Trung Bình, Trung Bình Khá, Khá, Mạnh và cuối cùng là cực mạnh đang quan sát bằng tivi.

Trận đấu này lần đầu tiên trong lịch sử khi tạo ra đấu trường ngầm cho đến nay được quay chiếu trực tiếp trên tất cả các tầng.

Điều đó cho thấy sự nổi tiếng của trận đấu này lên tới mức cao trào như thế nào rồi.

Dường như sàn đấu không đủ dùng cho Thu Phong lẫn Nichkhun, mặc dù nó rộng tới ba mươi mét.

Các khung sắt bao quanh sàn đấu gần như đã sập gần hết do trận đấu này.

Lồng sắt của võ đài rơi từng cái ra ngoài mỗi khi hai người đứng gần đó.

Đơn giản là khi Thu Phong đánh hụt vào góc võ đài, anh đâm gãy luôn cả thanh sắt là khung của lồng sắt cong vào một khúc muốn gãy đôi.

Nichkhun cũng vậy, tấn công Thu Phong, anh né được và hiển nhiên đòn tấn công trúng vào lồng sắt làm nó đổ ra ngoài.

Những thanh sắt cũng chẳng còn nguyên vẹn.

Và giờ họ cũng hiểu tại sao các võ sĩ trước đó đấu với Nichkhun lại gãy tay gãy chân dễ dàng như thế.

Họ nghĩ chân họ cứng như sắt sao? Không có cứng như sắt thì cũng gãy.

Nichkhun nghĩ xương mình cứng hơn sắt sao? Tất nhiên là vậy, nhìn những lồng sắt là dưới thì sẽ hiểu.

Có điều làm mọi người không hiểu nổi là bản thân Thu Phong hiện tại không có bất cứ một vết thương nào.

Trong khi hai người luôn tấn công lẫn nhau mà Nichkhun gần như bầm tím cả người mà Thu Phong lại vẫn bình thường.

Đơn giản các đòn đánh của Nichkhun bị Thu Phong triệt thoái một cách từ nhẹ nhàng cho đến cứng rắn.

Mỗi đòn Thu Phong triệt đi đều phải chính xác tuyệt đối ở từng vị trí. Chỉ cần lệch đi một tí dù cho triệt được thì bản thân anh cũng bị thương.

Đó cũng là cái hay của Triệt Quyền Đạo, nếu gặp đối thủ ngang cơ thì cứ đánh từ từ cho đến phút cuối sẽ thắng.

Mà Thu Phong lại không nghĩ vậy, hơi thở của Nichkhun bắt đầu rối loạn, tuy vậy đòn tấn công vẫn không hề giảm lực chút nào.

Những vết bầm tím trên người Nichkhun chỉ là những vết thương ngoài da, không ảnh hưởng đến gân cốt chút nào nên hẳn cũng không lo ngại mà đấu hết mình.

Hôm nay gặp đối thủ mạnh như vậy hẳn thật sự sung sướng, chưa bao giờ hẳn thích đánh nhau như bây giờ.

Lúc hẳn ở Thái Lan khi thành danh dường như chẳng ai muốn đấu với hẳn, từ những võ sĩ nổi tiếng cho đến quân nhân trong quân đội cũng không thèm ngó tới hẳn.

Vì hẳn là một thiên tài ở nước mình, ai cũng ganh ghét hẳn và ai cũng công nhận hẳn là võ sĩ mạnh nhất Thái Lan.

Từ đó cũng hình thành lên một thứ gọi là ác cảm lên người hẳn. Khiến cho những ai đấu với hẳn hẳn đều ra tay không thương tiếc.

Nhưng hôm nay khác rồi. Hẳn dùng toàn lực vẫn chỉ đụng võ người trước mặt này đúng một lần.

Cũng từ lần đó các đòn tấn công của người trước mặt này trở nên thay đổi. Từ tốc độ đến sức mạnh đều tăng lên gấp đôi.

Nếu hẳn không có cơ thể cứng cáp, phản xạ cung kính nghiệm chiến đấu lâu năm thì bây giờ hẳn đã gục rồi.

Thực ra Thu Phong cũng rất khâm phục tên người Thái này.

Thu Phong đã lùi ra tới tám phần thực lực vẫn không thể khiến tên trước mặt này thua. Hai phần kia anh không sử dụng tới đó chính là tốc độ, chỉ cần anh đá hết lực cộng tốc độ một lần thôi thì đảm bảo Nichkhun sẽ gãy hết xương.

Bởi vậy anh không dám.

Nichkhun cũng không phải hạng vừa khi không bị Thu Phong đánh gục.

Những đòn hiểm từ Thu Phong, Nichkhun đều hi sinh tránh được hết những đòn hiểm đó nên mới còn đứng tới giờ này.

Lúc này Thu Phong không tấn công nữa, cơ thể đang thủ thế Triệt Quyền Đạo từ từ đứng thẳng người lên nói "Anh dùng Quyền Thái đúng không?"

Nichkhun nghe vậy tuy không hiểu ý của Thu Phong nhưng vẫn gật đầu.

Thu Phong bắt đầu nở một nụ cười ma quái.

Cơ thể anh từ từ đưa hai tay lên qua mặt, chân trái hơi co lên một góc chín mươi độ.

"Cái gì?" Nichkhun ngạc nhiên.

Tư thế thủ của Thu Phong bây giờ là thế thủ của Muay Thái, khác hoàn toàn thế thủ trời đất không sợ vừa rồi.

Đùa cái gì chứ? Sử dụng chính Muay Thái học được để chống lại Muay Thái chính tông.

Thế thủ vừa rồi của Thu Phong như muốn nói "Tao sẽ dùng chính môn võ của mày đánh bại mày".

Đây hoàn toàn là sỉ nhục đối với một võ sĩ chân chính luôn luôn khiêu chiến những môn phái khác như Nichkhun.

Nichkhun lần này bắt đầu nổi giận. Nhưng Thu Phong đã nóng máu từ trước.

Khi hiệp hai kết thúc anh đã được nghe Xuân Khoa kể về sự tích "trầu cau" của tên người Thái này. Hắn đánh người hoàn toàn không nương tay, tất cả đều bị gãy xương mất khả năng thi đấu.

Nếu tên trước mặt này là người Việt, anh cũng chẳng buồn đi trả thù cho mấy tên không quen biết làm gì.

Nhưng vấn đề ở đây hẳn là người nước ngoài, làm vậy không khác nào chề bai đất nước mình không có võ học rồi.

Không để Nichkhun ngạc nhiên quá lâu Thu Phong liền lao tới tấn công.

Quyền cương với quyền, trỏ cương với trỏ, chân cương chân, gối cương gối.

Hai người hoàn toàn ra những đòn y đúc nhau.

Mỗi đòn va chạm vô đều vang tên tiếng da thịt với xương vang lên ghê rợn.

Tiếng trầm đục của xương với xương va chạm vào nhau khiến dưới khán đài gần như im lặng.

So về độ cứng cáp của xương và cơ thể, Thu Phong từ một đặc công bước ra có cách huấn luyện riêng. Hoàn toàn không thua gì Nichkhun.

Thu Phong vẫn cứ thể sử dụng Muay Thái đấu với kẻ được cho là mạnh nhất trong bộ môn này mà không thua thiệt một chút nào.

Nhưng tới đây tình hình hoàn toàn thay đổi, các đòn đánh của Thu Phong vẫn vậy nhưng từ từ hiểm càng thêm hiểm hơn lúc trước.

Bởi vì Thu Phong toàn nhắm vào những huyệt vị gây tê liệt trên người Nichkhun.

Dần dần thể đánh của Thu Phong lại chuyển biến nhỏ, nhưng những người xem ở dưới kia lại không biết.

Tuy một người lại biết rất rõ.

"Râm..."

Thu Phong bị Nichkhun đập cùi chỏ vào giữa trán. Nhưng Nichkhun còn bị hơn thế, lúc đó Thu Phong đã kịp đá một gối và đâm vào người Nichkhun lần lượt ở hai bộ vị là giữa ngực và vùng dưới rốn.

Nichkhun vắng ra bảy tám mét, cả thân thể hắn nặng nề tiếp đất.

Hắn vẫn còn ý thức nhưng không thể nào đứng lên được.

Đòn đâm vừa rồi Thu Phong gây chấn động mạnh tới chấn thủy của hắn làm hắn không tài nào thờ nổi.

Nếu đòn này dính vào kẻ khác không phải hắn thì kẻ đó đảm bảo sẽ tắt thở mà chết.

Nichkhun khó khăn ngửa mặt ra đứt hơi nói

"Hộc.... hộc... Vừa rồi có phải... là... là Muay Thái cổ?"

"Đúng vậy!!!"

Thu Phong thẳng thắn trả lời câu hỏi của Nichkhun.

Muay Thái chính tông bây giờ là sự cải biến từ Muay Thái cổ mà ra.

Muay Thái cổ ra đòn cực kì hiểm độc và không có một gì gọi là phòng thủ như Muay Thái hiện đại.

Vì Muay Thái cổ quá mức hiểm độc cho kẻ thù lẫn người sử dụng nên đã bị cấm và cải tiến thành Muay Thái bây giờ.

Những năm tháng trước Công Nguyên. Muay Thái cổ được đưa vào cung điện hoàng gia để huấn luyện cho binh sĩ hoàng gia.

Mà nó quá mức độc ác lẫn nguy hiểm, có điều khi luyện thành thạo rồi không cần phải thủ, chỉ cần tấn công và tấn công khiến cho đối phương không thể nào đỡ được rồi đứt điểm.

Thu Phong mặc dù chưa luyện được Muay Thái cổ tới mức như vậy nhưng vẫn đủ để đánh bại Nichkhun trước mặt này đây.

Nichkhun nghe được câu trả lời của Thu Phong liền thả lỏng cả cơ thể nằm trên mặt đất thở một hồi. Trọng tài cũng không can thiệp hay hỏi là tiếp tục được không mà cứ để mặc vậy.

Một hồi sau Nichkhun từ từ đứng dậy chấp tay cúi đầu với Thu Phong thật sâu một cái rồi đứng thẳng người dậy nói "Tôi nhận thua. Một kẻ như tôi còn quá non nớt để ra ngoài thế giới rộng lớn này rồi, nhưng tôi cũng không ngờ sẽ bị người nước bạn dùng chính môn võ của mình đánh bại chính mình. Tôi thua tâm phục khẩu phục"

"Xin thưa với quý vị. Võ sĩ người Thái đã tuyên bố nhận thua. Người chiến thắng là võ sĩ Nguyễn Vạn Phúc"

Trọng tài đi lại cầm tay Thu Phong đưa lên trời. Bỗng những tiếng hoan hoa hò hét chói tai vang lên inh ỏi.

Giờ đây Thu Phong cũng nhẹ thở ra một hơi, vừa rồi nếu tên người Thái kia không nhận thua thì thật sự anh phải dùng tới mười phần thực lực mới đánh bại được hắn nhanh chóng.

Trọng tài bỏ tay Thu Phong xuống tránh sang một bên, vì hắn đã thấy Nichkhun đang bước tới đây.

Thấy Nichkhun đi tới Thu Phong cũng nở nụ cười nói "Không sao chứ?"

"Ừ không sao"

Sau đó hai người cùng bắt tay rồi ôm nhau một cái xong buông ra.

"Hôm nay tôi sẽ về nước luyện tập thêm, sau này nếu có gặp lại tôi nhất định sẽ khiêu chiến với anh. Tới lúc đó tôi không thua đâu"

Nichkhun nhìn Thu Phong với ánh mắt tràn ngập chiến ý của kẻ không chịu thua.

Thu Phong nghe vậy cũng cười gật đầu một cái "Tôi chờ".

Sau đó cả hai người cùng bước xuống võ đài.

Lúc này Nichkhun lấy một tờ giấy gì đó ra lại đưa cho Thu Phong nói "Đây là địa chỉ của tôi bên Thái Lan. Hai nước gần nhau, nếu anh có dịp sang đó thì tìm tôi. Có lẽ vài năm nữa tôi sẽ không qua đây".

Thu Phong gật đầu tiếp nhận tờ giấy của Nichkhun, có lẽ có cơ hội anh sẽ qua Thái Lan một lần nữa. Ở đó cũng khá giống Việt Nam.

Trận đấu hôm nay quả thật mãn nhãn người xem. Có người vui có người buồn.

Người vui có lẽ là những người được cho là ngu ngốc đặt cược vô Thu Phong, những người buồn chắc hẳn là những người đã đặt cho tên người Thái kia.

Con số chênh lệch lên đến 1:12 thì cũng đủ hiểu người đặt cho Nichkhun nhiều đến cỡ nào.

Cũng có vài người sau hôm nay phá sản, lại cũng có vài người sau hôm nay lên đời mà vênh váo.

Mà người vui nhất chắc có lẽ là Xuân Khoa rồi, một tên nghèo như hắn may mắn cá độ ăn được ba triệu, bây giờ liền chết thêm một lần ăn được hơn bảy mươi triệu.

Bây giờ hắn đang ước mơ xem nên đi mua xe gì để chở gái đi chơi.

Thu Phong bước xuống đài liền được mọi người xung quanh hỏi thăm như chưa từng được hỏi.

Nhiều người thậm chí còn muốn gả con gái cho anh nữa là.

Hôm nay anh cũng rất vui, bởi vì con số mười lăm triệu của anh dùng phát lên tới vài trăm rồi.

Dù anh có một công ty ở Vũng Tàu nhưng chẳng ai chê tiền nhiều đâu.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Đối lập .

Sau khi Thu Phong chiến thắng Nichkhun thì thực lực của anh gần như bại lộ ra hết.

Vì thế những trận tiếp theo các đấu thủ đều đầu hàng khi trận đấu chưa bắt đầu.

Phải chăng cũng chỉ có vài người mê võ thật sự muốn đấu với anh để biết thực lực của mình cách đối phương bao xa.

Ở bảng A có Thu Phong vào được giải chung kết bảng A đấu với võ sĩ số năm.

Võ sĩ số năm trùng hợp thay chính là kẻ to con đấu với Thu Phong ngay lần đầu tiên ở hạng loại.

"Tôi xin rút lui"

Khi vừa lên võ đài Thu Phong còn tưởng được đánh với tên này. Nhưng không! Hắn đã lên tiếng đầu hàng ngay lập tức.

Tên võ sĩ ấy là người miền Nam, trước hắn là dân tỉnh khác về sau lên thành phố làm một tên côn đồ bình thường và rồi vô tình tham gia đấu trường ngầm này.

Tên của hắn là Trần Đại Khải, một kẻ to con thô tục nhưng cũng rất kín đáo.

Thấy Đại Khải tự động nhận thua xong bước xuống võ đài Thu Phong liền vội vàng kêu lại.

"E!"

Đại Khải dừng chân quay đầu lạnh lùng nói

"Chuyện gì?"

Cảm thấy giọng điệu đối phương khá lạnh lùng Thu Phong cười hề hề

"Tôi thấy anh cũng mạnh mà? Sao lại không đánh, biết đâu thắng được tôi?"

"Thôi đừng giả vờ nữa. Chính tao là người rõ thực lực của mày nhất, luận về mọi mặt tao chẳng có chỗ nào là bằng mày. Đánh với mày chả khác nào si nhục tao."

Nói xong Đại Khải không quan tâm đến phản ứng của Thu Phong, hắn nhanh chân bước xuống võ đài đi mất hút trong đám người đông đúc phía dưới.

Hai con mắt Thu Phong giật giật liên hồi, anh cười thầm "Thằng này khá thật".

Cứ thế những trận đấu của bảng A trở nên nhàm chán. Những người đã từng xem trận đấu của Thu Phong với tên người Thái thì còn tốt.

Còn đối với những kẻ nghe danh Thu Phong mà không được chứng kiến bản thân anh ra tay họ cũng thầm tiếc hận bản thân sao hôm đó lại không đi.

Mà thôi cái gì qua cũng đã qua rồi, cái mà khán giả mong chờ bây giờ chính là giải chung kết hạng B.

Phạm Nguyên đấu với Văn Sơn.

Văn Sơn là một võ sĩ hạng trung đi ra từ đấu trường MMA của Việt Nam, là một võ sĩ cho chính Liên Phong đào tạo.

Liên Phong thực ra chỉ là tên một võ đường. Có điều võ đường ấy có một kẻ đứng đầu đó chính là Jonny Trí Hạo.

Jonny Trí Hạo chính là trưởng môn đời thứ tám của Liên Phong, hắn là một người trẻ tuổi đầy tiềm năng, là một Việt Kiều từ nước Mỹ trở về Việt Nam thành danh.

Hắn là một kẻ đi đầu trong việc phát triển võ thuật ở Việt Nam hiện tại, đấu trường tự do MMA của Việt Nam bây giờ là chính do hắn đem về.

Cũng chính hắn là người đứng ra tổ chức đấu trường MMA và đưa nó lên một tầm cao mới tại Việt Nam.

Cũng song song đó đấu trường ngầm cũng được tạo ra.

Khác với đấu trường MMA chính quy thì đấu trường ngầm gần như không có luật lệ mà thôi.

Quay về vấn đề chính, Văn Sơn tuy là một võ sĩ đi ra từ đấu trường MMA và cũng là kẻ mà Jonny Trí Hạo đào tạo nhiều nhất.

Nhưng cuối cùng hắn đã không nghe lời vị sư phụ trẻ tuổi của mình mà đi tham gia vào đấu trường ngầm đầy rẫy nguy hiểm này chỉ vì tiền.

Về phần Phạm Nguyên, là võ sĩ mà Thu Phong để ý ngay từ đầu.

Phong cách võ thuật của tên này thật sự quái đản không giống ai, nhưng mang trong đó mà một sự thanh tao khó nói.

Nếu nói đúng ra Thu Phong phải xấu hổ trước võ sĩ tên là Phạm Nguyên này.

Cái kịch bản người dưới quê lên đây để làm giàu được Thu Phong biên soạn lần diễn xuất là thuộc về Phạm Nguyên.

Hắn mới thật sự là một nông dân từ quê lên, hiển nhiên nhà của hắn có luyện võ gia truyền.

Phạm Nguyên tham gia đấu trường lần này là để kiếm tiền lo cho gia đình vì ba hắn dưới quê nhà vừa mới mất do tai nạn, tiền bạn khan hiếm nên hắn mới phải đánh liều lên thành phố kiếm tiền.

Những trời không cho hắn cái gì ngoài thân võ nghệ, cũng may võ có đất dùng, hắn đi làm bốc vác vô tình nghe được nên mới tới đây tham gia.

"Không để mọi người chờ lâu. Chung kết bảng B. BẮT ĐẦU!!!!"

Lúc này tên MC bình luận viên đứng giữa sân đấu hét lên, sau đó hắn nhanh chóng rời khỏi sân đấu.

MC vừa xuống võ đài, trọng tài bắt đầu hô

"Chào"

"Bắt đầu"

Văn Sơn, một võ sĩ chuyên tấn công dồn dập đối phương đang đi vòng quanh đối thủ của mình thăm dò.

Ngược lại với đối thủ của mình, Phạm Nguyên cả người không nhúc nhích, hắn chỉ đứng đó và quan sát nhất cử nhất động.

Cảm thấy đối thủ của mình không có vẻ gì là tấn công trước, Văn Sơn vịn cổ kêu rắc rắc hai cái rồi từ từ tiến sát lại đối thủ của mình.

Tới tận bây giờ Văn Sơn vẫn rất kiêu ngạo khi chiến thắng liên tiếp các đấu thủ khác mà không thua một ván nào.

Do tâm lý chiến thắng hắn cũng chẳng xem Phạm Nguyên vào đâu, phải chăng hắn chỉ đang coi trọng Thu Phong ở bảng A, kẻ mà chưa chắc sự phụ hắn có thể chiến thắng.

"Đừng..."

Văn Sơn tiến lại gần Phạm Nguyên khi khoảng cách còn chưa tới ba mét hắn liền đạp chân mạnh một cái xuống sàn gây ra tiếng vang cực lớn tấn công về phía Phạm Nguyên.

Một đám như một đám thật đâm vào mặt Phạm Nguyên.

Như những trận trước, khi bắt gặp đối thủ kiểu này Phạm Nguyên cả người trơn như lươn, mượt như nước luôn lách qua hai nắm đấm của Văn Sơn tới trước mặt hắn.

Rầm một cái Văn Sơn té văng ra ngoài mà không biết lý do tại sao.

"Đùa chác?"

Văn Sơn hét lớn một tiếng bật cả người dậy, vừa rồi hắn không hoàn toàn nhìn ra Phạm Nguyên tấn công kiểu gì mà làm hắn văng ra, thậm chí hắn còn không cảm thấy đau đớn.

Lên tiếp một đám về phía Phạm Nguyên.

"Rầm..."

Nhưng đám vừa đi được một nửa hắn lại văng ra.

Vừa rồi hắn chỉ biết khi hắn vừa ra quyền thì Phạm Nguyên từ lúc nào đã đứng trước mặt hắn.

Tay trái Phạm Nguyên quơ qua như lượn sóng trước mặt hắn, khi hắn chưa kịp định thần thì tay phải của Phạm Nguyên đã chưởng hắn bay ra.

Văn Sơn đang nghĩ tên Phạm Nguyên trước mặt này sử dụng võ công gì.

Vừa giống Thái Cực Quyền vừa giống Vịnh Xuân Quyền.

Trong đòn đánh của Phạm Nguyên mang một thứ gì đó như nước chảy mây trôi không thể cản được, cũng không thể nắm bắt.

Cứ như thế kéo dài tới tận hiệp thứ năm Văn Sơn cũng không động được vào một góc áo của Phạm Nguyên, mà bản thân hắn cũng chẳng bị thương gì.

Cứ mỗi lần hắn đánh về phía đối thủ của mình liền bị đánh cho văng ra giống như là đang diễn vậy.

Đến hiệp thứ bảy võ sĩ Văn Sơn đã không còn sức và bị xử thua.

Cứ như vậy trái hoàn toàn với hình tượng Thu Phong uy vũ là một hình tượng hiền hoà Phạm Nguyên.

Và ngày mai, ngày thứ năm diễn ra giải đấu hạng yếu. Trận chung kết của hai tuyển thủ mạnh nhất hai bảng sẽ được bắt đầu vào ngày mai.

"Liệu hai hình tượng một thư sinh một quái thú sẽ đấu với nhau như thế nào? Mong quý vị khán giả xin chờ đến ngày mai để xem trận chung kết giữa hai bảng A và B. Bây giờ xin tạm biệt mọi người".

Tên MC lên giữa võ đài hét to lên làm khích thích tất cả khán giả nơi đây. Đấu trường ngầm thật biết làm ăn, căn bản bây giờ còn nhiều thời gian, họ không cho Thu Phong cùng Phạm Nguyên đấu luôn mà đợi tới ngày mai.

Việc của ngày hôm nay kết thúc, Thu Phong cùng Xuân Khoa đi ra bãi đỗ xe chuẩn bị đi về thì bất gặp nhóm người mặt âu phục tiến lại phía hai người họ.

Xuân Khoa thấy người tiến lại phía này hần liền huych tay Thu Phong vài cái nói nhỏ "Hôm nay anh giàu to rồi đấy"

"Hà? Ý gì?" Bỗng Xuân Khoa nói một câu Thu Phong cảm thấy khó hiểu.

Lúc này thì Thu Phong mới để ý có người tiến về phía mình.

Những người mặc âu phục đó khi còn cách Thu Phong vài bước bỗng dừng lại nói "Xin lỗi anh là võ sĩ Nguyễn Vạn Phúc?"

"Đúng vậy! Các anh có chuyện gì sao?" Thu Phong thấy người đến hỏi tên giả của mình thì cũng lịch sự đáp.

Anh tin chắc rằng bên mặt vụ làm ăn rất chắc chắn, không thể nào vừa mới đánh vài trận mà để bị lộ ngay được.

Xác nhận đúng người, một tên mặc âu phục trong mấy người đó mở cái cặp mà hần đem theo lấy một tờ giấy từ bên trong ra đưa cho Thu Phong nói.

"Đây là bản hợp đồng ký kết giữa võ sĩ với công ty. Ông chủ công ty chúng tôi muốn làm người đại diện cho anh trong đấu trường ngầm. Mời anh đọc xong kí vào đây".

Thu Phong không phải là thằng ngu, anh vừa nghe xong liền biết chuyện gì xảy ra.

Ra là có ông chủ lớn chú ý tới mình nên họ muốn làm người đại diện để bắt mình nghe theo họ sắp xếp ở những trận đấu đỉnh cao.

Nói nghe có vẻ khó hiểu nhưng chỉ cần lấy một ví dụ là sẽ rõ.

Giả sử như Thu Phong gặp một đấu thủ yếu và tất cả mọi người đều đặt cược cho Thu Phong thắng, nhưng người đại diện Thu Phong lại đặt cho anh thua.

Trận đấu diễn ra và Thu Phong phải làm theo người đại diện của mình là phải thua.

Vì thế bên phía người đại diện sẽ ăn tiền và Thu Phong sẽ mất danh dự nhưng bù lại anh được tiền.

Cầm tờ giấy trên tay Thu Phong nhìn những tên mặc âu phục cười một cái nói

"Tụi mày đừng có mà ra lệnh với tao. Cút"

"Xoẹt..."

Dứt câu Thu Phong thẳng thừng xé tờ giấy trước mặt những tên đó.

Thà như bọn chúng nói chuyện tử tế Thu Phong còn có thể từ chối khéo.

Nhưng vừa gặp những tên này xả một loạt câu loạn ngôn như bố đòi người ta làm Thu Phong ứa gan không thể nào mà chấp nhận được.

Thấy hành động của Thu Phong không chỉ những tên mặc âu phục mà tới cả Xuân Khoa đứng cạnh bên cũng bất ngờ.

Phải biết rằng những kẻ được những người này chào đón phải là những kẻ cực kỳ may mắn và lấy đó làm vinh dự cho bản thân mình.

Vì khi được họ nhận làm người đại diện thì anh chỉ việc ngồi chơi xơi nước thôi, không phải tham gia đấu đá nhiều mà vẫn có tiền.

Tiền còn nhiều hơn cả giải thưởng mà đấu trường đưa ra.

Như vậy thì có thằng ngu nào mà không thích chứ?

Mà thằng ngu lại có thằng ngu hơn. Những người chứng kiến hành động của Thu Phong đều cho là vậy.

Mấy tên mặc đồ đen bỗng nhiên trở nên lạnh lùng. Vốn bọn chúng đã kiêu ngạo sẵn nay trở nên kiêu ngạo hơn nói

"Anh sẽ hối hận vì hành động của mình"

Sau đó những kẻ đó xoay người đi mất hút trong bóng đêm tại nhà xe.

"Anh bị điên rồi anh Phúc"

Lúc này Xuân Khoa bỗng thốt lên một câu.

Thu Phong cảm thấy khó hiểu quay sang hỏi

"Em nói cái gì vậy Khoa? Sao nói anh điên là sao?"

"Điên chính là điên"

"Hà?"

"Anh biết những kẻ đó là ai không?"

Nếu nhìn kĩ Thu Phong sẽ thấy gương mặt Xuân Khoa bây giờ đang cực kì nghiêm trọng. Mặc dù trong nhà xe không có đèn, chỉ có vài ánh sáng mờ mờ mà thôi.

Thu Phong cũng cảm thấy khó hiểu về hành động của Xuân Khoa liền nói

"Từ chối thì từ chối thôi. Cần gì phải biết bọn nó là bọn nào. Anh là một công dân lương thiện bọn nó dám làm gì anh sao?"

Lúc này Xuân Khoa đang cảm thấy tiếc hận cho Thu Phong, hấn chậm chậm giải thích

"Định nghĩa đó của anh chỉ đúng với người bình thường thôi. Còn đối với bọn chúng là vô nghĩa."

"Vì sao?"

"Những người đó là một tổ chức của một gia tộc nào đó. Em nghe là vậy, cũng từng có một võ sĩ từ chối giống như anh. Kết cục của hấn rất thảm, qua ngày hôm sau võ sĩ đó mất tích. Em cũng nghe nói đầu bị người ta chém chết, tới gia đình ở xa cũng bị liên lụy theo."

"Có cả chuyện như vậy à?" Thu Phong giả bộ ngạc nhiên. Dù có anh cũng chẳng sợ, rừng nào cọp nó, nếu hấn bị phát hiện thân phận thật cùng lắm trốn về Vũng Tàu, anh không tin bọn này có thể vươn tay tới đất của anh thần không biết quỷ không hay giết chết anh.

"Chứ sao. Hôm nay anh trốn về quê thu dọn rồi cùng gia đình di chuyển sang tỉnh nào đó ở đi. Còn tiền thưởng của anh vài trăm triệu đủ mở một cái gì đó buôn bán sống qua ngày rồi"

"Em không sợ bị liên lụy à?"

Thu Phong không quan tâm đến bản thân mình lắm, phải chăng anh không muốn người vì mình là liên lụy. Ít nhất Xuân Khoa cũng không có bỏ chạy mà tuyệt giao với anh vào lúc này.

Xuân Khoa nghe vậy xua tay nói

"Không có việc gì, những người đó chỉ nhằm tới anh thôi, còn những người như bạn bè mấy người đó không quan tâm đâu. Còn thời gian tối nay anh mau chóng đi đi."

Thu Phong lắc đầu "Không cần thiết, anh cũng chẳng sợ. Dưới quê anh gần biên giới, súng anh cũng gặp qua rồi. Bọn này thích gây thì anh gây, cùng lắm trốn về quê vô rừng ở là xong. Vấn đề là anh muốn đầu trần ngày mai thôi"

"Nhưng..."

"Kệ mẹ đời. Về thôi"

Thu Phong khoát tay kéo Xuân Khoa lấy xe rồi cùng về.

Bây giờ anh đã hoàn toàn đứng về phía đối lập của một thế lực không biết tên.

Nhưng điều anh đang lo rằng chuyện này sẽ khiến thân phận mình bị lộ. Vừa rồi bản thân anh quá nóng vội, nếu bình tĩnh suy xét một tí thì có lẽ không việc gì rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Tổ chức bí mật !!!

"Chú bị điên hay sao làm như vậy. Thôi không xong rồi mau trốn khỏi đây đi"

Trong một căn nhà ba tầng ngoài phòng khách. Một người đàn ông có vẻ là chừng chạc đang đứng lên mắng một người thanh niên trước mặt mình.

Người thanh niên đó chính là Thu Phong.

Sau khi về nhà của Minh Thuận, Xuân Khoa gọi điện báo cho chú mình biết. Ngay lập tức tên Minh Thuận xin về sớm để chạy về nhà.

Hắn gấp gấp như vậy cũng có lý do, Thu Phong đã gây nên chuyện động trời mất rồi.

Tuy Xuân Khoa cũng biết mức độ nguy hiểm của chuyện này nhưng thân là một trọng tài có quan hệ sâu trong đấu trường ngầm này chính Minh Thuận là người rõ hơn ai hết.

Vừa khi về nhà hắn có lòng tốt muốn Thu Phong đi khỏi thành phố trong đêm nay mà lại bị chối từ khiến hắn tức giận.

Thu Phong tuy biết Minh Thuận là có ý tốt cho mình nhưng chính bản thân anh chưa hoàn thành nhiệm vụ không thể xách mông rời đi như thế này được.

Hết cách anh bèn đứng lên trấn tĩnh Minh Thuận lại

"Anh không phải lo cho em đâu. Tuy em người nhà quê nhưng những chuyện nguy hiểm đến tính mạng thế này em chưa phải chưa từng trải qua"

Minh Thuận cất lực lắc đầu không cho là đúng

"Chú không biết mối nguy hiểm của tổ chức này đâu, nghe anh, đi ngay trong đêm còn kịp. Anh sẽ sắp xếp cho chú một chiếc xe để đi, chú chỉ cần đặt mông xuống ngủ một giấc rồi thức dậy là an toàn rồi"

Thu Phong há mồm định nói gì đó thì bên ngoài đã vang lên tiếng đập cửa.

"Rầm rầm. Mở cửa mở cửa, nhanh lên"

"Không phải nhanh như vậy chứ?"

Minh Thuận mặt biến sắc nói thầm, ông biết tổ chức này sẽ không liên lụy tới mình nhưng như vậy quá nhanh đi?

"Ra ngay ra ngay!" Dù không biết người tới là ai Minh Thuận vẫn chạy ra mở cửa.

Vừa mở cửa Minh Thuận thấy đứng trước mặt mình là bốn tên thân hình to lớn mặc âu phục.

Chưa kịp hỏi mấy người này tới đây làm gì thì một tên đứng ra nói

"Có phải Nguyễn Vạn Phúc ở chỗ này?"

"Đúng... đúng vậy"

Minh Thuận nghe vậy liền biết không xong rồi, bản thân cũng thận trọng trả lời không dám nói dối câu nào.

Những kẻ như thế này nằm ở đẳng cấp hoàn toàn khác những côn đồ thường như hắn nên hắn cũng không dám đối nghịch bao che trước mặt những kẻ này.

"Kéo hắn ra, cần thiết thì dùng vũ lực"

"Dạ!!!"

Tên mặc âu phục có vẻ là kẻ cầm đầu nhóm người này ra lệnh cho ba tên khác.

Thu Phong mặc dù ở bên trong nhưng lỗ tai anh khá thính vẫn nghe rõ cuộc trò chuyện bên ngoài.

Bản thân anh cũng biết điều liền đi ra để những người này không gây khó dễ cho Minh Thuận.

Bắt gặp Thu Phong đang đi ra, ba tên mặc âu phục đang xộc xộc xông vào bỗng dừng lại.

Thu Phong thấy vậy cũng không dừng bước mà tiếp tục đi tới, thấy vậy hai tên đứng lên hai bên kẹp Thu Phong lại chính giữa nói.

"Vui lòng anh hợp tác đi với chúng tôi tới gặp boss, nếu chống cự sẽ tự gánh hậu quả"

Tới nước này Thu Phong cũng chẳng thèm quan tâm đến cái nhiệm vụ được giao nữa bèn thờ ơ nói

"Rồi rồi, đi thì đi"

Ngay lập tức hai tên mặc âu phục đứng hai bên kẹp tay Thu Phong lại, tên còn lại thì đi ở đằng sau. Cả bốn người đều đi ra cổng.

Tên mặc âu phục có vẻ là chỉ huy đứng đó cũng lạnh nhạt nhìn Thu Phong như một người chết.

Hắn quay người đi trước, Thu Phong bị dắt đi theo được mấy bước thì bỗng anh đứng cứng người lại khiến hai người đang kẹp Thu Phong cũng không kéo nổi.

Tên đi phía trước dừng chân quay đầu lại nói "Chuyện gì?"

Thu Phong nhún vai đáp "Không có gì, chỉ là khi tôi đi các anh cũng không được làm khó anh Thuận được chứ?"

"Tất nhiên, luật này xưa giờ chúng tôi không tái phạm"

"Ok"

Nhận được lời chắc chắn của đối phương, Thu Phong tiếp tục để họ áp giải đi.

Con hẻm ở nhà Minh Thuận khá nhỏ, tuy oto có thể vào được nhưng rất mất thời gian nên nhóm người áp giải Thu Phong phải để xe ở ngoài đường chính.

Áp giải Thu Phong lên chiếc xe, anh được họ chiếu cố ngồi ở chính giữa, còn hai kẻ kia ngồi ở bên ngoài. Tay anh từ lúc nào đã bị dây thừng trói lại cực kì chắc chắn.

Xe lăn bánh rời khỏi quận Bình Thạnh.

Ngồi trên xe nhìn qua cửa sổ, Thu Phong thấy hình như đã đi ra khỏi thành phố, hướng đi này chắc có lẽ ở Bình Dương.

Bình Dương...

Nói theo một cách khác lúc trước Thu Phong đóng quân ở Bình Dương, xem như bản thân anh quen thuộc nơi này.

Thu Phong cũng không phải kẻ hiền mà dễ bị bắt đi dễ dàng như vậy, chỉ là anh muốn xem coi xe này có đi ra ngoài khu dân cư hay không.

Đúng như ý anh, hướng đi dần ra ngoại ô tới Bình Dương.

"Xin lỗi nhé"

Bỗng trong xe đang im lặng Thu Phong nói ba từ khiến người ta sồn gai ốc.

"Phăng"

Thu Phong dứt câu bỗng đưa hai tay đang bị trói chặt lên.

Bung một phát sợi dây thừng đứt phăng dưới sự khinh ngạc của những tên trong xe.

Chưa kịp định hình thì hai tên bên cạnh đã bị Thu Phong dùng cánh tay đập thẳng vào mặt gây bất tỉnh nhân sự.

Ghế lại phụ còn một tên đang ngồi vừa kịp rút súng ra đã bị Thu Phong vịn gãy cổ.

Cầm của hắn lộn ngược lên trời, máu từ mi mắt, từ mũi từ tai bắt đầu tràn ra trông rất ghê rợn.

"Kéttttttt"

Tên còn lại đang lái xe gấp gấp đạp phanh lại giữa đường nhưng chưa kịp quay đầu lại hắn đã cảm nhận được hơi ẩm bàn tay đặt lên cổ mình.

"Bái bai..."

"Rộppp rộppp..."

Âm thanh cổ họng bị bóp nát vang lên, câu cuối cùng của đời hắn nghe được là tiếng tạm biệt nhẹ nhàng đến từ quỷ.

Giải quyết xong bốn tên, Thu Phong tổng cổ tên ngài trên ghế lái ra phía sau ghế.

Bản thân anh ngồi vào ghế lái đánh xe tới khu đất trống trên con đường ngoại ô.

Lập lại trò cũ, từ trong tay Thu Phong đã cầm sẵn cái điện thoại đập đá, anh lấy sim từ trong đế giày ra gọi vào dãy số của Hạ Nhược Y.

Tút tut.

Điện thoại đổ chuông một hồi lâu chưa có ai bắt máy.

Thu Phong lại phải gọi thêm một lần nữa thì dây dây bên kia mới lên tiếng trả lời

"Alo"

"Cô đi chơi với anh nào mà để tôi gọi mấy cuộc không nghe máy vậy?"

"Này nhá vừa gọi là muốn kiếm chuyện là sao?"

"Không phải à?"

"Người ta đang tắm thì anh gọi tôi mới phải quần khăn chạy ra đây này. Mà gọi có chuyện gì vậy? Tôi nhớ ngày mai anh đấu trận chung kết mà?"

Nhược Y nói xong một hồi lâu vẫn chưa nghe Thu Phong đáp lại. Cô chỉ nghe được tiếng của bật lửa vang lên, tiếp đó đến tiếng rít thuốc dài của Thu Phong.

"Này chẳng lẽ..."

"Ừ, nhiệm vụ thất bại rồi. Mém tí bị thủ tiêu đây này"

"Anh đang ở đâu?"

"Vùng ngoại ô thành phố, địa chỉ xxx. Cho người tới đó đi"

"Rồi anh đợi mười phút sẽ có xe tới đón, nhớ cẩn thận"

Thật ra chuyện này cũng không thể trách Thu Phong được.

Trách là trách bên phía mật vụ không đưa ra đủ nội tình, cũng không ai tính đến chuyện sớm như vậy Thu Phong đã bại lộ thực lực khiến người ta mời chào.

Dù sao nhiệm vụ lần này cũng thất bại, Thu Phong phải đành quay về.

Thu Phong kéo một hơi thuốc rồi bước đi.

Anh vừa đi được vài bước bỗng nghe thấy chuông điện thoại vang lên.

"Ring ring..."

"Ừa, à trong xe"

Nhận ra tiếng chuông phát ra từ chiếc xe oto kia.

Bên chân cửa oto lúc này đang rỉ ra từng giọt máu rớt xuống mặt đất.

Thu Phong mở cánh cửa ra một mùi máu tanh sộc lên mũi anh, dường như anh đã quen với mùi vị này nên chẳng quan tâm mấy.

Lục lọi trong xác của một tên mặc âu phục, Thu Phong lấy từ túi trong áo hắn ra một chiếc điện thoại cảm ứng.

Một dãy số hiện lên, nhìn vô dãy số này Thu Phong biết ngay đây là dãy số ma.

"Alo"

"Alo, bắt được thằng võ sĩ chưa, sao không thấy báo cáo gì vậy?"

Thì ra là tổ chức của nhóm người này gọi.

Thu Phong mang giọng điệu kiêu ngạo nói

"Thằng võ sĩ đó đây này"

"Mày..."

"Mày cái con *** "

"Người tao đâu?"

"Bị tao vắn cổ hết rồi"

"Thằng chó!"

"Nói với ông chủ tội mày, rửa cổ đến đọi tao. Có ngày..."

"Rộp"

Thu Phong nói đến hai chữ có ngày bỗng tay gia tăng lực đạo bóp nát chiếc điện thoại.

Chính cái tổ chức, hay cái gia tộc chó đẻ gì đó Thu Phong không biết tên đã làm công cốc mấy ngày anh nằm vùng.

Món nợ này Thu Phong sẽ không dễ dàng mà bỏ qua được.

Nếu có cơ hội anh muốn bóp chết tên đứng sau vụ này, khinh người quá đáng

Đẹp chuyện đó sang một bên, Thu Phong vừa đi vừa huyết sáo đi ra ngoài đường chính.

Còn chuyện chiếc xe với vài các xác kia cũng không phải chuyện anh phải quan tâm nữa.

Tính ra anh đã đi tới Sài Gòn được hai tuần rồi, ở đây khí hậu quả thật quá ô nhiễm

Mà nhiều đây vẫn chưa là gì so với bên Trung Đông, chiến trường Thu Phong từng tham gia bên đó.

"Uỳnh..."

Một tiếng nổ vang lên ình trời, Thu Phong phản xạ cực nhanh cả người nằm sát đất từ lúc nào.

Một hồi sau cảm thấy vụ nổ đã im lìm, anh mới từ từ đứng dậy nhìn ra hướng vụ nổ xảy ra mà mắng

"Lũ này điên rồi. Cái tổ chức này bí mật kiểu quái gì cho tự phát nổ cả xe"

Vừa rồi khi Thu Phong vừa đi được vài vài chục mét thì chiếc xe được cài chip nổ từ xa cho nổ banh cả chiếc xe.

Phi tang tất cả chứng cứ. May mắn thay vừa nãy Thu Phong lười lục soát chiếc xe xem có gì trong đó, căn bản anh nghĩ chẳng có gì đáng quan tâm.

Nhưng bây giờ anh thấy sự việc dường như không chỉ vậy, cái tổ chức này không đơn giản là bắt võ sĩ theo mình, còn có gì đằng sau đó nữa.

Cũng may nơi này cách khá xa đường lộ, nếu có người nhìn thấy đám cháy này cũng chỉ nghĩ rằng ai đang đốt cái gì đó mà thôi.

Thu Phong lại móc điện thoại ra gọi vào số Nhược Y một lần nữa.

"Alo! Chuyện này nên để cảnh sát đứng ra hứng, cái tổ chức này có vấn đề, chúng ta cũng không nên bị lộ ra ngoài"

"Được!"

Đầu dây bên kia trả lời ngắn gọn, Thu Phong tiếp tục công việc vừa đi vừa huyết sáo của mình. Mặc cho ngọn lửa cháy ngút trời phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Huấn luyện Thiên Long .

Tại một vùng ngoại ô phía bắc thành phố Vũng Tàu.

Dưới mặt đất có một nơi được xây dựng gọi là trụ sở mật vụ PC0.

Tại văn phòng thủ trưởng PC0.

"Báo cáo. Nhiệm vụ lần này thất bại. Hết!!"

Giọng nói trầm ổn của một thanh niên tên là Thu Phong vang lên.

Hai tuần vừa rồi anh nằm vùng tại đấu trường ngầm hoàn toàn thất bại.

Thất bại bởi một lý do hết sức vô lý vì quá mạnh mà người ta để ý. Cũng may những kẻ đó chưa điều tra ra được thân phận thật sự của Thu Phong.

Phải chăng họ chỉ biết Thu Phong là một kẻ nào đó giả danh để tham đấu trường ngầm.

Nhưng chuyện đó cũng không quan trọng, vì hằng năm luôn có kẻ vì muốn tham gia đấu trường ngầm mà làm giả thân phận của mình, cái họ quan tâm chỉ là sức mạnh của Thu Phong có mà thôi.

Trong phòng thủ trưởng vang lên một tiếng thờ dài.

"Cậu báo cáo cũng ngắn gọn quá đấy. Mà thôi chuyện này cũng do chúng tôi có nội tình không sâu trong đó. Chuyện này cứ để sang năm rồi tính, tôi sẽ cài một mật vụ vào trong đó vậy"

Người vừa thờ dài không ai khác chính là lão Nguyễn Đức Công.

Lão cũng không thể trách Thu Phong được, ai bảo hắn xui xẻo ngay vòng đầu gặp phải tên biến thái bên Thái Lan.

Nếu để Thu Phong từ từ bộc lộ sức mạnh thì có nhiều thế lực nhúng tay vào việc mời Thu Phong về. Cũng từ đó tránh được nhiều rắc rối hơn.

Đức Công khoát tay ý bảo Thu Phong lui xuống, ông đang nghĩ lần này Thu Phong hoàn thành không được việc này thì phải kiếm việc khác cho hắn làm.

Thấy bản thân đã báo Thu Phong lui xuống nhưng lão vẫn thấy anh đứng đó liền nói

"Sao có chuyện gì cần nói nữa à?"

Thu Phong trầm ngâm một hồi rồi cất tiếng

"Mấy người của ông lần trước đánh thắng trọng tài mém tí là không xong. Ông muốn mấy tên đó làm hồng chuyện à? Mà thôi cũng không có gì tôi đi đây"

Nói giữa chừng thì Thu Phong bỗng lui xuống, chuyện mất tên lính mới của mật vụ mém làm hồng chuyện khiến lúc đó anh cũng không vui, mà bản thân cũng không thể bao che được. Nỡ về sau có chuyện gì lớn hơn thì hồng hết.

Kết quả sau lời nói của Thu Phong những tên có mặt hôm đó đều bị triệu tập một lần, kết quả những tên nào quá tay đều bị kiểm điểm một phen nhớ đời.

Kẻ gây ra chuyện đó là Thu Phong bây giờ đang vì vụ trên đường về nhà cùng với Hạ Nhượng Y.

Trên xe đang yên tĩnh bỗng Nhượng Y mở miệng chậm chạp nói:

"Anh có vẻ vui khi không hoàn thành được nhiệm vụ quá nhỉ?"

Thu Phong đang kéo dờ điều thuốc nghe vậy liền quăng đi bình thản nói

"Tất nhiên, dù sao chuyện này quá mức tốn thời gian. Tôi cứ tưởng nhiệm vụ lão ấy giao một hai ngày là xong, ai dè phải nằm vùng, cũng không thể trách tôi được"

Ngừng một tí Thu Phong lại nói tiếp

"À mấy bữa nay Hắc Long sao rồi? Có bọn nào tới phá không?"

Nghe Thu Phong bàn về chuyện chính, Nhượng Y cũng bỏ thái độ không đứng đắn mà đáp

"Không có việc gì, phải chăng có mấy thằng tào lao nhậu xin xong phá phách, đề bị tổng đi hết rồi"

"Ừm. Vậy tốt, còn thằng em tôi viết thư nó hết chưa?"

Thu Phong lại hỏi thêm một câu nữa.

Khi đi anh đã giao hết toàn quyền xử lý cho Nhựt Y, đến cả chuyện trong nhà anh cũng giao cho cô. Qua chuyện này cho thấy anh cũng không xem Nhựt Y là người ngoài, điều đó khiến cô rất vui.

"Em anh không vấn đề gì, mấy vết thương đó không sâu, chắc do thị nó dày quá nên cũng gần khỏi hết rồi. Cơ mà tôi phải tốn tiền mua hẳn thuốc trị sẹo từ Nhật qua đưa cho nó bôi ấy"

"VẬY Ạ?"

Thu Phong nói đúng hai câu ngắn gọn xong không nói gì nữa.

Thật ra Thu Phong giao mọi chuyện cho cô nàng này xử lý cũng chẳng có gì. Bởi vì bản thân hai người mang đến lợi ích cho nhau, anh cũng tin rằng lợi ích còn thì sự an toàn cũng tuyệt đối không thành vấn đề.

Nhựt Y lại không nghĩ như vậy, ngày qua ngày tiếp xúc với con người lười biếng như Thu Phong càng làm cô có cảm tình với hắn.

Với cô, tên này ngoài đánh nhau ra chuyện gì cũng dở khiến cô cũng đau đầu.

Khoảng thời gian này hầu như cô chưa thực hiện một nhiệm vụ nào bên mặt vụ giao ra cả, khôn phải không làm mà không có để làm.

Lão Đức Công hoàn toàn xấp xếp cô bên cạnh Thu Phong từ lúc nào mất rồi.

Nhựt Y đánh xe một vòng quanh thành phố rồi lái tới một toà cao ốc.

Căn biệt thự Thu Phong đang xây chắc phải qua tết mới xong nên hiện tại anh và thằng em trai mình ở ở trong căn hộ còn trống của Nhựt Y.

Thu Phong vừa mở cửa bước vào bỗng nhiên trước mặt anh xuất hiện một bàn chân đánh tới.

"Soattt"

Theo phản xạ Thu Phong nghiêng người qua một bên tránh né, tay phải anh theo đó chụp lấy cổ kéo ra phía trước cho đối phương soạt cả chân xuống.

Không chỉ dừng tại đó Thu Phong ngay lập tức bồi một đấm vào ngực đối phương.

"Bụp..."

"Ay da... Anh hai..."

Một tiếng nói quen thuộc với Thu Phong vang lên.

Là giọng nói của Thiên Long vang lên, cả người cậu bây giờ nhìn rất buồn cười, chân thì vất lên cổ cả thân dính sát vào tường không thể nhúc nhích.

Thu Phong đứng ngoài cửa thu tay lại cười.

"May mà vừa rồi anh nhìn kịp ra mày không thôi là ăn đấm rồi đấy"

Vừa rồi khi Thu Phong định đấm vào người Thiên Long thì phát hiện ra đó là em mình nên thay vì đấm anh đổi thành chưởng, đẩy Thiên Long văng ra dính vách tường.

Thiên Long khỏ sở loay hoay một hồi mới tháo chân xuống cổ mà đứng lên được. Cậu loì chơi nói

"Anh thấy em thế nào, dù bị thương võ nghệ vẫn không suy giảm, ghê không?"

Thu Phong đi lại gõ đầu thằng em trai mình cười nói

"Võ nghệ con khi, lo mà luyện lại đi. Mày sắp nghỉ tết chưa?"

Nói mới nhớ bây giờ đã là tháng mười hai, còn hơn tháng nữa sẽ tới tết, mà khoảng thời gian này Thu Phong cũng chẳng muốn thằng em mình ngồi chơi.

Thiên Long đang trong giai đoạn phát triển phải huấn luyện nó ngay lúc này để mai sau anh có chuyện gì cũng đỡ lo hơn.

"Em thì cuối kì một xong mới được nghỉ, mà có chuyện gì vậy hai? Tập tiếp hả"

Nghe Thiên Long hỏi Thu Phong gật đầu nhẹ một cái nói

"Ừ. Giờ còn thi học kì thì tập nhẹ nhẹ trước, nghỉ tết rồi tao dắt mày đi Đà Lạt một chuyến"

Tự dưng nghe tết được đi Đà Lạt Thiên Long bỗng phần chân hẳn lên gật đầu cực mạnh nói

"Anh hai cứ yên tâm ở em hehe"

Nói xong Thiên Long quay người đi vào phòng, vừa đi vừa làm nhảm hai chữ Đà Lạt.

Thiên Long còn không biết chuyện đi Đà Lạt này căn bản không phải là du lịch mà là đi hành xác.

Qua ngày hôm sau mặc dù Thu Phong nói là sẽ tập nhẹ nhàng cho Thiên Long trước mà bốn giờ sáng đã lôi đầu thẳng nhỏ dậy đi chạy biển.

Chạy bộ liên tục đến năm giờ anh bắt thẳng bé tắm biển, nói là tắm biển cho nhẹ nhàng nhưng thực chất bắt thẳng bé bơi liên tục cho đến năm rưỡi mới chạy bộ về tới chung cư tắm rửa sạch sẽ.

Đến giờ đi học nhìn Thiên Long hoàn toàn không có sức sống của một con người tí nào.

Cả người cậu mặt lừ, tay chân không nhấc nên nổi.

Cứ thế cho đến lúc thi xong học kì, ngày nào Thiên Long cũng bị Thu Phong hành hạ.

Khoảng thời gian trước đó khi Thiên Long đụng chuyện với Hải Bánh ở trong trường, sau sự việc đó Thiên Long không còn thấy Hải Bánh đi học.

Nghe đâu đã rút học bạ khỏi trường và nghỉ học hẳn, còn thằng Thiên Vương kẻ đầu sỏ gây ra việc này cũng chẳng còn mặt mũi nào.

Lần nào trên trường hán bắt gặp Thiên Long đều tự động đi đường vòng, thậm chí vài tên đi theo hán thấy vậy muốn trả thù dùm đều bị hán phủ nhận lòng tốt và bị đập cho một trận.

Sự kiện đó ngoài những người trong cuộc ra thì chẳng ai biết tới, Thiên Long vẫn cứ đi học bình thường.

Bây giờ lại nhắc đến bang Hắc Long của Thu Phong. Hơn ba tháng kể từ khi thành lập địa bàn của Hắc Long đã trở nên vững chắc.

Con số năm trăm người giờ đây đã lên tới chín trăm.

Nhược Y còn có thêm ý kiến rằng sẽ mở các sông bạc chính quy, nhờ lợi thế là người của mặt vụ nên chuyện đó cũng chẳng khó khăn khi làm.

Hơn nữa thành phố này đang dần dần xuất hiện rất nhiều đại gia, mà những kẻ đại gia ấy ai chả có máu cờ bạc.

Một sông bạc được mở ra ở một thành phố đang phát triển thế này đảm bảo là một món hời lớn cho Hắc Long.

Tuy vậy mở sông bạc rất dễ bị các thế lực khác dòm ngó, nên hiện giờ Thu Phong muốn củng cố lại sức mạnh của bang hội mình.

Còn về phía công ty đang phát triển cũng không phải là việc Thu Phong phải lo, dù sao cũng có Hạ Nhược Y đứng ra điều hành rồi.

Và lại tiền cũng không phải của mình mà là của đối phương nên Thu Phong tin chắc Nhược Y không dám để công ty hao hụt.

Dù sao Thu Phong cũng quá là vô tâm, công ty thành lập ra từ đó là nguồn vốn để duy trì bang hội mà bản thân anh chẳng thèm ngó ngàng tới cứ ném hết cho người ta là xong.

"Chà tính ra còn nhiều việc phải làm quá, chả biết sau này sẽ đi tới đâu đây"

Ngoài ban công chung cư, Thu Phong ngồi trên ghế gác chân lên lan can ngả người ra phía sau rít một hơi thuốc rồi thở dài.

(Qua chương sau sẽ tới sự kiện mới các bạn đừng nóng lòng hí hí, mà không nóng lòng cũng không sao. Cảm ơn đã đọc ạ, mình sẽ rặn chương mới trong hai tiếng nữa.v, xin chào thân ái và quyết thắng)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Ý tưởng mới ...

Sáng sớm sau khi chạy biển một vòng với Thiên Long về Thu Phong cầm điện thoại lên gọi cho Minh Con.

Hôm qua về nhà anh cũng chưa liên lạc gì với bang hội nên giờ phải gọi nói một tiếng.

"Alo, đại ca về rồi à?"

"Ừ, giờ đang ở đâu tao qua"

"Dạ tụi em ở Bình Giả"

"Ok"

Trụ sở bang phái của Thu Phong bây giờ dời về đường Bình Giả, khu này tuy đông dân cư nhưng vẫn có đất trống, thích hợp để tụ tập, chỉ cần không gây ồn là được.

Không biết phong thủy hôm nay của Thu Phong làm sao mà vừa bước ra đường đi được một đoạn thì chiếc xe máy huyền thoại của anh bị hết xăng.

Buồn bực một chập Thu Phong dắt bộ tới cây xăng gần đó để đổ.

"Đầy bình đi anh"

Câu nói mà bao người đổ xăng muốn nghe nhất từ miệng Thu Phong.

"Chị ơi cho em xin ít tiền, em đói quá"

"Nè em"

"Nhìn ăn mặc sang trọng vậy mà cho có năm ngàn vậy"

"Này em, ăn nói cần thận..."

"Có tờ năm chục kia, đưa đây"

"Bốp" "Trả đây..."

Thu Phong vừa đổ xăng xong định đề xe lên đi thì chứng kiến một cảnh tượng kì cục.

Chuyện là một thằng nhóc vào cây xăng xin tiền người khác.

Thằng nhóc này tiếp cận cô gái đi chiếc SH một mình để xin tiền, thì cô gái này có lòng tốt cho cu cậu năm ngàn, cu cậu cầm lấy chề ít.

Thế là cô này khó chịu, mà chưa kịp làm gì lại bị thằng nhóc giật tờ năm mươi ngàn trên tay chạy đi. Cô nàng này cũng không vừa, túm áo thằng nhóc lại và cho nó một cái.

Thu Phong chứng kiến cảnh tượng trên cũng há hốc mồm, xã hội bây giờ ăn xin còn chề tiền ít nữa thì cũng chịu.

Anh cũng chẳng quan tâm chuyện này lắm định đi luôn thì lại nghe thấy vài tiếng xôn xao.

"Này sao mày đánh em tao"

"Nó giật tiền của bà mày thì bà mày đánh nó"

Lúc này không biết từ lúc nào xuất hiện ba bốn tên thanh niên trông rất giống côn đồ đang đứng đôi co với cô gái vừa rồi.

Thằng nhóc giật tiền của cô gái nghe cô gái kia nói vậy liền nhẩy cẳng lên nói.

"Con đi, mày cho tiền rồi mày còn đánh tao. Giờ kêu tao ăn cắp tiền mày. Thấy tao còn nhỏ ăn hiếp à. Anh trai nó đánh em đó"

Thằng nhóc này quả thật bá đạo, rõ ràng Thu Phong thấy nó sờ sờ giật tiền người ta xong chạy, giờ lại kêu người ta cho.

Với kinh nghiệm tham gia qua vài vụ án từ trong đến ngoài nước Thu Phong chỉ cần liếc mắt qua là biết đám người này đi lừa đảo tiền người khác để kiếm sống.

Nhưng với tập tính tò mò Thu Phong cũng muốn xem bọn này làm gì tiếp theo.

Một tên côn đồ tự nhận là anh của thằng nhóc ăn mày đứng ra nói

"Đó, em nghe rồi chứ em gái xinh đẹp. Biết đường thì đưa ra năm trăm ngàn coi như tiền bồi thường, tụi anh sẽ không làm gì em"

Cô gái kia nghe vậy liền nổi máu lên, nàng cũng không phải hạng gái hiền từ gì liền quát

"Đưa quần què, mọi người ở đây ai chả thấy thằng nhóc này giật tiền tôi, không tin hỏi anh bán xăng xem"

Tên côn đồ kia lắc đầu cười không quan tâm đến cô gái mà lại khoác vai người bán xăng cười đều nói

"Anh xem, này anh có thấy thằng em tôi giật tiền em gái này không?"

Người bán xăng không biết vì lý do gì mà lắc đầu như chưa từng được lắc, hấn lắc đầu lia lịa mà chẳng nói câu gì, về mặt hấn mang theo vẻ sợ sệt thấy rõ.

Vì lúc này sau lưng hấn tên côn đồ kia đang đặt một con dao nhọn hoắt nơi đó.

Cô gái xinh đẹp kia thấy vậy liền tròn mắt lên cứng họng

"Mấy người..."

Cô quay sang nhìn những người đang đổ xăng xung quanh, ai đẩy cũng đều vội tránh mặt nhưng cũng không rời đi.

Bản tính những người đó sợ chuyện mà lại muốn nhiều chuyện, chả ai vào giúp cô gái này cả.

Cảm thấy không ai giúp mình cô gái tức tối rút điện thoại ra định gọi cho ai đó.

"Con đi này..."

Tên côn đồ khác thấy cô gái rút điện thoại ra liền chạy lên giật lấy quát một tiếng vào mặt cô gái.

Còn tên côn đồ được cho là anh chàng nhóc ăn mày đi lại vuốt mặt cô gái một cái cười hắc hắc nói.

"Cô em, tính gọi cho người thân à? Tôi tịch thu điện thoại này của cô, coi như tiền bồi dưỡng thương tật cho thằng em tôi vậy"

Nói xong hấn cùng đồng bọn quay người đi.

Cô gái xinh đẹp ấy đứng chết chân tại chỗ chỉ biết oà to lên mà khóc, cô cảm thấy trên thế giới này con người thật là xấu xa.

Đúng ngay lúc cô gái cảm thấy tuyệt vọng nhất thì cái tên đang cầm điện thoại của cô tự nhiên biết bay, theo cô thấy thì hấn bay được, cả người của hấn không còn trên mặt đất nữa.

Cô thấy tên đó đang bay, mà trùng hợp lại bay về phía cô.

"Rầm..."

Tên côn đồ không biết vì lý do gì mà cả người bay lên đập vào chiếc xe SH của cô gái.

"Á á á á á á á á..."

Cô gái hét lên một tiếng sợ hãi, bởi vì lúc này cô thấy miệng tên côn đồ toàn máu, hai mắt hấn nhắm nghiền chả biết còn sống hay chết.

"A..."

"A..."

"A..."

"Buông tao ra..."

Ba tiếng kêu và một tiếng chửi lần lượt vang lên.

Tất nhiên người gây ra tất cả sự kiện vui vẻ này không ai khác chính là Thu Phong.

Trên tay Thu Phong bây giờ đang cầm một chiếc điện thoại và... thằng bé ăn mày lúc nãy.

"Câm mồm, lão lếu tao bóp chết mày giờ"

"Hức..."

Thu Phong mắng chửi thằng nhóc ăn mày tên tay mình một trận rồi lúi đầu nó tới cô gái đang ngồi khóc nước mắt nước mũi tèm nhem, nhưng Thu Phong nhìn vào kiểu gì vẫn thấy đẹp.

Cô gái thấy Thu Phong đi lại phía mình liền ngừng khóc, cô biết người đàn ông trước mắt này không phải là kẻ xấu.

Thu Phong bước tới ngồi chồm hồm trước mặt cô gái nhẹ nhàng đưa điện thoại trước mặt cô ta rồi nói

"Điện thoại của cô..."

Nhận lại điện thoại của mình cô gái hai tay run run một hồi lâu thốt lên được hai chữ

"Cám ơn..."

Thu Phong đang nhìn cô gái bằng ánh mắt bình thường bỗng khí thế thay đổi, giọng nói cũng trở nên sắc bén.

Anh ấn đầu thẳng nhóc trên tay mình xuống đất quất

"Xin lỗi người ta mau"

Bỗng nhiên thẳng nhóc bị ấn đầu xuống đất bất xin lỗi, tất nhiên nó không chịu mà la lên.

"Không, không, buông tao ra..."

"Buông à?"

Thu Phong bỗng nhiên vạch quần thẳng nhóc lôi cái mông đen thui ra, anh dùng tay đánh thật mạnh một phát vào mông thẳng bé.

"Bốp..."

Những thẳng nhóc như thế này ra đời quá sớm, bản thân bọn chúng bị người ta lợi dụng, bị dạy hư hết rồi.

Lần này Thu Phong chỉ muốn dạy dỗ thẳng nhóc này một phen cho nó biết xin lỗi là cái gì rồi tổng vô tội cái tạo thanh thiếu niên.

Dù vậy thẳng nhóc vẫn mặc sức nói không.

Thẳng nhóc ra sức vùng vẫy nhưng vẫn không thể nào thoát khỏi bàn tay như kim kẹp sắt của Thu Phong.

Chỉ nửa phút sau khi mông thẳng nhóc bắt đầu sưng vù lên rứa rứa từng tia máu, nó cũng bắt đầu khóc rống lên.

"Xin lỗi không?"

"Không. hu hu, không xin lỗi đâu mà... huhu"

Thu Phong ra tay độc ác đến nỗi những người xung quanh nhìn vào cũng không đành lòng, tuy thẳng nhóc này có mất dạy nhưng mất dạy thì trách những kẻ không dạy thẳng nhóc đàng hoàng, không thể trách một thẳng nhóc mới hơn mười tuổi như nó được.

Cô gái xinh đẹp bị hại vừa rồi đứng bên cạnh Thu Phong cũng không đành lòng chạy lại giữ bàn tay Thu Phong lên tiếng.

"Thôi anh gì ơi đừng đánh nó nữa, dù sao nó cũng còn con nít mà..."

Được gái xinh giữ tay lại Thu Phong cũng không đánh nữa mà lạnh giọng nói

"Nó gây cho cô đồng rặc rồi này đây "

Cô gái nghe vậy lập tức xua tay liên tục

"Không, không, tôi không sao, anh đừng đánh nó nữa tội nghiệp"

Thu Phong nghe vậy thật không biết nói gì, anh đứng lên, bản thân cũng chẳng buồn đánh thẳng nhóc cứng đầu này nữa. Có đánh chết nó cũng chưa chắc gì nó xin lỗi được một tếng, anh cũng chẳng hiểu cô gái trước mặt này nghĩ gì lại đi xin cho thẳng nhóc này.

Vài phút trước cô ta còn khóc lên khóc xuống vì bị ức hiếp, giờ lại đi xin cho người khác không bị đánh.

Rõ ràng Thu Phong giúp người mà chẳng được đền ơn.

Bực bội Thu Phong rút điện thoại ra gọi vào một dãy số.

"Alo?"

"Lão Mạnh à?"

"Tôi đây... xin hỏi ai vậy?"

"Thu Phong đây, ông cho người đến cây xăng XXX, ở đây có vài thằng côn đồ tôi mới tóm được. Nhanh đi"

"Được được"

Vừa rồi Thu Phong gọi vào số của vị trưởng phòng công an khu vực này, thân phận Thu Phong bây giờ các vị trưởng phòng công an không ai là không biết, do bản thân anh gây ra mấy vụ ẩu đả lớn nhỏ trong thời gian xuất hiện đúng ba tháng tại Vũng Tàu này.

Công an làm việc quả thật nhanh, Thu Phong vừa dựng xe cho cô gái lên thì lúc này bọn họ đã tới.

Khác với những gì họ tưởng tượng, Thu Phong nói là bắt người mà thực chất là đánh người, trừ thằng nhóc ăn mày ra thì tất cả bất tỉnh hết.

Đúng lúc thằng nhóc ăn mày đang được dắt đi thì nó khựng lại nước mắt tèm nhem quay qua hét lớn với cô gái xinh đẹp vừa rồi.

"Em xin lỗi chị..."

Xong thằng nhóc bị dắt lên xe, hiển nhiên là về đồn uống trà.

Một vị công an sau khi xử lý xong xuôi mọi việc liền chạy lại chào Thu Phong giọng nghiêm túc nói

"Xin chào anh. Chú Mạnh nói anh cần gì nữa không ạ?"

Thu Phong gãi gãi đầu một cái rồi bảo

"Thằng nhóc ăn mày nhỏ nhỏ vừa rồi ấy, cho nó đi trại cải tạo đi, khi nào nó cải tạo tốt rồi gửi đến chỗ tôi"

Thu Phong nảy ra ý tưởng muốn huấn luyện những thằng nhóc như thế này.

Không! Phải nói là anh có cả một ý tưởng mới, nhìn thằng nhóc này anh muốn huấn luyện ra một nhóm người dưới sự quản lý của mình.

Anh sẽ đi tìm những đứa trẻ mồ côi và nhận nuôi chúng, anh dạy chúng, đào tạo chúng để chúng sau này có thể làm việc cho anh, vì anh mà sống.

Thu Phong đang suy nghĩ có nên nói với Nhục Y không, bởi vì huấn luyện những đứa trẻ thật sự tốt khi hoàn thành xong, nhưng lại rất mất thời gian khi đợi chúng lớn.

Nhưng có điều Thu Phong không biết nhờ những ý định nông nổi bản thân lúc này về sau lại giúp được anh rất nhiều.

Sau khi giải quyết xong chuyện này Thu Phong định lấy xe đi thì lại bị cô gái xinh đẹp kêu lại.

"Anh gì ơi"

Hơi khựng lại một chút Thu Phong liền trả lời

"Có chuyện gì sao?"

"À không không..." Cô gái thấy Thu Phong nhìn chằm chằm mình bỗng mặt cô đỏ bừng lên lắc đầu liên tục.

"VẬY...?"

"Tôi muốn hỏi anh rảnh không... Tôi muốn cảm ơn"

Cô gái càng nói giọng càng ngày càng nhỏ, phải nói là cô đang rất ngại. Thu Phong bất thành linh xuất hiện giúp cô trong lúc cô tuyệt vọng nhất, cô rất muốn cảm ơn Thu Phong nhưng cô không biết nên cảm ơn như thế nào vì trường hợp thế này là lần đầu cô trải qua.

"Hả?" Dường như Thu Phong nghe không rõ mà há lên một tiếng nghe rất là vô duyên.

Lúc này cô gái đi lại gần hơn phía anh nhẹ giọng nói

"Anh có rảnh không, tôi muốn cảm ơn anh..."

Lần này thì Thu Phong nghe rõ nhưng lại mở miệng trêu chọc

"Cô tính lấy thân báo đáp à?"

"Cũng được... Ấy, anh đùa hả?"

Cô gái theo quán tính trả lời đại thì chợt nhận ra không đúng trường mắt nhìn Thu Phong.

Thấy cảnh tượng vậy Thu Phong nhìn không được ngất má đang phụng phịu vì bức mình lên của cô gái một cái.

Thật sự cô gái này quá đáng yêu, nhưng đối với Thu Phong chỉ để nhìn thôi không ăn được.

Anh khẽ từ chối khéo

"Xin lỗi để lần khác có duyên thì gặp, giờ tôi gấp lắm, tạm biệt"

Nói xong Thu Phong đề máy lên phi mất dạng, để cô gái chết chân đứng ở đó.

Thậm chí cô còn chưa kịp hỏi tên anh ta.

Có lẽ Thu Phong không biết chỉ vì lần gặp vô tình này mà Thu Phong khiến cả một đời người con gái phải ở giá.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Người anh máu lạnh !

Thu Phong đi mất để lại một cô gái chờ mong.

Sáng sớm gần bảy giờ, nhờ vụ việc chẳng đâu vào đâu xảy ra ở cây xăng mà giờ đây một đại ca như Thu Phong phải ngồi trong nhà của Minh Con mà ăn bánh mì chấm sữa.

"Anh Phong, nghe nói hai tuần trước anh đi thành phố để thi đấu trong đấu trường ngầm hả?"

Thu Phong đang ăn thì Minh Con không biết từ lúc nào đã ngồi kế bên anh thân mật hỏi chuyện.

Từ khi đầu quân cho Thu Phong, tính cách của Minh Con không còn ngang ngược như trước mà hiền lành an phận hơn hẳn.

Lúc rảnh rỗi hắn thường đi đây đó nghe ngóng tình hình cùng với Ngọc Bảo, phải chăng cuộc sống quá thoải mái hay sao mà khi Phi Hùng khiêu chiến với hắn, hắn rất khó khăn để cầm hoà.

Ít nhất cũng không mất mặt đến nỗi thua người vào sau.

"Vui con khi gì, suýt nữa bỏ mạng tại đó rồi"

Nghe Thu Phong nói Minh Con hứng thú hẳn lên.

Cũng không phải hắn chưa từng đi Sài Gòn, mà cơ bản hắn vừa lên đó quen thói kiêu ngạo bị mấy lão đại ở đó đánh cho chạy trời chết về.

Từ đó hắn cũng chả dám vác xác lên Sài Gòn chơi nữa, chẳng may đụng phải người lúc trước thì có mà khóc không xong.

Thu Phong đang ăn bị làm phiền bản thân bực mình nói

"Biết vậy được rồi, chỉ cần viết về sau cái đất Sài Gòn đó cũng là của mình, vậy thôi"

Biết đại ca mình khó chịu Minh Con cũng biết điều không dám làm phiền nữa.

Hiện tại cuộc sống của hắn cùng huynh đệ trong bang thật sự nhàn hạ, ai ai cũng có việc làm, chẳng phải đi đe dọa hay cho vay người khác để kiếm sống từng đồng.

Hắn cảm thấy lúc đầu đi theo vị đại ca này thật sự là đúng đắn.

Thu Phong dường như nhớ ra được chuyện gì bỗng nói lên cho mấy anh em Hắc Long có mặt trong này nghe.

"À đúng rồi, có chuyện này..."

Ra là chuyện hồi sáng ở cây xăng, Thu Phong kể ra cho mọi người nghe để xem ai biết cuối cùng chuyện này là sao.

Sau khi Thu Phong nói xong thì một đàn em trong Hắc Long lên tiếng nói

"Em biết mấy thằng này, bọn này chắc người của bang Bảy Lùn "

"Bảy Lùn?"

Tên này Thu Phong chưa từng nghe qua, lúc này tên đàn em lại nói tiếp

"Dạ, băng Bảy Lùn này thế lực cũng nhỏ, chỉ vài trăm người thôi. Nhưng cái nghề kiếm sống chủ yếu của bọn này là bắt người già, trẻ em, bà mẹ có con nhỏ.... Đi ăn xin. Bọn này thú tính lắm, nếu ai trong ngày không đủ chi tiêu sẽ bị bọn này đánh cho lên bờ xuống ruộng"

"Có chuyện như vậy sao?"

Thu Phong kinh ngạc hỏi, thấy thằng tiểu đệ im cho mình nói thì anh lại khoát tay ý bảo nói tiếp

"Anh thấy nhiều ăn xin trong thành phố đều từ bọn này mà ra, người ta đã nghèo khổ phải đi xin ăn mà bọn chúng lại thất đức như vậy. Dù là dân trong giang hồ như bọn em cũng không chấp nhận được"

Thu Phong nghe xong vẻ mặt tỏ vẻ không quan tâm nhưng những từ thốt ra từ trong miệng anh lại làm người khác lạnh gáy.

"Dệt hết bọn này đi, coi như xẻo một khối u cho thành phố xinh đẹp này"

"Rítttt... hà..."

Nói xong Thu Phong rút một điều thuốc ra kéo một hơi dài rồi gác chân lên bàn.

Anh cũng chẳng phải người tốt gì nhưng những kẻ như vậy tồn tại ở đây xã hội này làm cho mọi thứ rất là kém phát triển.

Đêm hôm đó trên địa bàn của băng Bảy Lùn xảy ra một trận tàn sát vô tội vạ.

"Đại đại đại đại ca, tha cho em"

"Bóp"

"Tha con ***, cái lũ súc sinh chúng mày chết hết đi"

Thu Phong cùng thành viên Hắc Long bang tới địa bàn của băng Bảy Lùn, tại đó anh chứng kiến một cảnh tượng không thể nào chấp nhận được.

Chính những tên thanh niên trẻ tuổi lực lưỡng lại đi đánh đập mấy cụ già, trẻ con, phụ nữ không có sức chống trả lại chung.

Thế là Thu Phong không cần nói nhiều mà cho hơn hai trăm thành viên Hắc Long bang chia ra bao vây địa bàn Bảy Lùn lại và đánh đập chúng.

Tên đại ca của băng Bảy Lùn còn trụ lại cuối cùng đã bị Thu Phong đánh cho ra mã, mặt mũi máu me nhìn không ra thành hình người.

Tuy những tệ nạn khác Thu Phong không quan tâm cho lắm nhưng những thứ tệ nạn bóc lột sức lao động người dân thì chẳng nào khác bọn phát xít, thân từng là một quân nhân Thu Phong không thể nào chấp nhận được cảnh tượng này.

Lúc Thu Phong giải quyết xong tên cuối cùng thì cũng là lúc bên ngoài những tiếng còi của cảnh sát vang lên.

"Ồ ề, ồ ề..."

"Đại ca đại ca, cảnh sát tới làm sao bây giờ"

Bỗng một thành viên của Hắc Long bang chạy tới báo với Thu Phong, anh nghe vậy liền cười mà không biết nói gì.

"Thằng ngu này, mình có làm việc xấu đâu mà phải sợ? Mày quên thân phận đại ca rồi à"

Một tên tiểu đệ khác đi tới gõ đầu tên vừa rồi, thật hấn chả biết nói gì với tên này, rõ ràng đại ca mình đang làm việc tốt thì việc gì phải sợ chứ.

Cùng lúc đó cảnh sát bắt đầu ập vô

"Bắt hết lại trừ những người áo đen..."

Những người áo đen mà cảnh sát nói chính là thành viên Hắc Long bang, bình thường thì không sao nhưng khi ẩu đã đánh nhau có quy mô thì tất cả các thành viên phải thống nhất một màu áo để đỡ phải đánh nhầm, chính Thu Phong cũng phải mặc một chiếc áo thun màu đen.

Khi tất cả bị áp giải đi thì một vị đội trưởng cảnh sát của tổ phòng chống tội phạm lại gần bắt tay Thu Phong giọng điệu hơi châm chọc nói.

"Nghe danh anh đã lâu giờ mới được gặp, không ngờ xã hội đen như anh cũng làm việc thiện nhỉ?"

Thu Phong bắt tay với tên đội trưởng tỏ vẻ không quan tâm nói

"Những kẻ sống dưới đáy xã hội như tôi cũng có cái kiêu của mình chứ, những loại bại hoại như thế này tôi không chấp nhận được. Phải chăng cảnh sát các vị làm việc thất trách quá mới tới tay tôi?"

Tên đội trưởng cảnh sát nghe vậy liền hừ lạnh một tiếng quay mình đi mất hút, hẳn cũng biết Thu Phong là kẻ không dễ chọc nên chẳng dám nói nhiều.

Khi về đến trụ sở của Hắc Long bang thì Minh Con, Phi Hùng và Ngọc Bảo nói có chuyện cần bàn.

Trong một căn phòng đầy khói thuốc, giọng của Ngọc Bảo vang lên

"Bên mình hiện kinh doanh đủ loại hình đều phát đạt nhưng em vẫn cảm thấy chưa đủ, bọn em tính hỏi đại ca xem có nhập ma túy từ thành phố về bán coi được không?"

"Ma túy?"

Thu Phong đang ngồi ngửa ra bỗng bật người dậy trầm ngâm.

"Đúng vậy..."

Ngọc Bảo nói tới đây thì im bặt, hẳn không dám nói tiếp vì vẫn còn lo Thu Phong là người của cảnh sát.

Không chỉ Ngọc Bảo mà ngay cả Phi Hùng và Minh Con cũng vậy, từ khi gia nhập Hắc Long bang bọn họ cũng ít đánh nhau hẳn đi, điều đó tuy nhiên tốt nhưng đối với những kẻ dùng nắm đấm để sống lại không thích hợp.

Thu Phong cảm thấy điều đó từ về mặt của các thành viên trong bang mình mà ra.

Ra về trầm tư một hồi Thu Phong mới khẽ nói

"Được rồi cứ nhập đi. Nhưng có một điều kiện, tuyệt đối đừng nhập ma túy tổng hợp. Ma túy trắng với ma túy đá thì được. Chuyện buôn bán này thì giao cho thằng Bảo với thằng Hùng phụ trách không vấn đề gì chứ?"

Ngọc Bảo và Phi Hùng đồng thanh trả lời "Không thành vấn đề"

Xong Thu Phong lại tiếp tục nói

"Còn về Minh Con sẽ quản lý các anh em trong bang, tuyệt đối không cho thằng nào đụng vô ma túy, thằng nào đụng vào tao đánh chết. Còn nữa, cũng không được đem thuốc vào quán bar để bán, như vậy rất ảnh hưởng không tốt. Nếu có thì có thể bán trong bar được"

Minh Con nghe xong gật đầu mạnh một cái, ít ra đại ca vẫn còn nhớ tới hắn.

Lúc này Thu Phong cầm bật lửa lên mỗi một điếu thuốc, anh rít một hơi dài rồi từ từ nói:

"Bây giờ tao cũng có chuyện cần nói."

"Vâng đại ca?"

"Thế này, mấy tháng qua bang mình cũng tích góp được kha khá thành viên rồi, cũng tới lúc chiếm mấy địa bàn của mấy bang yếu trước, sau đó từ từ khuếch trương thế lực lên, cảm thấy thế nào cho ý kiến đi?"

Thu Phong vừa dứt lời thì kẻ luôn im lặng nhất từ trước tới giờ là Phi Hùng lên tiếng:

"Theo như em biết thì căn cơ của ta mấy tháng qua đã đủ vững, có thể gây chiến được rồi. Nhưng cũng phải kiếm một cái cớ trước đã"

Thu Phong gật đầu đáp

"Tuý tiện cho người qua đó gây chuyện kiếm một cái cớ được rồi, lần này tao sẽ không ra mặt, thay vào đó là thằng Long"

"Long?"

Cả ba người khó hiểu hỏi Thu Phong

Thấy mình chưa giải thích rõ ràng Thu Phong cười khỏ một tiếng rồi trả lời

"Thằng Thiên Long, ba đứa mày cũng từng gặp rồi"

"Anh đang nói em trai anh?"

Ngọc Bảo ngạc nhiên nói, theo như hắn biết lần trước gặp mặt Thiên Long thì thằng bé đang trong tình trạng bị chém đến khắp thân toàn máu.

Nhưng có một điều không thể phủ nhận được rằng nó bị gần hai mươi người bao vây chặt chém mà vẫn hảo hảo còn sống thì không thể nào lấy sự may mắn để hình dung.

"Ừ, tao muốn cho nó va chạm sớm"

Lúc này lại đến Minh Con lên tiếng

"Nó còn nhỏ quá, như vậy có sớm quá không?"

Thu Phong nở một nụ cười hỏi ngược lại Minh Con

"Mấy ra đời lúc mấy tuổi?"

"Đi lính giải ngũ xong mới..."

"Đẹp mày sang bên tao hỏi thằng Bảo"

Ngọc Bảo nghe nhắc đến mình liền đáp

"Hình như là năm mười hai tuổi"

"Đó thấy chưa, nó mười hai mà thằng Long giờ mười lăm"

Thu Phong làm vẻ mặt mình như là người chiến thắng nói.

Khác với đại ca mình, Ngọc Bảo tỏ vẻ lo lắng hơn nói

"Nhưng tại em sợ không chiều cổ được em anh, lỡ như nó có vấn đề gì thì bọn em..."

Đó là chính là điều Ngọc Bảo lo lắng, đao kiếm không có mắt nếu chẳng may Thiên Long bị người ta chém chết thì đám người Ngọc Bảo làm sao ăn nói với Thu Phong đại ca của mình được.

Thà như Thu Phong cùng đi bọn họ không lo lắng đến chuyện này, thân thủ của đại ca mình trong bang Hắc Long này ai ai cũng biết, chiều cổ một em trai mình trong lúc loạn ầu cũng là điều rất dễ dàng.

Đó là nếu như, giờ đây chính miệng Thu Phong nói sẽ không tham gia mà để em trai mình tham gia thay làm mọi người có hơi lo lắng.

Biết nỗi lo của anh em mình, Thu Phong khoát tay nói

"Không có việc gì, nó chết thì do nó quá kém, tao cũng không cần một thằng vô dụng như nó nữa. Yên tâm đi, dù nó có chết tao cũng không trách ai đâu"

Thu Phong vừa dứt lời thì mấy người Ngọc Bảo tim bỗng đập nhanh hơn một nhịp.

Lời nói của Thu Phong phải chăng quá tuyệt tình, đến em trai mình chết cũng không quan tâm.

Nhưng ngược lại với bọn người Ngọc Bảo nghĩ, Thu Phong rất thương em trai của mình nên mới muốn nó va chạm sớm như thế này.

Anh cũng tin nếu không phải bị một trăm thằng bao vây thì Thiên Long vẫn có thể liều chết mà chạy về được.

Cái Thiên Long còn thiếu bây giờ chính là sự thực chiến và can đảm.

Cái đó Thu Phong không thể dạy cho em trai mình mà phải để nó tự trải nghiệm.

Nếu Thiên Long chẳng may mà chết thì Thu Phong cũng không còn cách nào khác là trả thù cho em trai mình.

Như lời của Thu Phong, Thiên Long mà chết ở những trận như thế này thì càng về sau nó càng không có khả năng tồn tại, chỉ là chết trước hay chết sau mà thôi.

Đây cũng là một cách dạy em trai mình của Thu Phong, cách làm không giống ai.

Thu Phong đã nói vậy nhóm người Ngọc Bảo cũng không biết làm sao.

Cảm thấy người của mình khó xử Thu Phong bèn bồi thêm một câu

"Nếu nói về sức chiến đấu có thể bây giờ nó cũng không dễ bị bại dưới tay Phi Hùng hay Minh Con đâu"

"Ríttttt"

Nghe đến câu cuối cùng Phi Hùng bỗng rít vô một hơi hưng phấn.

Phi Hùng được mệnh danh là một con trâu điên cuồng đánh nhau, khi hấn gia nhập Hắc Long bang ngày nào hấn cũng kiếm Minh Con để đánh nhau.

Còn không thì hấn kêu những anh em của mình dùng cây gỗ đánh nhau với hấn, tất nhiên hấn dùng tay không.

Và có một điều hiển nhiên rằng Phi Hùng chưa từng có võ, hấn cũng không có khái niệm võ thuật là cái dạng gì.

Phải chăng hấn chỉ biết kẻ mạnh kẻ yếu, qua nhiều năm đánh nhau khiến hấn có kinh nghiệm chiến đấu không thua bất cứ một quân nhân nào.

Cuối cùng sau nghi nghe xong lời nói của Thu Phong, Phi Hùng rất muốn tìm thằng nhóc lớp mười này đánh một trận với nó.

Tất nhiên chuyện này hấn cũng phải được Thu Phong đồng ý đã, dù sao hấn cũng không đánh lại Thu Phong, không thể muốn làm gì thì làm được.

Thấy thái độ phẫn khích của Phi Hùng, Thu Phong liếc mắt một cái cũng nhận ra. Anh nghĩ nếu thằng này được huấn luyện đầy đủ thì không biết sẽ tới đâu nữa.

Thu Phong vỗ tay vài cái trấn tĩnh những người trước mặt rồi nói.

"Được rồi, chuyện đó để sau. Bây giờ tập trung vào việc gây hấn với người ta trước đã"

.....

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Quyết tâm của Thiên Long .

Chính xác bây giờ là hai giờ ba mươi phút sáng.

Thành phố có một nơi được gọi là Bàu Trũng, cái nơi được gọi là Bàu Trũng ấy cũng nằm trên con đường Bình Giả thuộc địa bàn của Hắc Long.

Có điều riêng khu vực Bàu Trũng thì không phải.

Cơ bản đường Bình Giả rất dài, địa bàn của Thu Phong trên con đường này chỉ là một phần phía trên mà thôi, phía dưới thuộc một thế lực hắc đạo khác.

Bàu Trũng là một nơi dân cư du nhập về sinh sống nơi đây, chủ yếu người dân ở Bàu Trũng không phải là cư dân đầu tiên của Vũng Tàu.

Bàu Trũng tập dân của tứ xứ về sinh sống, Bắc có, Trung có, Nam cũng có.

Nhưng chủ yếu là người dân Thanh Hoá là chủ yếu.

Cũng từ đó khu Bàu Trũng cũng là nơi tập hợp các tệ nạn như ma túy, đá gà, cá độ đá banh... vân vân và vân...

Trong vô số con hẻm lớn nhỏ ở khu Bàu Trũng lúc này đang tập hợp rất nhiều người áo đen đứng đó, cứ một đường hẻm nối với nhau như tổ kiến là có một nhóm người.

Từ trên nhìn xuống nhóm người ấy tưởng chừng như vô tổ chức chạy loạn trên các con hẻm thì dần dần, dần dần những con người ấy đang thu về một chỗ.

Mà chính chỗ họ tập trung lại bao vây một nhóm mấy trăm người vào một chỗ.

"Tụi mày là ai, biết đây là chỗ nào không mà dám kéo người tới?"

Trong đám người bị bao vây ấy có một tên đứng ra với chất giọng người Thanh Hoá hỏi nhóm người áo đen.

Từ trong đám người áo đen lại đi ra một kẻ khá trẻ tuổi, kẻ trẻ tuổi ấy chỉ vào vết bầm trên mặt mình nói

"Mày nhớ tao chứ?"

"Mày là..."

"Cái thằng hồi sáng nay bị mày đánh, sao mau quên vậy nhỉ?"

"Vậy mày kéo người tới đây muốn trả thù?"

"Tất nhiên! Sao mày lớn rồi mà hỏi ngu vậy?"

"Có chuyện gì từ từ nói, đừng mạnh động..."

"Mạnh cái mà bố mày à? Cái đồ mờ sáng mày đánh bố mày mày có từ từ nói chuyện không?"

Người thuộc bên nhóm người áo đen không ai khác chính là Hà Hải.

Hà Hải bây giờ thật sự đã là người của Hắc Long bang, và cũng là tên trẻ tuổi mà bố lão nhất trong bang.

Từ sau vụ sống chết với Thiên Long một phen ở bãi cái vàng, Hà Hải liền được Thu Phong lệnh cho Ngọc Bảo thu vô mà đào tạo.

Nhờ vậy hôm nay Hà Hải mới có thể đứng đây, Thu Phong khổ tâm đào tạo Hà Hải như vậy cũng do anh muốn sau này em trai mình có một người đắc lực đi theo.

Nói về vấn đề chính, sáng nay Hà Hải được giao nhiệm vụ đến khu đá gà của băng ở Bàu Trũng để quây.

Nói về chuyện gây hấn kiếm chuyện không ai giỏi bằng thằng Hà Hải này.

Nó đi xem đá gà, khi người ta đá gà xong phân ra thắng bại thì cậu nhóc này lại đi tới chỗ con gà đá thua cầm lên bẻ cổ con gà một cách rất ngon lành.

Đã vậy còn bồi thêm một câu "Đá đá như cái quần mà mấy thằng ngu này cũng xem được"

Bố lão!

Đúng hai chữ đó dùng để hình dung thái độ Hà Hải lúc này, tới khu người ta mà sẵn sàng không sợ bố con thằng nào, từ già trẻ lớn bé đứng chính giữa nói lên một câu đó.

Đã vậy khúc cuối cậu còn hỏi người ta nhìn cái gì, thích nhìn không.

Kết quả vừa dứt câu Hà Hải ăn một đấm ngay giữa mắt trái, sau đó cậu dùng môn võ được gia truyền lại là võ "Bảy Chọc" để tẩu thoát khỏi đó.

Lấy đó làm cái cớ ngay trong đêm hôm đó Hắc Long bang tập trung người để thanh toán một lần.

"Mày..."

"Bóp... rầm..."

Tên đứng ra nói chuyện vừa rồi tính chửi cái gì đó thì không biết từ đâu lao ra một bóng người đập hấn một cái bay hấn vào đám người đứng sau.

Lực bay khiến cả mấy người đứng sau đỡ hấn mà cũng phải ngã theo.

Bóng hình làm nên việc đó quay qua nhìn Hà Hải nở một nụ cười nói

"Mày nói nhiều làm gì, đánh đi"

Nhân vật đó chính là Thiên Long, người được Thu Phong cho rằng sau này sẽ nhường lại ngôi vị đại ca băng Hắc Long.

Hà Hải thấy thằng bạn chí cốt mình ngày nào xuất hiện liền tươi cười nói

"Đừng tỏ vẻ ngầu nữa..."

Hà Hải chưa kịp nói xong thì lúc này tất cả thành viên bang Hắc Long đã ủa lên ầu ẩu.

Hôm nay Hắc Long bang tổng cộng kéo đi hơn năm trăm người, năm trăm người bao vây ba trăm người, kết quả như thế nào thì cũng dễ hiểu.

Trong mắt người thường thì có lẽ đây là một vụ ẩu đả cực kì lớn, những anh chị đàn lớn thanh toán lẫn nhau.

Nhưng đối với những người nằm trong ba thế lực hắc đạo mạnh nhất thành phố lại là chuyện con con mà thôi, bọn họ cũng chẳng quan tâm mấy đến việc thanh toán lẫn nhau này.

Đối với ba băng đảng lớn việc thu thập mấy băng nhãi nhép chỉ là việc một nốt nhạc, nên họ không nhất thiết phải đi làm như vậy.

Nhưng Thu Phong lại khác, thế lực của anh nhỏ bé nên anh cần phải khuếch đại nó lên.

Thiên Long quả không khổ công Thu Phong đào tạo, trên tay cậu hiện đang cầm hai cây song đao lao vô solo với bảy tám người cùng lúc.

Thiên Long sử dụng hai cây cánh bướm, một tay trái cầm ngược lại dùng để đỡ, một tay phải cầm theo hướng chém người.

Cứ thế một đỡ một chém toàn thân Thiên Long không hở một chỗ nào.

Lao vào nhóm bảy người Thiên Long vung một đao là một cánh tay rớt ra, tiếp đó một kẻ xông lên chém một đao vào lưng Thiên Long.

"Kengg..."

Keng một tiếng, âm thanh kim loại vang lên, cây cánh bướm mà Thiên Long cầm từ lúc nào đã đặt sẵn trên lưng, tên kia chém hoàn hảo vào thanh đao, Thiên Long hoàn toàn không sút mẻ gì.

Tiếp đó Thiên Long xoay người lại hất văng thanh đao của tên chém lên vừa rồi. Cùng lúc đó Thiên Long thực hiện hai nhát chém hoàn hảo lên người đối phương.

Đám người Hà Hải, Ngọc Bảo ban đầu tính vào giúp thì sau khi chứng kiến cảnh tượng trên họ cũng chẳng buồn quan tâm nữa.

Về phần Phi Hùng, không biết có phải hắn ăn được liều thuốc kích thích gì không mà một mình nhảy vào đội hình đối phương chém loạn xạ khiến hơn mười kẻ nằm gục trên mặt đất, máu chảy lênh láng nhuộm đỏ cả một mảng.

Trái ngược với những tên biến thái này thì Hà Hải không biết do xui xẻo hay sao mà lại gặp một tên biến thái chém tới tấp.

Cùng một loại đao chém vào nhau mà Hà Hải đao của hắn sút mẻ đến đang thương.

Đúng lúc Hà Hải sắp không chịu nổi thì Thiên Long bất thành linh xuất hiện đập văng tên kia.

Hà Hải trút ra một hơi ngời bệt xuống đất thở hộc hộc nói

"Cám ơn, mày trẻ tí nữa tao lên gặp ông bà rồi"

Không quan tâm đến Hà Hải ra sao, Thiên Long đang tập trung vào tên được cho là biến thái phía trước nhậm nói

"Thằng này để tao, mày sang giúp anh Bảo đi"

"Ok..."

Hà Hải gật đầu một tiếng nhanh chóng kiếm một thanh đao khác chạy lại phía Ngọc Bảo.

Bây giờ Thiên Long nhìn kĩ kẻ trước mắt, hắn trái ngược lại với vẻ đẹp trai của Thiên Long, làn da hắn hơi ngăm đen, thân thể gầy gò, cao khoảng chừng một mét bảy thôi.

Nhưng vấn đề với cơ thể đó lực lượng của hắn thật không thể xem thường, thân Hà Hải cũng không yếu mà lại bị áp đảo đến góc đầu lên không được.

Thiên Long cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều bởi vì lúc này tên đó đã lao đến tấn công.

Một đao bổ về phía Thiên Long kèm theo tiếng rít gió ghê rợn.

"Ooonggggg..."

Hai thanh đao va chạm vào nhau vang lên một tiếng oong của kim loại trầm đục thay cho tiếng keeng thanh thủy.

Điều đó cho thấy lực lượng của tên kia cực kì mạnh, lúc này tay trái của Thiên Long gần như không còn cảm giác mất rồi.

Tuy vậy Thiên Long vẫn kịp đập đối phương một cái khiến cả hai tách ra.

Ngay lập tức hai người lại nhập vô, Thiên Long hai tay bây giờ đã chuyển hoàn toàn thế tấn công thay vì một công một thủ như trước.

Thiên Long cùng tên kia quét ngang một đao vào nhau.

"Keng..."

Một tiếng kim loại nữa vang lên, thanh đao của Thiên Long lúc này bị chấn văng ra.

Nhưng cũng không phụ công sức đào tạo của Thu Phong, một tay còn lại của Thiên Long đã chém gần tới eo của đối phương.

"Xoẹt..."

May mắn tên kia phản xạ kịp thời cả người lui lại một chập nhưng vẫn bị xước một miếng. Thiên Long thấy vậy cũng không vội tấn công, bởi vì tên này

cậu cảm thấy bản thân mình ăn không tiêu.

Thanh đao bên tay phải của Thiên Long lúc này bị vắng đi, cậu cũng không có thời gian mà đi nhặt lại liền đổi đao bên tay trái sang tay phải.

Tiếp tục cả hai lại lao lên, những tiếng va chạm vang lên liên tục. Nhưng tình hình lúc này Thiên Long đang hoàn toàn rơi vào thế phòng thủ, nhờ phản xạ và khả năng phán đoán của dân nhà võ Thiên Long vẫn hoàn hảo chưa sứt mẻ gì.

Ngay lúc Thiên Long gần như chống đỡ không nổi thì không biết từ đâu bay ra một người bỏ đao về phía hắn.

"ôngggg..."

Tiếng kim loại trầm đục vang lên, tên biến thái kia đỡ được đòn đó nhưng hắn lại lùi lại mấy bước.

Thiên Long đang ngỡ ngàng thì một giọng nói vang lên

"Đập nhau như mày mà cứ dùng võ như này kiểu nào cũng chết sớm, tao thấy đại ca đoán sai về thực lực mày rồi!"

Giọng nói đó chính là của Phi Hùng, vừa rồi hắn nhằm chần chém mấy tên tép riu thì phát hiện Thiên Long đang đánh với một tên khá mạnh.

Vốn là Phi Hùng cũng không xen vào, muốn để Thiên Long tự thân vận động nhưng xem ra mặc dù kỹ thuật khá tốt nhưng kinh nghiệm cùng lực lượng quá yếu.

Phi Hùng tính xong trận này sẽ thử đánh với thằng em của đại ca mình nhưng xem ra Thiên Long vẫn chưa đủ khả năng đối kháng với hắn.

Gạt Thiên Long qua một bên Phi Hùng lao vào tấn công tên vừa rồi như một kẻ điên.

Thiên Long chứng kiến cảnh tượng ấy mà há hốc mồm, Phi Hùng không hề có cái gì gọi là võ thuật cả, hắn một đao đi xuống một đao chết, tên kia bây giờ trong tình huống y chang Thiên Long lúc này.

Không phải nói là thảm hơn, hắn hoàn toàn bị áp đảo.

Chứng kiến cảnh tượng này càng làm Thiên Long thêm rung động, cậu cứ tưởng được Thu Phong dạy cho vài đường võ đã trở thành kẻ hay ho, nhưng khi thấy cảnh này thì hoàn toàn thất vọng về bản thân.

Sau hôm nay có lẽ Thiên Long sẽ lao đầu vào luyện tập nhiều hơn nữa, ước mơ sau này của cậu là có thể đánh bại được anh hai mình.

Nửa tiếng sau cuộc thanh toán đẫm máu dần dần kết thúc, Hắc Long bang chiến thắng hoàn toàn, duy nhất chỉ có vài chục thành viên Hắc Long là bị thương nhẹ không đáng kể mà thôi.

Khi xong xuôi mọi chuyện Thiên Long cùng Hà Hải lại có một phen bất ngờ.

"Hắn... hắn... hắn..."

Hà Hải đang đi chung với Thiên Long chuẩn bị rút về thì tay chân lấp bắp chỉ vào một người sau lưng Thiên Long nói.

Thấy hành động khó hiểu của bạn mình Thiên Long quay ra sau coi có chuyện gì thì tên biến thái vừa rồi đánh với cậu đang sừng sững đứng đó.

Hắn đang tiến lại về phía Thiên Long..

"Cẩn thận"

Thiên Long quát một tiếng lao lên tấn công kẻ đó, nhưng tay cậu đã bị ai đó bắt lại.

Cảm thấy là người của mình giữ tay lại thì Thiên Long khó hiểu quay sang nhìn.

"Sao anh giữ em lại??"

"Giờ nó là người của mình rồi!"

Âm thanh của Phi Hùng vang lên.

Nghe xong hai người Thiên Long há hốc mồm, chuyện đùa như thật.

"Anh nói thật à?"

"Không tin hỏi nó đi"

Nghe Phi Hùng nói Thiên Long lại quay sang nhìn tên biến thái vừa rồi thì thấy hắn gật đầu rồi im lặng không nói gì.

Cũng quá nghịch lý đi.

Thiên Long cũng khâm phục sát đất người anh hai của mình, thủ hạ không những mạnh mà còn có khả năng thu phục kẻ khác vào tay thì thật quá bá đạo.

Thảm hạ quyết tâm Thiên Long phải thật mạnh, thật mạnh lên để được như những người trước mắt này.

Nhưng có điều Thiên Long không biết, ở cái tuổi mười lăm đã mạnh như vậy là cũng quá biến thái rồi. Tuổi mười lăm chưa phát triển hết, con đường còn dài, Thiên Long chỉ mới trong quá trình được Thu Phong huấn luyện căn bản mà thôi chưa là gì cả.

Đúng lúc này khi Hắc Long bang thu dọn chiến trường xong định rút về thì lại nghe một tiếng ồn ào vang lên.

"Mày là thằng nào?"

"Không thấy bọn tao đang bận à, cút ra..."

"Bốp... Bốp"

"Hự... aa"

...

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Kẻ được cho là mạnh hơn Thu Phong !!!

"Chuyện gì xảy ra vậy???"

Minh Con đang cho người lấy xe chuẩn bị rút về thì bỗng vang lên tiếng kêu đau đớn của vài người.

Bên dưới, Thiên Long, Hà Hải, Ngọc Bảo cùng Phi Hùng cũng phát hiện ra chuyện không ổn liền đẩy những thành viên bang Hắc Long đứng trước mặt ra chạy lên xem xét tình hình.

Lúc này mọi việc hiện ra trước mắt năm người bọn họ là cảnh tượng hơn mười thành viên bang Hắc Long đang nằm quăng quại đau đớn ở dưới đất.

Kẻ gây ra chuyện là một thanh niên to lớn cao hơn một mét chín đang đứng đó dưới sự bao vây của các thành viên Hắc Long bang.

Từ lúc xảy ra tiếng hét cho lúc nhóm người Thiên Long xuất hiện chưa tới mười lăm giây mà hơn mười người đã bị đánh tới mất khả năng chiến đấu.

Lúc này các thành viên Hắc Long thấy mấy anh lớn đã tới liền không ngần ngại mà xông lên tấn công người thanh niên to lớn tay không tác sát.

Hơn hai mươi người cầm vũ khí lao vào đánh một người tay không.

Không cần nói thì mọi người nơi đây cũng dự đoán được kết quả, phải chăng họ chỉ tội nghiệp cho người thanh niên kia.

"Bụp bụp bụp bụp bụp bụp bụp.... "

"Người này..."

Một thành viên Hắc Long bang lấp bắp kinh hãi, bởi vì cảnh tượng trước mắt không như hán nghĩ.

Tên thanh niên được cho rằng sẽ ngấp nghé dưới vùng trời đầy đao kiếm kia đã hoàn hảo đánh gục hơn hai mươi người trong vòng ba mươi giây.

Thậm chí một vài thành viên trong Hắc Long bang còn cho rằng kẻ trước mắt này còn lợi hại hơn cả đại ca bọn hắn.

"Đập chết nó..." Minh Con thấy cảnh tượng vậy liền xung phong hét lớn, hắn không tin với mấy người ở đây không đánh được một thằng nhãi to con trước mặt này.

Lúc này Thiên Long, Ngọc Bảo, Hà Hải, Minh Con cùng các thành viên trong bang hội đang ủa lên thì từ lúc nào Phi Hùng đã đứng trước mặt hét lên.

"Dừng lại..."

"Cái gì vậy?"

Minh Con khó hiểu nhìn Phi Hùng nói, thấy mọi người cũng không lên tấn công nữa Phi Hùng mới mở miệng ra từ từ nói

"Là người quen của tao, lui xuống hết đi, hiểu lắm, hiểu lắm..."

Minh Con cùng các thành viên trong bang hội nghe vậy cũng không tiến lên nữa.

Dù sao Phi Hùng cũng là một trong các đầu não của bang hội, vẫn có tiếng nói nhất định trong bang, không thể nào dám người Minh Con không nể mặt được.

Thấy mọi chuyện ổn thoả Phi Hùng mới quay sang người thanh niên sau lưng mình cười cười nói

"Nam! Mày đi đâu đây?"

Người thanh niên ấy tên là Nam, đúng hơn thì là Giang Nam, con ông trùm đất cảng thời xưa con ông Ba Việt. Và cũng là đại sư huynh của Thu Phong.

Giang Nam thấy trước mặt là người quen liền bỏ đi bộ mặt muốn giết người ban nãy khó hiểu nói

"Người của mày à Hùng?"

"Ừ, mà có chuyện gì sao mà đánh nhau vậy?"

Phi Hùng cũng cảm thấy khó hiểu hỏi ngược lại Giang Nam. Hắn hỏi vậy cũng có lý do bởi vì trước giờ Giang Nam chưa bao giờ chủ động đánh người trước, và lại Giang Nam cũng không thuộc bất cứ thế lực nào nên chuyện khi không đánh người của Hắc Long cũng cảm thấy khó hiểu.

Nghe vậy Giang Nam mới chỉ vào một tên đang nằm bất tỉnh dưới chân nói một cách như chuyện này không liên quan tới mình:

"Nhà tao trong này, mà khi tao đi vô gặp bọn này đứng cản, tao kêu bọn nó tránh ra mà bọn nó chửi tao đòi đập tao thì tao đập lại thôi"

"Hả?"

Chỉ đơn giản vậy thôi? Phi Hùng cũng ngạc nhiên, thì ra mất thăng này thấy người ta đi một mình nên kiểm chuyện.

Biết là bên mình sai nên Phi Hùng gọi một tiểu đệ của mình đang đỡ mấy tên bất tỉnh dậy qua đây nói

"Mày kiểm nước tạt cho thăng này tỉnh rồi lôi nó lại đây"

"Dạ..."

Tên tiểu đệ nghe vậy lập tức làm theo.

Tầm năm phút sau tên kia được làm cho tỉnh lại liền bị lôi lại trước mặt Giang Nam.

Tên đó vẫn trong mơ mơ màng màng chưa biết chuyện gì xảy ra mà bị lôi tới đây thì đã bị Phi Hùng thực cho một đấm vào bụng.

"Anh... Hùng...?"

Tên đó đau đớn đi đứng siêu vẹo ôm bụng mà thốt lên hai chữ anh Hùng.

Hắn không biết tại sao mình bị đánh thì lúc này đã thấy một bàn chân đang đá tới sát mặt

"Bụp"

"Thôi được rồi nó không biết chuyện đánh nó làm gì"

Từ lúc nào Giang Nam đã dùng một tay bắt lấy cổ chân của Phi Hùng lại.

Phi Hùng cố nhúc nhích cái chân nhưng không thể được, tay của Giang Nam túm lấy chân hắn như gọng kìm.

Cảm thấy Phi Hùng muốn rút chân về Giang Nam liền buông nhẹ ra.

Lúc này Phi Hùng mới quát lên

"Còn mau không xin lỗi anh Nam?"

"Dạ dạ, em xin lỗi anh Nam, xin lỗi anh Nam, em sai rồi, em sai rồi... Em xin lỗi..."

Dù không biết chuyện gì đang xảy ra tên tiểu đệ đó vẫn cứ xin lỗi liên tục.

Lúc sau khi về hán mới được vài thành viên khác kể cho thì mới há hốc mồm, cũng may lúc đó hán kịp xin lỗi, nếu cứng rắn không biết gì cho mình là đúng có lẽ sẽ nằm viện mấy tháng mất.

Giải quyết mọi chuyện ổn thoả Phi Hùng kêu anh em trong bang cứ về trước, riêng hán thì đi theo Giang Nam về nhà hán trò chuyện.

Giang Nam cũng không hỏi tại sao lại kéo nhiều người đi đêm hôm khuya khoắt thế này, căn bản anh chẳng quan tâm đến mấy chuyện này.

Giang Nam mặc dù giỏi võ nhưng gia cảnh rất bình thường, từ năm lớp mười anh đã vừa học vừa làm, đến giữa năm đó anh không có khả năng học nữa nên đành nghỉ ra đời để kiếm sống.

Lúc tuổi chưa tới hai mươi Giang Nam được các dân anh chị quanh Vũng Tàu chứa chấp nuôi sống qua ngày, vì khoảng thời gian đó là khoảng thời gian ông Ba Việt, ba của Giang Nam đang còn trong tù.

Mẹ anh lúc đó ở dưới Long An nên cũng không thể lo cho thằng con mình được.

Khoảng thời gian sau này anh đi làm và đi làm, cứ thế sống qua ngày cho tới tận bây giờ.

Nhà của Giang Nam cũng chỉ là một căn nhà cấp bốn bình thường ở trong khu Bàu Trũng này.

Trước sân nhà Giang Nam có một bộ bàn ghế đá, giờ đã khuya nên Phi Hùng cũng không tiện vào nhà bạn mình vì anh ta còn có người yêu ở chung không lâu trong đó.

Từ trong nhà Giang Nam mang ra một ấm trà mới pha đặt lên bàn đá, sau đó anh đặt mông xuống nói.

"Đạo này mày sao rồi, khoẻ không?"

Phi Hùng tự rót trà cho mình nhàn nhạt nói

"Tao theo khiếp giang hồ cũng mệt mỏi quá, mà vào rồi không dứt ra được nên chịu thôi. Ít nhất cuộc sống tao bây giờ cũng khá hơn trước."

Nghe Phi Hùng tự chế giễu bản thân, Giang Nam cũng cười trừ lắc lắc cái đầu nói

"Mày cũng biết khổ cơ à? Mà đạo này thấy mày chơi lớn quá ha, kéo một lần mấy trăm mạng đi đánh bọn Bảy Lùn à?"

Biết người bạn lâu năm của mình chỉ nói đùa cho vui nên Phi Hùng cũng nói đùa lại

"Chơi lớn gì đâu, khoảng thời gian trước tao có theo người ta nên giờ tao cũng chỉ là thuộc hạ mà thôi"

"Chuyện của mày tao cũng nghe rồi, nghe đầu thằng đó tên Phong cũng giỏi lắm nhì"

Nhắc tới đại ca mình, Phi Hùng như nhớ ra chuyện gì liền nói:

"À phải rồi, đại ca tao tên Thu Phong"

"Ừ, có vấn đề gì sao?"

"Tất nhiên là có, tao thấy thế đánh của hán rất giống mày"

"Thế đánh??"

Phi Hùng gật đầu rồi kể ra tất cả mọi chuyện từ lúc mình kéo người đánh với bang Hắc Long cho tới lúc Thu Phong đánh bại hán và thu hán là thuộc hạ dưới trướng.

Phi Hùng còn kể thêm rành mạch điểm giống nhau giữa các thế võ của Thu Phong cho Giang Nam nghe.

Nghe xong Giang Nam trầm ngâm một hồi lâu mới cất tiếng:

"Theo như mày nói thì rất có thể nó cùng phái Triệt Quyền Đạo với tao. Mà Triệt Quyền đầu phải chỉ mình tao học được mày lo làm gì?"

Giang Nam nói rất đúng, nếu tính ra những người lúc trước học võ chung với hán tổng cộng có tới hơn mười người.

Trong đó hán là người học đầu tiên cũng là người sư phụ tâm đắc nhất, tiếp theo là lão nhị được mệnh danh là con trâu điên tên Hoàng Anh.

Tiếp đó là lão tam mệnh danh người sắt tên Nguyên, hiện đang làm lái tàu cho hàng hải gì đó Giang Nam cũng không rõ, thi thoảng có thể gặp được.

Còn lão tứ mệnh danh bò tốt tên Gia Huy, lão ấy cũng là một đại ca xã hội đen nắm một vùng ở đất Vũng Tàu này, Giang Nam hiếm lắm mới bắt gặp

cũng chỉ nó qua loa vài câu mà thôi.

Sau đó nữa mới là lão ngũ cũng là bạn thân Giang Nam được mệnh danh là siêu tốc, tên Vinh Phú. Người này là bạn thân Giang Nam, cả hai vẫn thường đi chơi chung nhiều.

Người còn lại là lão lục tên Thu Phong, lúc học võ tên đó chả giỏi cái gì ngoài sao chép kỹ năng và thực hiện một cách hoàn hảo, cũng là bạn học của Giang Nam. Kẻ này sau khi học xong thì đi quân đội, tới giờ cũng bảy tám năm không thấy liên lạc gì.

Tiếp đó nữa là lão thất tên Thiên, giờ đang ở nước Nhật, tư chất cũng bình thường.

Lão bát tên Lập Thành, từng là võ sư Vovinam đai vàng, học hơn chục năm nhưng khi lên khiêu chiến võ đường tự phát của đám người Giang Nam thì bị lão nhị đánh cho suýt lệt nủi trong vòng ba mươi giây.

Còn lão cửu, lão thất Giang Nam cũng không nhớ rõ là ai vì lúc đó anh đã rời võ đường từ lúc nào rồi.

Nghe Giang Nam nói xong Phi Hùng trầm ngâm một hồi, mới bắt đầu mở miệng ra nói.

"Có lẽ mày nói đúng, tại tao thấy hán cũng sử dụng nhiều loại võ khác nhau chứ không phải mỗi Triệt Quyền không. Mà theo mày, mày với nó đánh nhau ai thắng?"

Đây là câu hỏi mà Phi Hùng tò mò nhất, thật sự hán muốn thấy cảnh tượng Thu Phong bị đánh bại, dù không phải là hán hán cũng cam lòng.

Không phải hán có ý đồ phản Thu Phong mà suy nghĩ như vậy, chỉ là hán muốn xem coi ai mạnh hơn mà thôi.

Nghe vậy Giang Nam cười ha ha

"Mày khùng quá, khi không đang rảnh đi kiếm chuyện đánh nhau làm gì, dù gì nó cũng đại ca mày, tao rảnh hơi quá đi kiếm chuyện"

Phi Hùng nghe vậy không cho là đúng liền bác bỏ

"Đánh giao hữu thôi mà, biết đâu đại ca tao đánh không lại mày thì sao?"

"Thôi khi nào tao rảnh tao tìm nó đánh nhau cũng được. Lâu rồi cũng không gặp thằng nào mạnh mẽ"

Phi Hùng vốn đã thất vọng nhưng khi nghe xong câu đó bỗng phần khích hán lên.

"Hất xì... hất xì... hất xì..."

Trong một căn hộ, Thu Phong đang ngồi xem ti vi đang sục sạo lỗ mũi của mình thăm mắng "Đêm hôm mà thằng khốn nạn nào còn nhấc bổng mày vậy?".

Lúc này Phi Hùng cũng không làm phiền Giang Nam nữa mà tạm biệt đi về.

Thật ra mà nói người Thu Phong muốn phân thắng bại nhất chính là Giang Nam.

Giang Nam vừa là đại sư huynh của Thu Phong cũng vừa là người Thu Phong ngưỡng mộ nhất.

Khi Thu Phong gia nhập đặc công, được huấn luyện bài bản thì mới biết trong đặc công trừ những binh lính được gọi là đặc chủng ra thì không có mấy người trong đó có khả năng đánh lại Giang Nam lúc mười sáu tuổi.

Qua thời gian luyện tập trong đó, Thu Phong không ngừng gia tăng giới hạn của bản thân, đến nỗi anh được mệnh danh là đặc công mạnh nhất miền Nam nhưng vẫn không dám chắc đánh lại Giang Nam đại sư huynh của mình hay không.

Có lẽ đây là cái bóng ám ảnh Thu Phong cả đời nếu anh không đối mặt đánh một trận với Giang Nam.

Lắm lúc khi đang luyện võ Thu Phong cũng không biết bản thân đã mạnh tới đâu rồi, luôn luôn muốn tìm kiếm Giang Nam nhưng do khoảng thời gian này anh quá bận vẫn chưa hồi được tung tích của người đó.

Nhưng chắc chắn một điều rằng Phi Hùng bằng mọi cách sẽ cho hai con súc vật Thu Phong và Giang Nam chiến đấu một lần với nhau để phân thắng bại.

Bây giờ Phi Hùng cho rằng chỉ có Giang Nam là đánh bại được Thu Phong.

Mà hán không hề biết ngoài cái thế giới bao la kia hàng tá người mạnh hơn Thu Phong lúc này gấp cả trăm lần...

(Bác nào hóng hai thằng ôn này đánh nhau không?)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Thu Hương ngại ngủ .

"Ting tong... Ting tong..."

"Ra ngay ra ngay..."

Sáng sớm mới hơn sáu giờ tại căn hộ của Thu Phong đã có người bấm chuông.

Nghe có người bấm chuông cửa Thiên Long ngáp ngán ngáp dài đi ra mở cửa. Tối qua Thiên Long tham gia vào vụ thanh toán của Hắc Long nên hôm nay Thu Phong cho phép cậu dậy muộn không phải luyện tập một ngày.

Còn Thu Phong sáng sớm đã đi chạy bộ quanh thành phố tới giờ vẫn chưa về.

"cạch"

"Ủa Hải?"

Mở cửa ra phát hiện đồng chí bạn thân Hà Hải đang đứng trước cửa với bộ dạng ngáp ngán ngáp dài chả khác gì cậu.

Thấy Thiên Long ra mở cửa Hà Hải chỉ thốt lên được một câu "Chào..." xong lao đầu thẳng vào phòng khách của căn hộ đập mặt thẳng vào bộ ghế salon gây khò khò.

"Ồ cái thằng này??"

Hành động của Hà Hải làm Thiên Long há mồm chả biết nói gì, sáng sớm đến đập cửa nhà người ta xong tự tiện lao vào phòng khác ngủ như đứng rồi.

"Ủa chị Hương?"

Đang định đóng cửa lại thì Thiên Long phát hiện thêm một người nữa là Thu Hương đang đứng trước cửa ngó nghiêng ngó dọc vào trong căn hộ.

Thiên Long xua tay liên tục trước mặt Thu Hương đang ngó nghiêng cái gì đó

"Chị Hương... Chị, chị"

"Hà hà, ừ??"

Bị Thiên Long kêu Thu Hương giật mình thốt lên một câu, nhưng vẻ mặt của cô như vẫn đang tìm kiếm cái gì đó.

Dường như cảm thấy thứ mình cần kiếm không có Thu Hương liền quay sang hỏi Thiên Long đang đứng trước mặt

"Anh... anh hai em đâu?"

Nghe vậy Thiên Long cũng không nghĩ gì mà hồn nhiên trả lời

"Sáng anh đi chạy bộ rồi hay sao ấy, em không thấy trong phòng"

Thiên Long nói vậy chứ thật ra cậu cũng không rảnh mà xem anh hai mình có nhà không, căn bản sáng nào Thu Phong cũng đi tập thể dục nên đó là điều chắc chắn xảy ra.

"Thôi chị vào nhà đi"

Thiên Long vừa há mồm nói xong tính nói gì nữa thì phát hiện anh hai mình đã xuất hiện thù lù sau lưng bà chị Thu Hương từ lúc nào.

"Á"

"Á.."

"Gi?"

Thiên Long giật mình thốt lên làm Thu Hương cũng giật mình theo, cô vừa giật mình vì Thiên Long bỗng hét lên và cũng giật mình vì phát hiện có người sau lưng.

Thu Phong đứng sau lưng Thu Hương dần nặt ra nói một câu "Gi" làm Thu Hương hú hồn thêm phát nữa.

"Anh làm gì mà xuất hiện ở đây làm tôi giật cả mình..."

"Hà? Cô ngộ nhỉ, nhà tôi tôi không đứng đây thì đứng đâu?"

Thu Phong bị hỏi một câu mà chẳng biết đáp làm sao, sáng sớm anh đã đi chạy bộ về, lúc về gần tới chung cư thì thấy hai chị em Hà Hải đang đi vào chung cư.

Thu Phong cũng không nghĩ hai người này lại lên nhà mình.

Bị Thu Phong hỏi lại một câu Thu Hương đỏ mặt cũng không biết nói làm sao.

Không quan tâm đến Thu Hương tại sao đến đây Thu Phong liền nói

"Sao không vào đi đứng đây làm gì?"

"Anh vào trước đi..."

"Vào thì vào"

Đi vô nhà Thu Phong vừa đi vừa lắc đầu khó hiểu, anh chẳng nghĩ gì nữa mà nhảy luôn vào phòng tắm vì bây giờ người anh toàn mồ hôi.

Lúc này không phải Thu Hương không muốn vào mà là khi nhìn thấy Thu Phong cơ thể đầy mồ hôi, những giọt mồ hôi thấm lên áo dính chặt vào da thịt đây cơ bắp của Thu Phong làm cô không thể nào rời mắt nổi.

Thực sự cũng không thể nói là Thu Hương mê trai, mà căn bản cô thích Thu Phong từ lúc nào rồi, cô chỉ muốn nhìn ngắm tất cả những gì từ anh mà thôi.

Tính tới từ lần gặp Thu Phong lần cuối ở khu vui chơi tới giờ cũng đã hai tháng cô không thấy được hình bóng của Thu Phong rồi.

Thấy bà chị của Hà Hải cũng đã đi vô Thiên Long uể oải đóng cửa rầm một cái rồi đi vào phòng khách đập mặt vào dây ghế salon còn lại ngủ y chang Hà Hải.

Trên tay Thu Hương lúc này có xách theo một bịch đồ gì đó khá nặng, cô vào phòng khác đặt nhẹ nhàng lên bàn rồi đi lại ngó nghiêng xung quanh phòng khách.

Bởi vì trong phòng chỉ có hai dây ghế salon đã bị hai thằng ôn con nhà họ "Ngủ" dành mất rồi nên Thu Hương không có chỗ ngồi đành đi lại xung quanh.

Ngắm nghía căn hộ dễ thương một hồi lâu Thu Hương phát hiện vẫn chưa thấy Thu Phong đâu.

Đúng lúc này cô đang đi lại thì bỗng nghe thấy tiếng nước chảy, nghe theo tiếng nước Thu Hương dần dần đi đến nhà vệ sinh ở cuối góc hành lang.

"Ai đang trong đó... Có phải..."

Thu Hương thấy cửa nhà vệ sinh đang đóng và có vẻ như có ai đang tắm trong đó, cô thò nhủ một câu bỗng cả mặt đỏ lên như gấc.

Tuy vậy cô lại rón rén lại cửa nhà vệ sinh dí sát tai vào nghe những âm thanh nước chảy.

"rào.... rào... rào... kít..."

"Ủa sao không nghe thấy gì nữa?"

Bỗng tiếng nước chảy tự nhiên biến mất, Thu Hương thấy khó hiểu liền tự hỏi.

Lúc này Thu Hương đang dí sát tai vào cánh cửa thì cánh cửa bỗng được mở ra.

Cô bất ngờ không kịp phản xạ cả người liền nhắm mắt ngã vào bên trong phòng tắm.

"A..."

Đang đà té xuống Thu Hương cảm giác được người đỡ lại liền từ từ mở mắt ra.

Thấy trước mặt không ai khác chính là Thu Phong, cô liền không ngần ngại hét lên một tiếng nữa.

"A... ummm..."

Thu Hương vừa há mồm ra hét lên liền bị Thu Phong mạnh mẽ dùng tay chặn đứng mồm lại gần giọng nói

"Cô hét cái quái gì vậy? Mẹ tôi đang ngủ đấy. Im mồm biết chưa?"

Trở hai con mắt to to đen nhánh ra Thu Hương nhìn Thu Phong chớp chớp hai cái rồi liên tục gật đầu. Bộ dạng nhìn trông rất là đáng yêu.

Nhận được cú gật đầu chắc chắn của Thu Hương, Thu Phong cũng không tin cho lắm liền hỏi thêm một lần nữa

"Chắc chắn là im lặng?"

Thu Hương tiếp tục gật đầu thì lúc này Thu Phong mới từ từ buông tay ra nhưng tay kia vẫn giữ cứng người Thu Hương lại.

Cuối cùng cảm thấy cô nàng trước mặt không hét lên thêm một lần nào Thu Phong mới buông hẳn người cô nàng ra.

Vừa được Thu Phong giải thoát hoàn toàn khỏi cảnh tượng xấu hổ vừa rồi Thu Hương liền không ngần ngại ôm mặt chạy đi.

"Áy..."

"Rầm..."

"Coi chừng..."

"Ui..."

"Tạch tạch tạch tạch..."

Lúc này Thu Phong vừa thả cô nàng ra thì cô ta ôm mặt chạy mất, không biết là do vô tình hay cố ý mà cô ta vừa chạy vừa ôm mặt dầm đầu hẳn vào tường.

Thu Phong chưa kịp nói gì thì đầu cô đã tiếp xúc với cái tường, tuy vậy Thu Hương vẫn tiếp tục đứng lên chạy ra ngoài phòng khách.

Lắc lắc cái đầu của mình Thu Phong không quan tâm nữa mà đi vào phòng mình thay đồ, bởi vì lúc này trên người anh ngoài cái khăn quần lại che bộ phận nhạy cảm ra thì toàn thân đã bị Thu Hương thấy hết.

Ngoài phòng khách lúc này Thu Hương trốn ở một bên góc tường ngồi khoanh chân úp mặt vào đó, cái cổ trắng nõn của cô lúc này hoàn toàn đỏ lên tới mang tai.

Vừa ngồi Thu Hương vừa lẩm nhẩm

"Chết mất chết mất... trời ơi xấu hổ chết mất, hờ hờ... Chết tui rồi huhu, sao bây giờ..."

Mặc cho Thu Hương ngồi một góc tự kỉ gì đó thì hai thằng mặt giặc Hà Hải với Thiên Long vẫn cứ gáy khò khò chả biết trời trăng mây gió là cái thể loại gì cả.

Một lát sau Thu Phong thay đồ xong đi ra, anh khoác trên mình một cái áo thun với chiếc quần dài qua đầu gối đơn giản.

Hôm nay là chủ nhật, công ty của Thu Phong chỉ làm trong giờ hành chính nên hầu như được nghỉ, chỉ còn mỗi nhà hàng và khu vui chơi là còn hoạt động.

Bước ra phòng khách Thu Phong thấy hai thằng ôn con kia đang ngủ liến đi tới đánh thức chúng dậy thì lúc này anh thấy trong góc phòng Thu Hương đang ôm gối ngồi một góc ở đó.

Thấy vậy Thu Phong liền nở nụ cười đi tới ngồi xổm xuống trước mặt Thu Hương.

Dường như Thu Hương vẫn chưa nhận ra có người tới cạnh mình mà mồm vẫn cứ lẩm nhẩm

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ. Ngại chết mất... Có khi nào anh ấy nghĩ mình là hạng con gái không ra gì không?... Hu hu nếu vậy chắc mình nhảy sông cũng không trôi hết tội... Bây giờ làm..."

"Cô tính ngồi đây tới bao giờ đây?"

Bất thành linh có giọng nói vang lên bên tai, có vẻ Thu Hương cũng không để ý liền thuận miệng đáp.

"Ngồi đây bao lâu kệ tôi..."

Cảm thấy có điều gì đó không đúng, Thu Hương lập tức ngẩng đầu lên nhìn, trùng hợp bắt gặp gương mặt Thu Phong chỉ cách mình vài centimet cô liền ngạc nhiên

"Hà... hà... HẢ??? Anh... anh... tôi... tôi... Tránh ra..."

"rầm..."

Bỗng Thu Hương đẩy Thu Phong ngã ra, cô đứng dậy chạy đi thì vô tình vấp phải chân Thu Phong té nhào lên người anh.

Cảnh tượng hiện có lúc này hiện ra đôi nam thanh nữ tú nằm đè lên nhau, nữ trên nam dưới nhìn vô cùng rất là mập mờ.

Lúc này gương mặt của Thu Hương và Thu Phong chỉ cách nhau hơn một centimet, thậm chí Thu Hương còn cảm nhận được hơi thở đều đều mà mạnh mẽ của Thu Phong.

"Chát..."

Trên mặt Thu Phong lúc này im dấu năm ngón tay đẹp đẽ, anh đang không biết làm sao thì Thu Hương tát anh một phát say sẩm mặt mày xong đứng dậy chạy mất dép đi đâu không biết.

"Rầm"

Rầm thêm một phát nữa, Thu Phong nghe rõ ràng là tiếng cửa phòng đóng lại.

Từ từ đứng dậy Thu Phong ôm cái má bị tát mà cười.

"Thơm thật, bị tát vậy cũng sướng..."

Vừa nói Thu Phong vừa đi về phía ghế salon đánh thức hai thằng ôn con đang ngủ.

"Dậy... bình bình"

"A ư"

"Ui da"

Hai âm thanh bất mãn vang lên.

Thiên Long với Hà Hải đang ngủ ngon lành thì không biết từ đâu ra ăn một cú cốc đầu đau điếng.

Hai đứa cùng mở mắt ra tìm hung thủ gây ra chuyện thì thấy Thu Phong đứng đó lập tức im bặt.

Thấy hai đứa nó đã dậy Thu Phong liền quát

"Muốn ngủ thì lăn vô trong, ngủ ngoài đây lát tao ném xuống hết bây giờ"

"Dạ... dạ..."

Hai tiếng nói ỉu xìu thiếu sức sống vang lên, Thiên Long đi về phía phòng mình mở cửa phòng đi vô, Hà Hải cũng theo sau đó.

Nhìn vậy Thu Phong cũng lắc đầu, chắc hẳn hai thằng này đi ngủ tiếp rồi. Hôm qua mới đánh có trận còn con đã thế này thì sau này làm ăn gì được nữa.

Chả bù cho Thu Phong lúc ở rừng nhiệt đới tập luyện anh thức trắng năm ngày liền mà khi về chả vấn đề gì. Tuổi trẻ bây giờ thật sự quá kém.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Hẹn hò ...

"Phong ơi, mua cái gì ăn sáng đi con"

Tiếng mẹ Thu Phong vang lên, lúc này bà vừa mới dậy chưa kịp đánh răng rửa mặt thì vào phòng con trai mình kêu nó đi mua đồ.

"Phong... ủa?"

Mẹ Thu Phong vừa mở cửa phòng ra thấy một bóng đen ngồi trong đó cứ tưởng là con mình cho đến khi bà bật đèn lên mới thấy là không phải.

"Cô... cô..."

Bóng đen ấy trùng hợp lại chính là Thu Hương, vừa nãy cô làm hành động mập mờ kia với Thu Phong đến đã ngại quá trốn đại vào một phòng trong này, ai ngờ phòng cô ngồi lại là phòng của Thu Phong.

Hôm nay không biết do phong thủy không hợp hay sao Thu Hương từ lúc đến đây liên tiếp gặp trường hợp xấu hổ như thế này.

Mẹ Thu Phong thấy trong phòng con trai là một đứa con gái, mà đứa con gái này bà cũng biết nên liền hỏi

"Ủa thằng Phong đâu cháu?"

Thu Hương nghe vậy tưởng mẹ Thu Phong hiểu lầm là mình thế này thế nọ với anh ta liền ấp a ấp úng nói.

"Cháu... cháu..."

"Huych huych..."

Lúc này Thu Hương bỗng tông cửa chạy ra ngoài mà chẳng nói lời nào. Mẹ Thu Phong nãy giờ còn cứ tưởng hai đứa làm chuyện kia nên mới đóng cửa bà liền nhìn vô trong một lượt không thấy bóng dáng Thu Phong đâu cả.

Chuyện là Thu Phong cũng lớn rồi nên mẹ anh nghĩ như vậy cũng là rất bình thường, nếu đổi lại là Thiên Long thì giờ này chắc đang ngủ ngoài đường rồi.

Thu Hương chạy oành oạch ra ngoài phòng khách, bắt gặp Thu Phong ngồi đó cô cũng không quan tâm mà đặt mông ngồi phía đối diện nhưng có điều cô cúi mặt gần như sát mặt đất.

"Trời oiiii, ngày gì vậy nè... chết mất...."

Giọng Thu Hương nhỏ nhẹ vang lên chỉ đủ mình cô nghe nhưng do căn chung cư khá yên tĩnh nên anh vẫn nghe thấy hết.

Thu Phong xì cười ra một tiếng nói

"Làm gì mà chạy ra chạy vô rầm rầm vậy?"

"Giật bắn"

Bỗng Thu Hương giật bắn cả người lên, đầu cô lúc này như muốn bốc khói, mặt đã đỏ không thể nào đỏ hơn được nữa rồi.

Mặc kệ Thu Phong nói gì cô vẫn nhất quyết không trả lời.

Lúc này mẹ Thu Phong từ bên trong đi ra nói

"Con đứng đây à? Mua cái gì ăn sáng đi con. À cháu gái ăn gì chưa?"

Mẹ Thu Phong lại quay sang hỏi Thu Hương ngồi đó, lần trước bà cũng có hảo cảm với con bé này nhưng hôm nay bà thấy nó có vẻ kì kì, bà nghĩ chắc do lần đầu con bé làm chuyện đó nên ngại cũng phải.

Nếu mà Thu Hương biết được những dòng suy nghĩ này của mẹ Thu Phong thì đánh chết cô phải tự tử cho bằng được.

Thậm chí tay con trai cô còn chưa được nắm qua chứ đừng nói đến chuyện kia.

Nhà của Thu Hương rất gia giáo, lúc cô còn học luôn cấm cản cô yêu đương nên tới tận giờ cô vẫn chưa có mối tình nào vắt vai.

Cho đến khi cô ra trường đi làm được hơn một năm rồi thì gia đình mới hỏi sao không thấy cô ra mắt bạn gái, khi nhắc đến chuyện đó Thu Hương mặt đỏ tía tai không biết phản ứng như thế nào cho phù hợp.

Bởi vì ba mẹ cô hỏi mới đây thôi, lúc đó cô đã thích Thu Phong nhưng chưa thể hiện ra cho anh ta biết.

Nghe mẹ Thu Phong hỏi tới mình Thu Hương bỗng nhiên gật đầu lia lịa rồi bỗng chốc cũng lại lắc đầu lia lịa làm hai mẹ con Thu Phong cảm thấy khó hiểu.

Biết hành động của mình không thích đang, nhưng chỉ sợ thông minh của Thu Hương khi đối mặt với Thu Phong gần như bằng không, cô gần như chẳng nói được lời nào.

Lúc này cô mới lấy hết can đảm cầm bịch đồ trên của mình để trên bàn vừa nãy đưa tới tay Thu Phong rồi lại ngồi xuống mà không nói tiếng nào.

Cầm bịch đồ trên tay cảm thấy khá nặng Thu Phong mở ra nhìn thì mới thấy trong đó toàn là đồ ăn, đồ ăn nhiều đến ngập mặt.

Từ kimbap cho đến trứng cuộn, cơm rong biển, cơm cá, đủ mọi thứ, thậm chí còn có cả bún bò và phở bò.

Nếu tính sơ sơ bịch đồ ăn này phải tới mười người ăn mới đủ, Thu Phong nhìn Thu Hương rồi lại quay sang nhìn mẹ.

Anh không biết cô nàng này mua nhiều đồ ăn như vậy để làm gì.

Chẳng qua Thu Hương không biết mua cái gì để làm đồ ăn sáng cho Thu Phong, thế là cái gì cô làm ở nhà được cô làm hết, rồi cô đi ra ngoài mua thêm bún với phở ở quán cầm đi luôn.

Đúng là con gái khi tương tư một người thật ngốc, mà Thu Phong cũng ngốc, vẫn không biết tình cảm của Thu Hương.

Mẹ Thu Phong gật lấy bịch đồ ăn trên tay anh rồi nói

"Được rồi có đồ ăn rồi để mẹ đem xuống bếp chuẩn bị"

Nói xong bà xoay người đi xuống bếp, lúc này giọng Thu Hương bỗng vang lên "Đề... đề cháu xuống phụ cô" Thế là cô tò tò đi theo mẹ Thu Phong xuống bếp.

Còn mình Thu Phong ở ngoài phòng khách anh cũng nhàn chán không có chuyện gì làm lại vào phòng Thiên Long gọi hai thằng ôn con trong đó dậy.

Ở dưới bếp Thu Hương cùng mẹ Thu Phong đang chuẩn bị đồ ăn để đem lên thì nghe thấy những tiếng thét thê lương từ phòng của Thiên Long phát ra.

"Dậy chưa?"

"Ọc ọc ọc ọc ọc ọc"

"Ọc ọc ọc ọc"

"Chưa chịu mở mắt hả hai thằng ôn này?"

Thu Phong nắm đầu hai thằng mê ngủ trong nhà ra nhà vệ sinh nhấn đầu vô bồn tắm.

"Đừng đừng, em dậy..."

"Em cũng tỉnh rồi "

"Á ọc ọc"

"Ọc ọc"

Mới đầu Thiên Long rất sung sướng vì mình chọn được căn phòng bên trong có phòng tắm, còn hai phòng của anh hai và mẹ không có.

Nhưng thời thế thay đổi, Thiên Long đang rất hận cái nhà tắm của phòng mình.

Hành hạ hai thằng nhỏ một hồi Thu Phong mới buông tha cho và nói

"Năm phút nữa tao không thấy hai thằng mày đi ra tao cho ăn đập"

Quăng câu đó cho hai đứa còn đang mê ngủ nghe xong bỗng chúng như ăn được liều thuốc kích thích liền nhanh chóng tỉnh ngủ.

Hôm nay không biết sao tâm trạng Thu Phong khá vui nên mới giỡn với hai thằng ôn con trong nhà, chứ như bình thường Thu Phong cũng chả buồn kêu dậy làm gì.

Chộc phá hai thằng cu kia xong Thu Phong nhàm chán không có chuyện gì làm nên đi ra phòng khách bật ti vi lên coi mấy cái bản tin tào lai trên đó.

Một lát sau mẹ Thu Phong gọi vang lên

"Mấy đứa xuống ăn sáng này"

"Dạ"

"Dạ"

Thu Phong chưa kịp trả lời thì hai thằng mặt giật vừa rồi mới trong phòng đi ra liền bắn nhanh như chớp xuống dưới bếp.

Hà Hải thì không nói nhưng Thiên Long nhìn một bàn đồ ăn phong phú được đặt trên bàn hai con mắt liền sáng lên vội vàng ngồi xuống bàn.

Dù vậy thằng bé vẫn không động đũa vì phải đợi anh hai mình xuống nữa.

Đúng như Thu Phong nghĩ, khi anh đi xuống bếp nhìn bàn thức ăn muốn ngợp cả mặt. Anh cũng thắc mắc sao mà Thu Hương thân con gái lại đủ sức vác theo nhiều đồ ăn thế.

"Ọt ọt"

Không quan tâm đến vấn đề về sau, bụng Thu Phong đang đánh trống khuya chiêng báo động khẩn cần bổ sung thực phẩm gấp.

Thu Phong đặt mông xuống bàn thì mọi người cũng bắt đầu động đũa.

Một lúc sau Thu Phong đang ăn thì dừng lại ngắm Thu Hương.

Bởi vì từ nãy đến giờ Thu Hương chưa động vô bất cứ thứ gì trên bàn, thấy vậy Thu Phong liền gấp một miếng trứng cuộn bỏ vào chén Thu Hương nói "Sao không ăn đi? Đồ là do cô mang tới mà còn ngại à?"

Quả thật Thu Hương đang rất là ngại bởi mấy chuyện vừa rồi, tuy lúc nãy có nói sơ qua về sự việc xấu hổ đấy cho mẹ Thu Phong nhưng bà vẫn không hiểu vì cô nói quá mập mờ.

Thấy Thu Phong lúc này bỗng gấp đồ ăn cho mình, lòng Thu Hương bỗng ngọt ngào hẳn lên. Cô nhỏ nhẹ nói "Cảm ơn" một tiếng rồi bắt đầu ăn.

Sau bữa ăn Thu Phong đứng dậy giúp mẹ dọn dẹp chén đĩa. Ngược lại hai thằng ôn con kia tiêu sái đứng dậy phui mông đi ra phòng khách tán dóc.

Thu Phong dọn dẹp xong cũng đi lên phòng khách ngồi tiện tay cốc đầu hai thằng heo lười ở đó một cái.

Thu Hương thì đang ở dưới bếp phụ mẹ Thu Phong rửa chén.

"Hôm nay sao rảnh rồi đất chị mày tới đây vậy?" Thu Phong mở miệng hỏi Hà Hải đang nghịch mấy con cá kiểng trong hồ cá.

Nghe Thu Phong hỏi Hà Hải liền quay sang nói

"Em có biết đâu, tự nhiên tối hôm qua chị em về đây cái sáng sớm nay bà chuẩn bị đồ ăn rồi lôi đầu em dậy đi sang đây"

Hà Hải nói xong Thu Phong cũng không nói gì mà im lặng gật đầu.

Anh cũng có từng nghĩ có khi nào cô nàng này thích mình, chính mình cũng có thể tán tỉnh cô ta một phen.

Nhưng nghĩ đi rồi nghĩ lại Thu Phong dẹp cái suy nghĩ đó. Bởi vì nghe Thiên Long nói Thu Hương là một cô gái gia giáo hiền lành, lại còn quá đảm đang, tuy cô gái như vậy khiến cánh đàn ông rất muốn lấy làm vợ nhưng Thu Phong lại không.

Bây giờ Thu Phong đang đi trên con đường hắc đạo, anh lỡ dấn thân vô rồi không thể nào thoát ra dễ dàng được.

Vì thế anh cũng không muốn có vợ có con, như vậy khi mình làm việc ác đâm chém giết người sẽ không tốt khi về nhà.

Thậm chí anh còn nghĩ đến việc không quen ai, sống độc thân vậy để hưởng tới đỉnh cao trong giới hắc đạo.

Việc một cô gái đáng yêu như Thu Hương đi theo anh sẽ chỉ hỏng một đời người thôi, Thu Phong không muốn chứng kiến cảnh tượng như vậy.

Một hồi sau Thu Hương cùng mẹ anh từ dưới bếp đi lên bưng theo một đĩa trái cây đặt lên bàn.

Vừa đặt đĩa xuống Hà Hải không ngần ngại bóc ngay một miếng ổi bỏ vào mồm.

Mẹ Thu Phong thấy vậy liền cười nói

"Thằng này ăn từ từ thôi chừa đường cho người khác ăn nữa"

Bị mắng Hà Hải lè lưỡi cười dối trá rồi lại bóc thêm một miếng nữa.

Cậu chơi với Thiên Long đã lâu cũng xem mẹ Thiên Long như mẹ của mình, Thiên Long cũng vậy khi qua nhà Hà Hải cũng rất được chào đón.

Vì Thiên Long là một cậu bé vừa học giỏi vừa dễ mến, con trai hư hỏng của họ chơi với người như Thiên Long thì không có việc gì phải cấm cản.

Để cảm ơn bữa ăn của Thu Hương, Thu Phong liền mở miệng nói với nàng

"Để cảm ơn bữa sáng của cô hôm nay cô muốn đi đâu tôi chở cô đi đó. Sao? Đi không?"

Anh vừa dứt lời thì bị mẹ anh chen vào

"Cái thằng này, sao gọi là cô? Mày bị điên à?"

Thu Phong ngạc nhiên đáp lại

"Chứ con có biết tuổi người ta đâu không gọi bằng cô chứ bằng gì?"

"Không biết tuổi?"

Thu Phong gật đầu vài cái rồi bóc một miếng trái cây lên ăn.

Chưa kịp ăn thì mẹ Thu Phong vươn tay ra gõ vào đầu anh một cái

"Hương nó nhỏ hơn con phải gọi bằng em hoặc bằng tên rõ chưa?"

"Dạ..."

Xoa xoa cái đầu to của mình Thu Phong dạ một tiếng.

Lúc này mẹ Thu Phong lại quay sang nói với Thu Hương

"Cô nghe nói con làm trên y tá trên thành phố lâu lâu mới về một lần hả?"

Thu Hương nghe nói vậy im lặng gật đầu

"Vậy thì con muốn đi đâu cứ bắt nó chở đi. Lâu lâu mới có dịp mà, nó không chở con đi con về nói cô cô xử nó"

Vừa nói bà vừa liếc xéo Thu Phong một cái, thấy ánh mắt của mẹ Thu Phong cũng không biết nói gì hơn.

Bà làm vậy chả khác nào đang tác hợp cho hấn và cô nàng kia, Thu Phong cũng không biết thế nào, anh nửa vừa muốn nửa lại không, rất khó nói.

Thấy hai đứa vẫn im lặng không nói gì bà liền đứng lên kéo hai đứa ra ngoài cửa.

Từ trong tay bà lúc nào đã cầm sẵn chìa khoá xe của Thu Phong đặt lên tay cậu rồi nói

"Ra ngoài chơi đi, nhìn mặt hai đứa bay cứ im re chả vui gì cả. Đi đi"

"Em đi với"

"Em nữa..."

Hai đứa Thiên Long từ lúc nào đã xuất hiện sau cửa đòi đi chung, mẹ Thu Phong thấy vậy liền gằn giọng.

"Hai thằng bay cút đi chỗ khác đừng làm phiền người lớn..."

Sau đó Thu Phong lại bồi thêm một câu

"Hai thằng này cũng đi gặp thằng Bảo đi, giờ không phải lúc đi chơi đâu"

Thu Phong bỗng nói đến việc liên quan tới Hắc Long bang khiến hai đứa Thiên Long liền gật đầu.

Trong hai ngày Thu Phong dọn dẹp hai băng đảng khác nhau, địa bàn tuy thu vào tay nhưng vẫn chưa trật tự đầy đủ.

Việc đó phải cần người đi trấn áp, Thiên Long Hà Hải cũng phải đi vì đây là lúc thích hợp để gia tăng kinh nghiệm cho bọn chúng.

Thu Phong cùng Thu Hương xuống dưới tầng hầm để xe, lúc này Thu Hương đi theo sau lưng anh bỗng đứng lại lên tiếng.

"Hình như chúng ta chuẩn bị hẹn hò..."

Càng nói giọng Thu Hương càng nhỏ xuống, mặt cô bắt đầu lại đỏ lên, cô không biết sao mình lại đi nói câu này.

Tuy vậy Thu Phong vẫn nghe được, chân anh vẫn tiếp tục đi mồm thì lại nói

"Cứ cho là vậy đi, đi thôi"

Không biết tại sao khi nghe câu này Thu Hương lại cảm thấy rất vui liền nhanh chóng đi tới bên cạnh Thu Phong.

Phụ nữ khi yêu thật ngốc mà...

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Thứ gì đó gọi là YÊU

Ngồi trên xe Thu Phong đèo Thu Hương đi ra khỏi chung cư.

Dù ngốc nhưng qua câu nói vừa rồi của Thu Hương lúc ở nhà xe thì Thu Phong cũng đã biết cô nàng này đang có cảm tình với mình.

Tuy vậy Thu Phong lại đang băn khoăn không biết làm cách nào để nói chuyện tử tế được với Thu Hương.

Biết so với không biết nó hoàn toàn khác nhau.

Thu Phong không muốn cô nàng này đi theo mình chịu khổ, anh biết cái thế giới này nó rộng lớn lắm, còn nhiều việc con người cả đời cũng chưa chứng kiến qua.

Chẳng hạn như sự tồn tại của người dị năng qua lời nói của thằng Đạt bạn anh.

Anh tin chắc rằng thằng bạn mình nó không nói dối mình để làm gì, không những vậy trong quân đội cũng có một tổ đặc biệt tồn tại những con người có sức mạnh phi vật lý trong đó.

Thu Phong dần thân vào xã hội đen cũng tương ứng với việc sau này càng lớn mạnh càng có khả năng đối đầu với những con người đó.

Và Thu Phong cũng không chắc rằng lúc đó còn giữ được mạng mình không, nếu bản thân yêu Thu Hương thì khi anh mất đi ai sẽ chiều cô cho nàng.

Suy nghĩ miên man một hồi Thu Phong không biết mình đã đi hết một vòng thành phố mà chẳng tập vào đâu.

Cứ như thế xe vẫn cứ lăn bánh, Thu Hương ngồi phía sau an phận không nói gì, nàng rất thích cảm giác ngồi sau xe Thu Phong thế này.

Bắt giác cơ thể nàng ngồi sát vào người Thu Phong hơn.

Cảm nhận được nhiệt độ của người phụ nữ đằng sau lưng mình, Thu Phong cũng dần tỉnh táo hẳn lên, anh cũng không thể tránh mặt nàng ta mãi được.

Lúc trước anh cứ nghĩ mấy tháng trước Thu Hương tới nhà mình chỉ để cảm ơn rồi thôi, dù cho có sau này ngẫu nhiên gặp lại thì cũng chào hỏi vài câu qua loa.

Hiện Thu Phong đang đi vòng ngoài biển, anh kiếm một quán nước mía ven đường sau đó tập vô mua hai ly nước mía đem đi.

Một cho anh và một cho Thu Hương.

Thu Hương vừa nhận ly nước thì Thu Phong nhẹ nhàng nói

"Đi lên núi ngọn Hải Đăng ngắm cảnh nha?"

Trả lời Thu Phong là một cái gật đầu nhẹ nhàng của Thu Hương, lúc này không biết tại sao Thu Phong lại đưa tay ra xoa đầu nàng một cái rồi bước lên xe đèo nàng đi tới hướng núi nơi có đèn hải đăng.

Quanh co trên con đường núi lên ngọn Hải Đăng, đi một đoạn thì Thu Phong dừng xe lại bên mép vách núi.

Tuy chưa lên hết độ cao của ngọn núi tới Hải Đăng nhưng chỗ anh dừng xe cũng đủ để ngắm cảnh thành phố buổi sáng sớm.

Thu Phong bước xuống xe rồi dựa người vào xe đứng đó nhìn cảnh thành phố, ánh nắng dịu nhẹ của buổi sáng ban mai chiếu rọi vào khuôn mặt sắc sảo của Thu Phong.

Theo đó Thu Hương cũng bước xuống xe đứng lại gần chỗ anh.

Những ánh nắng rọi lên khuôn mặt Thu Phong có một nét hấp dẫn gì đó khiến Thu Hương nhìn chăm chăm vào anh.

Tuy Thu Phong không phải gọi là đẹp trai nhưng khuôn mặt anh cũng được gọi là dễ nhìn, khi cười nụ cười của Thu Phong rất ấm áp, cũng có chút duyên của một người con trai trong đó.

Cầm ly nước mía lên hút một hơi dài, Thu Hương từ từ thở ra một cách nhẹ nhàng.

Cô cũng bắt đầu nhìn cảnh thành phố phía dưới.

Đứng trên đây thành phố biển này dường như thu nhỏ lại biết bao, những ngôi nhà, những khu chung cư cứ lấp ló dưới ánh nắng của sáng sớm.

Bên trái thành phố thì là một cảnh biển đầy thơ mộng, một con đường tuyệt đẹp trải dài khắp biển, những chiếc xe trên tàu, những con thuyền ngoài biển.

Hay đơn giản là hàng dừa trồng sát bờ biển trên công viên bãi trước lúc này nhìn tất cả chúng Thu Hương lại cảm thấy rất đáng yêu.

Đường như lòng cô đang nhẹ hẳn đi.

Đây không phải là lần đầu tiên cô lên đây, trước đó cô có đi cùng với gia đình lên đây mấy lần rồi, cảnh tuy đẹp nhưng cảm giác lúc này của cô khác hoàn toàn với lúc đó.

Từ từ, từ từ cô tiến sát lại người Thu Phong hơn.

Thu Phong cũng nhận ra tâm trạng của Thu Hương nên cũng im lặng không nói gì.

Cứ thế hai người đứng đó cả tiếng đồng hồ, đến khi chân của Thu Hương bắt đầu tê đi thì nàng mới động đậy một tí, nhưng nàng không muốn rời bỏ cái cảm giác này của mình tí nào.

Là một người rõ về thân thể con người, Thu Phong biết một đứa con gái đứng cả tiếng đồng hồ như thế này căn bản sẽ chịu không nổi.

"Đi xuống thôi, đứng đây hoài cũng không tốt đâu"

Bỗng Thu Phong lên tiếng phá vỡ không gian đầy yên tĩnh giữa hai người.

Nghe vậy Thu Hương giật đầu rồi leo lên xe để Thu Phong chở xuống.

Dưới đường bây giờ cũng đã gần tám giờ sáng, con người cũng trở nên tấp nập hơn.

Khách du lịch hay người dân ở đây đều góp phần vô làm con đường biển trở nên sinh động.

Tiếng sóng vỗ nhẹ nhẹ trong dòng người tấp nập. Cũng không biết từ lúc nào Thu Hương lại thích biển đến vậy.

Từ nãy đến giờ cô vẫn cứ im lặng thế thôi, không nói gì cả.

Thu Phong chở Thu Hương rời khỏi con đường biển, anh lái xe đi về phía trung tâm thành phố.

Kiểm một quán cafe khá là sang trọng, có cả ghế sofa ngồi rất thoải mái, có điều hoà có wifi, xung quanh cũng yên tĩnh.

Thu Phong đánh xe vào một quán như vậy.

Kiểm một bàn trống trên lầu, một góc quán khá vắng vẻ, Thu Phong đặt mông ngồi xuống.

Anh gọi cho mình một phần nước ngọt, tiếp đó tự ý gọi cho Thu Hương một ly cam vắt cũng không cần hỏi cô.

Thu Hương thấy vậy cũng không nói gì, vì căn bản sợ có hỏi cô cũng nhú nhú nói không nên lời.

Nhìn Thu Hương cứ mang vẻ hạnh phúc nhưng đan xen trong đó Thu Phong thấy một con người cô đơn sâu trong cô.

Là một đứa con gái con nhà gia giáo, cô không có quyền chọn cuộc sống vui tươi của riêng mình, đến cả cuộc đời sinh viên của cô cũng bị gia đình quản lý.

Đến khi cô đi làm thì sự quản lý đó của gia đình cô mới từ từ vơi đi, đó cũng là lúc cô biết thương biết nhớ một người là gì.

Cứ thế cho đến lúc nước được đem lên cho đến khi vơi đi phân nửa hai người vẫn im lặng không nói gì.

Thấy vậy Thu Phong mở mồm lên tiếng

"Cô..."

"Anh..."

"À ừ, em nói trước đi..."

"Không, anh nói trước đi"

Cứ như vậy bầu không khí tiếp tục trở nên yên tĩnh.

Thấy Thu Hương không nói Thu Phong lại lên tiếng

"Gọi cô bằng em không có vấn đề gì chứ?"

Thu Hương không trả lời mà chỉ nhẹ nhàng giật đầu.

Lần này Thu Phong nở một nụ cười ấm áp nói

"Lần này em nghỉ phép đến bao lâu thì đi làm lại?"

Thu Phong bắt chuyện trước, câu nói anh thốt lên không kịp nuốt lại. Anh cảm thấy mình ngu không thể tả, hết chuyện để nói hay sao lại đi hỏi không đâu vào đâu.

Khác với Thu Phong, Thu Hương lại không nghĩ ngợi gì nhiều, cô mở miệng ra đáp

"Lần này em nghỉ phép hai tháng cho đến qua tết thì đi công tác lại"

Nghe xong Thu Phong ngạc nhiên nói

"Anh nhớ không lầm em làm ở bệnh viện, mà sao được nghỉ nhiều vậy?"

"Do em dồn lại nghỉ một lần"

"Là sao?"

Thu Phong khó hiểu tiếp tục hỏi.

"Cơ quan em có cho nghỉ phép bốn ngày trong một tháng, từ khi đi làm tới giờ em công tác hơn một năm không nghỉ ngày nào kể cả tết nên mới dồn lại nghỉ một lần hai tháng. Có lần trước em nghỉ một ngày để đi sinh nhật thằng Hải rồi em tiếp tục lên đó đi làm "

Thu Hương nói một lèo không ngừng nghỉ ra sau đó lấy li nước lên uống một ngụm.

Nghe xong Thu Phong gãi gãi đầu cười nói

"Còn có chuyện như vậy nữa sao. Mà sao lần này em quyết định nghỉ một lần vậy, tính đi đâu chơi à?"

Thu Phong vô tình nói một câu nhưng không biết tại sao Thu Hương lại đỏ hết cả mặt.

Giọng cô bắt đầu bé như muỗi lại

"Còn vì ai em mới nghỉ..."

Thật sự giọng nhỏ tới nỗi cứ như là nói thầm, Thu Phong tai mặc dù thính nhưng câu được câu mất.

Anh chỉ biết nội dung sơ sơ hình như vì mình, mà anh cũng không dám chắc chắn.

Tuy vậy Thu Phong cũng không bóc mẽ ra làm gì, anh sợ mất công Thu Hương lại ngại thêm. Việc hồi sáng nay xảy ra đối với Thu Hương cũng là chết người rồi.

Thấy cô nàng không nói gì nữa Thu Phong lại tiếp tục lên tiếng:

"Vậy giờ em tính đi đâu du lịch với bạn bè hay gì không?"

"Bạn em có vài đứa, mà đứa nào cũng đi với người yêu hoặc chồng đi du lịch hết rồi. Nên em cũng chưa biết đi đâu"

Thu Phong trầm ngâm suy nghĩ một hồi.

Đoạn thời gian này anh cũng khá rảnh, vừa qua băng Hắc Long vừa mới tận diệt hai băng khác nên cần phải có thời gian nghỉ ngơi để ổn định.

Phía công ty thì đã có Nhược Y và Lan Nhi đứng ra để lo, về phần địa bàn có Ngọc Bảo quản lý gần như êm đẹp.

Ngọc Bảo tuy đánh nhau không giỏi bằng mấy người Minh Con hay Phi Hùng, nhưng được cái hắn có bản lĩnh quản lý lẫn lầy lòng người.

Điều đó rất thích hợp với tình hình hiện giờ.

Một bang hội muốn mạnh mà luôn có những kẻ đầu đất luôn thích gây chuyện thì không thể nào khá lên nổi.

Phải có những con người như Ngọc Bảo đây mới làm Thu Phong yên tâm được.

Suy đi tính lại Thu Phong cũng không có chuyện gì để làm nên quyết định đi chơi một chuyến với Thu Hương vậy.

"Được rồi, vậy tôi với cô cùng đi du lịch, dù sao trước giờ tôi cũng chưa đi đâu cả "

Thu Hương không biết đang nghĩ gì nhưng khi nghe thấy câu nói của Thu Phong bỗng tỉnh thần phấn chấn hẳn lên vui mừng nói

"Thật chứ?"

"Thật..."

Thu Phong gật đầu mạnh một cái coi như xác nhận cho cô nàng biết.

Cơ mà dường như Thu Hương phát hiện ra gì đó khác biệt liền nói lại

"Hình như vừa rồi anh kêu em bằng cô nữa nhỉ?"

Nghe vậy Thu Phong cũng giật mình, cười trừ một cái rồi nói

"Được rồi cô nàng, em, em đó được chưa?"

"Ừm"

Thu Hương gật đầu một cái nở một nụ cười tươi như hoa, đôi mắt cô khi cười hiện lên hình lưỡi liềm trông thật đẹp.

Tuy Thu Hương không đẹp bằng Diệu Linh, cũng không nóng bỏng hay gợi cảm bằng Nhược Y nhưng Thu Phong lại thích cô gái đơn giản mà xinh đẹp trước mặt này hơn.

Ngắm nhìn nụ cười của Thu Hương, Thu Phong cứ như đắm chìm vào thế giới khác.

Lòng ngực anh lúc này cứ nhẹ bẫng đi, cảm giác này đã từ lâu anh không được biết đến.

Khoảng thời gian ở cùng Thu Hương lúc này Thu Phong chợt nhận ra bản thân mình đánh đánh chém chém giết giết lúc trước đã đi đâu mất rồi.

Chỉ còn một thứ gọi là êm đẹp Thu Phong không thể nói bằng lời.

Thu Hương cười môi miệng rồi cũng thôi.

Cô phát hiện từ này đến giờ Thu Phong cứ mãi ngắm nhìn mình, không biết từ đâu mà sự rụt rè của cô biến mất, thay vào đó cô mạnh dạn tiến tới cốc đầu Thu Phong một cái.

Đang ngắm bị chủ nhân đánh cho tỉnh mộng thì Thu Phong mới giật mình.

Thấy vậy Thu Hương lè lưỡi nói

"Anh nhìn cái gì mà nhìn hoài vậy?"

Cảm thấy mình bị thất thố Thu Phong liền mặt dày không phủ nhận hành động của mình liền nói

"Nhìn cô... à không nhìn em chứ nhìn ai?"

Vừa nói anh vừa đưa tay lên xoa nhẹ đầu Thu Hương một cái.

Con gái khi được người mình thích xoa đầu cảm giác rất là thích, Thu Hương cũng vậy, cô rất thích Thu Phong xoa đầu mình lúc này.

Bất giác khoảng cách hai người từ con số không đang dần tiến lại gần nhau hơn.

Bất giác một người cố gắng đã trở thành hai người cùng cố gắng.

Không có bất cứ lời tỏ tình nào, không có bất cứ lời nói ngọt ngào nào. Cứ thế hai người dần dần đến với nhau.

Một con người luôn lấy năm đám là tất cả, cùng lắm ngoài bản thân chỉ có gia đình.

Nhưng giờ đây con người ấy đã biết thế nào là rung động.

Một con tim đã chết từ lâu khi chứng kiến quá nhiều mặt trái của xã hội đang dần dần sống lại.

Một đứa con chỉ mới hai năm tuổi mà giết người không chớp mắt trong thời đại hoà bình này đang được một con người khác xoa dịu trái tim đi.

Giờ đây con người ấy có thể mặc cho mọi rủi ro cứ thế mà tiến tới.

Câu chuyện cũng không biết đúng hay là sai, tốt hay là xấu đối với một kẻ như Thu Phong.

(Có một điều tác ta muốn nói với các vị. Thật ra ta không tính cho hai đứa này tới với nhau đâu, mà càng viết ta càng thích con Thu Hương, bất giác hai đứa nói tới với nhau ta cũng không biết. Nói chung ta vô tội T.T)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Bị đuổi !

Ngày hôm sau trước công nhà Thu Hương.

Hôm nay Thu Phong đến đón nàng đi du lịch, à không, đúng hơn là đi phượt. Bởi vì hai người không đi xe đồ hay máy bay gì cả mà đi bằng xe máy.

Sáng sớm Thu Phong đã vác một cái ba lô quần áo tới trước cổng nhà Thu Hương.

Gọi điện thoại cho nàng xong, thấy từ bên trong Hà Hải chạy ra mở cửa

"Yo! Chào anh rề"

Hà Hải thấy Thu Phong liền hô lên một tiếng đùa giỡn.

"Cút!!"

Thu Phong chửi cho một câu làm Hà Hải xách mông chạy vào trong rồi đi ra vác theo một cái ba lô còn to hơn cả nó.

Thấy thắc mắc Thu Phong liền hỏi

"Mày vác cái của nợ này đi đâu đây?"

Đặt cái ba lô quá khổ xuống trước xe Thu Phong, Hà Hải thở ra một hơi rồi nói

"Cái này của chị em, chị em xách không nổi nên kêu em đem ra đây để lên xe anh"

Nói xong Hà Hải liền chạy tuồn vào trong liền bị Thu Phong túm cổ áo kéo lại

"Này này đứng lại, chị mày đâu?"

"Kìa!"

Hà Hải chỉ tay vào trong nhà, lúc này Thu Phong mới thấy nàng mặc một bộ đồ quần jean áo thun đơn giản từ bên trong đi ra.

Với mái tóc xoã ra hơn vai của nàng bây giờ đã được cột lại thành đuôi gà, gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn của nàng lúc này được trang điểm nhạt nhạt.

Lúc bước ra thấy Thu Phong, Thu Hương liền nở một nụ cười xinh đẹp, khi cười đôi mắt híp vô công hình lưỡi liềm.

Đôi mắt biết cười ấy làm Thu Phong khi nhìn vô thật sự nhẹ lòng biết bao.

Nhưng khi nàng đi ra Thu Phong liền nói một câu rất phũ phàng

"Em xách cái của nợ to tướng này chi vậy, mang theo không sợ hết chỗ ngồi à?"

Nghe Thu Phong nói, cô còn đang tưởng anh sẽ khen mình đẹp, nhưng sau khi nghe lại thì hoàn toàn không phải.

Lúc này nàng mới để ý cái ba lô to chà bá của mình đang đặt dưới xe của Thu Phong.

Sau đó Thu Hương lại nhìn lên chiếc xe của anh, nhìn lên nhìn xuống một hồi, so sánh giữa không gian và diện tích thì nàng mới biết chỉ cần cho cái ba lô này lên tuyệt đối nàng không có chỗ ngồi.

Phát hiện ra sai lầm của mình nàng mới giương hai con mắt to tròn của mình nhìn lên Thu Phong chớp chớp hai cái tỏ vẻ em đây vô tội.

Nhìn hành động của cô nàng Thu Phong cũng không biết nói gì, đừng tỏ vẻ mình vô tội như thế chứ? Anh đây cũng không đành lòng.

"Em tổng những cái gì trong này vậy?"

Nghe Thu Phong hỏi, Thu Hương mới đứng suy nghĩ một hồi rồi nói ra.

"Trong này có hơn hai mươi bộ đồ của em, rồi có mỹ phẩm linh tinh, máy sấy tóc, dầu gội, bàn chải, kem đánh răng. À hôm qua em có đi siêu thị mua một ít đồ ăn vặt để ăn trên đường thôi, ngoài ra không có gì nữa."

Nói xong nàng nhìn Thu Phong tỏ vẻ có nhiều đó thôi, hết rồi.

Dường như không tin lời cô nàng Thu Phong liền nói

"Anh mở ra xem nhé?"

"Dạ"

Được sự đồng ý ngay lập tức Thu Phong bạo cái ba lô ra, vừa kéo khoá ba lô xuống thì ngay lập tức có vô số đồ đạc rơi ra.

Nhìn kỹ lại Thu Phong mới thấy số đồ đạc rơi ra toàn là bánh kẹo đủ thứ loại.

Song anh tiếp tục nhìn vô cái ba lô. Ôi thôi rồi, một thiên đường bánh bánh kẹo kẹo trong đó, đến nỗi Thu Phong không thấy một bộ quần áo nào của nàng.

Lúc này Thu Phong mới quay qua trừng mắt nhìn nàng nói

"Em nói mua một ít bánh của em đây hả? Anh thấy nó muốn nuốt luôn cái cặp em rồi. Để ở nhà hết đi, mang theo quần áo thôi, đi tới đâu thì tới đó mua đồ ăn. Em đem theo như kiểu mình vào rừng sống không bằng"

Bị Thu Phong mắng cho một trận té tát, lúc này mặt giọng Thu Hương bỗng nhỏ xíu như muỗi lại nói

"Nhưng em lỡ mua rồi..."

"Để ở nhà đi, em đem theo chỗ đâu mà chứa?"

"Dạ..."

Mặt Thu Hương ỉu xiu xuống, nàng kêu kêu thảng em trai mình ý bảo nó vác vô bên trong.

Một lát sau nàng mới mang theo một cái ba lô nhỏ hơn, tuy Thu Phong nhìn thấy nó vẫn hơi to nhưng vẫn tạm chấp nhận được.

Còn số bánh kẹo kia nàng bỏ ra gần một triệu đi khắp cái siêu thị để mua, cuối cùng lại không đem theo được.

Số bánh kẹo đó đành phải để lại cho Hà Hải, ngay lập tức Hà Hải gọi điện cho Thiên Long tới nhà vừa chơi game vừa giải quyết số bánh kẹo đó. Con chị mua mà thằng em được hưởng quả không gì tốt bằng.

Lúc này trong lòng Hà Hải, Thu Phong vốn đã đứng vị trí số một liền lên tới mức tín ngưỡng.

Khác với hồi nãy, Thu Phong giờ mới để ý đến Thu Hương, khi đi vào rồi đi ra cô nàng trùm kín mình từ trên xuống dưới.

Từ bao tay, áo khoác, tất, khẩu trang rồi tới cả cặp kính râm che hết cả nửa khuôn mặt.

Thấy vậy Thu Phong mới quay sang chọc

"Em tính đi khủng bố đấy à?"

Nghe vậy Thu Hương chỉ lên trời

"Anh biết nắng không, anh đen rồi không nói, nhưng em trắng em có quyền dưỡng da"

Nói xong nàng lè lưỡi leo lên yên sau xe ngồi, nhưng chợt phát hiện ra mình đang đeo khẩu trang có lè lưỡi ra Thu Phong cũng không thấy.

Thu Phong thấy Thu Hương đã leo lên xe anh liền đề máy chạy đi.

Hôm nay hai người sẽ đi từ các vùng lân cận cho đến Đà Lạt rồi quay về.

Đầu tiên sẽ đi ăn gà ở Long Sơn, tiếp theo đó tới Suối Đá, rồi suối nước nóng Bình Châu, tiếp đó lên Sài Gòn lượn lờ ở đó một ngày rồi mới đi đến Đà Lạt.

Dự kiến vừa đi vừa chơi thế này Thu Phong nghĩ phải mất hơn một tuần.

"Thật lòng em mơ mơ cùng anh đi đến tận cùng"

Tận cùng chân mây vượt núi cao hay biển sâu

Biết mấy là yêu cho vừa giết mấy thời gian cho vừa

Khi yêu ta mơ về nhau...

...."

"Em hát cái gì vậy?"

Ngồi sau xe, Thu Hương cứ ngân nga một câu hát gì đó, giọng nàng rất trong nghe cũng rất hay.

Khiến một kẻ không thích nghe nhạc như Thu Phong cũng thích nghe, nghe nàng hát một hồi thì Thu Phong mới quay sang hỏi.

Tuy vẫn nghe thấy lời của Thu Phong, nhưng Thu Hương vẫn hát thêm một đoạn nữa thì mới ngừng.

Nàng cúi người lên đặt cằm vào vai Thu Phong khẽ ôm nhẹ lấy eo anh rồi nói

"Em hát bài "Đưa nhau đi trốn" "

"Không biết"

Thu Phong tự nhiên trả lời một câu cộc lốc khiến Thu Hương mất hứng. Bất quá nàng đã ngất vào eo Thu Phong một cái.

Từ hôm qua nàng đã xác nhận mối tình cảm của mình, nàng thấy Thu Phong cũng có cảm tình với mình nên hôm nay không biết nàng lấy đâu ra can đảm mà ôm Thu Phong tới vậy, nàng nghĩ có lẽ là vì yêu.

Cứ thế thời gian trôi qua từ từ, Thu Phong quên hết mọi thứ bên ngoài chỉ có đi chơi và đi chơi với Thu Hương.

Một tuần trôi qua, trên một con đường dài hướng về phía thành phố biển Vũng Tàu.

Vào gần tới trung tâm thành phố Thu Phong mới quay qua hỏi Thu Hương đang ôm mình chặt cứng ngồi đằng sau

"Giờ về nhà cất đồ rồi đi ăn gì nha? Hay em muốn đi ăn luôn?"

"Anh làm gì thì cứ làm đi, em nghe theo anh"

Giọng nói trong trẻo của Thu Hương vang lên. Bây giờ Thu Phong có nói cái gì nàng cũng nghe theo hết.

Hơn một tuần vừa qua Thu Hương rất hạnh phúc, Thu Phong cùng nàng đi khắp mọi nơi nàng muốn.

Tình cảm giữa hai người phát triển cực kì tốt đẹp, đến nỗi chỉ có cái kia là chưa làm.

Hai người cũng có ngủ cùng khách sạn nhưng hai giường, buổi tối Thu Phong không có làm gì nàng cả, không như những gì người ta nói nam nữ ngủ chung sẽ làm chuyện kia, nhưng anh chàng đại ca nhà ta quả thật đúng đắn, cả đêm còn chả thèm qua giường Thu Hương ôm nàng ngủ.

Thậm chí Thu Phong có qua đòi làm chuyện kia Thu Hương có lẽ cũng sẽ cho.

Tuy hơi hụt hẫng vì cả tuần qua ngoài hôn ra Thu Phong chưa làm gì nàng cả.

Có lẽ đây là tâm lý chung của phụ nữ các nàng, làm cũng bị trách mà không làm cũng bị trách.

Thu Phong kẻ vô tội ấy đang lái xe hướng tới nhà của nàng.

Sau khi cất hết đồ đạc của Thu Hương vào nhà tiếp đó anh lại chạy đến chung cư của mình cất đồ.

Nửa tiếng sau hai người có mặt tại một nhà hàng khá sang trọng trong thành phố, có điều nhà hàng này lại là của Thu Phong.

Có vẻ như hôm nay là ngày chủ nhật nên nhà hàng khá đông chỉ còn duy nhất vài bàn còn trống. Thu Phong được nhân viên phục vụ đưa đến một bàn trống, Thu Phong hai người vừa ngồi xuống nhân viên liền đưa menu lên.

Chọn đại vài món gọi lên rồi cả hai cùng ngồi chờ.

Lúc này Thu Hương liền nói với anh

"Sao lúc này không ở nhà đi, em ra ngoài mua vài thứ rồi về nấu cho anh ăn đỡ phải tốn kém"

Thu Hương bỗng nói ra câu như vậy làm Thu Phong hơi bất ngờ.

Thật ra nàng không hề biết Thu Phong có hẳn một công ti lớn kinh doanh đủ mọi thứ vì chẳng ai kể cho nàng cả, Hà Hải em nàng cũng không nói gì.

Phải chăng nàng chỉ biết Thu Phong là một chiến sĩ công an giỏi võ mà thôi.

Với nàng Thu Phong làm gì cũng được nàng không quan trọng, miễn là hai người hạnh phúc là được, dù cho Thu Phong không có việc làm nàng cũng chấp nhận đi làm để nuôi anh.

Nếu Thu Phong biết được suy nghĩ này của Thu Hương đánh chết Thu Phong cũng phải chứng minh được mình không vô dụng đến nỗi phải để một người phụ nữ phải đi làm vất vả nuôi mình.

Một lát sau nhân viên phục vụ bắt đầu đẩy một xe đầy thức ăn lên.

Nhân viên phục vụ này là một sinh viên đang đi làm thêm buổi tối ở đây, mỗi lần nàng thấy cặp đôi nào đưa nhau vào đây ăn trong lòng liền nổi lên một mùi vị hâm mộ.

Tuy vậy chỉ là suy nghĩ trong đầu chứ không biểu lộ ra, hiện tại cứ lo học trước đã.

Đúng lúc nàng đang cầm một đĩa thức ăn đặt lên bàn thì có một người mặc đồ vest đen trên người có gắn một bộ đàm liền chạy lại nói

"Khoan đã..."

Cô nàng phụ vụ nghe vậy bỗng chốc dừng tay lại quay sang hỏi người mặc đồ vest kia.

"Sao vậy quản lý?"

Dường như không quan tâm đến cô nhân viên phục vụ, người quản lý chạy lại bàn Thu Phong làm vẻ mặt khó xử nói

"Xin lỗi anh, anh có thể nhường lại bàn này được không ạ. Trước đó đã có người đặt bàn rồi do nhân viên chúng tôi không biết nên mong anh thứ lỗi"

Thu Phong nghe vậy cũng thâm nhíu mày nhưng giọng nói vẫn bình thường đáp.

"Ừ không sao, chúng tôi đi nơi khác cũng được"

Thu Phong nói vậy một phần đây cũng là nơi của anh, anh không muốn làm khó nhân viên mình làm chỉ cho một.

Nói xong Thu Phong lập tức đứng lên, Thu Hương thấy vậy cũng vội vã cầm theo cái giỏ của mình đi theo.

Với nàng nàng không suy nghĩ gì hết chỉ cần đi chung với Thu Phong là nàng vui rồi.

Hai người Thu Phong vừa bước đi được một đoạn thì bất gặp Minh Con với Ngọc Bảo đang đi cùng với một tên nào đó nhìn trông có vẻ dân anh chị tai to mặt lớn với cái đầu trọc lóc.

Lúc này Ngọc Bảo cùng Minh Con cũng đã phát hiện ra Thu Phong.

Minh Con lập tức kêu lên

"Đại..."

Vừa thốt ra một chữ đại Minh Con bỗng im bật, bởi vì Thu Phong đang trừng mắt nhìn hắn.

Đi lại gần hơn chút nữa Minh Con biết ý phát hiện một người con gái thân hình nhỏ nhắn xinh đẹp đang đi kế bên Thu Phong liền nói

"Anh Phong, hôm nay anh đi đâu vậy?"

"Đi ăn"

Thu Phong trả lời ngắn gọn, nơi này là nơi công chúng qua lại không thích hợp bàn chuyện khác nên Thu Phong phải nói như vậy.

Lúc này Minh Con lại hỏi tiếp

"Anh ăn xong rồi hả, nếu chưa thì..."

"Thôi tao đi trước"

Thu Phong ngắt lời của Minh Con rồi kéo Thu Hương đi mất.

Minh Con thất vọng không biết nói gì, đại ca này của hắn đi chơi cả một tuần rồi khi xuất hiện cũng không ăn một bữa, trùng hợp hôm nay hắn dắt đôi tác buồn lậu mà tui tới đây bàn việc làm ăn, chưa kịp nói thì anh ta đã đi mất.

Chán nản đi tới bàn đã đặt trước, nhưng hắn nào biết vì hắn mà Thu Phong mới phải rời khỏi đây.

Tên đầu trục có vẻ không thích cách cư xử của Thu Phong liền nói

"Người quen của anh đây à? Tôi thấy hắn có vẻ không thích nói chuyện với anh nhỉ?"

Tên đầu trục nói như vậy là vì không biết Thu Phong là ai, hơn nữa hắn biết Minh Con là một tên đại ca khét tiếng nắm đất Long Xuyên sau đó đi theo một anh đại nào đó tiến vào Vũng Tàu gia nhập vào hắc đạo ở đây.

Tuy trước mặt Thu Phong, Minh Con chả là cái đinh gì nhưng trước mặt kẻ khác Minh Con tuyệt đối là một kẻ không dễ chọc.

Lúc này Minh Con mới quay qua hồn nhiên nói

"Ông đừng nói vậy, người vừa rồi là đại ca tôi đây"

"Hả đại ca anh?"

Tên đầu trục ngạc nhiên.

Ngọc Bảo đứng phía sau bây giờ lại nói chen vô

"Đại ca tui này hôm nay đi tình tứ với người đẹp nên không muốn để lộ ra thôi. Khi nào có dịp sẽ giới thiệu đại ca với anh"

Nghe vậy tên đầu trục gật đầu một cái rồi cùng mấy người bang Hắc Long ngồi vào bàn ăn nói chuyện sinh ý.

Danh tiếng cá nhân Thu Phong thật sự phải nói là vượt qua cả bang Hắc Long.

Sau lần đầu giải quyết băng của Phi Hùng và thu hắn vào tay.

Thu Phong bị điều tra tới cả dòng họ gần xa.

Mới đầu họ chỉ biết Thu Phong là một lính đặc công xuất ngũ mà thôi.

Nhưng càng về sau càng điều tra về Thu Phong họ càng kinh hãi.

Họ kinh hãi là vì thân phận của Thu Phong là con của ông trùm xã hội đen khét tiếng Nhất Phương.

Tuy rằng Nhất Phương bị tàn dư của Năm Cam hại chết nhưng họ phải nên biết rằng trước đó Năm Cam bị bắt vô tù hoàn toàn là do một tay Nhất Phương làm.

Nhất Phương từng có một thời là anh em cùng chiến đấu với Dung Hà, một chị đại đứng đầu ngoài Bắc thời đó.

Sau này hai người tách nhau ra mỗi người một phương, tiếp đó ba Thu Phong là ông Nhất Phương bị chính Năm Cam hại chết.

Mà lại chết dưới tay của Hải Bánh một thuộc hạ cực kì trung thành của bà Dung Hà.

Người chị năm xưa của mình bị hại nên ông mới tính kế hại lại Năm Cam cho hắn chết một cách thích đáng.

Từ đó càng ngày Nhất Phương càng phát lên, danh tiếng cũng lớn.

Ông có một đứa con lớn tên là Thu Phong, và đứa con đó chính là Thu Phong bây giờ đây.

Những người biết chuyện này đã điều tra được ngọn ngành nhưng vẫn không điều tra được mối quan hệ của Thu Phong và ông Tuấn của bang Nhất Hồ.

Nhiều người sau khi biết chuyện này cũng không dám manh động chạm vào Thu Phong.

Căn bản bản thân Thu Phong cũng không dễ giết là một, thứ hai khi Thu Phong đứng lên, tuy không lấy danh nghĩa của ba mình nhưng ai cũng biết.

Những đàn em năm xưa của ông Nhất Phương chắc chắn sẽ tìm đến Thu Phong và hỗ trợ hắn.

Mà mỗi đàn em của ông Nhất Phương lúc xưa khi ông chết họ tách ra mỗi người một nơi, và mỗi người đó cũng có thực lực không hề yếu giống như lão Tuấn kia.

Từ đó Thu Phong vô tình là một bóng ma trong lòng cái thế lực hắc đạo ở Vũng Tàu này.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Phát triển !

Sau khi ăn xong ở một quán bình thường khác cho nhanh thì Thu Phong đưa cô người yêu về nhà.

Trước khi về anh tặng cho Thu Hương một nụ hôn vào trán, nàng vui vẻ hôn lại một cái vào má Thu Phong rồi biến mất vào trong nhà.

Thu Phong sờ lên má một cái rồi lái xe đi.

Bây giờ có lẽ đám người Minh Con bàn chuyện xong rồi nên anh lái xe tới trụ sở Hắc Long bang luôn.

Nói là trụ sở chứ thực ra nơi này chỉ là nơi cất chứa vũ khí thôi.

Từ đao, kiếm, côn nhị khúc, trường côn, súng điện, đồ chích điện, baton, gậy cao su cho đến những cây vũ tất cả đều nằm lê lét trên sàn nhà.

Cũng có vài cái được treo trên tường, sâu bên trong nữa là một căn phòng dành cho mấy người như Thu Phong ở trong đó.

Vào bên trong phòng mù mịt khói thuốc, Thu Phong vừa lúc bắt gặp Thiên Long đang chuẩn bị đưa điều thuốc lên mồm.

"Cóp..."

"Bà mẹ mày chưa đủ tuổi mà hút à?"

"Ha ha ha ha ha ha ha"

Thiên Long bỗng bị cốc một cái đau điếng vào đầu, ức chế quay sang thấy Thu Phong liền im bất không dám hó hé một câu.

Mấy người Ngọc Bảo, Phi Hùng hay Minh Con đều bật cười. Mà cái thằng cười to nhất chính là Hà Hải.

Thật ra từ năm mười lăm tuổi Thu Phong đã hút thuốc rồi, nên có cấm anh cũng không cấm thằng em mình được nên để cho nó đủ tuổi rồi hút sau.

Bây giờ nó cũng đã gia nhập cái tầng lớp này rồi, những thứ như vậy là xã giao cơ bản của một thằng hắc đạo.

Tuy không ai nói gì nhưng những thứ này còn không dám đụng vô thì ai coi ra gì nữa.

Thật sự thì cả tuần qua đi với Thu Hương, Thu Phong chưa động vô điều thuốc nào.

Thấy trong phòng mù mịt khói thuốc anh cũng thấy thèm liền lấy một điếu.

Hà Hải thấy vậy nhanh chóng đứng lên mời cho anh, làm Ngọc Bảo ngồi gần nhất vừa mới rút quẹt ra chưa kịp làm gì.

Thu Phong ngồi xuống kéo một hơi thuốc dài, thở ra một chập rồi nói

"Vừa nãy bàn vụ làm ăn hàng trắng hàng xanh à?"

"Dạ, tụi em vừa mới bàn xong với bên kia, ngày mai sẽ nhập về trước hai kí trắng ba kí xanh"

Nghe Ngọc Bảo nói Thu Phong liền gật đầu. Sau đó nghĩ ngợi một cái gì đó lại nói tiếp.

"Như tao đã nói lúc trước, cấm tuyệt đối thằng nào trong bang mình đụng vô mấy cái này, tao mà thấy thằng nào hút hút hay ngáo đá tao đập chết. Rõ chưa"

Vừa nói Thu Phong vừa nhìn trừng trừng vào Thiên Long.

Thấy ánh mắt của anh hai nhìn mình cậu liền lạnh tóc gáy một hồi.

Tuy gia nhập vào bang Hắc Long nhưng Thiên Long vẫn giữ vững thành tích học tập hệ số cao của mình, điều đó cũng làm Thu Phong khá hài lòng.

Lúc này Thu Phong ngồi thẳng người dậy về mặt nghiêm túc gọi tất cả mọi người trong đây cùng chú ý.

Trong phòng này có Thiên Long, Hà Hải, Minh Con, Phi Hùng, Phúc cá chép, Bo nhỏ và cuối cùng là anh tất cả là bảy người.

"Tất cả lại đây nghe nói cái này..."

"Sao anh... có chuyện gì hả..."

Thấy tất cả đông đủ lại một thể Thu Phong liền nói.

"Là vậy. Hiện tại ở đây mình đã cấm rẽ được rồi, trước tiên cứ vậy đã từ từ rồi chiếm hết chỗ này sau"

Nói một tí Thu Phong ngưng lại nhìn tất cả, thấy tất cả vẫn đang nghe liền nói tiếp

"Qua tết này anh muốn lên Sài Gòn tạo một thế lực trên đó phát triển từ từ, bây giờ trên đó các thế lực lớn bé nhiều vô số kể. Khi lên trên đó sẽ dất theo khoảng ba mươi người thôi, ở đây anh sẽ cho hai người đi. Ai muốn đi ai muốn ở lại lên tiếng"

Lúc Thu Phong nói xong thì tất cả vẫn chưa ai lên tiếng.

Một hồi sau Ngọc Bảo mới nói

"Có cần phải lên đó sớm vậy không đại ca? Em thấy ở đây cũng chưa ổn lắm, nỡ mấy người kia phát hiện anh không có ở đây tới gây chuyện thì phiền lắm"

Nghe vậy Thu Phong lắc đầu không cho là đúng

"Từ Sài Gòn với Vũng Tàu bao xa?"

"Khoảng một trăm mấy cây"

Ngọc Bảo thuận miệng trả lời.

Thu Phong lại gật đầu

"Chỉ cần anh mầy phi xe từ đó xuống đây năm chục phút, sợ không cứu nổi sao? Mấy nghị bang Hắc Long yếu tới nổi năm mươi phút cũng không cầm được?"

Ngọc Bảo nghe thế liền xua tay

"Em không có ý đó"

Cười một cái Thu Phong lại nói

"Vậy thì tốt, cho dù lúc đó tao không về kịp vẫn có người giúp, không phải sợ cái gì cả"

Lời nói Thu Phong mập mờ khiến mọi người khó hiểu nhưng cũng chẳng ai hỏi thêm gì nhiều.

Một lát sau Phi Hùng lên tiếng

"Để tôi theo anh lên đó..."

Thấy Phi Hùng xung phong Thu Phong gật đầu một cái, ở đây toàn những con người từ lực bản thân mà đi lên ngoại trừ Thiên Long với Hà Hải ra thì ở đây ai cũng có kinh nghiệm để làm một người xấu.

Thấy Phi Hùng lên tiếng đi theo thì một cánh tay nữa đang đưa lên

"Mày đẹp, ở nhà"

Chưa kịp đưa lên Thu Phong trừng mắt lên tiếng, kẻ đó không ai khác là Thiên Long, thằng bé cũng muốn theo anh mình lên Sài Gòn sống thử xem sao.

Mới đầu Thu Phong cũng có ý cho nó đi nhưng Sài Gòn phức tạp, không những vậy còn mẹ ở nhà, nỡ mẹ có chuyện gì ít nhất còn có thằng Long nó ở nhà nên anh không thể cho nó đi được.

Vừa đưa lên Thiên Long bị chửi phải ngậm đắng rút tay về.

"Sao còn ai nữa không?"

Thu Phong nhìn một lượt rồi hỏi những người ở đây.

Ngoài trừ đám người Ngọc Bảo Minh Con phải ở đây trông coi nên cũng không có ý muốn đi thi những người theo Phi Hùng lúc trước cũng không muốn đi.

Phúc Cá Chép vẫn còn anh em ở đây không thể nói đi là đi được, thằng Bo nhỏ cũng thế, dù ra ngoài ăn chơi làm sao nhưng nó vẫn còn mẹ già ở nhà cần lo toan này nọ.

Duy nhất còn mỗi Hà Hải.

Không biết do ai đưa đẩy Hà Hải bỗng đưa tay lên

"Em theo, chị hai cũng ở trên thành phố nên em nghĩ lên đó vừa học vừa... vẫn được"

Thấy vậy Thu Phong gật đầu nói

"Được, về xin ông bà già mày đi được thì đi"

Sau đó anh quay sang nói với Minh Con.

"Kiếm thêm ba mươi thằng nữa lên trên đó. Từ giờ tao sẽ mở một tiệm bida trên đó, trá hình trong đó là sòng bài nhỏ. Sẽ kinh doanh đủ mọi hạng mục để lấy số. Cứ vậy đi, cụ thể qua tết sẽ làm. Không có chuyện gì tao đi trước đây"

Nói xong Thu Phong xách đít đi về.

Lúc này anh đánh xe qua quán cafe gần đó rồi lấy điện thoại ra gọi cho Nhượng Y

Bên kia Nhượng Y vừa tắm xong thì điện thoại đổ chuông, thấy số của Thu Phong gọi tới nàng liền vui vẻ bốc máy nói

"Alo, đi chơi cả tuần sướng ha đi với cô nào à?"

"Đi với người yêu tôi cô hỏi làm gì? Tôi quán cafe xxx đi tôi có chuyện cần nói"

Nói xong Thu Phong cúp máy cái rụp.

Tối tận bây giờ Nhượng Y vẫn chưa biết Thu Phong đang tiến tới với cô nàng khác không phải cô.

Nên lời nói vừa rồi của Thu Phong cô cho là đùa giỡn nên không để trong lòng.

Sửa soạn một tí Nhượng Y liền đánh xe tới quán cafe mà Thu Phong nói.

Cô nàng này có tật chỉ đi thích oto, mặc cho kẹt xe cỡ nào cũng vậy.

Nàng không thích ngồi xe máy, vì khi kẹt xe hay chờ đèn đỏ rất ô nhiễm, không thể nào nàng chịu được cái không khí ô nhiễm đó.

Xuống xe Nhượng Y bắt gặp hình bóng Thu Phong đang ngồi ở một góc quán cafe.

Có điều Thu Phong lại xoay người lại hướng cô.

Từ từ Nhượng Y tới gần Thu Phong với bước chân rón rén.

Khi đứng sát sau lưng Thu Phong rồi, Nhượng Y nhìn qua nhìn lại thấy anh ta không phát hiện ra mình.

Ngay lập tức nàng đưa tay lên che mắt Thu Phong.

"Đứng sau lưng này giờ làm gì vậy?"

"A..."

Nhượng Y chưa kịp làm gì thì giọng nói của Thu Phong vang lên, tay nàng vừa đưa ra được một nửa đành phải rút về.

Vòng ra đằng trước Nhượng Y bực bội ngồi xuống trước mặt Thu Phong.

Thấy vẻ mặt phụng phịu của Nhượng Y trông khá mắc cù Thu Phong liền nói

"Làm cái gì mà mới gặp tôi thôi mà mặt mặt đỏ ửng vậy?"

"Không có gì..."

Lúc này nhân viên phục vụ tới bên bàn của Thu Phong hỏi Nhượng Y dùng gì.

Cầm menu trên tay Nhược Y chỉ tay vào một món rồi đặt menu lại trên tay nhân viên phục vụ.

Sau đó Nhược Y bắt chéo hai chân lại quay sang hỏi Thu Phong.

"Sao có chuyện gì mà giờ này gọi tôi ra?"

Nhìn vào Nhược Y, hôm nay nàng mặc một bộ đồ đơn giản là chiếc đầm đen bó sát người lộ ra những đường cong sắc bén.

Cặp ngực size D+ của cô nàng nhô lên như muốn rời khỏi sự gò bó của chiếc đầm.

Tuy vậy Thu Phong nhìn Nhược Y nhiều đến nỗi phát ngáy nên anh cũng không quan tâm lắm liền nói

"Công ty hoạt động sao rồi?"

"Không có anh vẫn hoạt động chán, doanh thu tháng này đang cao, tôi cũng đang tính mở thêm một cái khách sạn ba sao cạnh bên. Nhưng phải để sang năm mới đủ tiền tính sau đã. Tiền tháng này cũng chuyển vô tài khoản anh rồi"

Giọng điệu Nhược Y tuy có mang vài phần châm chọc trong đó nhưng cách làm việc vẫn rất đàng hoàng.

Thu Phong nghe vậy liền gật đầu một cái, lúc này phần nước Nhược Y gọi cũng đã đem lên.

Nàng uống một ngụm rồi hỏi lại Thu Phong

"Anh kêu tôi tới đây chả nhẽ chỉ có chuyện này thôi sao?"

"Đương nhiên có chuyện, công ty thì một thân cô lo liệu được rồi, qua tết tôi lên thành phố làm chút chuyện"

"Chuyện gì?"

Nhược Y hơi ngạc nhiên hỏi, phải nói là mấy ngày này Thu Phong xách đít đi liên tục, mặc dù chuyện công ty cô lo hết nhưng thân Thu Phong là người thành lập ra lại chẳng ngó ngàng gì tới.

Nhược Y thầm oán trong lòng là vậy thôi, chứ thật sự nàng càng muốn Thu Phong càng ngày càng phát triển để sau này có thể giúp nàng phục hưng gia tộc.

Vì để Thu Phong hết lòng gia tăng lực lượng hắc đạo nên những việc liên quan đến ngoài sáng một mình Nhược Y lo hết, cô cũng chả than vãn một lời nào.

Thậm chí cô còn mong Thu Phong kiếm chuyện nhiều nhiều lên để mau chóng đứng lên, chuyện công ty cô không cần anh phải nhúng tay vào.

Trầm ngâm một hồi Thu Phong mới nói

"Tôi tính lên Sài Gòn một chuyến lập một thế lực nhỏ, lấy đó làm căn cơ phát triển từ từ. Nếu như dón vào hết cái thành phố nhỏ này thì căn bản không đủ khả năng vươn lên Sài Gòn"

Ngừng một lúc anh lại nói tiếp.

"Nếu để khi nắm toàn bộ Vũng Tàu rồi mới lên trên Sài Gòn thì quá muộn, bây giờ trên đó đang loạn thích hợp để phát triển. Cô thấy sao?"

Nghe Thu Phong nói xong một loạt Nhược Y mới trầm ngâm một hồi.

Cuối cùng nàng mới mở đôi môi đỏ mọng của mình ra nói

"Được rồi, anh cứ lên trên đó đi, chuyện ở đây cứ để tôi lo, không có việc gì. Mà anh tính lên đó bao lâu, chả lẽ ở đó tới khi thế lực lớn mạnh sao?"

Thu Phong lắc đầu vài cái rồi nói

"Không, đến khi nào cảm thấy không có tôi trên đó vẫn ổn thì tôi về lại đây thanh toán mấy bang kia luôn một thể. Hiện tại cứ vậy trước, Bình Dương hay Đồng Nai thì khi nào nắm được ở đây rồi tính"

Nghe xong Nhược Y gật đầu từ chối cho ý kiến.

Với cô việc Thu Phong phát triển thế lực là chuyện tốt, về mặt tài lực cô dặn lòng hết mình phù trợ cho Thu Phong.

Thật ra ban đầu Thu Phong sẽ không nghĩ đến chuyện đi Sài Gòn nhanh tới vậy, vì ở đó đang có vài kẻ lắm le giết anh.

Cái tổ chức gì đó trong đầu trường ngầm đang ngắm mũi tên về phía Thu Phong từ khi anh mở miệng ra đòi giết tên trùm đó.

Tính đến chuyện lên Sài Gòn phát triển thể lực một phần Thu Phong muốn gần Thu Hương hơn mà thôi, tiện cả đôi đường.

Nếu ở dưới Vũng Tàu mà ổn định Thu Phong sẽ kêu Thu Hương nghỉ trên đó về đây mà làm an toàn hơn, đỡ phức tạp hơn cái thành phố vừa xoa hoa đó.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Đà Lạt ...

Vào một ngày đẹp trời không có mưa nắng không gát.

Sáng sớm Thu Phong từ lúc nào đã vác ba lô to tướng trên người. Nếu so sánh chiếc ba lô này còn to gấp đôi thân hình Thu Phong.

Nhìn chiếc ba lô to như vậy mọi người chắc cũng chỉ đoán nó nặng vài chục kí là cùng.

Nhưng chiếc ba lô rắn chắc của quân đội này trên vai Thu Phong cân nặng thực của nó hơn một ngàn kí lô.

Bởi vì trên này anh để vô số đồ cần thiết trong đó, thực ra nó nặng như vậy là do bộ đồ đặc chế của anh lấy từ trong quân đội ra.

Tổng trọng lượng cả áo quần là đã một ngàn kí.

Chuyến đi lần này Thu Phong hướng tới Đà Lạt, lúc này Thiên Long từ trong nhà đi ra.

Trên vai cậu cũng vác theo một cái ba lô nhưng chỉ nhỏ bằng một phần ba cái ba lô của Thu Phong, trong đó cũng chỉ toàn là quần áo thể thao bình thường Thu Phong bắt cậu mang đi.

"Oáp..."

Sáng sớm Thiên Long đứng trước chung cư ngáp một cái thật dài.

Thấy vậy Thu Phong quay sang xoa đầu nó cười nói

"Hôm qua không ngủ được hay sao mà ngáp vậy?"

Lúc này Thiên Long mới dụi dụi hai còn mắt còn tí ghèn của mình, bộ dạng trông rất uể oải nhưng giọng nói lại mang vẻ hưng phấn:

"Dạ... Hôm qua em vui quá ngủ không được..."

Thu Phong vỗ vai Thiên Long hai cái cười hà hà nói

"Cứ sung đi, tới đó mày than một cái chết với tao"

Nói xong hai người tiếp tục đợi, hai người đang đứng đợi xe khách từ đây lên Đà Lạt tới đón.

Từ tuần trước Thu Phong đã ép Thiên Long nghỉ học trước một tuần trước khi được nghỉ tết.

Lần đi Đà Lạt này vốn không phải là đi chơi mà là để huấn luyện Thiên Long.

Thu Phong chọn Đà Lạt làm nơi huấn luyện cũng vì nơi này gần với Vũng Tàu.

Đà Lạt vốn là một nơi hoang sơ, đến bây giờ con người vẫn chưa khám phá hết nơi hoang sơ này của Đà Lạt.

Chỉ tính riêng con đường đèo lên tới Đà Lạt, nhìn ở phía dưới là cả một rừng núi.

Và lại Đà Lạt cũng không có thú dữ gì nhiều, là nơi rất thích hợp để Thiên Long thể lực lẫn độ nhạy bén trong di chuyển.

Một lát sau xe tới đón hai anh em Thu Phong đã tới.

Lúc này một người mặc áo xanh có vẻ nhà nhân viên công ty của xe du lịch này.

Thấy Thu Phong mang theo một chiếc ba lô to tướng hẳn liền nói

"Cái ba lô này của anh có thể đem cân được không, nếu nó quá hai trăm kí thì chắc phải tính phí, mong anh thông cảm"

Nghe vậy Thu Phong tháo ba lô xuống dùng một tay đặt chiếc ba lô nhẹ nhàng xuống dưới.

Tên nhân viên thấy vậy liền chạy lại kéo chiếc ba lô đi. Một hồi sau hắn cảm thấy có gì đó không đúng liền nhìn mặt quay qua nhìn một tên nhân viên khác nói:

"Tôi đây phụ một tay đem cái ba lô này lên cân cái nặng quá!"

Một tên nhân viên khác nhìn thấy ba lô to tướng của Thu Phong hắn cũng chú ý đến, nghe vậy liền chạy lại phụ bê lên.

Sau ba mươi giây cực khổ hai tên nhân viên ấy có hết sức vẫn không lay nổi chiếc ba lô dù chỉ một chút.

Lúc này hai tên đó liền giương hai con mắt lên nhìn Thu Phong khó hiểu nói

"Anh để cái gì trong ba lô này vậy?"

Lúc này Thu Phong đang nói chuyện phiếm với Thiên Long bỗng chú ý tới liền chạy qua cười khổ nói:

"Xin lỗi tôi quên mất cái này mấy anh không bê nổi."

Tuy câu nói Thu Phong không có ý xem thường mấy người này nhưng nội dung nó là coi thường người khác.

Thật ra cho thêm hai người nữa cũng chưa chắc bê nổi cái của nợ này lên bởi vì nó nặng tới cả ngàn kí, nếu Thu Phong không phải là con quái thai thì đừng mong ai đem được cái ba lô này đi.

Thu Phong bước tới cầm cái ba lô mình lên đặt lên cái cân gần đó, nhưng anh không dám buông tay ra vì cái cân này chỉ cân có một trăm kí mà thôi nếu anh thả ra một phát có khi cái ba lô này bị ép bẹp đi.

Nhìn vào đồng hồ đo của chiếc cân hai tên nhân viên tròn to mắt lên, kim đo đang chỉ đến mức cao nhất nhưng họ thấy Thu Phong vẫn chưa buông tay ra.

Dù không có cái cân họ cũng đoán chừng cái ba lô này nặng hơn cả trăm kí.

Chuyện này họ chưa bao giờ gặp qua. Hai người bàn nhau một tí rồi một tên chạy lên xe nói với lão tài xế cái gì đó rồi lại chạy xuống nói với Thu Phong.

"Cái đồ này của anh có thể mở ra cho chúng tôi kiểm tra được không?"

Nghe vậy Thu Phong cũng thoải mái gạt đầu banh cái ba lô mình ra.

Lúc này hai tên nhân viên cúi đầu vào nhìn, ngoài những dụng cụ bình thường như nồi niêu hay quần áo ra thì họ không thấy cái gì khác.

Một tên cho tay vào mò mò cái gì đó, sau đấy hắn cảm thấy mình đụng phải một vật cứng gì đó liền đẩy mở quần áo qua một bên.

Tiếp đó hắn nhìn thấy một bộ quần áo với những cái túi kì dị, mở một cái túi ra hắn lấy từ bên trong ra một thứ kim loại gì đó.

Cầm miếng kim loại trên tay, tay hắn dường như mủn sụ xuống bởi vì miếng này quá nặng đi.

Ném đại miếng kim loại vô trong ba lô một cách vô ý thức hắn chống nạnh nhìn Thu Phong có vẻ không vui nói.

"Những thứ này của anh không nên đem theo, nó quá cồng kềnh quá nặng tôi không thể nào chở nó đi được"

"Bao nhiêu tiền?"

Thu Phong lạnh lùng nói một câu, vô tình áp lực của anh khiến tên nhân viên trước mặt lùi lại một bước.

Lúc này hắn mới cẩn thận nói lại

"Thực xin lỗi nhưng cái này của anh quá nặng tôi không tính giá được..."

"Tôi trả hai vé cho cái ba lô này được chứ?"

Thu Phong bời thêm một câu khiến tên nhân viên sáng mắt ra liền lập tức gạt đầu.

Thật ra hắn chỉ đang làm khó Thu Phong mà thôi, bình thường họ cũng có nhận vận chuyển xe máy lên đó, giá cũng tính theo giá tiền hơi mắc hơn vé một người chút xíu.

Tên này nghĩ rằng ba lô của Thu Phong chưa chắc nặng bằng một chiếc xe máy mà anh ta trả tiền tới hai vé tương đương với số tiền dư họ sẽ giữ rồi chia đều nhau.

Thấy tên nhân viên đồng ý, Thu Phong liền móc tiền tương đương hai vé ra đặt vào tay tên nhân viên, tiếp đó anh cầm ba lô lên đặt vào một bên góc hầm xe.

Lúc Thu Phong thả ba lô ra, tuy khó nhận biết nhưng chiếc xe bỗng nghiêng đi một chút. Dù vậy vẫn không ảnh hưởng đến cuộc hành trình của xe khách hai tầng giường nằm này..

Xong việc với chiếc ba lô quá khổ của mình, Thu Phong leo lên xe uể oải nằm xuống. Thiên Long theo đó nằm xuống giường kế bên.

Xe cũng đã bắt đầu lăn bánh.

Hơn bảy tiếng vật lộn trên chiếc xe cuối cùng xe cũng đã đi tới bến xe Đà Lạt.

Bước xuống xe, từ trong gầm Thu Phong lôi chiếc ba lô ra, thật sự thì ngoài anh chẳng ai kéo nổi chiếc ba lô này ra.

Để Thiên Long ở một mình ngoài bến xe giữ chiếc ba lô của mình, Thu Phong lên taxi đi tới siêu thị mua vài món đồ ăn thức uống cho hôm nay rồi đi qua lại bến xe cùng với Thiên Long.

Trên người Thu Phong lúc này vác theo một bao tải đồ ăn như gà, vịt, thị heo đóng gói. Còn có vài loại bánh kẹo giàu chất dinh dưỡng.

Một tay cầm ba lô kia lên Thu Phong đi về hướng khác kêu Thiên Long đi theo.

Hôm nay Thu Phong quyết định sống trong rừng ngày hôm nay.

Một tiếng sau Thu Phong đi ngược lại hướng đèo vừa nãy lên đây.

Thu Phong nhún người một cái nhảy lên thành lan can ngăn cách đường với vực.

Dù Thu Phong có đáp nhẹ nhàng và vững chắc trên đó nhưng vẫn làm thanh chắn bằng sắt lồm xồm xuống một khúc gần sát tới mặt đất.

Nhìn qua nhìn lại một hồi Thu Phong lại đứng xuống đường mở cái ba lô của mình ra lấy từ trong một đôi giày quân đội bảo vệ lên tới cổ chân đưa cho Thiên Long nói:

"Mang cho chắc vào"

Thiên Long mơ hồ đoán ra được vấn đề liền mang đôi giày vào một cách chần chẫn.

Lúc này Thu Phong lại ném một bộ đồ quân đội cực kì dày cho Thiên Long.

Thiên Long không hỏi nhiều cũng nhanh chóng mặc vô.

Bộ đồ này của Thu Phong đưa cho cậu khá dày, dù cho có dùng dao đâm vào cũng chưa chắc xuyên sâu qua được bộ quần áo này.

Thấy Thiên Long đã xong xuôi tất cả Thu Phong liền nói.

"Theo anh mày đi"

Thu Phong đi bộ trên đường tầm năm phút nữa thì bất ngờ nhảy xuống vực núi.

Những người đi trên đường đang nhìn ngó Thu Phong bởi anh đang vác một cái ba lô to khiếp đi trên đường thì bỗng nhiên họ thấy Thu Phong nhảy xuống dưới ngay lập tức có vài người dừng xe lại bên đường chạy lại nhìn xuống xem Thu Phong thế nào.

Khi nhìn xuống họ thấy một điều không thể tưởng tượng được, Thu Phong đang đứng trên một cành cây ngoắc tay với Thiên Long hô to lên.

"Xuống dưới này đi, từ từ thôi"

Thiên Long thấy anh hai mình đã xuống dưới, liền lập tức xuống theo.

Không giống như Thu Phong, Thiên Long men theo một đường khá dễ đi đập từng vào tảng đá xuống dần dần dưới vực.

Riêng Thu Phong lúc nãy đã ném cái ba lô xuống dưới đất khiến chiếc ba lô lồm xồm xuống dưới một khúc.

Anh đứng trên cành cây chỉ vác theo một bịch đồ ăn mà thôi.

Lúc này những người trên đường kia thấy hai kẻ điên bỗng đi xuống dưới này liền lấy điện thoại ra quay phim chụp choẹt các kiểu.

Và ngày mai sẽ có một bản tin được đưa lên với muôn vàn kiểu nói như hai nhà thám hiểm đi xuống vực Đà Lạt, hay lính quân đội thách thức bản thân...
Bla bla, nói chung tràn ngập trên facebook về hình ảnh của hai anh em Thu Phong.

Tuy chính quyền cũng có để ý đến chuyện này, họ cũng có ý tìm hai anh em họ để đưa lên nhưng có điều núi này rất khó đi. Và cũng chả ai lên thông báo cần tìm người nên họ cũng lười quan tâm đến chuyện này và coi như đây là hai nhà thám hiểm.

Gác chuyện kia qua một bên, lúc này Thiên Long sau một hồi vất vả cũng xuống được mặt đất.

Toàn thân toàn mồ hôi đan xen với không khí lạnh ở Đà Lạt, Thiên Long thâm rùng mình một cái rồi nói:

"Đừng nói là hai cho em luyện tập ở đây nha?"

Thu Phong nhảy từ trên cành cây cao sáu mét xuống dưới mặt đất, anh cầm cái ba lô lên rồi nói

"Tất nhiên. Đi thôi, men theo đường này đi kiếm một con suối hoang không nằm trong vùng du lịch"

Nghe vậy Thiên Long cũng không dám nói nhiều lẻo đẻo đi trên đường núi gập gềnh đầy đá theo sau Thu Phong.

Thế nhưng thời gian trôi dần, một tiếng qua đi, Thiên Long bắt đầu chống tay vào cây thở như trâu.

Vừa thở Thiên Long vừa khó khăn nói vang lên Thu Phong cách mình hơn hai mươi mét

"Anh... hai... đợi em... em mệt quá..."

Thiên Long thật sự sợ độ trâu bò của anh mình, thân xách theo cái ba lô nặng cả ngàn kí mà có thể di chuyển dễ dàng trong đường núi dốc thế này.

Dù cho thể lực Thiên Long có kinh người nhưng khi đi trên đường núi lại khác, thật sự quá khó đi.

Chỉ cần đi ở đây một tiếng thôi cứ như Thiên Long đã chạy bộ hơn năm tiếng đồng hồ, thật sự cậu ăn không tiêu.

Thu Phong thật sự đã giảm tới đa tốc độ của mình chỉ có bảy tám kilomet trên giờ khi đi ở đây. Vậy mà Thiên Long vẫn không theo nổi.

Tuy vậy Thu Phong vẫn chiều em mình, anh đặt ba lô xuống rồi nói

"Đi lên đây nghỉ mười lăm phút rồi đi tiếp"

Sau đó Thu Phong trèo như khi lên ngọn cây.

Đứng trên đó Thu Phong quan sát phương hướng một hồi.

Ở gần đây có một con suối nhỏ, nơi này khá sâu trong núi nên bên đầu tư du lịch không chú ý tới, dù chú ý tới thì con suối này quá nhỏ, đường lại khó đi, có làm du lịch cũng chỉ lỗ mà thôi.

Như vậy đối với Thu Phong càng tốt. Vì có suốt chứng tỏ có thú rừng, dù chỉ vài con gà hay con thỏ nhỏ nhỏ mà thôi. Phải chăng có rắn Thu Phong cũng được một nỗi canh rắn.

Dù Thu Phong có đem theo bao tải đồ ăn nhưng anh vẫn thích thức ăn rừng tự săn hơn.

Tính toán khoảng cách từ giờ Thu Phong thăm nghỉ với tốc độ này tới tới may ra tới con suối nhỏ đó.

Nghỉ một chút, hai anh em Thu Phong đi tới gần sáu giờ chiều mới tới con suối nhỏ.

Đặt ba lô xuống Thu Phong đi tới con suối nhẹ nhàng chạm vào dòng nước mát lạnh.

Dùng nước suối rửa mặt một tí cho tỉnh táo, Thu Phong quay sang nhìn Thiên Long đang nằm bệt hẳn xuống đất.

Giờ này thằng bé chẳng quan tâm tới cái gì là dơ nữa

"Mệt chết người, lạnh quá hai oi..."

Vừa than Thiên Long vừa bật người dậy run cầm cập.

Bây giờ chỉ mới qua Noel, vẫn còn trong khoảng thời gian cuối mùa đông nên khí trời trên Đà Lạt vẫn khá lạnh đối với những người mới tới đây.

Nhiệt độ ban đêm có thể xuống tới mười bốn mười lăm độ.

Thu Phong đi lại gần Thiên Long đá đá nó vài cái rồi nói

"Cầm lấy đèn pin đi kiểm củi nhanh lên, kiểm vòng vòng đây thôi cho đỡ lạc."

Nói xong Thu Phong cũng bỏ đi kiểm củi, Thiên Long thấy vậy mặt nhăn mày nhí đi nhặt mấy cành cây nhỏ xung quanh.

Nửa tiếng sau sắc trời gần tối hẳn, Thu Phong lúc này đã vác trên người một núi củi cao hơn một mét trên vai.

Thiên Long nhìn đống củi đang ôm trên người liền xì mặt xuống.

Vốn cậu tưởng kiếm được nhiều củi đã là có mặt mũi lắm rồi.

Đặt bó củi xuống đất, Thu Phong xếp một phần lại rồi đốt lên.

Từ trong ba lô Thu Phong lấy ra hai cái nồi, cùng một bao gạo.

Xuống suối vo gạo một hồi, Thu Phong bắt bếp lên nấu cơm.

Sau khi cơm chín anh đem xuống rồi lại bắt một nồi nước lên.

Trời se lạnh, gió luồn vào từng con khiến Thiên Long tuy đang ngồi cạnh đống lửa vẫn thấy lạnh lạnh.

Trong khoảng thời gian đợi nước sôi, Thu Phong lại lấy từ trong ba lô mà Thiên Long xem nó như cái túi thần kì của Doremon ra một cái gì đó.

"Long qua đây phụ anh tí!"

Đang ấm áp với đống lửa Thiên Long không đành lòng xách mông đứng dậy.

Khi Thu Phong banh cái thứ trong tay ra Thiên Long mới biết đây là một cái lều.

Thiên Long phụ anh cắm trại xong thì lúc này nước cũng đã sôi.

Thu Phong thấy vậy liền chạy lại xé bịch đùi gà đóng gói ra thả vào trong.

Từ bao tải đồ ăn anh lại lấy thêm một trái bí.

Sau khi gọt vỏ rửa sạch sẽ Thu Phong sát nhỏ bí ra, đun một lát khi thịt gà chín Thu Phong lấy thịt gà ra.

Từ lúc nào Thu Phong đã đem sẵn một cái đĩa với hai cái chén ra.

Đặt đùi gà lên đĩa Thu Phong mới cho bí xanh vào nấu.

Thiên Long ngửi thấy mùi cơm mùi thịt gà thơm phức, lúc này bụng thẳng bé đã kêu ọt ọt chống đối từ lâu.

Tất cả mọi thứ xong xuôi, hai anh em bắt đầu lao vào ăn dồn dập.

Vừa ăn Thu Phong vừa nói

"Cho mày ăn ngon mấy ngày đầu thôi, cả bao thức ăn đó ăn trong hai tuần đấy. Nếu trong này không có heo rừng hay con động vật nào thì mày chỉ có mà cặp rề cây ăn thôi"

Nói xong Thu Phong ăn tiếp mặc kệ lời nói vừa rồi của anh lần thằng bé ăn mất ngon.

Ăn xong Thu Phong cầm đèn pin thiết lập vài bẫy rập xung quanh lều, bởi vì anh không biết trong này có rắn độc hay thú hoang đêm đêm hay qua lại hay không nên cứ làm bẫy cho chắc.

Vừa an toàn lại vừa có đồ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Cường độ luyện tập .

Sáng hôm sau, Thu Phong từ trong lều đi ra. Khí trời se se lạnh với anh thế này thật là sáng khoái.

Thu Phong thích nhất là trời lạnh, bởi vì nó gây cho anh cảm giác lười nhác, dù nói là vậy thói quen mỗi sáng dậy sớm của Thu Phong vẫn không bỏ được.

Bây giờ chỉ mới hơn năm rưỡi sáng, nhìn vô đồng hồ một lát song Thu Phong nhìn lên trời.

Sáng sớm Đà Lạt luôn có sương mù và bây giờ cũng vậy, sương mù hôm nay có lẽ khá đặc. Tính toán thời gian chắc phải đợi đến bây giờ mới thấy đường đi.

Lúc này bỗng Thu Phong nghe một tiếng thở phì phì yếu ớt.

Nghe theo tiếng thở Thu Phong liền nhìn sang thì bắt gặp một con heo rừng bụng đã bị đâm xuyên bởi bẫy rập của Thu Phong.

Máu chảy ra lênh láng tỏ ra mùi tanh hôi, tuy nhiên sức sống của chú heo rừng này thật mãnh liệt.

Hôm qua Thu Phong cũng có nghe tiếng sập bẫy nhưng anh lại lười ra xem, nghĩ rằng cũng chỉ một con thỏ đập phải mà thôi, đến sáng ra xem vẫn được.

Núi Đà Lạt từ lâu đã không còn thú dữ nên Thu Phong mới dám lười nhác như vậy, nếu không hôm qua vừa nghe bẫy rập anh đã ra xem xét cho chắc ăn rồi.

Lại gần con heo rừng đang hấp hối, nó thấy Thu Phong đi tới liền dùng con mắt cay độc nhìn anh.

Ngồi xổm trước con heo rừng, Thu Phong vỗ vỗ lên đầu nó vài cái rồi nhẹ giọng nói

"Cám ơn mày đã tới đây làm thức ăn cho tao, coi như hôm nay mày xui đi."

Nói xong Thu Phong dùng tay bóp nát yết hầu của con heo, thậm chí thẳng nhỏ không kịp kêu lên một tiếng đã về trời.

"Chúc mày sớm siêu thoát..."

Thu Phong chấp hai tay lại trước con heo nói một câu, sau đó anh tháo bẫy rập ra vác xác con heo tới dãy suối.

Cẩn thận lột da con heo bằng con dao quân đội của mình, Thu Phong mới từ từ rửa sạch thịt heo một lần.

Anh chia con heo rừng ra làm từng phần đùi, thân, ba sườn và phần mông. Sau đó anh rửa lại một lần nữa, đem một phần chuẩn bị cho bữa sáng các phần còn lại Thu Phong đóng bọc cột lại thật chắc bằng mấy lớp ni lông.

Tiếp đó anh cắm một cành cây xuống dưới suối, rồi cho bạch thịt heo xuống dưới đó dùng một tảng đá đè lên.

Vì bây giờ anh đang ở trong rừng rú không thể bảo quản những thứ này được nên đành đóng kín lại tống vào trong nước.

Như vậy tránh vài con động vật nghịch ngợm phá hư cũng vừa giữ cho thịt tươi hơn một ít trong nước lạnh.

Hôm nay Thu Phong không dùng tới bạch thức ăn đóng gói mua trong siêu thị kia mà sẽ nướng một đùi heo bày tám kí.

Nhiều đây dư sức cho hai anh em Thu Phong dùng cho buổi sáng no nê rồi.

Mùi thịt nước dần bốc lên, lúc này Thu Phong đang rắc gia vị lên thịt heo.

Ngửi được mùi hương hấp dẫn Thiên Long từ trong lều ngáp một cái đi ra.

Đi được vài bước rừng mình một cái, sau đó Thiên Long sáng mắt lên nhìn chiếc đùi heo trước mặt.

"Quoa, anh hai kiếm đâu cái đùi đã vậy, em nhớ hôm qua trong bạch đồ ăn đâu có đùi heo nào to vậy đâu?"

Thấy em trai mình vừa thức dậy Thu Phong đang thêm vài miếng củi vào trong đồng lửa không quay mặt lại vẫn nói

"Đi rửa mặt đánh răng đi rồi lại ăn. Bảy giờ đợi sương tan thì bắt đầu luyện tập"

"Tuân lệnh anh hai..."

Thiên Long bắt chước chào kiểu quân đội liền chạy đi rửa mặt, mùi thịt heo bốc lên làm cậu bé quên cả cái lạnh sáng sớm của Đà Lạt.

Sau khi hai anh em ăn xong, Thu Phong thu dọn lều lại để một góc, tiếp đó anh cũng thiết lập bẫy xung quanh đó cho cả người và động vật.

Nếu không có anh gỡ những bẫy rập này ra thì đừng mong có ai đụng vào được đồ của anh, trừ khi là bay.

Mặc dù nơi này không có dấu hiệu người qua lại nhiều, nhưng để chắc ăn Thu Phong vẫn phải làm vậy.

Tiếp đó anh mặc một bộ đồ thun thể thao đơn giản và mỏng dính lên người làm lộ ra những bó cơ chắc khỏe.

Đứng trước mặt Thiên Long đang co ro vì lạnh Thu Phong bỗng quát lớn.

"Đứng thẳng lên!!!"

"Dạ!!!"

Ngay lập tức Thiên Long trong bộ quân phục đứng thẳng tắp người lên.

Hôm nay Thu Phong muốn cho Thiên Long chạy bộ trong núi này, vì thế anh đã trang bị từ đầu tới đuôi cho thẳng bé.

Từ đôi ủng chống đinh sắt cho đến bộ đồ cực dày trên người.

Dù chẳng may có té cũng không xây xác gì nhiều.

Thiên Long dạ một tiếng đứng thẳng người dậy nhưng cơ thể cậu bé vẫn cứ run lên cầm cập vì lạnh.

Thấy vậy Thu Phong liền nói

"Khởi động năm phút làm nóng các cơ rồi theo sau anh"

Nghe vậy Thiên Long liền khởi động tất cả bộ phận trên cơ thể.

Một lát sau cảm thấy tất cả bài khởi động đã xong, cơ thể Thiên Long cũng đang nóng lên, từ lúc nào cậu đã không còn run cầm cập nữa.

Thu Phong gật đầu nhẹ một cái liền nói

"Chạy theo anh, đi nhớ cẩn thận nhìn xuống dưới chân, đạp lấy đá mà nhảy. Cũng đừng cố gắng chạy quá nhanh, cứ từ từ sẽ quen"

Nói xong Thu Phong quay người đi trước.

Bài tập này dành cho Thiên Long không những tập luyện sự chịu đựng mà cả thể lực lẫn tinh thần nhạy bén.

Chỉ cần Thiên Long chạy trong núi với tốc độ trung bình là hơn mười kilomet trên giờ thôi, nếu thẳng bé không phán đoán địa hình kịp mà vội đặt chân lên rất dễ dập mặt xuống đất trượt té.

Cứ thế Thiên Long vật lộn với địa hình của núi trong một ngày, ngày hôm sau cậu đã bắt đầu tăng tốc độ lên.

Đến ngày thứ ba Thu Phong đặt kí hiệu trên các cành cây và đặt mức giới hạn cho Thiên Long là một ngọn núi nhỏ.

Sau đó anh để thẳng bé lên núi một mình, còn Thu Phong lo chuyện khác.

Tới ngày thứ tư Thiên Long đã quen dần tốc độ cũng đạt tới cực kì nhanh có thể theo bắt kịp tốc độ bình thường của Thu Phong lúc trước.

Đến ngày thứ năm Thiên Long phát hiện trên các cành cây lúc nào đã treo hàng tá bao cát lớn nhỏ.

Tất cả việc này là do một tay Thu Phong bày ra.

Tiếp đó Thu Phong sử dụng cái bao cát đó tự di chuyển gây trên con đường mà Thiên Long hay đi lên núi.

Cứ như vậy Thu phong tăng độ khó cho quá trình luyện tập của Thiên Long.

Ngày đầu tiên khi luyện tập với mớ bao cát này Thiên Long đã không kịp né và bị chấn cho một phát bay dính vào cành cây.

May thay Thu Phong có đi theo nên đỡ thẳng bé kịp nếu không ít nhất nó cũng bị dập nội tạng nhẹ.

Nếu vậy quá trình này coi như vứt đi.

Đến ngày thứ bảy cũng là tuần đầu tiên Thiên Long ở trong núi này luyện tập.

Không phụ lòng Thu Phong, Thiên Long quả là một thiên tài.

Chỉ với hai ngày nó đã né hết những bao cát Thu Phong làm ra.

Sáng ngày hôm thứ tám, Thu Phong ném cho Thiên Long một bộ đồ khác.

Bộ đồ này chính là bộ đồ nặng cả tấn Thu Phong dùng để luyện tập.

Tuy nhiên anh đã tháo bớt trong đó ra trọng lượng tổng thể chỉ còn ba mươi kí.

Ngày đầu tiên Thiên Long đi chuyển còn khó khăn, nhưng qua tới ngày tiếp theo cậu đã đi chuyển thuần thục hơn.

Cho đến ngày thứ mười một Thiên Long đã vác trên người bộ đồ nặng một trăm kí.

Đến ngày thứ mười bốn tổng trọng lượng Thiên Long mang trên người đã lên tới một trăm sáu mươi kí.

Tính tới giờ Thiên Long chỉ còn một ngày nữa để luyện tập.

Ngày cuối cùng này nhìn bộ dạng hai anh em Thu Phong giống như dã thú, toàn người bốc mùi hôi thối không chịu được, do lạnh quá cả hai toàn lười tắm rửa mà ngủ.

Lúc này Thu Phong yêu cầu Thiên Long tháo bộ đồ nặng vài trăm kí xuống, thời gian không đủ nếu không Thu Phong cũng ép Thiên Long tới cực hạn một lần rồi.

Bây giờ đã ráp tết nên hai anh em phải có mặt ở nhà, cũng không thể ngủ gật trong rừng mãi được.

"Bây giờ mày thử chạy theo anh coi đuổi kịp không?"

Dứt lời Thu Phong lao người đi mất, Thiên Long thấy vậy nở một nụ cười tự tin chạy theo.

Khoảng thời gian trước kể cả khi ngủ Thiên Long vẫn mặc bộ đồ này để mà ngủ, nên bây giờ khi tháo ra cậu nhẹ hẳn người.

Bản thân cũng tự tin hẳn lên.

Tốc độ Thiên Long trong rừng lúc này phải nói là cực nhanh so với người bình thường, dù ở trong rừng cậu vẫn đang phi tới tốc độ ba mươi kilomet trên giờ.

Thấy khoảng cách giữa mình và anh hai đang rút dần, Thiên Long liền nhảy mạnh một phát bắt kịp Thu Phong.

Thấy Thiên Long đang chạy song song với mình, Thu Phong mỉm cười một cái

"Tốt, ráng theo được thì theo đi"

"Vụt...."

Vèo một phát Thu Phong bỗng tăng nhanh tốc độ gần như gấp đôi bỏ xa Thiên Long tít mù khơi.

Thấy vậy Thiên Long vẫn dốc hết tốc lực đuổi theo.

Nhưng khi lên tới đỉnh núi cậu bé mới há hốc mồm vì bây giờ Thu Phong đang hút được nửa liều thuốc.

Thấy Thiên Long lên tới nơi Thu Phong dụi dụi liều thuốc vào tảng đá rồi đứng lên nói

"Tốt rồi, nửa tháng mà được như vậy là quá giỏi, giỏi hơn anh mấy lúc trước"

Dường như không chấp nhận lời khen ngợi của Thu Phong, Thiên Long liền bĩu môi nói

"Nhưng em vẫn không theo kịp anh.."

"Bốp..."

Thu Phong tiến tới cốc đầu Thiên Long một cái rõ đau.

Ôm cái đầu sưng lên một cục của mình Thiên Long nhìn sang anh hai mình đang mở miệng nói

"Anh mày tự tập bảy tám năm trời mới được trình độ như thế này, mày mới tập có vài tháng đòi theo kịp tao thì thể giới này có mà loạn à?"

Nghe vậy Thiên Long nghĩ lại cũng thấy đúng, Thu Phong trong mắt cậu là một thần tượng.

Mà thần tượng của mình lại dễ dàng bằng như vậy thì còn gì gọi là thần tượng nữa.

Không nói nhiều với Thiên Long, Thu Phong liền chạy xuống núi vừa chạy vừa nói vọng lại.

"Về thôi, ăn tết....."

Thiên Long nghe tôi từ tết liền vui vẻ hỏi hả chạy theo.

Hai anh em vừa chạy vừa cười, đùa giỡn với nhau rất vui.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Giác Mơ !!!

"Con trai út của ta, con quá yếu. Ta sẽ gửi con đến thế giới khác..."

"Cha! Cha! Đừng, đừng mà.... đừng gửi con đi đâu hết.... aaaaaaaaaa!!!"

"Hộc hộc..."

Trong cơn mơ Thu Phong bỗng giật bắn người dậy thờ hồng hộc. Lưng anh ướt đầm mồ hôi, hai tay ôm lấy đầu không ngừng tự nói:

"Lại là nó... lại là nó... giấc mơ quái quỷ này ám ảnh mình suốt bao năm... KHỔN KHIẾP!!!"

"Rầm..."

Thu Phong tức giận đứng dậy đập một quyền trên tường.

Bức tường dưới lực lượng của Thu Phong nứt ra một khe hở, bột tường liên tục rơi xuống.

Tuy đây chỉ là một đám do tức giận không toàn lực của anh nhưng thật sự nó quá kinh người.

Hai tay chống vào tường Thu Phong liên tục thờ dốc. Cái ác mộng kia nó ám ảnh anh suốt năm năm kể từ khi anh lên hai mươi tuổi.

"Cạch... Cạch...."

"Anh hai, anh hai, có chuyện gì vậy?"

Bên ngoài cửa phòng Thu Phong, Thiên Long đang đập cửa ầm ầm gọi.

Vừa nãy Thiên Long đang ngủ thì nghe rầm một cái làm nó giật mình tỉnh dậy. Cả mẹ Thu Phong lúc này cũng đã đi ra trước cửa phòng đứng cạnh Thiên Long.

Thu Phong trong phòng vẫn thờ hồng hộc mặc cho tiếng kêu gọi ngoài cửa.

Lúc này Thiên Long mặt khó xử quay sang nhìn mẹ mình.

Bất gặp ánh mắt của con trai út bà mang giọng lo lắng nói:

"Đập cửa vào xem anh con thế nào?"

Nghe được lời mẹ, Thiên Long gật đầu đáp:

"Mẹ, mẹ tránh ra xa tí..."

Mẹ Thu Phong nghe vậy liền đứng xích ra một tí chừa cho Thiên Long khoảng trống đập cửa.

Thủ thế một cái Thiên Long tung cước đập vào cửa.

Đúng ngay lúc này cánh cửa lại mở ra, Thiên Long đập hụt vào khoảng không một đoạn thì bị tay Thu Phong bắt được.

"Pặc..."

Bất lấy bàn chân Thiên Long, Thu Phong mở miệng nói

"Có chuyện gì vậy?"

Đứng trong tư thế chân bị bắt lấy mà không thể nào rút lại được Thiên Long mới cười khỏ nói:

"Em với mẹ tưởng anh gặp chuyện gì, mẹ kêu em đạp cửa xông vào..."

"Ừ, không có gì đâu... ngủ gặp ác mộng thôi..."

Vừa nói Thu Phong vừa buông chân Thiên Long ra.

Anh quay người đi ra phòng khác, mẹ con Thiên Long thấy vậy đi theo.

Bật bóng đèn ở phòng khách lên Thu Phong lấy một chai nước lạnh trong tủ ra nốc một ngụm, ruốt cuộc mẹ Thu Phong không nhịn được lên tiếng.

"Không có chuyện gì chứ con? Mẹ thấy hôm nay con kì lắm, có chuyện gì sao?"

Bà lo lắng như vậy cũng đúng, vì lúc mười tám tuổi Thu Phong đã nhập ngũ rồi, mà tới khi hai mươi anh mới có triệu chứng này.

Khi còn trong quân ngũ, Thu Phong gặp giấc mơ này liên tục, cho đến khi xuất ngũ mấy tháng nay anh mới mơ lại nó.

Thu Phong thấy mẹ lo lắng cho mình, không đành lòng lên tiếng:

"Quả thật không có gì đâu mẹ, con gặp ác mộng thật mà..."

Có vẻ như mẹ Thu Phong không tin lắm bà liền nói lại ;

"Có thật không? Tao mẹ mày tao biết tính mày, đừng có mà xạo nghe chưa?"

Nói xong bà quay người đi về phòng. Thật sự bà lo lắng cũng vô ích, con trai bà cũng lớn rồi, nó tự biết mọi chuyện nó làm ra sao.

Thấy mẹ quay vào phòng, lúc này trong phòng còn mỗi Thiên Long.

"Vào phòng lấy gói thuốc ra cho anh"

Sai Thiên Long đi lấy thuốc, sau đó Thu Phong xoay người hướng ra phía ban công.

Một lát sau Thiên Long đem gói thuốc với bật lửa đưa cho Thu Phong nói:

"Đây anh hai..."

"Tích tích..."

"Phù..."

Nhận lấy gói thuốc, Thu Phong châm lên một điếu rồi kéo một hơi rồi đưa cho Thiên Long nói:

"Hút không?"

Nghe anh mình nói Thiên Long bồng há hốc mồm đáp:

"Dạ không..."

"Cầm lấy, hôm nay cho mày hút"

Dụi gói thuốc vào tay Thiên Long, mồm vừa ngậm điếu thuốc vừa nói.

Thật sự bình thường anh không cho thằng Long hút thuốc, nhưng nó hút sau lưng anh, anh vẫn biết, tuy vậy mấy ngày nó mới hút một điếu cũng không ảnh hưởng lắm.

Cầm gói thuốc trên tay, do dự một hồi Thiên Long mới châm điếu thuốc lên. Có điếu vừa châm lên thằng bé vừa ngó vô trong nhà coi mẹ có ra không.

Xác định mẹ mình không đi ra Thiên Long mới tiến đến cạnh anh mình hai tay đặt lên lan can.

Từ từ Thiên Long kéo một hơi thuốc rất ra vẻ người lớn giống anh mình nhưng cái bộ mặt lại non choẹt.

Hôm nay cảm thấy anh mình có gì đó khác bình thường, nhưng một hồi lâu vẫn không thấy anh hai nói gì. Cứ như vậy Thiên Long cũng im lặng theo.

Nửa điếu thuốc đã tàn đi thì lúc này Thu Phong lên tiếng với giọng trầm trầm:

"Long này!"

"Dạ?"

Thiên Long quay sang trả lời.

Nghe tiếng trả lời của em trai mình Thu Phong lại tiếp tục lên tiếng:

"Mấy lo tập đi, chẳng may anh có chuyện gì thì còn có thể lo cho mẹ được nghe chưa?"

"Anh hai nói gì vậy em không hiểu?"

"Cứ biết là vậy đi, nhớ sau này anh hai có chuyện gì thì hãy cố mà đứng lên đừng để ai chà đạp mà hãy đạp hết người ta xuống!!"

Lần này Thu Phong lại nói câu khó hiểu, Thiên Long cảm thấy có vấn đề gì trong này liền quay sang nhìn mặt hỏi:

"Anh hai! Có chuyện gì thì cứ nói em đi, em cũng lớn rồi, em có thể hiểu được mà..."

Đáp lại lời nói của Thiên Long là sự im lặng đến đáng sợ từ Thu Phong.

Một lát sau, thuốc trên tay Thu Phong đã tàn hết, lại lấy một điếu thuốc ra Thu Phong châm lên hút tiếp.

Thiên Long thấy vậy vẫn đứng đó không nói gì, dù bây giờ đã ba giờ sáng Thiên Long vẫn không muốn đi ngủ.

Dầu sao cũng đang trong kì nghỉ tết, mấy ngày nữa cũng đã tết tới nơi rồi.

Chung cư của Thu Phong trên tầng mười cũng khá cao để Thu Phong có thể ngắm cảnh toàn thành phố.

Ánh mắt Thu Phong cứ nhìn xa xăm mãi, đến nửa tiếng sau, Thu Phong vẫn thấy Thiên Long đứng đó ngắm cảnh cùng mình thì lúc này anh mới mở miệng.

"Anh có cảm giác anh sẽ không tồn tại được lâu nữa..."

Thu Phong bỗng mở miệng lại nói một câu khiến Thiên Long khó hiểu.

Thiên Long biết Thu Phong anh trai mình rất ít khi xưng hô anh em, chỉ toàn mày tao với cậu. Mà hôm nay mấy lần liên tiếp Thu Phong xưng hô bằng anh khiến Thiên Long cảm thấy không được quen liền nói:

"Có chuyện gì anh hai cứ nói đi, em ở đây nghe nè..."

Lúc này Thu Phong mới gật đầu, dù sao cũng là anh em Thu Phong cũng không giấu nó nữa mới nói ra.

"Thế này, giấc mơ của anh..."

Thực ra giấc mơ Thu Phong hay gặp không phải là con ác mộng bình thường, nó như nằm trong tâm trí anh, anh thấy rất rõ cũng cảm giác rất là chân thực.

Trong giấc mơ đó anh thấy mình đang nói chuyện với một người to lớn, nếu so ra người này phải to gấp bốn năm lần anh.

Người đó ngồi trên một cái ghế hình đầu lâu, không phải đầu lâu con người mà là đầu lâu của những con dê với cái sừng cong sắc bén.

Trong giấc mơ anh còn thấy xung quanh anh đứng rất nhiều người. Rõ nhất là mười hai người đứng xung quanh anh với đủ loại ánh mắt từ chán ghét, thương hại cho đến sát xa cầu xin.

Phía dưới nữa anh thấy hàng ngàn bóng người, không nói đúng hơn những thứ đó chỉ có hình người còn khuôn mặt đến da dẻ đều là những thứ kì dị đến đáng sợ.

Lúc đó anh mơ thấy cuộc trò chuyện của mình với người ngồi trên chiếc ghế, người đó nói anh quá yếu rồi tống anh vào một hồ nước toàn máu.

Giấc mơ như vậy cứ lặp đi lặp lại liên tục không theo bất cứ một chu kì nào.

Ban đầu giấc mơ đó đối với anh như con ác mộng bình thường, cảnh tượng đó cũng mờ nhạt.

Đến khi anh mơ thấy quá nhiều, cảnh tượng càng lúc càng rõ điều đó làm anh cảm thấy lo sợ.

Không phải do bản thân anh nghĩ nhiều, nhưng anh có cảm giác mình không phải ở đây, theo anh nghĩ là vậy, chính bản thân anh cũng không rõ cái cảm giác này.

Cứ như vậy Thu Phong kể ra hết cho Thiên Long nghe, kể cả cảm nghĩ của mình ra cho Thiên Long.

Dù anh biết chuyện này rất khó tin, dù có nói ra cho Thiên Long nghe cũng không nghĩ nó sẽ hiểu được.

Anh nói ra chỉ để nhẹ lòng mà thôi.

Có lẽ đúng như Thu Phong nghĩ, sau khi nghe xong Thiên Long vẫn cứ im lặng không nói gì.

Cứ thế cho đến bốn giờ sáng, Thu Phong cày hết một gói thuốc thì mới đi vào ngủ.

Riêng Thiên Long vẫn còn đứng đó đang không biết nghĩ cái gì.

Có lẽ không ai biết rằng chính lời nói của Thu Phong ngày hôm nay, những lời nói mơ hồ cùng tất cả trọng trách Thu Phong giao cho cậu trước đó.

Chính những việc đó đã tạo ra một con người còn mạnh mẽ hơn cả Thu Phong lúc này, thậm chí còn máu lạnh hơn cả anh trai mình.

Chuyện đó như thế nào thì để sau này hãy nói.

.....

Cuối cùng tết cũng đã tới, khắp nơi mọi người về với gia đình mình.

Tuy nhiên vẫn có vài người không có gia đình để về và tới ăn trực nhà người khác.

Kể đó không ai khác chính là Nhượng Y, khuya mừng một tết Thu Phong vừa mới xông đất xong thì đã thấy Nhượng Y xách theo gói quà to đùng đỏ chót bên người.

Bình thường Nhượng Y đến kiểu này chắc chắn Thu Phong không ngần ngại mà đuổi về, nhưng đây lại là căn hộ của nàng, mẹ con Thu Phong chỉ tới ở đờ vài tháng mà thôi.

Thế là từ mừng một đến mừng hai Nhượng Y cảm rỗi cả ngày ở chỗ Thu Phong, dù sao tết cũng không có gì làm, nàng liền cảm mông ở đây cũng không có vấn đề gì.

"Này trả đây... tết nhất đừng để tôi chửi nhà..."

Thu Phong hét lên với Nhượng Y đang đứng trên ghế salon dành lon bĩa của anh, hôm nay là sáng sớm mừng hai có lẽ sẽ có nhiều người tới đây chơi.

Nói thì nói vậy thực chất người tới chơi cũng chỉ là năm trăm anh em nhà Hắc Long bang mà thôi.

Đang mãi dành giết lon bĩa với Nhượng Y, cô nàng lè lưỡi khoái chí vì chọc được Thu Phong thì lúc này ngoài cửa vang lên tiếng chuông.

"Ting tong... ting tong..."

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Sài Gòn

"Ủa Hải, chị Hương?"

Thiên Long từ trong nhà chạy ra mở cửa liền bắt gặp hình ảnh của Hà Hải và chị nó.

Bên trong căn hộ Thu Phong đang dành giết lon bĩa với Nhượng Y thì nghe được hai chữ "chị Hương".

Ngay lập tức anh dừng việc đùa giỡn với Nhượng Y lại chạy ra cửa đón Thu Hương tới.

"Anh Phong..."

Vừa thấy Thu Phong đi ra, Thu Hương liền kêu lên một tiếng, thấy vậy anh gật đầu cười nhẹ nhàng nói:

"Vào đi em"

"Dạ"

Dạ một tiếng Thu Hương xách bịch hoa quả lên, thấy vậy Thu Phong liền nhanh tay xách dùm

"Đưa anh"

Nói xong Thu Phong xoay người đi vô trước.

Lúc này Nhựt Y cũng tò mò xem coi ai tới thì bất gặp một cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp đang đi theo sau Thu Phong.

Đúng lúc Nhựt Y bất gặp ánh mắt của Thu Hương đang nhìn mình.

Hai người nhìn nhau chưa đến hai giây thì Thu Hương cúi đầu chào Nhựt Y một cái.

Bộ dạng Nhựt Y lúc này ăn mặc hờ hang mang lấm phong trần, trên tay còn cầm thêm một lon bia, thấy Thu Hương chào mình Nhựt Y cũng gật đầu chào lại một tiếng.

Song Nhựt Y quay đầu chạy thẳng vô phòng lúc trước cô ở. Căn hộ này có tới bốn phòng, ba mẹ con Thu Phong ở ba phòng khác, phòng trước của Nhựt Y vẫn giữ nguyên.

Thấy Nhựt Y chả nói chả rằng liên tuột một phát vào phòng, Thu Phong còn tưởng cô nàng này chắc đang nghĩ cái gì đó.

Thật ra không phải như Thu Phong nghĩ, lúc này Nhựt Y mặc mỗi quần thun màu đen sát háng, với chiếc áo dây cũng màu đen, cơ thể cô lúc đó gầy như lộ ra hết.

Cô cố tình mặc vậy để quyến rũ Thu Phong, nhưng bây giờ có người ngoài tới làm cô phải ăn mặc đàng hoàng lại.

Đặt đồ xuống dưới bếp xong xuôi, Thu Phong đi lên bất gặp Thu Hương đang lì xì cho thằng em mình.

"Chị lì xì em nè Long"

"Dạ em cảm ơn chị"

Thiên Long nhận bao lì xì xong tuột thẳng vào phòng mẹ mình gọi bà ra chơi với chị dâu tương lai của nó. Hà Hải thấy Thiên Long cũng chạy đi, nó cũng muốn tiền lì xì từ mẹ Thiên Long, nhưng Thu Phong nó lại không mong chờ gì lắm.

Thấy mặt mày Thiên Long hơn hờ Thu Phong liền cười kéo Thu Hương vào lòng nói

"Nó lớn rồi em lì xì nó làm gì?"

Có vẻ một đoạn thời gian hơn nửa tháng không gặp, Thu Hương có cảm giác không quen khi bị Thu Phong ôm như vậy.

Nàng gõ vào ngực anh một cái rồi nói:

"Ồ đây là nhà anh đó, mẹ anh thấy là chết. Buông em ra đi..."

Nghe vậy Thu Phong cũng không miết cưỡng mà thả Thu Hương ra.

"Mà em lì xì lấy lộc thôi mà, cũng lì xì cho em anh chứ cho anh đâu. Plè"

Nói xong Thu Hương lè cái lưỡi nhỏ nhắn ra trên Thu Phong một cái rồi chạy tuột vào bếp lấy nước.

Đoạn thời gian Thu Phong đi Đà Lạt luyện tập cho Thiên Long, lúc đó Thu Hương cũng thường hay lên đây nói chuyện phiếm rồi cùng ăn cơm với mẹ của anh cho đỡ buồn.

Bởi vậy giờ cô cũng quá quen thuộc với căn hộ này.

Khoảng thời gian đó Nhựt Y cũng hay lên nhưng có điều cả hai cô nàng dường như không hẹn mà thay phiên nhau đến.

Lúc đó mẹ Thu Phong ở nhà cũng hết ý với thằng con trai mình, bà cũng không quan tâm chuyện yêu đương của nó nhưng quen ai thì dứt khoát một người thôi.

Dù vậy mẹ anh vẫn chưa có thời gian ngồi lại tâm sự với anh.

Một lát sau Thu Hương làm một ca nước ngọt đem lên.

Lúc này Nhựt Y cũng mặc lại một bộ váy bó sát người màu trắng từ trong đi ra.

Thấy Thu Phong ngồi cùng một chỗ với Thu Hương.

Dù bình thường Nhượng Y mặt rất dày nhưng cô vẫn không biết quan hệ giữa hai người này như thế nào, nếu chọc nhàm chỉ tổ rước họa.

Thế là Nhượng Y an phận ngồi phía đối diện.

Thấy Nhượng Y ngồi xuống Thu Phong liền quay sang giới thiệu.

"Đây là Nhượng Y đồng nghiệp ở công ty anh, cũng là bạn anh, căn hộ này anh ở nhờ nhà cô ấy"

"Còn đây là Hương, bạn gái tôi. Hai người làm quen đi"

Thu Phong vừa giới thiệu xong câu cuối cùng liền cảm thấy có gì đó không đúng.

Dường như không nghe câu cuối của Thu Phong, hai cô nàng ngồi đối diện nhau ánh mắt bắt đầu xoẹt ra những tia điện.

Lúc này không khí tết đang âm ập bỗng giảm xuống vài độ.

Thu Phong cảm thấy mình đã sai khi giới thiệu hai cô nàng này với nhau, anh định đứng lên nói chuyện thì lúc này Nhượng Y đã đứng lên trước chồm người về phía trước ra dấu bắt tay với Thu Hương:

"Chào em, chị là người làm công cho công ty anh ấy. Hân hạnh được gặp em"

Bỗng Nhượng Y thay đổi thái độ làm Thu Hương không biết thế nào cho phải liền đứng lên bối rối bắt tay với Nhượng Y đáp:

"Dạ chào chị, em tên Hương"

"A..."

Bỗng Thu Hương a nhẹ lên một tiếng, vì bây giờ Nhượng Y đang vịn vào bàn tay của nàng với ánh mắt cực kì dâm dăng.

Thấy vậy Thu Phong liền cầm tay hai người đó gạt ra rồi nói:

"Được rồi mẹ ra kia..."

Nghe Thu Phong nói hai cô gái cũng đã nhìn thấy mẹ Thu Phong đi tới.

Thừa dịp đó Nhượng Y nói khẽ một câu với Thu Hương:

"Tay em mịn lắm, chị còn thích nữa huống chi anh chàng ngốc này. Em cứ được hấn là hay đấy"

Nghe một câu khó hiểu từ miệng Nhượng Y, Thu Hương thầm nghĩ không phải hai người là kẻ địch sao? Tại sao cô ta lại nói tốt mình?

Dò khó hiểu nhưng mẹ Thu Phong cũng tới rồi. Thu Hương quay qua chào một tiếng rồi cùng bà ngồi xuống cạnh Thu Phong.

Mẹ Thu Phong xuất hiện làm cục diện khó xử vừa nãy cũng nguôi ngoai đi phần nào.

"Hương tới chơi đấy à? Năm mới công danh sự nghiệp thành công nha cháu"

"Dạ, chúc cô năm mới tiền lộc đầy nhà an khang thịnh vượng ạ"

Mẹ Thu Phong thấy Thu Hương liền nói một câu chúc mừng năm mới, Thu Hương theo đó lễ phép chúc lại.

Lúc này tất cả mọi người cũng đã ngồi xuống, mẹ Thu Phong sai anh xuống lấy đồ ăn vặt tết lên tiếp khách.

Thấy vậy Nhượng Y với Thu Hương cùng đi theo.

Lúc này ánh mắt hai cô nàng nhìn nhau vẫn mang vẻ dè chừng, Thu Phong đứng cạnh đó cũng lắc đầu.

Bây giờ anh chỉ thầm mong Nhượng Y có chuyện đi thì quá tốt.

Không phụ lòng Thu Phong, ngoài cửa bây giờ lại vang lên tiếng chuông.

Ngay lập tức mặt mày anh hớn hờ ra mở cửa, không cần biết ai tới chỉ cần có người là được.

"Tụi mày thấy tao đẹp trai không?"

"Đẹp con khi!!"

"Tết nhất thích chửi nhau à, khen tao tiếng chết ai?"

"Sự thật..."

"Thôi thôi, tới nhà đại ca bớt gây chuyện"

Vừa mở cửa ra Thu Phong đã nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài.

"A! Đại ca ra rồi kìa"

Thu Phong vừa mở cửa chưa kịp phản ứng đã bắt gặp hình ảnh Ngọc Bảo xuất hiện trước mặt mình.

Nhìn ra sau Ngọc Bảo, Thu Phong mới thấy các đầu xỏ Hắc Long đã xuất hiện đầy đủ trước mặt.

Lúc này tất cả bỗng đồng thanh nói to:

"Chúc đại ca năm mới phát tài..."

"Ha ha ha ha ha... vào thôi anh em"

Chúc xong cả đám hôn hờ cười hô hô song tự ý đi qua Thu Phong bước vào căn hộ.

Mặt Thu Phong đang cứng đờ không biết phản ứng như thế nào bỗng cả đám đã đi vào trong, ngay lập tức anh dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra căn, nhấn mặt gần giọng nói:

"Đi vào trong giữ mồm giữ miệng, có mẹ tao trong đó, thằng nào xưng hô bậy bạ tao vả chết. Rõ chưa?!"

Năm mới gương mặt Thu Phong lúc này bỗng trở nên khó coi, thấy vậy cả đám tuy miệng vẫn cười nhưng lại nghiêm túc gật đầu.

Thấy vậy Thu Phong mới an tâm đóng cửa đi theo.

"Chào bác..."

"Chào cô..."

Các hợp âm không đồng đều vang lên bên tai mẹ Thu Phong.

Tưởng là bạn con trai tới chơi, bà cũng đứng dậy mặt mày niềm nở đón tiếp.

Cũng may trong quá trình những tên đầu xỏ này tới chơi không gây ra chuyện làm Thu Phong cũng thầm thở phào.

Vì vụ Thu Phong làm đại ca hắc đạo mẹ anh chưa hề hay biết chuyện này. Và bà cũng không thích Thu Phong dính líu vào, do có cái gương của ba anh lúc trước.

Chẳng may thằng nào nói một tiếng "Đại ca" thì Thu Phong không ngần ngại ném thẳng đó từ tầng mười phá không mà bay.

Sau khi đám vô tích sự này về, thì những nhân vật to lớn như ông Hoàng, Đức Công, Văn Mạnh, thậm chí có vài nhân viên công ty của anh tới thăm chúc tết.

Cứ vậy thời gian mấy ngày tết lần lượt trôi đi.

Đây cũng là lúc anh hành động, như đã nói ở trước, qua tết Thu Phong sẽ cài thể lực vào hắc đạo Sài Gòn để phát triển dần dần.

Cái gì tới rồi cũng sẽ tới.

Quận bốn Sài Gòn.

Đây là cái nơi "Long tranh Hổ đấu" giữa các thế lực ngầm lớn nhỏ liên tục xảy ra tại đây.

Bước chân xuống quận bốn, Thu Phong xách theo chiếc ba lô quân đội vừa phải.

Theo sau anh hơn ba mươi người cùng bước xuống.

Đứng bên cạnh Thu Phong lúc này lần lượt là Hà Hải và Phi Hùng.

Tiếp đó là ba mươi tiểu đệ Hắc Long bang được sàng lọc mà ra.

Mỗi người trong số ba mươi người này đều có nghĩa khí cực tốt, cộng với mỗi người trong đây một đều có thể cân hai.

Tạm biệt bác tài xế xe, Thu Phong dắt theo hơn ba mươi người đi đến một mảnh đất vừa được xây lên gần chợ Xóm chiều Quận bốn.

Mảnh đất này được Thu Phong mua lại trước tết, ở đây gần khu dân cư cũng như gần những thắng trời oi đất hơi thích kiếm chuyện.

Trước tết Thu Phong cũng đã cho xây vài gian phòng trọ đơn giản và vài cửa hàng bi da.

Thậm chí phía sau gian phòng trọ còn có sân đá gà, bi sắt. Tiếp đó là một quán cafe sân vườn nhỏ, nơi này Thu Phong dùng để thu thập thông tin tạm thời. Bởi vì ở đây anh không quen biết ai, chỉ có thể moi thông tin từ những kẻ nhiều chuyện mà thôi.

Sâu tí nữa là một nơi Thu Phong dùng để dành mở sòng bài.

Tất nhiên mọi thứ Thu Phong đã cho người chuẩn bị từ trước, bây giờ chỉ có việc tới và sắp xếp người mình đi làm.

Thu Phong cũng phân chia ra cho từng người đi theo.

Người thì tiếp quản quán bida, người thì làm cò kiếm khách chơi đá gà, đánh bài, người cai quản khu phòng trọ, thậm chí Thu Phong còn tính thuê người mở một quán nhậu lề đường để dân quanh đây tới tụ tập nhậu nhẹ để dễ sinh sự.

Mục đích lần này Thu Phong tới là làm quen với dân cư nơi đây, hoặc đơn giản sinh sự rồi lôi kéo những thanh niên trai tráng chưa thuộc bất cứ phe lớn nhỏ nào.

Từ từ anh sẽ khuếch trương thế lực bản thân ở đây lên.

Nói thì sơ sài dễ dãi như vậy nhưng thực chất công việc này cũng mất tới mấy năm mới có gót chân đứng trên đất Sài thành.

Trong một tuần Thu Phong đã đưa mọi thứ vào quỹ đạo kinh doanh.

Tuy là lổ nặng nhưng Thu Phong chẳng quan tâm, cái anh cần là cái phía sau chứ không phải tiền tài phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Kẻ bị chém !

"Đá đá đá! Cồ lên, cồ lên..."

"Đá chết mẹ nó... mày thua bố làm thịt mày"

"Bạch bạch, bạch bạch bạch..."

"Đá nó, hay... thắng. Tao thắng rồi ha ha ha"

"Mẹ nó lại thua!!"

Giữa cái trưa nắng gắt ở quận bốn. Trong một con hẻm nhỏ, nơi đó có khá nhiều người tụ tập xoay quanh lại với nhau trên một mảnh đất trống.

Dường như cái ánh nắng buổi trưa này không làm con người ta mất nhiệt huyết. Con người vẫn cứ xoay quanh hò hét cổ vũ cái gì đó.

Đi lại gần thì ta mới thấy những người đó đang tổ chức đá gà.

Và hiển nhiên nơi tổ chức đá gà này là địa bàn của Thu Phong.

Lúc này giữa sân có hai con gà, một con nằm bẹp xuống thở những hơi thở yếu ớt. Còn con còn lại ngửa cổ lên trời gáy to một tiếng thị uy cho chiến thắng của mình vừa nãy.

Thắng bại đã rõ, hai kẻ lấy gà mình ra đá nhau bước ra ôm lấy gà của riêng mình về.

Kẻ thắng thì cười toe toét nói:

"Nào chung tiền thắng đi"

Kẻ thua mặt như mất mấy miếng thịt đau đớn ỏi tiền ra.

Phi Hùng đang đứng ở một góc thấy cảnh này cũng cười vui vẻ một hồi. Hẳn lúc trước là một người cọc tính, nhưng từ khi đi theo Thu Phong làm việc cho anh khiến hắn tiếp xúc được nhiều anh em xương máu hơn. Tính tình cũng dần dần thay đổi.

Tính tới nay đã được một tháng nhóm người Thu Phong có mặt tại Sài thành này.

Một tháng qua công việc làm ăn dường như quá suông sẻ. Hầu như họ không gặp ai đến sinh sự kiếm chuyện.

Phải chăng cũng chỉ có vài thằng cha nhậu nhẹt vô rảnh hơi đi đâm nhau song cũng bị Hắc Long bang đập cho một trận như tử.

Tuy vậy mấy chả ngày hôm sau vẫn xách mông tới nhậu như không có chuyện gì xảy ra.

Mấy chuyện nhỏ nhặt này Thu Phong cũng biết nhưng không đáng quan tâm.

Lúc này anh đang đi với Thu Hương tới một quán ăn bình dân.

Tuần trước Thu Hương đã kết thúc kì nghỉ phép của mình và đã lên thành phố tiếp tục công tác. Trên đây cô ở một căn hộ nằm trong quận Bình Thạnh.

Tất nhiên Hà Hải cũng đã chuyển tới ở căn hộ của cô, có điều thằng bé mặc dù chuyển học bạ lên đây nhưng vẫn thường xuyên lui tới chỗ Thu Phong.

Trong quán ăn, Thu Phong kêu vài món lên cùng Thu Hương ăn cơm trưa.

Thật sự Thu Hương nàng rất bất ngờ khi biết Thu Phong chuyển lên đây công tác. Mặc dù nàng chả biết anh làm gì cả và cũng không hỏi nhiều, nàng chỉ biết Thu Phong ở đây với nàng là nàng vui rồi.

Lúc cả hai ăn cơm xong gọi tình tiền:

"Anh ơi tính tiền dùm em cái..."

"Tới ngay tới ngay..."

Chủ quán nghe Thu Phong gọi liền chạy lại.

Nhìn qua phiếu đã ghi một hồi ông chủ quán nói:

"Của hai em hết một trăm sáu"

Một trăm sáu cũng không tính là mắc, bởi vì Thu Phong gọi khá nhiều món ăn gia đình, từ canh, thịt, cá đều có đủ cả.

Thu Phong đang móc bóp ra thì bàn bên cạnh kêu lên với khẩu âm người Bắc:

"Tính tiền bàn này luôn đi anh"

Ông chủ quán nghe vậy vẫn đứng đó nhìn qua một vài giây rồi lên tiếng:

"Ba trăm hai!"

"Ủ ba trăm.... Cái quái gì ba trăm? Món tao gọi cũng giống món bàn này mà sao lại ba trăm hai, mày đùa tao à?"

Vị khách người Bắc bỗng đứng lên mắng vào mặt ông chủ quán cơm. Tên này có thân hình khá béo, lúc hắn đứng lên làm mờ trên cơ thể rung động như một con sóng nhìn rất hài hoà.

Vị khách này vốn là người Hà Nội, từ ngoài đó vào trong đây du lịch, không ngờ vừa ăn một bữa cơm đã bị chém gấp hai lần làm hắn không thể nào im lặng được.

Ông chủ nghe vậy cũng không nóng mà nhẹ nhàng nói một câu:

"Tất nhiên, mày người Bắc thì tao tính mày gấp hai lần thôi. Ở đây tao đâu ghi giá, thích thì lên phường"

Tên khách mập mạp nghe vậy liền giận run lên nói:

"Thời đại nào rồi còn phân biệt Bắc Nam?"

Lúc này ông chủ lại nói thêm một câu:

"Góm, bố nói thì hay lắm, lần trước tao đi ra Hà Nội chơi ngắm hồ Gươm ở đó. Đi ăn dân mày chém tao gấp ba lần, tao chém mày hai lần là nhân từ lắm rồi. Trả tiền hay không nói một tiếng?"

Tên khách nhân mập mạp nghe vậy mới im bặt, quả thật thế kỉ hai mốt rồi không còn phân biệt vùng miền nữa nhưng người ta bị tính gấp ba khi tới chỗ mình, mình tới chỗ người ta bị tính gấp hai cũng là lẽ đương nhiên.

Tên mập tuy bức mình nhưng không dám hó hé liền móc tiền bóp ra trả xong quay người bỏ đi.

Thật ra trùng hợp ông chủ quán cũng gặp dân kinh doanh, tên mập đó buôn bán ở chỗ hắn cũng hay chém khách ngoại tỉnh với giá cắt cổ, bởi vậy nên hắn mới an phận trả tiền.

Chứng kiến cảnh tượng vừa rồi Thu Phong cũng lắc đầu cười trừ. Quan hệ Bắc Nam chưa bao giờ gọi là hết.

Giải quyết xong vị khách kia ông chủ quán lại quay đi vào trong quán.

Thấy vậy Thu Phong liền kêu lên:

"Anh ơi bàn em chưa tính tiền..."

Vừa nói Thu Phong liền cầm tiền ra đưa về phía ông chủ quán, thấy vậy ông chủ quán quay lại đi về phía Thu Phong.

"Hai đứa em cầm lấy đi, coi như thằng mập vừa rồi trả cho tụi em, anh không lấy đâu"

Thu Phong lại đẩy tiền về phía chủ quán nói:

"Anh cầm đi, bọn em ăn không trả ngại lắm"

Ông chủ lại xua tay nói

"Không việc gì phải ngại, coi như bọn em được lộc đi"

Vừa nói ông chủ vừa xách ghế lại ngồi chung bàn với Thu Phong.

Biết ý ông chủ quán muốn kể chuyện cho mình nghe Thu Phong liền hỏi:

"Chuyện vừa rồi là sao vậy anh?"

"Thấy hai đứa cũng dễ thương nên anh mới không tính tiền thôi. Là vậy, lúc trước anh cùng vợ con đi lên Hà Nội chơi, rồi ghé quán cơm ở gần Hồ Gươm. Lúc tính tiền nó thấy anh người Nam tính tiền gấp ba lần người khác. Anh hỏi sao thì thằng chủ quán đó nói mày người Nam nên bỏ mày thích lấy giá gấp ba thì mà làm gì bố mày"

Nghe xong Thu Phong cũng lắc đầu cười ha ha.

Tính ra Thu Phong cũng là người Bắc, do từ khi sinh anh sống ở trong Nam nên nói giọng Nam tới giờ, chứ lúc còn nhỏ anh vẫn nói đặc giọng Bắc.

Ngồi trò chuyện với anh chủ quán một hồi, Thu Phong nhìn đồng hồ thấy cũng khá trễ nên xin phép đưa Thu Hương về trước.

Chở Thu Hương về tới chung cư của nàng Thu Phong liền quanh xe về lại quận bốn.

Đánh xe một hồi Thu Phong đi tới gần chợ Xóm Chiếu.

"Đứng lại thằng chó"

"Đứng lại..."

"Đứng lại cho tao..."

"Chém chết con mẹ nó!!!"

Lúc này ở trước cổng chợ có một đám người trong chợ chạy ra.

Kẻ chạy đầu tiên là một thanh niên to lớn cao mét chín người toàn máu me, theo sau hắn gần ba mươi con người cầm đao kiếm bóng loáng dí theo hô lên một câu vô dụng nhất hệ mặt trời "Đứng lại".

Người thanh niên to con vừa chạy vừa tông vô các sạp hàng bày bán lề đường, hắn cũng tiện tay cầm đủ thứ nhất được trên đường ném về phía sau.

Chứng kiến cảnh tượng trên Thu Phong vốn không quan tâm đang định đi tiếp thì mới nhớ ra tự anh tới đây là để kiếm chuyện mà.

Thế là Thu Phong dùng xe chạy theo đám người đó.

Do ngược đường nên Thu Phong quành xe chạy ngược chiều luôn cho nhanh.

Khổ nỗi đường quá đông, Thu Phong lại đi ngược chiều nên tốc độ cũng chỉ bằng lũ người chạy bộ kia.

Lúc này tên thanh niên người toàn máu lại chạy thộc mạng vô một con hẻm, thấy vậy Thu Phong liền mỉm cười một cái dùng xe lại rút điện thoại ra.

"Alo, Hùng à?"

"Em nghe đại ca?"

"Có một thằng đang bị dí chém chạy vào hẻm mình, cứu nó!"

Nói xong Thu Phong tắt máy, sau đó anh làm một điều hết sức buồn cười.

Anh nhấc bổng cả chiếc xe máy lên bước qua làn đường chắn ngang, sau đó anh đặt xe xuống chạy tò tò vào trong hẻm.

Chạy được một đoạn tới khu của mình Thu Phong thấy mấy chục người cầm đao kiếm đứng đó.

Cẩn thận đậu xe sát mép tường rồi Thu Phong đi bộ tới sau lưng những tên cầm hàng.

Đa số những người này toàn dưới mét tám nên Thu Phong nhón chân lên một tí thấy được Phi Hùng tay đang cầm một thanh đao đứng trước mặt tên thanh niên to con người toàn máu.

Trong hẻm bắt đầu ủa ra hơn ba mươi người, cộng thêm vài thanh niên đang đá gà, thực bida hay đánh bài cũng chạy ra ngóng tình hình.

Dù đứng sau lưng đám người dí chém tên kia nhưng dường như bọn chúng không quan tâm đến Thu Phong, thấy người của mình cũng ra đông đủ Thu Phong cũng không buồn quan tâm mà mở cửa sắt của dãy phòng trọ ra sau đó dẫn xe vào trong phòng mình.

Đóng cửa sắt lại Thu Phong ngồi chồm hổm từ trong dãy phòng trọ chống cằm nhìn ra ngoài.

Coi như hôm nay anh là kẻ hóng chuyện.

Lúc này quay tới Phi Hùng đang cầm đao đứng đối diện đám người kia.

"Nghe nói tụi mày mới tới không biết gì thì cút chỗ khác cho bọn tao lòi thằng này về"

"Đ**"

Phi Hùng trưng khuôn mặt của mình ra chửi một câu.

"Con mẹ mày..."

"Bựp..."

Tên đứng nói chuyện với Phi Hùng bỗng chửi lên một câu liền lao lên chém nhưng ngay lập tức bị Phi Hùng đập ngược trở lại.

Nhìn đầu gãy in trên áo tên thanh niên kia tức mình đứng dậy quát:

"Lên đi sợ con mẹ gì bọn chó đẻ này"

Dứt câu hơn ba mươi người ủa lên, bên phía bang Hắc Long cũng ủa lên theo.

Lúc này cảnh tượng chém nhau diễn ra loạn xạ ngẫu, thậm chí có vài chiếc ghế nhựa phá không mà bay, gạch bốn lỗ, li nước, bàn ghế cũng bay tứ tung theo.

Những thứ đang bay vèo vèo ấy chính là do những người không thuộc thành viên bang Hắc Long, bọn họ chỉ tới đây để chơi cũng không biết chuyện gì xảy ra nhưng dù sao đây cũng là nơi ăn chơi của họ nên họ cũng giúp một tay và hiển nhiên vẫn không lao vào đánh giúp.

Phải chăng có vài kẻ lợi dụng chạy vào đập một phát rồi lại chạy ra cho hết chuyện.

Lúc này tên thanh niên người toàn máu mẹ trên tay cũng đã cầm một thanh đao do Phi Hùng vừa đưa lúc nãy nhảy vào tham chiến.

Một mình Phi Hùng đã có thể đánh một lúc năm sáu người, vậy mà tên kia toàn thân bị thương vẫn còn sức một cân năm không hề thua kém Phi Hùng.

Lúc này cuộc ẩu đả nghiêng về một phía, các thành viên Hắc Long bang mang theo lên đây tên nào cũng thuộc loại máu mặt nên dễ dàng giải quyết bọn

tạp nham trước mặt này đây.

Thấy bên mình đã gần một nửa người gục xuống, một tên có vẻ là đứng đầu hô lên:

"Rút..."

Ngay lập tức kẻ đồ người diu thi nhau chạy ra khỏi hẻm.

Cảnh tượng ngược lại diễn ra, ban đầu những tên này hùng hổ xách đao chém người, bây giờ cũng hùng nhưng hùng cầu cong đuôi chạy nhanh hơn cả chó.

Dí được một đoạn mười mét Phi Hùng bất gặp Thu Phong đang ngồi chống cằm ngó nghiêng ra ngoài liền hô một tiếng:

"Đừng đuổi nữa, kệ bọn nó!"

Lúc này một tiểu đệ Hắc Long nghe vậy quay đầu lại nói:

"Không dí bọn nó nữa bọn nó kéo người lại thì sao anh Hùng?"

"Mấy tính chém chết bọn nó à?"

"Em em..."

Bị Phi Hùng chửi cho một câu tên tiểu đệ im bặt.

-Lời bé tác: Cái vụ Bắc Nam ở trên là có thật, mình thấy vui nên cho vào chứ k có phân biệt vùng miền đâu, đừng chửi tác tội tác. Tác cũng nửa Nam nửa Bắc T.T

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Trọng Nghĩa

Sau khi đám người kia bị các anh em Hắc Long đuổi đánh thì lúc này Thu Phong mới từ trong dãy phòng trọ đi ra.

"Leng keng.."

Đúng lúc này tên được Thu Phong cứu bắt thình lình lăn ra té ngất xỉu đánh rơi cây hàng trên tay xuống.

Thu Phong bước ra nhìn xuống hắn, từ trên mặt cho xuống đến chân chỗ nào cũng toàn là máu, áo cũng rách tươm không biết là bị bao nhiêu vết chém trên người.

Thấy vậy Phi Hùng liền quay qua hỏi Thu Phong

"Giờ làm gì thằng này đây anh Phong?"

"Giờ đưa đi bệnh viện cũng không được..."

Thu Phong nghĩ trong đầu một lúc lâu sau mới mở miệng nói:

"Được rồi cứ đưa nó vào trong cầm máu vết thương trước đi, để tao đi kiếm người khâu vết thương lại"

Nói xong Thu Phong móc điện thoại ra gọi cho ai đó.

Nửa tiếng sau Thu Phong tới một căn phòng có vết máu kéo dài từ bên ngoài vào tới trong.

Đạp lên vết máu anh đẩy cửa bước vào.

Lúc này có ba bốn người đang ở trong phòng đứng lên chào Thu Phong một cái rồi tiếp tục công việc của mình.

Bên trong phòng khắp nơi toàn nước pha lẫn với máu. Trên chiếc giường duy nhất đang nằm một người vót đầy vết thương hở miệng cực kì kinh người, có vài chỗ thậm chí lưng không thấy được điểm nông.

Tên nằm trên giường đó chính là tên Thu Phong vừa cứu lúc này.

Nhìn mớ vết thương trên người kẻ này Thu Phong cũng thầm gật đầu tán thưởng, bị thương như vậy mà vẫn còn sức đánh lại năm sáu người thì quả thật kinh khủng.

Lúc này điện thoại Thu Phong bỗng reo lên:

"Alo?"

"Alo, anh Phong đúng không ạ?"

"Ừ!"

"Bên em cho đã cho người tới chỗ anh, họ đang đứng bên ngoài, anh có thể ra dẫn họ vào"

Nói xong đối phương cúp máy.

Một lát sau khi nghe điện thoại Thu Phong đi ra ngoài song đi vào lại dắt theo ba người mặc đồ trắng.

Ba người mặc đồ trắng ấy chính là một vị bác sĩ và hai cô y tá trẻ.

Vị bác sĩ dường như đã quen với cảnh tượng này, vừa thấy bệnh nhân nằm trên giường liền lên tiếng đuổi hai thành viên Hắc Long đang chăm sóc người:

"Hai anh tránh ra để tôi xem tình hình hẳn"

Nói xong hắn tiến tới ngồi trên giường quan sát các vết chém trên người bệnh nhân mà âm thầm tặc lưỡi.

Lúc này hắn quay qua nói với hai cô y tá còn không dám đi vào cửa đang đứng run cầm cập ở ngoài.

"Hai cô kia đi vào đây nhanh lên, muốn bị thôi việc à?"

"Dạ"

"Dạ"

Ngay lập tức hai cô y tá liền nhanh chân xách hai giỏ cứu hộ chạy vào.

Lúc này họ đang nghĩ bản thân mình đến hang ổ xã hội đen và đang chữa bệnh cho thành viên của nhóm người này nên mới run như vậy.

Sau đó bác sĩ lại nói:

"Hai cô chuẩn bị đồ nghề cần thiết đi, chuẩn bị phẫu thuật"

Nói xong vị bác sĩ đứng lên nói với Thu Phong bằng giọng cung kính:

"Tôi có thể phẫu thuật cho bạn của anh được không, anh ta có vài phần thịt bị nát cần cắt bỏ, nếu không sẽ rất nguy hiểm"

Nghe vậy Thu Phong liền gật đầu nhẹ một cái, thấy thế bác sĩ liền bắt tay vào việc.

Thậm chí ông còn không kêu mấy người hiện đang đứng trong phòng ra ngoài.

Khi này Thu Phong gọi điện thoại là gọi trực tiếp cho lão Đức Công, hỏi lão có quen bác sĩ nào trên đây không có người bên anh bị chém không tiện đưa ra bệnh viện.

Tuy Thu Phong cũng bị chửi một câu việc nhỏ vậy cũng nhờ lão, nhưng lão tự thân gọi điện cho viện trưởng một bệnh viện cao cấp nằm trên quần một.

Lão viện trưởng đó còn phải xu nịnh ông Đức Công, nên lão viện trưởng trực tiếp gọi bác sĩ thân cận nhất dẫn theo hai y tá đến tận nơi Thu Phong, còn dặn là không được làm trái ý Thu Phong dù chỉ một chi tiết nhỏ.

Về phần Thu Phong anh cũng không để ý chi tiết này lắm.

Nhưng thấy mấy tên đàn em mình đang tò mò nhìn bác sĩ phẫu thuật liền nói:

"Tụi mày ra ngoài hết đi, đừng làm phiền bác sĩ"

"Dạ"

Những tiếng dạ không đồng đều vang lên, mấy tên đàn em liền lần lượt ra ngoài.

Thu Phong cũng đi ra và đóng cửa lại.

Tới quán cà phê đối diện dãy phòng trọ Thu Phong lấy ra một chai nước suối ngồi xuống làm một hơi thuốc chờ đợi.

"Thằng kia sao rồi anh?"

Phi Hùng từ đâu xuất hiện đặt mông xuống ngồi cạnh Thu Phong nói một câu.

Dường như không quan tâm đến lời nói của Phi Hùng, Thu Phong kéo thêm vài ngao thuốc nữa mới nói:

"Không biết, nhìn nó vậy chắc cũng ổn, thằng này mà khoẻ lại theo bên mình thì cực kì có lợi"

Nghe vậy Phi Hùng cũng gật đầu nói:

"Em cũng nghĩ vậy... Mà tối nay anh tính sao?"

Phi Hùng hỏi như vậy là do tối nay thể nào bọn vừa bị dí chém vừa rồi sẽ quay lại.

Tối đó không biết bọn nó sẽ kéo tới bao nhiêu người, Phi Hùng đang lo số lượng ba mươi người bên mình không thể nào đủ.

Đối với Thu Phong chuyện này anh lại không để vào lòng, anh mở miệng tùy ý nói một câu:

"Đến bao nhiêu cho về bấy nhiêu"

Nói xong anh bỏ mặc Phi Hùng ở đó âm thầm lắc đầu.

Trong đầu Phi Hùng lúc này âm thầm nghĩ Thu Phong thật sự là biến thái. Hắn cũng đang nghĩ có nên học võ thử xem, nhưng rồi lại thôi.

Có bao nhiêu người học võ mà lại được như Thu Phong, không biết Thu Phong phải bỏ ra bao nhiêu cái giá để được như ngày hôm nay.

Nhưng như vậy đối với anh dường như chưa thoả mãn được. Thậm chí bản thân anh không ngừng luyện tập mà vẫn thấy mình quá kém cỏi, cũng không biết vì sao.

Gần một tiếng sau Thu Phong đang đắm đuối được vài quyền trên bao cát thì có một tên đàn em chạy tới báo:

"Đại ca, bác sĩ bảo thằng kia tỉnh rồi kia..."

"Ồ biết rồi!"

"Uỳnh..."

Nói xong Thu Phong nện một quyền vào bao cát, khiến bao cát chứa toàn cát xây dựng bên trong gấp lại làm đôi bay văng lên trời hơn nửa vòng. Sau đó mới quay người đi.

Tên đàn em thấy vậy trợn má há hốc mồm.

Cái bao cát này trong số đàn em bang Hắc Long không ai là không biết.

Bao cát dài một mét hai, nặng hơn một trăm kí. Không như những bao cát khác độn vải hoặc bột gỗ mà là độn cát xây dựng. Phần đáy bao cát phải nói là cứng còn hơn cả bê tông, dù dùng búa tạ nện vào cũng không ăn thua.

Bình thường các tiểu đệ cũng ra đắm thử vài cái cho vui, nhưng đa số không ai luyện võ, chỉ đắm một hai cái là đau hết cả tay.

Bởi vậy khi chứng kiến cảnh này của Thu Phong tên đàn em mới há mồm.

Hắn đang nghĩ quyền kia mà nằm trên người mình chắc cũng nhập viện mấy tháng.

Nhưng không như hắn nghĩ, đòn vừa rồi nếu thực sự nằm trên người hắn thì Thu Phong đảm bảo trăm phần trăm tên tiểu đệ nát hết ngực, dẫn đến nội thương, xương gãy đâm vào cả nội tạng dẫn đến tử vong.

Cũng căn phòng vừa này, khi Thu Phong bước vào thấy phòng đã được lau dọn sạch sẽ không còn vết máu nữa.

Trên giường cũng con người đó nhưng toàn thân bây giờ khắp nơi đều là vải trắng. Có một số chỗ vết máu loang lổ ra nhưng cũng không đánh kể.

Lúc này trong phòng cũng ngập mùi thuốc đến khó chịu.

Từ lúc nào trong đây cũng chỉ còn một cô y tá, vị bác sĩ và cô y tá kia đi đâu không biết, ngoài cô y tá cũng có Phi Hùng đứng sẵn trong này.

Dường như tên băng bó khắp người kia vẫn còn sức ngồi dậy nói chuyện với Phi Hùng cái gì đó.

Đang mãi nói chuyện thì Thu Phong đi tới, Phi Hùng thất vật gật đầu một tiếng:

"Anh Phong..."

"Ừ!"

Lúc này không hiểu sao khi Thu Phong nhìn vào mặt tên bị băng bó thấy hấn lại mở to mắt ngạc nhiên.

Thấy vậy Thu Phong nhìn hấn nói:

"Có chuyện gì à?"

"Mày... mày..."

"Hà"

"Này mày nói chuyện đằng hoàng đi, chính anh Phong đã cứu mày đó"

Phi Hùng thấy tên kia tự nhiên gặp Thu Phong là ngạc nhiên rồi nói năng linh tinh, nên bực mình hấn nhắc nhở tên đó một câu.

Lúc này tên đó nén đau ngồi thẳng người dậy:

"Mày... à không, anh... anh có phải là anh Phúc trong đấu trường ngầm không?"

Lần này tới Thu Phong ngạc nhiên, nếu tên trước mặt này không nói Thu Phong còn quên bản thân lúc trước còn vác mặt này với cái tên giả là Phúc đi quấy tung cái đấu trường ngầm hồi trước tét.

Sau đó Thu Phong nhìn kĩ lại tên trước mặt thấy hấn rất quen mà không thể nào nhớ được là gặp ở đâu liền nói:

"Tùng gặp rồi sao?"

Tên đó liền gật đầu liên tục nói:

"Không những từng gặp mà còn đánh với anh rồi, ở ngay trận đầu tiên, em lúc đó siết chặt lấy người anh rồi bị anh phá ra rồi đánh gục em, anh nhớ không"

Nghe vậy Thu Phong suy nghĩ một hồi lâu, lúc này mặt tên đó xám xịt như mây đen, hấn đang nghĩ bản thân mình hấn phải để lại ấn tượng cho đối phương, ít nhất mình cũng không tới mức quá yếu.

Một hồi sau như nhớ ra được gì đó Thu Phong liền vỗ tay một cái nói:

"Rồi nhớ rồi, cái thằng to to có xăm chữ trên vai đúng không?"

"Dạ là em..."

Không biết sao tên này bỗng ản nói lễ phép, sau đó hấn vạch vai mình ra có hình xăm trên đó. May mắn vết đao chém không trúng dòng chữ "Ồ đòi chơi được tao nè".

Thấy vậy Thu Phong liền vỗ vai hấn một cái cười ha ha nói:

"Tốt, thật sự là mày..."

"A ui... đau"

"Áy chết xin lỗi"

Bỗng Thu Phong vỗ trúng vai hấn một cái, trúng ngay miệng viết thương làm hấn la lên một tiếng.

Cô y tá trẻ bên cạnh thấy vậy liền há mồm ra tính nói gì đó rồi lại thôi, bởi vì lúc này trước khi bác sĩ đi đã dặn người ta không hỏi thì cũng không được nói gì bậy bạ không là rước họa chĩa ai cứu được.

Thấy Thu Phong cũng không chấp nhứt chuyện hồi trước mình vô lễ hấn liền cười ha ha lên khiến khuôn mặt hấn có một vết sẹo dưới cằm trở nên vắn vẹo.

Cười xong hấn mới mở miệng nói:

"Em là Trọng Nghĩa, năm nay hai chín tuổi xin được báo tên với anh"

Nghe vậy Thu Phong cũng cười rồi châm một điếu thuốc đưa cho hắn nói:

"Cầm đi, thật ra tôi đây cũng trẻ hơn cậu chỉ hai lăm hai sáu, nhưng không phải tên Phúc, tôi tên Phong, cái tên trước đó là giả thôi"

"Không, nhờ ơn cứu mạng của anh, em đây nhận anh làm anh, không phân biệt tuổi tác hơn thua..."

Trọng Nghĩa đang nói chuyện thì một đàn em Hắc Long chạy vào trên tay lăm lăm thanh đao bóng loáng còn vết máu đã khô lại kêu lên với giọng gấp gáp:

"Đại ca! Anh Hùng! Bọn kia kéo tới rồi!"

"Ok!"

Phi Hùng đang dựa lưng vào tường ok một tiếng rồi đi ra quay người lại nói với Thu Phong:

"Em ra trước xem sao..."

Nói xong hắn đi mất hút ra ngoài, trừ cô y tá đang run cầm cập xanh hết cả mặt ra lấy điện thoại bấm bấm cái gì đó.

Thì lúc này Thu Phong giật lấy điện thoại trực tiếp tháo pin ra lấy thẻ sim cất rồi trả điện thoại cho cô y tá nói:

"Xin lỗi nhưng cô không được gọi cảnh sát, sim của cô tôi giữ lát nữa sẽ trả lại"

Nói xong anh cất sim vào túi quần trong rồi đi ra ngoài, lúc này bỗng sau lưng vang lên tiếng rầm. "Á..." Cộng thêm tiếng thét của cô y tá.

Quay lại đằng sau Thu Phong thấy Trọng Nghĩa đang ngã xuống giường bò lồm cồm lại phía Thu Phong mặc cho cô y tá đang hết sức kéo hắn lại.

"Anh Phong, chuyện này em gây ra, để em giải quyết, ơn cứu mạng này nếu có cơ hội em sẽ trả. Anh hãy để em đi ra..."

Tâm trạng vui vẻ vừa nãy của Thu Phong bỗng thay đổi, lúc này ánh mắt anh trở nên sắc lạnh nói:

"Đứng lên!"

"Dạ?"

"Hả?"

Cô y tá lẩn Trọng Nghĩa bỗng dạ hả một tiếng, sau đó cô y tá cũng biết ý đỡ Trọng Nghĩa từ từ đứng dậy.

Thấy Trọng Nghĩa đã đứng dậy Thu Phong liền mở miệng nói:

"Bây giờ mày muốn sống hay muốn chết?"

Nghe được một câu khó hiểu từ Thu Phong, tuy vậy Trọng Nghĩa vẫn trả lời:

"Tất nhiên em muốn sống, nhưng không muốn liên lụy..."

"Muốn sống thì đi theo tao, không phải lo gì cả"

"Hả?"

"Đồng ý thì bằng mọi giá tao không để mày chết"

Dường như lúc này Trọng Nghĩa đã hiểu được ý Thu Phong, tuy không biết vì sao nhưng Trọng Nghĩa là được Thu Phong cứu, lời Thu Phong nói hắn cũng gật gù ghi tâm.

Rầm một tiếng, Trọng Nghĩa quỳ rạp xuống đất mặc cho vết thương đang hở miệng hắn bỗng nói lớn:

"Đời này em thề sẽ sống chết làm việc cho anh"

Nói xong hắn cúi đầu xuống dập đầu một cái thật mạnh.

Thấy vậy Thu Phong chỉ cười một tiếng rồi quay người đi, mặc cho Trọng Nghĩa vẫn còn quỳ.

Tuy không biết vì sao nhưng cô y tá chứng kiến cảnh tượng vừa rồi bỗng bật khóc. Có lẽ cô cảm động trước lời nói chân thành của một con người bước

vào đường cùng thể sống chết.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Biết thế nào là ăn hành ?

Lúc này trong con hẻm gần chợ Xóm chiếu đang tụ tập hơn một trăm người cảm đao kiếm bóng loáng đứng trước một dãy phòng trọ.

Đứng đối diện đám người đó chỉ là một con số vòn vẹ ba mươi lăm người, trong đó có Thu Phong đứng đầu.

Trong đám người đó có một tên đứng đầu tướng ta to ngang ngửa Thu Phong với chiều cao một mét tám hai.

Lúc này kẻ đó đứng ra vác một thanh đại đao dài hơn một mét đứng ra dùng vẻ mặt nghênh ngang nói chuyện với Thu Phong:

"Mày là thằng trùm khu này à?"

"Ồ, rồi sao?"

Thu Phong gật gù nhẹ đầu híp mắt khinh thường nói.

Tên to con kia thấy vậy mặt mày trở nên dữ tợn nói:

"Ra xã hội ai cũng là anh em, tao biết mày người mới tới đây nên không đi kiếm chuyện vậy mà mày vô cớ đánh đàn em tao. Liệu hồn đưa thằng kia ra nếu không..."

"Không thì sao?"

Bỗng Thu Phong nói chen ngang vô lời hắn.

Tức giận bản thân bị coi thường tên to con bỗng hét lên một tiếng bắt ngờ quệt một đao ngang mặt Thu Phong.

"Con đi mẹ mày..."

"Xoẹt"

Đao vừa tạt gần tới mặt Thu Phong còn cách chừng hai phân, bắt ngờ Thu Phong đưa tay thẳng lên trời xong anh nhảy lên chân đá vào mặt hắn, tay thành trò thực xuống cây trường đao.

Lúc này cả người Thu Phong tung hất lên trời, đường đi của đao bị Thu Phong nện xuống ngay máng đao gãy làm đôi, tên đó thì lại bị anh đá một phát ngay cổ văng đi năm sáu mét.

"Keng... Rầm..."

"Đại ca"

"Đại ca..."

Đám đàn em của tên đó thấy đại ca mình bị đá văng ra đến cả cây trường đao nặng ha ba chục cân cũng bị gãy ngay lập tức ra đờ.

"Đại ca không sao chứ?"

Một tên chạy vừa tới đỡ tên to con lên, dù bị Thu Phong đá như vậy nhưng hắn vẫn chưa gãy cổ, tuy nhiên đầu có bị trẹo sang một bên.

Hắn im lặng không nói gì đẩy tên đàn em ra, sau đó hắn đứng lên dùng hai tay giữ lấy đầu mình "C-rắc..." Rắc lên một tiếng, hắn bẻ lại cái đầu bị nghiêng của mình nguyên vẹn lại.

Không như mọi người nghĩ, hắn sau khi đứng lên không hề nóng giận mà tấn công Thu Phong, ngược lại mặt hắn trở nên bình tĩnh nói:

"Mày là dân luyện võ?"

Nghe câu hỏi của tên trước mặt Thu Phong chỉ gật đầu nhẹ một cái coi như hắn nói đúng.

Thấy vậy tên to con lại mở miệng nói tiếp:

"Mày thuộc trường phái nào?"

Lúc này Thu Phong mới mở miệng chậm chạp:

"Hỏi người ta thì ít nhất phải giới thiệu trước nhĩ?"

Tên to con cũng không cảm thấy khó chịu trước lời nói này của Thu Phong nên hắn cũng đáp:

"Đức Hữu, võ sinh Tây Sơn Bình Định"

"Thu Phong, võ tạp nham..."

"Phi..."

Thu Phong vừa nói xong bỗng bọn đàn em Hắc Long phía sau anh bỗng phì cười ra một tiếng rồi vội bịt miệng lại.

Quả thật Thu Phong rất biết trêu người, người ta đã nói chuyện đằng hoàng mà còn không nể mặt.

Lý do mà tên Đức Hữu bỗng đứng lên nói chuyện với Thu Phong là vì võ của anh rất giống võ Triệt Quyền Đạo bắt nguồn từ Thiếu Lâm

Bởi vì khi hắn chưa làm một tên lưu manh, lúc đó còn là một con người đam mê võ thuật, đặc biệt là võ Tây Sơn Bình Định.

Thì lúc đó sư phụ hắn có nói một câu "Các con ra ngoài khi gặp các môn sinh Triệt Quyền thì tốt nhất nên làm bạn không nên sinh thù".

Khi hỏi ra thì sư phụ hắn nói cái đáng sợ của Triệt Quyền cũng như cái tên của nó, triệt mọi đòn tấn công của đối phương. Đáng sợ hơn là Triệt Quyền có thể học thêm các môn võ khác để thêm vào cũng như nâng cấp.

Khi một môn sinh phái Triệt Quyền học thêm một loại võ như Karate thì các môn sinh Karate không bao giờ đánh thắng được môn sinh phái Triệt Quyền.

Lúc đó hắn không hiểu lời nói của sư phụ mình, cho đến khi hắn gặp một môn sinh phái Triệt Quyền Đạo.

Khi đánh với người đó, cái đáng sợ không phải là võ Triệt Quyền mà cái trong cái võ của kẻ đó có mang đường nét của Tây Sơn Bình Định, tức là kẻ đó có học võ môn phái hắn.

Do đó Đức Hữu dù mạnh và nhanh hơn nhưng tất cả đòn đánh đều bị triệt toán lại vô tác dụng, thành ra kết quả trận đó hắn thua đậm.

Hắn nghi ngờ Thu Phong thuộc phái Triệt Quyền không phải vì cách đánh của anh mà là vì bước chân của anh, bước chân của phái Triệt Quyền không quá rộng.

Lần này bỗng nhiên Đức Hữu lao lên tấn công Thu Phong mà không nói trước, Thu Phong không nói ra thì hắn sẽ tự mình ép Thu Phong nói ra.

Không như Đức Hữu, Thu Phong dường như biết được ý tên này muốn hỏi ra thân thế của mình, tuy không biết vì sao nhưng Thu Phong không dùng thế đánh Triệt Quyền nữa.

Đức Hữu chạy tới trước mặt Thu Phong liền đưa một chân lên thực hiện đòn đá cao ngay mặt anh.

Theo phản xạ bản thân Thu Phong bỗng tiến tới một bước sát người Đức Hữu làm đòn đá của hắn vô tác dụng.

Đồng khi tiến vào Thu Phong dùng chân tạt ngang qua chân trụ của Đức Hữu.

"Quẹt..."

"Bình..."

Mắt chân trụ Đức Hữu bị ngã ngửa ra sau, nhưng hắn cũng không buông tha Thu Phong liền một bị gạt đó hắn vịn eo trên không sút một cú vào mặt Thu Phong.

Ngay lập tức thấy đòn Thu Phong nghiêng người qua trái né tránh, cùng lúc đưa chân lên gối vào đùi Đức Hữu "Bụp" Một tiếng Đức Hữu văng ra khi cả người còn chưa kịp ngã xuống đất.

"Ràmmmm"

Cả cơ thể Đức Hữu nặng nề ngã xuống đất, vừa ngã xuống ngay lập tức hắn đứng lên lao về phía Thu Phong.

"Khụng~~~~"

"Rầm"

Dường như chỉ đi được vài ba bước Đức Hữu bỗng té đập mặt xuống. Thấy vậy đàn em của hắn liền chạy tới đỡ dậy, thêm vào đó có vài tên cầm đao đứng trước mặt Thu Phong không cho anh tiến tới. Và dĩ nhiên bọn nó cũng không dám lao lên.

Tất cả việc vừa rồi diễn ra chưa tới ba giây, khoảng thời gian Đức Hữu ngã xuống chưa tới hai giây. Nói thì nhiều nhưng thời gian cũng chỉ như vậy.

Bỗng giọng Đức Hữu hét lên:

"Tụi mày tránh ra chỗ khác coi!!!"

Đám đàn em nghe lệnh lập tức tránh sang một bên, hình ảnh Thu Phong đứng hiên ngang xuất hiện trước mặt Đức Hữu đang nằm la liệt.

"Xoẹttt..."

Bất ngờ Đức Hữu xé rách cái quần mình lộ ra phần đùi trái bị Thu Phong lên gối lúc này.

Lúc này hiện ra trước mắt mọi người một vết bầm tím loang lổ gần hết cả đùi, thậm chí ngay trung tâm còn rỉ ra vài tia máu màu đen.

Nhìn vào ai cũng dám chắc một câu rằng phải mất vài tuần Đức Hữu mới đi lại cả nhấc được chứ đừng nói là đi lại bình thường.

Nhìn vào vết thương của Đức Hữu, Thu Phong thăm than không đủ lực, theo tính toán của ăn đòn vừa rồi đảm bảo hắn sẽ nát xương đùi nhưng xem ra chỉ bầm tím bên ngoài thôi.

"Ờ tao dậy!"

Đức Hữu quay qua nói với một đàn em đứng cạnh mình, nghe vậy tên đàn em lật đật đỡ hắn dậy.

Lúc này hắn nhìn Thu Phong bằng ánh mắt khó hiểu nói:

"Tại sao mày biết võ Cổ Truyền Bình Định?"

Theo như hắn biết những đòn đánh vừa rồi của Thu Phong là chỉ những người trong làng mới được dạy, còn người ngoài không hề được dạy.

Nghe vậy Thu Phong nhân nhạ nói ;

"Thấy người ta đánh qua rồi học hỏi một chút"

Lời Thu Phong nói là sự thật, dù anh có trí nhớ rất bình thường nhưng đặc biệt khi xem người khác đánh nhau anh nhớ rất kỹ đòn đánh của họ, nên vừa rồi tính ra Thu Phong chỉ áp dụng thể đánh đó chứ chả biết võ Bình Định ra làm sao cả.

Nghe xong lời Thu Phong, Đức Hữu cũng âm thầm lắc đầu.

Thật ra khi Thu Phong chuyển tới đây hắn đã từng đến quan sát, cũng là một dân võ, hắn chỉ cần nhìn bước chân và cách đi đứng của Thu Phong là biết anh có luyện võ.

Không chỉ như vậy, hắn còn quan sát cả vết chai từ nắm đấm, cùi trỏ và cả cánh tay của anh. Nhìn hết tổng thể hắn dám chắc một câu Thu Phong không hề yếu.

Thế lực của hắn cũng nhỏ, chỉ một hai trăm người mà thôi. Mà đừng nói Thu Phong, cho dù mình hắn cân bốn năm mươi người còn có thể thắng, trong khi hắn không nắm chắc đánh lại Thu Phong nên mới không đi gây chuyện.

Chả là hôm nay bắt đắ dĩ hắn mới kiếm chuyện với Thu Phong mà thôi.

Trầm ngâm vài giây nuốt cuộc Đức Hữu mới mở miệng nói:

"Về!"

Sau đó hắn quay lưng đi để lại một câu:

"Tối một mình tao sẽ đến..."

"Muốn ăn hành tiếp à?"

Lần này Thu Phong lại mở miệng châm chọc một câu.

Tuy vậy Đức Hữu dường như không để ý lắm liền rời đi.

Về phía đàn em của hắn cũng không dám dị nghị gì, đại ca của bọn hắn thực lực ra sao chính bọn hắn là người biết rõ nhất.

Đã có lúc đại ca bọn hắn cân một lần hơn năm mươi người trước mặt bọn hắn.

Vậy là người bọn chúng cho là cực kì mạnh lại thua một kẻ mới tới này đây một cách nhẹ nhàng.

Và bây giờ bọn chúng cũng đã biết tại sao khi Thu Phong chuyển tới làm một mớ động tĩnh cướp miếng ăn của họ mà đại ca lại không cho người sang kiểm chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Hội nhập ...

Đúng ngay đêm hôm đó Đức Hữu xuất hiện trước quán cà phê cóc ở địa bàn Thu Phong, đúng như hắn nói là sẽ đi một mình nhưng có điều lần này hắn lại xách theo cặp nặng nề đi.

Tuy nhiên vẫn có một việc khác chính là một tên đàn em trung thành với Đức Hữu, hắn đang trốn ở một góc theo dõi đại ca mình. Điều này không những Thu Phong biết mà Đức Hữu cũng biết, nhưng chả ai nói gì. Vì căn bản Thu Phong cũng không muốn làm hại Đức Hữu, và hắn cũng tin tưởng vào một người như Thu Phong.

Bây giờ cũng chỉ mới bảy giờ tối thôi, lúc này Thu Phong vừa mới ăn cơm xong hiện đang ở trong phòng mới dành cho Trọng Nghĩa dưỡng sức.

Tuy nhiên từ lúc anh tới đến giờ đã được nửa tiếng đồng hồ, thằng này vẫn cứ ăn điên đại, vừa ăn vừa nói lại còn thêm cả cảm xúc đa sắc màu trên mặt hắn nữa. Thu Phong cũng thật khâm phục người anh em mới này, thân bị thương gần như sắp chết mà vẫn còn sức ăn kinh khủng như thế, không tính đồ ăn chỉ tính riêng cơm mình hắn đã ăn hơn ba kg gạo rồi.

“Ngoài ngoài ... Em không sao cả, anh tính sao thì tính em theo anh hết, mối thù giữa em và bọn nó nếu được em cũng bỏ qua hết!”

“Được! Nếu vậy thì tốt”

Trước đó Thu Phong có đến hỏi Trọng Nghĩa gây rắc rối gì mà dẫn đến họa vào người.

Mới đầu Trọng Nghĩa quả thật ậm ừ không muốn nói, nhưng cuối cùng hắn lại xác nhận bản thân sẽ sống chết theo Thu Phong nên mới từ từ nói ra.

Chả là tháng trước, khi hắn ngồi nhậu cùng người em kết nghĩa lúc đó có xích mích với một nhóm người nhưng không ai làm gì nhau cả.

Có điều khi hắn vừa đi vệ sinh xong, lúc ra đã thấy em kết nghĩa của mình bị đâm chết từ lúc nào, toàn thân đầy máu nằm gục xuống bàn. Những tên gây ra án mạng đã trốn từ khiếp nào, và cũng không thể điều tra ra.

Mãi cho đến tuần trước hắn phát hiện ra nhóm người giết chết em mình nên cho ra quyết định ngày hôm nay một mình vào giải quyết tất cả mà không cần tới bất cứ sự trợ giúp của ai.

Kết quả khi vào chợ Xóm Chiếu, Trọng Nghĩa một đầu sáu mươi, tuy bản thân đâm chết năm thằng, chém gục hai mươi mấy thằng, coi như có lời nhưng trả giá cũng không nhỏ.

Nếu hôm nay không có người của Thu Phong ra mặt giúp có lẽ hắn cũng bỏ mạng nơi đây.

Sau khi nghe Trọng Nghĩa nói xong Thu Phong có hỏi, nếu như kết hợp lại với bọn Xóm Chiếu thì sao, ân oán của cả hai sẽ được giải quyết rõ ràng.

Cái Thu Phong muốn ở đây là một thu bọn đó vào tay, hai là diệt sạch. Nếu chọn phương án diệt sạch sẽ rất phiền phức vì làm như vậy sẽ gây động tĩnh rất lớn, rất là không thích hợp.

Mà nếu chọn cách đầu tiên Thu Phong sợ không giải quyết rõ ràng thì sẽ tạo nên hiềm khích giữa hai bên, Vì thế cũng rất là không có lợi.

Do vậy Thu Phong mới hỏi ý kiến của Trọng Nghĩa như thế nào, anh không muốn khi nhập bọn rồi sẽ gây ra thương vong không cần thiết.

Cuối cùng nhận được câu nói kia của Trọng Nghĩa, Thu Phong mới yên lòng. Chẳng qua bản thân anh cũng không ở lại đây quá lâu nên mới cần chuẩn bị kĩ càng đến như vậy.

Trò chuyện với Trọng Nghĩa một hồi Thu Phong nhìn đồng hồ cũng đã tám giờ tối, lúc này bây giờ có người tới báo với anh Đức Hữu đã tới và đợi ở quán nước, nhưng Thu Phong lại cố tình không ra mà ngồi tán dóc ở trong này.

Nhìn đồng hồ xong Thu Phong mới quay sang nói Trọng Nghĩa:

“Ra được rồi, mày còn đi được không?”

Bây giờ Thu Phong cũng đã đổi cách xưng hô với Trọng Nghĩa, hẳn nhất quyết kêu mình là anh Thu Phong cũng không ép nữa mà cứ để vậy. Mà thân mình kêu người lớn tuổi hơn bằng em cũng kì nên gọi Trọng Nghĩa bằng mày cho dễ xưng hô.

Nghe Thu Phong nói Trọng Nghĩa liền đứng lên mà không cần ai đỡ, liền cười hi hi nói:

“Đây, anh xem? Tôi trông giống không đi được sao? Chút vết thương này nhảm nhỏ gì”

Nói xong Trọng Nghĩa tự mình đi ra trước, Thu Phong thấy vậy cũng thăm lắc đầu. Nếu là người bình thường thì chắc cả tháng mới có thể đứng lên đi lại bình thường được, vậy mà thằng biến thái này sau khi băng bó xong dường như không có chuyện gì, không chừng hẳn còn có thể đánh người.

Trọng Nghĩa đi ra trước thấy Trọng Nghĩa ngồi sẵn ở quán kèm theo cặp nặng ở kế bên, hẳn thấy vậy cũng không thêm quan tâm mà kiếm bàn bên cạnh đặt mông xuống.

Lúc chiều khi Thu Phong đánh với Đức Hữu, thì tên lầy Trọng Nghĩa đã nhờ cô y tá xinh đẹp điu ra một góc xem xét tình hình, tất nhiên hẳn biết chắc kẻ này là thằng cầm đầu băng Xóm Chiều.

Sau đó vài giây bóng hình Thu Phong xuất hiện, anh cố tình xuất hiện trễ như vậy là vì muốn xem coi long kiên nhẫn của Đức Hữu như thế nào.

Nếu hẳn đủ kiên nhẫn thì là người Thu Phong có thể dung, nếu không lật hẳn xuống kiếm một kẻ khác đối nghịch với hẳn trong bang của hẳn mà đề bạt lên làm tay sai của mình. Nói thì nói vậy, thực ra Thu Phong cũng rõ tính cách của Đức Hữu qua lần gặp gỡ đầy thân mật lúc chiều rồi.

Thấy Thu Phong bước ra Đức Hữu liền cố gắng đứng lên nhưng cuối cùng lại không đứng được. Thấy vậy Thu Phong liền mở miệng:

“Cứ ngồi đi không sao cả”

Nói xong Thu Phong đặt mông ngồi cạnh Đức Hữu chìa tay ra về phía hẳn.

Thấy lạ Đức Hữu liền hỏi:

“Như vậy là ý gì?”

“Hồi sang tôi có đánh cậu nên bây giờ xin lỗi, anh em trong giang hồ nên bạn không nên thù”.

Nói xong Thu Phong bắt lấy tay Đức Hữu rồi tiếp tục nói:

“Cậu đồng ý chứ?”

Hành động của Thu Phong lúc này bỗng làm cho Đức Hữu cảm thấy ngượng ngùng. Khi chiều hẳn từ chỗ Thu Phong trở về có cho người hỏi nguyên nhân thì mới biết ngay từ đầu là do bên mình sai, nói đi cũng phải nói lại cũng do hẳn lỗ mãng không hỏi chuyện gì mà cứ thế kéo người tới kiếm chuyện chỉ vì người mình bị đánh.

Giọng nói Đức Hữu trở nên ngượng ngịu nói:

“Thật ra chuyện hôm nay là do bên tôi sai, thành thật xin lỗi với anh”

Đức Hữu vừa dứt lời một cái Thu Phong liền cười ha ha lên vỗ vai hẳn:

“Ha ha ... Tốt tốt”

Xong Thu Phong lại quay sang nói với Trọng Nghĩa ngồi bên kia:

“Mày! Sang đây”

Được Thu Phong gọi đến tên mình, Trọng Nghĩa liền chuyển thân thể to cao một mét chín của mình đứng dậy đi đến trước mặt Thu Phong.

Lúc này Thu Phong mới quay sang nói tiếp với Đức Hữu:

“Người của anh giết người anh em của chúng tôi, nên thằng này nó mạnh động đến trả thù. Cái này anh cũng biết, bây giờ nó đã nhận lỗi rồi anh muốn làm thế nào đây?”

“Là do tôi không đúng, xin lỗi anh Hữu!”

Phối hợp với lời nói của Thu Phong, Trọng Nghĩa mở miệng xin lỗi trước mặt Đức Hữu.

Thấy vậy Đức Hữu cảm nạng chống mà đứng lên, cả thân anh cả nhắc tiến lại gần Trọng Nghĩa.

“Bốp!”

Trọng Nghĩa vùng quyền đâm một cú thẳng vào mặt Đức Hữu, thấy đối phương đánh mình Trọng Nghĩa cũng không né tránh mà đưa mặt ra đỡ.

Linh tron một cú cơ thể Trọng Nghĩa lao đảo lùi ra sau vài bước nhưng không té, một tia máu trên miệng hấn chảy ra. Tuy nhiên không như mọi người nghĩ, về mặt Trọng Nghĩa lúc này cực kì thoải mái và cả Đức Hữu cũng vậy.

Một lần nữa hai người này lại mắc bệnh đại giống như Thu Phong cùng nhau cười to lên “Ha ha ha ha ha ...”

Sau đó cả hai cùng nhào vô ôm nhau, mặc cho cả hai người ai cũng bị thương:

“Anh em tốt!!”

“Anh em tốt!!!”

Có lẽ người bình thường nhìn vô sẽ thấy đây là hai kẻ điên, một tên đâm người ta xong còn cười, một tên bị người ta đâm vẫn cười. Rồi cả hai tên cùng ôm nhau cười hô hố.

Nhưng có điều mọi người không biết, người trong giới hắc đạo này là vậy. Máu thuần sinh ta từ năm đâm và cũng kết thúc bằng năm đâm.

Cứ như vậy ân oán giữa hai người họ chấm dứt, cả hai bên đều có kẻ chết kẻ bị thương, nếu một thù này không giải quyết cứ kéo dài mãi, dài mãi thì cũng không hay.

Như người xưa có câu “Oan oan tương báo bao giờ mới dứt”. Không nghĩ ngờ gì hành động của hai người hôm nay hoàn toàn kết thúc mối thù lúc trước, dù gì mọi chuyện cũng đã qua rồi chả ai muốn nhắc lại làm gì.

Đó cũng là lý do tại sao Thu Phong biết người của Đức Hữu lên theo dõi mà vẫn đề yên như vậy, cũng như suy nghĩ của Đức Hữu vẫn là như vậy.

Nếu như để một mình Đức Hữu tới đây rồi trở về nói mọi chuyện hòa giải tất nhiên người của hấn sẽ không đồng ý. Kẻ chứng kiến ngoài kia chính là bằng chứng thuyết phục nhất để bang xóm chiếu kết thúc cuộc chiến với bang của Thu Phong.

Hai tên to con ôm nhau một hồi song trở lại chỗ ngồi của mình, lúc này Trọng Nghĩa cũng đã kéo ghế đến ngồi cùng bàn với Thu Phong.

Trên bàn từ lúc nào đã xuất hiện hail y cafe đen, cầm ly cafe uống một ngụm cảm nhận vị đắng nhẹ dịu của cafe xong Thu Phong mới từ từ nói:

“Cũng như bao người khác, tôi đến Sài Gòn này lập nghiệp cũng muốn yên ổn nên thôi vào vấn đề chính luôn. Tôi muốn bang của anh hợp với bang của tôi vào làm một ý anh sao?”

Giọng nói tương chừng như nhẹ nhàng được truyền vào tai Đức Hữu lại trở nên nặng nề. Bây giờ trong đầu Đức Hữu chỉ có một chữ “Gan” dành cho Thu Phong.

Đúng! Thu PHong quả thật quá gan lì, một thể lực nhỏ bé như của Thu Phong lại yêu cầu thể lực lớn hơn nhập vào làm một, đúng hơn địa bàn của Thu Phong không phải gọi là thể lực, có ba mươi người thì làm ăn gì được ở cái đất này?

Nhưng đó là đối với người khác, nơi này còn có Thu Phong, một mình hấn thôi cũng đủ sức đập đổ cái thể lực ở chợ hấn bằng vũ lực rồi.

Một thân Thu Phong có sức chiến đấu bằng mấy trăm người, những người như anh chỉ cần nằm trong một bang nhỏ bé thì bang đó cũng trở nên khỏe mạnh không ai địch lại.

Và những chuyện như thế chưa phải chưa từng xảy ra, xảy ra rất nhiều là khác, nhất là ở trên cái đất này.

Dường như không cần suy nghĩ quá lâu Đức Hữu liền mở miệng nói:

“Vậy khi gộp lại anh muốn ai làm chỉ huy?”

“Anh nghĩ thử xem?”

Thu Phong nở một nụ cười thật sâu ...

“Là anh?”

Đức Hữu tuy biết nhưng vẫn cố hỏi, tuy nhiên Thu Phong lại không nói gì mà vẫn giữ im lặng.

Biết rõ không thể hỏi ý chắc chắn từ Thu Phong, Đức Hữu liền nói:

“Hôm nay tôi xin về trước hỏi ý kiến anh em, ngày mai tôi sẽ quay lại..”

Nói xong không đợi Thu Phong trả lời, Đức Hữu tự thân đứng dậy cả nhắc mà đi. Thấy thế Thu Phong cũng không ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Mình anh cân hết !!!

Sáng sớm ngày hôm sau, trời chỉ mới tờ mờ sáng chưa đến sáu giờ.

Không biết từ đâu xuất hiện gần một trăm con người đứng trước hẻm nơi ở của Thu Phong.

Giống như bình thường, từ lúc bốn giờ Thu Phong đã dậy luyện tập đến tận bây giờ.

Đang đắm bao cát thì phát hiện có rất nhiều người tới, Thu Phong liền dừng lại đi từ sân sau phòng trọ ra phía trước chỗ con hẻm.

Lúc này các thành viên bang Hắc Long không biết chuyện gì xảy ra, bỗng thấy có người tụ tập đông ở địa bàn mình họ liền dừng mọi công việc buổi sáng lại lấy hàng hùng ra đứng đối diện với gần hai trăm người.

“Tụi mày thích cái con c** gì?”

Một thành viên bang Hắc Long đứng ra phía trước hỏi. Nếu người ngoài nhìn vào cảnh tượng ba mươi người đứng nghênh mặt với gần hai trăm người thì chắc chắn ai ai cũng sẽ trầm trồ khen ba mươi người kia quá bản lĩnh.

Ba mươi người Thu Phong đem theo lần này tất cả đều được chọn ra từ một ngàn người của bang Hắc Long, ba mươi kẻ này không kẻ này sợ chết, trong đầu lúc nào chỉ có tiền không có lùi.

Không phải vì hai trăm người trước mắt khiến cho ba mươi người này sợ được.

Khác với suy nghĩ của anh em Hắc Long, băng chợ Xóm Chiều lại không phản ứng gì, chỉ đứng im lặng nơi đó như đang đợi một ai tới.

Thấy mình hỏi mà đối phương không trả lời tên vừa đứng ra hỏi không nói hai lời liền lao lên chém chứng minh đây là địa bàn của bố không phải thích đến là đến.

“Khinh tao à ...”

“Vụt”

“Konggg...”

Đúng lúc hấn vừa vung đao xuống bị Thu Phong xuất hiện từ lúc nào trước mặt hấn dùng hai con tay chụp phần thân đao lại. Tiếng kim loại ngân lên một hồi khiến người ta lạnh xương sống.

“Đại ... đại ca ...”

“Tụi mày chơi ầu quá đây, không có lệnh thì lui xuống đi”

Thu Phong chưa kịp nói thì Phi Hùng xuất hiện kế bên tên đó kéo cả người hấn lại phía sau.

Thấy vậy Thu Phong cũng không quan tâm nữa mà quay mặt đứng đối diện với hai trăm người.

Đứng đối diện Thu Phong lúc này là Đức Hữu, vẫn như tối hôm qua, hôm nay hấn vẫn chống nạng mà đi. Thật sự lúc đó Thu Phong ra tay hơi nặng lòng bây giờ cũng khá bối rối, thôi kệ dù sao mình cũng là kẻ làm việc lớn không chấp nhặt những thứ này.

Thấy Thu Phong bước ra, Đức Hữu mới bắt đầu lên tiếng:

“Hôm qua tôi đã về nói tất cả mọi chuyện với anh em và hôm nay họ nói muốn gặp anh”

Nói xong hấn đứng vào một góc như nhường đường cho huynh đệ của mình, lúc này bỗng dưng gần hai trăm người không nói một câu “Xoẹt xoẹt xoẹt ...” những âm thanh rút vũ khí vang lên.

“Tụi mày ...”

“Dừng!!”

Thành viên Hắc Long bang vừa thấy đối phương rút vũ khí liền vội vàng tính xông lên thì bị Thu Phong đưa tay ra ngăn lại.

Sau đó anh quay qua nói với hai trăm người đứng trước “Thích chơi kiểu bá đạo vậy à?”

Nói xong Thu Phong bẻ đầu hai cái “Rắc Rắc!!”

“Lui xuống hết đi, thằng nào lên đừng gọi tao là anh”

Thu Phong cười một nụ cười tự tin quay ra nói với anh em phía sau mình một tiếng, vờn vai một cái Thu Phong đứng thẳng người đưa một ngón tay ra ngoắc ngoắc phía trước.

“Lên đi”

“Anh em ... Chiếnnnnn”

Gần hai trăm người hét lên hòa về phía Thu Phong, chưa đến mười giây Thu Phong bị hai trăm con người bao vây không một kẻ hở.

Vẫn tư thế đó một tay đưa lên cả người thẳng tắp. Thu Phong như một bức tượng đứng giữa một bầy sói trang bị vũ khí.

“Yaa ...”

Một tên hét lên dung cây vũ tấn công sau lưng Thu Phong, không cần quay lại bản thân chỉ cần liếc mắt một cái đã thấy động tác đối phương, khi đối phương còn cách anh nửa mét thì vùng vũ khí nện xuống.

“Bụp”

Thu Phong cứng rần chụp cây vũ lại cùng lúc đó chân anh đã đạp ra sau trúng ngay chân đối phương khiến hắn mất thăng bằng ngã người ra phía trước. Tiện tay anh cũng giật luôn vũ khí đối phương, tay còn lại anh chặt vào gáy hắn khiến hắn ngã xuống bất tỉnh tại chỗ.

Đồng đội bị bất tỉnh cũng không khiến đám người kia chùn bước, ngược lại như liều thuốc kích thích họ. Một người gục, hai người lên, hai người gục bốn người lên, bốn người gục tám người lên.

Cứ thế cho đến khi Thu Phong một lúc đối chiến với hơn năm mươi người cùng lúc.

Đây không phải là họ coi thường Thu Phong mà là hôm qua bọn họ đã xác định theo Thu Phong nếu như anh đánh thắng mấy trăm người bọn họ.

Nhưng dù sao Thu Phong vẫn còn là con người, một lúc đấu với gần hai trăm người có vũ khí là chuyện không thể nào.

Nhưng họ đã lầm, số người bị đánh gục bây giờ đã quá năm mươi phần trăm từ lâu.

Mà cuộc chiến chỉ vừa mới bắt đầu được hai phút.

Lúc này Thu Phong cứ như “Kiều Phong” trong tiểu thuyết Thiên Long Bát Bộ của nhà văn Kim Dung.

Một mình Thu Phong đang dùng chân kẹp lấy bảy thanh đao của bảy người khác nhau vừa chém về phía anh.

Bảy người đó đang dùng hết sức rút vũ khí ra, nhưng dù cố gắng tới đâu cũng bằng thừa, lực kẹp của Thu Phong lên tới cả tấn, đầu phải con người bình thường muốn rút là rút được.

“Phăng” Một tiếng Thu Phong giật đao của bảy kẻ đó khiến những tên cố gắng rút thanh đao ra bàn tay sung phồng lên do Thu Phong rút đao bất ngờ.

Nhanh cắt, trong vòng một giây Thu Phong tung ra bảy cước đá văng bảy tên bay ra sáu bảy mét.

Mỗi đạp đều chính xác mé bên ngực sát chấn thủy khiến bảy kẻ đó té ra khó thở không thể đứng lên trong thời gian ngắn.

Không để Thu Phong chứng kiến cảnh người ta té, lúc này một đao đang quét ngang đầu anh từ sau tiến tới.

Nghe thấy tiếng gió rít sau đầu ngay lập tức Thu Phong toạc chân ra cả người thấp xuống né tránh đòn đó.

Một đao hệt, kẻ đó chưa kịp làm gì thì bị Thu Phong chụp lấy chân giật ngược lại. Kéo về phía mình anh liền cho một đấm vào ngực.

Giải quyết xong tên đó Thu Phong lại đứng lên mặc cho hắn đau đớn ôm ngực.

Tiếp đó mười người vùng đao cùng lúc từ tứ phương về phía anh, không thể đưa tay ra đỡ cũng không kịp thoát do vừa mới đứng lên, ngay lập tức dùng tốc độ không thể tin được Thu Phong giật lấy đao của một tên trong mười kẻ đang chém anh.

Lúc này đao đã chém tới sát đầu anh, cầm thanh đao Thu Phong để ngược ra sau lưng đỡ chình thanh đao chặt xuống.

“Keng keng keng”

Âm thanh kim loại không đồng đều vang lên, chình thanh đao nằm trọn vẹn trên lưng Thu Phong nhưng đã bị thanh đao khác nằm trên đó chặn lại. Bản thân Thu Phong hoàn toàn không thương tổn gì.

Đứng thẳng người lên Thu Phong hất tung chình thanh đao ra khỏi người, tiếp đó anh liên tục chém vào chình thanh đao đó.

“Keng keng ... leng leng ... leng keng ...”

Cùng một chất liệu nhưng chình thanh đao kia lại bị chính thanh đao mà Thu Phong cướp được chém gãy làm đôi.

Để làm được điều này phải dùng được lực vừa nhanh vừa mạnh vừa dứt khoát mới có thể làm như vậy.

Nhìn thanh đao của mình bị đứt đoạn, chình con người kia bỗng chốc buông đao xuống đứng như chết chân tại đó. Thu Phong thấy vậy cũng không buồn đánh những kẻ này liền trực tiếp nhảy qua đầu họ tấn công những kẻ khác.

Cứ thế mười phút sau cuộc chiến kết thúc.

Quang cảnh bây giờ thật sự là điên cuồng khi đập vào mắt người khác.

Gần hai trăm con người bây giờ chỉ còn vài người đứng, nhưng đứng cũng siêu siêu vẹo vẹo, còn nhiều đầu đều là những con người nằm la liệt lẫn lộn dưới đất.

Đứng trong trung tâm của sự điên cuồng đó chính là Thu Phong, rải rác dưới chân anh là những kẻ băng Xóm Chiều đang gục xuống không biết sống chết.

Nhìn thì là vậy nhưng Thu Phong chỉ đánh bất tỉnh chứ chưa hề làm bị thương một ai, cùng lắm có vài tên xui xẻo bị trật tay hay trật chân mà thôi.

Lúc này Thu Phong mới quay sang nói với ba mươi con người của băng mình:

“Tụi này ra đỡ mấy đứa này đi, sau hôm nay tất cả đều là an hem, mọi hiểu lầm lúc trước sau hôm nay bỏ qua hết”

Nói xong Thu Phong lại tiếp tục tới sân sau dãy phòng trọ luyện tập, Đức Hữu thấy vậy cũng chống nạng mà theo.

“Bụp bụp bụp bụp ... rầm ... rắc ... leng keng ...”

“Bà mẹ lại gãy rồi ...”

Thu Phong đang đâm liên tục vào bao cát thì thanh sắt dày cả tấc bị gãy thành hai ba đoạn rớt xuống mặt đất xi măng vang lên thanh âm thanh thúy.

Tính tới bây giờ hơn một tháng thôi mà Thu Phong đã thay tới cây trụ thứ sáu. Lần nào anh đi đặt cây sắt mới thì đâm làm cát hàn kêu chặc chặc làm mà cũng gãy như thế này làm Thu Phong cảm thấy bức mình.

Cái đó cũng không trách người ta, có trách thì trách lực Thu Phong quá mạnh, mỗi lần đâm của anh đều làm thanh sắt treo bao cát xệ xuống một ít, do chịu không đủ lực đánh của anh nên mới xảy ra hiện tượng gãy đoạn như vậy.

Đá nhẹ vào bao cát hai cái Thu Phong tháo dải băng trắng bao quanh tay mình ra đi về phía Đức Hữu đang ngồi ở góc sân có bàn ghế đá.

Trên bàn có sẵn một thùng trà đá, Thu Phong trực tiếp mở nắp ra tu lên mà uống.

Một hơi Thu Phong uống hết nửa thùng nước bốn năm lít. Đặt thùng nước xuống, Thu Phong dùng tay quạt nước trên miệng rồi mới ngồi lại cạnh Đức Hữu.

Im lặng quan sát Thu Phong này giờ Đức Hữu mới mở miệng nói:

“Bây giờ tôi có thể gọi anh là đại ca chứ đại ca?”

“Hừ ...”

Thu Phong hừ cười một tiếng, nụ cười trên miệng anh hiện ra nói:

“Thì cậu đã kêu tôi là đại ca rồi đấy thầy?”

“Đức Hữu ra mắt đại ca!!!”

Thu Phong vừa dứt lời Đức Hữu lập tức đứng lên bằng một chân cúi người xuống chào Thu Phong.

Chưa kịp đỡ Đức Hữu dậy thì bên ngoài từ lúc nào đã tụ tập mấy trăm con người đồng thanh hét to:

“Băng Xóm Chiếu ra mặt đại ca!!!”

Chứng kiến cảnh tượng trên bồng Thu Phong cười ha ha “Tốt, quá tốt. Thu Phong này xin ra mắt mọi người ... Ha ha ha ...”

Thu Phong vừa cười vừa bắt lấy hai vai Đức Hữu cười ha hả, rồi lại chạy đến giữ lấy vai tất cả anh em băng xóm chiếu cười ha hả.

Giới Hắc đạo đối với Thu Phong quả thật quá mới mẻ, anh không ngờ những con người dưới đáy xã hội bị chính xã hội khinh rẻ lại làm ra hành động như vậy.

Tối hôm qua khi Đức Hữu về nói tất cả mọi chuyện cho băng của mình, lúc đầu gần như tất cả đều phản đối chuyện này nhưng sau một ít thời gian thuyết phục họ đưa ra những cái lợi và cái hại nếu chống lại Thu Phong và Đức Hữu đã được đưa ra một điều kiện đó chính là cho Thu Phong đối chiến với tất cả băng của họ.

Nhưng lại không được nói trước cho Thu Phong, vì họ muốn Thu Phong sẽ xử lý ra sao đánh bại họ hay đánh chết họ.

Đánh bại khác hoàn toàn đánh sống chết, nếu Thu Phong có lòng muốn thu họ vào thì anh sẽ không làm tổn thương tới họ, nếu anh làm tổn thương tới một người trong số họ thì những người này sẽ chết không theo kẻ tàn bạo như Thu Phong.

Kết quả vẫn làm cho những con người này hài lòng, hoàn hảo Thu Phong chỉ đánh ngất.

Chấp nhận điều kiện đó, Đức Hữu hoàn toàn chứng kiến một chuyện không thể tin được. Minh Thu Phong đấu hai trăm người mà không hề mệt, không hề bị thương.

Là một dân võ đường như Đức Hữu cảm thấy Thu Phong vẫn chưa đánh hết sức, không những Đức Hữu mà tất cả mọi người từng tiếp xúc với Thu Phong họ chưa bao giờ thấy Thu Phong đánh hết sức bao giờ, phải chăng họ cũng chỉ làm tưởng Thu Phong đã đánh hết sức mà thôi.

Cứ vậy bước đi đầu tiên của Thu Phong đã hoàn thành một cách tuyệt vời, điều này đối với anh cũng là một phần may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Las Vegas !

Ở một nơi nào đó. Nơi có những thứ tồn tại giống hệt nhau nhưng không hề biết tới nhau.

Trong một tòa nhà rộng lớn ... À không phải nói là một tòa dinh thự với tổng diện tích lên tới hai mươi ngàn mét vuông.

Từ ngoài nhìn vào khoảng sân rộng ngút ngàn, đập vào mắt là tòa dinh thự ấy cao tới hai mươi ba mét. Kiến trúc của tòa lâu đài này được xây theo phong cách của đế quốc Pháp. Nhưng thực chất tòa dinh thự này được xây theo phong cách của nước Frenca một cái tên chưa từng biết tới.

Dinh thự này gồm hàng chục căn phòng, trong đó có hai mươi phòng ngủ, phòng spa, hầm rượu, quầy bar, phòng tập thể dục, phòng thay đồ, phòng ăn, bể bơi, sân tennis, ... Thậm chí có tới sáu gara để xe ô tô, mô tô phân khối lớn

Bước vào dinh thự đầu tiên là một sảnh lớn với trần nhà cao đến mười ba mét, bên trên bao bọc một loại đá tuyệt đẹp sáng lấp lánh phối hợp với bộ đèn trùm với bán kính mười mét được thắp sáng lên làm nên vẻ đẹp lấp lánh của sảnh dinh thự.

Trong dinh thự có cầu thang đi lên chia ra làm hai phía, và đứng giữa cầu thang ấy là một người đàn ông mặc âu phục với thần thái uy nghiêm làm thay đổi cả một không khí tuyệt đẹp như đây.

Trước mặt người đàn ông đó là một người khác đang trong tư thế quỳ một chân xuống, cả cơ thể người này khoác đúng bộ đồ bó màu đen duy nhất bọc hết toàn thân từ chân đến tay chỉ chừa lại khuôn mặt cùng mái tóc màu trắng của mình.

Gương mặt người đàn ông đang quỳ khá trẻ, đoán chừng chỉ tầm mười tám đến hai mươi, đã vậy khuôn mặt này lại thập phần đẹp trai.

Tuy nhiên vẻ đẹp trai ấy đã biết mất từ lúc nào thay vào đó gương mặt người thanh niên trẻ khắp nơi đều là mồ hôi nhễ nhại, không phải vì hán mệt mà là vì hân sọ. Hân sọ người đàn ông trung niên mặc âu phục trước mặt mình.

Bầu không khí lúc này chỉ có hai người đang cực kì yên tĩnh thì lúc này người đàn ông trung niên quát to lên:

“Tao hỏi một lần nữa!! THIẾU GIA CỦA MÀY ĐÂU????”

Tiếng quát vang vọng khắp đại sảnh dinh thự nó to đến nỗi làm người thanh niên mặc đồ bó giật bắn cả người, tiếp đó toàn thân hắn run bần bật nói:

“Dạ thưa ... con ... con chưa tìm thấy thừa dưỡng phụ ...”

Người thanh niên này gọi người đàn ông kia một tiếng dưỡng phụ, dưỡng phụ có nghĩa là cha nuôi, người đàn ông trước mặt này là cha nuôi của thanh niên mặc áo đen.

Còn về thiếu gia người đàn ông trung niên nhắc đến chính là con trai ruột của lão.

Một lần nữa người đàn ông trung niên lại gằn giọng lên:

“Dù phải lục tung cả thế giới này lên phải tìm được thiếu gia của mày, không thì đừng vac mặt về đây. Nó đã cho mày mạng sống thì mày phải biết đường mà làm!! Hừ!”

Nói xong người đàn ông trung niên hừ lạnh một tiếng quay người đi lên cầu thang. Còn riêng người thanh niên mặc đồ bó vẫn đang trong tư thế quỳ một chân.

Cả người hắn lúc này run lên bần bật vì sợ nhưng gương mặt lại đỏ lên vì giận.

Người mà hắn gọi là thiếu gia chính là người đã cứu hắn, đưa hắn về đây, cho hắn một cuộc sống được gọi người vừa rồi một tiếng cha.

Hết thấy là do thiếu gia hắn mang lại, nhưng vừa qua thiếu gia hắn, một thiên tài bị mất tích trong trận chiến ở Trung Đông, đến giờ đã một tuần hắn vẫn chưa tìm được thiếu gia của mình.

Thanh niên mặc đồ bó cơ thể từ từ đứng lên, hai tay hắn siết chặt thành hình nắm đấm.

Bất ngờ hắn chạy, chạy với một tốc độ không thể tưởng tượng được, tốc độ nhanh đến nỗi chỉ còn dãy bóng đen trải dài đằng sau.

Hắn chạy về phía bức tường, nhưng không, hắn không đâm đầu vào tường như mọi người nghĩ mà lúc này cơ thể hắn lại chạy xuyên qua bức tường.

“Xú”

Âm thanh xé gió vang lên, hắn bắt đầu chạy ra ngoài đường với vận tốc xấp xỉ một ngàn kilomet trên giờ. Nơi hắn đi qua bão tố vang lên khắp nơi. Bỗng cả người thanh niên áo đen chúi lên phía trước, toàn thân hắn gần như phản ngực chỉ cách mặt đất năm mươi cm.

“Đùng đùng đùng đùng”

Những âm thanh to hơn cả boom nổ vang lên, một giây trước gió táp nổi lên, người thanh niên lúc này có những quần hơi nước ngưng tụ xung quanh, hay còn gọi là sonic boom – Phá vỡ bức tường âm thanh.

Đúng! Người thanh niên ấy đã bắn tốc độ và đây cũng không phải là con người mà là người đột biến, một đứa trẻ mang dị năng Speed.

Vừa chạy người thanh niên vừa khóc:

“Thiếu chủ, nhất định anh đừng chết.”

.....

Quay về với Thu Phong, lúc này đã qua hai tháng kể từ khi Thu Phong lên Sài Gòn. Nhờ có băng Xóm chiếu gia nhập vào khiến lực lượng Thu Phong khuếch đại, thêm vào việc trong băng có ba con mãnh thú Phi Hùng, Đức Hữu và Trọng Nghĩa.

Thật sự ba kẻ này chung một phe thì chẳng việc gì phải ngăn ngấm các bang còn con khác, thêm vào việc Thu Phong có tài chính, anh đang tuyển thêm thành viên cho bang Hắc Long của mình, lúc này từ con số ba mươi thành viên đã lên tới con số sắp xỉ bốn trăm người.

Từ buôn lậu thuốc phiện, bài bạc, cá độ, đá gà, đâm thuê chém mướn tất cả đều được băng Hắc Long điều hành ở địa bàn này.

Thời thế đang dần thay đổi, qua tin tức của mật vụ CP0 Thu Phong biết chỉ chừng vài năm nữa quốc gia sẽ loạn thế, thời đại hắc đạo lên ngôi.

Vì điều đó Thu Phong bắt chấp cái gì tán tận lương tâm, tất cả đều làm hết chỉ chừa không giết người vô tội.

Lúc này thế lực đã ổn định, chỉ cần không đụng tới vài con quái vật của ngũ đại bang hội ở đây thì Thu Phong chẳng phải sợ việc gì.

Tinh thần vốn muốn nghỉ ngơi nhưng cuộc đời không cho phép.

Hiện tại Thu Phong đang đứng trên một đất nước kinh tế phát triển bậc nhất thế giới – Mỹ.

.....

Las Vegas – Mỹ ngày 15 tháng 3 năm 20xx.

Thành phố Las Vegas là nơi có sòng bài lớn nhất, nhiều nhất trên thế giới.

Trên một con đường ở thành phố Las Vegas, trong một chiếc Roll Royce Phantom màu đen sang trọng – Thu Phong mặc một bộ vest đen ngồi ghế sau, cạnh anh là một người đàn ông tuổi trung niên khoảng bốn mươi với mái tóc trái ngược ra đằng sau, hắn khoác lên mình một bộ vest màu cafe sữa trong cực kì sang trọng.

Ngồi ở bên ghế lái phụ là một cô nương tuyệt sắc giai nhân, cô nàng này khoác lên mình một bộ váy đỏ trễ ngực khiến bộ ngực của cô được tôn vinh lên hết mức và tất nhiên cô nàng này không ai khác là Nhược Y với vẻ đẹp quyến rũ cánh mày râu.

Lần này Thu Phong được CP0 giao nhiệm vụ bảo vệ một kẻ, kẻ đó được mệnh danh là thần bài gốc Việt, tên Mens Nguyễn.

Mens Nguyễn thực chất cũng là một thành viên danh dự của CP0, người này có tài đánh bạc lâu năm được đưa qua Mỹ để đào tạo.

Trong vòng ba năm Mens Nguyễn đã thắng vô số trận lớn nhỏ của tất cả sòng bài trên thành phố casino Las Vegas này.

Do đó danh tiếng của hắn từ từ đi lên, trong năm năm hắn được mệnh danh là thần bài phương Đông được sáng ngang với thần bài của Macau, thần bài phương Tây và thần bài phương Đông. Bộ ba thần bài giỏi nhất thế giới.

Lý do Thu Phong được điều đến đây là vì một sự kiện giữa bộ ba thần bài tái chiến nhau, không như những lần trước chỉ vì danh tiếng vì tiền, nhưng lần này là vì một bản thảo và cái bản thảo chế tạo boom hạt nhân.

Tất nhiên việc này chỉ có những người đứng sau ba thần bài kia và thần bài mới biết.

Rất nhiều quốc gia không có boom hạt nhân và nếu chiến tranh xảy ra sẽ là điều bất lợi cho những quốc gia đó.

Và cái bản thảo này chỉ cần đem bán ra cho một quốc gia nào đó chưa có công nghệ hạt nhân thì đảm bảo tiền sẽ rất nhiều, tất nhiên cũng có người muốn lấy bản thảo dành riêng cho quốc gia của mình.

Lý do tại sao bản thảo này được tung ra? Là vì kẻ giữ bản thảo ấy có ý đồ gì đó, có thể là một cuộc chiến, có thể là vì vui cũng không biết tại sao nhưng hắn kẻ giấu mặt ấy muốn lấy bản thảo này ra làm phần thưởng cho kẻ thắng cuộc.

Tin tức này thực chất đã rò rỉ ra rất nhiều, dù thắng hay thua những kẻ có mặt tại sòng bài lúc đó chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Không chỉ riêng Mens Nguyễn được một mình Thu Phong bảo vệ mà còn một nhóm người âm thầm bảo vệ trong bóng tối cũng như cướp lấy bản thảo khi cần.

Và người ngồi kế Thu Phong lúc này là vị thần bài Mens Nguyễn, hai người ngồi trên xe thảo luận về thứ gì đó cho đến khi xe dừng lại ở một Resort năm sao.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Sòng Bellagio !!

Từ xưa đến nay Las Vegas ngoài việc được biết đến là một thiên đường nghỉ dưỡng sang trọng với thể giới ẩm thực cao cấp thì còn nổi tiếng bởi danh tiếng là một kinh đô cờ bạc quyến rũ và làm mê hoặc nhiều tay chơi nhất trên trái đất.

Vì là một thành phố mơ ước của bao con bạc trên thế giới, không những vậy đồ ăn phải nói là cực kì ngon ở đây.

Bởi thế sau khi cất hành lý lên khách sạn Thu Phong cùng Mens Nguyễn với Nhược Y đang ăn cơm dưới nhà hàng của khách sạn năm sao.

Mặc dù nhiệm vụ Thu Phong tới đây là để bảo vệ Mens Nguyễn nhưng thân phận của anh chẳng thua Mens Nguyễn là bao, thậm chí cả Nhược Y thân phận còn hơn cả Mens Nguyễn và điều đó khiến Thu Phong ngồi ăn chung cũng là điều hiển nhiên.

“Cậu Phong lần đầu tiên tới Las Vegas nhì?”

Đang tập trung thưởng thức thức ăn ở đây thì bỗng Thu Phong được tên Mens Nguyễn bắt chuyện. Một lát sau khi nhai xong thức ăn đang dở trong miệng Thu Phong mới đặt nĩa xuống gặt đầu đáp:

“Lần đầu!”

“Ra vậy, thế tối nay cậu muốn đi dạo quanh thành phố xa hoa này một lần không. Ở đây tôi coi như thổ địa rồi!”

Giọng tiếng Việt không chuẩn của Mens Nguyễn lại vang lên bên tai Thu Phong. Ở nước ngoài quá lâu Mens Nguyễn thật sự nói tiếng mẹ đẻ đã bị ngọng, tuy nhiên vẫn dễ nghe hơn những người tây nói tiếng Việt, quá khó nghe.

Đáp lại lời mời của Mens Nguyễn là cái lắc đầu của Thu Phong, dùng giấy lau miệng còn dính mỡ của mình Thu Phong từ từ đặt miếng giấy xuống trông rất thanh lịch nói:

“Thay vì ông đưa tôi đi vòng vòng vô vị thì nên đưa tôi đến nơi tổ chức sự kiện vào ngày mốt, tôi muốn tới đó quan sát địa hình xung quanh để dễ dàng bảo vệ mạng sống ông hơn”

Không nghi ngờ gì câu nói vừa rồi của Thu Phong thật sự chuyên nghiệp, đối với con người nhất là cánh mày râu khi đặt chân đến Las Vegas cái họ nghĩ đến ngay ở thành phố xa hoa này là đánh bạc hoặc đơn giản đi tham quan những sông bạc nổi tiếng ở đây.

Thu Phong cũng vậy, nhưng đó là khi anh tới đây chơi, còn bây giờ anh tới đây để làm nhiệm vụ không phải để chơi.

Nói đến mạng sống của mình Mens Nguyễn lập tức gạt đầu, coi như hắn không công bằng mời được Thu Phong.

Sau khi ăn uống xong xuôi, Mens Nguyễn cho gọi tài xế xe mình tới chờ nhóm người Thu Phong, Nhục Y đến sông bài.

Tám giờ tối tại sông bài bạc nhất Las Vegas - Bellagio, Bellagio thuộc sở hữu của tập đoàn MGM Resorts. Sông bạc này có một đài phun nước nổi tiếng đã từng xuất hiện trong nhiều bộ phim nổi tiếng như Ocean's 11 (11 tên cướp thế kỷ), The Hangover (Ba chàng ngự lâm) và 21. Gamblers.

Được mở từ ngày 15 tháng 10 năm 1998 tại Las Vegas, Casino Bellagio có khu giải trí sang trọng với diện tích lên tới 10.800 mét vuông. Vừa là sông bài vừa là khách sạn nhà hàng nổi tiếng bậc nhất thế giới.

Không dừng lại ở đó, sông bạc Bellagio thường xuyên tổ chức những canh bạc lớn, con tiền thưởng với tiền cá cược được tính theo con số hàng triệu đô.

Chiếc Rolls Royce chở Thu Phong dừng bánh trước một đài phun nước khổng lồ, sau đài phun nước ấy chính sông bài Bellagio.

Thu Phong bước xuống xe đầu tiên, người anh lúc này khoác một bộ âu phục màu đen cực kì sang trọng. Tuy nhiên bộ âu phục dường như muốn bung ra bởi cơ thể quá mức đồ con của anh.

Sau đó Thu Phong đưa tay vào trong nắm lấy tay Nhục Y đỡ cô đi ra, lần này Nhục Y lại khoác lên mình bộ cánh đen bó dính đá lấp lánh bó sát cơ thể làm tôn vinh lên những đường cong chết người trên cơ thể cô. Cùng với đôi môi được son màu khá đậm tuy nhiên không kém phần quyến rũ, cùng theo đó là kiểu tóc uốn cô điển của cô trông cực kì quyến rũ ở bộ dạng này.

Phong tình, thoáng dăng chứ không dâm dăng.

Theo sau đó Mens Nguyễn mở cửa trước từ ghế lái phụ bước xuống, giống Thu Phong, hắn cũng mặc bộ âu phục đen cực kì sang trọng với mái tóc chải ngược ra đằng sau.

Vừa xuống xe bắt gặp Nhục Y khoác lấy tay Thu Phong cả hai người cùng bước đi, thấy vậy Mens Nguyễn liền hô lên:

“Này hai người, có thật là tới đây dò xét tình hình không thế? Nhìn hai người giống cặp tình nhân hơn đấy!”

Nghe thấy mùi vị ghen tị từ lời nói của Mens Nguyễn, Thu Phong liền quay đầu lại nói:

“Ngài cũng gọi cho mình một cô đi? Thân phận bên ngoài của tôi là bạn ông anh mà, không làm vậy người ta nghi ngờ sao?”

Nói xong Thu Phong khoác tay Nhục Y cả hai không cần Mens Nguyễn dẫn đường liền đi trước, bởi vì Nhục Y đã từng đến đây rất nhiều lần rồi.

Bước vào đại sảnh Bellagio đập vào mắt Thu Phong là một cảnh tượng xa hoa tráng lệ còn hơn cả bên ngoài gấp nhiều lần.

Loại bỏ hàng trăm người khoác trên mình hàng tá bộ đồ sang trọng đủ loại nhãn hiệu ra thì Thu Phong thấy giữa đại sảnh Bellagio là một con ngựa đang co một chân lên được làm bằng đá và được đính lên trên mình những loại đá lấp lánh mà Thu Phong không biết tên.

Ngoài ánh sáng vàng lấp lánh của đại sảnh ra thì phía trên trần nhà có những hình tròn đủ kiểu đa loại màu sắc trông rất bắt mắt, còn có những thứ lặt vặt như ghế salon hay quầy tiếp tân cũng đặt ngay trong đại sảnh.

Thu Phong dắt theo Nhục Y cả hai cùng bước vào. Về đẹp của Nhục Y phải nói hiếm có khó tìm nhưng chung quy ở một nơi sang trọng như thế này dù châu Á hay châu Âu cũng không thiếu cô gái đẹp nên những người trong đại sảnh chỉ nhìn lướt qua Nhục Y rồi thôi, chứ không phải những kẻ mê đắm một cách bất lịch sự.

Lúc này Mens Nguyễn lại lên dẫn trước, hắn ta dắt Thu Phong và Nhục Y đi vào một con đường riêng biệt dành cho sông bạc.

Vừa đi Mens Nguyễn vừa dẫn Thu Phong tới một nơi khá đông người, mỗi bốn người tụ lại làm một bàn đánh bài trực tiếp:

“Đây là khu dành cho những khách du lịch hay những ai tới thử vận may cũng đại loại như đánh vài ván cho vui. Cậu có muốn đánh thử không?”

Thu Phong lắc đầu từ chối lời mời của Mens Nguyễn:

“Đi tiếp thôi!”

Nói xong anh kéo Nhượng Y đi chỗ khác.

Trong sòng bài này chia ra rất nhiều khu, các kiểu đánh bài từ phương đông đến phương tây đều có cả, ví dụ như bài Baccarat, Pai Gow Tiles của Trung Hoa, Pai Gow Poker, máy kéo, đơn giản và thịnh hành nhất vẫn là Poker.

Mỗi một loại đánh bạc khác nhau đều nằm ở một khu riêng biệt. Tất nhiên đây chỉ là nơi dành cho dân đen mới có tiền mà thôi.

Các khu đánh bạc ngoài cùng gọi là cấp bạc ngoại, tiến vào bên trong sẽ là cấp silver, cao cấp hơn nữa sẽ là các sòng thuộc cấp gold.

Và cuối cùng là khu dành cho khách VIP – Diamond. Ở khu cuối cùng chỉ dành cho những vị khách nào đã thắng hoặc thua trên con số mười triệu đô la Mỹ ra mới được đặc cách vào khu Vip.

Ở khu này mỗi trò cá cược không trò nào dưới tám ngàn đô một lần cược, và phần thưởng ở đây lớn nhất cũng là một triệu đô, không tính những người tổ chức đánh cá cược với nhau. Số tiền trên cũng chỉ tương trưng, thậm chí ở sòng bạc có nhiều nhà cái thắng một lần cả mấy chục triệu, ngược lại nhà cái cũng thua con số như vậy.

Mất gần một tiếng đồng hồ tham quan từ khu bình dân cho đến khu VIP của sòng bài, Thu Phong thầm ghi nhớ tất cả mọi ngõ ngách của sòng bài. Thậm chí tất cả nhà vệ sinh ở đây đều được anh nghĩa qua một lần.

Đến khu VIP phải được sự bảo lãnh của Mens Nguyễn, Thu Phong và Nhượng Y mới có quyền đi vào.

Không như những sảnh bạc phía dưới, ở sảnh VIP được trang bị rất nhiều thiết bị cao cấp, đến cả bảo vệ nơi đây cũng cự kị nhiều. Khi vào Thu Phong còn phải đưa người ra để kiểm tra cho chắc chắn không mang hung khí tới đây thì mới được vào.

Tuy nhiên anh cũng không thể nào đi lung tung ở sảnh VIP được. Mens Nguyễn lấy cớ cho Thu Phong đi tham quan xung quanh nhưng cũng chỉ được bên ngoài, vì ở sảnh VIP có hàng tá những căn phòng riêng biệt với nhau và một trong những phòng đó sẽ là nơi Mens Nguyễn đấu với hai vị thần bài kia.

Đứng chết chân giữa sảnh VIP năm phút, Thu Phong đã tự tưởng tượng ra đường đi lối đánh ở trong này. Chỉ vài ngày nữa thôi cuộc nổi loạn sẽ nổi ra ở đây, trách cũng trách mấy thằng khốn nạn nào đó đi chọn đây là nơi tổ chức đánh cược.

-

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Bản thảo Boom Hạt Nhân ?

Sáu giờ ba mươi tối tại sòng Vip Bellagio.

Theo như thời gian tổ chức cuộc đánh bạc giữa ba thần bài là vào bảy giờ tối. Và nếu như một trong ba người không tới tính từ thời gian bắt đầu quá nửa tiếng sẽ tự động hủy tư cách tham gia.

Trước sảnh Vip của sòng Bellagio, Thu Phong đang giang ngang hai tay ra để bảo vệ sòng bài khảm người, kể cả Nhượng Y cũng bị khảm.

Duy nhất ngày hôm nay sảnh VIP của sòng này không tiếp ngoại nhân khác trừ những người quyền lực từ các quốc gia đến tham gia thì ngoài ra không có một ai nữa.

Tính sơ sơ lần này số người xem ba thần bài đánh bạc lên tới một trăm ba mươi sáu người trong đó trừ những vệ sĩ ra thì có hơn hai mươi người là quan chức cao cấp từ các quốc gia khác nhau.

“Tít tít ...”

Âm thanh từ máy dò kim loại vang lên khi đang dò trên người Thu Phong.

Nhìn xuống dưới Thu Phong mới quên phần nút thắt lưng mình làm bằng kim loại liền tháo ra đưa cho bảo vệ đặt lên bàn.

Phía bên kia Nhượng Y cũng đã tháo hết trang sức trên người mình xuống và đặt lên bàn cạnh đó.

Một lát sau khi kiểm tra sau Thu Phong hai người nhận lại đồ của mình và đi vào trong sảnh.

Theo như thông tin mới nhất ngày hôm qua do có quá nhiều người tới tham gia để xem cuộc so tài giữa ba thần bài nên đã đổi cuộc đấu từ trong một phòng Vip thành đấu ở ngoài sảnh lớn.

Hình thức được chia ra bằng các trận đấu may rủi như bài Poker và Xi tố. Sau hai trận đó người nào có tổng số xềng thắng nhiều nhất sẽ là người được phần thưởng cuối cùng trong kia.

Hôm nay không chỉ mình Thu Phong đến bảo vệ Mens Nguyễn mà còn hai tên nước ngoài người da đen khác, hai tên đó một kẻ cao một mét chín và một kẻ cao hai mét muốn hơn Thu Phong cả cái đầu.

Vào trong sảnh chờ đợi Thu Phong cùng hai tên da đen kia đứng lần lượt sau lưng Mens Nguyễn. Lúc này Mens Nguyễn đã ngồi vào bàn đánh bạc. Riêng Nhượng Y không đứng cùng Thu Phong mà bản thân nàng lại đi tới quầy bar trong sảnh ngồi nhâm nhi ly rượu vang của mình, gương mặt nàng mang vẻ đẹp đầy khiêu tình.

Mười phút sau một nhóm người nữa từ bên ngoài bước vào trong đại sảnh, trong nhóm người này đa số là người phương tây và có tên thần bài phương tây trong đó.

“Yo! Chào ngài Mens!”

Vừa bước vào tên thần bài phương tây liền đi tới chia tay ra với Mens Nguyễn, theo lễ Mens Nguyễn liền đứng lên bắt tay lại đáp:

“Chào ngài Dempsey, hân hạnh được đấu với anh ra trò!”

Sau khi bắt tay vài câu giao hữu thì Mens Nguyễn cùng Dempsey cùng về vị trí ngồi của mình được cố định sẵn. Cũng giống như Mens Nguyễn, Dempsey cũng có vệ sĩ cho riêng mình.

Vệ sĩ của Dempsey chỉ có hai người tuy vậy hai kẻ này tên nào cũng tương tá to con rắn chắc, đều trên một mét chín với cặp kính râm đeo che một phần ba khuôn mặt.

Mặc dù chỉ có hai người nhưng hai kẻ vệ sĩ này Dempsey tuyển từ trong trang Deep web một trang chuyên về đủ mọi thứ trên đời từ bắt cóc, giết người, buôn bán nội tạng, phản động, hay thuê dong binh khủng bố tất cả đều có ở trong trang web phi chính phủ đó.

Kẻ đứng sau Dempsey là một kẻ tài phiệt không lộ mặt, hẳn thuê Dempsey và cả hai tên vệ sĩ kia được tuyển ra để bảo vệ hắn.

Khi thời gian trận đấu còn đúng năm phút nữa bắt đầu, lúc này trong sảnh đã có rất đông người tới, nhưng ba thần bài cũng chỉ có hai còn thần bài Macau chưa thấy xuất hiện.

Còn một phút nữa đúng bảy giờ tối, cũng là lúc mọi người đang bàn tán xôn xao về thần bài Macau thì hắn bắt ngờ xuất hiện.

Châu Nhuận Đức – thần bài Macau hay còn gọi là đồ vương của thế giới casino, cực kì kiêu ngạo.

Châu Nhuận Đức không những giỏi đánh bạc mà thần thủ cũng không hề tầm thường, bản thân hắn từ trước tới giờ đánh qua không biết bao nhiêu ván bài sinh tử dù chỉ đi một mình nhưng hắn vẫn còn sống trong cái thế giới đen tối này thì đủ hiểu hắn có thần thủ tốt như thế nào.

Cái tài luôn đi đôi với cái kiêu mặc dù hắn tên Đức, Nhuận Đức là một người Hồng Kong chính thống. Thuở nhỏ đã sống nhờ lừa đảo, bài bạc thậm chí đánh nhau để sinh tồn.

Và cũng có tin đồn rằng hắn là người của Hội Tam Hoàng, một tổ chức xã hội đen quy mô cực kì lớn ở Hồng Kong vào thế kỉ trước.

Tuy bề ngoài Hội Tam Hoàng từ lâu đã tan rã nhưng không, ngược lại như vậy dù về số lượng Hội Tam Hoàng có giảm nhưng chất lượng trong đó không thua bất cứ băng Mafia nào của phương Tây.

Và đó cũng là một phần lý do tại sao Châu Nhuận Đức trở nên kiêu ngạo như vậy.

Như trước, Châu Nhuận Đức vẫn một thần một mình tới. Không có bất cứ câu chào hỏi ai, Nhuận Đức tự nhiên đi đến chỗ ngồi của mình đặt mông xuống trong im lặng, riêng khuôn mặt hắn từ đầu đã mang vẻ tự tin ngút trời.

Dường như Mens Nguyễn và Dempsey cũng không ưa gì tên Nhuận Đức cho lắm nên cũng không lên tiếng chào hỏi.

“Trước khi bắt đầu trò chơi tôi muốn ba vị thần bài đây đi với chúng tôi kiểm chứng món đồ thưởng!”

Một giọng trầm ồm vang lên, người vừa nói chính là ông chủ của tập đoàn Las Vegas Sands một huyền thoại về sự thành công trên thế giới.

Ông chủ của tập đoàn Las Vegas là người đứng ra cầm phần thưởng trao cho kẻ thắng cuộc ngày hôm nay, ông ta được một kẻ nào đó giấu mặt giấu tên đứng phía sau ủy thác đưa bản thảo này cho ông ta và tất nhiên ông ta nhận được một số tiền lớn mới không ngại nguy hiểm khi giữ bản thảo boom hạt nhân này.

Jackson - ông chủ Las Vegas là một con người mất mười một năm để kiếm ra một tỷ đô và khi đạt mốc một tỷ đô ông chỉ mất hai tháng để kiếm lại số tiền đó. Do đó một con người như ông dám giữ bản thảo boom hạt nhân là một chuyện hết sức bình thường đối với con người có máu kinh doanh như ông.

Theo chân Jackson ba vị thần bài lần lượt đi theo ông ta vào một căn phòng kín, không camera không thiết bị theo dõi và chỉ có bốn người bọn họ.

Bên trong phòng được bao bọc hoàn toàn bằng thép, ngay chính giữa căn phòng khoảng hai mươi mét vuông chỉ có duy nhất một cái bàn.

Chạm tay vào một vùng trống trên bức tường, bỗng có một ánh sáng màu xanh quét lấy tay Jackson sau đó trong bức tường thép hiện ra một hộp số.

Jackson nhập một dãy kí tự trên bàn phím rồi ấn ngón cái mình vào màn hình để lấy dấu vân tay, tiếp đó ông lại banh con mắt mình ra để thiết bị nhận diện đồng tử mắt. Cuối cùng ông ta nói một tiếng “Jackson”.

Sau một loạt hành động phức tạp trên thì màn hình mới hiện lên dòng chữ “Xác nhận Boss”.

“Xi ...”

Xi lên một tiếng bức tường từ từ mở ra làm lộ diện một chiếc cặp xách màu trắng được bọc kim loại trong đó.

Cầm lấy chiếc cặp đem ra đặt lên trên bàn, bên trên cặp xách có một hộp số dùng để nhập mật mã. Jackson bấm một dãy số trước mặt ba thần bài.

“Cạch” một tiếng chiếc cặp được mở ra. Lúc này bên trong cặp xuất hiện một số xấp tài liệu cùng hơn chục bản vẽ khác nhau được cuộn tròn lại.

“Ba người có thể xem xét số tài liệu này trong vòng năm phút, sau năm phút tôi sẽ cắt nó về chỗ cũ và căn phòng này tuyệt đối không có ai bước vào cho đến khi tìm ra người thắng cuộc.”

Ba người mỗi người một phần tư liệu chia nhau ra xem một cách thần tốc, những bản vẽ chế tạo, nguyên liệu, kim loại, số đo, các thành phần nén ... vân vân ...

Dù ba kẻ thần bài này có trí nhớ tốt đến đâu đi chăng nữa cũng không thể nhớ được tư liệu của bản vẽ này, một loại trí óc dùng không biết bao nhiêu năm, biết bao nhiêu công sức mới làm ra được bản thảo boom hạt nhân thì không lý nào con người chỉ dùng năm phút mà nhớ hết được nó.

Cuối cùng năm phút cũng qua đi Jackson đưa bản thảo vào trong cặp rồi cất lại trong vị trí cũ.

Lúc này ba tên thần bài từ bên trong đi ra, nhìn về mặt của ba người ai ai cũng mang vẻ ngạc nhiên. Bản thảo là đồ thật tất nhiên là vậy nhưng cái ba người bọn họ đọc được trong đó là cái hậu quả của việc xảy ra chiến tranh hạt nhân, sức công phá của một quả có thể phá nửa một quốc gia với hàng tá cái hại khi nằm trong vùng ảnh hưởng của nó.

Cây cối, động vật, con người chả là cái nghĩa lý gì nữa.

Mens Nguyễn đi ngang qua Thu Phong, hấn ngược mặt lên nhìn anh rồi khẽ gật đầu một cái coi như xác nhận đồ là thật.

Thấy vậy Thu Phong cũng âm thầm gật đầu lại rồi đứng phía sau Mens Nguyễn khi hắn đặt mông ngồi xuống vị trí của mình.

Lúc này một người mặc đồng phục waiter vest của sòng Bellagio từ lúc nào đã đứng ở vị trí giữa bàn nhìn ba người trong bàn nói to một cách khiếm nhã:

“Trận đấu đầu tiên sẽ là bài xi tố, ở đây mỗi người sẽ được phát xèng với tổng số giá trị là mười triệu đô. Bao gồm hai trăm thẻ mười ngàn, hai mươi thẻ một trăm ngàn, và sáu thẻ một triệu. Luật xi tố mọi người ở đây đã biết nên tôi xin phép không nói thêm, với số tiền mười triệu nếu hai người nào hết bạc sớm nhất sẽ bị loại”.

Tổng cộng sẽ có năm trăm bạc được đưa ra, sau năm trận người nào thắng tổng số trận nhiều nhất người đó sẽ là kẻ chiến thắng và dành được bản thảo về phía mình.

Tất nhiên sau khi ra khỏi sòng Bellagio thì kẻ thắng phải tự bảo vệ lấy bản thảo của mình nếu không mất cũng chẳng trách được ai.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Thắng cuộc !!

Cách đánh xì tố như sau:

Bắt đầu: Mỗi người sẽ bỏ ra số xu bằng 1 cược.

Vòng đánh: Theo ngược chiều kim đồng hồ

Ban đầu mỗi người được chia 2 lá bài, một úp và một ngửa cho đối phương biết.

Tổ đầu: Mỗi vòng đánh sẽ có người "Tổ" đầu, là người có các lá bài ngửa tạo liên kết mạnh nhất. Người này sẽ tổ một số xu theo quy định:

+ Tổ: Người chơi đặt cược số xu lớn hơn 1 cược và suy ra giới hạn tổ

Những người chơi tiếp theo sẽ lần lượt "theo" hoặc "Tổ thêm" hoặc "Úp bài" cho đến hết 1 vòng.

+ Theo: Chấp nhận cược số xu giống người Tổ

+ Tổ thêm: Người chơi đặt cược thêm xu lớn hơn 1 cược và suy ra Giới hạn tổ

+ Úp bài: Không chấp nhận cược của người tổ, coi như bỏ ván chơi. Sau 30 giây người chơi không đánh bài cũng coi như "Bỏ" ván chơi.

Sau một vòng, nếu vẫn còn người chơi Theo hoặc Tổ thêm, thì mỗi người chơi sẽ được chia thêm một lá bài.

Nếu sau một vòng, mọi người đều "Úp bài" thì người tổ sẽ thắng.

Khi mỗi người chơi đã đủ 5 lá bài. Lúc này người chơi sẽ so sánh bộ bài liên kết của mình với bộ bài liên kết của đối phương. Dự đoán lá bài úp của đối phương đề Tổ hoặc Theo hoặc Úp bài.

Khi tất cả đều Theo hoặc Úp bài, ván chơi kết thúc. Người có liên kết mạnh nhất sẽ thắng.

Xì tố mỗi một lần cược không ít hơn mười ngàn.

“Xin mời ba vị đặt cược xeng của mình lên”

Bồi bài cất tiếng lên nói với ba người trên bàn, nghe vậy cả ba người cùng lúc đẩy một xeng trị giá mười ngàn lên xem như cược.

Lúc này bồi bài mở chiếc hộp bài nhựa mới công ra, sau đó hất trải dài tất cả lá bài ra làm một hàng ngang rồi lật ngửa nó lại để chứng minh bài này đủ lá không thiếu một lá hay trùng một lá nào.

Tiếp đó hất hất một cái úp cả bộ bài đang trải dài lại trông rất điều liệu.

Bồi bài bắt đầu xào bài lên:

“Xoạc xoạc ...”

Chỉ hai mươi giây sau hất mới dừng xào bài, ba người mỗi người được hất chia cho hai lá.

Theo bài ngửa lớn nhất thì người tổ trước là Mens Nguyễn. Lá bài ngửa Mens Nguyễn được chia là con J bích, lá úp là một con Q bích.

Hai lá chưa nói lên được điều gì, đặc biệt bài ngửa của Mens Nguyễn chỉ là con J không biết sẽ ra đôi hay thùng nếu chẳng may ra con nhỏ hơn cũng một nên lúc đầu chỉ mười ngàn là ổn.

“Tổ mười ngàn!”

Mens Nguyễn vừa nói vừa ném xeng mười ngàn ra giữa bàn.

Tiếp theo tới vòng của Dempsey, bài ngửa của hất là một con 9 chuồn. Lúc này hất mới từ từ nặn bài của mình ra, là một con J rô. Bài khá xấu nên hất cũng chỉ tổ mười ngàn.

“Theo! Tổ mười ngàn”

“Mười ngàn?”

Giọng nói khinh bỉ của Nhuận Đức vang lên, hất cười khẩy một tiếng rồi cầm năm xeng trị giá mười ngàn quăng lên:

“Theo! Tổ năm mươi ngàn! Bài hai người vớt đi là vừa”

Lá bài ngửa của Nhuận Đức là một con 8 cơ, còn lá bài úp của hất lại là một con K cơ, bài của hất phải nói cực kì lớn, nhưng đây chỉ là ván đầu cũng không thể hù chết đối thủ được.

Mặc dù hai người kia đều là thần bài không thể nào dễ bị đòn tâm lý như vậy được.

Một bộ bài năm mươi hai lá con người bình thường không thể nào nhớ hết vị trí của bài được nhưng qua luyện tập lâu dài thì có thể, ba kẻ ngồi trên bàn này đây không ai là không nhớ số thứ tự lá bài được phát ra, tuy không thể đoán chắc đối phương cầm rô hay cơ nhưng K hay Q vẫn biết được. Huống chi xì tố chỉ có hai mươi tám lá chỉ tính từ 8 bích trở đi.

Cả hai người kia dường như lơ đi sự khiêu khích của Nhuận Đức, họ không quan tâm hẳn nói gì hay khích gì.

Lá bài thứ ba được chia ra cho mỗi người. Lần lượt Mens Nguyễn nặn bài mình ra 10 bích.

“Tổ mười ngàn!”

“Theo! Tổ thêm hai mươi ngàn”

Dempsey cầm ba xèng mười ngàn ném lên trên bàn, bởi vì lá này của hắn là K bích.

Tới phiên Nhuận Đức hắn cầm hắn xèng một trăm ngàn ra nghênh ngang nói:

“Theo! Tổ hắn một trăm ngàn ... Sao mấy người cương nổi không, không thì úp xuống?”

Nghênh ngang cũng có cái lý của mình, lá này của hắn phải nói quá may mắn đi một con Q cơ. Tính tới giờ hắn đã có 3 con cơ, chỉ cần thêm hai con cơ bất kì nữa thôi sẽ ra Thùng Phá Sảnh. Bài hắn tới tận bây giờ gần như là lớn nhất.

Dù vậy về mặt của Mens Nguyễn và Dempsey vẫn không thay đổi, hai kẻ này như là cáo đã thành tinh rồi chỉ vài lời của Nhuận Đức làm sao mà khiến họ biến sắc được.

Lá bài thứ tư được phát ra. Mens Nguyễn K bích, lần này hắn đã được bốn con bích chỉ cần thêm một lá bích nữa sẽ là Sảnh.

Có bài cao hắn ném hắn hai xèng một trăm ngàn ra:

“Hai trăm ngàn!”

Một chiều dứt khoát, số tiền không nhiều không ít cũng không nói lên được bài mình tốt hay xấu, vấn đề ở chỗ bốn lá chỉ cần bài mình tốt có thể tung tiền cao để dọa nạt đối phương.

Dempsey về phần hắn lá này thật sự quá xấu một con 10 rô, bản thân hắn đang phân vân không biết nên theo hay không.

Suy nghĩ một hồi cuối cùng Dempsey úp bài xuống:

“Không theo, úp!”

Thấy hành động của Dempsey, Nhuận Đức cười khinh bỉ một cái sau đó hắn ném hắn ba xèng một trăm ngàn lên:

“Theo! Tổ thêm một trăm ngàn”

Lá bài này của hắn phải nói không hề thua kém Mens Nguyễn, con 10 cơ, tính tới giờ hắn đã có bốn lá cơ, chỉ cần thêm một lá mười nữa là Thùng Phá Sảnh, hơn hẳn sảnh của Mens Nguyễn.

“Cơ?”

Mens Nguyễn thầm nhủ một câu trong đầu, hắn nghi ngờ bài của Nhuận Đức sẽ ra Thùng Phá Sảnh, vậy nên cho dù hắn ra Sảnh cũng chắc chắn là thua.

Lá bài cuối cùng được phát ra.

“Tổ ba trăm ngàn!”

Mens Nguyễn cầm ba xèng ném ra giữa bàn mặt không đổi sắc và hắn cũng không cần nhìn vào lá cuối cùng của mình.

Đây chỉ mới là ván đầu, nên thua gần một triệu cũng chẳng làm vấn đề, đã vậy chỉ là trò đầu tiên dù thua trò này cũng chẳng sao. Suy nghĩ trong đầu Mens Nguyễn thoải mái đến như thế, đó cũng là lý do tại sao hắn được mệnh danh là thần bài phương Đông.

Cùng tâm lý với Mens Nguyễn, Nhuận Đức không hề xem bài cuối cùng mà ném thẳng năm xèng một trăm lên giữa bàn.

“Theo, tổ thêm hai trăm ngàn!”

Bài của cả hai cũng đã phát xong và họ như nhau không hề xem bài của mình.

Lúc này bồi bài mới lên tiếng:

“Mời cả hai vị cùng lật bài mình lên!!”

“Mậu thầu Sảnh ...”

“Cám ơn nhé!”

Người nói câu vừa rồi là Mens Nguyễn, bài của hắn lần lượt theo một liên kết là 8 bích, 9 bích, 10 bích, J bích và cuối cùng là Q bích bài ăn sảnh. Còn về Nhuận Đức là Mậu thầu, tức bài không có một mối liên kết vào với nhau.

Bài của Nhuận Đức là 8 cơ, 10 cơ, Q cơ, K cơ, Át chuồn. Bài hoàn toàn hỏng.

Ván đầu tiên Mens Nguyễn thắng.

Trận xì tố vẫn cứ diễn ra cho đến cuối cùng Mens Nguyễn là người chiến thắng, trận đầu tiên loại xì tố Mens Nguyễn thắng nhất.

Trận thứ hai kéo Xi Dách, Nhuận Đức người chiến thắng cuối cùng

Trận thứ ba lặc xí ngầu, Nhuận Đức là người thắng cuối cùng.

Trận thứ tư Bài cào, Dempsey là người chiến thắng cuối cùng.

Trận thứ năm Poker Mens Nguyễn là người chiến thắng cuối cùng.

Vậy là qua năm trận Mens Nguyễn và Nhuận Đức có hai trận thắng ngang nhau, trong trường hợp này cả hai sẽ đánh một trận cuối cùng. Đó là bài tiến lên, vâng tiến lên bài rất quen thuộc với nước Việt.

Kết quả không cần nghi ngờ Mens Nguyễn vẫn là người chiến thắng cuối cùng.

“Mời ngài Mens Nguyễn đi theo tôi!”

Lúc này ông chủ Las Vegas – Jackson đi tới trước mặt Mens Nguyễn cúi đầu chào một cái theo phong cách cổ xưa của phương Tây để biểu hiện sự tôn trọng cho người thắng cuộc cuối cùng.

Dù là người nước nào đi nữa chỉ cần tài giỏi thì ở phương Tây họ sẽ tôn trọng bạn.

Lần này thì Thu Phong cùng hai tên vệ sĩ da đen đi theo bảo vệ Mens Nguyễn đi cùng với hắn.

Tới trước căn phòng hồi nãy, căn phòng này được đặt ở đại sảnh nơi bắt mắt nhất nhưng có điều có tới mười tên bảo vệ mặc đồ đen đứng nghiêm trang phía trước canh chừng, chỉ sợ một con muỗi cũng không thể bay lọt qua được.

Không giống với lúc này lần này Thu Phong được đi cùng với Mens Nguyễn vào căn phòng.

Lập lại một dãy hành động vừa rồi ông chủ Las Vegas cầm lấy chiếc vali đưa cho Mens Nguyễn cười chúc mừng nói:

“Chúc mừng ngài lần nữa ngài Mens Nguyễn, đây là phần thưởng cho sự kì công của ngài, xin ngài hãy giữ thật kĩ lấy. Sau khi ra khỏi Bellagio chúng tôi sẽ không thể bảo vệ ngài được nữa. Còn mật khẩu trong này là 161093”

Cầm vali trên tay Mens Nguyễn thử mở ra, quả thật mật khẩu là như vậy. Sau đó hắn cầm bản thảo lên vào xem xét xem có bị đổi tráo hay không.

Thấy vậy Thu Phong cũng tiến lên xem, mười phút sau Thu Phong mới từ từ trong sức hút của bản thảo tỉnh lại.

Quốc gia Thu Phong đang sống là một nước yếu, luôn bị các quốc gia khác chèn ép vô tội vạ, nếu nước mình có thứ này Thu Phong tin chắc một ngày không xa đất nước sẽ phát triển vượt bậc và chẳng sợ mẹ con thằng nào.

Về phía Mens Nguyễn hắn cũng đã xem xong, xác nhận đây là bản thảo ngay lúc đầu hắn xem chắc chắn chưa bị đổi tráo là hàng thật.

Mens Nguyễn quay sang nhìn Thu Phong rồi cả hai cùng gạt đầu một cái sau đó cùng nhau xấp xếp tư liệu lại để vào trong vali và chốt khóa lại.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Đại chiến Las Vegas !!! (1)

Ban đêm, gần mười giờ tối tại sòng Bellagio Las Vegas.

Trong sảnh sòng VIP lúc này đang tụ tập rất nhiều người, sắc mặt mỗi người một vẻ, có người cười, có người âm trầm, còn có những người ánh mắt sắc lạnh như muốn làm một thứ gì đó mờ ám.

“Cách”

Tiếng cửa mở kêu vang lên, từ trong Thu Phong sát cánh đi song song với Mens Nguyễn. Trên tay Thu Phong lúc này xách theo chiếc vali màu trắng đựng bản thảo hạt nhân bên trong.

Nhược Y thấy Thu Phong đã đi ra nằng ta cười phong tình một cái rồi lắc cặp mông xinh đẹp của mình vắn vẹo đi tới cạnh Thu Phong.

Thấy Nhược Y đi tới Thu Phong liền nói khề một câu:

“Chuẩn bị đi!”

“Vâng!”

Đáp một tiếng gật đầu Nhược Y tiếp tục đi theo Thu Phong ra ngoài sảnh Vip.

Lúc này Thu Phong nói như vậy bởi vì khi anh vừa đặt chân ra khỏi căn phòng vừa rồi anh cảm thấy không khí trong sảnh thay đổi hẳn. Như lúc trước không khí ở đây rất náo nhiệt, con người ham vui cười liên tục thay vì như vậy bây giờ là một bầu không khí im lặng đến đáng sợ.

Khi nhóm người Thu Phong đi tới giữa sảnh đang hướng ra ngoài thì bất ngờ có một người đàn ông trung niên ăn mặc rất lịch sự chắn trước mặt anh.

Thấy vậy Thu Phong liền đứng lại dùng tiếng Anh hỏi:

“Xin lỗi ngài có thể tránh ra cho chúng tôi đi được không?”

Người đàn ông trung niên dường như không quan tâm câu hỏi của Thu Phong, hần nghĩ Thu Phong chỉ là một tên vệ sĩ không có quyền lên tiếng nên hần liền quay ra trực tiếp cười lịch sự đưa ra yêu cầu với Mens Nguyễn:

“Xin hỏi ngài Mens Nguyễn đây có thể cho chúng tôi những người ở đây xem bản thảo trên tay ngài được không? Ở đây ai cũng biết món đồ trong đây là gì nên dù chỉ một lần trong đời chúng tôi muốn được chiêm ngưỡng thứ này, xin hỏi ngài đồng ý không?”

Bỗng chốc Mens Nguyễn khựng lại bởi vì hần nhận ra người trung niên trước mặt này, hần là một tên trùm Mafia của nước Ý.

Dạo gần đây tổ chức Mafia Ý đang dần mất đi phong độ vốn có của mình, doanh thu hao hụt, bị chính phủ đàn áp. Và đó cũng là lý do tại sao hần mặt đây tới yêu cầu Mens Nguyễn cho xem bản thảo hạt nhân, tất nhiên hần không vì quốc gia mà là vì tiền.

Nhưng có điều Mens Nguyễn là một người yêu nước chắc chắn hần sẽ không đồng ý. Mens Nguyễn liền lắc đầu nói:

“Thứ lỗi vật này tôi không thể cho bất kì ai đụng vào được!”

Nói xong hần quay sang gật đầu với Thu Phong ý bảo rời khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Không cần Mens Nguyễn phải nhắc Thu Phong liền nhanh chóng lách sang người của kẻ trước mặt. Đúng lúc này Thu Phong định đi tiếp thì bất ngờ người đàn ông trung niên vươn tay tới bắt lấy chiếc vali Thu Phong đang cầm.

Theo phản xạ Thu Phong không để ai đụng vào vật anh đang cầm, thấy tay tên kia vừa vươn tới Thu Phong liền mạnh mẽ dùng tay mình gạt ngang tay đối phương ra.

“Phăng” Một tiếng Thu Phong lạnh lùng nhìn kẻ trung niên nói:

“Ông muốn làm gì?”

Không trả lời câu hỏi của Thu Phong tên đó lại tiếp tục bắt lấy vali trên tay anh, hết cách anh liền dùng chân đạp đối phương một phát văng ra ba bốn mét.

“Rầm!!!”

Bị Thu Phong đá văng ra người đàn ông trung niên cả người nặng nề đập xuống đất, miệng trong máu hần ọc ra một tia nhỏ.

“Chết tiệt!”

Người đàn ông trung niên không ngờ Thu Phong sẽ ra tay nhanh như vậy, hắn nằm vật xuống dưới đất hô lên một tiếng chửi thề sau đó quay sang nhìn mấy tên mặc đồ đen được cho là người của hắn ra hiệu bằng hành động.

Về phía Thu Phong anh cũng đã đứng lại và đưa vali cho Mens Nguyễn giữ, anh, Nhựt Y và hai tên vệ sĩ da đen đứng bao bọc Mens Nguyễn ở chính giữa.

Nụ cười kiêu mỹ hiện ra trên môi Nhựt Y, cô quay sang nhìn Thu Phong khẽ nói:

“Vừa rồi anh hấp tấp quá, tốt nhất nên để hắn đánh mình trước”

“Trước sau cũng lật mặt, lật trước cho nhanh”

Đáp lại Nhựt Y là câu nói bất cần của Thu Phong, sau đó Nhựt Y cũng không nói gì tiếp bởi lúc này đã có hơn mười kẻ to con đang lao tới hướng họ.

“Bảo vệ tên Mens và chiếc vali đi”

Thu Phong bỏ lại một tiếng với nhóm người Nhựt Y rồi tự thân anh lao lên đối chiến với mười người phía trước.

Khác với những tên tạp nham ngoài đường phố, mười kẻ trước mặt Thu Phong lúc này đều là lính hoặc dong binh từ chiến trường đi ra, thân thủ từng người không thể coi thường.

Tuy nhiên bàn về sức Thu Phong không hề thua kẻ nào trong đây, bàn về võ chưa chắc mấy thằng tây này có kỹ thuật bằng anh.

Trong sảnh Vip này hầu hết không có ai có được phép đem theo súng hay vũ khí, tất cả đều dùng bằng tay không.

Lao lên đối chiến mười người, Thu Phong chủ động đánh người trước tiên.

Vừa chạy tới Thu Phong liền đạp vào ngực một tên trước mặt khiến hắn văng ra, nhưng tên đó cũng không hề hấn gì. Bỏ lại ba người đánh với Thu Phong bảy người kia vòng ra chạy về phía Mens Nguyễn.

“Ồ! Ba thằng này? Đủ không?”

Hiên ngang đứng giữa vòng vây của ba binh chủng bậc nhất thế giới, Thu Phong kiêu ngạo nói.

“Mình tao là đủ!”

Cái thằng vừa bị Thu Phong đạp văng ra lúc nãy bỗng lên tiếng rồi lao lên tấn công sắp mặt Thu Phong. Vừa rồi hắn ăn một đạp của Thu Phong hoàn toàn không hề hấn, một phần do hắn có thực lực một phần do Thu Phong ra đòn quá nhanh không thể nào hết lực nên đòn đó Thu Phong chỉ dùng sức ba phần.

Tên này cao khoảng một mét chín, hai tay hắn thủ thế kiểu boxing lao tới đâm về phía Thu Phong.

Nhếch miệng coi thường, Thu Phong thậm chí không thèm né liền dùng quyền đối quyền với hắn.

“Kíngggg!!!”

“Rắc..”

Quyền chạm nhau cả hai cùng văng ra, có điều tiếng rắc vừa rồi vang lên từ tay tên kia. Nắm đấm của hắn lúc này hoàn toàn biến dạng, vừa rồi khi hai quyền chạm nhau tay Thu Phong phải nói cứng như thép mặc dù lực cả hai ngang nhau nhưng tay hắn lại không cứng bằng tay Thu Phong.

Không dừng lại ở đó ngay lập tức Thu Phong lao đến tung người hướng cổ hắn đá tới, cắn răng chịu đau tên binh chủng liền đưa cánh tay đang bị thương lên đỡ “Uỳnh ... rầm ...” “C-Rắc”

Một đá, đúng một đá của Thu Phong làm tên kia văng xa hơi mười mét lặn ra bất tỉnh. Cứ thế một con người nặng hơn trăm kí bị Thu Phong dùng đúng hai đòn kết thúc, không chỉ thế cánh tay tên kia hoàn toàn bị gãy đôi lại, xương hắn gãy lòi ra đâm rách da thịt khiến máu chảy đầy khắp sàn.

Còn lại hai tên kia dường như không quan tâm đến đồng đội bị thương liền một tên lao đến từ phía sau ôm lấy người Thu Phong.

Tên còn lại thấy vậy liền lao đến đâm vào bụng Thu Phong, kinh nghiệm chiến đấu Thu Phong cực kì phong phú, tuy anh không thể ngay lập tức thoát khỏi đòn khóa của những tên binh chủng này nhưng cũng không có nghĩa là anh sẽ bị thương.

Đâm tới Thu Phong đưa chân lên dùng gối gạt ngang nắm đấm của tên trước mặt, tiếp đó anh dậm chân mạnh xuống dưới đất lấy đó làm tấn công cả người Thu Phong hạ thấp xuống một chút.

“Rầm” Lách cả cơ thể một cái Thu Phong quật ngã kẻ đang ôm lấy người mình bằng lưng, anh sử dụng cơ thể làm đòn bẩy để quật.

Lúc này cả người Thu Phong nằm hẳn lên người hẳn, cả người Thu Phong tuy đều té theo nhưng trong khoảng thời gian đó anh rút được một tay ra.

Thu Phong ngay lập tức dùng tay đó chỏ liên tục vào đầu đối phương, đau đớn từ đòn đánh liên tục từ Thu Phong tên binh chủng đang siết chặt người hẳn liền buông ra sau đó lăn sang chỗ khác.

Lấy thế Thu Phong liền bật người dậy, đúng lúc này tên còn lại liền lao đến đâm vào mặt Thu Phong. Phản xạ anh nhanh chóng lách mặt qua một bên để né.

“Bụp, bụp “

Vừa né tránh Thu Phong vừa thực hai quyền nhanh như chớp vào bụng đối phương.

Lúc này mỗi quyền Thu Phong đâm ra đều không dưới ba trăm kí lô, tên binh chủng dính đòn đau đớn lùi liên tục lại phía sau.

Tiếp đó tên vừa siết người Thu Phong lúc này lao lên giúp đỡ đồng đội, thay vì đâm tên này nhảy tới đá một cước vào eo Thu Phong. Cứng rắn bắt lấy chân đối phương Thu Phong kẹp chân hẳn vào người như kìm gong.

Ngay lúc này anh nhảy lên một đoạn nhỏ khi đang còn giữ lấy chân đối phương “Bốp ... răng rắc “ một gối đi xuống, Thu Phong vừa rồi nhảy lên dùng đòn gối nện thẳng xuống phần đầu gối đối phương khiến cả chân bị gấp ngược lại.

Tiếp Thu Phong lại tung người đập vào tên kia khi hẳn vừa lao tới.

Giải quyết xong hai tên còn tên cuối cùng vừa lao tới đánh Thu Phong thì bị anh đập văng ra. Không dừng tại đó cả người Thu Phong lướt theo hẳn, nhập sát người Thu Phong liên tục thực hiện những đòn đánh nội vào đối phương.

Trong vòng mười giây Thu Phong liên tục ra quyền. Ăn tổng cộng năm mươi sáu cú đâm từ các phần yếu hại như huyệt thái dương, ba sườn, chấn thủy, vùng chữ T giữa trán và đòn cuối cùng vào ngay yết hầu.

“Oành ... rầm! “

Quyền cuối nằm ngay yết hầu Thu Phong chấn đối phương văng ra và hiển nhiên yết hầu của hẳn cũng hoàn toàn bị chấn nát.

Thu Phong đứng sừng sững tại đó chia ngón cái xuống dưới về phía ba tên bị anh giải quyết, sau đó anh khẽ nói một câu:

“Quá yếu! ”

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Đại chiến Las Vegas (2)

Trong sảnh VIP Bellagio.

Thu Phong sau khi giải quyết ba tên kia liền chạy qua hỗ trợ nhóm người Nhược Y.

Tuy là phụ nữ chân yếu tay mềm nhưng đối với Nhược Y lại là chuyện khác, trừ hai tên da đen kia mỗi tên đang chận vật đối phó với người khác thì Nhược Y một mình cô đấu với ba tên.

Vừa nãy khi Nhược Y thấy bảy thằng trâu điên chạy về phía này cô liền lao lên trước bắt lấy vai tên gần nhất sau đó Nhược Y đu cả người lên thân kẻ đó rồi dùng hai chân đạp thẳng vào kẻ sau hẳn.

Chưa dừng lại ở đấy khi đập tên kia văng ra Nhược Y đang đu trên người tên lúc này bỗng cô đu ngược cả người lên dùng hai chân kẹp lấy cổ hẳn song ngay tức khắc cô mượn lực lộn người xuống vật tên đó giật ngược xuống sàn.

Cơ thể phụ nữ luôn yếu hơn đàn ông bởi vì họ là phái yếu mà, nhưng để bù lại việc đó Nhược Y chiến đấu theo phong cách dùng đà làm lực.

Khi kẹp cổ vật tên kia xuống thì cổ hẳn gần như gãy gập sang một bên, bỏ qua tên đã nằm gục dưới sàn Nhược Y tiếp tục lao đến chiến với tên khác.

Một kẻ khác lao lên đâm móc về phía Nhược Y, ngay lập tức cô hụp người xuống để né song theo đó Nhược Y đâm liên tục gần mười phát vào bụng hẳn. Tuy nhiên tên kia là lính đặc chủng được lôi từ chiến trường mà ra tất nhiên không hề hẳn trước đòn đánh của Nhược Y.

Lúc này tên đó bỗng giang hai tay nhằm bắt Nhược Y lại, thấy vậy Nhược Y lập tức né sang một bên tiện thể cô sút một phát vào hạ bộ kẻ đó, hiển nhiên nhằm vào thứ sinh sản của con người.

Đinh một đòn hiểm tên đó đau đớn ôm chầm lấy hạ bộ của mình, tuy vậy Nhược Y cũng không để thăng này được yên, cả người cô lúc này nhảy lên người hắn rồi không biết từ đâu ra cô lấy hai vật hình tròn.

“ Xoẹt ... “

Là dây cước, vật tròn với cả dây cước làm bằng nhựa nên khi vào sảnh cô không hề bị phát hiện khi đem cái này theo.

Hai vật tròn ấy nối sợi dây cước lại với nhau, hai ngón tay Nhược Y xỏ vào hai vật tròn tròn cô kéo sợi dây cước từ bên trong ra. Khi bản thân đang ngồi trên cổ tên đó Nhược Y liền dùng cộng dây cước siết vào cổ tên đó.

Dù vậy vẫn không kịp, thân là một binh chủng hán liền nén đau đưa hai tay lên che chắn trước mặt. Sợi dây cước của Nhược Y liền siết trúng hai tay to khỏe của hắn.

Tuy nhiên Nhược Y là người chủ động, nàng không quan tâm hắn có đưa tay lên đỡ hay không nhưng lúc này cả người nàng đứng hẳn lên trên vai hắn. Ngay lúc đó cả người Nhược Y ngã ra say, hai tay giữ vật hình tròn của sợi cước bỗng giật một phát lên trên đầu.

“ Phung ... “

“ Phụt!! ”

“ Tạch tạch “

Hai tiếng tạch trầm đục vang lên, hai tay của tên đó hoàn toàn bị đứt rời, máu bắt đầu chảy ra lênh láng khắp sàn. Không như mọi người tưởng tượng đầu hắn không hề đứt bởi vì lúc này khi sợi dây đâm xuyên da thịt hắn chạm vào xương hắn đã kịp cứng rỗng đưa hai tay lên đầu nên vừa rồi hắn chỉ mất hai cánh tay còn mạng sống may mắn vẫn giữ được.

Dù vậy trận này hắn coi như hết tác dụng.

“ Kịch “ nhẹ một tiếng Nhược Y thu sợi dây cước lại, lúc này cô co chân lên tháo guốc ra rồi ngay tức thì chạy tới nắm tên đang chạy hướng Mens Nguyễn.

Bất kịp một tên chậm nhất Nhược Y giữ vai hắn lại, cảm giác có người chạm vai mình tên đó liền quay người đâm ngược một cú vào Nhược Y. Phản xạ cả người cô ngay lập tức cúi xuống, tiếp đó cô lại sử dụng bài cũ đã một phát vào hạ bộ đối phương làm hắn đau đớn chưa kịp ôm hạ bộ Nhược Y lại tiếp tục bồi thêm mười mấy cú đá vào thăng nhỏ người ta.

Và sau chuyện này coi như chỗ sinh con của hắn sẽ trở thành vô sinh luôn.

Nhược Y dùng chiêu này cũng không thường xuyên cho lắm, chỉ là khi cô đối đầu với mấy thằng trâu bò kiểu này thì đây là cách tốt nhất để cô kết thúc mà thôi.

Thậm chí số thời gian Nhược Y giải quyết ba tên này còn nhanh gấp đôi thời gian Thu Phong giải quyết ba kẻ kia.

Vừa chạy lẹ Thu Phong chứng kiến cảnh tượng vừa rồi làm bản thân âm thầm ôm hạ bộ của mình, vậy mà vừa này khi anh đang đánh với ba thằng kia mà có ý đồ muốn qua giúp nhưng nghĩ lại thôi bỏ đi.

Nhược Y dường như không thấy ánh mắt của Thu Phong lúc này cô đang chạy tới trợ giúp hai tên da đen kia.

Dù rơi vào thế một đánh hai nhưng hai tên da đen kia vẫn hoàn hảo bảo vệ tốt Mens Nguyễn.

“ Pằng “

Khi cả Thu Phong lẫn Nhược Y định lao vào trợ giúp thì một tiếng súng vang lên.

Bất ngờ cả sảnh nhìn ra nơi phát ra tiếng súng, hình ảnh các nhân viên bảo vệ của sòng Bellagio hiện ra. Dẫn đầu là ông chủ Las Vegas – Jackson.

“ Đây là địa bàn của tôi, các người tính nổi loạn tại chỗ này sao? ”

Giọng của Jackson vang lên, thân hình tuy không có gì khiến người ta sợ nhưng tiếng nói của ông dù nhỏ nhưng không ai dám nói lời nào.

Jackson là một doanh nhân với đầu óc kinh tế cực kì nhạy bén, bất cứ ai hay bất cứ tổ chức nào chưa ai dám gọi là đối đầu trực tiếp với người có nhiều quan hệ như ông.

Lúc này nhóm người Thu Phong cũng đã dùng đánh nhau. Chẳng nói chẳng rằng Thu Phong đi kè kè bên cạnh Mens Nguyễn kéo hắn đi về phía Jackson.

Thấy Mens Nguyễn đang đi về phía mình Jackson liền gật đầu một cái rồi cho nhân viên của mình đi theo sau Mens Nguyễn để bảo vệ hắn đi ra khỏi sòng bài.

Và khi ra khỏi sông bài này mọi sự an toàn của Mens Nguyễn, Jackson không liên can nữa, đơn giản ông làm như vậy để giữ lấy danh tiếng mình mà thôi.

Không ai nói câu nào, không ai dị nghị một tiếng gì cứ thế nhóm người Thu Phong – Mens Nguyễn an toàn đi xuống dưới sảnh lớn của Bellagio sau hơn mười phút.

Sau khi tới trước cổng sông Bellagio thì Jackson mới nói với Mens Nguyễn:

“Sau khi rời khỏi chỗ này sẽ có rất nhiều người ám toán anh nên khi đi hãy cẩn thận. Thứ lỗi tôi không thể tiến thêm được nữa”

Nói xong Jackson dẫn người đi vào trong khách sạn – sông bài Bellagio.

Không quan tâm đến ông chủ Bellagio nói gì Thu Phong lúc này đã leo lên một chiếc xe màu đen tự lúc nào, ngồi chung cùng anh là Nhục Y.

Mens Nguyễn thấy vậy cũng xách vali đi lên theo lại bị Thu Phong đuổi xuống, bởi vì lúc này có tận hai chiếc xe. Thế là Mens Nguyễn lại phải xách vali ngồi vào chiếc xe khác.

Bây giờ có tận hai chiếc xe màu đen được bọc thép. Một xe đi đầu là xe chở Mens Nguyễn và hai tên vệ sĩ da đen, còn xe phía sau là nơi Thu Phong cùng Nhục Y ngồi đó.

Nếu không có chuyện gì xảy ra thì Thu Phong chỉ cần hộ tống Mens Nguyễn đem cái vali này trở về nước là hoàn thành nhiệm vụ.

Tuy nhiên trên đời chẳng có cái chữ gì gọi là “nếu” cả.

Không biết từ lúc nào theo sau xe của Thu Phong là hơn mười chiếc xe oto đủ loại đang âm thầm bám theo sau.

Trên con đường của thành phố Las Vegas có đủ mọi loại xe từ xe tải, xe benz, xe chở khách hay xe oto gia đình ...

Tất cả đều đang lưu thông rất bình thường. Thì bất ngờ:

“Đừng ... “

“Chúu ... rầm ... kình kình “

Từ một cái nắp cống trên đường bỗng văng thẳng lên trời kéo theo đó là một vụ nổ kinh thiên động địa xảy ra trước hai xe đang hộ tống Mens Nguyễn và Thu Phong đang ngồi trong đó.

Những chiếc xe tải do vụ nổ bất ngờ ngã rầm xuống đường, chiếc xe tải dài cả mười mét mét đổ xuống nằm ngang chắn hết mặt đường làm tắt nghẽn giao thông và hiển nhiên nhóm người Thu Phong cũng không thể nào đi tiếp được nữa.

Ngay lập tức tài xế dừng xe lại Thu Phong liền bước xuống đường, lúc này trên tay anh đã trang bị đầy đủ dụng cụ từ dao găm gài ở chân cho đến giáp trên người và trên tay anh hiện đang cầm hai khẩu súng lục cùng băng đạn gắn khắp đai quần.

Không cần biết ai với ai, Thu Phong như cứ một vị thần vừa thấy những kẻ mặc đồ vest hay những tên lính mặc đồ trang bị khắp người anh liền xả đạn liên tục vào những kẻ anh thấy.

“Pằng pằng ... chúu ...”

Trong ba giây Thu Phong giải quyết hơn mười tên vừa lộ đầu ra, thậm chí anh còn bắn nhầm vào một người thường nhưng đây không phải là lúc anh quan tâm chuyện đó.

Núp vào một chiếc xe gần nhất Thu Phong vừa trốn vừa bắn rồi liên tục hô lên cho nhóm người Mens Nguyễn nghe:

“Khi nào tôi kêu chạy thì chạy!!! ”

Sau đó anh không quan tâm đến nữa, lúc này Nhục Y cũng đã bước từ trong xe bước ra. Thay vì bộ đầm cô mặc trong sông bài lúc nãy thì ở trong xe cô đã thay một bộ đồ bó đen sát người bóng loáng.

Thay đồ ngay ở trong xe khi Thu Phong vẫn ở đó, thấy cảnh tượng đó anh cũng mắt nhắm mắt mở nhưng không nói gì, thậm chí Nhục Y còn quyến rũ anh ngay lúc đó. Nếu không phải đang làm nhiệm vụ thì thật sự Thu Phong không biết có kiểm chế không nổi mà dè Nhục Y ra hay không.

Trên tay Nhục Y bây giờ vác theo hai khẩu tiểu liên mini uzi. Cùng đó sau lưng cô là hai cây kiếm Nhật dài một mét hai được bắt chéo.

Vừa bước xuống xe Nhục Y đã xả đạn liên tục vào xe của những tên đang nằm gục bởi vì trong xe nào cũng có người, và thậm chí vài tên lao ra bị náng cho mấy chục lỗ đạn trên người.

Thấy vậy Thu Phong âm thầm đưa ngón cái với Nhục Y, theo đó Nhục Y liền chạy lại phía Thu Phong đang núp.

Vừa chạy lại Nhược Y nói:

“ Anh xem mấy người kia tới chưa? “

Vẫn chưa trả lời câu hỏi của Nhược Y, Thu Phong kéo tay áo ra nhìn vào đồng hồ rồi nói:

“ Bây giờ tôi lên trước, cô phía sau bắn yểm trợ. “

Vừa nói xong Thu Phong cất một khẩu súng đi song đó anh rút cây kiếm từ sau lưng Nhược Y ra rồi ngay lập tức một tay cầm súng một tay cầm kiếm nhảy thẳng lên nóc xe oto.

Thu Phong làm vậy quá gấp gáp nhưng thời gian không cho phép anh không làm vậy bởi vì bây giờ chỉ có mấy chục tên theo sau thôi chừng một phút nữa sẽ có người tiếp viện cho bọn này nên Thu Phong phải làm nhanh gọn lẹ.

Không nghĩ rằng sẽ có người nhảy lên trên nóc oto nơi dễ làm bia ngắm nhất, cả đám người theo sau khi chưa kịp định hình thì đã thấy bóng hình Thu Phong đứng trên đó.

“ Pằng! “

Vừa đứng lên Thu Phong chuẩn xác dùng một viên đạn bắn tét sọ một tên, tiện thể tay phải anh phóng thẳng cây kiếm đâm giữa ngực một tên vừa bắt ngờ lao ra phía bên trái anh.

“ Phập “

“ Uỳnh ... Xoảng “

Chân phát lực Thu Phong đạp mạnh một cái vào nóc xe khiến cả vỏ chiếc xe biến dạng do tác dụng lực từ trên xuống làm vỡ tất cả kính của xe.

Cả người Thu Phong bắn đi nhanh như chớp khi tên bị kiếm cắm trên ngực chưa kịp ngã xuống thì anh đã chạy tới mà rút kiếm ra, động tác anh cực kì nhanh không có một chút gì gọi là khựng lại.

“ Pằng pằng pằng pằng “

Hàng loạt tiếng súng nổ sau, đạn găm vào những nơi Thu Phong vừa đi qua. Hoàn hảo Thu Phong núp vào một chiếc xe khác khi cả người anh không bị một vết đạn nào.

Lúc này Thu Phong lại nhìn về phía Nhược Y đang núp, vừa đứng lúc cô ta lộ đầu ra nhìn anh rồi cả hai cùng gật đầu một cái.

Tiếp đó Nhược Y bắt đầu đứng lên dùng hai khẩu tiểu liên vừa mới thay đạn nã điên cuồng về phía những tên kia.

Được yểm trợ ngay tức thì Thu Phong lộ đầu lên quan sát số lượng người trong vòng nửa giây, đầu anh lúc này xoay chuyển cực nhanh rồi. Trong nửa giây Thu Phong thấy còn gần hai mươi người còn sống đứng ở vô số vị trí khác nhau.

Cúi đầu xuống Thu Phong suy nghĩ đúng một giây thì bắt ngờ anh tay cầm súng tay cầm kiếm lao thẳng ra ngoài.

Dùng tốc độ nhanh nhất Thu Phong vừa một tay bắn được một tên thì cả người anh bỗng nhào lộn trên không một cái để né đạn, nói chung là né sáng còn hơn đứng ăn đạn.

Khi vừa nhảy lên thì vị trí đáp của Thu Phong lại đúng gần một tên chỉ cách anh nửa mét, khi chân chưa tiếp đất thì Thu Phong đã một kiếm chém xuống từ bả vai hắn.

Lực xoay, lực tay của Thu Phong mạnh đến nỗi tổng đòn chém lên tới tám trăm kí khiến cả người tên kia đứt lìa.

Tuy vậy cả người anh vẫn chưa tiếp đất, khi cơ thể còn quay mặt lại với nhóm người kia. Trên không Thu Phong làm một động tác không thể tưởng được đó là vặn eo quay mặt lại bắn hai phát đạn vào hai tên khác.

Mỗi viên đạn chính xác vào giữa trán đối phương.

Trừ đi Nhược Y bắn sáng chết được một tên thì Thu Phong lúc này đã giết được bốn tên. Số lượng lúc này chỉ còn mười ba người.

Khi cả người Thu Phong chưa kịp tiếp đất thì anh đưa chân ra đạp mạnh một phát nữa trên mặt đất khiến cả người anh quay vòng trên không trung không biết bao nhiêu vòng.

Trong khoảng thời gian quay vòng chóng mặt đấy Thu Phong đã bắn được ba viên đạn giải quyết ba tên khác, lúc này vừa tiếp đất thì lại nhanh như cắt ném thanh kiếm tà xuống đất chém đứt chân một tên.

Đạn Thu Phong bây giờ vừa kịp hết anh ném luôn cả khẩu súng vào một tên khác rồi lăn người trốn sau một chiếc oto.

Tôi tận bây giờ Thu Phong mới trở ra cái tài lươn lách của mình. Cuộc đấu súng xảy ra ở làn đường bên kia không liên quan tới làn đường bên này nên

đường này vẫn còn xe cộ lưu thông, Thu Phong đâm ngược chiều mà lái với vận tốc hơn một trăm kilomet trên một giờ.

Khi ra khỏi phần đường này Thu Phong lái xe chạy lên trên đường bắt ngang qua một con đường khác trong thành phố. Nhưng lúc này Thu Phong lại nghe thấy tiếng máy bay trên đầu cùng với phía trước có sáu chiếc oto chắn ngang đường hòng chặn Thu Phong lại. Quan sát xung quanh Thu Phong nhìn xuống dưới đường phía dưới thấy có vài người đang chạy moto chuẩn bị đi ngang qua đường này.

Dù bị chặn phía trước Thu Phong vẫn không dừng xe ngược lại anh đạp mạnh ga hơn. Một nụ cười tự tin hiện ra trên môi Thu Phong, về phía Nhựt Y trên người nàng lúc này đã đeo sẵn một cái ba lô nhỏ gọn trên lưng.

“ Pằng pằng pằng ... “

Hàng tá viên đạn đang được nã về phía xe Thu Phong, tất nhiên có kính chống đạn thì không sợ gì cả nhưng có điều hứng nhiều đạn quá sợ rằng kính cũng không chịu nổi.

Xe vẫn cứ lao điên đại về phía trước. Cùng lúc Thu Phong đạp ga Nhựt Y đã leo lên người Thu Phong ngồi sẵn trên đó, tư thế rất là mờ ám.

“ Ûn Rầm!!! “

“ Vút ‘’’ “

Xe Thu Phong húc thẳng vào giữa một chiếc xe khiến cả xe anh nhông đít lộn nhào trên không trung.

Khi còn đang xoay vòng trên không trung tất cả mọi người xung quanh đang ngỡ người liền bắt ngờ thêm một lần nữa.

“ Phung.. “

Cánh cửa xe bị Thu Phong ở bên trong đập bay ra, trong xe Thu Phong lộ đầu ra ngoài bản thân anh hiện đang bế Nhựt Y trên tay.

Dường như những kẻ phía dưới vẫn chưa tiêu hóa cảnh tượng trước mắt nên bọn họ vẫn không kịp đưa súng lên mà bắn.

Gia tăng lực lượng vào chân Thu Phong đạp mạnh một phát lao thẳng người về phía trước.

“ Vút!!! Rắc! ”

Lực đập Thu Phong mạnh tới nỗi hướng bay của chiếc xe đang là đường thẳng thì bị Thu Phong tác động lực ngang làm chiếc xe văng ra hướng ngược lại với Thu Phong, thành xe nơi Thu Phong phát lực cũng móp méo mà biến dạng.

Tuy nhiên có một điều mọi người nói Thu Phong quả thật liều lĩnh đó là hướng anh đang rơi xuống lại là đường bên dưới, đường trên Thu Phong vừa đi nó bắt ngang qua con đường này và chiều cao lên tới hơn mười mét.

Bế theo một người mà dám từ độ cao này nhảy xuống thì quả thật Thu Phong quá lý.

“ Rủ!!! “

Hàng chục chiếc xe moto rô ga lên ở phía dưới, đúng ngay nơi Thu Phong chuẩn bị rơi xuống.

Bất ngờ khi còn cách mặt đất khoảng ba mét thì Thu Phong lại ném Nhựt Y lên trên không, bản thân anh thì rơi xuống dưới, dùng tư thế chân vừa chạm đất Thu Phong đã lấy đà lần người xuống.

Trùng hợp, à không phải nói là chính xác khi Thu Phong vừa đứng dậy thì Nhựt Y lại rơi đúng ngay trên tay anh.

Được Thu Phong bế trên tay Nhựt Y cười duyên một tiếng vừa định nói gì thì “ Rầm “ một tiếng Thu Phong chọt thả nàng rơi cái tạch xuống đất.

“ B-Rầm “

Dừng lại bên cạnh Thu Phong là một chiếc moto đua phân khối lớn cực đẹp, người lái xe là một kẻ mặc đồ bó mang giáp bảo hộ trùm kín mít từ trên xuống dưới, đầu hắn thì đội một chiếc nón bảo hiểm che hết cả phần đầu.

Tuy nhiên hắn dừng kế bên Thu Phong chẳng nói chẳng rằng liền đâm nhẹ vào ngực Thu Phong một tiếng nói:

“ Đi thôi!! “

Nói xong hắn bước xuống xe chạy bộ lên phía trước cùng theo hắn là một chiếc moto khác là đồng bạn của hắn đang chạy ngang, thấy vậy hắn liền nhảy lên rồi quay đầu lại ngoắc Thu Phong chạy theo.

Nhựt Y ôm cái mông đứng lên định chửi Thu Phong một trận thì không biết từ lúc nào Thu Phong đã ngồi lên một chiếc moto phân khối lớn.

“ Nhanh lên! “

Thu Phong lên tiếng hỏi Nhượng Y vừa nói anh vừa kéo cả người cô bay thẳng lên yên sau xe.

“Ừn!!!! “

Bóp côn đạp số, Thu Phong vừa đề máy bốc đầu lên một cái rồi chạy vèo đi mất. Vừa đúng lúc Thu Phong chạy chưa tới nửa giây đã vang lên tiếng súng.

Móc số lên Thu Phong vừa chạy vừa lạng lách qua các xe oto phía trước liên tục. Ngồi phía sau Nhượng Y ôm chặt lấy Thu Phong đến nỗi bộ ngực của nàng dán vào lưng Thu Phong đến biến dạng.

Mười giây sau Thu Phong nhập vào đoàn xe mười của mười người kia, vừa chạy Thu Phong vừa đưa ngón cái với tên vừa đưa xe cho mình, sau đó anh rồ ga chạy lên trước.

Khi chạy hơn một trăm mét thì phía sau đoàn xe moto Thu Phong đã xuất hiện tiếng máy bay cùng tiếng của những chiếc moto khác.

Máy bay đang bay lại gần phía Thu Phong khi khoảng cách vừa đủ trên máy bay bắt đầu xuất hiện ra một khẩu sáu nòng ở đầu máy bay:

“Tịch tịch tịch tịch tịch tịch ... chiuu chiuu chiuu ... “

Hàng loạt viên đạn xả về phía Thu Phong, dường như chuẩn bị trước có chuyện này nấy tên đi mô tô cùng với Thu Phong lấy ra một cây Bazoka nhắm thẳng vào máy bay mà nổ.

“Xi, vút “

Trong máy bay không kịp thấy cảnh tên lửa từ súng Bazoka bắn tới nên không kịp né “Đùng “ Một tiếng, máy bay nổ tan phần đuôi.

Mất điều khiển máy bay trực thăng quay vòng vòng mấy chục vòng trên không trung rồi từ từ rơi xuống mặt đất.

Những chiếc cánh bằng kim loại của chiếc trực thăng cắm liên tục vào mặt đất, đã hạ được một chiếc máy bay.

Tuy nhiên vẫn còn tới không biết bao nhiêu chiếc moto của những kẻ khác đang bám theo đoàn người Thu Phong.

Thậm chí ở phía trước Thu Phong còn nghe thoang thoảng hình như có vài chiếc đi ngược chiều về hướng này.

Cả nhóm xe Thu Phong rồ ga lên tăng tốc, từ từ phía trước xuất hiện hàng chục chiếc xe moto khác những kẻ này đồng nhất mặc những bộ đồ màu đen khác với đoàn xe Thu Phong mặc tùm lùm màu.

Trên tay những kẻ mặc đồ đen đó tên nào cũng cầm sẵn một khẩu súng nhắm về phía Thu Phong mà nã đạn.

Vừa chạy vừa né tránh Thu Phong phải nói vô cùng cực khổ, tuy nhiên Nhượng Y phía sau trên tay cũng đã cầm sẵn khẩu song lục bắn ngược trở lại, thậm chí đoàn xe đi cùng Thu Phong cũng rút súng ra bắn yểm trợ.

Hai bên vẫn cứ lao tới như vậy, bên Thu Phong cũng có vài kẻ bị bắn gục ngã ra đó. Dù thế Thu Phong vẫn không quan tâm mấy bởi vì anh bản thân còn lo chưa xong huống gì lo cho những kẻ được thuê mà nhận tiền.

Hai đoàn xe cứ thế lao vào nhau. Khi còn cách chiếc xe của những kẻ chặn đầu tầm hai mươi mét thì Thu Phong quay sang nói với Nhượng Y:

“Chuẩn bị cầm lái! “

Nói xong cả người anh đứng thẳng lên xe, chiếc xe này giữ thăng bằng rất tốt nên Thu Phong mới đứng vững được.

Khi Thu Phong vừa đứng lên Nhượng Y liền ngồi xích lên vron tay ra cầm lấy tay lái.

Thấy Nhượng Y vừa cầm tay lái Thu Phong liền nhảy lên nóc một chiếc oto bên cạnh, anh rút từ sau lưng ra một thanh kiếm Nhật cùng bên hông rút ra một khẩu súng lần nữa.

Lúc này hai đoàn xe bắt đầu nhập vào nhau, Thu Phong di chuyển liên tục từ chiếc oto này nhảy sang chiếc oto khác.

Vừa chạy trên những nóc oto khác nhau Thu Phong vừa quan sát, nhắm tới ba tên đang lao xe về phía Nhượng Y, Thu Phong liền gia tốc chân đạp mạnh tốc độ của anh lúc này lên tới gần hai trăm km/h thậm chí còn hơn cả lúc anh mới ra quân đội tốc độ tối đa chỉ đạt tới một trăm sáu mươi.

Tuy nhiên anh giữ được tốc độ này chỉ trong vài giây mà thôi, nhưng nửa giây đủ lấy mạng sống một người rồi.

Trong vòng ba giây Thu Phong như một thần chết trong chớp nhoáng anh gọt đầu ba kẻ đang lao về phía Nhượng Y.

“Kịch rầm ... Đùng!!! “

Ba cái đầu rớt từ trên không xuống trong tình trạng còn nón bảo hiểm, ba chiếc xe do kẻ điều khiển mất đầu lần lượt tông vào những chiếc xe oto trên đường gây ra vụ nổ.

Nhược Y lái xe vẫn giữ tốc độ trung bình, nàng vừa chạy vừa bắn khí thế, riêng về Thu Phong đang tiếp tục nhảy liên tục trên những nóc xe để xử lý mấy thằng đang lao tới.

Khi chạy lại gần một tên nữa Thu Phong tung người lên không xoay mấy vòng trên đầu hắn, kiếm vung ra Thu Phong bổ đôi đầu tên đó.

Giải quyết thêm một tên nữa thì lúc này bản thân Thu Phong lại đang rơi xuống mặt đường không vào bất cứ một nóc của chiếc oto nào cả.

Đúng lúc Thu Phong đang rơi xuống thì Nhược Y chạy vụt tới nơi Thu Phong rơi xuống, trùng khớp Thu Phong ngồi hoàn hảo ở yên sau.

“ Xoẹt.. “

Nhét kiếm lại vào vỏ sau lưng Thu Phong nói lên với Nhược Y:

“ Ra phía sau đi! “

Xe vẫn đang lái Thu Phong lại đứng thẳng lên một lần nữa, Nhược Y thì lại buông hai tay ra. Ngay lúc này Thu Phong nhảy lên phía trước Nhược Y lại tuồn qua háng Thu Phong về lại yên sau.

“ Rồ ... “

Thu Phong bóp côn móc số lao thẳng đi.

“ Tàn ra “

Bây giờ phía trước có một cái ngã tư, đoàn xe đi chung với Thu Phong chia ra làm ba đường thì nhau mà chạy.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Biến cố !

Thành phố Las Vegas từ trên cao nhìn xuống.

Một mớ hoang tàn, giao thông đình trệ xảy ra tại thành phố này.

Thu Phong đang chờ theo Nhược Y trên chiếc mô tô phân khối lớn, lạng lách xuyên suốt qua các xe oto.

Lúc này Thu Phong quay sang dùng hành động nói với Nhược Y với nội dung:

“ Lấy máy định vị xem tọa độ của Mens Nguyễn “

Hiểu được ý của Thu Phong, Nhược Y liền gạt đầu thò tay ra phía sau ba lô lấy một cái máy tính bảng ra. Bởi vì lúc này Thu Phong đang lái xe với tốc độ rất nhanh cho nên có nói chuyện cũng không thể nào nghe rõ được vì tiếng gió quá ồn.

Trên máy tính bảng hiện lên bản đồ màu xanh lá với hàng tá thông số phức tạp nằm trên đó, ở trong máy hiện lên hai chấm một màu đỏ một màu vàng có mũi tên.

Màu vàng là nơi vị trí của Thu Phong và cô, còn màu đỏ chính là vị trí của Mens Nguyễn. Lúc này khi vừa ra khỏi sảnh Bellagio thì Nhược Y đã lên cái con chip này lên người Mens Nguyễn từ lâu rồi.

Việc này Nhược Y không nói cho Mens Nguyễn cũng có lý do là cô không tin được hắn ta nên mới không nói ra việc cài chip, nếu không hắn theo phe mình thì không sao còn nếu tạo phản sẽ rất rắc rối.

Hiển nhiên thông số hiện lên trên máy tính chấm màu đỏ vẫn còn đang di chuyển, nhìn vào vị trí chừng mười giây Nhược Y liền kéo lấy vai Thu Phong đang lái xe nói:

“Chạy theo hướng đông nam thành phố, nhanh lên hắn đang bị đuổi theo “

“ Rồ ... “

Nghe xong lời Nhược Y, Thu Phong liền vịn ga chuyển hướng khác. Về phần Nhược Y cô lại tiếp tục nhìn vào máy tính bảng.

Lúc này trên máy tính lại hiện lên một dòng chữ “Phát hiện nhiều mục tiêu khả nghi trong bán kính năm trăm mét!!”

Vừa thấy vậy Nhược Y lại nói to lên:

“Rẽ hướng kia, chạy vào trong đó có con hẻm, hết hẻm rẽ phải, nhanh nhanh”

Thu Phong nghe vậy im lặng làm theo lời Nhược Y, đi thêm một đoạn nữa Nhược Y lại chỉ Thu Phong chạy hướng khác.

Cứ như vậy vừa chạy vừa cắt đuôi những kẻ đuổi theo sau, phải đến gần một tiếng sau sự cố gắng của cả hai người Thu Phong – Nhược Y mới xong.

Trước mắt Thu Phong dần dần hiện ra ba chiếc xe ô tô độ phía trước, thay vì năm trước như lúc đầu. Nhìn vào Thu Phong cũng đủ hiểu hai xe kia đã hi sinh để ba chiếc này tẩu thoát.

Từ trong người Thu Phong lấy ra một chiếc bộ đàm nói vào trong đó:

“Phong đây! Phong đây! Mens Nguyễn vẫn an toàn chứ?”

“Roẹt roẹt!!”

Âm thanh bộ đàm bị nhiễu sóng vang lên, chừng năm giây sau mới có tiếng người đáp lại:

“Vẫn ổn!”

Nghe giọng trên bộ đàm xác nhận đúng là giọng người bên mình thì Thu Phong mới vịn ga chạy lên đi song song với chiếc Lambo chờ Mens Nguyễn.

Biết kẻ tới là Thu Phong, người ngồi trong ghế lái liền hạ cửa kính xuống hiện ra khuôn mặt cực kì điển trai với chùm râu quai nón cuốn hút các cô gái cộng thêm đôi mắt xanh lam đi vào lòng cười.

Thấy Thu Phong hần liền nở một nụ cười với anh rồi đưa nắm đấm ra ngoài cửa sổ xe, thấy vậy Thu Phong liền đưa tay ra nắm nhẹ vào nắm đấm của hần.

Anthony một cựu lính đặc chủng của Mỹ, anh ta là bạn chiến đấu vào sinh ra tử cùng Thu Phong trong một thời gian dài ở Trung Đông.

Hiển nhiên Anthony cũng là một đại đội trưởng như Thu Phong vậy, kinh nghiệm lẫn tinh thần chiến đấu không thua gì Thu Phong.

Lúc hai người ở cùng nhau trong những ngày chiến trận, Anthony có nói với Thu Phong rằng anh từng là một tay đua khét tiếng tại Mỹ, nhưng sau cùng lại đi nhập ngũ vì thích thú cái cảm giác chiến đấu.

Nhưng rồi sau này khi cùng chiến đấu với Thu Phong, cùng giết người thật sự, và rồi chứng kiến những con người mạng sống còn không bằng rác. Thì từ từ hần mới thấm hiểu thế nào là đau khổ, một người lính khổ nhất không phải là bị đánh hay bị giết mà chính là được giết.

Giết những con người vô tội, giết những đứa bé chỉ bằng tuổi con mình, giết những người phụ nữ bằng tuổi mẹ mình và giết những con người nghèo khổ không sức chống cự.

Điều đó chính là một lí do làm Anthony rời khỏi quân đội liên hợp quốc Hoa Kỳ.

Anthony rời khỏi quân trước Thu Phong một năm, trong một năm đó anh ta hay rủ Thu Phong tới Mỹ chơi nhưng Thu Phong vẫn chưa đi được. Và lần này cũng như là một dịp để hai người gặp nhau sau gần hai năm xa cách.

Khi Thu Phong ở Las Vegas có gọi điện cho Anthony nhờ anh ta giúp đỡ, tất nhiên sự tin tưởng của Thu Phong dành cho người bạn này là tuyệt đối.

Những người bạn đã đặc cược mạng sống cho nhau thì chẳng có chuyện gì có thể dấy lên lòng nghi ngờ của họ được.

Gọi cho Anthony, Thu Phong kể ra hết nhiệm vụ tới Las Vegas lần này của mình và hướng sự trợ giúp tới Anthony.

Lúc đó Thu Phong chưa nói đến sẽ có tiền thù lao từ phía mật vụ CP0 thì Anthony đã lập tức đồng ý và cùng bạn của anh ta chạy đến Las Vegas ngay trong đêm.

Điều đó đủ cho thấy tình bạn sâu xa giữa hai người to lớn như thế nào. Thu Phong tin tưởng Anthony, Anthony ngược lại cũng chứng minh bản thân mình đáng để Thu Phong tin tưởng liền chạy đến ngay trong đêm.

Lúc này hướng mà đoàn người Thu Phong đang đi là ngoại thành. Căn bản lúc này đoàn người Thu Phong không thể nào đến sân bay để mua vé rồi xách đít cầm theo cái vali này mà đi được.

Đừng nói tới việc trên máy bay có gài bom chỉ cần nghĩ đến việc từ đây ra sân bay không có biết bao nhiêu chốt, bao nhiêu vũ khí đang đứng chờ để xả đạn vào người mình nữa.

Nên cách tốt nhất Thu Phong nhắm ngoại thành mà chạy, từ đó cắt đuôi sự theo dõi của lũ người này rồi chuyển tài liệu về nước sau.

Nhưng cách nghĩ của Thu Phong không phải là không có người nghĩ tới, chỉ là họ đặt một chốt ở đường ra ngoại thành quá lỏng lẻo.

Chưa đến hai phút nhóm người Thu Phong đã giải quyết một chốt gồm hai mươi người phục sẵn của

đường cao tốc hướng ra ngoại thành.

Hiện giờ Thu Phong đang ngồi ở ghế lái phụ trong xe của Anthony, về phía Mens Nguyễn thì bị tổng bên vào xe kia cùng hai tên da đen. Còn cô nàng xinh đẹp Nhược Y lại ngồi một mình cùng xe mới một tay đua là phụ nữ duy nhất trong nhóm.

Từ lúc gọi cho Anthony, Thu Phong cùng anh ta đã chuẩn bị tất cả từ máy chống thiết bị dò tìm vệ tinh cho đến súng ống đạn dược ...

Và thêm một việc làm Thu Phong muốn chạy đường cao tốc chính là xe, xe của nhóm người Anthony chính là xe độ, dù cho mấy tên muốn lấy món hàng trên tay Thu Phong đây cũng phải đi theo đoàn xe này nhưng đi kịp không?

Vận tốc đề ba, mã lực, xăng, tốc độ lẫn trình độ điều khiển xe thì không có bất cứ một tổ chức nào có thể đuổi kịp đám người này khi mà họ muốn chạy.

Trời bây giờ cũng bắt đầu khuya, nhóm người Anthony đang dần dần tăng vận tốc lên vào khoảng hai trăm năm mươi cho đến ba trăm kilomet trên giờ.

Theo tính toán của Anthony thì với vận tốc này chỉ cần hai tiếng sẽ tới thành phố khác.

Tuy nhiên người tính không bằng trời tính. Bởi vì trong lòng Thu Phong lúc này đang nóng như lửa đốt, không biết lý do vì sao và không biết thế nào mà Thu Phong cứ có cảm giác bất an.

Thường thì rất ít khi Thu Phong có cảm giác này, lúc trước chỉ khi nào anh làm nhiệm vụ cực kì nguy hiểm đến tính mạng lẫn đồng đội thì mới có cái cảm giác anh cho rằng chết tiết này, nhưng nhờ nó mà anh được cứu vài mạng.

Nhưng lần này lại thực sự kì quái, trên màn hình máy tính trong xe của Anthony không hề hiện lên một chiếc xe nào bám theo, kể cả trên trời cũng không có trực thăng.

Về phần phía trước anh có một chiếc đi trước cả hai ba kilomet rồi, và cũng không gặp bất kì trắc trở gì.

Không chỉ Thu Phong mà cả Nhược Y cũng vậy, trong chiếc xe đi sau cùng thì Nhược Y ngồi trong đó, ngược lại người cầm chiếc vali không phải là Mens Nguyễn đang đi đầu mà lại là Thu Phong.

Cảm giác Nhược Y lúc này không khác gì Thu Phong, thậm chí cả gương mặt nàng đang bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Chỉ một phút sau Nhược Y mới bắt đầu phát hoảng khi nhìn vào bản đồ màu xanh trên máy tính bảng trên tay mình. Gương mặt cô lúc này hoàn toàn tái nhợt, hòng cô tính nói cái gì nhưng cứ ứ ở không nên lời.

Phát hiện ra hành động bất thường của Nhược Y, cô gái quái xe đang lái xe liền để ý tới nhìn vào màn hình máy tính của Nhược Y.

Lúc này trên máy tính Nhược Y hiện lên một chấm màu đen đang di chuyển với tốc độ chóng mặt hướng về phía này, thông số hiện lên trên máy tính cho thấy tốc độ của chấm đen ấy lên tới ba ngàn kilomet. Cứ tưởng là máy bay chiến đấu được cử ra để đuổi theo họ, cô nàng liền thì thào.

“Máy bay sao?”

Câu hỏi nhỏ nhẹ phát ra từ miệng cô nàng quái xế làm Nhược Y búng tỉnh trong nỗi sợ hãi. ngay lập tức Nhược Y liền với tay lên bộ đàm liên kết với bộ đàm trên xe Thu Phong nói to:

“Phong Phong Phong, chạy ngay đi, chạy ngay!”

“Sao? Bình tĩnh có chuyện gì vậy?”

Giọng nói khó hiểu của Thu Phong vang lên, đầu bộ đàm bên kia gương mặt của Nhược Y vẫn không ngừng gấp gáp.

Hít một hơi sâu Nhược Y lấy lại bình tĩnh chuẩn bị giải thích những gì trong đầu mình cho Thu Phong nghe:

“Có một kẻ ...”

“Khỏi báo đi, có chạy cũng không kịp đâu!”

Đúng lúc này có một giọng nói không phải của người vang lên từ ghế sau lưng Nhược Y làm cô giật bắn cả người.

Sau đó Nhược Y mới từ từ quay đầu lại liền thấy một kẻ đeo mặt nạ với bộ đồ bó màu xám trùm khắp người đang ngồi dang hai tay ra dựa vào ghế

kênh kênh gương mặt nhìn Nhược Y cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Master Speed !!

Lúc này gương mặt Nhược Y hoàn toàn trắng bệch, miệng nàng lắp ba lắp bắp nói không nên lời:

“M ... m ... m ... Master S ... Speed? “

“Ừ hử? “

Kẻ mặc đeo mặt nạ mặc đồ đen dùng giọng nói song âm trả lời câu hỏi của Nhược Y. (Song âm tức là hai giọng nói khác nhau lồng vào nhau).

Master Speed là một kẻ mang sức mạnh dị năng đột biến, sức mạnh của hắn là chạy nhanh.

Hiện nay trên thế giới có rất nhiều các dị năng giả mang các loại sức mạnh khác nhau. Ví dụ như dị năng điều khiển lửa, gió, nước, băng, dung nham, ... Hoặc có những người làm dài cơ thể, biết bay, nói chung rất nhiều loại dị năng khác nhau.

Nhưng hiếm nhất vẫn là dị năng tốc độ. Loại dị năng này là loại dị năng thuộc thể loại biến thái, ví dụ như một kẻ mang dị năng lửa cấp năm sẽ chẳng bao giờ đánh lại tên dị năng tốc độ yếu nhất là cấp một.

Bởi vì mọi sức mạnh trên đời này đều vô nghĩa nếu như không động vào người kẻ mang dị năng tốc độ.

Dân số trên thế giới này chỉ có bảy tỷ người và trong bảy tỷ người ấy chỉ có hơn mười ngàn người mang dị năng trong cơ thể. Và trong mười ngàn người ấy chỉ có đúng năm dị năng giả mang sức mạnh Speed hay còn gọi là tốc độ.

Và năm kẻ đó thuộc năm quốc gia có nền kinh tế mạnh nhất thế giới. Hiển nhiên tên Master Speed sau lưng Nhược Y đây chính là một trong năm kẻ mang dị năng tốc độ.

Nhược Y không ngờ nhiệm vụ lần này lại kéo tới một dị năng giả, vì căn bản các quốc gia lớn mạnh đều có boom hạt nhân hết rồi họ không cần thiết phải đi cướp cái bản thảo này trong tay nhóm người Thu Phong.

Cho dù có dị năng giả tham gia, Nhược Y nghĩ cùng lắm chỉ vài tên tép riu vẫn có thể xử lý được nhưng đây lại là dị năng tốc độ.

Tỷ lệ những tên mang dị năng tốc độ đi làm nhiệm vụ cướp giật gần như là một trăm phần trăm thành công, đó cũng là lý do tại sao gương mặt Nhược Y cho tới giờ vẫn tái mét.

Tuy nhiên là một mặt vụ chuyên nghiệp lâu năm Nhược Y liền hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh.

Từ bên hông Nhược Y rút một khẩu súng ra nhắm thẳng vào Master Speed mà bắn.

“Pằng pằng pằng pằng ... “

Bốn phát đạn liên tiếp nổ ra “Phụp phụp phụp phụp! “

Bốn thanh âm kim loại va vào miếng đệm gây ra những tiếng bụp bụp dễ nghe. Và hiển nhiên Nhược Y đã bắn hụt mà cũng không phải là nàng ta bắn hụt mà cơ bản là cả bốn viên đạn đều xuyên qua người tên Master Speed.

Trong tích tắc khi Nhược Y nổ súng viên đạn bay tới sát người Master Speed khi đó đối với hắn những viên đạn này thậm chí còn chậm hơn cả một con ốc sên đang bò với tốc độ chậm nhất nữa.

Thân thể Master Speed di động một khoảng để viên đạn vừa bay qua cắm thẳng vào ghế dựa phía sau hắn rồi hắn lại ngồi lại vị trí cũ. Tàn ảnh hắn để lại làm mất con người không theo kịp nên khi nhìn vào sẽ giống như mấy viên đạn ấy xuyên qua người hắn.

Dù vậy Nhược Y vẫn cứ nả đạn trong vô vọng: “Pằng pằng pằng ... cách cách ... “

Hai tiếng cách cách vang lên, Nhược Y nhìn vào khẩu súng mình nó đã hết đạn tự lúc nào.

Tên Master Speed thấy vậy hắn liền âm trầm nói một câu:

“Xem ra cô em không cầm thứ đó rồi, vậy anh đi nhé! “

Nói xong gương mặt hắn xuất hiện sát mặt Nhược Y, bỗng hắn hôn Nhược Y một cái ngay má qua lớp mặt nạ của hắn rồi hắn biến mất.

Quay chậm lại ta sẽ thấy cơ thể của Master Speed run lên liên tục tạo thành một hình ảnh mờ, và nhờ vậy hắn có thể đi xuyên qua vật chất, đi xuyên mọi phần tử. Cách này cũng chỉ những ai có dị năng tốc độ mới có thể làm được.

Tương chừng như tên Master Speed đã rời khỏi, Nhược Y lấy bộ đàm ra gấp gấp định nói cho Thu Phong thì không biết từ đâu ở bên cánh cửa gần nữ quái xế xuất hiện một cánh tay thò xuyên qua cánh cửa nắm lấy vô lăng của ô tô bẻ lái vô lăng qua một bên.

Hành động trên quá bất ngờ khiến cô nàng nữ quái xế không giữ được vô lăng xe liền mất lái khiến xe đang chạy với vận tốc hai trăm kilomet trên giờ đột ngột chuyển hướng đâm thẳng vào lan can bên đường cao tốc.

“ Rầm ... Chiu ... Uỳnh “

Chiếc xe va vào lan can bên đường do tốc độ quá nhanh nên chiếc xe vẫn chưa dừng lại vẫn còn đà lao tiếp khiến chiếc xe văng lên trời lộn mấy vòng trên không rồi mới đáp ngược đầu xe xuống mặt đất trống bên ngoài rìa đường.

Cả chiếc xe gần như biến dạng hoàn toàn do vụ va chạm vừa rồi, Nhược Y và cô nàng quái xế vẫn chưa biết sống chết ra sao. Lúc này trong chiếc xe đang bốc cháy nghi ngút, Nhược Y toàn thân đầy máu đang bất dần dần tỉnh lại.

Cảm thấy bản thân vẫn còn sống, Nhược Y liền tìm cách thoát ra khỏi xe càng nhanh càng tốt bởi vì lúc này nàng ngửi thấy mùi xăng lẫn hơi nóng của lửa.

Vội vàng tháo dây an toàn trên người mình ra “ Cạch ... “

“ Hự ... “

Một tiếng rên khẽ từ cô nàng quái xế, thấy vậy ngay lập tức Nhược Y giúp cô ta tháo dây an toàn ra sau đó Nhược Y liên tục lay động cơ thể cô nàng quái xế:

“ Mía Mía! Mía tỉnh dậy đi, Mía! “

Cô nàng quái xế tên Mía được Nhược Y lay động một hồi cô nàng từ trong bất tỉnh bắt đầu miên man mở mắt ra, không khá hơn Nhược Y là bao cả đầu Mía cũng toàn là máu.

Thấy Mía đã tỉnh Nhược Y liền gấp gấp nói:

“ Rời khỏi đây nhanh lên, xe sắp nổ rồi! “

Mía nghe vậy liên tục gạt đầu, cả hai cùng nén đau quay người lại dựa lưng vào nhau mà đập cửa xe.

Bên phía Thu Phong lúc này đang ngồi trong xe chưa biết chuyện gì xảy ra.

Xe mà Thu Phong đang ngồi là chiếc Lamborghini tuy chỉ có hai chỗ như dường như Thu Phong vẫn có cảm giác có một ai đó nữa đang xuất hiện trên chiếc xe này.

Lúc này trên đầu Thu Phong đang dần dần xuất hiện một bàn tay, mà cả Thu Phong lẫn Anthony đều không hay biết. Cho đến khi bàn tay ấy gần đụng trúng vali bên cạnh Thu Phong thì bất ngờ Thu Phong đang trong tư thế ngồi liền đập thẳng một cước lên hần óc xe khiến cả óc xe lung lay nguyên một chỗ.

“ Rầm “

Tự nhiên Thu Phong đá một lỗ rỗ to trên chiếc xe yêu quý của mình làm Anthony giật bắn cả mình liền quay sang hỏi, tuy nhiên khi thấy gương mặt đang căng cứng của Thu Phong, Anthony liền im bặt.

Từng là đồng bạn chiến đấu với Thu Phong một thời gian dài, Anthony hiểu rõ khuôn mặt của Thu Phong lúc này nghiêm trọng hơn bao giờ hết. Điều đó chứng tỏ họ đang bị nguy hiểm rình rập.

“ Pắc! “

Bỗng nhiên Thu Phong bắt lấy cánh tay Anthony sau đó anh gần giọng nói:

“ Dừng xe lại ngay! “

“ Tại sao? “

“ Nếu chạy nữa cả hai thằng đều chết! “

Nghe Thu Phong nói vậy Anthony ngay lập tức đạp phanh xe.

“Két! “

Đang lao với vận tốc xấp xỉ ba trăm kilomet trên giờ ngay lập tức chiếc xe với hàng tá hàng tốt liền dừng lại giữa đường chỉ sau ba giây, kim đồng hồ đang dần dần trở về con số không.

“Cạch! “

“Lộp cộp “.

Đường về khuya cũng ít xe lưu thông hơn, Thu Phong xách theo chiếc vali rồi mở cửa xe bước xuống.

Theo như bản thân Thu Phong suy nghĩ thì chắc chắn anh đã gặp phải mấy thằng dị năng, từ trước tới nay dù ở trong quân đội nhưng Thu Phong chưa hề nghe tới con người dị năng chứ đừng nói gặp phải họ.

Theo bản năng Thu Phong nhìn vào một gốc cây bên đường hô to lên:

“Lăn ra đây đi mấy con chó! “

Quả thật như cảm giác của Thu Phong, tên Master Speed đang đứng sau gốc cây. Dưới lớp mặt nạ Master Speed cười thâm một tiếng.

Hắn bắt đầu động!

Chưa đến 0,1 giây Master Speed đã đứng sau lưng Thu Phong, dù rất khó nhìn nhưng Thu Phong vẫn thấy một bóng mờ xoẹt về phía mình.

Tốc độ của Master Speed nhanh đến nỗi gió cũng không tác động lên được, tuy nhiên khi hắn vừa đứng sau lưng Thu Phong liền thấy một cùi cho sang ngang tới thẳng mặt hắn.

Rất bất ngờ nhưng vô dụng với những kẻ xem mọi thứ gần như bất động như Master Speed này.

Chỗ của Thu Phong chưa kịp đựng người Master Speed thì hắn liền vòng ra đứng trước mặt anh kinh bỉ nói:

“Quá chậm! “

Nói xong hắn liền tung đấm vào mặt Thu Phong.

“Bốp! “

Nắm đấm ngay giữa mặt tuy nhanh nhưng chỉ làm Thu Phong xê dịch khuôn mặt một tí. Lúc này lại tới phiên Thu Phong cười thâm, anh bẻ cô răng rắc hai cái rồi cười khà khà nói:

“Mày là mấy thằng dị năng đúng không? “

“Đúng! Thì sao? “

Tên Master Speed nói chưa dứt câu liền lao lên đấm liên tục gồm năm mươi sáu đấm vào bụng Thu Phong trong vòng một giây.

Linh tron năm mươi sáu đấm cả cơ thể Thu Phong bị đẩy lùi hơn hai mét, tuy nhiên Thu Phong không gục xuống như Master Speed nghĩ.

Thu Phong ngẩng đầu lên nhìn Master Speed nói:

“May quá t gặp phải thằng cùi bắp! “

“Mày ... “

Câu nói của Thu Phong vào tai Master Speed hoàn toàn là một sự sỉ nhục, theo như những gì mọi người tôn sùng hắn thì dị năng tốc độ của hắn thuộc dạng mỗi quốc gia ai ai cũng muốn sở hữu, vậy mà lúc này hắn lại bị một thằng không biết tên chê bai là yếu kém.

Nhưng cái gì cũng có cái lý của nó, mặc dù Master Speed nhanh thì nhanh thật nhưng bản thân hắn lại không có lực. Không phải nói là Master Speed nhanh nhưng đòn đánh của hắn chỉ mạnh bằng người trưởng thành bình thường.

Và nếu là người bình thường thì có đánh Thu Phong từ giờ đến tết thì chưa chắc anh bị tổn thương nào mạnh mẽ được.

Bị xỉ nhục khiến Master Speed không thể nào nhịn hơn được, hắn biến bản thân hắn không thể dùng lực bản thân mà đánh gục Thu Phong được.

Nên ngay lập tức Master Speed chạy đi.

Thu Phong thấy vậy cảm thấy khó hiểu liền tự hỏi: “Chạy đi đâu vậy? Mà công nhận nó chạy nhanh thật!”

Chưa kịp quay người đi thì Thu Phong lại thấy một bóng đen xoẹt tới

“Hự!”

“Rầm...”

Là Master Speed quay lại, hấn lấy đà dùng tốc độ làm lực lao tới đâm một phát vào bụng Thu Phong khiến anh văng lên trời ba bốn mét rồi ngã đau đốn xuống đường.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Công thời gian !!!

Trên một con đường cao tốc gần thành phố Las Vegas. Bình thường ở con đường này dù tối hay sáng, đêm hay ngày luôn luôn có xe qua lại vậy mà hôm nay con đường cao tốc này chỉ xuất hiện ba chiếc xe nằm lần lượt mỗi xe cách nhau một đến hai ngàn mét.

Lần lượt ba vị trí đầu tiên là nơi Mens Nguyễn đang tại nơi đó và hấn đang bị chặn lại bởi lực lượng mang vũ trang áo đen. Kế tiếp đến phiên Thu Phong đụng phải dị năng giả Master Speed, cuối cùng là Nhược Y đang chật vật thoát khỏi chiếc xe sắp phát nổ.

...

Thu Phong bị Master Speed lấy đà đâm một phát khiến anh văng lên trời ba bốn mét rồi rớt một cách nặng nề xuống đất.

“Khụ Khụ!!”

Thu Phong lều khều đứng lên ôm lấy bụng mình ho liên tục. Tuy vậy từ đầu đến giờ Thu Phong vẫn giữ chặt chiếc vali trên tay mình.

Ho khan một trận đã đời sau đó Thu Phong mới đứng thẳng người lại nhìn Master Speed nói:

“Mày cũng có trò hay đấy nhỉ? Liệu được lần hai?”

Thu Phong vừa dứt lời thì thấy hấn lại chạy đi rồi quay lại đâm một cú rõ đau vào mặt anh, làm cả người anh văng xa hơn mười mét.

“Rầm...”

Một lần nữa Thu Phong lại đứng lên, miệng anh bắt đầu thét to:

“Mày chỉ được vậy thôi à?”

Đáp lại lời nói của Thu Phong là những cú đâm như trời giáng vào khắp người Thu Phong từ Master Speed lấy đà mà ra.

Sau khi ăn hơn hai mươi đòn như vậy khắp người Thu Phong chỉ chút vết máu.

Đau! Quả thật đau!

Lần đầu tiên kể từ ra khỏi quân đội cho đến nay, lần đầu tiên Thu Phong một kẻ chưa từng biết bại trận là gì lại bị đánh cho không nhận dạng được.

Về phần Anthony vừa xuất hiện thì đã bị Master Speed chụp lấy người kéo chạy ra xa mười ngàn mét sau đó hấn quay lại chỗ Thu Phong.

Lúc này Thu Phong không còn đứng được nữa mà hoàn toàn nằm bẹp xuống dưới đường, nhưng tay anh vẫn nắm chặt chiếc vali.

Thu Phong thề cả mạng sống để bảo vệ vật trong chiếc vali này bởi vì nó không chỉ là nhiệm vụ của anh mà còn là mạng sống của toàn con người nước Việt.

Nếu có thứ này trong tay Thu Phong đảm bảo trong tương lai nước Việt sẽ không phải sợ bất cứ quốc gia nào trên thế giới uy hiếp cả và nó cũng là bùa hộ mệnh cho con người nước Việt nên Thu Phong phải bảo vệ thứ này bằng cả mạng sống của mình.

Là một quân nhân Thu Phong biết tầm quan trọng của một đầu đạn hạt nhân trên thế giới.

Master Speed thấy Thu Phong đã gục hần liền cười khinh bỉ một tiếng, vừa đi từ từ lại Thu Phong, Master Speed vừa nói:

“Mây rất mạnh! Là kẻ bình thường chỉ cần lãnh một đòn với tốc độ Mach 3 (tức 3675,132 km/h) của tao đủ để tan xương nát thịt mà mây lãnh hơn hai mươi đám mà vẫn còn sống. “

Nói xong hần bước lại cạnh Thu Phong cúi xuống tính lấy chiếc vali từ trên tay anh ra, Master Speed cũng chắc chắn rằng Thu Phong sẽ không còn sức mà chống cự nữa.

“Mây rất mạnh nên tao để mây sống! “

Nói xong hần cầm lấy chiếc vali.

“ Hử? “

Nhưng có điều hần xê nhích cỡ nào vali cũng không rời khỏi tay Thu Phong, tức mình Master Speed đạp liên tục vào tay Thu Phong.

“Bộp bộp bộp bộp – Buông ra thẳng chó, sao mây phải cố gắng như vậy? “

Đúng lúc hần đưa chân lên định đạp xuống tay Thu Phong một lần nữa thì lúc này gương mặt toàn máu của Thu Phong bỗng nở một nụ cười.

“Pặc “

“ Caught it – Bỏ bắt được mây rồi “

Trong tình huống bất ngờ Master Speed không phòng thủ Thu Phong đã nhanh chóng được chân Master Speed.

Ngay lúc bắt được Thu Phong dùng chân mình đạp vào chân Master Speed, nhưng một kẻ có dị năng nào có thể để Thu Phong dễ dàng bắt bài như vậy được.

Khi Thu Phong đưa chân mình ra ngay tức thì Master Speed biết ý định Thu Phong hòng đạp gãy chân mình nên hần liền rút chân mình lên bằng tốc độ nhanh nhất để lăm tay Thu Phong vượt ra.

Không như Master Speed nghĩ, khi hần co chân lên liền kéo theo cả người Thu Phong tung lên trời. Cả hần cũng bị Thu Phong kéo lên trời, tay Thu Phong như gọng kìm không hề buông tay ra khỏi cổ chân hần.

Mơ hồ Master Speed nghe thấy tiếng chân mình kêu rắc một tiếng nhẹ, nhưng là một dị năng tốc độ Master Speed có đôi chân cứng hơn ai hết không phải một con người bình thường như Thu Phong có thể bóp nát là nát được.

Khi cả hai tung lên trời Thu Phong thừa cơ hội đó chuyển sang dùng tay siết chặt lấy cổ Master Speed lại.

“ Rầm! “

Lúc này cả hai cùng rơi xuống đất, Thu Phong hai tay kẹp lấy cổ Master Speed còn hai chân anh kẹp vòng lại bụng hần. Thu Phong dùng đòn này như đòn ôm của gấu trúc, nhất quyết không buông.

Master Speed có cơ thể rắn chắc lẫn oxy trong phổi nhiều gấp nhiều lần người bình thường, tuy bị Thu Phong siết chặt lấy cổ họng khiến hần không thể thở được nhưng hần vẫn chưa thể thiếu oxy ngay lúc này.

Cố gắng cự quậy, rung mình hết thể nhưng Master Speed không thể nào thoát khỏi Thu Phong.

Cố gắng, cố gắng, Master Speed cố gắng đứng thẳng dậy kéo theo Thu Phong ôm chặt hần sau lưng như một khối u.

Chạy!

Suy nghĩ trong đầu Master Speed lúc này chỉ có chạy chạy và chạy.

Hần nghĩ chỉ có chạy mới có thể làm tên biến thái Thu Phong buông hần ra được, con người bình thường khi đạt tới vận tốc Mach một sẽ không thể nào chịu được lực ma sát lẫn áp suất không khí do chạy quá nhanh.

Từ đó Master Speed nghĩ Thu Phong sẽ tự động buông hần ra.

Chạy! Master Speed bắt đầu chạy, bản thân bị Thu Phong siết chặt Master Speed không thể tăng nhanh tốc độ một cách lập tức được.

Hai giây đầu hần tăng tốc được hai trăm kilomet trên giờ, sau đó cứ mỗi giây hần tăng tốc độ thêm năm trăm.

Sau lưng hần Thu Phong bắt đầu gào thét những âm thanh đau đớn:

“ A aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!! “

“Dừng dừng dừng ... “

Ba âm thanh xé rách tường âm thanh vang lên, cả người Master Speed lẫn Thu Phong đều bao bọc một tầng sương mù mờ, tiếp đó vận tốc của Master Speed đạt tới 1,5 Mach.

Những âm thanh la hét của Thu Phong biến mất hẳn, không phải là biến mất mà Thu Phong vẫn hét nhưng âm thanh không theo kịp tốc độ chạy của Master Speed.

Dần dần cơ thể Thu Phong bắt đầu nứt toác ra, quần áo của anh dần dần bốc cháy, máu từ lỗ tai, mí mắt, miệng và khắp nơi trên cơ thể bắt đầu chảy ra ngoài.

Tuy vậy Thu Phong vẫn không buông bỏ, anh vẫn cứ siết chặt lấy cổ Master Speed hòng siết hấn nghẹt thở.

Nhưng anh nào biết dù hấn nín thở một tuần hấn vẫn có thể hoạt động được bình thường, lần này phải nói Thu Phong quá xui xẻo đụng phải kẻ dị năng không hề biết một cách đối phó đặc biệt nào.

Thu Phong cứ dùng cách đánh của một con người thì hoàn toàn thất bại.

Không biết lấy từ đâu thêm sức lực Thu Phong từ từ buông một tay ra nắm lại thành nắm.

Âm thanh hoàn toàn mất hẳn, chỉ còn lại hình ảnh Thu Phong đâm móc liên tục vào đầu Master Speed.

Cổ nén đau Master Speed vẫn cứ chạy cho đến khi tốc độ hấn đại tới tối đa ở Mach 3, lúc này da thịt Thu Phong hoàn toàn nát bét ra, nội tạng anh không còn một cái gì hoàn hảo.

Lúc này vali Thu Phong nắm trên tay đã lỏng ra và rơi xuống, chiếc vali bị Master Speed chạy bỏ xa xa đằng sau.

Dần dần hai cánh tay Thu Phong rã rời, từ từ anh buông lỏng Master Speed ra. Khuôn mặt Thu Phong lúc này hoàn toàn là máu, toét khắp nơi trên cơ thể khiến anh không còn là hình người.

Duy nhất có xương cốt của Thu Phong là hoàn hảo không bị tổn thương do áp suất của tốc độ.

Dần dần Master Speed cảm thấy mình đã thở lại được, hấn liền biết Thu Phong có lẽ đã gục rồi.

Một lần nữa Master Speed tăng tốc độ đến cực hạn, hấn hít một hơi sâu cả người hấn lúc này bắt đầu xuất hiện những tia điện màu trắng quanh người.

“Vụt!! “

Trong màn đêm tia điện tuy mờ nhạt nhưng vẫn thấp sáng trong bóng tối, những nơi Master Speed chạy qua đều để lại một màn bóng mờ dài hàng ngàn mét phía sau.

Tia điện càng lúc xuất hiện càng nhiều đến khi Master Speed hét lên một tiếng:

“Chết đi thằng chó!!!!!!!!!!!!!! “

Hấn vừa nói vừa vươn tay ra sau tóm lấy cổ áo Thu Phong, lúc này Thu Phong đã không còn tỉnh táo, bản thân cứ mặc cho Master Speed nắm lấy.

Bắt được Thu Phong, Master Speed ném anh mạnh lên phía trước.

Lúc này tốc độ của Master Speed là Mach 5, khi hấn ném Thu Phong lên phía trước thì tốc độ bay tức thì cao nhất của Thu Phong lúc này xấp xỉ Mach 7.

Đạt tới Mach 7 cộng thêm cảm xúc bất khuất của Thu Phong vô tình tạo ra một lỗ hồng màu xanh, mà theo như những gì các nhà khoa học biết thì lỗ hồng màu xanh xuất hiện giữa không khí này chính là lỗ hồng thời gian.

Khác với hố đen ngoài vũ trụ nuốt chửng tất cả thì lỗ hồng thời gian này sẽ đưa người ta tới một chiều không gian khác với thời gian và không gian hiện tại.

Là một kẻ mang trong người dị năng tốc độ Master Speed rõ thứ này hơn ai hết. Hấn quyết định cho Thu Phong biến mất khỏi thế giới này bằng cách tổng anh vào lỗ hồng không gian.

Thu Phong đâm thẳng người vào lỗ hồng màu xanh ấy, cả người anh biến mất giữa không khí. Sau khi người Thu Phong lao qua lỗ hồng ấy thì chưa đến nửa khắc cánh cổng ấy biến mất như chưa có chuyện gì xảy ra.

Thấy Thu Phong biến mất Master Speed dần dần hạ tốc độ rồi đứng hẳn lại, hấn cứ đứng đó năm phút đồng hồ nhìn vào một điểm nào đó không tồn tại.

Thở dài một tiếng Master Speed thủ thi:

“ Xin lỗi Thu Phong, tôi không muốn giết anh. Đây là cách tốt nhất để tôi cứu anh! “

Để lại một câu chính Thu Phong nếu nghe được cũng không hiểu.

Sau khi đứng đực ở đó một chút nữa Master Speed mới bắt đầu chạy ngược lại hướng chiếc vali Thu Phong làm rớt và nhặt nó lên.

Cầm vali trên tay Master Speed bắt đầu chạy, hấn hướng ra biển mà chạy bỏ mặc mọi thứ.

Những bước chân của hấn khi chạy trên mặt biển tạo thành những cột nước cao hàng chục mét, nếu nhìn qua lớp mặt nạ lúc này sẽ thấy khuôn mặt của hấn rất đau đớn, đau đớn tột cùng.

Đau không phải vì thể xác mà là đau vì tâm hồn.

Cứ vậy cho đến khi hấn biến mất ở cuối chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Thu Phong chết ???

“ Roẹt roẹt “

“ Nghe rõ trả lời! Nghe rõ trả lời! “

“ Anthony đang nghe! Anthony đang nghe! “

“ Nhược Y đây. Thu Phong không sao chứ? “

“ Anthony ... Anthony ... anh đâu rồi??? “

Bên trong bộ đàm giọng nói Nhược Y đang trở nên cực kì gấp gáp.

Cách đây ít phút Nhược Y cùng Mia đã thoát ra khỏi chiếc xe trước khi nó phát nổ. Việc đầu tiên Nhược Y nghĩ tới sau khi thoát ra được là liên lạc cho Thu Phong mà mãi đến một tiếng sau Nhược Y mới liên lạc được với Anthony mà không phải là Thu Phong.

Master Speed phải nói là một huyền thoại dị năng giả trên thế giới, trước giờ hấn làm nhiệm vụ chưa bao giờ thất bại và kẻ đối đầu với hấn luôn có một con đường đó là chết.

Bây giờ đối với Nhược Y nàng không lo lắng đến cái thứ tài liệu chó má kia nữa mà cái nàng lo lắng lại chính là Thu Phong.

Nàng sợ Thu Phong sống chết bảo vệ vật đó rồi bị Master Speed giết chết, nếu Thu Phong chết cũng có nghĩa là ước mơ phục hưng gia tộc của nàng tan vỡ.

Thêm một điều nữa qua gần nửa năm tiếp xúc với Thu Phong dần dần trong đầu Nhược Y lúc nào cũng nghĩ tới Thu Phong. Nhược Y cũng không biết đây là tình cảm ngộ nhận hay chân thật nàng bây giờ chỉ cần biết Thu Phong còn sống là đủ.

Khoảng năm phút sau dưới sự lo lắng của Nhược Y thì bộ đàm lại kết nối được, không đợi bên kia lên tiếng Nhược Y liền hỏi chen:

“ Thu Phong! Thu Phong anh ấy không sao chứ? “

“ Thu Phong cậu ta biến mất rồi ... “

Giọng nói của Anthony vang lên từ bộ đàm làm gương mặt Nhược Y cứng đơ. Sau một hồi lâu Nhược Y cố gắng trấn tĩnh lại bản thân rồi gằn giọng hỏi vào trong bộ đàm:

“ Anh đang ở đâu? “

“ Đang chạy về hướng của cô với Mia “

Anthony vừa dứt lời chưa được mười giây thì Nhược Y thấy từ xa đã có bóng đèn pha của một chiếc oto đi ngược chiều lại đây.

Dừng xe lại kế bên Nhược Y và Mia, Anthony mở một bên cửa ra. Lăn lượ Mía và Nhược Y leo lên xe.

Tuy rằng đây là xe thể thao chỉ có hai chỗ nhưng ghế khác rộng thừa sức chứa một lúc hai cô nàng có thân hình nhỏ nhắn này.

Với vận tốc tối đa 300km/h của chiếc siêu xe, chẳng mấy chốc quãng đường một ngàn mét được đi qua.

Anthony dừng xe lại đứng ngay nơi vừa rời Thu Phong và anh gặp tên Master Speed. Lúc này hẳn bị tổng đi một nơi khác cách đây mười kilomet nên hẳn phải chạy bộ tới lại nơi này.

Từng là một binh chủng khét tiếng của quân đội Hoa Kỳ, quãng đường mười km chẳng là vấn đề gì với anh.

Ngoài dấu xe còn sót lại của chiếc Lambo thì cả đoạn đường nơi nào cũng toàn là vết máu.

Nhược Y bước xuống xe nhìn xuống đường, mặt nàng ngơ ngác nhìn những vết máu trải dài dứt quãng, hầu như hai bên đường nơi nào cũng có vết máu.

Sau đó nàng lại quay sang nhìn Anthony thấy anh ta hoàn toàn không tổn thương tí gì ngoài bộ đồ rách nát do chạy hàng giờ trong rừng để đến đây.

Nhược Y bước từng bước lững thững đến giữa đường, gương mặt xinh đẹp của nàng không vì vết máu hay vết dơ mà xấu đi nhưng trong vẻ đẹp ấy cái vẻ ngơ ngác như không tin vào mắt mình.

Dần dần Nhược Y lại trở nên hốt hoảng nói không nên lời. Là một mật vụ cũng có khả năng suy luận, Nhược Y nhìn theo vết máu nơi xa nhất, cứ cách hàng trăm mét là một giọt máu tuy khó thấy nhưng Nhược Y vẫn căng mắt ra nhìn cho bằng được.

Dường như Nhược Y trở nên điên cuồng, nàng chạy tới xe của Anthony lôi anh ra khỏi xe rồi tự động lên xe ngồi.

Xe của Anthony có một chế độ bật đèn pha cực kì sáng chói trong đêm, Nhược Y bật công tắc đèn ấy lên, con đường vốn đã sáng nhờ đèn đường nay lại tắt bởi ánh đèn xe.

Cứ thế Nhược Y đạp ga xe mà phóng đi, nàng biết Thu Phong có lẽ khó sống nhưng nàng muốn kiếm một hi vọng nào đó. Một hi vọng cả cho nàng và cả cho những người mong chờ vào sức mạnh quật khởi của Thu Phong.

Lần theo vết máu của Thu Phong thì gương mặt Nhược Y càng trở nên nghiêm trọng, ban đầu khoảng cách vết máu cách nhau cũng chỉ một hai ngàn mét, nhưng càng lúc vết máu càng cách nhau tới mười ngàn mét.

Sau gần mười hai tiếng tìm kiếm Nhược Y hoàn toàn vô vọng, nàng gục ngã bên cạnh xe cứ thế mà òa khóc:

“ Thu Phong Thu Phong Thu Phong, anh đừng đi mà ... “

Thời gian mười hai tiếng qua Nhược Y hoàn toàn mất dấu của Thu Phong, các giọt máu rơi xuống đường cũng đọng lại rồi bốc hơi rất khó để tiếp tục tìm kiếm.

Với lại Nhược Y lúc này cũng chỉ đang động viên bản thân mình mà thôi, nàng tính toán được tốc độ của Master Speed kéo Thu Phong đi là cực kì lớn căn bản người bình thường không chịu nổi áp suất không khí cao như vậy được.

Nhưng đối với nàng Thu Phong lại là một người đặc biệt, theo nàng biết dù có tiếp xúc gần với Thu Phong nhưng nàng vẫn tin tưởng vào điều kì diệu nào đó. Nhất là nụ cười tự tin từ đôi môi của Thu Phong.

Cứ thế Nhược Y khóc cả tiếng đồng hồ, khóc đã đôi rồi tự nàng chạy xe về nơi hẹn gặp Anthony với Mens Nguyễn.

Anthony khi thấy Nhược Y trở về liền gấp gấp chạy lại hỏi:

“ Y! Phong sao rồi? Có tìm được tung tích cậu ấy không? “

Đáp lại Anthony là sự im lặng của Nhược Y, dường như không quan tâm đến câu hỏi của Anthony, Nhược Y cứ thế bước vào trong khách sạn.

Thấy vậy Anthony há mồm định nói gì nữa thì lại bị Mía chụp lấy vai. Anthony khó hiểu quay sang nhìn Mía thì thấy cô lắc đầu rồi kéo anh đi chỗ khác.

“ Sao em lại không cho anh hỏi Nhược Y? “

Mía kéo Anthony đến một nơi vắng người, khi cô chưa kịp nói gì thì Anthony đã lên tiếng chất vấn.

Nghe vậy Mía liền bình tĩnh nói:

“ Anh bình tĩnh lại đi! Anh nghĩ Nhược Y tìm được Phong rồi à? Anh không thấy sắc mặt cô ấy sao còn cố hỏi? “

“ Nhưng ... “

Anthony á khẩu không nói được gì, đúng là hẳn mất bình tĩnh đến ngu rồi. Lúc trước ở Trung Đông Anthony với Thu Phong là cộng sự của nhau nhưng Thu Phong từng cứu anh rất nhiều lần ngược lại anh chẳng giúp được gì cho Thu Phong.

Cứ ngỡ lần này được Thu Phong gọi tới giúp đỡ anh liền nghĩ mình trả được một phần nhân tình của Thu Phong nhưng bản thân anh lại vô dụng không làm được gì đến bạn mình cũng mất tích không tìm thấy.

Mia với Anthony là cặp tình nhân nên Mia rõ Anthony hơn ai hết, cô cũng biết mối liên kết giữa Anthony với Thu Phong. Và cô cũng hiểu tâm trạng Anthony lúc này.

“ Anh thề sẽ đi tìm thằng khốn đó và giết chết hắn!!! “

Đúng như Mia nghĩ, hai con mắt Anthony đỏ ngầu, nắm đấm anh siết lại đến chảy cả máu. Dù biết trước nhưng Mia vẫn lo lắng ôm lấy bàn tay của anh mà vuốt ve nói:

“ Anh đừng nghĩ vậy, đến bạn anh còn đánh không lại thì anh nghĩ anh trả thù được cho anh ta sao? “

Anthony nghe vậy tức giận nói:

“ Đánh không lại cũng phải đánh! “

“ Bốp “

Anthony vừa dứt câu liền nhận một cú tát trời đánh từ Mia. Anthony ôm mặt quay qua tính mắng Mia thì lại thấy cô khóc, hai hàng nước mắt Mia chảy dài.

Mia vừa sờ má Anthony vừa khóc nói:

“ Anh suy nghĩ lại đi, nếu anh đi anh chết rồi em để cho ai? “

“ Thu Phong từng nói với anh, chữ nghĩa nó còn hơn cả chữ tình, anh nguyện chết vì anh em chứ không thể nào để anh em chết mà đứng nhìn được! “

Nói xong Anthony quay người đi, nhưng lại bị Mia kéo lại. Nước mắt cô vẫn cứ chảy dài, giọng nghẹn ngào nói:

“ Anh chết rồi em cũng chết theo, con trong bụng em để cho ai? “

Đang tính nói gì đó nhưng khi nghe xong câu cuối cùng của Mia, Anthony liền cứng lắp ba lắp bắp không biết nên vui hay buồn:

“ Em nói em có con rồi? “

“ Vâng! “

Mia cười trong nước mắt gạt đầu mạnh một cái, thấy thế Anthony liền chạy lại ôm cô thật chặt. Tay anh vuốt tóc Mia nói:

“ Em thật ngốc, nếu có thai tại sao không nói anh, tham gia nhiệm vụ lần này khiến em suýt chết đấy! “

“ Em chỉ mới biết hôm qua thôi! “

Nghe vậy Anthony không nói gì nữa mà cứ ôm Mia như vậy một hồi lâu rồi buông cô ra nói:

“ Anh xin lỗi, em hãy cố sống! Chuyện anh đã quyết tâm thì ... “

“ Anh điên rồi! “

Mia chen vào lời Anthony, sau đó cô nói tiếp:

“ Anh có biết là anh đi chết một cách vô ích không? Anh chết rồi ai trả thù cho Thu Phong bạn anh? Anh phải sống, sống để cùng em tìm cách trả thù cho anh Phong, anh cứ đâm đầu chết như vậy bạn anh sẽ vui sao? “

Nói xong Mia bụm mặt khóc nức nở, lần này cô đã nói hết lời, nếu Anthony còn muốn đi nữa thì cô cũng đành đi theo anh ấy mà thôi. Nhưng cái cô quan tâm là đứa con trong bụng của cô và anh.

Đứng chết chân một hồi Anthony mới đưa ra quyết định:

“ Thu Phong xin lỗi tôi không trả thù ngay cho anh được!! “

“ Rầm!! “

Dứt câu Anthony đâm mạnh vào cây nhỏ gần đó khiến cả khúc cây đổ rạp xuống đất, không quan tâm đến cái cây vô tội Anthony đi tới bế Mia vào lòng. Sau đó hai người cùng rời đi khỏi.

...

Việt Nam bây giờ đang là buổi tối.

Trong một tòa biệt thự tráng lệ.

“ Xoảng ... “

Một ly trà bằng sứ với hoa văn tuyệt đẹp bỗng chốc bị con người làm rơi xuống mà vỡ ra từng mảnh.

“ Cái gì? Thăng Phong mất tích rồi? “

Gương mặt bất ngờ đến khó tin của Đức Công hiện ra. Tối sau khi lão vừa ăn cơm xong thì được người báo có điện thoại của Nhược Y từ Mỹ về.

Mấy hôm nay Đức Công linh cảm có chuyện không lành cho đến khi nghe được nội dung câu thoại Nhược Y dành cho mình “ Thu Phong đã mất tích! “

Dường như không tin được sự thật ấy Đức Công gặng hỏi thêm một lần nữa:

“ Tại sao! Tại sao Thăng Phong lại mất tích? “

Đầu dây bên kia Nhược Y hít một hơi sâu sau đó mới từ từ dùng chất giọng đã khàn do khóc quá nhiều của mình mà nói ra.

Sau một hồi Nhược Y tường thuật lại tất cả mọi chuyện khi đó kể cả việc nàng lần theo vết máu và đưa ra dẫn chứng của riêng mình về sự mất tích của Thu Phong.

Đức Công nghe xong liền âm thầm lắc đầu. Master Speed là ai thì lão là người rõ nhất, hẳn là một dị năng giả của Xô Viết là một trong hai kẻ mang sức mạnh tốc độ mạnh nhất thế giới vượt qua ba kẻ mang sức mạnh tốc độ kia một quãng xa.

Một người không có sức mạnh dị năng hay nội công như Thu Phong mà đối đầu với những kẻ như Master Speed thì tỉ lệ sống gần như là không phần trăm.

Nhưng Nhược Y lại không nghĩ vậy, nàng vẫn cứ tin tưởng rằng Thu Phong sẽ sống.

Về phần Đức Công lão ấy bây giờ đang tự trách bản thân để Thu Phong qua nước ngoài thực hiện nhiệm vụ quan trọng như thế.

Nếu suy đi tính lại lỗi hoàn toàn cũng không phải ở Đức Công mà lỗi ở cấp trên của lão, bên trên họ biết Đức Công có tâm tư muốn phát triển Thu Phong nên đâm ra họ muốn thử giới hạn của Thu Phong ở nhiệm vụ lần này.

Ban đầu Đức Công phản đối vì nó quá nguy hiểm nhưng khi nghĩ lại lão biết Thu Phong là một kẻ không hề bình thường những kẻ dị năng tép riu chưa chắc tổn thương được Thu Phong nhưng lão lại không ngờ Thu Phong đụng ngay Master Speed thì hết đường sống.

“ Tôi sẽ ở đây tìm cho bằng được Thu Phong! “

Từ nãy đến giờ Nhược Y vẫn chưa cúp máy, trong khoảng không yên tĩnh Nhược Y bỗng bỏ lại một câu rồi tắt máy.

Đức Công cười khổ một tiếng, bây giờ việc lão đau đầu là làm thế nào để giấu nhem chuyện này không cho cấp trên biết và cái thứ hai là làm sao ăn nói với gia đình của Thu Phong chẳng lẽ giấu cả họ.

Còn một việc đau đầu hơn đó chính là ông bác nuôi của Thu Phong là ông Hoàng. Thiếu Tướng khiêm tốn tổng tư lệnh sư đoàn đặc công. Là một người có chức cao như vậy việc giấu ông Hoàng về việc Thu Phong mất tích là việc cực kì khó.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Thế giới khác !

Ở một nơi nào đó mà sự tồn tại giữa nơi này với một nơi khác không hề biết tới nhau.

Trong khoảng sân của một tòa dinh thự kiểu Frenca. Nếu không nhầm nơi này là một nơi rất quen thuộc với Thu Phong thuở nhỏ.

Trong khoảng sân ấy có một người trung niên cao khoảng một mét bảy lăm đi ra từ tòa dinh thự. Trên người của đàn ông trung niên này khoác lên một bộ áo choàng lông thú màu đen, sau bộ áo choàng ấy là bộ vest đen cực kì sang trọng. Và theo sau ông ta là hai kẻ mặc đồ đen cao gần hai mét có vẻ là vệ sĩ của ông ta.

Người trung niên tản bộ từ từ tới trước cánh cổng dinh của hắn. Có điều ngay trước cổng nhà hắn trừ bốn kẻ canh cửa mặc áo đen chia ra đứng ngoài hai và bên trong hai thì ở chính giữa bên trong cửa lại xuất hiện một cục thịt to đùng nằm giữa cổng.

Lại gần hơn sẽ thấy đây là một con Pit Bull khổng lồ. Đó là khi nó nằm xuống hình thể đã to lớn như vậy. Nhưng khi nó phát hiện có người đi lại gần mình thì ngay lập tức con Pit Bull to kệch ấy đứng phắt dậy.

Người trung niên dường như không quan tâm đến thái độ của con chó mà cứ thế đi lại gần, đó là hắn ta không sợ mà thôi riêng hai tên vệ sĩ luôn đi như hình với bóng theo hắn từ đầu đến giờ lại đứng yên không dám đi tiếp.

Con Pit Bull khi đứng lên cơ thể nó cao tới một mét hai gần một mét ba, đây là một giống Pit Bull khổng lồ cực kì mắc tiền.

Dường như con Pit Bull biết người tới là ai nó liền không quan tâm nữa mà quay mặt ra phía cửa nằm xuống, lúc này tuy khó nhận biết cảm xúc của loài chó nhưng khi nhìn vô gương mặt của nó ta có cảm giác gọn buồn, giống như nó đang đợi một thứ gì đó.

Người đàn ông trung niên mang theo vẻ mặt nghiêm nghị nhưng khi hắn tiến lại gần con chó gương mặt hắn hài hòa hơn đôi chút. Quỳ một chân bên cạnh con Pit Bull người đàn ông đưa tay ra vuốt vuốt qua đầu khổng lồ của nó.

Lúc này con Pit Bull dường như không quan tâm đến hành động của người trung niên, nó chẳng hưởng thụ sự sùng ái và cũng chẳng chống cự, nó cứ để vậy. Gương mặt nó lúc này cứ nhìn về một thứ xa xăm nào đó bất tận.

Người đàn ông trung niên im lặng từ nãy đến giờ cuối cùng cũng lên tiếng:

“Max à, riêng chỉ có mày là mong đợi cậu chủ mà thôi, ngoan đi ăn đi mày nhịn đói cả tuần rồi khi cậu chủ mày về nó lại nổi điên lên bây giờ!”

Không sai người đàn ông trung niên này đã từng nhắc qua một lần rồi, hắn ta đang làm một chuyện đó là tìm kiếm thằng con trai đã mất tích của mình.

Con trai hắn ta là một kiện tướng, một thiên tài binh pháp của quân đội. Ngược lại hắn lại là một ông trùm xã hội đen.

Nói thì nực cười. Cha là một tên trùm xã hội đen con thì lại là thiếu tướng trẻ tuổi của quân đội. Dù vậy việc làm của hai cha con nhà này lại không dính líu tới nhau.

Những việc người cha làm không dính líu tới đất nước hay quốc gia, ngược lại những điều người con làm không dính líu tới xã hội đen.

Tuy nhiên con trai yêu quý của hắn khi đi Trung Đông một chuyến lại một đi không trở về, tới giờ đã gần một tháng không liên lạc được.

Đáng ra chuyện con trai hắn mất tích không thể nào đến tai hắn nhanh như vậy được, thường thì con trai lão hay ở trong quân đội hoặc đi làm nhiệm vụ có khi cả tháng không về nhà cũng là lẽ thường tình.

Hắn biết chuyện cũng một phần là do thái độ thất thường của con Pit Bull tên Max này, bỗng nhiên nó bỏ ăn rồi cứ ra cửa đứng chờ. Từ đó hắn sinh nghi nên mới cho người điều tra về con trai mình hiện đang ở đâu và biết được nó đã mất tích cả tháng trời.

Tức giận hắn liền tìm tới một kẻ dị năng, đúng hơn là người của con trai lão một kẻ đầu tiên hắn nhận làm con nuôi và kẻ đó cũng mang trong người dị năng tốc độ giống như tên đã đánh Thu Phong.

...

Quay ra với tình hình của Thu Phong lúc này.

Ở một nơi nào đó cực kì hoang dã, đúng hơn là ở trong rừng rú không ai biết tới. Thu Phong toàn thân đầy máu, cơ thể anh lúc này đã bầy nát ra trong rất kinh dị.

Nói là máu nhưng máu anh đã không còn chảy nữa mà nó đã cô đọng chuyển thành màu đen lại. Tính tới giờ Thu Phong đã nằm đây được hai mươi tiếng, không một ai biết tới.

Sống? Thu Phong vẫn còn sống nhưng hơi thở anh rất yếu, nếu không dí sát tai lại nghe từng hơi thở của anh thì chắc chẳng ai nghĩ anh còn sống cả.

Lúc này Thu Phong đã hoàn toàn mất ý thức, và bản thân anh chẳng biết mình còn sống hay đã chết.

Trong rừng các loài côn trùng các loại bò sát đang dần dần bò đến chỗ anh, đến cả những con ruồi cũng bay quanh xác anh.

Nhìn vô Thu Phong như một cái xác đang thối rữa.

Quay sang một nơi khác, một kẻ mang trên mình bộ đồ bó sát người duy nhất lộ ra khuôn mặt với mái tóc. Hắn đang chạy, chạy với một tốc độ khủng khiếp Mach 6 là Mach 6 tức tốc độ của hắn được tính ra là 7350,264 km/h.

Những nơi hắn đi qua đều để lại một tàn ảnh dài khủng khiếp, nhưng tàn ảnh này phải nhìn kĩ thật kĩ thì mới thấy.

Tốc độ của hắn chạy nhanh đến nỗi gió không còn là lực cản, người đi đường chẳng ai biết rằng hắn đã chạy ngang qua mình cả.

“Thiếu chủ, anh ở đâu. Em đã lục tung cái thế giới này lên vẫn không tìm thấy anh, anh đang ở đâu”

Giọng nói thê lương trong đầu của hắn hiện ra, lòng hắn bây giờ cực kì rối bời, thiếu chủ của hắn một kẻ mang hắn về từ cõi chết. Cho hắn ăn cho hắn mặc, cho hắn cuộc sống.

Nhưng kể từ khi hắn biết tin thiếu chủ mình mất tích hắn đã chạy liên tục cả tuần rồi. Hắn lục tung mọi góc ngách trên thế giới này từ những nơi không ai biết tới hắn cũng tìm, kể cả nơi khó sống như bắc cực hắn cũng tìm, thậm chí nơi đang xảy ra chiến tranh hắn cũng lao thẳng vào chiến trường để nhìn từng cái xác xem có ai là thiếu chủ của hắn không.

Hầu như từ centimet diện tích trên cái thế giới này không nơi nào là hắn không tìm kiếm nhưng hiển nhiên vẫn không tìm thấy tung tích của thiếu chủ hắn.

Bây giờ sức của hắn chẳng kéo dài được bao lâu nữa, số calo trong cơ thể hắn từ tám mươi triệu tỷ calo mà bây giờ chỉ còn khoảng năm trăm tỷ calo còn sót lại. Tức là hắn không thể chịu đựng lâu hơn được nữa.

Năm trăm triệu calo chỉ giúp hắn duy trì ở tốc độ Mach 2 mà thôi và hắn cũng chỉ có thể chạy liên tục ở tốc độ Mach 2 thêm một tiếng nữa, nếu không bản thân hắn sẽ cực kì khó mà sống sót.

Đúng như vậy, từ giờ hắn đã giảm tốc độ xuống còn Mach 2. Hướng của hắn chạy bây giờ là đang chạy về Vương Quốc Xích Quỷ.

Muốn tới vương quốc này hắn phải chạy qua một cánh rừng và trùng hợp thay . . .

“Vụt . . .”

Một bóng mờ khó nhận thấy trải dài ngang qua Thu Phong, tuy nhiên vị trí giữa nơi Thu Phong đang ngất với bóng mờ đến hơn một trăm mét.

Lúc này bỗng nhiên kẻ áo đen tròn to mắt, trong đầu hắn dường như đang nghĩ bản thân vừa thấy xác một ai đó.

Nhưng rồi hắn lại suy nghĩ:

“Chắc kẻ nào chết bị phi tang ở trong rừng thôi!”

Và rồi hắn cứ tiếp tục chạy, hắn cần phải về lại dinh thự để bổ sung calo cho bản thân để tiếp tục tìm kiếm thiếu chủ nếu hắn gục bây giờ thì chẳng còn ai kiếm được cậu chủ của hắn cả.

Dù là ai cũng có sự tò mò của riêng mình, khi hắn còn cách cái xác ấy hay còn gọi là Thu Phong một trăm kilomet thì hắn bỗng quay ngược lại.

“Hình như nó chưa chết, nếu đã gặp thì cứu một phen vậy coi như tích đức để sớm tìm được thiếu chủ!”

Vừa dứt câu thình lình hắn đã chạy tới bên cạnh cái xác. Cái xác đó chính là Thu Phong đang nằm hấp hối, hơi thở của anh đang rất mỏng có thể tắt bất cứ lúc nào.

Là một kẻ mang trong mình dị năng tốc độ hắn miễn cảm với sự sống và sự thay đổi nhỏ nhất xung quanh mình nên vừa nhìn thấy Thu Phong hắn liền xác định kẻ trước mặt này vẫn còn sống nhưng tình hình lại rất khó cứu.

Lúc này gương mặt Thu Phong toàn máu hoàn toàn không nhận dạng được nữa, nhưng hơi thở thì vẫn còn, thấy vậy tên mặc đồ đen liền tiến lại gần Thu Phong.

Tay hắn đặt lên ngực anh một hồi lâu.

Nếu nhìn kĩ vào bàn tay hắn sẽ thấy nó đang rung động với tần suất rất khó nhìn. Là một dị năng tốc độ hắn đang đặt rung lấy lồng ngực Thu Phong ngay vị trí tim để giúp tim anh đập bình thường trở lại, để máu lưu thông dễ hơn.

Sau đó từ từ bàn tay hắn rung nhanh hơn và bắt đầu xuyên qua lồng ngực Thu Phong. Tay hắn bắt đầu chạm tới tim Thu Phong, dùng một tốc độ không nhìn thấy được hắn không hề gây tổn thương Thu Phong mà giúp tim của Thu Phong đập khỏe trở lại.

Tiếp đó hắn tác động đến phổi khiến phổi anh thở khỏe để có nhiều oxy hơn.

Sau mười phút khiến nhịp tim và hơi thở của Thu Phong ổn định trở lại thì kẻ mặc áo đen này mới dừng lại.

Cứu giúp Thu Phong xong hắn đứng thẳng người lên chuẩn bị rời đi thì lại nghĩ:

“Nơi này cách thành phố quá xa, lại không có vết xe ở khu rừng này, bán kính một trăm kilomet cũng vậy. Vậy tại sao tên này lại xuất hiện ở đây?”

Một dòng suy nghĩ không thích hợp nổi ra trong đầu kẻ áo đen.

“Chẳng lẽ?”

Thốt lên một câu hần quay đầu lại nhìn kĩ tất cả vết thương của Thu Phong rồi lẩm bẩm:

“Vết thương này ... Không giống thả từ trên trời xuống, cũng không giống bị ai đó cắn xé mà do ... áp xuất không khí, còn vết cháy này là do ma sát ...”

Nhìn một hồi hần liền nghi ngờ về tất cả vết thương trên người Thu Phong. Vết thương của Thu Phong không thể nào do bị một ai đánh, không đơn giản như vậy.

Là một dị năng tốc độ hần cũng đã từng giết người bằng cách kéo người chạy bằng tốc độ của mình và tất nhiên những kẻ đó không thể chịu nổi áp xuất hay ma sát từ không khí được, chưa kể là không thể nào mà thờ với tốc độ như vậy.

Nhìn vào vết thương của Thu Phong hần chắc chắn Thu Phong đã bị một kẻ có sức mạnh như hần đánh cho ra nông nỗi này. Mà những kẻ mang sức mạnh như hần trên thế giới cũng chỉ chiếm đầu ngón tay, thậm chí bản thân hần ở Xích Quỷ Quốc cũng chỉ có mình hần mang sức mạnh này và kẻ đang nằm dưới đây bị giết người như hần giết quái lai lịch không tầm thường được.

Suy nghĩ một hồi hần quyết định cứu Thu Phong tới cùng, dù không biết kẻ này là ai nhưng không thể để một người có lai lịch bất minh bị chết trên biên giới Xích Quỷ Quốc được.

Nhưng hần lại suy nghĩ làm sao để đưa Thu Phong đi, bây giờ cơ thể Thu Phong không thể chịu được tốc độ cao. Mà nếu vác Thu Phong đi với tốc độ một hai trăm kilomet trên giờ thì không biết bao giờ mới tới nơi. Cơ bản khu rừng này dài tới hàng ngàn kilomet chứ không phải ít.

Mà nếu lười được Thu Phong đi thì cũng không thể nào vác hần chạy bang bang trên đường được, gọi người tới lại càng không. Trong gia tộc hiện giờ đang nháo nhào lên tìm tung tích thiếu chủ không ai rảnh hơi đi huy động người cứu một kẻ không quen biết.

“Chắc phải băng bó cho hần trước vậy!”

Cuối cùng kẻ mặc áo đen đưa ra quyết định sẽ băng bó giúp Thu Phong và đem đồ ăn tới cho hần sống qua ngày, đến khi nào hần có thể tự đi lại được thì rời khỏi đây sau.

Nói xong hần chạy một mạch chưa đầy mười phút với tốc độ Mach 2 hần chạy tới trạm xá gia tộc đem theo một tủ thuốc đầy đủ dụng cụ rửa vết thương cho đến băng bó cơ thể.

Tuy hần không thể phẫu thuật sẽ để lại biến chứng cho Thu Phong nhưng đành chịu hần chỉ biết giúp Thu Phong đến như vậy mà thôi.

Đặt tủ thuốc xuống dưới kẻ mặc đồ đen lại chạy đi xách một xô nước ở con suối gần đó. Với tốc độ của hần việc đi lấy nước mất chưa tới một giây.

Nhúng miếng khăn trắng vào nước sau đó hần vắt khô nó đi rồi bắt đầu lau vết máu đã đông cứng lại trên mặt Thu Phong.

Gương mặt ngăm đen của Thu Phong từ từ xuất hiện, càng lau thì hần càng kinh hãi, miệng hần bắt đầu lắp ba lắp bắp.

Một điều kinh ngạc nữa là nước mắt hần bắt đầu tuôn ra, gương mặt hần mếu máo thốt lên hai chữ:

“.. Th.. th ... thi ... Thiếu chủ!!!!!!”

“Thiếu chủ, tỉnh dậy đi thiếu chủ, thiếu chủ!!!! Anh tỉnh dậy đi, oa”

Bỗng kẻ áo đen khóc rống lên. Không biết vì lý do gì mà Thu Phong lại trở thành thiếu chủ của kẻ mặc đồ đen.

Tuy vậy Thu Phong vẫn không tỉnh lại, vết thương anh quá nặng ảnh hưởng cả nội tạng bên trong, nếu bây giờ Thu Phong có tỉnh được thì cũng đau quá mà lại ngất đi.

“Thiếu chủ!! Sonic tìm anh rất lâu rồi ... hu hu cuối cùng Sonic cũng tìm được anh ... Ông trời ơi.. Con cảm ơn ông đã cho con lòng tốt để con tìm được thiếu chủ ... Dưỡng phụ ơi con tìm được thiếu chủ rồi ...”

Lâm nhảm khóc rống một hồi cuối cùng kẻ áo đen tên là Sonic bỗng ngừng lại:

“Đúng rồi! Phải thông báo cho Dưỡng Phụ!!”

“Thiếu chủ ngài hãy đợi em ở đây!”

Nói xong gương mặt Sonic nước mắt nước mũi tèm nhem bỗng chạy đi mất, chắc là do cảm xúc tốc độ của hần lúc này lên tới Mach 10 tạo ra vô số tia sét màu trắng phía sau.

Chưa đến nửa phút hần đã có xuất hiện trước mặt Dưỡng Phụ của hần.

Dưỡng Phụ của hần chính là người đàn ông trung niên lúc nãy, bây giờ thì hần đang vuốt ve con chó Pit Bull của mình.

Bình thường Sonic rất sợ con Pit Bull này nhưng hôm nay hắn không sợ nữa mà tiến lại gần người đàn ông hắn gọi là Dương phụ hưng phấn nói:

“ Dương phụ! Dương phụ con đã tìm được thiếu chủ rồi! Là thiếu chủ!!! “

“ Ừ! “

Người đàn ông trung niên chỉ ừ một tiếng không quan tâm nhưng sau đó hắn lại trợn to mắt lên trông rất dữ tợn quát:

“ Cái gì? Mày nói cái gì? Tìm thấy thằng Phong rồi! “

Trả lời câu hỏi của hắn là những cú gật đầu đầy vui mừng của Sonic, thấy thế người đàn ông trung niên mới cười ha ha nói:

“ Tốt tốt!! Nó đâu? Nó đâu rồi?? “

“ Thiếu gia đang trong tình trạng nguy kịch, con không thể đưa anh ấy về đây được nên mới chạy về báo ngài cho trực thăng đến đón anh ấy! “

Nói xong Sonic cúi sát người như muốn cầu sự giúp đỡ từ người trung niên, thấy vậy người trung niên mới vỗ trán một cái nói:

“ Đứng lên đứng lên! Cầm cái này chạy tới bên cạnh thiếu chủ ngay lập tức, ta sẽ cho người tới đó ngay. Nhanh lên! “

Đặt vào trong tay Sonic một chiếc điện thoại vệ tinh, người trung niên dặn dò một câu rồi quay hẳn người đi.

Về phần Sonic hắn làm theo lời dương phụ của mình liền chạy tới chỗ Thu Phong.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Thế giới song song – Quốc Phong !!

“ Vũ “

Một chiếc máy bay mang động cơ phản lực cực kì hiện đại từ bộ Cửu Châu trung tâm thành phố phía nam của nước Xích Quỷ đang bay hướng tới cánh rừng nơi biên giới Thu Phong đang bị bất tỉnh ở đó.

Đứng bên cạnh Thu Phong lúc này là Sonic một kẻ tự gọi Thu Phong là ‘thiếu chủ’.

Sonic đứng nhìn vào đồng hồ, tính đến giờ hắn đã đứng cạnh thiếu chủ của mình được mười phút rồi mà không thấy dương phụ hắn đưa người tới đón thiếu chủ.

Lúc này tâm trạng Sonic cực kì gấp gáp:

“ Dương phụ ngài nhanh lên đi ... thiếu chủ sắp chịu không nổi rồi!!! “

Vừa nói hắn vừa liên tục quan sát chằm chằm người Thu Phong để xem bộ phận nào dừng hoạt động hắn sẽ giúp các cơ quan đó sống lại.

Chừng năm phút sau, hơi thở Thu Phong lại tiếp tục suy yếu. Sonic gần như lo lắng chịu không nổi tính chạy đi hỏi thúc nhưng đúng lúc này hắn lại nghe thấy tiếng động cơ máy bay quen thuộc.

Chừng mười giây sau bóng dáng máy bay dần xuất hiện ở đường chân trời, thấy vậy Sonic vui mừng nhảy cẫng lên ra hiệu với máy bay ở xa:

“ Đây này đây này!! Thiếu chủ ở đây ... “

Bên trong máy bay người trung niên được Sonic gọi là dương phụ đang ngồi quan sát màn hình bên trong, từ màn hình chiếu lại hắn thấy hình ảnh của Sonic đang liên tục vẫy tay về phía này.

Tiếp đó hắn lại thấy phía sau Sonic là một người được băng bó toàn thân bằng vải trắng chỉ lộ mỗi cái đầu, thấy vậy hắn liền ra lệnh cho thuộc hạ đang đứng gần màn hình quan sát nhất:

“ Phóng to hình ảnh người đang nằm đằng sau nhanh lên! “

Nghe vậy tên thuộc hạ liền dạ một tiếng rồi dùng một dây kí tự gì đó phóng to màn hình lên. Mới đầu khi phóng to hình ảnh còn bẽ nét chưa rõ, sau hai giây hình ảnh liền từ từ rõ nét. Lúc này gương mặt đầy vết thương của Thu Phong hiện ra.

Tuy gương mặt Thu Phong bị thương khó phát hiện nhưng người đàn ông trung niên này dường như vẫn nhận ra nên tức giận nói:

“Con trai ta ... Ai làm con ra nông nỗi như vậy ... “

“C-rắc ... “

Chưa dứt câu hắn đã vô tình tức giận bẻ gãy cả thành ghế bằng kim loại mà hắn đang ngồi.

Lúc này máy bay dần xuất hiện phía trên Thu Phong, lại gần mới thấy chiếc máy bay phản lực hiện đại này dài hơn năm mươi mét to cực kì.

Bên trong máy bay người đàn ông trung niên vẫn khoác trên mình bộ áo choàng lông thú màu đen đứng lên ra lệnh cho hai tên mặc đồ vest đen phía sau hắn:

“Xuống dưới dọn dẹp hết cây cối! “

“Dạ! “

Cả hai tên phía sau liền dạ một tiếng rồi đi ra từ khoang máy bay nhảy thẳng xuống cánh rừng khi đang ở độ cao năm mươi mét trên trời.

“Rầm rầm! “

Hải kè đó đáp thẳng xuống dưới đất cách Thu Phong mười mét tạo ra vô số vết nứt khiến bụi đất bay mù mịt.

Trong đám bụi một tên vung tay lên khiến gió nổi lên xua tan hết bụi mù xung quanh hắn, tiếp theo tên bên cạnh lại làm một điều cực kì kì dị.

Hai cánh tay hắn đang bình thường bỗng nhiên biến thành hai lưỡi dao. Khi thấy tên bên cạnh hai cánh tay thành lưỡi dao thì tên còn lại liền nhảy lên không một khoảng nhỏ.

Lúc hắn vừa nhảy lên thì tên có hai cánh tay hình lưỡi dao bỗng quay hàng chục vòng sát mặt đất, hàng trăm thứ gọi là kiếm khí hiện ra chém bay hết những gốc cây quanh phạm vi một trăm mét. Riêng có một điều kì lạ là dù tất cả kiếm khí ấy bay loạn xạ ngẫu nhiên không trúng Thu Phong và Sonic một miếng nào.

Khi những cái cây bị chém đứt thì tên nhảy lên lúc này bỗng vung tay một cái gió nổi lên khiến cây cối bị chặt đứt bay hết sang chỗ khác.

Dường như hai kẻ này làm xong xuôi mọi chuyện của mình thì ở trên trời chiếc máy bay phản lực mới từ từ đáp xuống.

“Xi ... “

Từ trên máy bay lúc này xuất hiện một cánh cửa được mở ra tạo thành vô số cầu thang dẫn xuống dưới mặt đất.

Bên trong dần dần xuất hiện hình bóng của một người đàn ông trung niên khá điển trai mang trên mình bộ đồ vest màu đen và áo choàng lông thú cũng màu đen đang từ từ đi xuống.

Thời khắc người trung niên đi được vài bước chợt từ bên trong máy bay chạy ra hơn mười người mặc đồ trắng có hình chữ thập đỏ vác theo hàng tá đồ cứu hộ chạy vượt mặt hắn hướng về phía Thu Phong đang bất tỉnh.

Bọn họ là những y tá bác sĩ tư nhân của người trung niên gọi tới để cứu con trai mình. Thấy vậy người đàn ông trung niên vẫn cứ đi chậm chậm xuống dưới cầu thang.

Một lúc sau những người mặc đồ trắng chạy tới bên cạnh Thu Phong, một trong số những người đó lên tiếng nói với Sonic:

“Anh vui lòng tránh ra để chúng tôi cứu thiếu gia được không? “

Nói xong hắn liền không khách khí đẩy Sonic qua một bên. Tuy tức giận nhưng Sonic cũng im lặng không nói gì, tất cả đều vì thiếu chủ của hắn.

Quay ra phía người đàn ông trung niên, từ trong túi áo hắn lấy ra một điều xì gà màu nâu. Hai tên cận vệ của hắn khi này nhảy xuống dọn dẹp cây cối thấy vậy liền chạy lại cả hai cùng nhau lấy bật lửa ra mời thuốc cho hắn.

Chọn đại một tên để lấy lửa sau đó người đàn ông trung niên phẩy phẩy tay ý đuổi hai kẻ đó đi.

“Lần này là tao mời được thuốc cho ông chủ nhà! “

“Kệ mẹ mày! Lần sau đừng hòng nhanh hơn tao.”

Sau lưng hai tên cận sát lại với nhau thủ thi tranh đua những câu vô nghĩa mà chỉ hai tên đó nghe được.

“Mau mau truyền nước biển!! Tình hình này phải phẫu thuật sơ qua, nhanh mang máy điện tâm đồ tới đây. Chuẩn bị tất cả dụng cụ để phẫu thuật cắt bỏ những thứ không cần thiết nhanh lên ... “

Xung quanh Thu Phong lúc này đang có hàng chục người loay hoay qua lại liên tục. Dường như những người này rất tập trung vào việc chữa trị cho Thu Phong cho đến khi người đàn ông trung niên đi tới.

“Thiếu gia sao rồi?”

Người đàn ông trung niên lại gần một người bác sĩ tuổi đã qua ngũ tuần hỏi.

Thấy sắp lớn tới vị bác sĩ liền không dám chậm trễ chạy lại khom đầu xuống nói:

“Dạ ông chủ! Thiếu gia cậu ấy bị thương quá nặng, bây giờ chúng tôi cần phải phẫu thuật những vết thương nhiễm trùng của thiếu gia trước!”

Nghe vậy người đàn ông trung niên gật đầu ừ nhẹ một tiếng:

“Vậy nhanh lên đi! Nhất định phải cứu được nó một cách lành lặn nhất.”

Nói xong người đàn ông trung niên không làm phiền tới cứu hộ y nữa mà tránh qua một bên. Hắn tuy nóng lòng muốn cứu con trai mình nhưng là một người làm việc lớn hắn không thể nào không nói lý đi ép thúc bác sĩ được. Như vậy sẽ khiến cho bọn họ tâm lý nặng nề khó khăn trong việc cứu con trai hắn hơn.

“Dưỡng phụ!”

Sonic lại gần người đàn ông trung niên ấy quỳ một chân xuống chào.

“Đứng lên đi!”

“Dạ thưa dưỡng phụ!”

Người đàn ông trung niên mời Sonic đứng lên, nghe vậy Sonic liền đi lại đứng trước mặt người đàn ông trung niên ấy.

Nơi mà Thu Phong đang ở hiện tại không phải là nơi anh thuộc về mà đây là một hành tinh Trái Đất thứ hai.

Vì sao gọi là thứ hai? Bởi vì nơi này nằm ở một dòng thời gian khác, khi Thu Phong bị Master Speed ném vào cánh cổng thời gian, thứ đó đã tổng Thu Phong tới đây.

Một thế giới được gọi là thế giới song song. Một nơi các nhà khoa học ở thế giới Thu Phong không thể nào chứng minh được nó có tồn tại hay không.

Ở thế giới này hay còn gọi là Trái Đất 2. Nó! Nó không tồn tại một quốc gia được gọi là Việt Nam, cũng không tồn tại bất cứ các quốc gia nào khác từng biết ở thế giới kia.

Từ Mỹ, Anh, Pháp, Đức, Trung Quốc, Việt Nam, Thái Lan hay Ấn Độ tất cả đều không tồn tại ở thế giới này.

Chỉ giống ở một điểm rằng thế giới này có Châu Âu – Châu Á – Châu Mỹ - Châu Phi – Châu Đại Dương.

Chỉ tồn tại năm châu đó là tên gọi giống nơi Thu Phong đang ở.

Và các bản đồ các quốc gia cũng hoàn toàn khác nhau. Xích Quỷ là một quốc gia có lãnh thổ rộng lớn được tính từ sông Âm Tử ở phía nam nước Hoa Lương kéo dài đến Đông Nam Á. Với diện tích tổng của quốc gia Xích Quỷ lên tới hai triệu chín trăm ngàn kilomet vuông (2.900.000 km²).

Hiển nhiên Xích Quỷ là quốc gia con người nói tiếng Việt giống Việt Nam ở thế giới song song.

Nước Xích Quỷ có diện tích gần như gấp mười lần tổng diện tích Việt Nam bên kia (Tổng diện tích Việt Nam là 332.698 km²).

Về phần biển Đông nước Xích Quỷ không nằm trong vùng quản lý song Xích Quỷ là một quốc gia cực kì lớn mạnh với nền kinh tế đứng thứ ba thế giới và đối thủ cạnh tranh của quốc gia này lại là nước láng giềng nằm ở phía bắc Xích Quỷ - Quốc gia Hoa Lương.

Ở thế giới này cũng tồn tại một con người giống như Thu Phong nhưng cậu ta hoàn toàn khác với Thu Phong chúng ta biết.

Thu Phong mà chúng ta biết là một quân nhân mạnh mẽ luôn luôn chiến đấu mạnh mẽ. Ngược lại Thu Phong ở thế giới này hẳn tên là Quốc Phong.

Quốc Phong không hề giỏi võ như Thu Phong, võ công của cậu ta cũng chỉ thuộc dạng đặc công binh thường tuy nhiên cậu ta ở đây lại được mệnh danh là thiên tài binh pháp.

Là một thiên tài về chiến lược, Quốc Phong tinh thông về binh pháp từ xa xưa cho đến hiện đại là một kiện tướng mà các quốc gia phương đông dùng mọi cách để lôi kéo cậu ta về.

Từ nhỏ Quốc Phong đã giỏi môn cờ tướng, cờ vua, cờ vây ... Tuy không mấy giỏi võ nhưng cậu ấy lại có một cái đầu cực kì thông minh và nhạy bén cộng thêm miệng lưỡi không xương của mình nên Quốc Phong được lòng rất nhiều người.

Nhất Phương là ba của Quốc Phong, không những cùng tên mà diện mạo ông ta giống y hệt ba Thu Phong ở thế giới kia.

Ba của Quốc Phong là một đại ca xã hội đen, ông trùm thế giới ngầm phương Nam của Xích Quỷ. Theo lý lẽ đó Quốc Phong không thể nào được quyền đi lính.

Nhưng do một lần cậu ta tham gia kì học quân sự tại trường đại học của mình và lần đó có cho sinh viên đấu trận giả với nhau. Ban đầu được chia ra năm nhất đấu với năm nhất, năm hai với năm hai và năm ba với năm ba.

Tiếp đó năm nhất đấu năm hai, năm hai đấu năm ba, sau đó nữa nếu năm nhất thắng năm hai sẽ được đấu với năm ba.

Và dưới sự chỉ huy của Quốc Phong bằng một cách kì diệu nào đó mà toàn bộ quân lính bên Quốc Phong không tổn thất một người mà vẫn có thể đánh toàn thắng từ năm nhất cho đến năm ba.

Sự kì tích của Quốc Phong dẫn đến sự chú ý của một quân nhân mang chức Thiếu Tướng, và quân nhân đó sau này chính là một Đại Tướng – Tổng tư lệnh quân đội Xích Quỷ. Chính người đó không ngại thân phận Quốc Phong mà mời cậu ta gia nhập quân đội.

Nhất Phương tuy khá buồn vì con trai không thể nối nghiệp hắc đạo như mình, tuy vậy phục vụ cho quốc gia cũng là điều Nhất Phương có thể chấp nhận được bởi ông cũng là một con người yêu nước.

Sau khi gia nhập quân đội Quốc Phong nhanh chóng thể hiện tài cầm binh của mình qua vô số trận đấu tập trong quân. Quốc Phong không hề tham gia tổ đặc công giống như Thu Phong mà cậu ta tham gia tổ cầm binh tức là người chỉ huy đằng sau của vô số quân nhân.

Ở thế giới này cực kì loạn lạc không hòa bình như thế giới của Thu Phong.

Ở đây chiến tranh xảy ra liên tục ở các nước nhỏ từ châu Âu qua tới châu Á đều có và giống một điều ở thế giới kia rằng Trung Đông là cái nôi của chiến tranh.

Quốc Phong ở thế giới này được cử đi cứu viện cầm binh ở vô số các quốc gia nhỏ, từ đó cậu ta lập rất nhiều công trạng nên chỉ trong khoảng thời gian tám năm nhập ngũ Quốc Phong đã lên được chức thiếu tướng ở cái tuổi hai mươi bảy.

Và lần đầu tiên trong lịch sử đế quốc Xích Quỷ xuất hiện một vị tướng trẻ tuổi nhất và cả trên thế giới từ xưa tới nay chỉ xuất hiện đúng năm người ở độ tuổi dưới ba mươi được lên làm tướng.

Cái tài cũng đi chung với cái mệnh, Quốc Phong quá giỏi nên một lần qua Trung Đông dắt theo quân của mình từ Xích Quỷ qua. Chính cậu ta bị người của mình ám toán, tuy Quốc Phong lúc đó chạy trốn được nhưng gặp một biến cố bản thân cậu ta cũng bị tống vào cánh cổng thời gian.

Và đó cũng là lý do Sonic không thể nào tìm thấy Quốc Phong thiếu chủ của mình.

Cuối cùng Sonic lại tìm thấy Thu Phong từ thế giới song song khác qua bên đây và cho rằng đây chính là Quốc Phong.

Suy đi tính lại thì hai người cũng là một tính cách hai người tuy khác nhau đôi chút nhưng Thu Phong với Quốc Phong đều là một người.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Đại tướng Minh Quân !!

Trong một tòa dinh thự xa hoa lộng lẫy nằm trong thành phố Cửu Chân của nước Xích Quỷ.

Thu Phong hiện vẫn đang bất tỉnh.

Hiện tại ở một căn phòng xa hoa tráng lệ với hàng tá thiết kế cổ kính từ bàn ghế cho đến rèm cửa hay những bộ tách trà trên bàn gỗ mọi thứ tạo lên một hơi thở cổ xưa.

Trong căn phòng này có một dãy kính có thể nhìn thấy toàn bộ khung cảnh vườn hoa bên ngoài dinh thự, đứng bên trong ấy là Nhất Phương ba của Thu Phong ở thế giới này.

Ông ta vẫn khoác trên mình bộ áo choàng lông thú màu đen.

Trời bây giờ đã là xế chiều, bóng của Nhất Phương in dài trên mặt đất cộng thêm dáng đứng uy nghiêm của ông ta khiến cho người ta khó mà thờ ơ được.

Lúc này bên ngoài phòng bỗng vang lên tiếng gõ cửa:

“Cốc cốc..”

“Vào đi!”

Giọng nói uy nghiêm của Nhất Phụng vang lên. Năm nay lão cũng đã gần năm mươi, tuổi tuy không còn trẻ nhưng gương mặt lão lại cực kì đẹp trai và không có nét gì gọi là tuổi già làm lão hóa da thịt. Nếu những ai không biết tuổi thật của Nhất Phụng khi nhìn vào ông ta nhiều người còn nghĩ người đàn ông này cùng lắm chỉ ba mươi tuổi, điều đó cũng cho thấy Nhất Phụng tuy tuổi đã lớn nhưng vẫn còn trẻ trung a.

Được sự đồng ý của chủ nhân căn phòng, từ bên ngoài một vị y sĩ mặc đồ trắng tuổi đã qua ngũ tuần đẩy cửa bước vào.

Với làn da nhăn nheo cộng thêm cặp kính cùng gương mặt phúc hậu của mình lão y sĩ này nhìn sơ qua khiến ai cũng cho rằng đây là một vị bác sĩ tốt. Mà thật sự là vậy.

Lão y sĩ đi lại gần Nhất Phụng đứng sau lưng ông ta khom mình lại cung kính nói:

“Lão gia, thiếu gia cậu ấy ...”

“Làm sao?”

Nhất Phụng dường như không thích cái sự chậm chạp của lão y sĩ liền lên tiếng cắt ngang.

Thấy Nhất Phụng nổi giận lão y sĩ giật bản mình rồi gấp gáp nói:

“Dạ thưa! Thiếu gia cậu ấy bị thương quá nặng, ảnh hưởng đến cả nội tạng bên trong. Gần như chín mươi phần trăm nội tạng của cậu ấy hỏng hết rồi. Cần phải kiểm ngay nội tạng mới để thay cho thiếu gia, nếu không sợ cậu ấy không qua khỏi ...”

Vừa nói lão y sĩ vừa đồ mồ hôi hột. Ở thế giới này việc thay nội tạng là một việc hết sức dễ dàng nhưng cũng là một việc cực kì thất đức bởi vì khi cần thay nội tạng đồng nghĩa với việc lấy nội tạng của người sống mà thay vào. Thu Phong là một người hoàn toàn có gia thế nên việc được hiến tặng nội tạng từ các quỹ từ thiện là không thể nào, là một bác sĩ có tài có tâm lão y sĩ sau lưng Nhất Phụng không hề muốn chiếm lấy nội tạng của một ai đó.

Nhưng mạng sống của thiếu gia lão vẫn quan trọng hơn hết, coi như hôm nay lão nhận bản thân làm chuyện thất đức mặc dù chuyện này chẳng mấy liên quan tới lão.

Tuy nhiên đó chỉ là suy nghĩ của lão y sĩ mà thôi, đối với Nhất Phụng thì việc kiểm nội tạng cho con trai mình còn dễ hơn uống nước.

“Được rồi lát nữa ta sẽ cho người đưa nội tạng cần thiết tới, đi về đi!”

Lão Nhất Phụng phát tay với lão y sĩ sau lưng mình một tiếng. Thấy vậy lão y sĩ liền dạ một tiếng rồi quay người đi.

Sau khi lão y sĩ ra ngoài thì Nhất Phụng gọi người khác vào dặn dò kẻ đó vài câu nhất định phải kiểm được nội tạng tốt nhất để thay cho con trai mình.

Quay về với Thu Phong, lúc này anh đang nằm trong một bồn nước màu xanh. Xung quanh khắp người anh có hàng tá dây rọ được nối vào cơ thể và cái dễ nhận biết nhất cũng chỉ là ống dẫn khí để tiếp tế ô xi cho Thu Phong.

Thế giới này khác với thế giới trước của Thu Phong một chỗ là công nghệ ở đây cực kì hiện đại. Cái dung dịch màu xanh mà Thu Phong đang ở trong đó nó có tác dụng hồi phục vết thương lần tái tạo cái mô cơ đã mất.

Tính từ lúc Thu Phong được chuyển từ trong rừng về đây thì cũng đã được hai ngày. Máy thứ dung dịch màu xanh kia đã tái tạo lại hoàn toàn da thịt lẫn cơ bắp của Thu Phong tuy nhiên nội tạng thì không thể tái tạo được.

Nếu như cứ để Thu Phong như vậy thì anh vẫn sống tuy nhiên sống với cuộc sống thực vật không biết một thứ gì cả. Và kinh phí để duy trì Thu Phong ở trong cái bồn đó một ngày thôi cũng đủ để mua một chiếc ô tô hạng vừa.

...

Phải công nhận một điều hiệu suất làm việc của bộ giả nhà Thu Phong quả thật cao, chỉ mất đúng một tiếng đồng hồ lão y sĩ đã được nhận một rương bao gồm tất cả nội tạng của con người đang được đóng băng trong đó.

Từ rương này được làm bằng thép cách chân không bên trong nên việc giữ nhiệt là cực kì hoàn hảo.

Lão y sĩ nhận hòm rương vào căn phòng nơi Thu Phong đang phục hồi ở đó. Xung quanh căn phòng này có hàng tá thiết bị công nghệ cực kì hiện đại, những loại máy móc để cứu mạng sống con người tất cả đều ở trong đây.

Nhận lấy hòm rương y sĩ liền mở nó ra. Một màn sương trắng lạnh toát người chui ra khi cái rương được mở, bên trong mỗi loại nội tạng như tim, gan, phổi, ruột đều được sắp xếp một cách gọn gàng và đang trong tình trạng đóng băng.

Lúc này lão y liền hô lên:

“Ngay lập tức chuẩn bị phẫu thuật cho thiếu gia!”

“Dạ!”

Xung quanh lão hơn năm mươi người nhìn vào rương nội tạng liền đồng thanh dạ một tiếng. Mỗi người một việc, người thì làm việc với máy móc người thì đem giường xe đẩy đến gần bồn nước của Thu Phong, người thì bắt đầu ần một loạt kí tự dưới bồn nước hòng xả hết nước ra để đem Thu Phong ra ngoài.

Đúng mười Thu Phong sau Thu Phong được đưa tới phòng phẫu thuật, tất cả mọi thứ đều chuẩn bị xong. Lão y sĩ cũng tự thân mình vào phẫu thuật cho Thu Phong.

“Bắt đầu phẫu thuật!”

“Dao!”

Trong phòng phẫu thuật Thu Phong bắt đầu bị cắt từng miếng thịt ra, tuy nhiên lão y sĩ càng mổ Thu Phong ra thì càng kinh hãi.

Bởi vì cơ thể Thu Phong quá cứng, lão gần như dùng hết sức nhưng cũng không dám quá tay sợ mổ quá sẽ tạo thêm vết thương cho Thu Phong.

Vừa mổ lão vừa thắc. ‘Tại sao da thịt thiếu gia lại rắn chắc tới vậy mà trong khi mới đưa thiếu gia về da thị cậu ấy lại mềm nhũn?’ Nhưng được một lúc lão lại nghĩ lại ‘Đúng rồi thiếu gia bị một kẻ như Sonic lôi đi nên da thị bị nát ra hết...’

Chẳng qua Thu Phong này không phải là Quốc Phong cũng chẳng phải thiếu gia gì cả nên tất nhiên cơ thể cũng hoàn toàn khác do luyện tập khác nhau mà thôi.

Phòng mổ này có một tấm gương một chiều, các bác sĩ bên trong khi nhìn vào tấm gương chỉ thấy bản thân mình trong đó còn những người bên ngoài khi nhìn vào có thể thấy hết mọi sự tình bên trong.

Đây cũng là một cái hay khi người khác muốn quan sát ca mổ mà không muốn làm phiền đến những người bên trong.

Dường như cơ thể Thu Phong phải thay hết tất cả nội tạng của mình. Nếu sau khi thay xong cơ thể Thu Phong hoàn toàn đổi mới và đó là điều hại hay điều tốt thì nói sau.

...

Trong một căn phòng mà ở trước cửa hiện lên một bảng chữ “Phòng tổng tư lệnh”.

Đứng bên ngoài căn phòng ấy là một người mặc quân phục tuổi cũng chỉ ngang Thu Phong mang trên mình quân hàm Trung Tá.

Dáng đứng thẳng tắp người thanh niên mang quân phục này gõ nhẹ lên cánh cửa hai cái “Cốc Cốc!”

Người ngồi bên trong dường như nghe thấy tiếng liền vang ra một chất giọng trầm ổn:

“Vào đi!”

Thanh niên mặc quân phục đứng ngoài nghe vậy liền nhẹ nhàng mở cửa đi vào như sợ kinh động phải một con quái vật gì đó.

Bên trong căn phòng “Tổng tư lệnh” xuất hiện hình ảnh của một vị đại tướng tuổi chỉ qua tứ tuần nhưng mang trên mình một áp lực nặng nề đến khó chịu.

Người thanh niên đi đến trước bàn làm việc nơi vị đại tướng đang ngồi, hần đứng người thẳng tắp đưa tay lên chào kiểu quân đội:

“Xin Chào Tổng Tư Lệnh! Tôi có việc xin báo cáo!”

“Trong đây chỉ có hai người chúng ta có việc gì cứ nói đi, dù sao cháu cũng là đệ tử ruột của thằng Phong mà... Ài...”

Vừa nói vị đại tướng vừa thở dài một tiếng. Quốc Phong là một kiện tướng tài giỏi một thiên tài một tay ông đào tạo. Vậy mà nó vừa đi một chuyến qua Trung Đông đã mất tích một mạch cả tháng nay không thấy đâu.

Dùng vào chức quyền của mình hần cũng đã vận động hết tất cả lực lượng của mình tìm kiếm Quốc Phong, đến nỗi hần bị cấp trên mắng cho một trận vì việc dùng tài nguyên nhà nước một cách hoang phí chỉ để đi tìm một viên thiếu tướng. Trong khi quốc gia có tới hàng trăm thiếu tướng.

Do vậy hần cũng chỉ thầm trách lũ cấp trên ngu ngốc, Quốc Phong là một thiên tài trăm năm khó tìm, may mắn được cậu ta phục vụ cho nhà nước là phước mấy đời tổ tông rồi vậy mà mấy bên nập *** ngồi phía trên kia không biết điều gì cả.

Tuy người thanh niên mặc quân phục trước mặt đây nghe vị đại tướng nói không cần câu nệ nhưng hần vẫn không dám:

“ Báo cáo tư lệnh! Theo thông tin mới nhận được từ gia đình thiếu tướng Quốc Phong họ nói rằng đã tìm thấy thiếu tướng! Hết! “

Lời nói mang theo vẻ ki cương của người thanh niên vang lên, nhưng trong đó lại mang một chút mùi vị hưng phấn lạ thường.

Hắn là một trung tá trẻ tuổi cũng chỉ thua Quốc Phong một tuổi mà thôi, nhưng người hắn ngưỡng mộ nhất chính là Quốc Phong. Và Quốc Phong cũng là người giúp hắn đạt được thành tựu như ngày hôm nay.

Một quốc gia lớn mạnh như Xích Quỷ, trong quân đội nếu như một ai đó muốn tấn chức phải làm nhiệm vụ lần hi sinh cho lợi ích quốc gia cực kì nhiều thì mới mong lên nổi chức. Còn như người bình thường muốn lên chức thiếu tá mà hàng ngày cứ ở trong quân đội làm những việc được đề ra mà thì phải mấy tới mấy chục năm mới lên được chức tá chứ đừng nói chức tướng như Quốc Phong.

Người thanh niên mặc quân phục này tên Hạo Thiên tên đầy đủ là Lê Hạo Thiên. Hạo Thiên được Quốc Phong đề bạt từ khi hắn vừa vào quân được hai năm, trong ba năm tiếp theo hắn từ một tên trung sĩ quèn mà lên được chức trung tá quân đội.

Việc này một phần là do Quốc Phong một phần là do Hạo Thiên có tài nên mới được trọng dụng như vậy.

Về phần người đại tướng kia hắn họ tên đầy đủ là Trần Minh Quân.

Minh Quân sau khi nghe tin tức tìm được Quốc Phong hắn ta ngay lập tức đập bàn đứng lên mắt tròn trắng nói:

“ Cái gì? Tìm được thiếu tướng Phong rồi? Thật chứ? “

“ Tin tức tôi nhận hoàn toàn sự thật! “

Hạo Thiên kìm chế lại sự hân phần của mình mà khẳng định với đại tướng Minh Quân.

Nghe được lời chắc chắn ngay lập tức Minh Quân đứng dậy khoác bộ vest màu xanh lá của quân đội của mình lên đi ra ngoài.

Vừa đi hắn vừa nói:

“ Thiên, con đi theo ta nhanh lên! “

Nói xong hắn ta quay người mở cửa đi ra ngoài, Hạo Thiên nghe vậy bản thân liền theo sát Minh Quân.

Khi đại tướng Minh Quân vừa ra ngoài thì ngay lập tức có hơn mười vị quân nhân khác được trang bị đầy đủ súng ống lập tức theo sát phía sau.

Hạo Thiên đi bên cạnh Minh Quân vừa đi vừa thủ thủ:

“ Thầy! Cuối cùng thầy cũng bình an trở về ... “

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Thu Phong tỉnh dậy !

Tổng cục chỉ huy quân đội nước Xích Quỷ nằm ở phía Bắc cũng chính là trung tâm thủ đô Xích Quỷ quốc.

Về phần Thu Phong bản thân anh đang ở phía Nam nên Minh Quân muốn tới thăm Thu Phong phải đi máy bay hết ít nhất là hai tiếng đồng hồ.

Quay lại với ca phẫu thuật của Thu Phong lúc này Thu Phong nằm trong phòng mổ đã qua năm tiếng liên tục.

Việc thay hết nội tạng cho Thu Phong quả thật là một việc không hề dễ dàng chút nào. Xuyên suốt năm tiếng cũng đã tới giai đoạn cuối cùng là khâu hết tất cả vết mổ trên người Thu Phong lại.

Tuy nhiên dù thay hết nội tạng cũng không thể để Thu Phong tỉnh ngay được mà phải để Thu Phong ở trong bồn dung dịch màu xanh lá kia thêm một ngày nữa để tất cả các vết mổ được lành lại cũng như để cho nội tạng hoạt động bình thường.

Năm tiếng vất vả đã trôi qua, Thu Phong đang được chuyển đến bồn dung dịch xanh để phục hồi hoàn toàn lại.

Lão y sĩ mang dây về một mõi đi từ trong phòng mổ ra.

Nhất Phương thấy lão y sĩ đi ra cũng không vội hỏi. Đây là cách làm việc của Nhất Phương ông ta không hề nóng vội trong bất cứ một việc gì, và đó

cũng là điều khiến ông ta thành công đến tận bây giờ trong giới hắc đạo.

Lão y sĩ tiến đến trước mặt Nhất Phuong, sau đó lão tháo khẩu trang màu trắng trên miệng xuống cúi đầu từ từ nói:

“Chúc mừng lão gia! Thiếu gia đã qua con nguy hiểm, bây giờ chỉ cần chờ đợi thêm một ngày nữa thiếu gia sẽ tỉnh.”

“Tốt! Hôm nay ông vất vả rồi, nên về nghỉ ngơi vài tuần đi. Ta sẽ cho người đem phần thưởng đến cho ông!”

Nói xong Nhất Phuong quay người đi mất. Tuy tiền không phải là nhất, dù biết những kẻ này nguyện hiến mạng cho mình nhưng Nhất Phuong không thể để người mình chết đối được.

Dường như lão y sĩ đã quen với cách thưởng của Nhất Phuong nên lão cũng không nói gì nhiều liền quay người đi hướng ngược lại với Nhất Phuong.

Hầu như những ai mà làm việc cho Nhất Phuong tất cả bọn họ ai cũng nguyện trung thành vì Nhất Phuong. Nắm được nhân tâm con người, giúp họ đúng thời điểm, không những thế gia đình của những ai theo ông trùm hắc đạo Nhất Phuong cũng được yên ổn bởi cái thời thế loạn lạc này.

...

Ngày hôm sau, khi Thu Phong còn phải ở trong bồn dung dịch thêm hai tiếng nữa thì mới hoàn toàn hồi phục tất cả thì bây giờ trước công dinh thự nơi Thu Phong đang ở từ lúc nào đã xuất hiện hàng chục chiếc ô tô trải dài khắp cả đoạn đường dinh thự.

Bây giờ chỉ mới là bây giờ sáng, thậm chí bên trong dinh thự còn chưa mở cửa. Chỉ có bên ngoài cổng là hơn mười tên bảo vệ mặc đồ đen uy nghiêm đứng tại đó như đang bảo vệ dinh thự.

Bên trong những chiếc ô tô đang đậu sát bên lề đường của dinh thự, trong mỗi một chiếc xe đều chở một nhân vật có tiếng từ hắc đạo cho đến bạch đạo.

Ba Thu Phong là một con người trong hắc đạo nên chuyện con trai lão mất tích ít nhiều những tên đó cũng biết, và hôm nay tin tức thiếu gia nhà lão Nhất Phuong được tìm thấy cũng nhanh chóng được lan ra.

Mục đích của những kẻ này tới đây cũng chỉ để lấy lòng Nhất Phuong mà thôi.

Trùng mấy kẻ trong giới hắc đạo ra thì còn lại đều là những công nhân viên chức làm cho nhà nước hoặc những vị quân nhân làm trong quân đội.

Dù vậy những kẻ này vẫn phải đứng đợi ở bên ngoài, riêng chỉ một trường hợp đó chính là đại tướng Minh Quân được chính Nhất Phuong cho người mời vào trước.

Bởi ngoài ông ta ra thì Nhất Phuong không tin tưởng những kẻ khác gặp con trai mình lúc này, Nhất Phuong sợ một trong những kẻ đó gây ra việc mất tích cho con trai mình và nếu hắn thấy con trai mình còn sống thật sự thì sẽ rất mệt.

Lúc này Thu Phong vẫn chưa được đưa ra khỏi bồn dung dịch nên khi Minh Quân tới đây tuy gấp gáp nhưng gờ lại bình tĩnh ngồi ăn sáng cùng Nhất Phuong sau khi thấy tình trạng của Thu Phong đang chuyển biến tốt đẹp.

Trên bàn ăn chỉ có duy nhất hai người đàn ông quyền lực số một số hai của quốc gia, một ông trùm hắc đạo và một ông trùm của giới bạch đạo.

Tuổi của hai người đàn ông này cũng ngang nhau nên khi nói chuyện chẳng câu nệ một tí gì cả.

“Ông bạn tìm thấy thằng Phong như thế nào có thể kể đầu đuôi cho tôi nghe không?”

Đang ăn Nhất Phuong nghe vậy liền dừng bữa lại nhắm mắt kêu lên:

“Sonic đâu?”

Nhất Phuong vừa dứt câu thì vù một tiếng Sonic đứng bên cạnh Nhất Phuong như đã lâu. Thấy Sonic tới Nhất Phuong liền quay sang nói với Minh Quân:

“Thằng này nó tìm được con trai nhà tôi, đầu đuôi sao ông cứ hỏi nó. Máy bữa nay lu bu quá cũng quên hỏi nó tìm thấy thằng Phong như thế nào!”

Dừng một chút Nhất Phuong lại quay sang nhìn Sonic nói tiếp:

“Sonic con tường thuật lại hết chuyện cứu thiếu gia cho ta và anh Quân nghe đi!”

“Dạ!”

Sonic dạ một tiếng sau đó dùng tốc độ mà cậu cho là chậm nhất kể từ từ ra cả quá trình cậu đi tìm kiếm Thu Phong, nhin ăn nhin uống ra sao, rồi chạy liên tục ra sao. Kể mãi cho đến khi hai người Nhất Phuong và Minh Quân ăn xong hết thì Sonic mới kể tới đoạn vô tình gặp được Thu Phong trong rừng.

Nửa tiếng sau Sonic mới luyên thuyên hết chuyện của mình, và đó cũng là lý do Nhất Phuong không hề muốn hỏi chuyện cái thằng ôn con này. Nó nói

quá nhiều.

Nhưng chung quy thì Nhất Phương và Minh Quân cũng hiểu được cái quá trình mà Sonic tìm được Thu Phong.

Lúc này trong không gian im lặng Nhất Phương liền lên tiếng nói:

“ Theo ông nghĩ ai làm thằng Phong ra nông nỗi này? Tôi phải kiểm được thằng đó để giết nó! “

Nghe Nhất Phương hỏi tới mình, Minh Quân suy nghĩ một hồi rồi nói ra quan điểm bản thân:

“ Như ông bạn biết đấy, thằng Phong chắc chắn bị kẻ mang sức mạnh như Sonic gây ra, vết thương trên người nó cũng đủ để chứng minh. Một điều nữa mấy kẻ mang sức mạnh tốc độ này không nhiều, muốn tìm bọn chúng cũng rất dễ nhưng bắt được hay không là một chuyện. Chưa kể phải tìm ra kẻ đứng sau lại là một chuyện khác. Rất rắc rối! “

Vừa nói Minh Quân vừa lắc đầu một cách ngao ngán.

Thật sự khi Thu Phong vừa mất tích hẳn đã cho người điều tra tất cả những ai có hiềm khích với Thu Phong hay còn gọi là Quốc Phong lúc trước mà hiển nhiên vẫn không ra tung tích.

...

Lúc này đã là giấc trưa, những người đứng đợi bên ngoài dinh thự từ lâu đã bỏ cuộc mà về hết. Căn bản thiếu gia nhà Nhất Phương còn chưa tỉnh mà bọn họ đã vác xác tới thăm thì chẳng ai rảnh đầu mà mở cửa cho vào.

Thu Phong đã xong phần tái tạo lại vết thương sau ca mổ được ba tiếng hơn rồi. Bây giờ anh đang nằm chính trong căn phòng của mình, à không căn phòng của anh ở thế giới này mà thôi.

Không xa hoa như phòng của lão Nhất Phương, căn phòng của Thu Phong lúc này là do Quốc Phong người chủ thật sự của căn phòng này trang trí. Xung quanh phòng đập vào mắt mọi người cũng chỉ sách và sách.

Diện tích phòng rộng tới một trăm mét vuông nhưng nội kệ đựng sách thôi đã chiếm hơn phân nửa căn phòng. Từ sử sách, kinh thư cho đến những binh pháp thời xưa những quyển nào hay đều được Quốc Phong thế giới này đặt trong đây hết. Không những thế bên cạnh căn phòng ngủ này lại là một phòng đọc sách rộng năm trăm mét vuông với hàng trăm ngàn loại sách khác nhau trên thế giới từ cận đại cho đến hiện tại.

Trong căn phòng nơi Thu Phong đang nằm lúc này bên cạnh anh có một người phụ nữ xinh đẹp tuổi đã trung niên đang ngồi đọc sách bên cạnh anh.

Bà không ai khác chính là mẹ Thu Phong ở thế giới này, với diện mạo y hệt mẹ Thu Phong ở thế giới bên kia có điều do cuộc sống xa hoa nên người mẹ này có phần trẻ trung lẫn xinh đẹp hơn.

Nhìn kĩ vào gương mặt mẹ Thu Phong lúc này thấy rằng bà đang rất tiêu tụy tuy nhiên bây giờ lại thập phần phấn chấn. Khi nghe tin con trai mình mất tích bà đã ba ngày không ăn không uống đến độ ngất xỉu phải truyền nước biển.

Đúng ra Nhất Phương đã giấu chuyện này không cho bà biết nhưng thằng Sonic là một cái thằng siêu nhiều chuyện khi Nhất Phương vừa báo tin thiếu gia mất tích thì Sonic chẳng nói chẳng rằng chạy đi báo tin cho dường mẫu biết. Nếu không phải vì thiếu gia nhà lão còn đang mất tích Nhất Phương không có thời gian đi tính toán với Sonic nếu không với cái tật lạnh chanh của nó có ngày Nhất Phương sẽ cho một trận.

Lúc này mẹ Thu Phong khi biết tin đã tin được con trai mình bà liền gấp gấp đi gặp con trai mình nhưng do Nhất Phương lão ta nhất quyết không cho sự bà khi thấy tình trạng con trai sẽ không chịu được.

Phải mãi đến tận hôm nay mẹ Thu Phong mới có thể lại gần mà nhìn thấy anh. Suốt từ khi Thu Phong phẫu thuật xong được chuyển đến bồn dung dịch màu xanh thì từ lúc đó mẹ Thu Phong đã trực sẵn mà ngủ ở đó.

Tới khi Thu Phong chuyển về lại phòng mình nghỉ ngơi thì bà liền đi theo.

Đến bây giờ khi biết con trai mình bình an trở về thì bà mới bình tĩnh mà ngồi bên cạnh anh đọc sách uống trà.

“ Ừm ... đây là đâu vậy ...? “

Trong không gian yên tĩnh bỗng Thu Phong kêu lên một tiếng, anh mở mắt ra với toàn thân đầy mệt mỏi. Mắt Thu Phong nhìn lên trần nhà rồi tự thắc mắc cái trần nhà này chẳng quen thuộc chút nào.

Mẹ Thu Phong ngồi đọc sách bên cạnh bỗng thấy anh tỉnh dậy liền chạy tới ngồi lên giường cầm lấy tay anh ân cần nói:

“ Phong con tỉnh rồi nghỉ ngơi chút đi đừng vận động mạnh! “

Vừa nói bà vừa đỡ người Thu Phong dậy sau đó bà kiểm gối đặt vào thành giường cho Thu Phong dựa vào.

Lúc này Thu Phong vẫn còn mơ mơ màng màng chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chuyện duy nhất anh biết người phụ nữ trước mặt này là mẹ mình nên anh

liền kêu lên với giọng khàn khàn:

“ Mẹ? Con đang ở đâu đây? “

Nghe Thu Phong kêu tới mình bà liền đưa tay ra vuốt đầu con trai rồi ân cần nói:

“ Con đang ở nhà con trai của mẹ à!! Mấy ngày qua vất vả cho con quá, con bình an là ... tốt.. rồi ... “

Càng nói về sau mẹ Thu Phong càng bật khóc bà khóc vì con trai mình bình an vô sự. Không như Nhất Phương bà luôn cho người của bà âm thầm đề mắt đến bệnh tình con trai mình trong mấy ngày vừa qua. Chứ đừng tưởng chồng bà không cho bà gặp mặt con trai thì bà không biết gì.

Thu Phong thật sự lúc này không hiểu chuyện gì, anh thấy mẹ mình khóc liền vội đưa tay ra lau nước mắt cho bà:

“ Mẹ con vẫn mạnh khỏe mà ... “

“ Anh hai tỉnh rồi? “

Bỗng từ bên ngoài cửa phòng Thu Phong được đẩy ra, gương mặt kinh ngạc của Thiên Long xuất hiện. Nhưng Thu Phong chưa kịp nói gì thì thẳng béo lại chạy bành bịch đi.

Vừa chạy Thu Phong vừa hô lên:

“ Ba ba ... Anh hai tỉnh rồi ... Anh hai tỉnh rồi!! “

Thiên Long chạy ừ một phát từ tầng ba của tòa dinh thự chạy thẳng xuống dưới phòng khách nơi Nhất Phương và Minh Quân đang ngồi uống trà ở đó.

Nghe thấy tiếng Thiên Long vọng ra từ trên lầu, Nhất Phương nghe được nội dung con trai ông đã tỉnh liền quay qua nói với Minh Quân:

“ Thăng Phong nó tỉnh rồi kia! Đi lên xem nó ra sao! “

“ Ừ đi thôi, tôi cũng có vài chuyện muốn hỏi nó ... “

Nói xong cả hai nhân vật lẩy lừng đứng lên hướng trên lầu ba mà đi, đúng lúc Thiên Long vừa chạy xuống mặt mầy hờn hờ chưa kịp nói cái gì thì lại bị Nhất Phương đẩy đầu sang một bên.

“ A ui! “

Ôm cái đầu Thiên Long bắt măn than một tiếng nhưng không dám nói gì, đối với Thiên Long người ba này tồn tại như một người đàn ông xa lạ đối với cậu. Tuy ở chung nhà nhưng Thiên Long không bao giờ được Nhất Phương quan tâm tới.

Hầu như Nhất Phương chỉ quan tâm đến sự tồn tại của anh hai nó, bù lại Thiên Long lại được mẹ quan tâm hơn hết và người anh hai của nó cũng không khiến nó cảm thấy tủi thân khi là một người anh chuẩn mực của em mình.

Nếu nói trong nhà Thiên Long sợ ai nhất chắc chắn thằng bé trả lời rằng là Thu Phong chứ không phải là ba của cậu.

Một hồi sau căn phòng yên tĩnh của Thu Phong lúc này đã tụ tập mười mấy cô hầu gái. Họ thi nhau chuẩn bị khăn tắm, chậu nước rửa mặt, bàn chải đánh răng rồi tới quần áo giày dép cho ăn. Phải nói Thu Phong lúc này như một ông hoàng.

Nhìn cảnh tượng trên Thu Phong thật sự không biết nói gì, anh đang nghĩ bản thân mình đang ở đâu đây cho đến khi Nhất Phương bước vào đứng trước mặt Thu Phong.

Nhìn thấy người cha đã chết của mình bỗng đứng thình lình trước mặt với dáng vẻ uy nghiêm năm xưa bất giác Thu Phong thốt nhẹ lên:

“ Ba? “

Cảm thấy hành động khó hiểu của con trai Nhất Phương liền cười nói:

“ Sao? Thấy ba mầy lạ lắm hay sao mà nói năng kiểu gì thế kia? “

“ Ba còn sống sao? Thật hay mơ vậy? “

Đáp lại lời nói tươi cười của Nhất Phương là câu nói khiến mặt ông tối sầm lại. Bản thân còn đang sống sờ sờ đây mà thằng con yêu quý lại trù mình chết, tức giận Nhất Phương gỡ một cái lên đầu Thu Phong.

“ Cóp! “

“ Tao chưa chết mầy chù tao chết à? “

“ A! “

Bị gõ một cái vào đầu Thu Phong kêu lên một tiếng, mẹ Thu Phong thấy con trai bị đánh liền ngồi lại ôm đầu con trai sau đó trừng mắt nhìn Nhất Phương quát:

“ Cái ông già này! Con nó vừa mới tỉnh mà ông đi đánh nó là sao? Làm ba kiểu gì kì vậy! “

Dường như chẳng quan tâm đến lời nói của vợ mình, Nhất Phương nhìn sang bà nói:

“ Bà đi ra ngoài đi! Tôi với anh Quân có chuyện muốn nói với con! “

Mẹ Thu Phong không phải là người phụ nữ không hiểu chuyện, bà biết đàn ông họ luôn có những chuyện lớn không để phụ nữ nghe thấy nên bà liền đứng lên kêu hết người hầu đang làm việc ra ngoài. Cả bà cũng theo nhóm người hầu đi ra.

Vừa đi mẹ Thu Phong vừa thù thỉ:

“ Nó mới khỏi bệnh mình phải đi làm nồi cháo gà cho nó ăn mới được! “

Nói xong bà lôi vài người hầu cùng nhau xuống bếp phụ giúp bà.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Khó hiểu ???

Lúc này trong phòng của Thu Phong chỉ còn ba người đàn ông, anh và hai người đàn ông thành tựu khác là Nhất Phương và Minh Quân.

Trừ Nhất Phương ra Thu Phong không hề biết người đàn ông mặc bộ vest màu xanh lục có quân hàm kia là ai.

Tuy mới tỉnh lại nhưng Thu Phong vẫn có thể đi lại được, trong căn phòng này có một bàn dùng để tiếp khách.

Trên bộ bàn ghế sofa từ lúc nào đã có một ấm trà vừa pha. Dù không biết người đàn ông Minh Quân kia là ai nhưng theo lễ Thu Phong vẫn rót trà cho ông ta.

Bấy giờ sau khi rót trà xong Minh Quân mới lên tiếng hỏi Thu Phong:

“ Phong! Con không nhớ chú là ai ư? “

Là người thẳng tính tất nhiên Thu Phong liền trả lời:

“ Dạ không! Con chưa bao giờ gặp qua chú! “

Nghe Thu Phong nói vậy thì hai người Nhất Phương và Minh Quân mới quay qua nhìn nhau bằng cặp mắt không thể tin được, tiếp đó Nhất Phương lại nói:

“ Vậy ba mày mày có nhớ không? Tao tên gì? “

“ Ba? Ba tên Phương, họ tên đầy đủ Nguyễn Nhất Phương, còn thằng em trai tên Thiên Long mẹ thì tên XXX “

“ Vậy thì thằng này nó đâu có mất trí mà sao nó không nhớ anh nhỉ? “

Thu Phong vừa nói xong Nhất Phương liền quay sang nhìn Minh Quân khó hiểu nói. Nó đâu có quên gia đình nó vậy chứng tỏ nó không mất trí nhớ.

Bỗng chốc căn phòng lại trở nên im lặng, cả Nhất Phương và Minh Quân đều trầm ngâm suy nghĩ một hồi lâu vẫn không nghĩ ra được vấn đề.

Cho đến khi Minh Quân chuẩn bị mở mồm gọi bác sĩ đến xem tình hình của Thu Phong thì Nhất Phương lại lên tiếng:

“ À đúng rồi! Phong, có phải khi nãy mày nói là ba còn sống đúng không? Tại sao mày nói vậy? “

Ra là Nhất Phương nhớ ra chuyện lúc nãy Thu Phong vừa thấy ông lại hỏi ông còn sống và rất là ngạc nhiên. Mới đầu lão cứ tưởng thằng con mình giỡn nhưng càng nói chuyện lão lại càng thấy không đúng.

Từ khi tỉnh dậy tới giờ Thu Phong vẫn chưa tiêu hóa hết mọi chuyện xảy ra và anh đang thắc mắc tại sao ba mình còn sống và đây là đâu.

Nghe tới câu nói của ba mình Thu Phong liền trả lời:

“Con nhớ không lắm hồi lúc con còn nhỏ, khi đó thằng Long nó vừa mới đẻ thôi. Lúc ấy ba bị tai nạn ô tô mà chết!”

Sau khi Thu Phong nói xong Nhất Phương bỗng im lặng không nói gì, một hồi sau lão mới quay sang nói với Minh Quân:

“Chẳng lẽ kí ức nó bị dừng tại thời điểm đó?”

“Ý ông bạn là sao?”

Minh Quân khó hiểu hỏi lại Nhất Phương.

Nghe vậy Nhất Phương mới từ từ nói ra cho cả Thu Phong và Minh Quân cùng nghe:

“Là thế này...”

Hồi lúc mẹ Thu Phong mới vừa đẻ Thiên Long xong, Nhất Phương bị tàn dư của tên trùm đất Nam thời trước ám toán cắt đứt dây thừng xe của lão.

Lúc đó Nhất Phương không hề biết mà vẫn cứ đi như bình thường, cho đến khi lão đi vào một đường núi, lúc lên dốc thì thắng vẫn ổn định cho đến khi xuống dốc thì lại không dừng nữa đâm ra xe của lão mất đà lao thẳng xuống vực.

Khi ấy mọi người ai cũng nghĩ là lão đã chết, thật sự là vậy.

Lão bị thương rất nặng nhưng may mắn có người cứu giúp, lúc ấy lão không thể về nhà được bởi chỉ cần lão xuất hiện sẽ có người bắn chết lão.

Khi Nhất Phương có thể cử động đi lại được thì ngay lập tức lão đến ngân hàng bằng thân phận khác lão chuyển tất cả tài sản của mình vào một thẻ ngân hàng Thụy Sĩ để tránh việc chính phủ động tay vào khối tài sản của lão.

Lão vẫn sống nhưng âm thầm, và cũng từ đó lão biết được người ám toán mình là ai và lặng lẽ trừ khử kẻ đó bằng chính sức mình. Về phần vợ con lão, lão đau buồn khi biết được cả nhà của mình không ai giúp đỡ vợ con mình.

Trong khi cả cái gia tộc ấy đi lên bằng chính bàn tay trắng của lão.

Thế đấy! Sau khi trừ khử xong tên đứng phía sau màn thì lão mới từ từ xuất hiện sau hai năm ẩn trốn. Bằng tài lực và anh em chí cốt còn sót lại. Một lần nữa lão đứng lên lập nghiệp và đi lên làm ông trùm giới hắc đạo như bây giờ.

Sau cùng quay về lại với con trai lão, nó có lẽ bị mất trí nhớ ngay vào khoảng thời gian khi đó.

Xâu chuỗi việc khi xưa lại cuối cùng Nhất Phương đưa ra quyết định:

“Có lẽ tao kêu người khám lại xem coi đầu mày bị cái gì!”

Nói xong Nhất Phương quay người đi, Minh Quân theo đó cũng khó hiểu đi ra.

Cả hai người cùng nhau đi ra sân vườn của tòa dinh thự, ở đó có một bộ bàn ghế đá. Sau khi cả hai cùng ngồi xuống Nhất Phương lại lên tiếng:

“Tôi thấy thằng Phong nó có vẻ gì đó không đúng. Từ hình thể lẫn khí tức nó khác hoàn toàn với lúc trước. Tuy nhiên vẫn có nét quen thuộc trong đó! Tôi cũng chẳng biết nói sao nữa...”

Minh Quân cũng nhận ra điều này liền tiếp lời:

“Có phải là do nó mất trí nhớ không?”

“Chắc không đâu, khi đưa nó về tôi đã cho người kiểm tra hết rồi. Đầu nó hoàn toàn không bị chấn động!”

“Vậy thử xét nghiệm ADN, dấu vân tay với võng mạc mắt xem sao?”

“Ừm, phải thử đề phòng ngừa vạn nhất!”

Theo như hai người đàn ông này nghĩ Thu Phong không phải là Quốc Phong, phải chăng họ nghi ngờ Thu Phong là do người khác cài vào nhưng chỉ có xét nghiệm hết cả cơ thể Thu Phong mới làm cho hai người họ yên tâm được.

Cái quan trọng đối với Nhất Phương không phải là việc con trai mình mất trí nhớ mà là việc đây có phải con trai mình hay không.

Nếu là những người bình thường thì chắc chắn họ sẽ nghĩ Thu Phong bị mất trí nhớ nhưng đối với hai kẻ cáo già này thì ngược lại. Trên đời này thứ gì cũng có thể xảy ra, đến cả sự tồn tại nghịch lý như người dị năng còn tồn tại thì chẳng có chuyện gì trên đời này là không thể cả.

...

Trong căn phòng bây giờ chỉ còn lại mình Thu Phong, lúc này anh mới từ từ suy xét lại mọi việc khó hiểu quanh mình.

Trước khi bất tỉnh anh có nhớ là mình đang đánh với một kẻ mang trong mình dị năng chạy nhanh. Đỉnh điểm Thu Phong nhớ được là tên đó ném anh ra phía trước và lao đầu vào một nơi có màu xanh.

Khi vào trong đó được nửa giây Thu Phong hoàn toàn không nhớ gì cả, lúc đó anh đã mất hoàn toàn ý thức và khi thức dậy thì mình lại ở đây.

Và khi tỉnh dậy anh luôn thắc mắc tại sao ba mình còn sống, và đây là nơi nào. Tại sao mẹ lại đẹp như vậy cuối cùng khi nhìn sơ qua anh thấy cuộc sống nơi này quá giống với lúc anh còn nhỏ.

Nhưng cuối cùng anh vẫn không hiểu chuyện gì đang diễn ra ở đây nên bản thân quyết định vác đít đi ra ngoài.

Mở cánh cửa phòng mình ra Thu Phong đặt chân ra ngoài hành lan. Đập vào mắt anh là hơi thở của tiền, dãy hành lang dài lê thê với vô số bức tranh treo hai bên tường, dưới đất hành lang được trải bằng thảm có hoa văn tuyệt đẹp. Bên cạnh đó ở mỗi góc tường đều có một chậu cây cảnh trang trí tại đó.

Bước qua dãy hành lang là một đường cầu thang kéo xuống dưới. Khi vừa đặt chân xuống một nấc thang đầu tiên Thu Phong đã ngửi thấy mùi cháo gà quen thuộc.

Món này mẹ anh thường hay nấu những khi anh bị bệnh.

“ Ơt ơt ... “

Vừa ngửi thấy mùi bụng Thu Phong liền kêu lên biểu tình, anh ôm lấy bụng mình rồi men theo mùi thơm của thức ăn đi xuống dưới bếp.

Càng đi Thu Phong càng kinh hãi trước sự xa hoa của nơi này, không tính những chiếc đèn chùm có giá hàng trăm triệu thì chỉ riêng thành cầu thang làm bằng gỗ này cũng giá tiền không nhỏ.

Là một quân nhân Thu Phong rất giỏi phân biệt được cây tốt với cây không tốt. Gỗ của thành này được làm từ một cây ít nhất cũng trên ngàn tuổi, tuy không rõ là cây gì nhưng chất liệu nó sớ cứng còn ngang cả kim loại chứ chẳng vừa.

Men theo đường cầu thang Thu Phong cuối cùng cũng xuống được bếp.

Vừa đi vào phòng bếp Thu Phong thấy rất nhiều người hầu tấp nập chuẩn bị đồ ăn, nhìn qua nhìn lại anh thấy bóng dáng của mẹ mình đang đứng ném đồ ăn nơi đó.

Thấy vậy anh liền đi vào. Khi Thu Phong đi tới đâu thì các người hầu chào anh tới đây kèm theo trên miệng họ là hai chữ “ Thiếu gia! “

“ Mẹ! “

Lại gần mẹ mình, Thu Phong kêu lên một tiếng rồi đứng bên cạnh bà. Thấy con trai của mình đi xuống mẹ Thu Phong liền múc một muổng cháo lên thổi đưa đến trước mặt Thu Phong nói:

“ Con ném thử coi vừa miệng chưa? Mẹ sợ con mới khỏi bệnh còn lạc miệng mẹ không dám cho nhiều gia vị! “

Nghe vậy Thu Phong liền đưa miệng húp thử một miếng cháo.

Từng giọt cháo tuôn vào trong miệng Thu Phong, anh cảm nhận trên đầu lưỡi mình một mùi vị quen thuộc. Tuy không hiểu chuyện gì đang diễn ra nhưng anh biết người trước mắt này chính là mẹ của mình. Bởi món cháo của bà không ai có thể bắt chước được cả.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Đây là đâu ?

Trong phòng bếp của một căn dinh thị bậc nhất thế giới.

Lúc này Thu Phong đang ngồi húp những giọt cháo mà mẹ mình nấu, à không cũng không hẳn là bà mẹ thật sự của anh.

“ Ngon không con? “

Đang ăn thì mẹ Thu Phong bất ngờ vuốt lấy mái tóc đã cháy rém đi gần một nửa lúc anh đi qua lỗ hồng không gian.

Thật sự là đã rất lâu rồi Thu Phong chưa được ăn món cháo gà này của mẹ mình, ở thế giới bên kia từ khi anh trở về từ quân đội cho đến khi anh chiến đấu với kẻ mang dị năng speed cũng đã khá lâu rồi.

Lúc này suy nghĩ trong đầu Thu Phong hoàn toàn trống rỗng, anh vẫn tin tưởng người trước mặt này là mẹ mình nên liền thoải mái nói:

“Cháo mẹ nấu vẫn như ngày nào, ngon quá...”

Vừa nói Thu Phong vừa ăn ngấu ngiến như sợ có người dành của mình.

Trùng hợp thay ở thế giới bên này Quốc Phong cũng như Thu Phong do lo chuyện quân đội nên cũng mấy năm rồi cậu chưa được ăn món cháo gà này của mẹ mình. Coi như lần này Thu Phong qua đây hưởng phước từ Quốc Phong đi.

“Cũng hơn năm năm rồi mẹ mới nấu lại món cháo này cho con.”

Thu Phong cũng không để ý đến con số năm năm mà mẹ mình nói chút nào, anh vẫn cứ tiếp tục ăn như thế.

Khi ăn gần xong chén cháo thì ba Thu Phong, lão Nhất Phương bước vào. Thấy hai mẹ con đang ân cần nói chuyện long Nhất Phương cũng nhẹ nhõm đôi chút tuy nhiên ông ta vẫn còn chút vướng mắc về Thu Phong.

Đợi khi Thu Phong ăn xong hết tô cháo thì Nhất Phương đi tới gần Thu Phong dung giọng uy nghiêm nói:

“Đi theo ba lên phòng ba có chút chuyện muốn nói!”

Nghe ông già mình nói vậy Thu Phong liền vội vàng lấy giầy lau miệng, anh nói với mẹ mình một tiếng rồi theo sau Nhất Phương lên phòng.

Vào tới căn phòng của bố già mình, Thu Phong ngắm nhìn một lượt bỗng chốc anh kinh ngạc trước con mắt thẩm mỹ của ba mình.

Trừ những dãy cửa sổ toàn là kính có thể nhìn ra ngoài thì khắp nơi trong phòng đều đặt những bức tượng sứ có giá lên đến trên trời, chưa kể một bức tượng sứ bằng thủy tinh hình một con dê dài hơn một mét đặt ở giữa phòng. Dù không cần bất cứ thiết bị ánh sáng nào bức tượng thủy tinh ấy vẫn cứ lấp lánh đến lạ thường.

Sau khi ngây ngốc một hồi Thu Phong mới chợt nhớ ra bản thân mình hình như đã mất ba từ lâu lắm rồi.

Trùng hợp thay khi Thu Phong định há mồm lên tiếng thì Nhất Phương lại quay sang lạnh lùng nói:

“Cậu là ai?”

Câu hỏi ‘Cậu là ai?’ bỗng khiến toàn thân Thu Phong lạnh sống lưng, cái đó có lẽ là cho khí phách từ ông già của mình nên Thu Phong liền lấy lại bình tĩnh mà nhàn nhạt trả lời:

“Con không biết!”

Nghe vậy Nhất Phương tuy khó hiểu nhưng vẫn lạnh lùng nói:

“Không biết? Cậu có thể nói ra tất cả những gì trong trí nhớ của mình nếu không...”

Nhất Phương vừa dứt câu bỗng chốc Thu Phong cảm thấy nhiệt độ trong phòng giảm đi vài phần. Tuy nhiên thân là một quân nhân đã từng vô số lần nhuộm máu nơi sa trường Thu Phong chẳng còn sợ cái cảm giác này nữa. Cùng lắm thì chết thôi.

Khi nghe ông già mình nói như vậy thì Thu Phong mới bắt đầu nghĩ kỹ lại, bản thân anh đang tự hỏi “Đây là đâu?”. Đối với Thu Phong lúc này mọi thứ vừa quen thuộc mà lại vừa xa lạ thật sự rất khó nói.

Thứ nhất trong trí nhớ Thu Phong thật sự ông già mình đã chết rồi. Thứ hai tại sao cái người đại tướng quân đội tên Minh Quân kia lại kêu bản thân anh là thiếu tướng của quân đội hẳn trong khi anh chỉ biết mình là quân nhân giải ngũ với chức thiếu tá mà thôi.

Và cuối cùng ngoài ba mẹ và em trai mình ra Thu Phong hoàn toàn không quen bất cứ ai ở đây cả.

Nhất Phương thấy Thu Phong đang suy nghĩ ông ta cũng không nói gì nhiều. Không biết là ai nhưng thật sự thì cho dù là ai muốn từ trong dinh thự của lão mà muốn chạy thoát thì phải nói là cực kỳ khó, cho dù là Sonic có tốc độ siêu thanh đi chăng nữa việc chạy ra khỏi đây luôn là điều không tưởng.

Bởi thế Nhất Phương mới để cho Thu Phong thời gian suy nghĩ. Bản thân lão bây giờ đang nghi ngờ Thu Phong không phải là con trai mình.

Với hàng tá suy nghĩ rối loạn trong đầu cuối cùng sau mười phút suy nghĩ Thu Phong mở miệng ra nói:

“Con sẽ nói những gì trong đầu con bây giờ...”

Nửa tiếng sau, cuối cùng Thu Phong cũng nói hết tất tần tật những gì đang diễn ra trong đầu mình. Từ việc tên của anh là Thu Phong, cho đến việc ba anh

tức là Nhất Phương mất như thế nào và rồi ba mẹ con nhà anh phải sống cực khổ ra sao khi không có ông.

Cho đến lúc anh mười tám tuổi gia nhập quân đội và đến năm hai mươi lăm tuổi trở về, kể cả việc anh thành lập bang hắc đạo, tuy nhiên cốt lõi của việc Thu Phong thành lập bang hắc đạo không chỉ để trả thù cho Nhất Phương mà còn hướng tới con đường đứng đầu giới hắc đạo ở Việt Nam.

Nghe Thu Phong nói xong thì Nhất Phương mới ngạc nhiên thì thào:

“Đây là con trai mình sao? Việt Nam là nước nào sao mình chưa từng nghe, còn trong kí ức nó nếu như theo lời nó mình chết đi mẹ con họ sống cực khổ đến vậy sao?”

Tuy Nhất Phương giọng thì thào chỉ có mình lão nghe thấy nhưng Thu Phong mơ hồ vẫn có thể nghe được sơ qua nội dung.

Lúc này khi Thu Phong còn đang định nói tiếp thì Nhất Phương lại mở miệng chặn ngang:

“Theo như con nói, con thật sự là con trai của ta. Nhưng! Kí ức của con nó từ đâu ra vậy?”

Nói xong Nhất Phương đi lại bàn làm việc của mình mở ngăn kéo tủ ra lấy một xấp giấy tờ đưa cho Thu Phong.

Nhận lấy xấp giấy tờ Thu Phong cũng chưa vội đọc mà nghe ông già mình nói tiếp:

“Trong lời nói của con có quá nhiều điều khó hiểu, tí như ta còn sống mà sao con lại nghĩ ta chết? Trong khi giọng điệu trong từng câu chữ của con rất chân thật dường như con đã trải qua tất cả những chuyện đó rồi nhưng con là con ta con từng trải gì ba đều biết hết. Chưa kể Việt Nam là nước nào, rồi Vũng Tàu hay Sài Gòn gì nữa?? Quá khó hiểu.”

Nhất Phương càng nói Thu Phong càng không hiểu cái gì:

“Ý ba là sao? Con không hiểu?”

“Con cứ đọc hết đồng giấy tờ trên tay con đi, đó là tất cả những gì ba biết về con. Đọc nó xem con nhớ được gì không?”

Nhất Phương chỉ vào đồng giấy tờ trên tay Thu Phong nói. Nghe vậy Thu Phong liền đi tới bộ bàn ghế gỗ trong phòng bắt đầu đặt mông xuống và đọc.

Lật miếng bìa màu xanh trên tay ra, từ bên trong xuất hiện hàng tá chữ và chữ và dòng chữ đầu tiên Thu Phong đọc được là “Quốc Phong!”

(Lưu ý tới phần này là sơ qua thông tin từ chính bản thân Thu Phong ở thế giới bên này mà Thu Phong đang đọc)

- Quốc Phong tên đầy đủ là Nguyễn Quốc Phong.
- 27 tuổi. Sinh năm 2167 tháng 6 ngày 24
- Quốc tịch: Xích Quỷ
- Công việc hiện tại là: Thiếu tướng khiêm chỉ huy sư đoàn lục chiến QV178.
- Chỉ số IQ: 191.
- Chiều cao: 1m80.
- Cân nặng: 85kg.
- Sở thích: Đọc sách.
- Thể chất: Bình thường.
- Gia đình gồm bốn người: Ba, mẹ và em trai tên Nguyễn Thiên Long 16 tuổi.
- Tính cách: Là một con người nói khá nhiều, vui tính, hòa đồng và cực kì thông minh khi ở mới 5 tuổi.
- Đã tốt nghiệp tại: Trường tiểu học xxx – Trường trung học xxx – Trường trung học phổ thông xxx – Trường đại học quân đội chính phủ xxx. Tất cả đều được loại xuất sắc với điểm tốt nghiệp tuyệt đối.

....

Đọc qua vô số những điều cơ bản về Quốc Phong, từ tính cách cho đến bạn bè, người yêu, rồi mối quan hệ. Tiếp đó Thu Phong lại đọc tới bảng công trạng của Quốc Phong.

- Năm 2191 cầm mười ngàn quân chiến thắng trận chiến với nước Hoa Lương năm mươi ngàn quân ở Quảng Hùng.

- Năm 2192 cầm quân giúp nước nhỏ Bắc Y Mo đánh tan quân xâm lược Hoa Lương tại biển Đông.

- Năm 2193 ...

- Năm 2194 Tham gia cầm quân ở Trung Đông. Mất Tích!!!

Khi đọc đến dòng chữ cuối cùng trong tập hồ sơ Thu Phong bỗng nổi da gà mà không biết tại sao.

Tiếp đó anh lật qua trang cuối cùng thì lại có những mảnh giấy như phôi tờ như chứng minh thư, cả vệt xe, giấy quân nhân ...

Và mỗi một tờ giấy đó đều có gương mặt của anh trong đó.

Chỉ mất mười lăm phút để Thu Phong đọc xong hết số giấy tờ này. Gấp nó lại Thu Phong ngược lên nhìn ba mình Nhất Phương nói:

“Ba cho con xem bản đồ nước Xích Quỷ được không?”

“Đây!”

Nhất Phương lấy trong hộp tủ ra một tấm bản đồ quốc gia ném cho Thu Phong.

Nhận lấy Thu Phong mở tấm bản đồ ra nhìn từng chú thích trên đó. Xích Quỷ - một hình đất đai với hình như đầu người đội nón lười trai.

Thông số diện tích hai trăm chín mươi triệu kilomet vuông.

Đọc tới thông số này Thu Phong thảm thiết mình, gần như gấp mười diện tích của Việt Nam rồi.

Sau đó Thu Phong lại nhìn vào những nơi như thủ đô và các thành phố, cuối cùng mắt anh hướng vào một ô nhỏ ghi là bản đồ thế giới.

Anh thấy bên trong đó không có ghi chữ gì là Việt Nam cả, lúc này Thu Phong lại nhìn lên ba mình mở miệng nói:

“Tại sao ...”

“Cốc cốc”

Đúng lúc Thu Phong vừa mở miệng thì bên ngoài có tiếng gõ cửa. Nghe vậy lão Nhất Phương liền nói ra:

“Vào đi!”

“Cách!”

Người bên ngoài nghe được liền đẩy cửa bước vào.

Đi tới là một người mặc quần áo y sĩ màu trắng tuổi cũng tầm Thu Phong, trên tay hắn cầm theo một tập hồ sơ.

Hắn đóng cửa lại rồi cúi người chào:

“Chào lão gia, chào thiếu gia.”

Nói xong hắn đi tới trước mặt Nhất Phương đặt lên trên bàn của lão một tập hồ sơ rồi nói:

“Đây là kết quả xét nghiệm của thiếu gia thưa lão gia!”

Nhất Phương cầm tập hồ sơ trên bàn lên nhìn sơ qua một lượt rồi phất tay với người mặc đồ y sĩ:

“Được rồi không có chuyện gì thì lui xuống đi!”

“Dạ!”

Dạ một tiếng tên y sĩ lui xuống dưới lo chuyện của mình.

Lúc này lão Nhất Phương lại ném tập hồ sơ vừa rồi cho Thu Phong và nói:

“Con cầm lấy mà đọc, đó là tất cả kết quả xét nghiệm từ máu cho đến đồng tử mắt lẫn độ thích hợp khung xương, vân tay, giọng nói, nhóm máu của con!”

Thu Phong im lặng không nói gì mà nhận tập hồ sơ đó và tiếp tục đọc. Trong đó ghi y chang những gì mà ông già anh nói.

Trong hồ sơ chia ra làm hai bản, bản xét nghiệm cách đây năm năm của Quốc Phong trước và bản mới này của anh. Và cả hai cái đều ghi độ tương thích

một trăm phần trăm tức là cả xét nghiệm trước và sau đều là một người.

Đọc xong Thu Phong lại có suy nghĩ “ Chẳng lẽ tất cả những chuyện mình xảy ra là mơ ... KHÔNG! “

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Thích nghi với cuộc sống hiện tại !

Một căn phòng hiện đại được bao bọc bằng cửa kính trong suốt có thể nhìn từ bên ngoài vào. Bên trong căn phòng ấy khắp nơi toàn là những thiết bị như máy tính và vô số những đồ dùng hiện đại không biết tên.

Nhất Phương ba của Thu Phong, ông ta đang ngồi trên một chiếc ghế xoay nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, bên cạnh ông ta lúc này là một người trung niên mặc áo y sĩ màu trắng.

Trên màn hình máy tính lúc này hiện lên những con số khó hiểu, nhảy liên tục không theo một quy tắc gì cả. Phía dưới những con số thì lại là những đường kẻ sóng lúc lên lúc xuống nhìn trông rất lộn xộn.

Một lúc sau người trung niên mặc áo trắng đứng phía sau Nhất Phương lên tiếng:

“ Lão gia! “

“ Ừm! “

Nhất Phương không mở miệng chỉ ừm nhẹ một tiếng bằng hơi mũi coi như đợi những gì lão y sĩ sắp nói.

Được Nhất Phương cho phép lão y sĩ lúc này tiếp tục lên tiếng:

“ Lão gia! Ngài cũng thấy sóng điện từ từ não thiếu gia rồi, rất bất thường. Sóng điện từ này căn bản là người sắp chết mới có được, vậy mà thiếu gia vẫn khỏe mạnh “

“ Hử? “

Nghe tới đoạn này bỗng Nhất Phương hử nhẹ một tiếng khiến lão y sĩ đứng bên cạnh đó giật bản mình. Cơ thể lão ta run lên cảm cập không dám nói tiếp. Thấy vậy Nhất Phương liền phát tay một tiếng ý bảo nói tiếp.

Lão y sĩ sợ như bản thân mình lỡ mồm nữa nên vẫn chưa nói tiếp mà cẩn thận suy nghĩ chừng một phút rồi mới mở miệng:

“ Căn bản thiếu gia cậu ấy hoàn toàn bình thường, chỉ có sóng điện từ của não cậu ấy có chút bất thường và đó ... có lẽ là nguyên nhân khiến trí nhớ thiếu gia bị xáo trộn. Tôi cũng có hỏi về hiện tượng của thiếu gia với những bạn học cũ hiện đang làm trưởng khoa viện tâm thần ở Bắc Long. Về lý thuyết có lẽ thiếu gia do bị tác động của những kẻ mang dị năng tốc độ nên khiến não tiếp xúc những luồng sóng không cần thiết mới dẫn đến nguyên nhân trên. “

Nhất Phương vẫn im lặng không nói gì, lúc này ông ta cho tay vào túi áo khoác lấy ra một gói xì gà. Không có hai tên vệ sĩ theo sau và lão y sĩ cũng không hút thuốc nên Nhất Phương tự lấy chiếc zippo ra tự mời cho mình.

“ Hít hà ... “

Kéo một hơi thuốc dài vào phổi, cơn say từ thuốc khiến đầu Nhất Phương hơi tê tê. Một khắc sau đó Nhất Phương mới từ từ nhả từng hơi thuốc lưu động trong phổi ra. Kẹp đầu thuốc trên tay Nhất Phương chống cằm quay sang nhìn lão y sĩ nhẹ nhàng nói:

“ Chắc chứ? “

“ Chắc thừa lão gia! “

Tuy đã già nhưng sau lưng Nhất Phương thì lão y sĩ là một người cực kì thành đạt trong giới y học trên thế giới, nên với từng lời nói mà mình nói ra lão y sĩ luôn chắc chắn. Và cũng nhờ tài cán đó của lão nên Nhất Phương một ông trùm xã hội đen mới tìm mọi cách để đưa lão y sĩ về tay mình.

Nhận được lời chắc chắn của lão y sĩ trước mặt Nhất Phương thấy vậy cũng không nói gì. Đứng lên vỗ vai lão y sĩ một cái sau đó Nhất Phương mới quay người rời khỏi căn phòng đầy rẫy thiết bị máy móc.

Về phần Thu Phong, hôm qua anh với ba của mình là Nhất Phương đã ngồi cùng với nhau nói ra những suy nghĩ của bản thân. Thu Phong cũng nói ra hết tất cả chỉ duy nhất một việc anh không nói chính là người dị năng.

Bản thân anh sợ khi nói ra người dị năng sẽ bị nghĩ là khủng nên thôi im lặng không nói lên sự việc đó nhưng chính anh lại không biết đó mới là nguyên nhân.

Từ khi tỉnh dậy cho tới giờ được một ngày Thu Phong chưa hề bước chân ra khỏi nhà cũng không gặp được Sonic nên sự tồn tại về dị năng ở thế giới này Thu Phong cũng không hề biết.

Sau cuộc nói chuyện đó Thu Phong có làm một vài thủ tục kiểm tra, khác với những thiết bị anh đã cho là hiện đại trong trí nhớ của mình thì những thứ này hiện đại hơn những gì Thu Phong nhận biết được.

Hôm nay khi cẩn thận ngồi lại một mình trong căn phòng cổ kính của Quốc Phong cũng là của anh thế giới này thì Thu Phong mới dần dần xâu chuỗi các sự kiện lại.

Nhưng một quân nhân chứ không phải là một nhà bác học hay một thiên tài về kiến thức, đừng nói thế giới song song dù là dị năng đối với Thu Phong vẫn còn rất mờ nhạt. Kết quả sau bốn năm tiếng ngồi suy nghĩ, Thu Phong kết luận anh chẳng nghĩ ra được cái gì cả.

Sau một hồi Thu Phong mới chán nản mở cửa phòng mình đi ra ngoài, vừa đặt chân ra Thu Phong thấy hai cô hầu gái mặc váy hầu màu đen với cái tạp dề màu trắng đứng túc trực sẵn bên cửa.

Thấy Thu Phong vừa bước ra hai hầu gái liền nhún người xuống chào Thu Phong:

“Chào thiếu gia ...”

“À ... ờ ...”

Trong đầu Thu Phong thật sự vẫn chưa quen với kiểu như thế này, tuy hồi nhỏ anh cũng có một thân phận nô lệ như vậy nhưng lúc đó còn quá nhỏ Thu Phong thật sự chẳng quan tâm. Về sau khi lớn anh đã quen với cách sống một mình cái gì cũng tự làm nên thật sự thấy mấy hầu gái như thế này Thu Phong muốn đuổi đi quách cho xong.

Đi được một đoạn Thu Phong lại quay trở lại bởi anh chợt nhớ mình vẫn mặc đồ ngủ mà lúc này anh lục tung cả căn phòng của mình chẳng thấy tủ quần áo nằm đâu, đang tính chạy đi hỏi mẹ nhưng Thu Phong lại không biết mẹ mình ở phòng nào nên phải quay lại hỏi mấy cô hầu.

“À ...”

Thu Phong đứng trước mặt một cô hầu gái mở miệng ra tính hỏi gì đó nhưng lại chập chờn bởi anh chẳng biết xưng hô như thế nào cả. Xưng là em hay cô? Quả thật tất cả cô hầu gái trong dinh thự này của ông già Thu Phong tất cả đều dưới hai mươi và cũng có những người mười tám mười chín tuổi nữa.

Cô hầu gái trước mặt Thu Phong đây tính ra rất là trẻ với dung mạo thuộc hàng khá xinh là thôi, tuy vậy Thu Phong cũng chẳng quan tâm, trong đầu anh lúc này thậm chí còn quên cả Thu Hương nữa là.

Thấy thiếu gia đi tới hỏi mình, cô hầu gái bỗng chốc ấp úng nói theo:

“Thiếu gia ... ngài ngài cần gì ạ?”

Bản thân đang tính hỏi đối phương mà lại bị hỏi ngược lại, Thu Phong chán đời vỗ vào trán mình một cái rồi nói:

“Chết thật! Đầu với chả óc ... Cô biết mẹ tôi ở đâu không, và quần áo nữa, tôi lục tung cả phòng chẳng thấy quần áo để thay đâu cả!”

“Dạ ... Phu nhân ... tôi ... xin lỗi thiếu gia tôi mới tới làm ngày đầu nên không biết nơi ở của phu nhân mong thiếu gia tha lỗi ...”

Cô hầu gái ấp a ấp úng nói xong cúi đầu xuống xin lỗi Thu Phong. Đúng như cô ta nói hôm nay quả thật là ngày đầu tiên cô tới làm, khi tới đây cô mất cả tuần để học việc rồi khi thiếu gia nhà này trở về thì cô được giao tới chỗ Thu Phong để làm.

Thấy người trước mặt này hình như quá khoa trương, việc như vậy đầu cần tới mức phải xin lỗi. Biết không hỏi được người này Thu Phong liền quay qua nhìn cô hầu gái còn lại thấy cô ta cũng cúi đầu giọng nhũn nhủ nói:

“Dạ xin lỗi thiếu gia tôi cũng mới tới làm ngày đầu ... Nhưng tủ đồ của thiếu gia nằm ở phòng bên cạnh tôi có thể tới lấy cho ngài ...”

Vừa nói cô hầu gái kia vừa chỉ vào căn phòng bên cạnh phòng anh.

Nhìn sang căn phòng bên cạnh Thu Phong à một tiếng đảo chân đi qua, như vậy cũng tốt đỡ mất công anh phải đi hỏi mẹ.

Thấy Thu Phong đi qua đó hai cô hầu gái nhìn nhau thờ phào một tiếng rồi cùng nhau đi sau Thu Phong.

Đẩy cánh cửa bằng gỗ được trạm khắc một cách tinh xảo ra lúc này xuất hiện trước mắt Thu Phong là một căn phòng được sơn màu trắng làm chủ đạo. Khắp toàn bộ căn phòng là hàng trăm chiếc tủ kính lớn nhỏ.

Bên trong những chiếc tủ kính ấy là những chiếc giày hàng hiệu từ giày thể thao cho tới giày tây thanh lịch. Tuy nhiên giày cũng chỉ chiếm hai dãy tủ mà thôi, cạnh đó mà năm hộp tủ chứa thất lưng được cuộn tròn lại.

Khi Thu Phong kéo từng ngăn tủ ra mới thật sự trầm trồ vì nó quá nhiều và quá đẹp. Tiếp đó Thu Phong đi đến những tủ kính được đặt hàng chục chiếc cà vạt đủ loại màu sắc, phối hợp với Thu Phong đi tới đâu là cái cô hầu gái đi lên trước mở những hộp tủ không nằm trong kính ra để Thu Phong nhìn vào.

Cầm đại một cái cà vạt nào đó lên nhìn thử. Thứ đầu tiên Thu Phong cảm nhận được là cái sự mịn màng từ chất liệu vải của nó, chưa kể đến hình dáng riêng chất liệu vải thôi cũng không biết bao nhiêu tiền rồi.

Trong trí nhớ của Thu Phong lúc anh đi mua một cái cà vạt mấy trăm ngàn thôi đã tiếc lên tiếc xuống, mà thứ đó xa xa vẫn không bằng một cái cà vạt anh cầm đại từ trong tủ ra.

Tiếp đó Thu Phong lại bước chân tới nơi treo quần áo, một tủ kính hai mươi mét chứa hàng trăm chiếc áo vest hiện ra trước mặt Thu Phong. Từ màu đen huyền bí cho đến màu nâu của cà phê, màu đỏ, màu xanh, màu tím. Tiếp tục Thu Phong lại nhìn sang tủ bên cạnh cũng dài như thế chứa hàng trăm chiếc quần tây đủ loại đủ màu khác nhau.

Hai cô hầu gái thấy Thu Phong nhìn tới liền nhanh chóng chạy lại ấn một cái nút nhỏ ở bên tường.

Cạch một tiếng hai chiếc tủ được đẩy ra ngoài, từng bộ quần áo đưa chia ra làm từng phần khác nhau hiện ra trước mặt Thu Phong.

Tiếp đó một cô hầu gái đi vào một góc lấy một chiếc bộ đàm nhỏ cầm tay ra từ trong túi tạp dề nói vào trong:

“Cần gấp mười người tới phòng thay đồ của thiếu gia ngay! Cần gấp mười người tới phòng thay đồ của thiếu gia ngay!”

Nói liên tục hai lần vào bộ đàm, sau đó cô hầu gái lại tiếp tục theo sau Thu Phong.

Tất cả người làm trong dinh thự này quả thật rất nhanh chóng, khi vừa được thông báo trong bộ đàm chưa đến một phút thì từ bên ngoài có mười một người bước vào. Trong đó người đi đầu là một phụ nữ tuổi cũng gần sáu mươi mặc trên mình một bộ váy vest màu đen.

Người đàn bà này không cao lắm cũng chừng một mét năm hơn mà thôi, với gương mặt nghiêm khắc, da mặt có chút nhăn nheo. Bà ta đi lại đứng phía sau Thu Phong.

Hai cô hầu gái đi theo Thu Phong từ đầu đến giờ khi thấy người đàn bà lớn tuổi kia tới liền cúi đầu chào một tiếng.

Vừa rồi Thu Phong có nghe người hầu nói gọi mười người tới tuy không biết để làm gì nhưng Thu Phong cảm giác người đi vào hơn mười người.

Vì vậy Thu Phong liền quay đầu lại thấy người đứng sau mình là một phụ nữ đã lớn tuổi. Gương mặt này Thu Phong chưa bao giờ gặp qua tuy nhiên với anh không biết tại sao lại có cảm giác quen thuộc.

Thấy Thu Phong nhìn mình người nọ liền cười lộ ra nếp nhăn đã lão hóa theo tuổi tác, bà ta gõ vào đầu Thu Phong một cái nhẹ. Với thân thủ của Thu Phong thì việc né một cái cốc đầu quá dễ dàng nhưng không biết tại sao Thu Phong không cảm thấy nguy hiểm từ người này mà cứ thế để bà ta gõ một cái lên đầu.

“Nhìn con có vẻ như không nhớ ra ta?”

“Bà là ...”

Bị hỏi như vậy quả thật Thu Phong không biết trả lời làm sao, anh nhìn gương mặt này dù xa lạ nhưng lại quen thuộc. Anh cũng chẳng biết nói thế nào.

Thấy đúng như mình suy nghĩ người đàn bà lớn tuổi liền khẽ vuốt đầu Thu Phong nói:

“Cái thằng này! Hồi con còn nhỏ ta là người chăm cho con còn hơn cả mẹ con mà con không nhớ bà lão này sao?”

“Bà vú?”

Bỗng trong đầu Thu Phong xuất hiện hai chữ bà vú.

Kí ức quay về, nhớ rồi! Trong trí nhớ của Thu Phong quả thật xuất hiện hình ảnh của một người bảo mẫu vừa nghiêm khắc vừa ấm áp.

Tuy nhiên đầu óc Thu Phong còn rất mơ màng.

Hồi Thu Phong mới sinh ba của anh tức Nhất Phương đã là một ông trùm xã hội đen rồi, lúc đó nhà anh có một bảo mẫu. Từ khi anh lọt lòng vị bảo mẫu ấy đã chăm anh từng li từng tí từ cái ăn cái uống cho đến sức khỏe. Mãi cho đến khi anh lớn được mười tuổi thì không thấy bà ấy nữa.

Lúc anh mười tuổi bà vú phải bận việc quản lý người hầu, khi đó anh đã lớn nên bà không còn trách nhiệm phải chăm anh nữa. Về sau khi ba anh mất thì bà vú theo đó cũng đi về quê sống một mình, thì thoảng có lên thăm mẹ Thu Phong.

Còn ở đây thì bà vú vẫn làm cho dinh thự này, quản lý hết nhóm người hầu của toàn bộ dinh thự rộng hai mươi ngàn mét vuông.

Đối với Thu Phong ở thế giới này cũng như bên kia bà vú dù nghiêm khắc nhưng hết mực cung chiều anh. Cái gì đúng cái gì sai đều do bà vú dạy anh cả thể. Kể cả chuyện mất tích bà vú cũng là người có linh cảm không hay trước tiên.

Tuy nhiên do ba Thu Phong là một người rất cứng ngắc dù bà làm ở đây đã lâu nhưng vẫn không được phép gặp Thu Phong lúc anh còn trong quá trình phẫu thuật.

Bà vú tên là Trần Mỹ Dung, làm bà vú ở cái dinh thự này cũng được ba mươi năm rồi.

Thấy Thu Phong còn nhớ mình là bà vú của nó, bà Dung bỗng chốc như muốn khóc. Bà có nghe mẹ anh nói là ngoài ba mẹ và em trai ra thì thằng Phong hoàn toàn không nhớ ai cả, bà cứ ngỡ nó sẽ không nhớ đến mình.

Tuy nhiên lúc này Thu Phong lại là kẻ lừa dối:

“ Hề hề! Vú tên gì con quên rồi! “

“ Cái thằng ... “

Bà vú tức giận đưa tay lên tính vỗ vào đầu Thu Phong nhưng không biết nghĩ gì lại rút tay lại.

Đổi chủ đề tên sang một bên Thu Phong liền kéo tay bà vú, cảm giác này đối với Thu Phong quá quen thuộc thật sự anh không biết diễn tả làm sao. Lúc này Thu Phong mở miệng nói:

“ Vú! Con giờ chả nhớ gì cả, nhìn đồng hồ này con chẳng biết chọn sao. Vú chọn giúp con đi! “

Vừa nói Thu Phong vừa chỉ vào đồng hồ quần áo nhìn cứ như đang đi shopping.

Thấy vậy bà Dung liền đi tới lựa từng món đồ áp vào người Thu Phong để xem hợp không rồi chọn ra một món cho anh.

Những đồ nằm trong đây tất cả đều được mẹ Thu Phong đặt may từ tất cả các hãng nổi tiếng trên thế giới và tất nhiên size đồ đều vừa khít với Thu Phong.

Sau nửa tiếng đồng hồ cuối cùng Thu Phong cũng khoác trên mình một bộ vest màu nâu thanh lịch với cà vạt màu sọc đen.

Có một điều Thu Phong không quen chính là vừa nãy khi thay đồ thì không phải là anh thay mà là cái cô hầu gái làm giúp anh.

Vẫn như thường lệ trừ những người đã làm ở đây trước đó do nhìn quá nhiều nên đại khái cầm cự được khi chạm vào da thịt săn chắc bụng sáu múi cơ bắp rõ nét của anh thì những cô hầu gái mới vào thực sự là không thể nào chịu nổi.

Mới đầu Thu Phong định đuổi hết họ ra để tự mình thay đồ nhưng bà vú lại không cho phép nên Thu Phong đành làm tượng người để họ thay đồ.

Sau khi thay đồ xong Thu Phong liền mở cửa đi ra khỏi phòng thay đồ, lúc này bà vú đi đến trước mặt anh chỉnh lại đôi chút cổ áo rồi nói:

“ Con vừa mới khôe lại tính đi đâu à? “

“ Con tính đi ra ngoài dạo quanh thành phố cho đỡ ngột ngạt, mấy hôm nay toàn ở trong nhà chán muốn chết rồi. “

Thu Phong nói một câu khiến bà vú hoàn toàn không tin vào tai mình, theo bà biết Phong của trước kia chỉ thích ở nhà đọc sách thì thoảng có đi với bạn bè để xã giao mà thôi. Và hầu như Phong kia thích ở trong nhà hơn.

Nghe vậy bà vú cũng nghĩ chắc do nó mất trí nhớ nên sinh ra cảm giác như thế, nên bà không nói gì mà theo nó đi ra tới sảnh của dinh thự.

Vừa bước xuống lầu thì Thu Phong thấy một người áo đen chạy tới trước mặt anh cúi người xuống chào:

“ Thiếu gia! Anh đi ra ngoài hãy để tôi chở! “

Nói xong người mặc áo đen vòng ra sau lưng đi theo Thu Phong, lúc này Thu Phong lại khó hiểu quay sang nhìn bà vú bên cạnh.

Biết thiếu gia nhà này còn nhiều điều không nhớ được nên bà vú liền nói:

“ Nó là tài xế riêng của con mỗi khi con về dinh thự này, nên đi đâu cứ để nó chở. Nếu không sợ với cái đầu dờ dờ ương ương của con có khi mà lạc đường! “

“ Dạ ... “

Nghe bà vú nói vậy Thu Phong chỉ biết dạ một tiếng rồi thôi.

Sau khi đi được một đoạn nữa thì bà vú chợt nói:

“ À quên mất! Đây cầm lấy! “

Bị kêu lại Thu Phong quay người ra nhìn bà vú thì thấy bà ấy lấy từ trong túi ra một cái điện thoại đưa cho Thu Phong rồi nói:

“ Đây là điện thoại của con lúc đi qua Trung Đông để ở quân đội. Lão Quân cho người đem tới trả cho con này. Mà đến cái điện thoại của mình con cũng không nhớ sao? “

Thu Phong gãi gãi cái đầu nhận lấy điện thoại từ tay bà vú sau đó tiện thể anh cho điện thoại vào túi rồi theo sau tên tài xế riêng ra chỗ gara để xe.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Tứ đại thiếu gia !!!

“ Xin chào thiếu gia!!! “

Hai mươi người mặc vest đen xếp thành hai hàng dài cúi đầu xuống chào Thu Phong khi anh vừa bước chân ra khỏi cổng dinh thự.

Hướng tới gara để xe, tên tài xế riêng chạy lên trước dùng điều khiển để mở cửa.

Tuy bây giờ là buổi sáng nhưng khi Thu Phong nhìn vào gara từ bên ngoài mơ hồ anh chỉ thấy rất nhiều xe trong đó. Lúc này tên tài xế đứng trước cửa đợi Thu Phong đi vào.

Đèn tự động được mở lên khi Thu Phong vừa đặt chân vào. Bấy giờ hiện ra trước mắt Thu Phong là hơn ba mươi chiếc ô tô cộng với một dãy xe mô tô khác nhau. Tất cả được xếp một cách thẳng hàng ngăn nắp.

Hai cặp mắt Thu Phong bỗng chớp sáng trưng lên, đàn ông ai mà không thích xe? Nhất với những cánh đàn ông mạnh mẽ như Thu Phong đây. Lúc trước tuy Thu Phong đã từng đi rất nhiều loại xe khác nhau (đó là trong suy nghĩ anh như vậy, thực chất main vẫn không biết đây là thế giới song song) tuy nhiên nó không phải là xe của anh.

Lần này thì khác, khi này bà vú đã nói với anh rằng nhà này có tám cái gara, trong đó một cái gara là của anh và cái gara của anh cũng là lớn nhất.

Thu Phong rào bước đi tới bên cạnh từng chiếc ô tô.

Tuy ở Thu Phong đang sống ở thế giới khác nhưng tất cả mọi thứ cũng tương đương với bên kia, chỉ là khoa học kỹ thuật phát triển ở một mức khác mà thôi.

Tất cả những hãng xe nổi bật như BMW, Mercedé-Benz, Ford, Hyundai, Bugati, Lamborghini, Ferrari, Rolls Royce ... Dường tất cả những hãng xe với mẫu xe nổi bật nhất của những hãng ấy đều nằm trong đây.

Trước mặt Thu Phong lúc này là một chiếc Rolls Royce Ghost Fenice Milano màu đỏ cổ kính, đường viền xung quanh chiếc xe này được bọc hoàn toàn bằng vàng với bánh xe hình cánh hoa trông vừa giản dị vừa thanh lịch. Tuy nhiên nếu tính theo tiền Việt thì một mình chiếc này có giá hơn tám mươi tỷ đồng.

Tiếp đó Thu Phong lại đảo mắt qua một chiếc Lamborghini Huracan màu xám bên cạnh. Đúng chất một con bò hầm hốc, xe được thiết kế sắc bén như một chiếc xe chiến nhưng kèm đó hình dáng chiếc xe cũng không kém phần mềm mại, gợi cảm.

Sờ nhẹ lên đầu xe Thu Phong cảm thấy thích thú vị sự mịn màng của nó. Tuy nhiên vẫn còn hàng chục chiếc xe khác còn hơn vậy đang chờ Thu Phong tới ngắm nhìn.

Bây giờ cũng mới gần bảy giờ sáng mà thôi. Thu Phong mất mười lăm phút trong gara chỉ để nhìn xe, điều đó khiến cho tài xế riêng của anh cảm thấy thắc mắc tại sao Thu Phong lại ngắm những chiếc mà chính tay mình mua thể kia.

Sau đó hần lại nhớ lại rằng Thu Phong được thông báo là bị mất trí nhớ về một số việc nên tên tài xế cũng dẹp cái suy nghĩ vẩn vơ trong đầu mình.

Lúc này một chiếc Rolls Royce Phantom màu đen đang lăn bánh từ từ ra khỏi cổng lớn của dinh thự.

Ngồi trong xe phía sau ghế chính là Thu Phong, ban đầu Thu Phong muốn tự mình lái một chiếc Ferrari ra ngoài nhưng bà vú đi cạnh anh lúc này nhất quyết không cho vì sợ bản thân anh chưa hết bệnh nữ bị chuyện gì không hay rất khó nói.

Thế là Thu Phong phải chọn một lấy một chiếc Rolls Royce Phantom này bởi không quan bên trong nó rất là rộng cực kì thích hợp với tâm trạng chán chường của anh lúc này.

Ngồi trong xe Thu Phong kêu tài xế tắt máy lạnh đi để bản thân anh hạ cửa sổ xuống mà nhìn ra ngoài.

Hai phút sau xe chạy ra khỏi dãy tường của dinh thự, lúc này đập vào mắt Thu Phong là vô số những cảnh tượng tuyệt đẹp đầy thơ mộng.

Diễn hình là những ngôi nhà cao tầng toát lên vẻ cổ kính của Châu Âu, ngoài những nét cổ kính ấy Thu Phong còn thấy các dãy nhà bình thường được lợp mái ngói theo kiểu các nhà quan lại thời xưa. Tiếp đó là những hàng cây được trồng hai bên đường, lá của những cái cây ấy hình thù trông rất đẹp nhưng có điều Thu Phong chẳng biết tên nó là gì.

Thêm một điều nữa Thu Phong cảm thấy đường xá ở đây quá rộng, tuy trên đường có rất nhiều xe qua lại nhưng một làn đường thôi cũng đủ cho bảy chiếc xe ô tô dằng hàng ngang rồi. Chưa đường dành cho xe mô tô cũng rất rộng đủ để chứa hai xe ô tô cùng chạy song song ở đó.

Hít một hơi dài Thu Phong cảm nhận được từng luồng không khí lùa vào trong phổi mình.

“Có vẻ như không khí trong lành hơn thì phải?”

Không biết tại sao khi Thu Phong hít một hơi mạnh thế này anh mới biết không khí nó dịu mát trong lành đến thế nào.

Lúc này tài xế riêng của anh quay đầu ra sau hỏi:

“Thiếu gia, anh muốn đi đâu?”

Thu Phong vẫn đang mãi ngắm nhìn quang cảnh xung quanh nhưng khi tài xế quay sang hỏi thì anh vẫn quay ra và nói:

“Đã nói lúc này là cứ đi vòng vòng thôi. Thành phố này có bao nhiêu con đường cứ đi hết đi!”

Nghe xong lời này của Thu Phong thì tên tài xế liền cười khổ nói:

“Thiếu gia! Ngài cũng nên ăn sáng đi chứ? Bây giờ chúng ta đi hơn một tiếng đồng hồ rồi, và lại thành Châu Lang rộng lắm, đi cả nửa ngày cũng không hết nữa.”

Phối hợp với lời nói của hắn là cái bụng vừa kêu lên ọt ọt.

Đúng như lời hắn nói diện tích của thành Châu Lang là một trong những thành phố trung tâm phía Nam có diện tích lớn nhất nhì cả nước lên tới 20km vuông.

Với lạc việc Thu Phong chưa ăn sáng tên tài xế cũng biết là vì hắn đứng ngay bên cạnh phòng bếp, Thu Phong lại là ông chủ của hắn nên Thu Phong ăn hay chưa hắn đều biết.

Nghe tên tài xế nói vậy Thu Phong liền gật đầu:

“Ừ vậy đi ăn. Ăn chỗ nào cũng được cậu chờ đi đi chứ tôi không biết chỗ!”

“Tuân lệnh sếp!”

Đùa giỡn một tiếng tên tài xế liền đánh xe hướng đồng mà đi.

Quốc Phong thực chất là một ông chủ rất hiền rất được lòng những nhân viên trong dinh thự lẫn cấp dưới của mình trong quân đội nên việc tên tài xế đùa giỡn với Thu Phong thoải mái như vậy cũng là lẽ đương nhiên.

Chừng mười phút sau tên tài xế đánh xe tới một nhà hàng năm sao cổ điển Pháp. Lúc này tên tài xế đỗ xe lại bên đường rồi quay đầu ra nói với Thu Phong:

“Thiếu gia vào đó ăn đi, trước khi thiếu gia hay ăn ở đây nên giờ anh chỉ cần vào người ta sẽ đưa món anh hay dùng lên. Còn xe sang quán bên kia đường ăn, ăn xong thiếu gia cứ đi ra là được không cần phải tính tiền vì đây là nhà hàng của phu nhân!”

Vừa nói hắn vừa chỉ sang bên kia đường nơi đó có một quán phở bình dân.

Lúc này một nhân viên nhà hàng chạy tới mở cửa xe cho Thu Phong.

Thấy vậy Thu Phong liền đưa tay ra từ chối:

“À xin lỗi hôm nay tôi không ăn ở đây.”

Nghe vậy nhân viên nhà hàng cũng không tỏ thái độ bất mãn mà liền mỉm cười nói:

“Dạ không sao thưa thiếu gia!”

Nói xong hắn tự động đóng cửa lại cho Thu Phong. Ngồi phía trước tên tài xế cảm thấy khó hiểu định nói gì đó thì Thu Phong lại lên tiếng:

“Lâu lắm rồi chưa ăn phở cùng qua bên kia ăn đi!”

“Nhưng bên trong nhà hàng cũng có mà thiếu gia...”

“Được rồi qua bên kia đi!”

Thu Phong phát tay lên ngắt lời tên tài xế. Thấy thiếu gia của mình đã nhất quyết nên tài xế xe cũng không dám nói nhiều liền mở cửa đi ra ngoài.

Hắn chạy lại định mở cửa cho Thu Phong thì anh đã mở cửa bước ra và chỉ sang bên kia đường.

Khu vực mà Thu Phong đỗ xe là của nhà hàng, nếu không phải khách nhân ăn bên trong nhà hàng thì không được quyền đỗ xe ở đây nếu đỗ thì phải đóng phí tiền là mười Xent (Tên tiền nước Xích Quỷ) nhưng đây là nhà hàng của mẹ anh nên anh chẳng cần phải phí phắc gì ở đây cả.

Vừa đi Thu Phong vừa quay sang hỏi tài xế:

“À mà cậu tên gì nhỉ. Cậu cũng biết đấy tôi mất trí nhớ mà!”

“Tôi tên Khắc Thuần thưa thiếu gia!”

“Thuần à, năm nay cậu bao nhiêu?”

“Vừa tròn ba mươi!”

“Vậy tính ra tôi nhỏ hơn tuổi cậu nên gọi là anh Thuần được không?”

“Được thưa thiếu gia, lúc trước anh cũng hay gọi như vậy!”

“À ừ...”

.....

Hai người ăn sáng cỡ chừng nửa tiếng thì Thu Phong lại tiếp tục ngồi lên xe đi vòng vòng thành phố, chừng mấy phút sau thì điện thoại trong túi anh reo lên:

“Rìng rìng...”

Nhìn vào màn hình điện thoại hai chữ Đạt nhỏ hiện lên.

“Alo?”

“Phong à? Mày có nhà không?”

“Ừ, Đạt? Đang đi ngoài đường!”

Dầu dây bên kia tỏ vẻ hơi bất ngờ nói tiếp:

“Tao Đạt bạn mày mà mày không nhớ à??? Nghe nói mày mất trí nhớ đừng nói cả tao cũng quên?”

“Phải gặp mới biết được!”

“Vậy ra quán cafe XXX đi, cả thằng Lâm với thằng Vũ cũng ở đây này, tụi tao tính đến thăm mày mà thấy mày khỏe rồi vậy chạy qua chỗ tụi tao đi!”

“Rồi ok!”

Nói xong Thu Phong cúp máy. Lý do khiến anh nói chuyện thoải mái như vậy là vì giọng nói ấy rất giống giọng của Huỳnh Đạt bạn anh trong trí nhớ.

.....

Chừng nửa tiếng sau xe của Thu Phong dừng bánh trước một quán cafe sang trọng.

Bước chân vào cánh cửa quán cafe cái mà Thu Phong nghe được là một tiếng nhạc du dương bằng đàn piano. Đảo mắt nhìn xung quanh anh thấy cảnh tượng quán này được trang trí một tông màu vàng cổ rất là nhẹ nhàng khiến người ta khi nhìn vào có một cảm giác gì đó rất là yên bình.

Chính giữa quán cafe lúc này là một cây hoa anh đào trụi hết lá, nói mới nhớ trong kí ức Thu Phong hình như đã qua tết rồi mà hiện thực anh hiện tại

đường như sắp tắt.

Đi vòng qua cây hoa anh đào Thu Phong móc điện thoại ra gọi vào số của Đạt nhỏ vừa gọi mình lúc nãy.

“ Alo! “

“ Alo, thấy mây rồi, quay qua phải. Đây đây! Thấy chưa, rồi đi qua đi. “

Thấy Đạt nhỏ trong điện thoại chính là thằng Đạt bạn mình, vẫn gương mặt ấy, vẫn nụ cười ấy, chính nó không ai khác. Tìm được người quen ở cái chốn không quen ai này quả thật Thu Phong rất vui mình, kí ức của anh bấy giờ rất lộn xộn anh chả hiểu mình đang mong muốn cái gì nữa.

“ Yo Phong! Lâu quá không gặp ông ... “

“ Chào ông ... “

Đi lại bàn của Huỳnh Đạt người đứng lên đầu tiên chính là Phi Vũ, trong trí nhớ của anh thì thằng bạn này cực kì nghèo nhưng bù lại cực kì đẹp trai.

Phi Vũ tên đầy đủ là Nguyễn Phi Vũ. Ở thế giới của Thu Phong cậu ta lớn hơn Thu Phong một tuổi. Từ nhỏ Phi Vũ đã bỏ học từ năm lớp 7 để đi làm phụ tiền giúp gia đình nuôi ba đứa em nhỏ ở nhà.

Còn ở thế giới này Phi Vũ lại là một cậu đại thiếu gia cực kì tài giỏi, 28 tuổi đã là một giám đốc của công ty du lịch lớn nhất cả nước. Tất cả những nhà hàng khách sạn nổi tiếng trên toàn nước, những khu Resort du lịch gần như năm mươi phần trăm là nằm trong tay Phi Vũ. Còn bên nước ngoài Phi Vũ cũng không thiếu các nhà hàng 6 7 sao.

Bảng xếp hạng tỷ của cả nước Phi Vũ đứng thứ 5 là một tỷ phú trẻ tuổi nhất thế giới cũng như trong nước.

Thấy Thu Phong đi tới Huỳnh Đạt cũng đứng lên vỗ vai mừng rỡ nói:

“ Lâu quá không gặp mây, lần trước nghe tin mây mất tích tao lục tung cả cái Trung Đông lên vẫn không tìm ra mây. Mà bác Phuong cũng kì, tao có lòng như vậy mà lúc tìm được mây bác không cho vô. Tính hôm nay tao với thằng Vũ, Lâm mập tính lên thăm mây ấy! “

Nghe thằng bạn thân quan tâm đến mình như vậy Thu Phong cũng cảm thấy có chút gì đó vui vẻ, anh liền kéo ghế ra ngồi xuống nói:

“ Tại nhà tao đang lo cho sức khỏe tao lúc đó thôi, giờ thì không sao rồi. “

Nói một câu khách sáo Thu Phong cũng không biết nói gì hơn, bởi cả trong trí nhớ lẫn trước mặt anh đây Huỳnh Đạt với anh quả thật rất lâu rồi không có nói chuyện nên nói có vẻ không thuận miệng một chút.

Ở thế giới kia Huỳnh Đạt là một quân nhân bảo vệ mạng quốc gia còn ở đây Huỳnh Đạt lại là một ông trùm nắm trong tay cả một trăm ngàn lính đánh thuê tinh nhuệ.

Cùng đó Huỳnh Đạt có sở hữu một trang web đen chuyên về các hạng mục cho thuê người bảo vệ các quan chức nhà nước trên khắp thế giới. Danh tiếng của Huỳnh Đạt ở giới đánh thuê không hề nhỏ một chút nào. Kèm theo đó cũng có vô số người muốn lấy mạng sống Huỳnh Đạt bởi anh đã đụng chạm vào không ít ông trùm máu mặt khác trên thế giới.

Về phần Lâm mập mà Huỳnh Đạt nhắc tới, tên thật của hắn ta là Trần Thanh Lâm. Thằng này thì đúng chất là một con nhà đại gia. Ba ruột của Thanh Lâm là một ông chủ của tập đoàn dầu khí lớn thứ hai thế giới sau tập đoàn Vadim của đế quốc Đông Salv (Quốc gia đứng thứ hai về kinh tế lẫn quân đội nằm ở phía tây bắc nước Xích Quỷ).

Gần như chín mươi phần trăm dầu mỏ của biển Đông nằm trong tay nhà Lâm mập, thậm chí ở Trung Đông các mỏ dầu của ông ta chiếm tới ba mươi phần trăm. Điều đó cho thấy khối tài sản nhà Lâm mập không hề ít, và ba hắn xếp thứ hai trên bảng danh sách tỷ phú nước Xích Quỷ.

Nhắc đến Lâm mập Thu Phong mới nhớ, từ khi vào tới giờ anh không thấy nó đâu cả. Phi Vũ và Huỳnh Đạt đều là người tồn tại trong trí nhớ của Thu Phong còn về phần Lâm mập Thu Phong không biết có phải là thằng mập vô dụng hay nổ trong đầu anh không.

“ Ê thằng Lâm đ ... “

Thu Phong vừa há miệng hỏi coi thằng Lâm mập đâu thì bất ngờ từ sau lưng ai có một cánh tay to dùng siết lấy cổ anh.

Ngay lập tức Thu Phong không cần biết là ai, đang trong tư thế ngồi Thu Phong chụp lấy cánh tay ấy kéo lên phía trước khiến cả cơ thể của kẻ phía sau nhào lên. Theo đó Thu Phong cong người đứng dậy vật một phát cả cơ thể to béo phía sau tiếp xúc thân mật với cái bàn trước mặt.

“ Rầm... “

Cái bàn trước mặt Thu Phong gãy ra thành từng đoạn.

“ Ê cái gì vậy Phong? Sao đánh nó? “

Bất ngờ Huỳnh Đạt kêu lên một tiếng chạy lại đỡ kẻ mà Thu Phong mới vật xuống đứng lên, Phi Vũ theo đó cũng đỡ hấn đứng dậy.

Lúc này khi nhìn kỹ lại Thu Phong thấy kẻ trước mặt này nhìn quen quen...

“Lâm?”

Đáp lại câu hỏi của Thu Phong là tiếng than oán trách:

“Thằng chó... Sao tự nhiên mày đánh tao ... Má đau quá ...”

Vừa nói tên mập mập trước mặt Thu Phong vừa ôm cái lưng mà than vãn.

“Ha ha, tao xin lỗi, cứ tưởng ai nhào vô siết cổ tao... Thôi lần sau đừng làm vậy nữa. Coi như châu này tao bao đi!”

Nói xong Thu Phong lại phúi mấy miếng gỗ trên người Lâm mập xuống.

“Mày phải bao...”

Lâm mập chỉ vào người Thu Phong bồi thêm một câu coi như xác nhận châu này Thu Phong bao nó.

Cái này cũng không thể trách Thu Phong được, trách là trách thằng Lâm mập xuất hiện đằng hoàng không muốn mà cứ thích bắt ngờ.

Lúc này Phi Vũ cũng nói một câu:

“Ai biểu ông mập này lăm trò, thằng Phong nó là quân nhân nên phản xạ nó vậy là đúng rồi! Thôi chuyển sang bàn khác ngồi đi!”

“Ừ qua kia đi...”

Huỳnh Đạt theo đó chỉ vào bàn bên cạnh nói.

Lúc này nhân viên phục vụ không biết chuyện gì nhưng vừa nghe tiếng động lớn hấn liền chạy đến trước mặt Huỳnh Đạt hỏi:

“Thưa quý khách! Vừa nãy bàn chúng ta có chuyện gì ạ?”

Thấy vậy Thu Phong liền đi ra phía trước nói với nhân viên phục vụ:

“À chuyện vừa nãy do hiểu lầm. Gây nên thiệt hại của quán rồi, có gì cứ tính hết vào bill cho tôi!”

“Dạ dạ...”

Nhân viên phục vụ liên tục gật đầu rồi chạy đi kêu người dọn dẹp mở hỗn độn vừa rồi.

Ở đây là quán của dân nhà giàu, việc đèn một cái bàn vốn chả là gì với những người tới đây cả. Chưa kể quần áo của nhóm người Thu Phong không một bộ nào dưới giá vài trăm ngàn Xent(*).

Lúc này nhóm người Thu Phong đã chuyển sang bàn khác và bắt đầu gọi món. Đứng chất của một thằng mập, hôm nay hấn được Thu Phong bao châu này nên kêu liền một mạch hai loại nước và một đĩa mười miếng bánh phẳng.

Đặt menu xuống Thu Phong gọi đại một ly ca cao nóng, bởi thời tiết bây giờ cũng đã se se lạnh.

Vừa đặt menu xuống thì Thu Phong nghe một vài giọng nói khinh bỉ từ phía sau anh:

“Mấy thằng này thể hiện cái mẹ gì ở đây vậy?”

“Em thấy ngứa mắt bọn nhà giàu mới nổi này quá à...”

“Ừ kệ mẹ chúng nó, mấy thằng ăn bám tiền gia đình cứ thích thể hiện”

“Nói nhỏ thôi anh, nói to vậy lỡ người ta nghe thì sao?”

“Nghe thì nghe mình anh sợ bốn thằng đó à?”

Quay sang nơi phát ra mấy giọng châm chọc Thu Phong thấy một cặp nam nữ khoảng chừng hai mươi hai hai tuổi ngồi ôm nhau nhìn về phía này bàn tán. Tuy rằng bọn họ nói không nhỏ nhưng hai bàn cách nhau cũng chừng mười mét, ngoại trừ Thu Phong nghe rõ ra thì ba người kia không ai nghe thấy rõ ràng cả. Tuy nhiên ngoại trừ Huỳnh Đạt vẫn nghe sơ sài rằng bên kia đang xía xoi bạn anh.

Lúc này Thu Phong cũng chẳng quan tâm mấy kẻ đó lăm định bỏ qua thì Huỳnh Đạt lại nói:

“Mày nghe bọn nó nói gì không? “

“Ờ nghe! “

Thu Phong trả lời lại bằng một thái độ không quan tâm lắm, thấy vậy Huỳnh Đạt cảm thấy khó hiểu nói:

“Bỏ qua vậy sao? “

“Chả lẽ muốn đánh nó à? Tao mới khỏe lại không muốn gây chuyện với mấy thằng nào trâu! “

“Hà hà! “

Bỗng nhiên Huỳnh Đạt cười hà hà một tiếng rồi quay sang khều khều Lâm mập bên cạnh:

“Lâm, Lâm, Lâm... “

Gọi liên tục mấy lần mà Lâm mập vẫn cứ nhìn chăm chăm vào menu, tức mình Huỳnh Đạt gõ một cái vào đầu nó:

“Mẹ cái thằng mập này... “

“Cái gì? “

Lâm mập tức giận quay sang nhìn Huỳnh Đạt khó chịu nói. Trong đám bốn người ngồi đây duy nhất chỉ có mỗi Thu Phong đánh nó là nó không dám ý kiến tuy nhiên những kẻ khác như Đạt hay Vũ lại là chuyện khác.

Thấy vậy Huỳnh Đạt cũng không quan tâm mà chỉ vào bàn cặp nam nữ đang ngồi bên kia nói:

“Thấy thằng kia không? “

“Ừ thấy? “

“Nãy nó chửi mày với thằng Phong kia, không tin kêu nó lại hỏi đi! “

“Cái gì nó chửi tao với thằng Phong? “

Gương mặt Lâm mập trở nên ngạc nhiên quay qua nhìn Thu Phong, thấy thằng Lâm nhìn mình Thu Phong cũng gật đầu một cái xem coi nó xử lý ra sao.

Bởi trong trí nhớ của anh thằng Lâm mà anh biết chỉ tối ngày đi gây chuyện rồi để anh với thằng Đạt ra gánh giúp nó.

Di chuyển thân hình mập mạp của mình, Lâm mập đứng lên chỉ về bàn cặp nam nữ kia hô lên:

“Thằng kia! “

Thấy có người gọi mình tên vừa nói xấu nhóm người Thu Phong lúc nãy bỗng giật mình nhìn sang hướng Lâm mập.

“Anh kêu tôi? “

“Ờ lần qua đây! “

Cái kiểu nói ra lệnh của Lâm mập khiến tên ra về thiếu gia kia tức mình quát lại:

“Mày là cái đế* gì mà tao phải qua? “

Nghe vậy Lâm mập tức giận khiến cả tấn mỡ trên người hắn trở nên rung động như sóng biển.

“Mày mới nói xấu bố mày đúng không? “

Tuy vậy Lâm mập vẫn không xông lên mà đứng đó mắng chửi một câu.

Bên kia nghe thấy cũng coi như đồng ý:

“Tao chửi mày thì sao? Thằng mập như mày làm gì được tao? “

“À rồi cứ ngồi đó đi ha, để tao cho mày biết bố mày là ai! “

Lâm mập nói xong đặt mông ngồi xuống rút điện thoại ra gọi cho ai đó.

Tên vừa bị Lâm mập chửi thấy vậy cũng không quan tâm, và lại hắn cũng không dám qua kiểm chuyện bởi Lâm mập quá sức to lớn. Thân hắn cao tới

1m85 nặng hơn một trăm kg thì ai dám đi kiểm chuyện với thằng to con như vậy.

Thấy Lâm mập bỗng dừng thôi không kiểm chuyện nữa cảm thấy lạ nên Thu Phong liền hỏi:

“Sao chửi mấy câu rồi thôi thế?”

Đáp lại lời Thu Phong là giọng nói kiêu ngạo của thằng Lâm:

“Mày cứ đợi đi, chừng năm phút nữa thôi có trò để xem!”

Vừa đúng năm phút sau cánh cửa quán cafe được mở ra mười người mặc áo Vest đen bước vào trong quán trực tiếp đi đến bàn của kẻ vừa cãi nhau với Lâm mập.

Lúc này một tên áo đen đưa một tấm thẻ ADP trước mặt kẻ cãi nhau với Lâm mập nói:

“Chúng tôi thuộc bộ phận cảnh sát ADP. Có người vừa báo rằng anh dùng ngôn ngữ lăng mạ sỉ nhục người khác, mời anh đi với chúng tôi một chuyến!”

“Ồ... Tôi...”

Tên cãi nhau với Lâm mập bỗng chốc quay sang nhìn hắn như hiểu ra được điều gì, nhưng hắn vẫn ứ ớ chưa kịp nói cái gì thì đã bị giải đi.

Về phần Lâm mập lúc này dương dương tự đắc ngồi uống trà. Trong nhóm người mặc vest đen thì một người ở lại đi về phía Lâm mập cúi người nói sát tai hắn:

“Thiếu gia bây giờ xử lý hắn ra sao?”

“Điều tra hết về nó, xem nhà nó thuộc công ty nào rồi kêu ba nó à không nó được rồi đập đầu xin lỗi, còn không tận diệt!”

“Vâng thưa thiếu gia!”

Tuy cuộc trò chuyện rất nhỏ nhưng Thu Phong mơ hồ vẫn nghe thấy được liền nói:

“Cần gì phải làm vậy tội nghiệp người ta, lời ra đập một trận xong thả đi là được!”

“Mày ngu lắm!”

Bỗng Lâm mập lỡ lời một câu khiến cả Huỳnh Đạt lẫn Phi Vũ liền trừng mắt nhìn hắn, xong hắn lại quay sang nhìn Thu Phong như muốn xin lỗi.

“Tao đá chết mẹ mày giờ chứ ngu?” Thu Phong cười cười nói giong lại một câu, thấy thế Lâm mập liền thờ dài một cái.

Quốc Phong (đang nói tới th kia) là một con người tuy dễ gần nhưng bất cứ ai chửi anh ta ngu một câu chắc hẳn rằng sẽ có chuyện không may xảy ra. Và may cho Lâm mập đây là Thu Phong chứ không phải Quốc Phong.

Lúc này cả quán đã chứng kiến hết cảnh tượng vừa rồi, họ bắt đầu thi nhau bàn tán gì đó, tuy nhiên giọng họ vẫn nhỏ hết mức có thể.

“Vừa rồi thấy thằng mập kia chứ?”

“Ừ thấy rồi! Làm sao?”

“Nó là con nhà tỷ phú xxx của tập đoàn dầu khí lớn nhất nước đó. Còn thằng đẹp trai kia cũng là một tỷ phú trẻ tuổi rất nổi tiếng!”

“Thật không?”

“Không sai đâu, mà hình như hai người kia cũng không tầm thường!”

“À tao biết một người, cậu đen đen to cao kia là con trai của gia tộc họ Nguyễn, nghe đâu vừa mất tích trở về...”

“Chẳng lẽ...”

“Đúng rồi từ đại thiếu gia thành Châu Lang. Ài thôi quên đi mất công rước họa vào thân!”

(Tỷ giá tiền Xent nước Xích Quỷ. 10 xu = 1 Xent. 5 xu mua được ổ bánh mì. Xây một căn nhà cấp bốn thì cần khoảng một trăm ngàn tính luôn tiền nội thất. Mua một chiếc ô tô bình thường thì cần trên năm mươi ngàn)

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Người dị năng ở thế giới song song !

Thu Phong đang ngồi trong phòng mình đọc sách.

Tính tới giờ đã được một tuần từ khi Thu Phong ngồi uống cafe với đám bạn thiếu gia của mình, sau lần đó hầu như chỉ có mỗi Lâm mập là thường xuyên rủ Thu Phong tới mấy chỗ ăn chơi nhất. Còn hai người kia ai ai cũng có công việc của mình không rảnh rỗi như Lâm mập được.

Cộng thêm việc đọc những quyển sách lịch sử có sẵn trong phòng, qua một tuần Thu Phong mới biết những gì trong trí nhớ của anh không hề tồn tại. Từ những vị anh hùng dân tộc cho đến những cuộc chiến tranh thế giới.

Thế giới hiện tại này không phải trải qua hai trận chiến tranh thế giới mà là ba trận chiến tranh thế giới.

Chiến tranh thế giới thứ ba kết thúc cách đây ba mươi năm tức vào năm 2164 và ba năm sau là ngày Thu Phong ra đời.

Sau cuộc chiến tranh thế giới quy mô toàn cầu ấy nước Xích Quỷ từ một quốc gia kinh tế đứng thứ mười đã vươn lên đứng thứ ba và chèn ép nước Hoa Lương một quốc gia thời xưa từng đô hộ nước Xích Quỷ.

Đang mải mê đọc những quyển sách về lịch sử thế giới cận đại thì bỗng nhiên cửa phòng Thu Phong vang lên tiếng gõ.

“Cốc cốc!”

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Thu Phong nhẹ nhàng đặt quyển sách xuống bàn rồi đi ra mở cửa.

Xuất hiện trước mặt Thu Phong là một kẻ mặc đồ vest đen, Thu Phong nhận ra người này đây chính là một trong hai hộ vệ đi theo ba anh để bảo vệ sự an toàn của ông ta.

Thấy Thu Phong xuất hiện tên hộ vệ liền nói:

“Chào thiếu gia! Lão gia có chuyện cần gặp anh!”

“Ba à? À ở ông đang ở đâu?”

Thu Phong nói chuyện với vẻ tùy tiện, bởi tính cách này tồn tại từ lâu trong anh nên khó mà nói chuyện lịch sự được.

Nghe giọng Thu Phong gọi lão gia mình có vẻ tùy tiện làm tên hộ vệ hơi bất ngờ nhưng chỉ thoáng chốc thôi vì hẳn nghĩ thiếu gia còn đang mất trí nhớ nên mới xưng hô một cách tùy tiện như vậy.

Tên hộ vệ đứng tránh ra một con đường làm thế mời:

“Mời thiếu gia đi theo tôi!”

Nói xong hắn quay người đi trước, theo đó Thu Phong cất bước đi.

Chỉ hai phút sau Thu Phong được dẫn tới phòng tiếp khách của ba mình Nhất Phương.

Bước chân vào phòng khách xa hoa Thu Phong thấy không chỉ có mỗi ba mình ở trong phòng mà còn một người khác nữa. Và người này chính là một trong những người đầu tiên Thu Phong gặp lúc mới tỉnh dậy Minh Quân – Đại tướng tổng tư lệnh quân đội nước Xích Quỷ.

“Chào ba – Chào chú Quân!”

Thu Phong cúi đầu chào hai người đàn ông quyền lực trong phòng sau đó bản thân tự kéo ghế ra ngồi xuống.

Minh Quân đợi đúng lúc Thu Phong vừa ngồi xuống thì mở miệng nói:

“Phong này! tình hình sức khỏe con cũng đã ổn định rồi, vậy định khi nào con quay về doanh trại?”

Đang cầm tách trà đưa lên miệng uống bỗng Thu Phong nghe được câu nói trên của Minh Quân thì bỗng chốc anh khựng lại một tí, không biết tại sao khi nghe câu này máu huyết trong người Thu Phong bỗng sôi trào lên. Bởi từng là một quân nhân vì một lý do bất khả thi mà rời khỏi quân đội đối với Thu Phong điều đó không muốn chút nào.

Nhưng tất cả những gì diễn ra trong trí nhớ của anh như là giấc mơ vậy, còn ở đây trước mắt anh đây mới là sự thật.

Lúc này Thu Phong mở miệng đáp lại:

“Chú Quân! Thật tình con không nhớ mình từng là cái gì thiên tài binh pháp gì đó, con chỉ biết con một thân có khả năng ra trận hoặc cầm quân giết người được thôi chứ không thể nào ngồi một chỗ chỉ đạo được!”

“Đánh nhau?”

Bất ngờ hai người Nhất Phụng và Minh Quân đồng thanh thốt to lên khiến cả Thu Phong cũng giật mình, thấy vậy anh liền cười khổ nói:

“Con nói sai cái gì sao?”

Nghe Thu Phong nói vậy Minh Quân lập tức xua tay nói:

“Không không! Trí nhớ của con có vẻ không ổn nhưng trước đến giờ con đánh nhau rất kém, là người quan sát con từ khi mới vào quân đội nên ta biết!”

“Kém?”

Thu Phong thì thảo một câu. Chuyện bình thường Thu Phong có thể bỏ qua nhưng về đánh nhau là lĩnh vực mà bản thân anh tự hào nhất mà người đại tướng trước mắt này đây lại kêu anh kém là một điều không thể nào chấp nhận được.

Sau khi nói xong câu đó bỗng nhiên không khí trong phòng thay đổi hẳn, một cái gì đó gọi là hào khí ngút trời bắt đầu hiện lên.

Lúc này Thu Phong cúi gằm mặt xuống không nói gì mà từ từ đứng lên. Nhất Phụng và Minh Quân cảm nhận trên người Thu Phong không có một chút sát khí nào thay vào đó là một sự tự tin không gì bằng. Điều này khiến hai người đàn ông quyền lực thân thuộc với Thu Phong nhất cũng bất ngờ.

Tuy Quốc Phong trước cũng có sự tự tin như thế này nhưng đó là sự tự tin về đánh trận, muốn chiến thắng cả một trận chiến còn Thu Phong này là hào khí về một cuộc chiến.

Dù hơi khó hiểu nhưng Nhất Phụng và Minh Quân nhận ra Thu Phong trước mặt này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Không khí trong phòng đang im lặng bỗng chốc Thu Phong mở miệng với đầy vẻ tự tin:

“Ba! Ba cho gọi hai hộ vệ của ba đến thử so tài với con, mặc dù cả tuần con chưa luyện tập gì nhưng con tin chắc hai người họ không dễ ăn con đâu!”

Mặc dù mang trong người sự tự tin nhưng là một chiến binh từng chiến không biết bao nhiêu trận sinh tử như Thu Phong vẫn biết ai là kẻ tầm thường và ai là kẻ mạnh, ví dụ như hai tên hộ vệ của ba anh. Tuy anh không biết thực lực chính xác của hai người đó nhưng anh nắm chắc bản thân chưa hẳn đã bại dưới tay đối phương.

“Ha ha ha ha ha!!!”

Bất chợt cả hai người đàn ông quyền lực đều cười phá ra.

Thấy vậy Thu Phong khó hiểu nhưng vẫn không nói gì, anh đang đợi đợi cho bố già mình phê duyệt anh sẽ chứng minh cho ông ta thấy.

Hai người hộ vệ kia ai không biết chứ riêng Minh Quân và Nhất Phụng là người biết rõ nhất. Hai hộ vệ mỗi người mang một dị năng khác nhau và hiển nhiên cũng là hai kẻ mạnh nhất dinh thự này cũng như hai người có trong bảng danh sách top năm mươi dị năng mạnh nhất nước.

Người đầu tiên phục vụ dưới trướng của Nhất Phụng là kẻ sử dụng dị năng của gió, là một dị năng thuộc loại tự nhiên. Tên của hắn là Trần Đình Thu dị năng cấp bốn sơ kì. Người tiếp theo tên là Võ Thiện Nhân sử dụng dị năng kim loại – Tay hóa thành vũ khí (Đao) dị năng cấp bốn sơ kì.

Và đó cũng là lý do khiến hai người đàn ông quyền lực kia cười phá lên. Họ nghĩ Thu Phong trước mặt này mất trí nhớ có lẽ cũng quên luôn việc tồn tại người dị năng nên mới buông ra lời như vậy.

Có điều nếu thực sự Thu Phong giỏi chiến đấu thì vẫn có tác dụng rất lớn trên chiến trường bởi dị năng tồn tại ở thế giới này là một nghịch lý và sự nghịch lý ấy được tất cả quốc gia trên thế giới thống nhất tuyệt đối không được đưa người dị năng vào chiến trường. Và chỉ cần có một người dị năng xuất hiện ngoài chiến trường thôi thì tất cả các dị năng của các quốc gia khác sẽ hợp lực tiêu diệt tất cả dị năng của quốc gia đưa người dị năng ra chiến trường.

Và hiển nhiên trong lịch sử thế giới từng có một quốc gia đưa người dị năng ra chiến trường và đã bị áp dụng điều luật trên nhưng sau đó lại có nhiều quốc gia khác đưa người dị năng ra.

Cuối cùng cuộc chiến của các dị năng xảy ra, những người bình thường được rút về, và một chiến trường chỉ có người dị năng đánh với nhau. Sau vụ việc đó tổn thất từ cuộc chiến của người dị năng lớn đến kinh khủng.

Những quốc gia lớn như Xích Quỷ có tài lực lớn thì không nói riêng những quốc gia nhỏ chịu thiệt hại nặng nề và phải phụ thuộc vào quốc gia lớn hơn. Đó là một sự sỉ nhục cũng như một bài học về việc thiếu suy nghĩ đưa người dị năng ra chiến trường là thế.

Sau đó việc đưa người dị năng ra chiến trường càng bị giám sát chặt chẽ. Anh có thể sử dụng dị năng của mình cứu người hoặc giết người nhưng sẽ có người ngăn cản anh và anh không đại diện cho một quốc gia nào cả.

Trong thế giới ngầm cũng vậy, người dị năng có thể tham gia vào một tổ chức nào đó như Mafia nhưng không được phép tham gia vào các cuộc chiến của người bình thường. Đừng tưởng bản thân có dị năng là hay, ông trời cho họ cái này nhưng lấy của họ cái kia. Ở thế giới này sự tồn tại của người dị năng là một chuyện bình thường nhưng kèm theo đó là một con mắt kinh bi họ như một quái vật vậy. Giống như nạn phân biệt chủng tộc da đen và da trắng của Châu Âu hồi xưa.

Còn ngày nay người dị năng chỉ được dùng trong việc bảo vệ các ông trùm xã hội đen hay những nhà tài phiệt, chính trị gia trên thế giới.

Tất cả mọi thứ tồn tại đều có quy luật của nó, người dị năng hay người bình thường cũng thế. Và lại thời đại công nghệ dù người dị năng có nổi dậy thì con người vẫn dư sức dẹp loạn người dị năng. Một điều cuối cùng nữa thế giới này không tồn tại người tu chân.

Hơn một trăm năm trước người tu chân đã bị tận diệt bởi thế chiến thứ hai từ rất lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Một đám !!

“Ha ha ha ha ha ha!”

Trong một căn phòng xa hoa liên tục vang lên những tiếng cười vang như sấm.

Và mục tiêu của sự gây cười ấy không ai khác chính là Thu Phong nhà ta.

Đối với anh việc thách đấu với hai hộ vệ của bố già mình chỉ là chuyện bình thường thôi mà, thua thì thôi chẳng có gì cả. Nhưng ngược lại đối với Nhất Phụng và Minh Quân lại là chuyện khác, như đã biết ở trước là hai tên hộ vệ kia không một tên nào là yếu cả.

Và hiển nhiên trong trí nhớ của họ dù là mười tháng Phụng cũng không thể nào động được vào dù chỉ là cộng lông của một trong số hai hộ vệ đó. Như vậy chẳng khác nào con nít đòi đánh nhau với người lớn, chuyện tấu hài sao?

Tuy là thế nhưng Thu Phong vẫn không bức mình, vì anh hiểu rõ bản thân mình hơn ai hết, trước giờ chỉ có một lần duy nhất anh bại trận từ khi gia nhập quân đội là trận với kẻ mang dị năng tốc độ kia.

Đã không phải là thiên tài binh pháp như mọi người nghĩ nên Thu Phong phải chứng minh được bản thân mình tuy không nhớ gì cả nhưng khả năng chiến đấu vẫn còn đó nên trận này anh nhất quyết phải được đấu để chứng minh cho ba mình thấy.

“Hai người không tin con sao?”

Bỗng Thu Phong cất tiếng lên khiến âm thanh cười rộ của hai người đàn ông kia dần dần nhỏ lại.

Gương mặt của Nhất Phụng đang vui vẻ lại trở nên nghiêm trọng nói:

“Được nếu con muốn thì ta sẽ cho con thử một lần!”

Nói xong Nhất Phụng quay qua nhìn một trong hai hộ vệ thân cận nhất của ông.

Biết ý của ông chủ mình người hộ vệ đó liền đi tới trước mặt Thu Phong cúi đầu chào:

“Ra mắt thiếu gia! Tôi tên Trần Đình Thu theo ông chủ cũng ngắt ngưỡng mười năm. Có lẽ sau sự cố thiếu gia mất tích anh không hề nhớ tôi nữa nên tôi đành giới thiệu lại!”

Nghe đôi phương nói về chuyện mình mất trí nhớ Thu Phong cũng chẳng biết nói sao liền ngượng ngừng gãi đầu nói:

“Vậy anh Thu! Anh sẵn lòng thử một trận với em chứ?”

Lời Thu Phong vừa nói ra thì Đình Thu ngược mặt lên nhìn ông chủ mình Nhất Phụng, thấy ông ta gật đầu nhẹ một cái Đình Thu liền quay sang cúi đầu hơi thấp đáp lại Thu Phong:

“Sẵn lòng thưa thiếu gia!”

Nói xong Đình Thu làm thủ thế mời ý bảo hãy ra ngoài so tài.

Thấy vậy Thu Phong liền cất bước đi ra, Đình Thu cũng sau bước theo đó. Về phần hai người đàn ông Nhất Phụng và Minh Quân kia cũng nhìn nhau cười một cái rồi cùng nhau đi theo. Và hiển nhiên hộ vệ còn lại trong phòng là Thiện Nhân sử dụng dị năng dao cũng đi theo.

Thu Phong vừa bước xuống lầu thì giọng nói của Nhất Phương vang lên từ trên lầu xuống:

“Tới phòng Boxing mà đánh, đừng đánh bên ngoài! “

“Dạ thưa lão gia! “

“Vâng thưa ba! “

Hai người Thu Phong và Đình Thu đồng thanh lên tiếng.

Đứng là trong dinh thự có một căn phòng khoảng ba trăm mét vuông trong đó có đầy đủ dụng cụ luyện tập như bao cát, dây thừng, bánh xe tải, vòng sắt, mộc nhân,... và cái điển hình nằm giữa phòng là một sàn đấu.

Thường thì nơi này là nơi Thiên Long luyện tập, thi thoảng Nhất Phương cũng tới.

Đằng sau dinh thự rộng lớn có một mảng đất trống, mảng đất trống ấy mọc lên một căn nhà giống như là nhà kho bởi vì bên ngoài là một cánh cửa kéo màu xanh lá cây.

Như mọi ngày cánh cửa ấy đang được mở ra và từ bên trong vang lên những tiếng đấm bốc bịch bịch bịch.

Bước vào trong Thu Phong thấy đầu tiên là hình ảnh Thiên Long đang đứng đánh đối kháng với một ai đó.

Nhìn sơ qua Thu Phong thấy người đang đấu với Thiên Long có vẻ lớn tuổi hơn thằng em mình rất nhiều.

Thiên Long mang găng tay màu đỏ còn người đàn ông kia mang màu xanh, họ đang lao vào đấm nhau một cách túi bụi.

Và hiển nhiên môn đấu là boxing không hề có một đòn chỏ gối hay đá nào cả.

Người mang găng tay màu xanh dường như đang áp đảo Thiên Long vào góc bằng những đòn đấm móc liên tục, lúc này Thiên Long chỉ biết lấy hai tay ôm mặt mà đỡ đòn.

“Chuyển hình... “

Thu Phong thấy em mình bị vào thế góc, tính nhắc nhở nó chỉ cần dịch chuyển bước chân qua là lách được nhưng lại bị ba anh Nhất Phương đưa tay ra ngăn không cho nói:

“Đề yên cho nó tự vận động! “

Chỉ nói duy nhất một câu này sau đó Nhất Phương rút tay về nhìn Thiên Long bị đánh túi bụi.

Thân là anh trai của nó Thu Phong thậm chí còn thương em mình hơn tất cả, nhà chỉ có hai anh em và Thu Phong thân làm anh hai đương nhiên phải quan tâm lo lắng cho em mình.

Trong trí nhớ anh, anh nhớ có lần Thiên Long một mình đi đánh nhau với người ta mém tí nữa bị chém chết. Cũng may khi đó anh tới kịp nên mọi chuyện còn cứu vãn được. Đời này của anh chỉ có một thằng em trai là nó, nó bị mệnh hệ gì anh thế dù là ai anh cũng phải giết bằng được kẻ đó.

Mặc dù xót xa cho em trai mình nhưng lời ba anh khó thể nào mà cãi lại được, và lại người đang đấu với Thiên Long cũng nương tay không hề đánh hết sức.

Chừng ba mươi giây sau Thiên Long không chịu nổi nữa liền gục xuống sàn nằm thõ như trâu như bò.

Thấy vậy Thu Phong ngay tức khắc chạy lên kiểm tra em trai mình.

Nhìn khắp người Thiên Long cuối cùng Thu Phong chỉ thấy mặt và cơ thể nó chỉ đỏ lên chứ không hề có vết bầm tím nên mới yên lòng đỡ thằng em mình dậy nói:

“Sao lúc nãy không lách qua một cái là thoát rồi, em làm trò hề gì này giờ vậy? “

“Em...! “

Bị Thu Phong nói Thiên Long chỉ gãi đầu không biết nói gì. Tới tận bây giờ Thu Phong vẫn cứ nghĩ là công sức mình rèn luyện dạy cho nó trở nên vô bổ sao?

Anh đang nghĩ đừng nói là kẻ đánh với Thiên Long lúc này dù là ba kẻ cùng lúc xông lên với thực lực của Thiên Long anh xác định trong trí nhớ mình có thể hoàn toàn đánh bại.

Nhưng anh lại không hề biết đây lại là thế giới khác.

Còn tên vừa đấu với Thiên Long là một huấn luyện viên boxing được phu nhân của nhà này tức mẹ anh thuê về để luyện tập cho Thiên Long. Hiển nhiên ngoài phu nhân nhà này và Thiên Long ra thì tên này chẳng biết ai nên vừa rồi hẳn thấy Thu Phong kiêu ngạo liền cất giọng trêu chọc nói:

“Anh nghĩ thế đó dễ thoát sao? Luật boxing khác với những kẻ đánh tự do như anh nhé, đây là một môn thể thao dùng nghĩ áp dụng những loại võ bên ngoài vào là có thể được!”

“Vậy sao?”

Bỗng Thu Phong lạnh lùng nói một câu.

Không chỉ Thu Phong mà thậm chí hai tên hộ vệ của ông Nhất Phương cũng cảm thấy tức giận nhưng ở đây còn có lão gia và thiếu gia họ không có quyền đề lên tiếng.

“Ồ? Ý anh là sao? Muốn đánh à?”

“Rắc rắc...”

Thu Phong đứng lên lắc đầu mình qua lại hai lần vang lên những tiếng xương vang giòn, sau đó anh nhìn kẻ trước mặt nói:

“Thích thì làm một ván không?”

“Sợ kẻ như anh không hiểu luật thôi.. Tôi chẳng chấp nhất!”

“Ồ vậy à? Nếu tôi sai luật hay thua thì đưa anh một triệu Xent! Đồng chứ?”

“Ừc...”

Tên mang găng tay màu xanh bỗng ực một tiếng. Là một vận động viên Boxing của quốc gia, hẳn kiếm tiền bằng cái nghề này và cũng đã từng làm huấn luyện viên cho rất nhiều câu lạc bộ Boxing nổi tiếng trên cả nước nhưng tiền vẫn chỉ đủ sống cùng lắm là dư ra vài đồng.

Cách đây nửa năm hẳn được phu nhân nhà này mời về làm huấn luyện viên riêng cho cậu quý tử nhà họ với mức lương hai mươi ngàn một tháng. Rất là hậu hĩnh, một người bình thường đi làm một tháng mức lương trung bình của họ cũng chỉ có bốn năm ngàn một tháng. Mà mức lương hẳn được trả lên đến hai mươi ngàn là rất cao.

Làm ở đây được nửa năm hẳn tích góp được khá khá số tiền, nếu như tháng trận này hay làm đối phương phạm luật thôi là hẳn cũng đủ sống sung túc cả đời còn lại rồi.

Dường như bị tiền làm mù con mắt ngay lập tức hẳn không suy nghĩ gì nhiều mà gật đầu.

“Được!”

Thu Phong cười đều một cái rồi quay sang đá đít thằng em mình đang ngồi thờ dốt ở dưới chân:

“Tháo bao tay ra đưa anh, rồi rồi... Một cái thôi. Rồi xuống dưới đứng đi!”

Thu Phong kêu Thiên Long đưa cho anh một cái bao tay xong đuổi nó xuống võ đài. Cảm thấy khó hiểu tại sao anh mình lại sử dụng một cái bao tay thì lúc này Thu Phong lại lên tiếng với huấn luyện viên của cậu:

“Tôi dùng một tay không sao chứ? Yên tâm không dùng tay kia làm anh bị thương đâu, nếu có thì tôi sai luật anh vẫn được nhận một triệu Xent!”

Mới đầu kẻ mang găng tay xanh tính nói gì đó nhưng lại bị câu nói tiếp theo của Thu Phong làm cho im bật, bây giờ trong đầu hẳn chỉ nghĩ đến tiền tiền và tiền ngoài ra không còn gì nữa.

“Vậy bắt đầu được chưa?”

Thu Phong nhỏ nhẹ nói một câu với kẻ trước mặt, thấy vậy hẳn liền nói:

“Vậy còn trọng tài?”

Thu Phong lắc đầu:

“Không cần thiết! Anh là người rõ luật ở đây hơn ai hết, và sau trận này nếu anh nói sai một từ về luật tôi tin tưởng anh sẽ khá là mệt đấy!”

Ban đầu kẻ mang găng tay xanh suy tính sẽ cố tình bắt lỗi Thu Phong sẽ được tiền nhưng sau đó lại thôi, là vận động viên chuyên nghiệp, hẳn có hàng tá cách làm đối phương phạm luật một cách đường đường chính chính. Sống bởi cái nghề này gần hai mươi năm nên hẳn rất tin về nó và tuổi hẳn năm nay cũng tầm ba mươi.

“Nhờ hô bắt đầu nha Long!”

“Dạ!”

Lúc này trên sàn đấu Thu Phong đứng người thẳng tắp một tay đeo găng đưa lên trước, là tay tay. Thậm chí Thu Phong không thèm sửa dụng tay thuận của mình là tay phải đủ thấy anh khinh thường đối thủ trước mắt đến thế nào.

Thấy Thu Phong chẳng có gì gọi là thế đứng của một dân Boxing từ chân cho đến tay, kẻ áo xanh liền cười thầm khinh bỉ một tiếng, coi như lần này hẳn lấy tiền được từ mấy tay ăn chơi ngu học rồi.

“Bắt đầu!!!”

Thiên Long thấy hai người đã vào thủ thế bắt ngờ hô lên một tiếng.

Tiếng vang chưa dứt thì kẻ áo xanh đã lao lên tấn công Thu Phong.

Một quả đấm móc ngang thái dương Thu Phong rít gió mà tới, ít nhất là tuyền thủ quốc gia tên này cũng không phải chỉ có cái danh mà vẫn có thực lực. Tuy nhiên đòn của hắn lại rơi vào không khí. Thu Phong chỉ cần gấp nhẹ đầu xuống rồi ngược đầu lên đã né được một đấm của hắn.

Chưa dừng lại ở đó, hắn cũng không nghĩ rằng đòn một đòn sẽ hạ được một kẻ mạnh mẽ ném thẳng một triệu nếu thua hay phạm luật.

Đón tiếp Thu Phong lúc này là hơn mười đấm liên tiếp từ hai tay trong chưa đến hai giây.

Hắn đã dùng hết mười phần thực lực để đấu với Thu Phong, không hề có ý định nương tay gì ở đây. Tưởng này sau đòn này Thu Phong ít nhất cũng dính được vài ba đấm.

Nhưng không anh ta né hết, chỉ duy nhất một đấm sát mặt do không kịp Thu Phong bị sượt ngang qua má một miếng. Đúng lúc này Thu Phong nở một nụ cười và thì thào rằng:

“Không tệ!”

Tên mang găng tay xanh tức mình lại lao lên đấm liên hoàn về phía Thu Phong.

Một hiện tượng không thể tin vào mắt mình dưới sự chứng kiến của Nhất Phương và cả Minh Quân, nhất là đối với Thiên Long một người anh chưa bao giờ đánh nhau trước mặt nó đang né đòn đánh liên hoàn cực kì nhanh của đối phương.

Mười giây trôi qua gần một trăm cú đấm được tung ra nhưng không hề có một cái nào đụng được vào mặt ngay người Thu Phong. Đúng một giây tiếp theo:

“Binhhhhhhhhh...”

Trong vô vàn liên hoàn đấm của đối phương, Thu Phong chuẩn xác dùng tay trái đấm thẳng một phát trúng chuẩn xác giữa sống mũi kẻ mang găng tay xanh.

Linh trọn một đấm bảy phần lực của Thu Phong đầu tên kia gần như gấp ngược ra đằng sau, lực đạo từ đòn đấm mạnh đến nỗi khiến hắn văng ra một quãng ngắn.

Lăn ngã xuống đất hắn liền bất tỉnh, máu từ mũi hắn ọc ra từ lúc nào không hay chảy đầy cả sàn. Thấy vậy Nhất Phương liền liếc mắt nhìn sang hai tên hộ vệ.

Biết ý ông chủ hai hộ vệ liền chạy lên khiêng xác tên kia xuống. Khiêng ra tới ngoài cổng, Thiện Nhân một trong hai hộ vệ nói vào trong bộ đàm:

“Tới phòng tập của nhị thiếu gia nhanh lên!”

Sau đó Thiện Nhân cùng Đình Thu chạy vào hỏi ý Nhất Phương:

“Lão gia!”

“Lôi ra đập một trận, theo dõi một năm nó dám mạnh động thì giết!”

“Dạ!”

Căn bản Nhất Phương cũng không quan tâm tên này sống chết ra sao, cũng là người thân có võ đạo tạo cũng rất khó, và lại ở đây cũng có một đại tướng quân đội không thể không nể mặt mà giết người mang lại lợi ích quốc gia về thể vận hội như tên kia được.

Sợ rằng về sau tên này ra khỏi đây sẽ đi bêu rêu, nên phòng ngừa chuyện đó Nhất Phương mới có dặn dò như trên.

Giải quyết xong thằng ngu không biết trời cao đất dày kia thì cuộc chiến của Thu Phong với Đình Thu cũng tới hồi bắt đầu!

Chương 96: Kinh khủng !!

“Hãy cẩn thận thừa đại thiếu gia!”

“Hết sức đi!”

Trên võ đài Đình Thu đứng đối diện trước mặt Thu Phong với thủ thế tay trái để trước mặt tay phải nắm lại thẳng quyền đặt ngang bụng, hai chân hấn một chân trước một chân sau miệng buông lời nhắc nhở Thu Phong.

Mặc dù là một dị năng giả nhưng trước khi thức tỉnh sức mạnh dị năng Đình Thu đã từng là một lính đánh thuê với kỹ năng như một cường giả đỉnh cấp thế giới một địch trăm. Hiện tại Đình Thu suy nghĩ không cần dùng đến dị năng hẳn cũng có thể đánh thắng thiếu gia nhà mình một cách dễ dàng.

“Trận đấu ... BẮT ĐẦU!!!”

Phía dưới võ đài Thiên Long hô to lên một tiếng. Tuy nhiên sau lệnh hô Thu Phong và Đình Thu vẫn cứ đứng đó tương mắt nhìn nhau.

Phong cách đánh nhau xưa giờ của Thu Phong thường luôn để đối phương tấn công trước, từ đó anh phân tích thế đánh của đối phương một cách nhanh nhất.

Về phần Đình Thu vốn muốn để thiếu gia nhà mình ra tay trước, hẳn nghĩ có thể sẽ nhường Thu Phong mấy chiêu để Thu Phong có chút mặt mũi rồi mới đánh bại.

... Một phút trôi qua Thu Phong vẫn cứ đứng im tại đây, trên mặt anh mang theo một nụ cười tự tin. Nụ cười ấy khiến Đình Thu cảm giác như Thu Phong đang là kẻ chiến thắng trận chiến này.

“Nếu thiếu gia khách khí như vậy thì hãy để tôi đây đánh trước ...”

Đình Thu bỗng hô lên một tiếng rồi bất chợt lao lên tấn công Thu Phong.

Lúc này khoảng cách của hai người là khoảng bốn mét nhưng chỉ cần nửa giây Đình Thu đã xuất hiện đâm một quyền trước mặt Thu Phong.

Trong nửa giây trước, đầu óc Thu Phong hoạt động max công suất, chỉ cần từ thế đứng, xuất phát, lao tới, cử động tay, cơ bắp mắt. Trong vòng nửa giây ấy Thu Phong nhìn bao quát và tưởng tượng ra vô số đòn đánh kế tiếp của Đình Thu.

Một đám nhanh như chớp nện thẳng mặt Thu Phong.

“Vụt ...”

Ngay tức thì Thu Phong hơi cúi người nghiêng qua một bên né tránh, chưa dừng tại đó một cú đâm móc bằng tay khác đang hướng từ dưới lên trên nhằm vào nơi cầm Thu Phong vừa né qua.

Hiển nhiên vài khắc trước đó Thu Phong cũng đã thấy cánh tay này chuẩn bị làm gì nên không hề khó khăn Thu Phong dùng tay trái bắt chính xác nắm đám đó lại. Cùng thời gian đó Thu Phong quay người trở móc một cú vào bả vai Đình Thu.

“Cốp!!!”

Xương cùi chỏ của Thu Phong chạm vào xương quai xanh của Đình Thu vang lên một tiếng vang nghe rất là đau đớn.

Bản vệ độ cứng của xương, trước đó xương của Thu Phong đã cực kì cứng cáp, có thể tay không đâm bể tường còn về sau Thu Phong bị thương lạc qua thế giới song song này xương lẫn da thịt cơ bắp của anh được tái tạo lại một lần nữa. Xương không gãy được gia cố canxi cực kì cứng cáp, da thịt bị nát được tái tạo lại cho cực kì rắn chắc. Hiển nhiên bản vệ sức chịu đựng của Thu Phong bây giờ hơn hẳn lúc trước gấp mấy lần.

Sau tiếng vang kẻ đau đớn hơn chắc chắn là Đình Thu. Không dừng lại ở đó, chân Thu Phong không biết từ lúc nào đã đặt ra phía sau chân Đình Thu, tuy nhiên anh lại bồi thêm một cú chỏ nữa vào má phải Đình Thu.

Là một dị năng cấp cao tuy bị bất ngờ nhưng đòn tiếp theo của Thu Phong bị Đình Thu bắt được, dù vậy do quá gấp gáp mà lực đạo Thu Phong mơ hồ còn lớn hơn Đình Thu nên dù đỡ được Đình Thu vẫn lĩnh hơn bảy mươi phần trăm lực đạo từ đòn trở của Thu Phong.

Đầu Đình Thu bị Thu Phong đánh bật nghiêng sang một bên, khi hẳn chưa kịp làm gì thì không biết từ đâu ra bàn tay to lớn của Thu Phong xộc ra chụp

thăng vào mặt hắn. Dùng lực Thu Phong ấn mặt Đình Thu ra phía sau.

Lúc này Đình Thu mới cảm giác được không biết từ khi nào chân Thu Phong đã đặt phía sau hắn. Vương chân sau của Thu Phong, Đình Thu bị nhấn thẳng mặt xuống sàn mà ngã ra.

“ RẦmmmmmmmm! “

Lúc này cả người của Đình Thu bị đập mạnh xuống sàn đầu, riêng đầu của Đình Thu bị Thu Phong ấn xuống lưng cả sàn.

“ Cọt kẹt cọt kẹt ... “

Một giây sau sàn đầu vẫn còn rung động kêu lên cọt kẹt do những lò xo ở dưới đáy sàn đã bị Thu Phong làm cho mất lực đàn hồi.

Đột cho sàn đầu ngừng rung động hẳn từ từ Thu Phong đứng lên một cách tiêu sái.

Lúc này toàn phòng tập ai ai cũng ngạc nhiên nhất là Thiên Long em trai của anh, miệng của nó bây giờ không thể nào ngậm vô được.

Tuy nhiên Thu Phong lại không cho đây là sự chiến thắng bởi anh thấy Đình Thu vừa rồi quá chủ quan khi đánh với anh, mà bản tính Thu Phong đối với anh khinh thường anh thì anh nhất quyết không nương nạy.

Thu Phong hiện tại đang nhìn vào bàn tay mình bóp bóp nắm nắm vài cái song tự hỏi trong suy nghĩ:

“ Hình như lực của mình mạnh hơn lúc trước? Chuyện gì xảy ra vậy? “

Sau đó anh lại nhìn qua Đình Thu thấy hắn ta vẫn nằm bất động ở đấy không động vậy. Cuối cùng Thu Phong bèn đi tới tính kéo Đình Thu lên thì bỗng vang lên tiếng “ Cọt kẹt! “ Cực kì nhẹ nhàng, bản thân tai Thu Phong cực kì thính. Nhìn kĩ sẽ thấy lúc này đôi tai của Thu Phong giật giật nhẹ hai cái.

Thay vì theo suy nghĩ anh sẽ tiến tới kéo Đình Thu dậy thì anh lại nhảy bật một phát ra khỏi sàn, đúng lúc ấy một tiếng động kinh thiên vang lên:

“ RẦm ... ầm ầm ...! “

Bất ngờ sàn đầu bị nổ ra hàng trăm mảnh, cộng thêm gió nổi lên như bão, trên tường lúc này xuất hiện những rãnh sâu sắc bén. Nếu nhìn kĩ ta sẽ thấy những ngọn gió hình lưỡi đao đang bay loạn xạ ngẫu với những tiếng rít gió kinh hồn.

Lúc này Thiên Nhân hộ vệ dị năng lưỡi đao đã đứng sẵn trước mặt ba người nt, Minh Quân và Thiên Long hòng bảo vệ họ khỏi những lưỡi gió sắc bén.

“ Không cần đâu ... “

Nhất Phụng từ phía sau lên tiếng nói với Thiên Nhân, sau đó ông vịn đồng hồ trên tay khiến một tầng sóng âm xuất hiện ra bao bọc xung quanh bốn người.

Đúng lúc này có vài đường gió trong suốt bắn tới vị trí của nhóm người Nhất Phụng “ Kong ... kong ... kong ... “ Vài tiếng vang vang lên, hiển nhiên những luồng gió này không thể nào xâm nhập vào được phạm vi của tầng sóng âm bao bọc xung quanh họ.

Lúc này Thu Phong bị gió thổi cho bay dính cả vào một góc tường, nhưng may mắn thay không có một tia gió sắc bén nào bay về phía Thu Phong.

Một hồi khoảng ba mươi giây sau gió to ngừng thổi, thay vào đó là những luồng gió nhẹ nhàng vang lên bên tai Thu Phong. Hiện tại Thu Phong đang đứng nhìn vào một con người ... đang bay ...

“ Cái quái gì vậy? “

Thu Phong trầm mặc một câu trong đầu, nếu anh không nhầm thì bản thân anh đang thấy một bóng người đang lơ lửng trên không mà không cần bất cứ một sợi giây hay thiết bị gì cả.

“ Lão qua, nguy rồi thằng Thu nó mất kiểm soát rồi. Thiếu gia sẽ gặp nguy mất!! “

Thiên Nhân nói lên trong lo lắng. Là bạn đồng hành cùng bảo vệ ông chủ gần mười năm trời nên Thiên Nhân rất rõ Đình Thu như thế nào.

Đình Thu có một đặc điểm cực kì bất ổn là khi hắn bị bất tỉnh hay nói nôm na là bị đánh bại thì một con người khác không kim chế được cảm xúc trong hắn sẽ tuôn ra ngoài. Khi như vậy sức mạnh của Đình Thu đạt đến cấp bốn dị năng đỉnh phong. Và hoàn toàn mất kiểm soát.

Nhưng lời nói không theo kịp hành động, khi Thiên Nhân tính chạy ra can ngăn Đình Thu lại thì lúc này hắn đã không thấy bóng dáng Đình Thu đâu hết.

Lo sợ Thiên Nhân quay sang hướng của Thu Phong thì thấy Đình Thu từ lúc nào đã đứng sau lưng Thu Phong.

Về phần Thu Phong lúc này anh hoàn toàn không hề hay biết Đình Thu đứng sau mình, anh chỉ biết cái người đang bay trước mặt anh bỗng nhiên biến mất không thấy đâu nữa.

Đình Thu đưa tay lên bọc quanh cánh tay của hắn là vô số lưỡi gió vô hình sắc còn hơn cả dao, đúng lúc này hắn định đưa tay chặt xuống người Thu Phong thì bất ngờ Thiện Nhân từ phía xa hô tới:

“Thiếu gia cẩn thận...”

“Xoẹt...”

Nghe tiếng hô của Thiện Nhân, da đầu Thu Phong trở nên tê dại. Không cần biết là gì hiện tại Thu Phong đang cảm thấy nguy hiểm, bằng cách nhanh nhất Thu Phong đập mạnh xuống sàn lao lên phía trước.

Đòn chặt xuống của Đình Thu rơi vào khoảng không, nhưng chưa dừng lại ở đó khi Thu Phong vừa quay đầu lại thấy gương mặt Đình Thu xuất hiện ngay vị trí anh vừa mới đứng.

“Toác...”

Tiếng sàn nứt toang ra vang lên dồn dập, lúc này Thu Phong chưa kịp thấy phía dưới sàn nhà đang nứt ra một cách bén nhọn.

Là kiếm khí...

Tuy đòn đánh của Đình Thu rơi vào khoảng không nhưng dị năng gió của hắn cho phép đòn đánh xa hơn bất cứ vũ khí cận chiến nào, nếu nhìn kĩ sẽ thấy ngọn gió mang hình lưỡi đao đang bổ xuống đầu Thu Phong.

Phát hiện điều đó Thiện Nhân nhanh như chớp xuất hiện trước mặt Thu Phong hô lên:

“Thiếu gia coi chừng...”

“Keng...!”

Vừa rồi nhanh như cắt Thiện Nhân xuất hiện trước mặt Thu Phong, một tay hóa thành đao đỡ lấy kiếm khí của Đình Thu, một tay đẩy Thu Phong sang một bên để tránh khi lỡ không đỡ được đòn cho Thu Phong.

Lúc này Thu Phong quay sang nhìn Thiện Nhân, đầu anh bắt đầu sôi lên, vô số những suy nghĩ khó hiểu trong đầu hiện ra. Thu Phong đứng đó như trời trồng không hề nhúc nhích vì ngạc nhiên.

Đình Thu bên kia nổi điên vì một đòn thất bại, hắn ta trực tiếp bỏ qua Thiện Nhân mà lao thẳng tới trước mặt Thu Phong trong tích tắc cánh tay Đình Thu chặt xuống cổ Thu Phong còn cách một gang tay thì một tiếng nổ vang lên:

“Dừng lại!”

Cho dù là Thiện Nhân lúc này cũng không thể ngăn cản Đình Thu nhưng chỉ một tiếng nói vừa rồi Đình Thu bỗng chốc dừng tay lại sát ngay cổ Thu Phong.

Đình Thu liếc con mắt đỏ ngầu quay sang nhìn người vừa hô lên.

Là Nhất Phương, đúng chính là ông ta, ông chủ của Đình Thu. Thấy ông chủ mình Đình Thu bỗng khó hiểu nói:

“Tại sao?”

“Nhìn kĩ lại coi đó là ai?”

Con mắt đỏ ngầu của Đình Thu sau khi nghe lời đó của Nhất Phương liền quay sang nhìn sát vào mặt Thu Phong. Lúc này miệng hắn lẩm bẩm ba chữ:

“Đại thiếu gia...?”

Lúc này cái đầu lạnh của Thu Phong vẫn chưa trở về, bản thân anh cũng khó hiểu quay sang nhìn Đình Thu.

Thấy vậy Nhất Phương đi tới vỗ lên vai Đình Thu nói:

“Trở về đi!”

Nhất Phương vừa dứt câu bỗng hai con mắt đỏ ngầu của Đình Thu trở lại bình thường, sau đó hắn ta trực tiếp ngất lịm ngã xuống. Thấy vậy Thiện Nhân vội chạy lại đỡ lấy Đình Thu.

Nhìn thấy con trai còn trong vẻ bàng hoàng Nhất Phương liền nói một câu:

“Con rất mạnh, đi theo ba, có một vài điều ba muốn nói với con.”

Nói xong Nhất Phương quay người đi trước, theo đó Thiện Nhân cũng dìu Đình Thu mà đi.

Trong phòng tập bây giờ còn lại mỗi Thiên Long và Thu Phong, sẽ rất dễ thấy nếu như ta để ý tới áo của Thu Phong lúc này hoàn toàn ướt đầm.

Lần thứ hai, chính xác lần thứ hai trong đời Thu Phong cảm thấy bất lực như thế này.

Lấy lại bình tĩnh Thu Phong siết chặt hai quả đấm lại với nhau, sau đó anh cũng quay người đi.

Còn lại Thiên Long quay sang nhìn đồng hoang tàn của phòng tập mình liền than một tiếng:

“Lại phải xây lại chập nữa ... “

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Chiến đấu xảy ra ở cao nguyên tuyết !!!

- Năm 2184, tháng 1, ngày 28, Tết âm lịch.

“Lão gia! Ngài nên trở về đi thôi, tuyết bắt đầu rơi dày hơn rồi. “

“Qua đoạn này là tới nơi ở của hân! “

Trong một ngọn núi cao nguyên phủ trắng bởi tuyết. Nơi đó có khoảng mười người mặc những chiếc áo khoác đen lông thú để chống lại cái lạnh của thời tiết này. Trong số mười người ấy, kẻ dẫn đầu là một người không mấy xa lạ – Nhất Phụng.

Đi bên cạnh Nhất Phụng kẻ vừa nói chuyện là một gương mặt khá là quen thuộc nhưng lại có vài phần trẻ trung – Thiện Nhân. Hiện tại cách với thực tại mười năm, Thiện Nhân lúc này cũng chỉ hai mươi mấy tuổi.

Lần này hân đi theo ông chủ của mình tức Nhất Phụng đến vùng núi này để gặp một người, trên tay hân lúc này cũng cầm theo một chiếc hộp vuông được gói kĩ lại bằng vải.

Đoàn những người đi theo Nhất Phụng tất cả đều là hộ vệ của ông, họ đi theo mục đích nhằm bảo đảm an toàn cho Nhất Phụng.

.....

Tầm nửa tiếng sau trận mưa tuyết rơi dày đặc, gió nổi càng ngày càng mạnh nguy cơ sắp xảy ra bão tuyết.

“Lão gia về đi thôi, tình hình như thế này không mấy khả quan nguy cơ sẽ xảy ra bão tuyết. Vả lại hôm nay cũng là sinh nhật của nhị thiếu gia nữa, ngài cũng nên đi về thôi! “

Đi được một đoạn dài cảm thấy thời tiết không ổn, trong tình trạng này nếu có ai muốn ám sát Nhất Phụng sẽ rất khó phòng bị nên Thiện Nhân lấy lý do để Nhất Phụng trở về nhằm bảo vệ sự an toàn của ông ta.

Tuy nhiên Nhất Phụng không trả lời mà móc từ bên trong áo khoác ra một điều xì gà màu nâu, thấy vậy Thiện Nhân liền chạy lại dùng zippo mồi lửa cho ông. Có lẽ do trời lạnh nên mất vài giây Nhất Phụng mới mồi được thuốc.

Kéo một hơi dài, vị thuốc khiến đầu óc Nhất Phụng tê tê lên đôi chút. Thở một làn khói dày đặc trong phổi ra Nhất Phụng mới thì thào nói:

“Hôm nay nhất định phải gặp được kẻ đó, nếu không công sức ta bỏ ra đổ sông đổ biển! “

Nói xong Nhất Phụng tiếp tục tiến lên phía trước.

Càng đi trời càng lúc nổi gió càng mạnh, đừng nói một người chỉ có thân thể bình thường như Nhất Phụng mà đến ngay cả Thiện Nhân một dị năng giả đỉnh cấp cũng cảm thấy ăn không tiêu với cái thời tiết chết tiệt này.

Tầm mười lăm phút sau giông gió nổi lên đầy trời, tuyết bắt đầu bay mù mịt cả lên. Cảm thấy không ổn nhóm hộ vệ của Nhất Phụng lúc này đã bao bọc ông vào chính giữa, tạo thành một vòng tròn mà đi tiếp.

“Lão gia, thời tiết này không như bình thường. Chẳng lẽ.... “

Những luồng gió cực kì mạnh này khiến người ta không thể nói chuyện bình thường được. Như Thiện Nhân phải hét lên cực kì to Nhất Phụng đứng bên cạnh mới có thể nghe thấy nếu không chỉ toàn nghe tiếng gió ù ù bên tai.

Nghe Thiện Nhân nói Nhất Phương gật đầu:

“ Ngay phía trước rồi, tình hình không chỉ riêng chúng ta có mặt ở đây đâu, kêu mọi người cảnh giác! “

Nhận lời cảnh báo của Nhất Phương, Thiện Nhân liền ra hiệu cho nhóm thuộc cấp của mình.

Được lệnh nhóm người kia ngay lập tức lấy những khẩu súng trường, súng lục, đủ các loại ra từ sau lưng cầm lên tay. Lúc này bọn họ có thể sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào bất cứ với ai.

“ Pằng pằng pằng ... Đùng ... “

“ Chúng mày rút hết khỏi đây cho taooooooooo.... Vũ... Xoẹt xoẹt xoẹt... “

“ A a a a a a a a a a. “

Đi được một chút nhóm người Nhất Phương bỗng nghe tiếng súng vang lên rầm trời, tiếng boom nổ, tiếng la hét và lớn hơn hét là gió lúc này mạnh như muốn thổi thay người khác.

Một lát sau xuất hiện trước tầm mắt của Nhất Phương là hàng chục người đang vây đánh một người, phía sau người đó có một căn nhà bằng gỗ đã bị thiêu rụi đến không còn là nhà.

Hàng chục người cầm súng bắn vào một người thậm chí còn ném cả boom nhưng có một điều kì lạ ở đây là rất nhiều người bắn nhưng hầu như mỗi một viên đạn đều lệch đi cái tâm của nó không bao giờ bắn trúng được kẻ ấy.

Không chỉ riêng người bình thường mà thậm chí ở đây có tới hai dị năng giả, một kẻ sử dụng lửa đang liên tục đẩy những tia lửa to như gốc cây vào người đáng thương kia. Còn một tên người không ra người vật không ra vật. Kẻ đó cũng là một dị năng nhưng là dị năng hóa thú, hiện thân của hắn là một con sói đầy lông lá đang bật qua bật lại nhe răng múa vuốt.

Còn người bị tấn công chắc hắn cũng là một dị năng không hề tầm thường, bởi bây giờ hắn đang đứng lơ lửng trên không với hàng tầng tầng gió lốc trợn theo tuyệt xoay vòng quanh hắn.

Thấy vậy Nhất Phương liền quay sang nhìn Thiện Nhân đang đứng nhìn ở đây:

“ Đứng đây làm gì nữa sang giúp hắn đi! “

“ Nhưng còn lão gia thì sao? “

“ Máy thăng này đủ sức bảo vệ tao rồi, qua đó giúp hắn đi, nhanh đi còn về! “

Quyết tâm tới nơi này nhưng giọng điệu của Nhất Phương lại chẳng mấy quan tâm đến chuyện này khiến Thiện Nhân cũng cảm thấy vừa khó hiểu vừa bức bối, tại sao hắn lại đi giúp một kẻ không quen biết. Mặc dù khó chịu nhưng Thiện Nhân cũng nén lại không dám nói ra.

....

Vòng ra đằng sau nhóm người đang tấn công kẻ đang bay kia, Thiện Nhân đứng đó mà không một ai biết. Hắn hít một hơi sâu sau đó hét to lên:

“ Anh bạn!!!! “

Tiếng hét của Thiện Nhân to đến nỗi khiến lồng ngực của người ta cũng rung lên một đập, kẻ gây chú ý được chú ý tới. Không chỉ tên đang bay lơ lửng kia nhìn sang hắn một kẻ mặc đồ đen từ trên xuống dưới mà còn cả những kẻ tấn công hắn cũng dừng lại quay sang nhìn Thiện Nhân.

Không quan tâm đến những kẻ nhìn chăm chăm vào mình Thiện Nhân chỉ nhìn duy nhất kẻ đang bay lơ lửng kia.

Nhìn kỹ Thiện Nhân mới thấy hai con mắt của hắn lúc này đỏ ngầu lên, ngoại tử trông đen chính giữa thì xung quanh mắt hắn chỉ còn một màu đỏ. Và khi nhìn xuống phía dưới chân hắn Thiện Nhân mới thấy hàng chục người mặc đồ khác nhau đang nằm đó với vô số vũng máu chảy ra nhuộm đỏ và màu trắng của tuyết.

Có kẻ kêu mình tưởng là kẻ thù tên bay lơ lửng trên không kia vẫn im lặng không đáp trả.

Thấy vậy Thiện Nhân liền hét lên tiếp:

“ Tôi tới đây để giúp anh.... “

Vừa dứt lời Thiện Nhân biến mất trước mặt bao nhiêu người, kèm theo hiệu ứng biến mất của Thiện Nhân là vô số con người gục xuống:

“ Hự... Hự... Pằng... pằng pằng pằng... “

Chưa đến mười giây bóng dáng Thiện Nhân xuất hiện một lần nữa với toàn thân đầy máu, hai cánh tay của hắn đã hóa thành hai thanh đao sắc bén từ lúc

nào.

“ Tách tách tách.... “

Những giọt máu đọng lại trên thanh đao của Thiện Nhân đang rơi từng giọt từng giọt xuống dưới đất, đáng sợ đáng sợ đến kinh ngạc.

Không biết tại sao nhưng lúc này gió đã ngừng hẳn, tên bay lơ lửng kia cũng đã đáp xuống dưới đất. Trừ nhóm người Nhất Phương ra thì bây giờ chỉ còn ba người còn sống, hai kẻ dị năng kia và kẻ Thiện Nhân vừa nói chuyện lúc này.

Không còn gió, không còn tiếng súng lẫn tiếng la hét. Bây giờ yên tĩnh đến nỗi chỉ một hơi thở mạnh của người khác cũng khiến người ta nghe thấy rõ ràng.

“ Mà là thằng nào? “

Một giọng nói trầm trầm phát ra từ tên dị năng sử dụng lửa.

“ Grừ... “

Kèm theo đó là tiếng gầm gừ của con sói hình người.

Không quan tâm đến câu hỏi của tên kia, Thiện Nhân vẫn cứ nhìn tên phía sau nói:

“ Ông chủ của tôi muốn có món quà cho anh, nhưng trước tiên phải dọn dẹp lũ ruồi bọ này cái đã... “

Nói xong không để cho kẻ dị năng của vớ dị năng hóa thú kịp phản ứng Thiện Nhân thoáng chốc biến mất xuất hiện trước mặt tên người sói chặt ngang một đao ngay cổ hắn.

“ Keng... “

Phản xạ của loài sói không phải là tầm thường, mặc dù không bắt kịp tốc độ của Thiện Nhân nhưng tên người sói kia vẫn đưa kịp móng vuốt lên chặn được đòn của rồi của Thiện Nhân. Nhưng chưa kịp gầm gừ tiếng chó nào thì xuất hiện trước mặt tên người sói là hai bàn chân của Thiện Nhân.

“ Bốp! “

Vang lên một tiếng ai oán, gương mặt đầu chó của người sói bị Thiện Nhân đập một cái như muốn lõm vào trong.

Tên người sói văng ra một quãng xa, Thiện Nhân tung người đòn vừa rồi liền rút xuống. Bất chợt một ngọn lửa nóng hổi bay về phía hắn.

Không đỡ không né, Thiện Nhân cầm hai thanh đao sâu vào trong tuyết chạm tới lòng đất “ Phập phập! “ Lấy hai thanh đao và cũng là tay mình làm điểm tựa, Thiện Nhân đẩy người một cái bắn nhanh như thiểm điện về phía ngọn lửa.

Khi gần tiếp xúc với ngọn lửa Thiện Nhân vung đao chém đôi ngọn lửa ra làm hai, một điều mà rất khó để làm được.

Hành động tách đôi ngọn lửa của Thiện Nhân khiến tên dị năng lửa ngỡ ngàng, chưa kịp phản ứng gì thì Thiện Nhân kẻ tách đôi ngọn xuất hiện trước mặt hắn vung đao chặt ngang cổ.

“ Phập.... “

“ Tạch! “

Vừa rồi Thiện Nhân vừa xuất hiện vung đao về hắn, khiến hắn phản xạ không kịp chỉ biết đưa tay lên đỡ. Kết quả một phần cánh tay của hắn bị Thiện Nhân chém đứt ra rơi xuống đất nhuộm đỏ cả tuyết dưới chân.

“ Chó má!!! “

Tên dị năng lửa chửi tục một câu.

Lúc này Thiện Nhân liền đứng đó chăm chọc nói:

“ Có rất nhiều lý do để mày bị vậy, mày biết tại sao không? “

“ Tại sao? “

“ Một trong số đó... “

Nói tới đây bỗng Thiện Nhân biến mất lần nữa trước mặt kẻ dị năng lửa. Thiện Nhân xuất hiện ra phía sau lưng hắn mà hắn không hề hay biết, bỗng hắn cảm giác có người đứng sau định quay đầu lại thì nghe thấy lời nói:

“ Tại vì mày ngu! “

Vừa nói Thiện Nhân vừa vung đao chặt về phía dị năng lửa.

“ Konggg!!! “ bỗng một âm thanh va chạm vang lên.

Tên người sói không biết xuất hiện từ lúc này với gương mặt đầy máu me dùng bàn tay chó với móng vuốt ấy chụp lấy thanh đao của Thiện Nhân lại.

Bị cản, Thiện Nhân nổi giận dùng tay đao còn lại chém về phía tên người sói. Một lần nữa tên người sói đưa tay ra chụp lấy thanh đao của Thiện Nhân. Máu từ hai bàn tay tên người sói rơi xuống.

Bằng chất giọng khó nghe tên người sói gào lên:

“ Chạy đi, mình không phải đối thủ đâu. Nhanh đi tao cản nó lại... Grừ... “

Vừa nói với đồng bạn của mình người sói vừa quay qua gầm gừ với Thiện Nhân, những giọt nước dãi trên miệng chó của hắn chảy tòn tẽn xuống dưới đất khiến Thiện Nhân cảm thấy phát ốm nói:

“ Tao tưởng thằng con chó không có thật, nhưng giờ tao tin rồi! “

Đá đều một câu Thiện Nhân liền tung người co hai chân lên đập lên ngực tên người sói:

“ Phăng! “ một tiếng Thiện Nhân đập người tên sói ra.

Tuy nhiên Thiện Nhân lại không tấn công hắn và quay qua tấn công tên dị năng lửa, bởi anh muốn kết thúc xong tên này mới quay qua tên người sói.

“ Chạy đi!!! Gào ... “

Một lần nữa Thiện Nhân vung đao về phía tên người lửa thì lại bị tên người sói lao tới ôm chặt lấy. Dù bị thương lực siết của tên người sói không hề yếu, khiến Thiện Nhân cũng có đôi chút khó thở. Tên người lửa thấy vậy cũng không dám nói nhiều mà cầm đầu chạy trong đau đớn.

Biết không thể giết được tên kia Thiện Nhân liền nói:

“ Mày đã muốn chết tới thế thì tao ban phước cho mày! “

Nói xong tay đao của Thiện Nhân hóa lại thành bình thường, sau đó Thiện Nhân vòng tay ra đặt bàn tay anh ngay trước bụng tên người sói.

“ Phập!! “

Từ bình thường tay Thiện Nhân hóa thành đao dài ra đâm xuyên bụng tên người sói.

“ Gào!!! “

Hồng lên một tiếng đau đớn, tên người sói vẫn không buông Thiện Nhân ra, thậm chí còn siết chặt hơn.

Trong không gian hạn hẹp, một lần nữa Thiện Nhân hóa tay mình về bình thường rồi lại đặt sang chỗ khác cho tay hóa thành đao. Cứ như vậy bốn năm lần khiến trên người tên người sói xuất hiện bốn năm lỗ máu, nhưng hiển nhiên hắn không chịu buông thả Thiện Nhân ra.

Về tên người lửa khi hắn vừa chạy được một đoạn thấy đồng bạn của mình vì mình mà sắp phải hy sinh, lòng hắn đấu tranh muốn ở lại. Khi đang chậm chùng thì:

“ Đoàng đoàng đoàng...!!! “

Ba phát đạn liên tục vang lên.

Cơ thể tên người lửa xuất hiện thêm ba lỗ máu từ đầu cho tới bụng. Chết!. Trước khi ngã xuống hắn chỉ kịp quay sang nhìn người đã bắn mình là ai và kẻ đó lại là Nhất Phương.

“ Grừ ~~~~~... “

“ Tại sao... “

Tên người sói gừ nhẹ một tiếng, than thở rồi gục xuống. Hắn tự động buông Thiện Nhân ra mà ngã xuống.

Nhìn tên người sói ngã xuống trong vũng máu nhuộm đỏ cả tuyết, Thiện Nhân chứng kiến hắn đang thở những hơi thở cuối cùng của đời mình.

Từ từ tên người sói hóa lại thành người, một vẻ mặt đại trà không làm Thiện Nhân nhớ tới. “ Phập! “ một tiếng Thiện Nhân chặt đứt đầu tên người sói!

Chương 98: Đình Thu !

Trên một ngọn núi cao nguyên phủ trắng tuyết. Nơi đó có hàng chục cho tới cả trăm người chết, máu chảy, nhuộm đỏ một vùng.

Duy nhất chỉ còn hơn mười người còn sống trong số đó.

“ Phụt! “

Một ngọn lửa hiện ra trong màn đêm. Tuyết tuy đã ngừng rơi nhưng mây vẫn che mắt mặt trăng, thế nên đối với người bình thường rất khó để nhìn nhưng với những kẻ trang bị đầy đủ kính áp tròng hồng ngoại thì khác. Dù trong đêm họ vẫn có thể nhìn rõ như ban ngày.

Về những kẻ dị năng thì không cần cái thứ vương vius đó.

Một lần nữa Nhất Phuong châm điều xì gà lên đi về phía tên dị năng còn sót lại.

Lúc này Thiện Nhân cũng đã hóa hai tay lại bình thường mà đi đến bên cạnh Nhất Phuong.

Kẻ bay lơ lửng kia được cho là một tên dị năng cực kì mạnh, hắc khoác trên người bộ áo thun trắng phong phanh trong cái thời tiết lạnh tới âm độ này. Trên người hắc khắp từ trên xuống dưới toàn máu và máu, máu của hắc cũng có của người khác cũng khó. Đầu tóc của hắc lúc này phải nói như một ổ quạ, nói chung nhìn tổng thể tên này như một tên ăn mày đáng thương.

Tuy nhiên đó là người ngoài sẽ nghĩ vậy, nếu những ai biết được sự thật một mình hắc chiến đấu với gần mười dị năng giả cấp cao cùng theo đó là một đại đội gồm vài trăm người được trang bị súng ống đầy đủ.

Vậy mà hắc vẫn sống! Chứng tỏ hắc không hề yếu chút nào.

Hai con mắt hắc đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào Nhất Phuong, không biết tại sao nhưng hắc có cảm giác Nhất Phuong là một người hắc không thể nào chống đối được mặc dù ông ta là người bình thường. Một kẻ dị năng như hắc có thể dễ dàng bóp chết ông ta.

Thấy cái nhìn không mấy thân thiện của tên trước mặt về phía ông chủ mình, Thiện Nhân liền bực mình đứng ra hừ lạnh một tiếng:

“Này! Anh bạn cũng nên cảm ơn ông chủ tôi đi chứ? Nhờ ngài ấy ra lệnh tôi mới giúp anh còn không chưa chắc anh sống được qua đêm nay đâu... Hừ!”

Tên kia dường như bơ luôn lời nói nhảm của Thiện Nhân, hắc vẫn cứ nhìn chăm chăm vào Nhất Phuong.

Chừng một hồi ngắn sau hắc mới mở miệng nói:

“ Ông là ai và tôi đây có mục đích gì? Nếu giống như những kẻ kia thì xin hãy về đi, tôi nhất quyết không phục tùng dưới trướng ai! “

“ Ê thằng mặt thộn, bố mày vừa cứu mày... à không ông chủ ra lệnh cho bố mày cứu mày mà mày nói chuyện bố đòi thế... “

Tức mình Thiện Nhân hô lên mắng chửi tên trước mặt, quả thật Thiện Nhân là một người tính tình thẳng thắn, có gì nói đó. Hắc quả thật không ưa cách nói chuyện của tên trước mặt này. Ông chủ của Thiện Nhân – Nhất Phuong là một ông trùm khét tiếng ở miền nam. Dù là thị trưởng thành phố Châu Lang gặp ông cũng phải nể bảy phần mặt mũi tuyệt đối không dám phật lòng Nhất Phuong vậy mà tên trước mặt này đây dám mặt cau mày có với ông chủ của hắc là một điều không thể nào chấp nhận được.

Thiện Nhân đang buông miệng chửi thì Nhất Phuong đưa tay lên ngăn lại:

“ Được rồi! “

Sau đó ông quay sang nhìn thuộc hạ bên cạnh. Tên thuộc hạ biết ý đưa cái hộp vừa nãy Thiện Nhân giao cho hắc đưa cho Nhất Phuong. Xách cái hộp khá to được gói trong vải Nhất Phuong từng bước từng bước tiến tới gần kẻ dị năng trước mặt.

Thiện Nhân phía sau thấy vậy tính chạy lên ngăn cản ông chủ mình thì lại bị ông đưa tay liếc mắt nhìn. Bị Nhất Phuong hù một chập Thiện Nhân mới im lặng mà đứng đó.

Nhất Phuong thân cao một mét bảy lăm tới trước mặt kẻ dị năng cao gần một mét chín, tuy thấp hơn nhưng tên dị năng kia có cảm giác như hắc mới là người phía dưới chứ không phải Nhất Phuong.

“ Không sao đâu! “

Sau đó Nhất Phương tiến tới gần tên dị năng kia hơn mặc cho giông gió nổi lên cực kì khó đi nhưng bước chân của Nhất Phương cái nào lại chắc cái đó, dường như gió lốc không ảnh hưởng đến ông ta.

Khi đến trước mặt tên dị năng đang quỳ xuống, nơi hắn đứng là trung tâm của gió lốc không hề có một ngọn gió nào nổi lên. Nhất Phương cũng dễ thở hơn, tên dị năng mặc dù biết Nhất Phương đi tới nhưng hắn mặc kệ bây giờ cảm xúc của hắn đang rối bời.

“ Bịch! “

Nhất Phương buông cái hộp trên tay xuống sau đó ông ta cùng quỳ hai chân xuống đối diện hắn cõi bỏ lớp vải bọc chiếc hộp lại làm hiện ra một chiếc hộp bằng kim loại màu bạc.

Nhất Phương khẽ ấn nhẹ ngón tay vào cái nút màu xanh lục trên chiếc hộp.

Xì một tiếng, chiếc hộp bật ra, trong thời tiết lạnh như thế này mà chiếc hộp khi được mở ra lại xì thêm đám khói lạnh tới âm âm độ.

Tên dị năng vẫn không để ý đến chiếc hộp hắn vẫn cứ nhìn vào những tấm hình một cách vô hồn, thấy vậy Nhất Phương người giật đồng hình trong tay hắn rồi đẩy chiếc hộp đến trước mặt hắn.

Bị giật đồ hắn cứ ngơ ngác nhìn Nhất Phương một cách vô hồn, mọi chuyện đối với hắn lúc này chẳng còn gì. Sau đó hắn nhìn xuống chiếc hộp – là đầu người.

Đúng! Bên trong chiếc hộp là đầu của một người đàn ông đã đóng băng. Là một sát thủ hắn cũng từng lấy đầu người khác nên cảm thấy khó hiểu ngược đầu lên nhìn Nhất Phương.

Biết hắn không hiểu Nhất Phương liền tìm tòi trong đồng hình rồi lấy ra một tấm đưa đến trước mặt hắn.

Cầm lấy tấm hình trong đó là cảnh một căn phòng toàn diện, cảnh mẹ hắn bị treo cổ cùng năm sáu người đàn ông lực lưỡng đang cầm vô số đồ tra tấn trên tay. Đặc biệt nhất là hình ảnh một người mặc đồ vest sang trọng đang ép sát mặt hắn vào mặt người mẹ đã chết của hắn cười một cách điên dại.

Sau đó Nhất Phương lấy thêm một tấm ảnh nữa từ trong áo ra đưa đến trước mặt hắn, cầm tấm ảnh trên tay là hình chân dung của kẻ cười điên dại kia.

Nhìn tấm ảnh cảm thấy như đã thấy ở đâu, rồi hắn như phát hiện ra điều gì lại nhìn xuống chiếc hộp.

‘ Là là gương mặt của tên này? Là hắn... ‘

Một dòng suy nghĩ xoẹt ngang qua đầu hắn.

Sau tay hắn cầm chiếc hộp lên run rẩy, dường như muốn nhìn kĩ xem có phải hay không bắt chắp cái lạnh toát của cái đầu hắn lấy cái đầu ra.

Lúc này Nhất Phương cũng đã đứng lên, chỉ còn hắn vẫn quỳ xuống xem xét cái đầu ấy.

Một lát sau không biết vô tình hay cố ý hắn làm rơi chiếc đầu, nó rơi xuống đất rồi lăn đi ra rìa con lốc. Hình ảnh cái đầu bị lốc cuốn bay lên trời, Nhất Phương ngược đầu lên nhìn theo rồi thở dài.

Ông biết ai đã giết gia đình hắn, ai đứng sau chuyện này, nhưng tên đó lại là ông trùm phía Bắc ông không thể ra đó giết hắn và hắn cũng không thể xuống đây giết ông.

Khóc!

Một lần nữa người đàn ông lại khóc, tên dị năng lại khóc. Hai con mắt của hắn vẫn đỏ ngầu, nhưng nước mắt hắn lại rơi một cảm xúc mà khi ở dạng này hắn không có được.

Từng giọt nước mắt của hắn rơi xuống đất rồi đóng băng lại thành những viên bi đá trong suốt.

Nhất Phương nhìn xuống vồ nhẹ lên hai hắn, ông hơi hạ thấp người nhẹ nhàng nói bên tai hắn:

“ Sau hôm nay cậu được giải thoát rồi Thu “

Chỉ một lời nói của Nhất Phương khiến toàn bộ gió lốc bỗng chốc dừng lại. Thời tiết bình thường như chưa có gì xảy ra, mây đen trên trời đã tan hẳn nhờ con lốc.

Ánh trăng bắt đầu rọi xuống soi sáng một vùng.

Hắn không ai khác chính là Đình Thu, cận vệ của Nhất Phương mười năm trước.

Nước mắt Đình Thu ngừng rơi, hắn ngược đầu lên nhìn Nhất Phương.

Chuyện trả thù là lý lẽ sống duy nhất của hắn đã không còn, dù không tận tay nhưng hắn vẫn toại nguyện.

Nhưng lúc này Nhất Phương lại mở miệng:

“Kẻ đứng sau chuyện này là ông hoàng phía Bắc, là kẻ thù của ta. Vì thêm muốn sức mạnh của cậu nên hắn ra tay làm nên việc này sau đó hắn cho cái lũ người kia (Nhất Phương chỉ vào đồng xác bị cuốn bay lộn xộn nằm rải rác) đến nói lý lẽ với ngươi hoặc dùng vũ lực. Dù giúp cậu giết được kẻ làm nên chuyện này nhưng còn kẻ chủ mưu ta không làm được. Nếu còn muốn trả thù hãy theo ta, một ngày không xa ta sẽ đập hắn xuống bước lên con đường đỉnh cao ta sẽ cho chính tay cậu giết hắn!”

Nói xong Nhất Phương đưa tay đến trước mặt Đình Thu.

Bất ngờ, kinh ngạc, cảm phần sau đó lại phục tùng.

Đình Thu đập đầu thật mạnh xuống đất hét to:

“Ông chủ! Hãy cho tôi theo ngài, trả ơn ngài, giúp ngài và giết kẻ đã làm tôi ra thế này. Xin ngài hãy nhận lấy kẻ bị ruồng bỏ này!!!”

“Không chỉ cậu giúp tôi, tôi cũng sẽ giúp cậu và bảo vệ cậu!”

Nhất Phương đặt tay lên vai Đình Thu đang đập đầu nhẹ nhàng nói.

Lúc này nhóm người bảo vệ đi theo Nhất Phương đã bị gió thổi bay tới đâu, chỉ còn duy nhất Thiện Nhân tay hóa thành đao đứng chết chần chừ một chỗ. Sau khi chứng kiến cảnh tượng vừa rồi tay Thiện Nhân hóa lại bình thường rồi đi tới bên cạnh Nhất Phương nói với Đình Thu:

“Anh bạn, tôi xin lỗi! Tôi không biết chuyện của anh nên từ giờ hãy cùng nhau bảo vệ ông chủ.”

Giống như Đình Thu, Thiện Nhân cũng từng là một kẻ như hắn vậy. Từng là một dị năng bị con người ruồng bỏ. Không như Đình Thu, từ khi sinh ra Thiện Nhân đã chẳng có gì. Ai ai cũng kì thị hắn, cho đến khi gặp được Nhất Phương cuộc đời hắn lật sang trang mới.

Đình Thu ngược lên nhìn bàn tay của Thiện Nhân đưa ra trước mặt mình, hai con mắt màu đỏ của hắn từ lúc nào đã trở lại bình thường. Bắt lấy tay Thiện Nhân, Đình Thu dùng sức đứng dậy.

Mệt mỏi, đau đớn, nhưng tinh thần hắn lại phần chấn hơn bao giờ hết.

“Xin được phục vụ ông chủ!”

Đồng thanh! Nhất Phương và Thiện Nhân cùng đồng thanh cúi đầu trước Nhất Phương một người đàn ông bình thường nhưng quyền lực.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Mất thể lực ?

Qua ngày hôm sau Đình Thu vác cái mặt như con gấu trúc đến trước cửa phòng Thu Phong.

Lúc này trước cửa phòng của Thu Phong có hai người hầu đứng canh sẵn ở đó thấy Đình Thu đi tới liền cúi đầu chào một cái.

Thấy vậy Đình Thu cũng gật đầu chào theo sau đó đưa tay lên chuẩn bị gõ cửa phòng thì cô người hầu kế bên ngăn lại nói:

“Xin lỗi ngài, thiếu gia từ sớm đã ra ngoài tập thể dục rồi! Anh ấy dặn nếu có ai tới tìm thì cứ đi ra ngoài sân sau khu C sẽ gặp!”

“À tôi biết rồi, cảm ơn cô!”

Nói một câu khách sáo xong Đình Thu liền quay người hướng sân sau mà đi.

Tòa dinh thự rộng hai mươi ngàn mét vuông này của bố già Thu Phong phải nói là như một cái mê cung được chia ra làm các khu như A B C D. Khu vực Thu Phong đang ở là khu C, mẹ và Thiên Long là khu A còn ba Thu Phong là khu B cuối cùng khu D dùng để tiếp khách.

Sân sau khu C là một mảng diện tích nhỏ tầm năm trăm mét vuông, nơi này được trang trí đa số là cây cảnh và mấy bức tượng cổ xưa, bên cạnh đó còn có một chuồng ngựa gồm mười con tuần mã tốt nhất cả nước.

Lúc này Thu Phong không biết từ đâu lấy ra những bánh xe tải không lồ chất thành mười tầng, mỗi bánh nặng trung bình cũng năm mươi kg, Thu Phong cột sợi dây thừng vào hai vai rồi nói với chồng lớp xe và chạy.

Tuy nhiên điều này là hết sức bình thường đối với Thu Phong, lúc trước anh có thể mặc bộ đồ nặng cả tấn mà vẫn hoạt động bình thường nhưng lần này chỉ năm trăm kg, không phải đeo lên người mà là kéo mà chưa đến một phút Thu Phong đã gục xuống thở hồng hộc.

Tiếng thở dốc đứt quãng của Thu Phong khá lớn, khiến Đình Thu vừa đặt chân tới đã nghe thấy.

Gương mặt Thu Phong bây giờ trông cực kì hung dữ, anh mặt lã người quỳ hai chân, tay chống xuống đất mà mắng chữi:

“Chuyện ... quái gì ... đang xảy ra vậy? Sao thể lực mình lại yếu thế này? Chết tiệt! Chó má!!! “

Tức mình Thu Phong dấm một lực hết sức xuống mặt đất bằng bê tông.

“ Rầm!!! “

Một đám mặt đất nứt toát ra, tay Thu Phong lún tới cùi chỏ xuống mặt đất. Sau đó anh đứng dậy nắm lấy sợi dây thừng trên người giật tung ra khiến chồng lớp xe nặng cả nửa tấn bay từa tung.

“ Rầm ... rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm “

Đúng mười tiếng rầm vang lên Thu Phong đứng thẳng người lại một lần nữa ngã tự do nằm thẳng xuống đất mà thở.

Thu Phong không biết tại sao bản thân rõ ràng khỏe và mạnh hơn lúc trước nhưng thể lực lại rất yếu. Trước kia anh có thể chạy hàng chục giờ liền mà không cảm thấy mệt nhưng giờ chỉ cần chạy mười mấy phút là đã thở không ra hơi.

Lần trước đánh nhau với Đình Thu, Thu Phong không hề nhận ra điều này bởi lúc đó anh đánh thắng quá nhanh quá dứt khoát nên không nhận ra chuyện thể lực bị tiêu hao. Cũng sau chuyện đó chứng kiến sức mạnh của Đình Thu, Thu Phong mới lao đầu vào luyện tập thì lại nhận ra cái điểm yếu chết người này của mình.

Vừa nằm thở vừa không cam tâm Thu Phong liên tục đập tay xuống mặt đất, thấy vậy Đình Thu liền đi tới trước mặt Thu Phong cúi đầu xuống chào:

“ Xin chào thiếu gia, Đình Thu tới đây nhận lỗi với cậu! “

Ánh nắng buổi sáng đang rọi vào mặt Thu Phong thì bị Đình Thu che mất, Thu Phong cũng chỉ thấy cái bóng đen đứng trước mặt mình nói chuyện. Thấy vậy Thu Phong liền cố gắng đứng lên mới nhận ra đây là Đình Thu kẻ hôm suýt nữa giết chết anh.

Thu Phong tính nói cái gì đó thì lại phát hiện mặt của Đình Thu bầm dập đến đáng thương, hai con mắt tím đen lại như gấu trúc, một bên má thì lại sưng lên đến nỗi cái mặt của hắn như bị phát phì.

Thấy thiếu gia nhà mình nhìn bản thân có vẻ ngạc nhiên Đình Thu liền cười phì chỉ vào mặt mình nói:

“ Cái mặt này là do hôm qua tôi tự làm dễ trừng phạt bản thân vì làm thiếu gia hoảng sợ. Tối qua tôi có đến phòng thiếu gia nhưng họ nói anh đang ngủ nên tôi trở về và tự làm ra như vậy, mong thiếu gia tha lỗi! “

Nói xong Đình Thu cúi đầu một góc chín mươi độ thành tâm thành ý với Thu Phong.

Quả thật ngày hôm qua tuy Thu Phong là người bình thường nhưng Đình Thu lại không sử dụng sức mạnh dị năng nên Thu Phong mới có thể dễ dàng đánh bại như vậy.

Các cấp độ dị năng được chia ra trên khả năng sử dụng dị năng của họ, điều đó cũng không chứng tỏ một người bình thường không thể đánh thắng họ.

Lấy một ví dụ cụ thể hơn người dị năng vẫn là con người như Thu Phong vậy, khác ở chỗ họ sử dụng được sức mạnh tự nhiên trong cơ thể, lấy cái đó để chiến thắng người khác. Về phần phòng thủ lẫn phản xạ thì vẫn là con người bình thường luyện tập mà ra, trừ dị năng tốc độ hoặc dị năng chuyên về phòng thủ.

Chẳng hạn như dị năng lửa có thể đứng trong lửa mà không hề bị gì, nhưng đứng trong gió của kẻ như Đình Thu thì sẽ không thở được. Tất cả con người đều ngang nhau cả, hơn nhau chỉ là kĩ năng sử dụng sức mạnh của họ như thế nào.

Ví dụ như Sonic mang dị năng tốc độ, dù cấp độ của hắn chỉ cấp ba nhưng lại nằm trong top hai mươi dị năng mạnh nhất thế giới cũng có cái lý do của nó. Bởi ngoại trừ những kẻ mang dị năng tốc độ như hắn ra thì những kẻ khác dù là dị năng cấp năm cũng rất khó chạm vào được người Sonic.

Và trên đời luôn luôn có tương khắc khác nhau, dị năng tốc độ vẫn không phải là vô đối, phòng thủ của dị năng tốc độ cực kì yếu, chỉ cần bắt được hay gặp dị năng sử dụng sóng âm sẽ vô dụng.

Cuối cùng về mặt thiệt hại giữa người thường và người dị năng thì người dị năng đập nhau vẫn gây thiệt hại lớn hơn về mặt vật lý.

Chuyện hôm qua không phải là Thu Phong trách cứ gì Đình Thu mà là bản thân anh không ngờ tới thế giới này thật sự tồn tại những con người dị năng, đã vậy còn ngay trong nhà mình và là cận vệ của ông già nhà mình.

Điều đó mới chính là điều làm anh kinh ngạc, bản thân anh trước giờ hầu như rất tự tin khi đánh nhau với người khác, duy nhất lần trước khi bị thương và

sau khi bị thương hai lần ấy làm anh hoàn toàn suy sụp tinh thần. Nhưng đó cũng làm động lực để anh luyện tập cho bản thân mạnh hơn nữa.

Vốn sự phát triển của con người là vô hạn, Thu Phong tin điều đó.

“Chuyện hôm qua cũng do tôi không biết nên làm anh mất kiểm soát, kẻ có lỗi là tôi, anh không cần nhận lỗi!”

Thu Phong buông lời ra như thể chuyện hôm qua chẳng liên quan tới mình. Đình Thu thấy thiếu gia nhà mình cũng rộng lượng không có ý trách cứ nên cũng thôi, là đàn ông con trai không nên nhiều lời nên Đình Thu liền nói sang chuyện khác:

“Thiếu gia, vừa nãy anh tức giận chuyện gì sao?”

Bị hỏi tới nỗi đau Thu Phong liền cười khổ một tiếng:

“À! Chẳng qua sau khi khỏi bệnh tự nhiên thể lực giảm sút hẳn, thậm chí không bằng một góc lúc trước, mà cơ thể lại khỏe hơn. Cảm thấy khó hiểu nên mới cau có, để anh thấy rồi!”

Sau khi nghe Thu Phong nói thì Đình Thu trầm ngâm một hồi. Dù gì thiếu gia nhà này cũng là một nửa ông chủ của hắn, chưa kể trước khi mất trí nhớ cậu ta vẫn thường nói giúp anh với lão gia khó tính kia nên vấn đề của Thu Phong cũng là vấn đề của hắn.

Thấy Đình Thu như đang suy nghĩ cái gì Thu Phong cũng im lặng không làm phiền, từ nãy đến giờ nhịp thở của anh mới đều trở lại, quả thật quá đáng ghét với một người thể lực trâu bò lâu năm như anh.

Cứ tưởng tượng bạn đang đi lại bình thường, dùng một cái bị què rồi sẽ biết cái cảm giác của Thu Phong lúc này như thế nào.

Một lát sau Đình Thu như phát hiện ra điều gì liền nói:

“Thiếu gia còn nhớ lúc trước khi bản thân tỉnh lại đã thay qua tất cả nội tạng một lần rồi chứ?”

“Ừ nhớ! Có liên quan gì sao?”

Thu Phong hồn nhiên trả lời như chưa phát hiện ra được điều gì.

Thấy vậy Đình Thu lại nói tiếp:

“Không những tim mà cả phổi của thiếu gia cũng được thay, có lẽ do phổi và tim mới không kịp như lúc trước nên tim bơm máu không kịp, phổi không đủ sức chứa nhiều không khí nên bản thân thiếu gia mới thiếu thể lực. Còn về phần thiếu gia khỏe hơn trước là vì lúc còn trong bồn tái tạo lão gia đã cường hóa qua xương với cơ bắp của thiếu gia qua một lần. Bây giờ nếu cầm một khẩu súng lục bình thường chưa chắc có thể đâm thủng được thiếu gia đâu!”

Thu Phong ngạc nhiên:

“Ra là có chuyện này nữa? Xem ra ngoại trừ tên người nhà ra tôi chẳng biết cái gì nhỉ...”

“Không đâu thiếu gia, ngài rất mạnh đấy, cực kì mạnh!”

Đình Thu nói một câu khiêm nhường với Thu Phong. Cũng không hẳn là vậy, không chỉ hắn mà tất cả những ai chứng kiến trận đấu hôm đó cũng đều bất ngờ, dù rằng hắn không dùng dị năng nhưng bản thân chưa chắc người bình thường có thể đánh bại, dù là kiện tướng lục bình giỏi nhất trong quân đội muốn thắng hắn không dùng dị năng chắc cũng mất ít nhất nửa tiếng thì may ra.

Vậy mà Thu Phong đại thiếu gia nhà hắn lại có thể dễ dàng đánh bại hắn trong vòng mắt đòn như vậy đủ thấy sự chênh lệch về sức mạnh thuần túy của Thu Phong với hắn đến cỡ nào rồi.

“Thì ra là vậy, nhưng lại phải luyện tập lại từ đầu rồi! haizzz...”

Thu Phong chán nản thở dài một tiếng.

Đình Thu nhìn Thu Phong vậy cũng không biết nói gì, sau đó hắn lại nhìn xung quanh khu vườn, gần như chỗ này thành một nơi hoang tàn bởi Thu Phong mất rồi.

Cây cối, chuồng ngựa, đất đai đều bị tanh bành hết, mấy cái lớp xe thì nằm lán lóc mỗi nơi một bánh thật sự nhìn như vừa có chiến tranh vậy.

Dường như nhớ ra được cái gì nữa Đình Thu liền gọi Thu Phong lại nói:

“Thiếu gia, ngài luyện tập như vậy không ăn thua đâu. Hay thiếu gia nghỉ dưỡng đến tuần sau đi, tôi về bẩm báo với lão gia chuẩn bị riêng một căn phòng luyện tập đặc biệt dành cho thiếu gia!”

Nói xong Đình Thu phi người chạy mất trông có vẻ rất vui, dù cảm thấy khó hiểu nhưng ít nhất Thu Phong cũng biết thời gian này chưa thích hợp để tập luyện.

Đình Thu vui cũng có lý do của hắn, bởi những ngày đầu tiên khi Đình Thu theo Nhất Phương thì lúc đó Thu Phong cũng mới mười mấy tuổi, với trí thông minh của đại thiếu gia nhà này hứa rằng sẽ nối nghiệp cha giúp ông ấy một ngày nào đó đứng đầu hắc đạo nước Xích Quỷ.

Sau đó dần dần lớn lên lời hứa đó phai mờ khi thiếu gia nhà này tham gia quân đội, và từ đó hầu như thiếu gia chẳng màng tới chuyện hắc đạo nữa. Thậm chí đánh nhau cũng kém thì giúp được ai.

Nhưng lần này lại khác, sau khi mất trí nhớ Đình Thu cảm thấy thiếu gia nhà này rất khác, không những mạnh mà phong thái làm việc có đôi chút uy phong trong đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Nhân tâm con người ?

“ A! A! A! A!... “

Trong sân sau khu C liên tục vang lên những tiếng hét thảm thiết kèm theo đó là những tiếng thở dốc mạnh mẽ.

“ Học học... Đứng lên, đứng lên hết!!! Tiếp tục! “

Gương mặt nhăn nhó của Thu Phong hiện ra quá mất.

Lúc này xung quanh Thu Phong là hơn năm mươi thanh niên trai tráng mặc vest đen nằm la liệt dưới đất, phải chăng cũng chỉ có vài người đứng được nhưng không còn sức.

Bảy ngày qua trong lúc chờ đợi phòng tập mà Đình Thu nhờ bố già mình kêu người làm ra cho riêng mình thì khoảng thời gian đó Thu Phong liên tục gọi vệ sĩ của tòa dinh thự này ra đánh nhau để tăng thể lực.

Bởi dù anh tập đến cỡ nào thì cũng không thể tăng thể lực nhanh chóng được, chỉ có cách ước thúc mới có thể.

Ngày đầu tiên Thu Phong đấu với khoảng mười người có kỹ năng thực chiến cũng cỡ đặc công bình thường, tất nhiên là Thu Phong ngập hành. Nhưng cũng trong ngày đó Thu Phong đánh bại được mười kẻ đó, cứ như thế số lượng tăng dần cho đến năm mươi người.

Cuối cùng thể lực của Thu Phong đối với người ngoài thì gọi là nhanh đấy, nhưng đối với anh thì lại chậm rì rì. Bản thân anh khi đánh bại hai mươi người đã thấy mệt rồi, cổ gượng lắm mới chiến thắng nổi năm mươi người nhưng hết chín phần là do bản thân cải cách khỏe hơn lúc trước còn một phần là ở thể lực vì thể Thu Phong rất chi là tức giận.

Lần đầu tiên trong chuỗi ngày này các thành viên trong khu dinh thự thấy một thiếu gia điềm tĩnh lại nổi giận tới như vậy.

Tuy vậy vẫn không ai dám can thiệp điều gì, thứ nhất Thu Phong là chủ thứ hai điều kiện Thu Phong đưa ra cho những người tập luyện với anh trong một tuần cũng không tồi. Họ được nghỉ phép một tháng mà vẫn được nhận lương.

Một tháng đối với vài người có vẻ ít nhưng với những kẻ làm việc cho dinh thự này nó như được ban phước vậy, hầu hết những người ở đây đều được Nhất Phương dùng mạng đổi mạng hoặc tiền mà đem về.

Tức mạng sống của họ phụ thuộc vào những người chủ của tòa dinh thự này, mỗi tháng thay phiên họ chỉ được một ngày để ra ngoài mà thôi, bởi họ không có người thân không có anh em bạn bè tất nhiên người yêu cũng không nốt.

Nếu muốn sống một cuộc sống tốt hơn có nhà cửa có con cái cũng được, ít nhất họ phải phục vụ cho Nhất Phương trên ba mươi năm, hoặc lập được công trạng hoặc trở thành phế vật không được việc thì sẽ được ra ngoài cấp tiền cấp nhà cho ở.

Tuy nhiên hai cái đãi ngộ trên nó cũng khác nhau, bởi một tháng Thu Phong cho họ ra ngoài chẳng khác nào ban phước cho họ. Dù vậy Nhất Phương vẫn cho người theo dõi những kẻ đó để tránh khi ra ngoài bị người khác mua chuộc lại trở về đây thành tai họa là không nên.

“ Yaaaaaaa!!!! “

Bất ngờ một trong số những người còn đứng vật vờng được hét lên lao về phía Thu Phong, bản thân anh lúc này cũng không hơn kiểu đó, cơ thể anh gần như không cử động nổi, tim co bóp không đủ gây thiếu máu lên não.

Thấy quyền tới Thu Phong cũng tung ra một quyền đuổi sức:

“ Bốp! Bốp! “

Hai tiếng bốp vang lên, tên vệ sĩ kia đâm trúng mặt Thu Phong và Thu Phong cũng vậy. Mặc dù thấy được đòn chắc chắn đâm trúng mặt mình nhưng Thu Phong cũng chẳng buồn thèm né, anh mặt lạnh rồi, hết sức rồi.

“ Phịch! Phịch! “

Cả hai đồng thời đều ngã xuống thở hồng hộc.

Tên vệ sĩ kia vừa thở vừa cười nói:

“ Không ngờ thiếu gia... mạnh... thật đấy... học học, bọn tôi tất cả đều là những kẻ bán mạng cho lão gia, trên đời này xảy ra không biết bao nhiêu chuyện rồi. Nhưng chuyện bỗng dưng thiếu gia mạnh đến khủng khiếp như vậy sau tai nạn thật hiếm thấy! “

“ Hà hà... “

Thu Phong cũng nằm vật ra đó mà thở, nghe tên vệ sĩ nói liền cười không ra hơi hai tiếng.

Sau đó Thu Phong cố gắng ngồi dậy nhìn tên vệ sĩ vừa đâm một quả vào mặt mình, cười một cái rồi anh đưa tay về phía tên vệ sĩ.

Biết ý tên vệ sĩ bắt lấy tay Thu Phong sau đó anh kéo cả người hấn lần bản thân đều đứng lên. Thu Phong Đắm vào ngực tên vệ sĩ nhẹ một cái rồi nói:

“ Tôi nhớ không nhầm trong những người này cậu là kẻ sung sức nhất, tôi linh đôn của cậu cũng nhiều nhất! Cậu tên gì nhỉ? “

“ Thừa thiếu gia tôi tên Abid! “

Abid là người Châu Phi, anh ta có một làn da đen bóng, và trong số những vệ sĩ đầu vớ với Thu Phong hẳn cũng là người nổi bật nhất.

Tất cả các hộ vệ hay vệ sĩ của tòa dinh thự này hay của ba Thu Phong và bất cứ ai cũng vậy, những kẻ đó là tất cả con người trên khắp thế giới được Nhất Phương nhận về hoặc thu phục dưới trướng.

Trong số những vệ sĩ đầu vớ với Thu Phong hôm nay đa số toàn người Châu Âu và Châu Phi, người Châu Á cũng chỉ có vài ba người. Tất nhiên những vệ sĩ này khi về đây làm việc dưới trướng Nhất Phương đều phải học ngôn ngữ của nước Xích Quỷ cả rồi, nếu không thì cũng biết từ trước, bởi Xích Quỷ cũng là một trong ba nước kinh tế hàng đầu thế giới nên việc biết nói tiếng Xích Quỷ cũng là chuyện bình thường.

“ Abid à? Cậu làm cho ba tôi lâu chưa? “

“ Dạ cũng được ba năm rồi thưa thiếu gia! “

“ Ồ! Vậy cậu có nhã hứng đi theo tôi không? “

Abid bị Thu Phong hỏi một câu bỗng giật bắn người, sau đó im bặt không dám nói gì. Thấy lạ Thu Phong liền hỏi tiếp:

“ Sao không có hứng thú à? “

“ Dạ không phải thưa thiếu gia... “

Abid bỗng trả lời nhỏ hẩn đi, tuy vậy Thu Phong vẫn nghe được. Bản thân Thu Phong lúc này cứ ngỡ nhận mình bị mất trí nhớ nên hoàn toàn không suy nghĩ gì hết, anh chỉ đang nghĩ sau khi hồi phục lại thể lực chắc sẽ rời khỏi cái danh quân đội kia đi theo phụ giúp ông già của mình và anh đang cần những người thật sự có tài năng để đào tạo theo mình.

Nhưng có một điều Thu Phong không biết chính là sau khi anh vừa hỏi Abid có muốn đi theo anh không thì không những Abid mà tất cả vệ sĩ xung quanh gương mặt cũng trở nên khó xử dùm Abid.

“ Có gì cứ nói thẳng đi! “

Thấy Abid có vẻ gì đó khó xử nên Thu Phong mở lời giúp hẩn. Thấy vậy Abid liền nói:

“ Thiếu gia là người trong quân đội, là người của chính phủ. Còn những kẻ như tôi giết người trái phép, trong tay nhuộm không biết bao nhiêu là máu của những con người vô tội vì thế theo thiếu gia là một chuyện không thể! “

“ Ra là vậy... “

Thu Phong thì thảo một câu trong hòng, bản thân suy nghĩ một hồi rồi nói to lên:

“ Tất cả năm mươi người các ngươi lại đây! “

Năm mươi vệ sĩ vừa nghỉ xả hơi được một tí lại bị Thu Phong kêu lại, không cần chỉ thị không cần gì cả năm mươi người xếp thành năm hàng thẳng đứng đối diện trước mặt Thu Phong kể cả Abid cũng trong số người đó.

Khi tất cả tập hợp đầy đủ Thu Phong liền nói lên:

“Trước tiên tôi đây, lấy tư cách là thiếu gia nhà này muốn năm mươi người trước mặt tôi hôm nay đi theo tôi làm việc cho tôi. Tôi sẽ huấn luyện các anh, cho các anh sống vinh chết vinh dưới trước tôi phục tùng mệnh lệnh của mình tôi! Nhưng trước tiên các anh đừng vội đưa ra ý kiến tôi muốn nói điều này được chứ? “

Thu Phong nói tới đây thì dừng lại hỏi năm mươi người trước mặt anh, bởi anh đã nói thẳng ra là muốn họ đi theo anh.

Sau một hồi xì xào bàn tán cuối cùng Abid đứng ra cúi đầu nói:

“Xin mời thiếu gia nói! “

“Ừ“

Thu Phong gật đầu ừ nhẹ một tiếng rồi cất lời:

“Tôi sau khi bị mất trí nhớ thì không còn gì gọi là thiên tài binh pháp gì đó nữa mà bây giờ tôi chỉ là một kẻ vũ phu, ngoài kỹ năng bỗng nhiên mà có ra thì tôi chẳng còn gì. Nên ta sẽ rời khỏi quân đội và phụ giúp ba mình tức lão gia của các cậu lên làm người đứng đầu giới hắc đạo này. Chuyện này tôi vẫn chưa nói với ông già, các cậu là những người biết đầu tiên nên tôi muốn năm mươi người các cậu là những người đầu tiên đi theo tôi. Bây giờ hãy nói ý kiến của các cậu ra đi? “

Nói tới đây Thu Phong dừng lại để nghe ý kiến của mọi người.

Tòa dinh thự rộng hai mươi ngàn mét vuông này có ít nhất một ngàn vệ sĩ bảo vệ xung quanh đây, cứ hai giờ sẽ thay toàn bộ số người một lần tức con số vệ sĩ bảo vệ tòa dinh thự này cũng trên mười ngàn người.

Và đó cũng là một việc khiến năm mươi hộ vệ này khó xử, sau khi Thu Phong nói xong thì Abid đáp:

“Thưa thiếu gia, chúng tôi thật sự rất vui khi ngài mở lời với chúng tôi như vậy. Nhưng có một chuyện ngài không biết, chúng tôi cũng không dám giấu diếm chuyện này mà hưởng phước được! “

“Chuyện gì? “

Thu Phong nói chen vào lời nói của Abid. Anh không biết còn chuyện gì để họ không đồng ý, Thu Phong biết bản thân mình ít nhất cũng có tiếng nói với ông già nhà, chẳng lẽ chuyện xin năm mươi tên vệ sĩ này làm thuộc cấp lại không được? Không những thế anh còn giúp ông ta trên con đường hắc đạo nữa, hẳn là sẽ đồng ý.

Thấy mình hơi thất thố Thu Phong liền phát tay ý bảo Abid nói tiếp.

“Có lẽ thiếu gia không nhớ, dưới trướng của lão gia có hàng trăm ngàn người tài giỏi hơn bọn tôi, họ đều được giao những công việc bên ngoài như đánh chiếm bảo vệ địa bàn. Hoặc những người tài năng hơn thì sẽ thực hiện những nhiệm vụ ở nước ngoài kiếm tiền về cho lão gia, còn bọn tôi chỉ là những tên thấp kém không có tài năng nên mới phải ở đây ngày qua ngày bảo vệ tòa dinh thự này, vĩnh viễn không thể bằng những người ngoài kia được. Vì thế xin thiếu gia hãy suy nghĩ lại để tránh lão gia trách phạt chúng tôi vô ích! “

Nói ra nỗi lòng còn bốn mươi chín con người còn lại Abid liền thở phào một hơi nhẹ.

Đúng như hắn nói, bên ngoài các thuộc hạ của Nhất Phụng nhiều vô số kể và luôn luôn có một đội quân hiếu chiến sẵn sàng đi theo Thu Phong để phục vụ anh khi anh rời khỏi quân đội. Cách đây vài năm Nhất Phụng vẫn luôn mong con trai mình rời khỏi quân đội để nổi nghiệp nên đã thầm đào tạo ra một nhóm người đi theo phục vụ cho con trai mình, nhưng tiếc là thằng con ấy suốt ngày chỉ biết lo việc nước không lo việc nhà.

Tất nhiên những tên vệ sĩ trước mặt Thu Phong đây cũng đã nghe loáng thoáng thông tin đó nên mới nói với Thu Phong như vậy, bởi lẽ họ không tài giỏi không tự tin để được đại thiếu gia nhà này trọng dụng, phải chăng họ chỉ chờ đến thời của nhị thiếu gia tức Thiên Long đi lên thì mới trở tài để được nhị thiếu gia nhà này chú ý mà thôi.

Nghe xong Thu Phong không cần suy nghĩ gì liền lắc đầu nói:

“Không cần thiết, năm mươi người các cậu đi theo tôi, tôi sẽ đào tạo các cậu. Coi như đây là duyên phận đi. Các cậu không có quyền phản đối, sau khi đi theo tôi nếu ai lười biếng hoặc nhát chột sẽ bị bỏ lại, từ từ sẽ tự động bị đào thải, nếu muốn sống cuộc sống khác thì đi theo tôi. Tôi thề danh dự sẽ không để các cậu thiệt thòi từ khi tôi chết. Trong đầu tôi không còn gì ngoài kỹ năng, tôi sẽ truyền thụ, sẽ dạy cho các cậu cách chiến đấu, cách sống và cách chết... “

“Ừc! “

Nuốt nước miếng cho cái cổ họng khô rang vì thiếu nước này giờ của mình Thu Phong lại nói tiếp:

“Sau hôm nay dù nguyện ý hay không các cậu phải đi theo tôi, đó là lệnh. Còn nếu muốn từ bỏ thì khi ra ngoài các cậu có thể chạy có thể trốn, hoặc đơn giản là từ bỏ chết tại đó chấp nhận một cuộc sống không góc đầu lên được. Tôi chỉ cho các cậu một cơ hội làm ra sao như thế nào thì tùy các cậu!

“

Nói xong Thu Phong quay người đi, anh dùng chiêu này chủ yếu để đánh tâm lý tìm những kẻ bán mạng cho mình. Dù rằng bố già nhà anh có thể điều người sang cho anh nhưng đó vẫn là người của ông ta, vẫn chỉ trung thành với ông ta. Bản thân anh đang muốn tìm những kẻ bán mạng cho mình. Hơn nửa tháng qua tỉnh dậy ở tòa dinh thự này Thu Phong thấy thể lực của ông già mình lớn khôn siết, bởi đó cũng là một trong số những lý do ông ta không cần mình rời khỏi quân đội để phụ giúp.

Nhưng trong đầu Thu Phong vốn giờ đã không thích quân nhân nữa rồi nên anh muốn ra ngoài như vậy sẽ tự do hơn, không phải ngại việc gì.

Lúc này khi Thu Phong đi được vài ba bước thì cảm nhận mặt đất liên tục rung lên (Đắt cỏ nên không gây tiếng) liên quay đầu ra sau. Một cảnh tượng năm mươi con người đa sắc tộc quỳ rạp xuống đất dập đầu trước mặt Thu Phong.

Bỗng năm mươi con người ấy đồng thanh hô lên:

“ Chúng tôi nguyện thế chết bán mạng cho thiếu gia! “

Đúng một lời nói của năm mươi con người làm rung động lồng ngực của Thu Phong, tiếp đó năm mươi con người lại dập đầu thật mạnh ba cái xuống dưới mặt đất. Có lẽ Thu Phong không biết, nước Xích Quỷ thật ra cũng là một nước có chế độ gần như phong kiến bán tư bản. Một vài người giàu có phải đóng thuế một vài người nghèo khổ không cần đóng thuế. Nhưng phong tục ở đây vẫn có chủ tớ và chuyện bán mạng.

Đại loại như năm mươi con người vừa thế thốt dập đầu ba cái đó chính là phong tục của nước Xích Quỷ khi mà người ở đây muốn mạng sống của mình thuộc về ai đó. Chỉ cần lời nói không cần giấy tờ nó còn linh thiêng hơn tất cả mọi thứ vật chất trên đời.

Có lẽ lời nói của Thu Phong đã khai sáng mở ra cho họ một con đường, bởi lẽ những người đã phải bảo vệ cho tòa dinh thự này thì không biết đến ngày tháng năm nào mới được ra khỏi đây, gặp được Thu Phong mới hôm nay thật sự họ rất thích nhưng không dám nhiều hơn. Cho đến khi Thu Phong dùng lời nói thuyết phục họ khiến cõi lòng tâm tối của họ được sáng ra nên họ sẽ nguyện chết vì Thu Phong.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Tắm thẻ thông hành !

Trong tòa dinh thự của bố già Thu Phong - Khu F.

Khu F là một khu đặc biệt chuyên dùng để chứa vũ khí của nhà Bạch Lang (Bạch Lang tên của băng đảng Nhất Phương đứng đầu) cũng như của gia tộc nhà họ Nguyễn nổi tiếng nhất miền Nam.

Trong khu F có chứa hàng tá các loại vũ khí đời mới cũng như nghiên cứu vũ khí các loại, thậm chí trong tay Nhất Phương còn cầm cả bản thảo boom hạt nhân thứ mà khiến Thu Phong phải lưu lạc sang tận thế giới song song mà cứ nghĩ là mình đang bị mất trí nhớ.

Phòng tập mà Đình Thu yêu cầu cho Thu Phong là một phòng tập cực kì hiện đại với hàng tá công nghệ đời mới trên thế giới được lắp đặt tại khu F này.

Bên ngoài khu F đứng là chỉ chứa vũ khí mà thôi, còn dưới tầng hầm lại là chuyện khác. tính tổng cộng tầng hầm khu F có tới 20 tầng, và riêng một tầng 13 là phòng tập của riêng một mình Thu Phong.

Trước cửa cầu thang đi xuống tầng hầm Đình Thu và hơn hai mươi người khác đứng sau lưng Thu Phong, trên tay mỗi kẻ đó đều mang theo một xấp giấy tờ gì đó được kẹp trong miếng bìa màu xanh.

Hai mươi kẻ này chính là hai mươi chuyên gia và kĩ sư tạo ra phòng tập này của Thu Phong, đúng một tuần từ lên kế hoạch vẽ bản thảo vừa lắp ráp, vận chuyển đồ đạc cho Thu Phong đúng trong vòng một tuần dưới sự thống nhất của hai mươi chuyên gia phòng tập của Thu Phong cuối cùng đã xong.

Lần này họ đi theo Thu Phong xuống tầng 13 nhằm hướng dẫn anh sử dụng những vật dụng luyện tập trong căn phòng đó.

“ Đình dong... “

Cánh cửa thang máy hiện tới số 13 màu xanh lá thì dừng lại. khoang trong thang máy rộng đến độ hơn hai mươi người vẫn không chật chội khi đứng trong đó.

Thang máy mở ra hiện trước mắt Thu Phong là một cánh cổng bằng kim loại đặc chế. Trước cánh cổng kim loại sáng bóng ấy có hiện lên một bức tường à không nói đúng hơn là một hình ảnh 3D với hàng đồng chữ bay lơ lửng màu xanh chạy qua chạy lại như những cái code của những kẻ lập trình máy tính.

Lúc này một trong hai mươi chuyên gia đi ra một lão già đầu tóc đã bạc gần hết có vẻ là người đứng đầu cầm một tấm thẻ đưa cho Thu Phong rồi nói:

“Đại thiếu gia đây là một trong hai tấm thẻ duy nhất có thể thông hành vào căn phòng này. Một cái đã đưa cho lão gia, cái còn lại thuộc về thiếu gia!”

Thu Phong quay người nhận lấy tấm thẻ màu đen có đường kẻ màu xanh dương sáng trưng chạy ngang qua tấm thẻ. Chính giữa tấm thẻ ấy có một nút hình tam giác màu vàng kim, thấy ngứa tay Thu Phong liền ấn nhẹ vào một cái thì bỗng nhiên tấm thẻ tách ra làm đôi một màn hình màu xanh hiện ra với dòng chữ:

“Mời thiếu gia sử dụng đầu vân tay!”

Thấy chữ ghi trên tấm thẻ Thu Phong lại quay sang nhìn kẻ đưa cho mình tấm thẻ này, thấy ông ta gạt đầu nhẹ một cái Thu Phong liền dùng ngón tay ấn vào nơi được khoanh tròn trên cái màn hình nhỏ ấy.

Màn hình đang màu xanh sau khi Thu Phong ấn tay vào thì tít một tiếng nó hiện lên màu vàng song không biết tại sao tấm thẻ lại có thể chống được lực hút của trái đất mà bay khỏi tay Thu Phong lơ lửng trên không trung.

Một loạt tia la ze màu xanh lá cây hiện ra quét trên người Thu Phong từ trên xuống dưới hai ba lượt xong tấm thẻ bay về phía Thu Phong rồi rớt vào lòng bàn tay anh. Lúc này tấm thẻ không còn hiện ra màn hình nữa mà nó đóng lại, giống như một cái máy chiếu từ cái đường kẻ màu xanh dương hiện ra một cái màn hình mini với dòng chữ nhỏ:

“Đây là mật mã lần này của thiếu gia, xin mời nhập!”

Dưới dòng chữ ấy là một loạt mật mã gồm mười kí tự không liên quan đến nhau. Mặc dù biết đây là mật mã để vào căn phòng luyện tập này nhưng Thu Phong cảm thấy dường như nó quá rắc rối và bản thân đến giờ vẫn chưa hiểu gì hết thì tên chuyên gia lớn tuổi đưa tấm thẻ cho Thu Phong lên tiếng giải thích:

“Xin để tôi giải thích cho đại thiếu gia hiểu! Vừa rồi tấm thẻ này đã xác nhận đây chính là thiếu gia, tiếp đó nó quét qua người thiếu gia một lần để xác nhận cơ thể thiếu gia còn sống hay đã chết thì mới đưa mật mã ra được. Và một điều nữa nó có thể phân tích tình huống xung quanh thiếu gia có nguy hiểm hay không để đưa ra một cái bẫy cho những kẻ không biết. Tấm thẻ này của thiếu gia không những có thể vào căn phòng này mà tất cả hai mươi tầng của tầng hầm này thiếu gia đều có thể vào. Đây là điều lão gia dặn chúng tôi cũng chỉ có quyền nói tới đây mà thôi!”

Nói xong ông ta nhìn Thu Phong rồi mỉm cười.

Có lẽ Thu Phong không biết hồi trước Quốc Phong là người của quân đội tuy là con trai cưng của mình nhưng dù là vậy Nhất Phương vẫn không đưa tấm thẻ này cho con mình để làm lộ một số chuyện không nên biết.

Ở thế giới này bản thân Quốc Phong tất nhiên biết hết bí mật của ông bố mình nhưng cậu ta lại không hề quan tâm tới nó càng không hề quan tâm tới hai tấm thẻ đặc biệt duy nhất này.

Thân là cha mẹ ai mà không hiểu tính con mình, từ khi Thu Phong để lộ ra thực lực và cách cư xử không mấy hứng thú với quân đội thì Nhất Phương đã đưa ra quyết định kéo con mình trở về con đường hắc đạo giống như mình.

Dù hắc hay bạch cũng đều nguy hiểm đến tính mạng bản thân, lúc trước Nhất Phương cứ tưởng con trai mình vào quân đội sẽ an toàn hơn nhưng không ông đã lầm. Sau vụ việc lần trước thì ông đã có suy nghĩ không muốn con trai phục vụ cho quân đội nữa rồi.

Một lát sau đợi Thu Phong tiêu hóa ít thông tin mình vừa nói xong thì tên chuyên gia lớn tuổi đi lên phía trước Thu Phong tức gần cánh cửa ông đặt một chân vào một vị trí nào đó gần cánh cửa thì một màn hình nhỏ nhỏ hiện ra từ màn hình to kia.

Một màn hình như máy tính bản hiện ra một khung mật khẩu và phía dưới là khung để ghi mật khẩu gồm bàn phím ảo.

Thấy vậy Thu Phong cũng lười hỏi nhiều, ít nhất anh nhìn cũng biết là phải nhập mật khẩu vào.

Thu Phong tiến tới nhập dãy mật khẩu hiện lên tấm thẻ. Sau khi nhập mật khẩu thì màn hình hiện lên chữ ‘Unlck’.

“Kịch... Xi...”

Một tiếng kịch nhẹ vang lên, cánh cửa bằng thép đặc chế dày cả nửa mét được mở ra. Thấy vậy Thu Phong liền cất bước đi vào, theo sau anh là hai mươi chuyên gia cùng với Đinh Thu...

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Hệ thống luyện tập thực ảo !

“ Chào mừng thiếu gia tới với phòng luyện tập! “

Cánh cửa bằng thép vừa mở ra Thu Phong đặt chân vào thì một giọng nói của một nữ robot không biết từ đâu vang vọng bên tai Thu Phong.

Có lẽ đối với những người ở đây chuyện này rất là bình thường nhưng với anh thì nó khá là mới mẻ. Cảm giác của Thu Phong lúc này giống như đang sống trong một thế giới viễn tưởng vậy.

Đập vào mắt Thu Phong lúc này không như tưởng tượng sẽ xuất hiện hàng tá máy móc luyện tập thay vào đó là một căn phòng màu trắng trơn trơ đến xơ xác.

“ Xin mời thiếu gia chọn chế độ luyện tập! “

Tiếng Robot lại phát ra một lần nữa sau đó một màn hình 3D hiện lên trước mặt Thu Phong với hàng tá chữ xếp theo hàng dọc.

Khó hiểu Thu Phong quay sang nhìn tên chuyên gia tóc bạc kia. Biết cậu chủ nhà mình mất trí nhớ cũng như mù tịt với mấy công nghệ hiện tại nên ông ta liền đi lên hướng dẫn:

“ Thiếu gia thấy đó, căn phòng này nhìn vào sẽ thấy nó rất nhỏ nhưng thực chất của nó rộng hơn thiếu gia tưởng nhiều! Còn mấy cái chữ trên màn hình là các chế độ luyện tập và các Map để thiếu gia lựa chọn, ví dụ như thiếu gia chọn vào hình này...”

Nói tới đây tên chuyên gia ấn vào chữ ‘ Chế độ chiến đấu vũ khí ‘ sau khi ấn vào chữ đó thì hàng trăm ô hình hiện ra tiếp đến ông ta ấn vào một ô hình thành phố có một dòng chữ nhỏ không đọc được cho tới khi nó phóng to lên ‘ Map Thành phố hoang – Chế độ luyện tập chiến đấu kỹ năng có vũ khí ‘.

Sau đó căn phòng màu trắng bỗng nhiên biến đổi từ một phòng bé tẹo bỗng trở thành một nơi hoang tàn không người ở rộng mênh mông. Lúc này hiện lên trước mặt Thu Phong một hàng chữ ‘ Chấp nhận thử thách – Hủy bỏ ‘

Tới đây thì tên chuyên gia quay sang nói với Thu Phong:

“ Thiếu gia nếu như ngài ấn vào chấp nhận thì sẽ chấp nhận luyện tập giống như này! “

Tên chuyên gia ấn vào chữ chấp nhận sau đó màn hình lại hiện ra hàng chữ ‘ Chọn số người tham gia ‘.

“ Khi ấn vào đây thiếu gia có thể chọn số người tham gia tập luyện, tất nhiên là sẽ tập luyện với máy móc chứ không phải đấu với nhau. Thiếu gia hãy thử đi chọn một người! “

Chuyên gia nói xong Thu Phong liền làm theo ấn vào chế độ tập một người. Khi anh vừa ấn vào bỗng tất cả những người phía sau anh biến mất, khó hiểu Thu Phong quay sang nhìn đảo đác không thấy ai thì lúc này lại vang lên tiếng của tên chuyên gia hồi nãy:

“ Xin thiếu gia hãy chọn độ khó trên màn hình, sau đó sẽ hiện bảng nhiệm vụ lên thiếu gia sẽ phải hoàn thành nó mới có thể thoát ra khỏi Map. Hoặc chết cũng sẽ kết thúc Map. “

Nghe lời tên chuyên gia Thu Phong đảo mắt nhìn vào màn hình hiện lên ‘ Chọn độ khó A B C D F S ‘. Thấy vậy Thu Phong ấn đại vào chữ D.

Lúc này màn hình hiện lên chữ ‘ Đã xác nhận độ khó cấp D ‘.

‘ Nhiệm vụ – Chiến đấu để sống sót. Bạn phải giết ít nhất năm mươi người trên tổng số ba trăm người có trên bản đồ trong thời gian quy định ‘

‘ Thông tin bản đồ thành phố hoang – Rộng 30km vuông – Có nhiều tòa nhà cao tầng dùng để ẩn nấp và chiến đấu ‘

‘ Thời gian luyện tập 24 tiếng ‘

‘ Xin hãy chọn vũ khí của mình! ‘

Sau khi đọc dòng chữ cuối cùng Thu Phong liền nhìn xuống dưới đất xuất hiện hàng trăm khẩu súng khác nhau cũng như áo giáp, ba lô, đồ cải trang...

Có một điều làm Thu Phong chú ý tới là ngoài những khẩu súng bình thường có sẵn trong trí nhớ từ trước thì trong đó còn có những khẩu súng nhìn rất xa lạ ví như anh vừa cầm một cây súng trường màu bạc lên.

Cây súng này không hề có ô đạn cũng không có nơi để gài đạn. Ở phần trên chính giữa cây súng có một ống thủy tinh chứa dung dịch gì đó màu xanh dương lấp lánh, khi Thu Phong vừa chạm vào cây súng này thì cái thứ dung dịch ấy sáng lên.

Duy nhất trên cây súng chỉ có cò bắn. Lúc này Thu Phong cầm ngắm cây súng, ngón tay anh bắt đầu đặt lên cò súng ngắm vào một bức tường cách anh hai mươi mét.

“ oooooonnnn Đùng!!!! “

Một tiếng nổ lớn vang lên khi Thu Phong vừa bóp cò súng, bức tường trước mặt anh trở thành tro bụi chỉ trong một phát bắn. Lúc này cây súng phản lực lại mạnh tới nỗi giật Thu Phong bật ngược ra đằng sau.

“ Má! Cây súng này đâu ra vậy trời? “

Thu Phong ngồi bệt ra đất chống hai tay ra mà trở mắt nhìn cây súng. Là một lính đặc công chuyên nghiệp Thu Phong lần nào cầm súng bắt kẻ súng gì cũng giữ rất vững mà không ngờ cây này độ giật của nó còn mạnh hơn cả cây Barret 50 Cal gấp nhiều lần.

“ Âm ầm ầm ầm ầm... ầm ầm...!!! “

Đúng lúc Thu Phong đang ngạc nhiên về độ giật quá mạnh của cây súng thì bức tường à không nói đúng hơn là bức tường của tòa nhà anh vừa bắn bắt đầu đổ ầm ầm xuống khiến bụi đất bay ngập trời.

“ Khụ khụ... “

Chỉ vài phút sau Thu Phong mới ho khan vài tiếng thì bụi bắt đầu xua tan bớt đi, quang cảnh lúc này cũng dễ nhìn hơn rồi.

Bấy giờ Thu Phong mới ngạc nhiên thêm một lần nữa vì không những mỗi tòa nhà anh vừa bắn vào đổ sập xuống mà theo một đường thẳng cả trăm mét tất cả tòa nhà đều như một đồng đồ nát.

Hai con mắt Thu Phong bắt đầu tròn to lên ‘ Cái trò khủng gì đây? ‘ một dòng suy nghĩ chợt chạy qua đầu Thu Phong.

Có lẽ Thu Phong không để ý cây súng anh vừa bắn cái ống thủy tinh chứa dung dịch màu xanh dương đã vỡ đi phân nửa, tức chỉ cần một lần bắn nữa thôi cái dung dịch đó sẽ hết và sẽ không bắn được nữa.

Cây súng Thu Phong vừa cầm có tên MX1330 là một loại súng chống tăng của quân đội nhà nước Xích Quỷ sáng chế ra vào năm 2190 tức bốn năm trước. Khẩu súng này có sức công phá cực kì lớn và không ai ngu tới nỗi cầm trên tay bắn như Thu Phong cả.

Thường thì những khẩu súng chống tăng thời hiện đại tuy gọn nhẹ nhưng có độ giật khá lớn nên khi muốn sử dụng phải đặt xuống đất và có thiết bị chuyên dùng kèm theo để cố định khẩu súng ấy lại.

Nếu là người bình thường cầm bắn như Thu Phong hồi nãy thì cây súng nó đã giật cho gãy hết tay chứ đừng nói chỉ văng ra mà thôi, nhưng Thu Phong lại là thằng biến thái nói về độ khỏe thì gần như vô đối nên mới không hề hấn gì.

Khẩu MX1330 này chỉ bắn duy nhất được hai lần sau đó sẽ phải thay lọ dung dịch màu xanh trên thân súng ra mới có thể tiếp tục bắn. Hiển nhiên không ai dùng khẩu này đi bắn nhau cả. Thứ nhất nguyên liệu cây súng này rất khó kiếm, mỗi năm trên cả thế giới cũng chỉ ra khoảng một ngàn bình như thế này thôi, mỗi bình cũng chỉ có thể bắn được hai lần tuy nhiên năm nay vô tình tìm ra được mỏ nguyên liệu của dung dịch ấy nên năm nay làm ra được ba ngàn bình.

Còn nói về Thu Phong lúc này anh có thể sử dụng bắn thoải mái mà không sợ hết nguyên liệu.

Bởi thế giới mà Thu Phong đang ở chỉ là thế giới ảo, thế giới này dựa trên các game trò chơi thực tế ảo mà làm ra.

Điều khác duy nhất giữa game và nơi Thu Phong đang đứng chính là game thực tế ảo phải sử dụng cổ máy gắn vào đầu. Cổ máy ấy sẽ điều khiển não mình tới một thế giới khác và trong thế giới ấy bản thân có thể hoạt động như người thật về phần bên ngoài cổ máy sẽ chặn xung thần kinh hoạt động ở vùng sau gáy để tránh tay chân lung tung khi chơi game.

Về phần nơi Thu Phong đang luyện tập tất nhiên là dựa theo game thực tế ảo nhưng hiện đại hơn gấp trăm lần là có thể đưa con người thật vào đây. Trong game bạn có thể chạy nhảy thoải mái không lo bị mệt trừ khi hết thanh thể lực trong game thì đứng phục hồi lại một chút đấy lại rồi chạy nhảy đánh nhau tiếp nhưng bản thân không thấy mệt.

Còn ở đây sử dụng bản thể, và thể lực lẫn sức khỏe đều là bản thân tất nhiên như vậy mới có thể khiến Thu Phong luyện tập được.

Ví như ở trong đây Thu Phong bị bắn một viên đạn vào chân thì thế giới này sẽ làm đau cái phần chân ấy của Thu Phong như thật, nhưng khi anh chết thì sẽ lập tức chuyển ra ngoài phòng chờ của khu luyện tập này và bản thân không hề nhận một tí tổn thương nào duy nhất chỉ có kinh nghiệm và thể lực tăng lên hoặc mệt mỏi cơ địa do hoạt động quá nhiều.

Khác với game cần trang bị đồ mạnh thì ở đây cần sức bản thân đồ mạnh vậy thôi. Nên thứ này là thứ tốt nhất để luyện tập cho Thu Phong mà bản thân vẫn an toàn, đây mới chính là chỗ lợi hại của thời đại công nghệ.

Có lẽ Thu Phong cũng không biết nhiều về cơ chế hoạt động của căn phòng luyện tập này nên anh cứ thử trước cái đã khi nào ra rồi hỏi sau.

Thu Phong đi lại đồng vật dụng cần thiết cho chiến đấu anh chỉ lấy những thứ như dao găm, áo giáp, hai cây súng lục, một cây súng trường và một cây súng bắn tia cuối cùng là thêm mười trái boom vất ngang thất lưng.

Anh cũng không nhặt cây súng vừa nãy lên mà bắn tiếp nữa và cũng không chọn những cây súng lạ hoặc đòi mới kia bởi thà dùng thứ mình quen còn hơn dùng thứ tốt mà lạ.

Chuẩn bị xong những vật dụng cần thiết Thu Phong cũng không nán lại nơi này nữa bởi khi này hệ thống đã nói khóa luyện tập bắt đầu thì pha súng nghịch ngu hồi nãy chắc chắn đã khiến người khác (ý là mấy tên trong hệ thống luyện tập) chú ý và lại ở đây ngoài vũ khí ra không có đồ ăn thức uống

tức anh phải hoạt động liên tục hai mươi bốn giờ mà không có thức ăn đồ uống gì cả.

Nhưng đối với đặc công chiến đấu lão luyện như anh thì bảy ngày liên tục như vậy cũng được chứ đừng nói là một ngày ngắn ngủn.

Ít nhất cái hệ thống này cũng không đến nỗi tồi tệ nó quảng cho anh một tấm bản đồ của cái Map này cho anh. Bằng một cái nút nhỏ Thu Phong vừa bấm nó hiện ra một tấm bản đồ 3D trước mặt, Thu Phong vừa vác theo ba lô vừa nhìn vào tấm bản đồ mà chạy đi...

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Kỹ năng chiến đấu !

“ Pằng pằng pằng...!! “

Trong một không gian yên tĩnh sắc mùi khói súng Thu Phong nằm sấp xuống trên một tòa nhà vừa bắn ra ba viên đạn bằng cây Cheytac – 408 Cal của Mỹ còn ở thế giới này thì nó thuộc nước Kim tức Kim Quốc.

Đây là một khẩu súng ngắm quân sự tầm xa có thể hạ chính xác mục tiêu ở khoảng cách 2 kilomet hơn tất cả các loại súng ngắm đời cũ ở thế giới này.

“ Đẹp đi, không phải chuyên môn của mình. Chuyển sang tập kích vậy! “

Tuy nhiên bắn ba phát đạn Thu Phong chỉ hạ được đúng một tên đang đứng gác trước một tòa nhà và hiển nhiên anh đã bị phát hiện nên liền mắng chửi một câu. Bắn tía không phải sở trường của Thu Phong nhưng ít nhất trong lính đặc công anh bắn cũng thuộc hạng tốt không phải bắn chục phát không được viên nào.

Lúc này phía dưới nhóm người đứng tụ lại trước cái xác vừa bị Thu Phong bắn hạ xong cả nhóm người nhìn quanh qua lại để xác định vị trí viên đạn vừa bắn ra, bởi khi tên đó bị hạ không ai kịp thấy đạn bắn ra từ đâu cả. Kể cả tiếng súng, cây Cheytac là loại súng có sẵn nòng giảm thanh nên khoảng cách xa như vậy tiếng cũng không thể rõ ràng được.

Dù đám người đó chỉ là hệ thống thôi nhưng được mô phỏng giống một trăm phần trăm người thật. Bởi chỉ cần Thu Phong bắt một tên trong số chúng rồi giả danh thành nếu đủ tinh vi sẽ không bị phát hiện. Tuy nhiên Thu Phong vẫn không biết điều đó, anh chỉ nghĩ đây là máy thì nó là máy và chỉ việc đi săn bọ nó thôi.

Thu Phong tạm thời bỏ lại số đồ không cần thiết trên người xuống. Lúc này anh chỉ đem theo một khẩu FAMAS FELIN và tầm chục băng đạn của nó.

Ở thế giới của Thu Phong khẩu FAMAS FELIN là mẫu súng trường tấn công bộ binh số hóa hiện đại nhất thế giới hiện nay. Mẫu súng này đưa Pháp trở thành quốc gia đầu tiên trên thế giới có đơn vị bộ binh số hóa hoàn toàn. FAMAS FELIN là sự kết hợp giữa súng trường tấn công FAMAS G2 và hệ thống chiến đấu bộ binh số hóa FELIN. FAMAS có thiết kế kiểu "bullpup", súng sử dụng hộp tiếp đạn 5,56x45 mm tiêu chuẩn NATO cơ số 30 viên. Súng hoạt động theo nguyên tắc blowback (nạp đạn bằng áp lực khí nén), với tốc độ bắn lên đến 1000 viên/phút. FAMAS FELIN được trang bị 1 kính ngắm quang-điện tử, máy đo khoảng cách laser kết nối vào một màn hình cầm tay hoặc gắn trên mũ bảo hiểm cho phép bắn mà không cần nhìn trực tiếp vào mục tiêu.

Do đó ngay từ đầu Thu Phong dùng khẩu này, bởi một mình anh phải chiến đấu với tất cả những người có mặt tại cái bản đồ này nên không thể trưng măt ra mà bắn tay đôi được, mình thì có một mạng thôi người ta thì quân đông hùng hậu.

Khi này khoảng cách Thu Phong đứng ngắm bắn tên kia vào khoảng một ngàn năm trăm mét, đối với súng trường thì anh phải rút ngắn lại khoảng cách mới có thể bắn được.

Lúc này Thu Phong đang chạy băng băng trên mặt đất một cách nhịp nhàng, một thân một mình không hề có một thiết bị theo dõi đối phương nào cũng không có kế hoạch tác chiến cũng như số lượng chính xác của đối phương bao nhiêu và thực lực như thế nào.

Trên người Thu Phong ngoài mười băng đạn dắt chéo người ra thì còn hai khẩu súng lục sau mông, sáu quả boom nổ – hai quả Flash Bang – hai quả boom khói ngang thất lưng cuối cùng là hai con dao găm được giấu dưới đế giày.

Tuy cây FAMAS FELIN cải tiến này có tầm bắn ổn định từ 600 – 1000 mét nhưng đây là địa hình thành phố ít nhất Thu Phong cũng phải cách bọn chúng khoảng tầm 50 – 100 mét mới khả dụng được.

Chạy được một đoạn thì Thu Phong dừng lại anh đo đạc khoảng cách bây giờ cách bọn chúng khoảng ba trăm mét, trong khu này ngoài con người ra không hề có chim chóc hay động vật gì nên tới đây Thu Phong quyết định dừng lại áp tai xuống mặt đất.

Nhẹ nhàng, hơi thở của Thu Phong hạ thấp đến mức có thể, có khi anh ngừng thở để nghe rõ hơn. Đúng vậy! Bản thân anh đang dùng cách cổ điển nhất của người thời xưa đó chính là nghe tiếng bước chân, dù khả dụng hay không vẫn nên làm, bởi lúc này cũng chỉ có cách này để xác định được vị trí của người khác.

Đời không như là mơ sau gần mười phút dù tự tin vào lỗ tai thính hơn người của mình nhưng Thu Phong vẫn không nghe ra được cái gì.

Hết cách Thu Phong đành phải đi xuyên qua các tòa nhà vừa đi vừa núp, tốc độ phải nói cực kì chậm để tránh bị phát hiện khi đang tiếp cận mục tiêu.

“Oonngggg...”

Bỗng nhiên Thu Phong nghe thấy tiếng kì lạ vang lên, não anh vẫn chưa kịp suy nghĩ bản thân tự nhảy sang chỗ khác.

“Đừng!”

Một tia sáng màu xanh xoẹt qua mặt Thu Phong bắn tới đúng ngay vị trí vừa nấp anh đứng. Lúc này đất đá bay lên tung tóe, biết rằng bản thân bị phát hiện nên Thu Phong liền nhanh chóng tìm chỗ nấp và tiện thể cũng xác định được bọn chúng ở đâu qua phát súng quang học vừa rồi.

Khói bụi chưa tan đi hết thì Thu Phong đã tìm được chỗ nấp cho mình đằng sau bức tường đổ nát. Tuy nhiên nơi Thu Phong trốn vào cách xa nơi đây khói bụi kia, mà lúc Thu Phong chạy đi đám người kia không hề hay biết về phía anh thì anh thấy toàn cảnh số người tại đây.

Gần hai mươi người ở các vị trí khác nhau, Thu Phong đảo mắt qua một lượt rồi ngồi xuống lưng dựa vào tường. Cây FAMAS FELIN được anh đặt lên trên bức tường, bởi trên đó có camera kết nối với màn hình trên tay Thu Phong.

Lúc này nhìn vào camera Thu Phong thấy hai người đang đi chậm chậm về phía đám khói, họ không nói chuyện với nhau một câu nào chỉ giao tiếp bằng tín hiệu của một người lính. Tuy cách ra hiệu mỗi nơi mỗi khác nhưng Thu Phong vẫn hiểu sơ sơ được rằng bọn họ nghĩ ít nhất anh cũng bị thương bởi phát đạn vừa rồi nên muốn kiểm tra thử phòng ngừa anh chạy trốn trong đám khói.

Khi hai kẻ đó tiến từ từ lại gần đám khói thay vì bắn thì Thu Phong nhẹ nhàng rút chốt một trái boom bên hông ra ném về phía hai tên đó, bởi nếu bắn anh sẽ bị phát hiện còn ném trái boom không tiếng động đáp rồi mới nổ lại là chuyện khác.

“Vụt...!”

Không theo đường vòng cung mà theo một đường thẳng. Thu Phong dựa vào sức biến thái của mình mà chọn trái boom bắn đi theo một đường thẳng như viên đạn.

“Cốp! Á!... Bùmmmmmm!”

Trái boom trúng chính xác vào đầu một tên đi bên ngoài khiến đầu hắn móp vô một lỗ lớn hình trái boom, tên đồng bọn thấy hắn la lên chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì một tiếng nổ vang lên hắn cũng banh xác theo đó.

Tất cả sự việc đều xảy ra trong đám khói bụi mịt mù kia.

Khi tiếng nổ vừa xảy ra thì tất cả con người đang trốn trực chờ mồi kia bỗng đứng dậy chạy ra xem xảy ra chuyện gì thì:

“Pằng pằng pằng...!!!”

Ba kẻ vừa đứng lên bị Thu Phong nã mỗi thằng một viên vào người kết thúc mạng sống.

Hạ gục được ba tên ngay lập tức Thu Phong đổi vị trí sang chỗ khác. Đám người kia biết được vị trí Thu Phong vừa bắn ra liền bắn điên đại về phía bức tường nơi anh nấp khi này.

Có điều do tiếng súng quá ồn mà họ không nhận ra có một trái boom đang nhẹ nhàng lăn tới chân họ.

“Bùm...!”

Thêm ba mạng người chết một người mất khả năng chiến đấu tiện thể Thu Phong cho hắn một viên ngay đầu nhanh gọn lẹ.

Quân địch từ mười mấy người chỉ còn trên dưới mười người nữa. Đúng lúc này một giọng nói vang lên:

“Đứng yên! Đề nghị đưa hai tay lên đầu!”

“Chà chủ quan rồi!”

Thu Phong nở một nụ cười nói thầm một câu.

Lúc này một tên không biết chui từ đâu ra đang cầm khẩu súng chĩa vào đầu anh cách đó chưa tới mười mét.

Bị yêu cầu đưa tay lên đầu Thu Phong đành phải làm theo, ở khoảng cách thế này thì chỉ có dị năng mới có thể cướp súng của tên kia được, rất tiếc Thu Phong không phải dị năng.

Gương mặt Thu Phong tối sầm lại nhưng vẫn giữ nụ cười mà quái kia anh từ từ đưa hai tay lên đầu rồi chậm chậm quay người lại.

“Mày cười cái gì? Thứ gì trên tay mày vậy?”

Tên lính kia khó hiểu nụ cười trên mặt Thu Phong cộng thêm việc sau bàn tay của anh có thứ gì đó nhô ra.

Đúng ngay lúc này không thèm trả lời câu hỏi của hắn sau tay Thu Phong là một quả Flash Bang – Boom gây choáng. Tay anh chỏ vào chốt từ lúc nào sau đó ném nó lên trên trời, tên lính kia mặc dù thấy hành động của Thu Phong nhưng não bộ vẫn chưa kịp xử lý thì:

“Phụp!”

Một ánh sáng cực kì mạnh đập thẳng vào mắt hắn:

“A A A A A!!!”

“Thằng ngu!”

Thu Phong mở miệng mắng chửi một câu, mắt anh từ lúc nào đã nhắm chặt lại đến lúc này lại mở ra.

Có một chân lên Thu Phong nhanh chóng rút con dao dưới đế giày ném thẳng vào tên lính kia:

“Phập!” – Tiếng dao cắm vào thịt vang lên đến sướng tai.

Không dừng lại ở đó khi dao anh chưa rời khỏi tay thì bản thân đã lao lên phía trước đâm một quyền vào bụng hắn, tiếp đó anh rút con dao đang dính trên người hắn ra rồi cứa cổ hắn một cách nhẹ nhàng.

“Phụt phụt...” từng tia máu bắn ra từ cổ hắn, mắt không thể mở miệng không thể nói hắn cứ ú ớ cái gì đó rồi gục đi.

Thu Phong cũng không rảnh mà đứng lại xem hắn chết, anh nhanh chóng cất lại con dao xuống đế giày rồi chạy lại chỗ mình khi nãy nhặt cây súng lên song chạy bán sống bán chết kiếm đường trốn.

- - - - -

Lúc này ở phòng quan sát không những Đình Thu mà tới những chuyên gia kia đều trầm trồ vì sự chiến đấu chuyên nghiệp của Thu Phong vừa nãy.

Một chuyên gia khoảng bốn mươi tuổi đi tới bên cạnh Đình Thu nói nhỏ:

“Anh Thu, thiếu gia trước giờ mạnh như vậy sao? Không ngờ cậu ấy có thể dễ dàng giết người mà không có tí gì gọi là chập chùng cả!”

Nghe vậy Đình Thu cũng chỉ lắc đầu đáp lại:

“Tôi cũng không rõ thiếu gia mình ra sao nữa, cậu ấy vẫn là cậu ấy nhưng khác quá!”

‘Không biết kĩ thuật chiến đấu này của thiếu gia từ đâu ra? Trên thế giới người có kĩ năng như thiếu gia rất hiếm. Một người chỉ ngồi phòng sách như thiếu gia sao có thể có những kĩ năng này được?...’ – Một loạt suy nghĩ rối loạn hiện lên trong đầu Đình Thu, thật sự cậu không biết đây có phải là thiếu gia nhà mình không nữa. Nếu đúng vậy thì ở phương diện nào cậu ta cũng thuộc dạng thiên tài!

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Xong nhiệm vụ !!

“Hộc... Hộc... Chó đẻ sao lại mệt như thế này!”

Lúc này Thu Phong đang chạy điên cuồng lên trên sân thượng của một tòa nhà cao tầng bỏ hoang.

Tính tới thời điểm hiện tại đã qua ba tiếng đồng hồ Thu Phong giết chính xác được bốn mươi lăm người, chỉ còn năm tên nữa là hoàn thành nhiệm vụ nhưng ngặt nỗi có mấy khẩu súng cây nào cũng hết đạn, thậm chí anh còn không có thời gian đi cướp súng kẻ khác nữa.

Dưới tòa nhà nhìn từ trên cao xuống một quang cảnh hùng vĩ với hàng trăm người đang chia súng và tập kích vào tòa nhà nơi Thu Phong trú ngụ.

Thu Phong hiện tại đang có ba cái xui mà một cái may. Xui là bản thân anh cạn thể lực, vũ khí tầm xa không còn đạn và bị hàng trăm người bao vây do giết phải đầu lĩnh đối phương. Còn cái may là anh nhặt được một cây đại đao trong lúc chạy trốn, đúng ra đây là hàng trưng bày của tên đầu lĩnh kia nhưng Thu Phong lại đập vỡ tủ kính để lấy nó ra vì nó đẹp.

Thật ra cái bản đồ mà đang Thu Phong đang ở là một căn cứ của một tổ chức tội phạm khủng bố được giả tưởng ra từ những tên chuyên gia. Chẳng cần biết lý do gì và tại sao Thu Phong lại vô tình giết được tên đầu lĩnh nhưng anh biết bản thân anh đang tình thế bị hàng trăm người bao vây mà không có lối thoát.

“ Có lẽ tới đây là hết chạy rồi... Hộc... Ngồi đây vậy! “

“ Cong...!!! “

Giữa sân thượng của tòa nhà Thu Phong cầm thẳng cây đại đao hình đầu rồng xuống dưới đất rồi buông ra.

Chuôi thanh đao lún sâu vào xi măng tới một tấc nó đứng sừng sững bên cạnh Thu Phong. Hiện giờ toàn cơ thể anh mồ hôi đầm đìa, anh bắt đầu cởi áo giáp rồi áo thun trong người ra. Chiếc áo thun của anh thấm mồ hôi đến độ có thể vắt ra hàng khối lít nước.

Từng thớ thịt rắn chắc của Thu Phong bắt đầu xuất hiện. Nếu ở đây có ai khác nữa nhất là phụ nữ thì không cần tới khuôn mặt đâu chỉ cần những đường nét rắn chắc vẽ lên một khung cơ thể hoàn hảo của Thu Phong cũng đủ làm khối người điêu đứng.

Nói về số đo trên cơ thể Thu Phong thì ngực 120 cm, bắp tay 41 cm, eo 80 (6 múi đều không lệch), hông 100 cm.. Cuối cùng là cân nặng hiện tại của anh là 85kg với chiều cao 1m80. Từ trên xuống dưới ngoại trừ khuôn mặt có chút điển trai ra thôi thì Thu Phong hoàn hảo.

“ Phập phập phập phập phập phập phập phập...!!! “

Tiếng máy bay.

Lúc này trên đầu Thu Phong đang có hai chiếc trực thăng đang bay trên đầu anh, từ trên máy bay ồn ào kia truyền xuống một giọng nói bằng loa:

“ Người đứng đó biết điều mà đứng yên, người đã bị bao vây không còn lối thoát! Hãy đứng yên đấy rồi theo bọn ta về khu! “

Thu Phong ngược đầu nhìn lên máy bay cười khẩy một tiếng tỏ vẻ không quan tâm. Lúc này anh đang rất mệt rất cần phải để dành sức.

Không biết là do hiện đại hay sao mà căn nhà này dù bỏ hoang nhưng các cánh cửa đi lên cầu thang cực kì rắn chắc được làm từ thép dày cả nửa tấc. Khi chạy lên sân thượng Thu Phong đã chốt hết các cửa để những tên kia mất đôi chút thời gian khi chạy lên đây như vậy giúp ích được cho anh đôi chút thể lực.

Không quan tâm đến chiếc máy bay ngoài kia Thu Phong bắt đầu ngồi xuống khoanh chân lại, hai tay anh đặt nhẹ nhàng lên đùi lưng thẳng tắp.

“ Hít hà...! “

Thu Phong bắt đầu điều chỉnh lại nhịp thở, dù anh đang rất mệt cơ thể đang cần rất nhiều oxy để lưu thông nhưng càng thở mạnh thì lại càng mệt hơn không giúp ích được gì.

Một phút trôi qua, hai chiếc máy bay kia vẫn cứ bay vòng vòng trên đầu Thu Phong mà không một tên nào dám đu dây xuống. Bởi bọn hắn không thể giết Thu Phong mà phải bắt sống anh về giao cho cấp trên là một thứ hai bọn chúng không dám chắc vài người có thể bắt được anh dễ dàng như vậy.

Bởi khi đuổi theo Thu Phong thì số người bên họ tuy tử vong ít nhưng bị thương không thể chiến đấu thì con số lên tới trên một trăm mà tất cả chỉ do một kẻ đô con đang ngồi dưới kia mà bản thân lại không hề bị thương hay bị xước dù chỉ mảy may.

Tầm ba mươi giây nữa trôi đi Thu Phong bắt đầu cảm nhận được sự rung chuyển của tòa nhà này.

Bên trong tòa nhà...

“ Đặt boom cho nổ hết mấy cánh cửa này nhanh lên... “

“ Nhanh nhanh nhanh... “

“ Đùng Đùng Đùng...! “

“ Đội C thay thế chạy lên tầng trên! “

Tòa nhà có tổng cộng hai mươi tầng nhưng hết mười chín tầng bị Thu Phong khóa chốt cửa và không có cách phá nào ngoài cách đánh boom mấy cánh cửa bằng thép này cả.

Nhưng do cách làm việc chuyên nghiệp mà trong vòng hai phút họ đã lên được tầng hai mươi.

“ Nhanh lên sau cánh cửa này là sẽ thấy hắn...! “

Một tên có vẻ là chỉ huy của nhóm người lên phục kích Thu Phong đang nói với vẻ dè chừng, đúng hơn là hắn không tự tin trước thực lực biến thái của Thu Phong.

Như đã nói ở trước dù là hệ thống nhưng chúng được trang bị mọi cảm xúc y hệt con người, biết sợ, biết vui, biết cười, biết khóc...

“ Ầm... cong cong... rrrrrrrrr...! “

Thu Phong đang nhắm mắt ngồi đó bỗng rầm một tiếng cánh cửa thép của sân thượng bung ra bay lại gần phía anh gần tới nơi thì hết đà.

“ Chúng tôi đề nghị anh hợp tác theo chúng tôi về khu nếu không sẽ đau đớn hơn anh tưởng đấy! “

“ Về khu? Ài... “

Thu Phong ngồi đó mở miệng đáp một câu rồi lấy sức đứng lên:

“ Tất nhiên rồi. Mệt quá chạy hết không nổi nữa! “

Nói xong Thu Phong đưa tay hay lên phía trước ý bảo còng tay lại.

‘ Dễ dàng vậy sao? ‘

Tên được cho là chỉ huy kia có vẻ không tin lắm về hành động quá phối hợp của Thu Phong, nhưng khi hắn nhìn khắp người Thu Phong thì thấy ngoài cây trường đao dài hai mét hai bên cạnh ra thì chẳng còn gì là vũ khí chưa kể thanh đao kia mặc dù bằng thép nhưng lưỡi của nó lại chưa mài qua nên không bén vì thế hắn nghĩ Thu Phong không thể nào đỡ trò được.

Xung quanh Thu Phong lúc này có gần năm mươi người năm mươi họng súng chia vào đầu anh chưa kể những tòa nhà bên cạnh còn có vài tay súng bắn tỉa trên đó đợi chờ này giờ, tất nhiên Thu Phong biết điều đó chứ.

“ Thông báo chốt mục tiêu trên toàn bộ cơ thể đối phương bắt thường ngay lập tức bắn!!! “

Tên chỉ huy kia bỗng chốc nói vào trong bộ đàm rồi cầm một khẩu súng quang học trên người chia thẳng vào Thu Phong.

“ Chúng tôi đề nghị anh không nên có bất cứ một hành động nào nếu không anh sẽ chết! “

“ Rồi rồi nhanh lên! “

Thu Phong uể oải đáp trả cứ như đây không phải là chuyện của mình.

Nghe Thu Phong nói vậy thì tên chỉ huy quay sang những tên bên cạnh ra hiệu một tiếng thì lúc này năm tên lần lượt đi từ từ tới trước mặt Thu Phong.

‘ Một... hai... ba, bốn, năm. Đủ rồi! ‘

Thu Phong đếm thầm năm tên, năm tên anh có thể giết được trong phạm vi mà không bị thương cho đến khi giết được tên thứ sáu. Cái ưu tiên tuyệt đối bây giờ của anh là phải giết được thêm năm thằng nữa để hoàn thành nhiệm vụ rồi tính đến các chuyện khác.

Khi năm người kia còn cách Thu Phong chừng hai mét thì dừng lại, họ vẫn chưa dám tiếp cận anh. Một hồi sau năm người đó cảm thấy Thu Phong không có chút động tĩnh gì thì bốn người kia mới bỏ súng treo lưng lẳng xuống bên người rồi lấy từ bên hông ra một cái còng tiếp cận lại gần anh.

Riêng còn một kẻ vẫn đứng đó chia súng vào anh để phòng bất trắc.

Bây giờ một cái còng số tám màu trắng có sợi dây màu xanh nối giữa hai bên cái còng hiện ra trước mắt Thu Phong.

‘ Còng này... không được...! ‘

Kế hoạch ban đầu của Thu Phong là tính để bọng chúng còng anh lại nhưng với sức của bản thân anh vẫn tự tin bứt tung cái còng nhưng còng số tám trước mắt này thì anh lại không dám chắc bởi đây là lần đầu tiên anh thấy chúng.

Khi chiếc còng đã móc vào được một tay của Thu Phong thì tên còng anh bắt đầu thở phào một tiếng đang chuẩn bị còng nốt tay còn lại của Thu Phong thì bỗng nhiên hắn không thấy cái còng đâu nữa:

“ Bình! “

Bằng động tác nhanh nhất Thu Phong vung tay làm tên kia tuột mất cái còng sau đó một tay khác anh nắm lấy đầu hắn lên gối hết lực khiến cầm của tên đó bị chấn nát từ vong tại chỗ.

Chưa dừng ở đó khi hạ được tên kia trong nửa giây thì chỉ trong một cái chớp mắt Thu Phong quay sang vịn cổ tên bên cạnh rồi cầm lấy súng của hắn. Cây súng có sợi dây được tên đó đeo vào nên khi Thu Phong cầm súng liền kéo cả người hắn theo làm bia đỡ.

Cả sự việc diễn ra trong đúng một giây lúc này các tay súng bắn tỉa bắt đầu hoạt động với mục tiêu là Thu Phong. Bất chấp những tên lính bắn tỉa kia có bắn mình hay không Thu Phong chỉ cần một bên làm lá chắn và tìm điểm chết bởi những tên còn sống làm như vậy bọn chúng sẽ không ầu ả mà bán

trúng đồng đội của mình được. Lúc này đối còn hai kẻ đối diện trước mặt anh không đủ bình tĩnh để sử dụng súng vì khoảng cách quá gần thay vào đó liền lao lên tấn công Thu Phong.

Đối với Thu Phong gần hay xa anh vẫn bắn được tuốt, trọng lượng cơ thể mấy chục kg của tên đã chết kia đối với anh cũng như không, khẩu súng kéo theo người hẳn bị Thu Phong cầm lên chĩa thẳng vào đầu hai tên kia.

“ Pằng pằng...! “

Hai viên chuẩn xác chết hai tên.

‘ Còn một mạng! ‘

Không dừng lại ở đó Thu Phong liền thả cây súng xuống vì thể xác của tên kia theo đó ngã xuống, khi vừa buông súng xuống thì bỗng nhiên bằng một tốc độ không tưởng Thu Phong lao tới trước mặt tên kia thốc cho hẳn một quyền mạnh đến nỗi một vài nội tạng trong đó bị nát ra. Hiên nhiên sẽ không sống được quá lâu.

‘ Hoàn thành nhiệm vụ! 5 giây nữa sẽ truyền tổng lại sảnh! Bắt đầu đếm ngược! 5... 4... ‘

Một dòng chữ của hệ thống luyện tập hiện ra trước mắt Thu Phong.

Tuy nhiên anh vẫn không dừng lại ở đó, khoảng cách của anh đến thanh đại đao kia là hai mét. Vươn người ra Thu Phong chụp lấy thanh trường đao nhắc nó lên khỏi mặt đất xi măng.

Tiếp đó mặc kệ hàng trăm tiếng súng bắt đầu xả vào người anh, anh tung người lên ném thanh trường đao nặng hai mươi kg về phía tên chỉ huy kia.

“ Phập! “

“ Rầm! “

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Con đường phía trước !

“ Cong cong cong cong cong....! “

‘ Vô hiệu hóa sát thương. ‘

Ngay khi Thu Phong vừa phóng thanh trường đao lên thì chưa tới một khắc sau đó hàng trăm viên đao phá không hướng về phía anh nhưng kì lạ thay chúng chỉ bay tới cách anh nửa mét thì như đụng vào bức tường thép kiên cố thì nhau lả tả rơi xuống.

Quay lại cảnh Thu Phong ném thanh trường đao về phía tên chỉ huy, cơ bản mặt tên này rất là khó ưa nên trước khi rời khỏi đây Thu Phong phải giết hẳn cho bằng được. Một cú ném vừa rồi khiến thanh trường đao găm thẳng vào ngực hẳn lực đạo của Thu Phong mạnh đến nỗi sau khi đao găm trúng lực đạo đẩy cả người hẳn dính sát vào tường.

Chết mà tên chỉ huy vẫn trố hai con mắt to tròn ra nhìn Thu Phong với vẻ không thể tin nổi, và có lẽ hẳn cũng không biết hẳn căn bản được hệ thống tạo ra.

‘ 1! Rời khỏi Maps, di chuyển đến phòng luyện tập ‘

Một dòng chữ nữa lại hiện ra trước mắt Thu Phong.

3 tiếng đồng hồ một mình giết năm mươi quân địch không hề trầy xước dù chỉ một vết nhỏ.

THIÊN TÀI!

“ Ông chủ ngài thấy rồi chứ? “

Lúc này ngoài căn phòng trắng tinh khi nãy Thu Phong đứng ra thì còn một căn phòng nữa là phòng quan sát, Thu Phong sau khi rời khỏi Maps luyện tập thì anh được dịch chuyển tới căn phòng màu trắng khi nãy và ở đây anh không thấy một ai cả.

Trong phòng quan sát ngoài mấy vị chuyên gia kia và Đinh Thu thì ở đây xuất hiện thêm một nhân vật nữa, Nhất Phương bố già của Thu Phong.

Đường như phản kích với câu nói của Đình Thu mà ông ta cười toét mồm ra quên chưa trả lời.

“ Ông chủ! Ông chủ! “

Đình Thu thấy Nhất Phương không chú ý đến lời nói của mình nên hắn ta đành phải gọi thêm vài lần nữa.

Bị Đình Thu kêu Nhất Phương mới giật mình, gương mặt vẫn mang theo nét vui vẻ:

“ Há! Nãy vừa nói gì vậy Thu? “

“ À không! Ông chủ! Ngài đang vui mừng? “

Đình Thu trực tiếp bỏ qua câu hỏi của mình mà hỏi về mặt vui mừng của ông chủ nhà mình, lý do khiến ông chủ hắn vui có lẽ hắn cũng đoán ra được bảy tám phần là do thiếu gia.

Nghe Đình Thu nói đúng nỗi lòng vui sướng của mình Nhất Phương vỗ vai Đình Thu cười ha ha nói:

“ Ha Ha! Ta nghĩ thằng Phong nó mất trí nhớ cũng là một chuyện tốt! Ha Ha Ha Ha! “

Vừa cười Nhất Phương vừa vung tay ra một màn hình cảm ứng bay lơ lửng xuất hiện trước mặt ông ta.

‘ Ra phòng chờ! ‘

Nhất Phương ấn vào dòng chữ phòng chờ. Tích tắc Thu Phong đang ngơ ngác không biết làm gì thì bất chợt thấy ông già mình xuất hiện trước mặt mình.

“ Ba? “

“ Ha Ha tốt lắm con trai! Đúng là con trai của ba!! Tốt! Con có yêu cầu gì cứ nói cho ba nghe lão già này sẽ thực hiện mọi yêu cầu của con. Ha Ha! “

Nói xong Nhất Phương vỗ vỗ vai Thu Phong rồi đi ra khỏi phòng luyện tập.

Lúc này Đình Thu cùng nhóm người chuyên gia xuất hiện. Thấy vẻ mặt Thu Phong ngơ ngác nhìn hắn như muốn hắn giải thích ông già mình đang bị gì vậy thì Đình Thu cũng lắc đầu nói:

“ Ngài đừng hỏi tôi thiếu gia, tôi cũng không hiểu ông chủ ngài ấy bị gì nữa! “

“ À ừ... “

Thấy Đình Thu cũng không muốn nói nhiều Thu Phong cũng không gặng hỏi.

“ Thiếu gia, tạm thời chúng tôi cần phải bảo trì lại phòng tập này nửa ngày để thêm chức năng khác vào! “

Tên chuyên gia già kia bỗng nhiên đi đến trước mặt nói một câu với Thu Phong.

“ Có lỗi gì sai sót sao? “

“ Vâng thưa thiếu gia, do hệ thống làm gấp gấp trong một tuần nên còn một vài lỗi chúng tôi chưa kiểm tra hết được. Và cái lỗi lớn nhất chính là lỗi khi bị thương. Đây thiếu gia hãy xem cái này! “

Vừa nói tên chuyên gia vừa lấy một màn hình đưa cho Thu Phong xem.

Trên màn hình chiếu lại cảnh vừa rồi khi Thu Phong chiến đấu. Trong lúc anh bị mấy trăm người bao vây trên sân thượng, sau khi anh giết được hai tên bằng đòn cận chiến thì chân anh đã bị một viên đạn bắn trúng.

Trong hệ thống luyện tập khi bị bắn trúng thì người bị thương sẽ bị tê liệt phần đó nhưng trên màn hình hiển thị Thu Phong không hề bị ảnh hưởng bởi viên đạn đó thậm chí anh còn không hề biết mình bị trúng đạn.

Cái này không phải do hệ thống làm tê liệt kém mà do Thu Phong quá khỏe để có thể bỏ qua cái mức độ tê liệt yếu như vậy.

Mức độ tê liệt để bị thương nhỏ sẽ yếu hơn mức làm tê liệt cả một cơ thể, nếu dùng tê liệt quá mạnh thì toàn thân Thu Phong chưa chắc có thể cử động. Bị một vết thương ngay chân mà không thể cử động thì hơi quá mà sử dụng mức tê liệt yếu quá lại không ảnh hưởng tới Thu Phong.

Thấy đoạn mình bị trúng đạn hiển thị trên màn hình Thu Phong liền chỉ vào nói:

“ Lúc nãy tôi bị trúng đạn à? Thật sự không cảm giác gì xảy ra hết, à có khi đó cứ tưởng cho chân bị căng quá nên đâm ra hơi tê nó không ảnh hưởng mấy nên không quan tâm. Vậy lỗi nằm ở đây? “

“ Đúng vậy thưa thiếu gia! Thay vào đó chúng tôi sẽ mô phỏng chức năng đau đớn, nhưng trước khi vậy chúng tôi muốn hỏi ngài có đồng ý không?

Chức năng này sẽ đau giống như thật thậm chí có thể đau hơn nếu điều chỉnh mức độ! “

“Cứ làm đi! Càng chân thật càng tốt. “

“Vâng thưa thiếu gia! “

“Vây mấy người làm việc đi, tôi không làm phiền nữa! “

Nói xong Thu Phong quay người đi, phải nói khá lâu rồi Thu Phong chưa chiến đấu dạng như chiến trường kiểu này nên không những cơ thể mà cả thần kinh của anh cũng đang căng ra hết mức.

Hon ai hết nếu một mình vào đại bản doanh đối tượng trước tiên cần là phải có cái đầu lạnh, sợ sệt chỉ tăng thêm khả năng bị giết mà thôi. Chưa kể còn phải tính toán đường đi nước bước cùng chuẩn bị cho hàng trăm tình huống bất ngờ để mà xử lý, loại chiến đấu một mình này chưa phải Thu Phong chưa từng trải qua nhưng có lẽ do tâm lý mình không thể chết trong phòng luyện tập này nên Thu Phong làm việc tốt hơn bao giờ hết.

Trên đường về khu D của mình thì Đình Thu đi cùng với Thu Phong lúc này hần mở miệng nói:

“Mạn phép hỏi thiếu gia sau này anh có dự định gì giúp cho ông chủ không? “

Nghe Đình Thu nói Thu Phong bỗng dừng bước quay sang nhìn vào mắt hần ta một hồi lâu.

Tự nhiên bị Thu Phong nhìn chằm chằm một hồi Đình Thu cảm thấy khó chịu tính nói gì đó thì Thu Phong phì cười một tiếng:

“Chuyện này có liên quan tới anh sao? “

“À không! Chỉ là tôi cảm thấy hơi tò mò về chuyện thiếu gia muốn rời khỏi quân đội, sau đó tôi không biết thiếu gia sẽ làm gì nên muốn hỏi... “

Bị Thu Phong hỏi một câu Đình Thu cũng phải ngượng ngùng. Quả thật chuyện Thu Phong có chịu giúp ông chủ hần phát triển thế lực hay không thật sự liên quan rất nhiều tới hần.

Cả nhà hần lẫn người yêu của hần đều bị tên trùm xã hội đen phía Bắc bản đồ giết chết, thân ông chủ hần mặc dù là ông trùm phía Nam thực lực không hề thua kém tên phía Bắc kia nhưng Nhất Phương lại không có ai khiến ông ta đủ tin tưởng để bành trướng thực lực được.

Như trên trùm phía Bắc không phải là không có con trai không có người để tin tưởng mà là những thằng con của hần ta không đủ thực lực để làm điều đó. Thậm chí nội gián của tên đó cài vào bên người Nhất Phương là ai Nhất Phương đều biết nhưng chưa tới lúc khiến ông ta ra tay, tên trùm phía Bắc cũng vậy, hần biết nội gián của Nhất Phương là ai.

Nói chung hai người đang ở thế cân bằng, cả hai đều tận dụng hết những khả năng của mình riêng Nhất Phương còn con trai lão là chưa tận dụng bởi thằng con trời đánh này không chịu theo hắc đạo mà theo bạch đạo khiến ông phải đau đầu không thôi.

Và khi Thu Phong chịu giúp sức cho Nhất Phương thì đừng nói đến khả năng được lòng người chỉ cần kỹ năng của Thu Phong thôi thả ở bất cứ nơi nào trên thế giới này đều có thể sống sót và phát triển.

Cuối cùng chuyện Thu Phong có thể đưa Nhất Phương lên con đường hắc đạo đỉnh cao hay không liên quan đến sự sống chết của tên trùm phía Bắc và cả mối thù trong lòng Đình Thu hơn mười năm nay.

Dù là Thu Phong hay Quốc Phong thì chỉ có thiếu gia nhà họ Nguyễn này mới có thể đứng đầu một phương được.

Tất nhiên Thu Phong biết rõ nỗi lòng của Đình Thu, sau đêm hôm đó cái hôm mà Đình Thu mất kiểm soát tất công anh thì Thiện Nhân một trong hai cận vệ của ba hần đã tới và giải thích hết lý do và cuộc đời của Đình Thu để mong Thu Phong bỏ qua chuyện này.

Thấy vẻ mặt ngại ngùng của Đình Thu, Thu Phong lại phì cười thêm cái nữa rồi vỗ vai hần nói:

“Tôi biết chuyện của anh rồi, yên tâm! Tôi hứa sẽ có ngày cho anh chính tay giết kẻ đó, chỉ mong trong quá trình đó có gì khó khăn thì anh có thể trợ giúp tôi được chứ? “

Đang trong trạng thái ngượng ngùng sau khi nghe câu nói trên của Thu Phong, Đình Thu bỗng nhiên trở nên vui mừng liền nói:

“Thiếu gia yên tâm, nếu anh cần chuyện gì chỉ cần trong phạm vi có thể tôi Đình Thu này hứa sẽ cố gắng hết sức không phụ lòng thiếu gia! “

“Tốt! Biết vậy là tốt, thôi tôi về nghỉ ngơi trước đây. Khi nào phòng luyện tập xong thì nói tôi, tôi cần phải nhanh chóng lấy lại thể lực! “

“Vâng xin mời thiếu gia! “

Thu Phong từ chối nói chuyện tiếp Đình Thu cũng không dám nói nhiều mà liền làm một thủ thế mời Thu Phong đi trước.

Nêu Nhất Phương có mặt ở đây lúc này thì nhất định ông ta sẽ sút cho Thu Phong một cái bất chấp tình cha con mấy chục năm. Thu Phong quá to gan khi dám trực tiếp đào mộ quyền rũ cấp dưới của mình. Nói thì nói vậy chứ cho dù Thu Phong có mượn cả Thiện Nhân lẫn Đình Thu để phò trợ thì Nhất

Phương sẵn lòng chiều con chứ chẳng đùa.

Đình Thu đứng nhìn bóng lưng Thu Phong biến mất sau hành lang dài thăm thẳm liền thở dài một tiếng:

“Cuối cùng ngày này cũng đã tới! Thiếu gia con đường của anh phía trước còn dài lắm, hãy cố bảo vệ mạng sống của mình. Tôi sẽ cố hết sức có thể để giúp thiếu gia!”

Sau dòng suy nghĩ đó Đình Thu cũng quay người rẽ qua một dãy hành lang khác!

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Còn một đứa em ?

Sáng ngày hôm sau khi Thu Phong đang ngủ thì bị đánh thức bởi cô hầu gái:

“Thiếu gia! Thiếu gia!...”

“Hử... hử... Có chuyện gì sao?”

Đang trong mộng đẹp thì bị đánh thức, Thu Phong trả lời bằng giọng ngái ngủ trông rất buồn cười.

“Dạ! Lão gia và phu nhân cho gọi thiếu gia xuống dưới phòng ăn ạ! Khăn mặt, khăn tắm, quần áo và bàn chải đánh răng chúng tôi đã chuẩn bị sẵn hết cho thiếu gia rồi ạ!”

Cô hầu gái xinh đẹp đứng chụm chân cúi đầu lễ phép nói với Thu Phong.

Cuộc sống lúc này của Thu Phong là vậy anh đã quen với nó rồi, ban đầu anh không thích nghi với việc này mấy bởi mình cũng có tay có chân cũng tự làm được đâu cần người khác phải hầu hạ tới mức độ như vậy.

Có lần anh cãi nhau um xùm với mấy cô hầu gái vì chuẩn bị mọi thứ hết cho anh, quá phiền. Cuối cùng cả nhóm hầu gái bị anh mắng đều khóc nức nở lên đều nói cái gì là bọn họ vô dụng nên thiếu gia không cần bọn họ nữa nếu vậy bọn họ sẽ bị đuổi việc rồi van xin Thu Phong các kiểu. Hết cách anh mới phải để họ làm như vậy.

“Rồi rồi! Cô đi ra đi, nói với ba mẹ tôi tôi xuống liền!”

Thu Phong phát tay bảo hầu gái lui xuống. Biết thiếu gia nhà mình không thích người khác quấy rầy buổi sáng thanh tịnh ít ỏi này nên cô ta biết điều lui ra.

“Rắc rắc!!”

Ngồi dậy Thu Phong bẽ cổ hai cái cho cổ thoải mái hơn. Ngay hôm qua do hơi quá sức với anh trong một thời gian dài nên cơ thể anh lúc này vẫn còn hơi rã rời nên mới ngủ say đến như vậy, chứ như bình thường hoặc những lúc còn trong quân đội anh luôn luôn là người tuân thủ giờ giấc của bản thân mình.

Nhìn vào đồng hồ Thu Phong thấy lúc này cũng đã sáu giờ mười, thấy vậy anh liền nhanh chóng tắm rửa đánh răng rửa mặt rồi thay đồ xuống phòng ăn ở Khu A.

Nói là thay đồ chứ thực ra Thu Phong chỉ mặc một bộ đồ ngủ khác, tại những khi anh ở nhà thì căn bản chỉ toàn đồ ngủ hoặc áo phông quần đùi mà thôi.

Đi từ Khu D qua, Thu Phong đến Khu A sau đó xuống cầu thang tới phòng ăn của tòa dinh thự.

Vừa mở cửa bước vào anh đã thấy sẵn ba anh, mẹ và em trai ngồi sẵn ở đó đang chuẩn bị dùng bữa.

Thấy con trai mình xuống mẹ Thu Phong, bà liền gọi anh lại mau mau ngồi xuống. Hôm nay chính bà xuống bếp nấu cho anh những món anh thích.

“Ọt ọt...”

Đang lúc Thu Phong chuẩn bị mời cả nhà ăn thì bưng Thiên Long kêu lên ọt ọt vì đói, anh quay sang nhìn thẳng em mình phì cười nói:

“Sao nãy giờ không ăn đi, nhìn mặt mày ngó cái đĩa trông kìa... Ha Ha!”

Mặt Thiên Long dần thối ra vì bị anh nhìn cười cho một trận, đầu phải là nó không muốn ăn đâu! Bình thường thì cả nhà ăn chẳng ai đợi ai, hôm nay nó cũng tương như mọi hôm tính ăn trước thì bị cả ba lần mẹ mắng cho một trận vì tội ăn không chờ ai. Thiên lý ở đâu?

“ Thôi hai đứa ăn nhanh đi! “

Mẹ Thu Phong biết hôm nay bà hơi chiều thằng con cả mình quá mức, do bình thường Thu Phong cũng chỉ ăn trên phòng một mình có lẽ là do thói quen kể cả Thu Phong hay Quốc Phong cũng thích ăn một mình không muốn ồn ào giống nhau.

Bởi thế chỉ mỗi ngày chủ nhật là bà rảnh có thể nấu những món mà hai thằng con mình thích và gọi chúng xuống ăn.

“ Dạ! Dạ! “

Thu Phong, Thiên Long đồng thanh rồi cả hai cùng bắt đầu ăn.

Lúc này mẹ Thu Phong lại nhìn qua phía Nhất Phương hằm hừ nói:

“ Cái ông này, không lúc nào là không đem theo vệ sĩ. Bảo chúng lui ra ngoài đi, nhìn mặt của hai đứa nó là tôi hết muốn ăn rồi! “

“ Bà thích kiểm chuyện nhĩ? Được rồi ra ngoài đợi đi! “

Nhất Phương liếc mẹ Thu Phong một cái rồi quay sang nói với hai người Đình Thu, Thiện Nhân.

Nghe lệnh ông chủ hai tên kia chỉ biết nhìn nhau cười khò rồi lui ra, thật sự thì ngày nào khi xuống đây dùng bữa thì phu nhân nhà này cũng yêu cầu họ đi ra tại nhìn bản mặt nhuốm đầy máu của họ là bà không ăn nổi rồi.

Nhưng lại không lần nào Nhất Phương quan tâm tới lời nói của bà, duy nhất có lần này ông ta lại nghe theo. Thấy lạ nên bà liền hỏi:

“ Ủa? Ông hôm nay cũng biết nghe lời tui hả! “

“ Ngày hôm nay tôi vui, bà dễ yên được không? “

Câu nói của mẹ Thu Phong làm Nhất Phương khá là bức mình khiến ông đập tay xuống bàn nhẹ một cái.

Thấy vậy mẹ Thu Phong liền lảng sang chuyện khác nói chuyện với Thiên Long.

Thu Phong đang ăn cũng cảm thấy sự sứt mẻ này của ba mẹ mình kể cả tương lai hay quá khứ, nhưng anh lại không quan tâm mấy về vấn đề này. Họ đủ lớn để tự hiểu mình đang làm gì, và Thu Phong đủ hiểu mình xen vào chẳng có tác dụng gì thậm chí còn tệ hại hơn nên cuối cùng anh không quan tâm mấy về chuyện này.

Sự thật là dù ở đâu đi nữa Thu Phong sống cũng vì nghĩa vụ của người con, người mà anh quan tâm nhất trong cái nhà này chắc cũng chỉ mỗi Thiên Long. Điều đó không có nghĩa là anh không quan tâm đến mẹ mình nhưng cũng có thể nói anh vô cảm với mẹ mình, dù bà rất là vĩ đại khi có thể nuôi nấng anh trong hoàn cảnh khó khăn. Nhưng với Thu Phong thì dù ba hay mẹ đối với anh không hiểu sao nó có gì đó xa lạ (Dù bên thế giới song song hay thế giới của Thu Phong thì anh đều có cảm giác này).

Sau khi ăn xong, nhóm người hầu bắt đầu lên dọn dẹp tiếp đó dọn món ăn phụ lên. Mẹ Thu Phong và Thiên Long ăn được vài miếng thì Thiên Long phải đi học còn bà phải lo cho mấy cái sản nghiệp của mình bên ngoài.

Trong phòng lúc này còn lại Nhất Phương và con trai ông ta Thu Phong.

“ Phong! Ăn xong chưa? Xong rồi thì tới phòng trà đi ba có chuyện muốn nói! “

“ Dạ! “

Thu Phong dạ một tiếng rồi nhét vội vàng miếng mận vào trong miệng sau đó xách đít đi qua phòng trà với ba mình.

Phải nói người hầu ở dinh thự này làm việc cực kì nhanh, không cần Nhất Phương nói là tới phòng trà chỉ cần hướng ông đi tới là ngay lập tức ở phòng trà họ đã cho người chuẩn bị sẵn tách trà thơm ngon để phục vụ. Tuy nhiên vẫn có đôi khi họ đoán sai nhưng thù giết thừa còn hơn bỏ sót, phật ý của lão gia nhà này thật sự còn đáng sợ hơn cả tội chết.

Sau khi vào phòng trà, các cô nàng hầu gái bắt đầu rót trà cho hai người đàn ông duy nhất trong phòng. Vì Nhất Phương có chuyện cần nói với Thu Phong nên Đình Thu lẫn Thiện Nhân cũng không được phép có mặt tại đây.

Sau khi cả hai nhắm nháp miếng trà cho tiêu hóa bớt bữa ăn vừa rồi thì lúc này Thu Phong lên tiếng hỏi ba mình:

“ Ba gọi con tới có chuyện gì vậy? “

Nghe Thu Phong hỏi Nhất Phương đặt ly trà xuống rồi từ từ nói:

“ Ta có vài chuyện muốn xác định rõ với con. Thứ nhất ta muốn hỏi con thật sự con muốn rời khỏi quân đội chứ? “

“Tất nhiên, có lẽ bản thân con chán việc phải phục vụ cho nhà nước rồi, nghe theo lệnh một cách ngu xuẩn chẳng giúp ích được gì!”

Thu Phong đang mắng chính cái cấp trên trong suy nghĩ anh tức là ở thế giới anh sống hay còn gọi là vũ trụ 1. Nơi anh đang sống có thể là vũ trụ 2 3 hay 4 5 gì đó và nó nằm trong thuyết vũ trụ song song mà Thu Phong không hề biết.

Ngẫu nhiên điều Thu Phong nói chán trong việc phục vụ cho nhà nước cũng đúng với Quốc Phong anh nhận ra nhà nước Xích Quỷ cũng mục nát từ bên trong nhưng lý tưởng của Thu Phong và Quốc Phong khác nhau.

Có lẽ bây giờ Thu Phong chưa nhận ra nhưng sau này anh sẽ là người cầm lái vận mệnh của đất nước này.

Điều mà ta đang nói giữa cái lý tưởng của Thu Phong và Quốc Phong ở đây chính là Thu Phong muốn tự bản thân mình thay đổi cả quốc gia từ bên ngoài và không phụ thuộc vào nhà nước. Còn Quốc Phong muốn làm sạch quốc gia từ bên trong cả hai chung mục đích giống nhau nhưng cách thực hiện khác nhau.

Tất nhiên cái trên thì để sau này hẵng nói, quay về thực tại. Thu Phong nhất ý vẫn muốn rời khỏi quân đội để được tự do hơn.

Nhất Phương thấy con trai mình nói vậy liền gật đầu hài lòng nói:

“Được! Điều thứ hai ở đây là con sẽ nổi nghiệp ta hay tự thân vận động ở một lĩnh vực nào đó?”

Ý của Nhất Phương là Thu Phong có cần sự giúp đỡ của ông trong giới hắc đạo hay tự bản thân cất lực!

Đáp lại ý của Nhất Phương lại là câu hỏi ngược lại của Thu Phong:

“Vậy con hỏi ba! Ba muốn con giúp ba chiếm lấy miền Bắc hay tự bản thân con chiếm rồi nó sẽ là của con?”

Câu hỏi này của Thu Phong làm Nhất Phương không biết nói như thế nào. Căn bản dù Thu Phong giúp ông hay không giúp ông thì tất cả sự nghiệp sau này của ông đều nhờ vào Thu Phong chứ không phải Thiên Long bởi Thiên Long quá yếu đuối không thích hợp mà lúc trước Thu Phong lại theo quân đội.

Rời khỏi quân đội là ý muốn lớn nhất của Nhất Phương.

“Dù cho con có tự thân hay nhờ sự giúp đỡ của ba thì sau này tất cả cũng đều thuộc về con thôi con trai à!”

“Vậy ba không cần lo ngại về vấn đề đó, khi nào con cần sự giúp đỡ của ba con sẽ nhờ!”

“Tốt! Ba chỉ cần nhiều đó ở con thôi con trai, đừng làm ba thất vọng.”

“Vâng thưa ba!”

Thu Phong đáp một tiếng rồi lại nhắc cái lý do lên nhấp một ngụm. Lúc này Nhất Phương dường như nhớ tới cái gì đó lại nói tiếp:

“Phải rồi! Chuyện con rời khỏi quân đội ba đã nói với tên Quân rồi, hắn ta nói con đi thủ đô một chuyến để nói chuyện. Ta chỉ chuyển lời dùm.”

“Dạ con biết rồi!”

“À còn một chuyện này nữa! Sau này nếu gặp ai tên Quốc Thiên thì đó là thằng em trai của con, nếu được hãy tha cho nó một mạng!”

Nói xong câu này Nhất Phương đứng lên rời khỏi, để lại Thu Phong ngỡ ngàng chưa kịp hỏi gì.

Quốc Thiên?

‘Em trai? Ngoài Thiên Long ra mình còn có một đứa em nữa? Chuyện gì xảy ra vậy, trí nhớ của mình bị gì thế này...’

Một loạt suy nghĩ xảy ra trong đầu Thu Phong, anh không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thật sự cho dù Quốc Phong ở đây thì cậu ta thậm chí ngạc nhiên không kém Thu Phong lúc nào.

Chuyện Nhất Phương còn một đứa con trai nữa là một điều cấm kỵ cho dù người thân cận nhất của ông cũng không biết điều này.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: KHÔNG thể rời quân đội .

Sáng ngày 2 tháng 2 năm 2194. Thời điểm hiện tại trời đã sang đông, chỉ còn khoảng một tuần nữa thì cả quốc gia Xích Quỷ sẽ đón giao thừa.

Thủ Đô Xích Quỷ – Thành Thượng Kinh.

Bộ chỉ huy quân sự thành phố Thượng Kinh.

Lúc này tại đây Thu Phong đã đặt chân tới thủ đô Thượng Kinh và đang hướng tới bộ chỉ huy quân sự để gặp mặt đại tướng quân Minh Quân!

“ Tút tut! “

Tiếng điện thoại vang lên.

Trong phòng làm việc của đại tướng Minh Quân, điện thoại riêng trong túi quần của ông ta vang lên. Là một người chức quyền cao trong nhà nước số riêng của Minh Quân thường rất ít người biết cho dù là lãnh đạo cấp cao cũng chỉ vài ba người là biết số này.

Mở điện thoại ra, người gọi tới là Thu Phong. Minh Quân liền bắt máy lên:

“ Chú nghe nè Phong! “

“ Dạ chú Quân, hiện cháu đang đứng trước cổng bộ chỉ huy quân sự mà họ không cho cháu vào. “

“ Sao như vậy được? Cháu là thiếu tướng làm việc tại nơi này cơ mà? Thẻ quân nhân của cháu đâu lấy lý do gì mà bọn canh cổng cản cháu? “

“ Ủa? À cháu quên cái thẻ! “

Đầu dây bên kia Thu Phong cầm cái bóp nhìn vào trong đó có cái thẻ quân nhân cấp cao của mình trong đó liền xấu hổ cười một tiếng. Thật sự anh chẳng nhớ là có cái thẻ này trong bóp mình nữa.

“ Được rồi, tới phòng làm việc của chú ngay đi! “

“ Vâng! “

Từ trong bóp Thu Phong cầm thẻ quân nhân màu xanh lục ngọc của mình ra đưa cho quân nhân canh cổng.

Tên lính canh cổng nhận lấy tấm thẻ của Thu Phong bằng ánh mắt không mấy quan tâm, căn bản hắn nghĩ Thu Phong chỉ là mấy tên đại thiếu gia bám hơi người trong gia đình làm chức vụ cao ở trong kia. Bởi hắn dù là một tên lính quen nhưng không hề có tâm tư xu nịnh bọn ăn hại dựa hơi này, không xu nịnh cũng không thái độ đó là cách làm việc của quân nhân.

Tuy nhiên tên quân nhân đó có suy nghĩ như vậy cũng đúng bởi lần này Thu Phong tới đây thứ nhất là đi máy bay riêng của gia đình điều đó tên lính không biết nhưng xe chở Thu Phong tới đây lại là một chiếc Roll Royce màu trắng mắc tiền, những chiếc này dù là quân nhân cũng rất ít người giàu như vậy mà có người giàu như vậy chắc chắn là ăn hối lộ, đó là suy nghĩ của những quân nhân như hắn.

Lúc này tên quân nhân canh cổng cầm trên tay tấm thẻ của Thu Phong nhìn bằng nửa con mắt hắn cũng biết đây là đồ thật cho tới khi hắn lướt qua hai chữ ‘ Thiếu Tướng ‘

“ Thiếu... Hà Thiếu... thiếu tướng? Thiếu tướng Nguyễn Quốc Phong?... “

Tên quân nhân cầm tấm thẻ chứng minh thân phận của Thu Phong hai tay hắn liền run lên cảm cấp, hơn ai hết Quốc Phong ở thế giới này là một quân nhân nổi tiếng cả nước liên tục được lên ti vi trong những bản tin thời sự không những thế trên thế giới vị thế của Quốc Phong cũng có chỗ đứng khi có thẻ chỉ huy liên minh ba quốc gia ở Trung Đông tiêu diệt bọn khủng bố.

Còn đối với quân nhân Quốc Phong như một tượng đài sáng giá không thể nào với tới, là mọi động lực, mọi cố gắng mà các quân nhân dù già dù trẻ đều hướng tới.

Tên quân nhân quen như tên canh cổng đây cũng là một trong số những người hâm mộ Quốc Phong. Nhưng lần này hắn lại không nhận ra thần tượng trước mắt mình bởi Thu Phong có vẻ to hơn lúc trước.

Đúng vậy thật Thu Phong là dân luyện võ cơ thể anh thuộc dạng to cao chắc khỏe, còn Quốc Phong là quân nhân trong thư phòng nên không rèn luyện cơ thể nhiều. Có thể nói Thu Phong to hơn Quốc Phong một chút, một chút đó đủ tạo nên sự khác biệt chưa kể quả đầu của Thu Phong trước bị cháy xem phải cạo trọc tới bây giờ cũng chỉ mọc lên vài cọng ngắn tũn tũn.

Tên quân nhân canh cổng kia nhìn vào tấm thẻ rồi lại quay sang nhìn Thu Phong nhìn lên nhìn xuống một hồi cuối cùng hắn lắp ba lắp bắp nói:

“ Chào... chào... chào thiếu tướng... Xin lỗi tôi... không biết là anh... tôi mở cửa ngay đây... “

“Mở cửa... mở cửa cho thiếu tướng Quốc Phong vào, nhanh nhanh...!”

Tên quân nhân còn lại thấy hành động bất thường của đồng đội mình liền chạy ra xem tấm thẻ quân đội của Thu Phong, ngay lập tức hắn thấy hai chữ Quốc Phong liền hô lên cho người bên trong mở cổng.

Thu Phong đứng đó nhìn hành động của hai kẻ này liền cười khỏ không biết nói sao, chức thiếu tướng cũng đâu có gì quá to đâu. Là quân nhân đã phải học cách kiềm chế cảm xúc. Vô tình hai quân nhân đó đã làm mất hình tượng quân nhân trong mắt Thu Phong được cho là thiếu chuyên nghiệp.

Nhưng anh nào có biết dù là thiếu tướng nhưng tiếng nói của anh trong quân đội đối với những người lính trẻ thậm chí còn quan trọng hơn cả tiếng nói của Minh Quân đại tướng quân đội nữa là.

“Xin Chào thiếu tướng!”

Lúc này bỗng hai quân nhân canh cổng đứng nghiêm người lưng thẳng tắp chào Thu Phong.

Thấy Thu Phong liền nói:

“Các anh chào gì nữa vậy, ban nãy đã chào tôi rồi mà?”

“Xin lỗi thiếu tướng! Ban nãy chúng tôi không nhận ra anh nên có đôi chút thất lễ mong anh tha lỗi!”

Tên quân nhân canh cổng vừa nãy đúng là có chào Thu Phong với phong thái quân đội nhưng là hỏi chào cho có nên bây giờ bọn họ phải chào lại.

Không lộ thân phận thì bị không xem ra gì, Thu Phong thờ dài một tiếng rồi nói:

“Là một quân nhân, tôi nói cho các anh nghe. Dù là tôi không phải là quân nhân hay bất cứ người bình thường nào, một khi đã khoác trên người quân phục phải tuân thủ mọi quy định của quân đội đưa ra. Vừa nãy anh có thái độ hỏi hời hợt không quan tâm với những người như tôi cho tới khi biết thân phận của tôi? Sai rồi, anh nên nhớ dù là ai thân làm quân nhân cũng phải tôn trọng những người đó hiểu chứ?”

“Đã rõ thưa thiếu tướng!”

Tên quân nhân bị Thu Phong chất vấn bỗng đỏ mặt hộc hột, sau khi Thu Phong nói xong liền nghiêm giọng quân nhân đáp lại.

“Được rồi! Anh biết vậy là tốt, bây giờ thử lại xem sao?”

“Rõ! Xin chào thiếu tướng!”

Lúc này hai tên quân nhân lại đứng thẳng người chào một lần nữa, lần này thì Thu Phong mỉm cười một cái sau đó chấp hai chân lại cả người thẳng tắp tay phải xòe ra cái ngón tay chụm lại từ từ Thu Phong đưa lên đầu hô to:

“Chào các đồng chí!”

Chào xong Thu Phong hạ tay xuống hai quân nhân kia cũng vậy, tư thế của họ bây giờ không dám thả lỏng thay vào đó là đứng nghiêm.

Thu Phong đi tới trước mặt tên quân nhân giữ thẻ quân đội của mình nói:

“Đưa cho tôi tấm thẻ được chứ?”

“Của thiếu tướng!”

....

Năm phút sau Thu Phong được người dẫn tới phòng tư lệnh, đứng ra nếu là Quốc Phong thì không cần ai dẫn tới nhưng đây là Thu Phong tới tận giờ anh vẫn không biết là mình căn bản không phải người ở đây.

“Cốc cốc!”

“Vào đi!”

Trong phòng làm việc của Minh Quân một cô gái mặc bộ váy vest đen công sở gõ cửa bước vào.

“Tư lệnh! Thiếu tướng Quốc Phong tới gặp ngài.”

“Ừ! Cho cậu ta vào đi.”

“Dạ!”

Cô gái kia dạ một tiếng rồi quay sang nói với Thu Phong đang đứng chờ bên ngoài:

“Thiếu tướng, anh có thể vào!”

“Ừ cảm ơn cô.”

Thu Phong cảm ơn một tiếng rồi bước vào phòng làm việc của Minh Quân.

Anh đi đến trước mặt Minh Quân cả người thẳng tắp chào theo kiểu quân đội:

“Xin chào Tổng tư lệnh!”

“Rồi rồi! Ở đây có chú với cháu lẽ nghĩa gì nữa? Qua kia ngồi đi hai chú cháu mình nói chuyện.”

Minh Quân đang ngồi trên bàn làm việc thấy Thu Phong bước vào chào liền mở lời không cần khách sáo rồi chỉ qua bên bàn tiếp khách kêu Thu Phong qua đó ngồi trước.

“Dạ!”

Dạ một tiếng, Thu Phong đi tới ghế đặt mông ngồi xuống. Lúc này cô gái vừa rồi dẫn Thu Phong tới đây đang pha trà cho hai người.

Sau khi pha trà xong rót cho mỗi người một ly thì cô ta liền rời khỏi phòng làm việc của Minh Quân.

Chỉ một phút sau, Minh Quân có vẻ đã tạm xử lý xong mớ giấy tờ trên bàn liền đi tới ngồi đối diện Thu Phong.

Không nóng vội Minh Quân cũng chưa vào hẳn vấn đề Thu Phong muốn rời khỏi quân đội mà ông ấy nhắc ly trà lên nhấp nhấp một ngụm rồi nói:

“Trà này ngon lắm đây! Cháu uống thử đi, đây là loại trà không tên bởi nó không có tên. Cả nước cũng chỉ có tầm hai ba chục cây trà này mà nhất nổi không nhân giống được. Với cái chức tư lệnh quèn này của chú mỗi tháng cũng chỉ được mấy gram thôi.”

“Dạ để cháu thử!”

Nghe lời Minh Quân, Thu Phong nhắc chén trà lên uống thử một ngụm. Bản thân anh cũng không phải dân thích trà đạo cho lắm cùng quá thì anh thích uống trà đá.

Nhưng ít nhất Thu Phong vẫn biết cách uống trà. Uống trà phải uống ba ngụm nhỏ, ngụm đầu tiên sẽ thấy đắng ở đầu lưỡi, ngụm thứ hai cho ta cảm giác dịu nhẹ và tới ngụm thứ ba ta sẽ thấy được vị ngọt của trà xanh trộn lẫn trong vị đắng.

Tất nhiên biết thì biết Thu Phong vẫn thích uống theo cách của mình, anh cầm ly trà lên nhấp một ngụm nhỏ lại đặt xuống sau đó mới từ từ nhắm mắt lại cảm nhận vị đắng tinh khiết của trà.

Sau một hồi Thu Phong đưa ra kết luận là nó đắng, ngoài ra chẳng có gì nữa.

Có lẽ Minh Quân nhìn ra được suy nghĩ của Thu Phong qua nét mặt nên liền nói:

“Phong! Thật sự con chẳng nhớ gì nữa sao?”

Bỗng nhiên bị Minh Quân hỏi một câu Thu Phong chẳng biết trả lời như thế nào nên anh gãi đầu đáp:

“Dạ! Thật sự như con đã nói lúc trước con chẳng nhớ gì cả?”

“Thật sự?”

“Thật!”

Minh Quân gặng hỏi liệu Thu Phong có thật thà không, Thu Phong cũng nhất quyết là mình chẳng nhớ cái gì cả.

Cuối cùng Minh Quân thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

“Ài... Ta biết đất nước này có lỗi với cháu khi đã làm hại cháu đến như vậy! Công sức cháu cống hiến cho quốc gia này đất nước này nhiều vô số kể dù cho cháu chỉ mới xuất hiện gần đây, nhưng thực sự cháu là một thiên tài. Ta thay mặt quốc gia này xin lỗi cháu, mong cháu đừng rời khỏi quân đội!”

Nói xong câu này Minh Quân bỗng nhiên đứng lên cúi đầu một góc 90 độ trước mặt Thu Phong.

Vốn Minh Quân tưởng Thu Phong trách quốc gia vì đã làm cậu rơi vào tình huống nguy hiểm suýt nữa bỏ mạng, thêm việc Thu Phong còn trẻ việc cống hiến cả đời cho quốc gia là điều sớm nắng chiều mưa mặc dù Thu Phong rất thông minh (ý đây là nói th Quốc Phong nhưng gộp 2 thằng lại làm một cho đỡ rối).

Mà quốc gia nếu thiếu đi Thu Phong sẽ là một tổn thất cực kì lớn, chưa kể chuyện Thu Phong có mất trí nhớ thật sự hay không cũng chưa biết được.

Nếu như không bị mất trí nhớ thật thì rất nghiêm trọng bởi anh giữ rất nhiều bí mật quốc gia trong tay.

Không cần tài liệu chỉ cần với bộ óc thiên tài ấy thực sự không mất trí nhớ thì có thể dễ dàng nắm thóp được quốc gia, đó là điều rất nguy hiểm, mặc dù chuyện phản nước đôi với Thu Phong gần như không thể xảy ra nhưng phòng bệnh còn hơn chữa bệnh.

Vì thế Minh Quân thân là tổng tư lệnh của quân đội của quốc gia hùng mạnh số một số hai thế giới mà phải cúi đầu trước một thanh niên chưa đến ba mươi tuổi này đây quả là một chuyện không thể tưởng tượng được.

Đối với Thu Phong anh không muốn làm quân nhân nữa bởi vì anh không thích, chứ chẳng có ý nghĩ sâu xa như Minh Quân đã nghĩ.

Một tổng tư lệnh của quân đội cúi đầu trước mình dù có thân quen đi nữa Thu Phong cũng cảm thấy không được tự nhiên liền đứng dậy đỡ lấy Minh Quân:

“Chú Quân? Chú làm gì vậy? Hình như chú hiểu sai ý cháu rồi, cháu có ý gì là trách quốc gia đâu, cháu chỉ thấy là bản thân không còn đủ sức lực để phục vụ quân đội nữa nên cháu mới xin rút!”

Thu Phong luyến thối nói vội vàng tìm đại ra cho mình một cái lý do để thoát.

Nhưng không! Minh Quân vẫn cúi đầu, dù Thu Phong có dùng lực cách mất Minh Quân vẫn không ngẩng đầu lên, bản thân anh lại không dám dùng hết lực sợ sẽ tổn thương Minh Quân.

Hết cách Thu Phong buông tay ra khỏi vai Minh Quân thở dài một tiếng, sau tiếng thở dài của Thu Phong thì Minh Quân lại nói:

“Chú biết thế này là không đúng, thế này là ích kỷ nhưng xin cháu đừng rời khỏi quân đội được không? Cháu rời khỏi quân đội sẽ mang đến rất nhiều ảnh hưởng về cả tinh thần và vật chất!”

“Trước tiên chú hãy thôi làm như vậy và ngồi xuống nói chuyện với cháu, nếu chú cứ như vậy đừng trách cháu sẽ rời khỏi và không bao giờ quay lại đây thêm một lần nào nữa!”

Không trả lời câu hỏi của Minh Quân, Thu Phong tỏ thái độ cứng rắn sẽ rời khỏi đây. Hết cách Thu Phong mới phải làm như vậy nếu không cứ cái đà này thì anh không thể nào mà rời bỏ các danh quân nhân êm đẹp được.

Vừa nói Thu Phong vừa kết hợp với hành động đứng lên chuẩn bị đi ra cửa, đúng ngay lúc này Minh Quân ngẩng mặt lên giữ lấy vai Thu Phong lại nói:

“Thôi chú thua cháu rồi, ngồi xuống đi hai chú cháu mình nói chuyện!”

“Như vậy sẽ tốt hơn...”

Thu Phong nhẹ nhàng nói một câu rồi quay lại chỗ ngồi, Minh Quân theo đó cũng ngồi lại vị trí cũ.

Lúc này gương mặt của Minh Quân có đôi chút không được tự nhiên, bởi ông chơi bài mà lại bị Thu Phong bắt bài chơi lại. Ai nói thằng này bị mất trí nhớ cơ chứ? Vẫn khôn lanh ra phết!

Minh Quân tính mở miệng ra thì lại bị Thu Phong đưa tay lên ngăn lại nói:

“Chú Quân! Khoan hãy nói, để cháu nói trước được chứ?”

Bị chen ngang Minh Quân cũng hết cách bèn phát tay:

“Rồi cháu nói trước đi!”

“Dạ! Cháu thực sự bị mất trí nhớ, từ khi cháu mới tỉnh người đầu tiên cháu nói chuyện là chú với ba cháu, tất cả cháu nói đều là sự thật. Và bây giờ cháu không còn cái gì gọi là thiên tài gì nữa, cả trí thông minh cũng không có đâu nên chú đừng nghĩ đến chuyện cháu sẽ có lại tất cả với chỉ số IQ cao. Lúc ở nhà cháu đã cho chuyên gia kiểm tra IQ rồi, kết quả nát tươm ra nên chú đừng cố gắng giữ cháu lại nữa không có ích lợi gì đâu. Mà cho dù có giấu đi nữa thì cây kim trong bọc có ngày cũng lòi ra, chú hiểu chuyện này hơn ai hết nên chú hãy nghĩ kỹ lại đi. Quốc Phong kia đã chết rồi, Quốc Phong này là mới không hề biết một tí gì của quá khứ nữa chú à!”

Phải nói Thu Phong nói xong một loạt là chặn hết tất cả những suy nghĩ trong đầu và các bước tiếp theo Minh Quân định nói ra. Thật sự hơn ai hết ông luôn luôn cập nhật tình hình của Thu Phong qua Nhất Phương, nhưng mù quáng ông không chấp nhận nó.

Kiểm được một vị tướng giỏi còn hơn được cả một quốc gia, cũng giống như bạn có tiền mà không có gì cho bạn mua. Hay đơn giản dễ hiểu hơn là có nhà có đất mà không có chủ, giống như bỏ hoang vậy, từ từ nó cũng sẽ mục nát mà thôi.

Nói về sức mạnh và kỹ năng của Thu Phong điều này tất nhiên Minh Quân biết, ông cũng xem hẳn clip ghi lại cảnh Thu Phong một mình xông pha vào quân doanh đối phương mà không hề bị thương trở ra.

Chuyên nghiệp? Tất nhiên!

Giỏi giang? Tất nhiên!

Thiên tài về lĩnh vực chiến đấu? Tất nhiên!

Hiếm thấy? Hiển nhiên!

Nhưng Minh Quân không cần một Thu Phong như vậy, cái ông cần là một thiên tài chỉ huy. Sau thế chiến Xích Quỷ đi lên về lĩnh vực quân đội đứng nhất nhì thế giới và có danh tiếng một phần cũng nhờ Thu Phong (Quốc Phong).

Lính giỏi thì có nhiều, họ có thể chết có thể hi sinh, coi như Thu Phong đặc biệt đi nhưng bị bao vây thì dù là người dị năng cũng chưa chắc sống sót bởi công nghệ hiện nay. Nhưng một người chỉ huy giỏi chỉ có một, có một mà thôi và đó là cái Minh Quân cần nhất.

“Ài... Cháu làm khó ta quá Phong à...”

Minh Quân thở dài một tiếng nói với Thu Phong, anh đã nói tới như vậy thì ông cũng chẳng còn cách gì để nói nữa. Nhưng lòng tham con người là vô đáy.

Minh Quân lại tiếp tục nói:

“Nhưng! Rời khỏi quân đội cháu sẽ chết... cho dù là ta cũng không thể bảo vệ được cháu!”

“Tại sao?”

Giọng nói Thu Phong bỗng trở nên lạnh lùng, nói tới từ chết đối với anh rất bình thường nhưng rời khỏi quân đội chết thì có hơi quá đáng. Và lại trong trí nhớ của Thu Phong không hề tồn tại một người như Minh Quân nên anh không cần phải khách sáo.

Cảm giác được sự lạnh lẽo đầy sát khí của Thu Phong khác với bình thường, nhưng một lão già dày dặn kinh nghiệm như ông cũng miễn dịch với nó, giọng ông vẫn bình tĩnh nói ra:

“Bởi vì khi cháu rời khỏi quân đội, thân cháu đem theo rất nhiều bí mật dù cho cháu có mất trí nhớ thật sự đi chăng nữa thì quốc gia họ vẫn không tin cháu. Và không tin họ sẽ trừ khử cháu.”

“Vậy sao?”

Vẫn thái độ lạnh lùng ấy của Thu Phong như muốn thách thức chúng mày đến giết bỏ mày đi này!

Thấy thái độ ấy của Thu Phong, Minh Quân thở dài một cái rồi chậm chậm nói tiếp:

“Cháu nên nghĩ đến hậu quả sau khi cháu chết, ba cháu sẽ nổi điên lên quay sang phản nước, mặc dù ông ta cũng chẳng tốt lành gì. Coi như ông ta sẽ trả thù được cho cháu đi, lúc đó quốc gia sẽ tìm mọi cách giết gia đình cháu, mẹ cháu, em trai cháu Thiên Long chưa kể ba cháu cố gắng chống cự sẽ khiến hàng trăm hàng ngàn người vô tội nữa chết. Chưa kể đến hệ lụy ông ấy tạo ra dân phản động, lúc đó lũ người ở trên sẽ làm mọi cách dù là giết dân vô tội để dẹp loạn. Cháu nghĩ một mình cháu chết là xong sao?”

“Rầm!!”

Minh Quân vừa nói xong thì rầm một tiếng Thu Phong tức giận chặt gãy đôi bàn gỗ rắn chắc có mặt kính cường lực ở trên ra làm hai.

Điều này làm Minh Quân thậm chí là giật mình, trong trí nhớ của ông Quốc Phong là một con người chưa bao giờ thể hiện sự nóng giận của mình ra ngoài cho dù là lúc nào đi nữa.

Lúc này bên ngoài bỗng vang lên vô số tiếng chân gấp gáp đập cửa xông vào:

“Tư lệnh!”

“Ngài tư lệnh...”

Hàng chục quân nhân được trang bị vũ trang kỹ càng xông thẳng vào phòng làm việc của Minh Quân, thấy vậy Minh Quân liền phát tay lên làm vẻ mặt khó chịu quát:

“Không có chuyện gì! Đi ra ngoài hết đi, ta với thiếu tướng đang bàn chuyện!”

“Rõ thưa lệnh!”

Dù không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng lệnh trên như lệnh vua các quân nhân chỉ việc nghe theo lệnh mặc cho cái thắc mắc tại sao thiếu tướng trong truyền thuyết kia lại có thể đập gãy cái bàn kia được.

Sau khi quân nhân cuối cùng đi ra hẳn ta tự động đóng cánh cửa bị gãy khóa lại.

Tầm mấy hơi thở, xác định các quân nhân kia đã rời khỏi thì mới tiếp tục nói:

“ Bình tĩnh đi Phong! “

Lúc này giọng Thu Phong hẳn học gần giọng nói:

“ Được! Như các người muốn. “

Nói xong câu này Thu Phong quay người hướng cửa mà đi.

Có lẽ Thu Phong đã hiểu nhầm ý mình, Minh Quân há mồm ra định kêu lại thì lại bị Thu Phong ném lại một câu:

“ Tôi sẽ giúp ông già nhà tôi, liệu đừng cản trở... Nếu không... “

Nói xong câu này Thu Phong giật tung cả cánh vón đã sắp gãy mà đi ra.

“ Thôi rồi, tại sao nó lại nóng giận như vậy? “

Nhìn cánh cửa bị Thu Phong giật tung ra Minh Quân lắc đầu ngao ngán, có lẽ do quá nóng giận nên Thu Phong không hiểu hết được những lời mà Minh Quân thốt ra. Căn bản ông ta chỉ muốn tốt cho cậu.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Sonic gặp nạn .

Việt Nam!

Thủ đô Hà Nội.

Ở một nơi nào đó cách xa trung tâm thủ đô Hà Nội về phía Tây tầm năm mươi km.

Một vùng đất hoang sơ mang theo vẻ đẹp của thiên nhiên tại đất nước nhiệt đới.

Trong một không gian yên tĩnh chỉ tồn tại cây cỏ, chim chóc và một vài động vật bé nhỏ khác thì bỗng nhiên:

“ Vụt... “

Giữa không trung bỗng lung ra một lỗ màu xanh đầy khói trắng bên trong. Điều kì lạ thay khói trắng này lại không bay ra ngoài mà vẫn cứ tồn đọng xung quanh cái lỗ hồng ấy.

“ Vù! “

Chưa tới nửa giây khi lỗ thủng ấy xuất hiện thì từ bên trong đó vụt ra một thứ gì đấy màu đen với tốc độ không thể theo kịp.

Một phần mười giây sau khi vật thể lạ ấy đi qua lỗ thủng đó kếp lại ngay lập tức rồi biến mất như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“ Thôi bỏ mẹ rồi... “

Một giọng nói vang lên. Cách đây vài giây xung quanh nơi này thậm chí là không có người bởi đây là rừng quốc gia Ba Vì. Mặc dù là khu du lịch nhưng nơi này lại cách nơi tham quan khá xa bởi nó nằm sâu bên trong rừng nơi hiếm có người qua lại.

Nhìn kỹ hơn nơi vừa phát ra tiếng nói là bóng dáng một người đàn ông mặc bộ đồ bó màu đen. Lúc này nhìn tới khuôn mặt hắn, một khuôn mặt mang đôi chút gì đó gọi là ấn tượng mạnh cho độc giả.

- Sonic!

Đúng là Sonic, kẻ chính ra phải ở Xích Quỷ đúng hơn là ở vũ trụ 2 nơi Thu Phong hiện đang kẹt ở đó chứ không phải ở Việt Nam nơi mà Thu Phong bị rời khỏi.

Lý do chính xác Sonic xuất hiện ở đây là do chơi ngu.

Cấp độ dị năng của Sonic là vào khoảng cấp 3 trên thước đo dành cho người dị năng về mức độ sử dụng thuần thục dị năng của mình. Tức ở cấp 3 tốc

độ tối đa của Sonic khi chạy là Mach 8 (Mach 8 = 9.800 km/ h).

Nhưng dạo gần đây đúng lúc khi Thu Phong vừa khỏi bệnh Sonic chưa kịp đến thăm thì cậu bỗng nhiên cảm nhận được bản thân đang dần hòa vào với tự nhiên, đúng hơn là đang thăng hoa.

Đối với dị năng mang speed trong người khi gặp trường hợp như vậy là phải chạy chạy và chạy. Chạy với tốc độ tối đa.

Khi trong trạng thái này dị năng mang trong người hạt speed sẽ tạo ra hàng triệu năng lượng thừa và nếu không sử dụng nó thì cả cơ thể sẽ bị nổ tung ra vì bị quá tải cách tốt nhất vừa hấp thu được năng lượng mà vừa không nguy hiểm là chạy.

Bình thường khi Sonic rơi vào trạng thái này thì cậu chỉ cần chạy liên tục trong vòng một tuần mà thôi, nhưng lần này cậu lại chạy tới nửa tháng mà năng lượng vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc.

Điều kì lạ ở đây là khi càng chạy thì tốc độ của Sonic càng nhanh, cậu cảm thấy bản thân chạy chưa đến giới hạn đỉnh điểm là tốc độ của cậu đạt tới Mach 15 (18.375 km/ h).

Đúng ngay khi Sonic đạt tốc độ cực đại ấy vào ngày thứ mười sáu thì sau đó bỗng nhiên bất thành linh xuất hiện một cánh cổng không gian màu xanh trước mặt cậu không kịp phản xạ và Sonic phải đi xuyên qua nó. Tiếp đó chưa đến một giây sau Sonic xuất hiện tại nơi này thế giới của Thu Phong.

Thật ra lần trước Thu Phong xuyên qua thế giới của Sonic là vì tên Master Speed hẳn là một chuyên gia về tốc độ, so về kinh nghiệm lẫn tốc độ Sonic thậm chí còn không đụng được một góc áo của Master Speed.

Lần trước Master Speed vẫn chưa dùng hết tốc độ thực sự với Thu Phong nên đâm ra anh còn sống.

Điều kiện kiên quyết để đi qua các vũ trụ song song là từ trường và tốc độ. Chỉ cần một tốc độ đủ nhanh không cần nhanh quá như Mach 15 của Sonic và một nơi có từ trường bất ổn định.

Một nơi xuất hiện từ trường bất ổn định không chỉ đơn giản là tạo ra một khoảng vô sóng mà từ trường ấy nó làm suy giảm tính chất vật lý hẳn ra là phản vật lý.

Kiểu như bạn thả một viên bi xuống đất nó sẽ rơi xuống đất đó là định luật vật lý, nhưng những nơi xuất hiện từ trường để đi qua thế giới song song là viên bi đó sẽ đứng yên giữa không trung.

Chuyện này vẫn xảy ra hàng tỷ năm nay khi trái đất vừa mới hình thành bề mặt lục địa. Nhưng nơi từ trường này xuất hiện luôn luôn bất ổn định và chớp nhoáng nó xuất hiện mọi nơi trên thế giới và mỗi lần xuất hiện chưa đến nửa giây rồi lại xuất hiện nơi khác, có khi là trên mặt đất, dưới biển, trên trời hay bất cứ nơi đâu nằm trong trái đất.

Và Master Speed hẳn ta nắm bắt được nhất cử nhất động của từ trường ấy bằng cảm nhận của một chuyên gia về tốc độ. Ở vũ trụ này chỉ có duy nhất hẳn là kẻ có thể đi qua được thế giới song song cũng như việc hẳn là kẻ mạnh nhất trong ba dị năng speed duy nhất trên thế giới.

Lúc này cùng lúc với thời gian mà Sonic xuất hiện thì ở đâu đó tại Bắc Cực, vùng bị đóng băng đến vô hạn này không biết từ đâu ra xuất hiện một cánh cổng băng thép nằm dưới mặt đất.

Trong cánh cổng ấy là một căn cứ của ai đó làm ra tuy nhiên nó không phải là căn cứ nghiên cứu hay quân sự gì của bất cứ quốc gia nào.

Trong căn hầm ấy tồn tại một không gian cực kì lớn, tại một căn phòng nơi này có duy nhất hai người. Một người đàn ông không thấy rõ gương mặt còn một người từ bộ đồ cho tới gương mặt rất là quen thuộc nếu Thu Phong xuất hiện ở đây – Master Speed.

Căn phòng Master Speed đang nói chuyện với người đối diện với vẻ cung kính thì bỗng nhiên hẳn giật mình.

Người đối diện thấy hành động của Master Speed liền hỏi:

“ Có chuyện gì à? “

Master Speed gật đầu rồi nói:

“ Cánh cổng không gian vừa được mở ra! “

“ Cái gì? Không thể nào? “

Người đàn ông kia đứng bật lên bằng giọng không tin nói với Master Speed.

“ Tôi phải đi kiểm tra ngay! “

Master Speed nói xong câu này thì hẳn ta biến mất dạng để cho người đàn ông kia chưa kịp phản ứng.

.....

Quay lại với Sonic cậu ta đang đứng ngó người nhìn xung quanh, trên hết cậu ta đang cảm nhận từ trường xung quanh. Nó quá khác với từ trường cậu thường tiếp xúc.

“Chơi ngu rồi! Nơi này có từ trường lạ quá... Phải rời khỏi đây...”

“Vụt!”

Đúng lúc khi Sonic định rời khỏi thì không biết từ đâu ra một người đàn ông cũng mặc bộ đồ bó sát như hắn xuất hiện trước mặt.

Người đó chính là Master Speed, không biết tại sao khi Master Speed xuất hiện Sonic lại cảm thấy mùi nguy hiểm ngay lập tức Sonic quay lưng cầm đầu chạy.

“Vào...”

“Biết ngay là có người qua mà!”

Master Speed đứng đó nhìn Sonic chạy mất hút liền lắc đầu ngo ngoan ngán một câu.

“Rắc rắc!”

Master Speed bẻ tay vài cái, sau đó hắn mới nhún nhảy trên mặt đất kèm theo sự kiêu ngạo. Khi Sonic vừa chạy Master Speed biết cho dù để Sonic chạy trước nửa ngày đi nữa hắn ta vẫn đuổi kịp.

“Về đây nào cậu nhóc!”

“Vụt!”

Master Speed bắt đầu chạy.

“Xoẹt xoẹt...”

So sánh tốc độ Sonic chạy khi này với Master Speed một trời một vực. Lúc này khi càng chạy nhanh xung quanh cơ thể Master Speed bắt đầu xuất hiện những tia điện màu trắng, nhanh đến nỗi trừ ánh điện màu trắng ra Master Speed thậm chí còn không để lại một cái bóng.

Còn về Sonic lúc này cậu ta chậm đến đáng thương, không biết bằng cách nào Sonic đã đạt được tốc độ Mach 10 điều đó hiển nhiên khiến Sonic vui mừng nhưng lúc này cậu không vui được nữa bởi khi cậu chạy được vài giây không thấy đối phương đâu thì chỉ vài giây sau thấy người ta lại chạy trước mặt mình.

Hết cách Sonic phải chạy theo hướng ngược lại và khi cậu quay đầu ra phía sau lại không thấy đối phương đâu nhưng nhìn lên phía trước lại thấy hắn ta ở trước mặt quay đầu ngược lại nhìn mình.

Dây dưa như không phải là một cuộc chạy trốn mà là một sự sỉ nhục, nhưng Sonic không cảm thấy như vậy bản thân cậu lúc này đang run lên căm căp.

“Vào...”

“Vụt!”

Sonic lại quay ngược lại cầm đầu chạy vào trong thành phố, ở thành phố tốc độ sẽ bị giới hạn bởi vật cản. Lúc này Sonic đang thăm đánh cược vào sự may mắn của mình để trốn thoát.

Tốc độ của Sonic tuy chậm so với Master Speed nhưng tốc độ của cậu đủ nhanh để loại bỏ ma sát trong không khí bằng cách rung với tần số cực kì thấp. Master Speed cũng làm như vậy bởi nếu không chỉ cần hai người chạy thôi cũng đủ để phá nát cái bề mặt trái đất này bằng lực ma sát.

Trên đường, trên các tòa nhà thẳng đứng hay trên nước Sonic đều cầm đầu chạy như điên cứ mỗi lần Sonic rẽ hướng khác là bắt gặp Master Speed ngay trước mặt. Dường như lúc này Sonic đang thờ dốt, thứ nhất là bởi tâm lý thứ hai ở tốc độ Mach 10 đối với cậu chưa quen nên cơ thể cậu đang gần kiệt sức.

“Thôi đùa đủ rồi, còn chạy loạn ở đây nữa mày sẽ chết!”

Ngay lúc Sonic định bỏ cuộc thì bên tại cậu vang lên tiếng nói của Master Speed, khi câu nói vừa kết thúc Sonic không còn cảm giác chân mình chạm đất nữa, mà thay vào đó là một tốc độ kinh khủng đến độ cậu không thể tưởng tượng được.

Trong mười giây từ Việt Nam, Sonic bị Master Speed kéo đi tới tận Bắc Cực.

“Rầm!”

“Nói! Mày là ai?”

Master Speed lôi cổ Sonic tới giữa Bắc Cực rồi ném cậu bay thẳng vào một núi băng.

Sonic ọc máu máu ra vì bị đập nội tạng ở bên trong.

“ Khụ khụ... “

Mỗi tiếng ho là một miếng máu ọc ra từ miệng Sonic.

Cắn răng Sonic ngược đầu lên nhìn Master Speed:

“ Tôi không biết, tôi không biết sao tôi lại ở đây... khụ... “

Thấy Sonic giống như giả vờ giả vịt Master Speed điên máu lên tính lại sút cho cậu một cú thì tai nghe nằm trong mặt nạ của Master Speed vang lên:

“ Khoan! Nó là người của ta, đem nó về đây! “

“ Rõ thừa thiếu chủ... “

Master Speed xưng hô một câu thiếu chủ xong lại trước mặt Sonic nắm lấy cổ áo của cậu lôi đi mà chạy.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Ý đồ của Nhược Y ?

Sài Gòn, Quận bốn.

Trong một quán bida đầy rẫy những tên đầu trâu mặt ngựa xăm trổ đầy mình trong đây.

Trong vô số những thành phần bất hảo ấy ta bắt gặp một hình bóng quen thuộc, một thanh niên với gương mặt tri thức nhưng mang trong đó vẻ ngông nghênh không sợ ai.

Phi Hùng đàn em của Thu Phong, đứng chính hắn.

Tính tới bây giờ đã được hai tháng hắn chưa thấy mặt đại ca mình đâu cũng chưa có tin tức gì ngoài việc người mà hắn cho là người tình của đại ca mình Nhược Y tới nói với hắn Thu Phong đang bận việc ở nước ngoài đoạn thời gian này sẽ không về được sau đó cô ta bỏ đi không để lại một lời giải thích nào thêm.

Lúc này một thanh niên ngỏ ngáo đầu tóc nhuộm màu xám tro trông rất cá tính cầm một chai nước ngọt tới chỗ Phi Hùng:

“ Anh Hùng uống miếng nước đi! “

“ Ừm “

Phi Hùng ồm ồm một tiếng cầm lấy chai nước tu lên một ngụm. Hắn lắc đầu ngao ngán do ga của nước ngọt quá nhiều, thở phào ra một hơi rồi quay sang tên vừa đem nước cho hắn nói:

“ Đại ca đi đâu cả hai tháng chẳng thấy tăm hơi, bây giờ khu này đã nằm gọn trong tay của chúng ta cũng đến lúc phải mở rộng địa bàn mà đại ca lại chẳng thấy đâu... “

“ Anh Hùng, em thử nói cái này nếu được thì mình cứ đi kiểm chuyện với băng Sáu Râu, đợi lúc anh Phong về rồi mình đánh chiếm luôn một thế! “

“ Bốp! “

Phi Hùng gõ vào đầu tên tóc nhuộm một cái:

“ Mày bị ngu à? Thích thì giờ qua gây sự với tụi nó còn kịp, vấn đề mày phải hiểu ở đây băng mình chỉ mới hoạt động gần ba tháng thôi, bên phía cảnh sát chưa quen ai kiểm chuyện bậy bạ để nó gõ cửa lên phòng của lũ à? “

Lúc này tên bị đánh xoa xoa cái đầu, gương mặt hắn mới từ từ hiện ra một gương mặt rất là quen thuộc đối với Thiên Long không ai khác là bạn nó Hà Hải.

Lên đây mới hai tháng Hà Hải bắt đầu bộc lộ bản tính ăn chơi của mình, học đã dốt còn thích đánh nhau tới Thu Hương cũng không nói nổi nó và lại cô cũng đang lo chuyện Thu Phong mất tích hai tháng trời không liên lạc được nên cũng quên bèn đi chuyện của thằng em.

“Ui! Thì em chỉ nói thôi mà...”

“Thực lực bằng mình đủ để dẹp mấy băng xung quanh đây nhưng đại ca là người chống lưng cho tụi mình lại không thấy xuất hiện thì làm ăn được gì. Mày thử gọi thằng em ông coi biết tin tức gì không, dù gì hai đứa mày cũng bạn thân với nhau mà!”

“Dạ để em gọi nó!”

Hà Hải dạ một tiếng rồi chạy ra ngoài móc đt ra gọi cho Thiên Long.

....

“Rầm rầm rầm rầm...”

“Mấy cái bao này mềm quá!”

Thiên Long đang đầm bao cát thì bỗng dừng lại vì nó quá mềm, cái bao cát này cậu mới đặt mua của người ta trên mạng bên trong chỉ độn toàn vải với bột gỗ không như bao của của Thu Phong toàn cát xây dựng nên Thiên Long đầm vào cứ có cảm giác như đầm vào gối vậy chẳng sướng tay gì cả.

Hai tháng kể từ khi Thu Phong đi nước ngoài nói đúng hơn là mất tích mà Thiên Long không biết thì lúc Thu Phong đi vắng Thiên Long vẫn chăm chỉ luyện tập thậm chí còn tự tăng thêm cường độ cho bản thân nhưng vẫn không làm sao những việc học.

Có một điều cậu hiểu anh trai mình đi đâu hai tháng trời không có một chút liên lạc, nhà cửa bên kia thì sắp xây xong nhưng không thấy anh mình đâu chỉ có chị Nhược Y là hay lui tới.

Nhưng có chuyện Thiên Long thấy không hiểu là chị Nhược Y thường ăn nói rất hoạt bát mà dạo gần đây cậu cứ thấy chị ta buồn buồn làm sao. Một hôm Thiên Long thấy Nhược Y đứng trước cửa phòng của anh hai mình khóc, lúc đó cậu chạy ra hỏi thì Nhược Y lau vội nước mắt đi không nói một lời.

“Reng reng...”

Đang suy nghĩ về chuyện của anh hai mình thì bỗng điện thoại của cậu vang lên.

“Hải à?”

Thiên Long nhìn vào điện thoại thấy số thằng bạn thân lâu năm của mình gọi tới:

“Alo tao nghe này!”

“Long à?”

“Ừ nghe?”

“Tao hỏi chút, về chuyện của đại ca à không anh Phong ấy mày biết anh đi đâu không hai tháng rồi người trên Sài Gòn không liên lạc được với anh Phong. Trên này còn có nhiều chuyện cần anh Phong ra mặt giải quyết lắm.”

“À, tao nghe chị Y nói anh hai tao qua Mỹ rồi. Công việc của mặt vụ gì đấy không thể nói được, mày cứ yên tâm đi có gì để tao nói chị Y cho!”

“Ừ, nhớ nhanh nhanh nha, trên này không có anh Phong là không xong đâu!”

“Rồi biết rồi, hôm nào tao rảnh tao lên Sài Gòn chơi với mày.”

“Ok vậy ha, lên rồi gọi tao!”

“Ok!”

“Tút tut...”

Đầu dây bên kia Hà Hải cúp máy xong sau đó quay sang nhìn Phi Hùng lắc đầu nói:

“Thua rồi anh Hùng, thằng Long cũng chỉ biết anh Phong đi Mỹ thôi ngoài ra chẳng biết gì cả!”

“Ừm! Bây giờ chắc mỗi bà Y là liên lạc được với ông Phong, tầm tuần sau nếu không gọi được cho đại ca thì gọi hỏi ý kiến bà Y, chứ thế này đám người kia không yên ổn đâu.”

“Dạ...”

....

Quay về với Thiên Long, chuyện anh hai nó nó cứ tưởng mình nó không biết gì ai dè ai cũng như nó. Hết cách Thiên Long lắc đầu lao vào tập luyện tiếp, dù gì hôm nay cũng là chủ nhật mà!

....

Xong buổi luyện tập sáng, Thiên Long vào chung cư chuẩn bị ăn điểm tâm thì điện thoại cậu lại vang lên.

Là số của Nhược Y.

“ Alo, em nghe! “

“ Ủ' Long à... “

Đầu dây bên kia giọng Nhược Y vang lên nghẹn ngào, giống như cô vừa mới khóc xong.

“ Dạ! “

“ Sáng nay em rảnh không? Đi ăn sáng với chị, chị có chuyện cần nói với em.. “

Thiên Long hồn nhiên không nghĩ Nhược Y có chuyện gì cần nói với nó mà liền trả lời:

“ Dạ, em cũng đang tính ăn sáng... “

“ Vậy được rồi, thay đồ xuống dưới đi chị qua đón! “

“ Tut tut... “

Thiên Long chưa kịp nói cậu đang tính ăn sáng ở nhà thì Nhược Y đã chen vô nói xong lại cúp máy ngang khiến cậu khó hiểu.

Lúc này mẹ Thu Phong đi từ trong phòng ra thấy Thiên Long vẫn chưa ăn sáng liền nói:

“ Long sao không ăn đi con? “

“ À dạ, chị Y nói đến chỗ con đi ăn sáng có chuyện gì ấy... “

“ Ủ' vậy vô thay đồ đi đi, mà con tắm chưa thể sáng lại tập thể dục nữa à? “

“ Dạ con đi tắm đây! “

Nói vội vàng với mẹ mình vài câu Thiên Long liền bay thẳng vô nhà tắm.

- Mười lăm phút sau tính cả thời gian thay đồ thì Thiên Long đã có mặt trước cổng chung cư đợi Nhược Y tới đón.

“ B-Rùm... “

Tiếng động cơ khỏe mạnh của chiếc Ferrari quen thuộc vang lên bên tai Thiên Long. Đa số khoảng thời gian này Nhược Y hay đi lại bằng chiếc Ferrari này, đối với cô tuy ít nhưng nó mang chút gì đó gọi là hình bóng của Thu Phong trong này.

Trong xe Nhược Y hạ cửa kính xuống nhìn Thiên Long đứng ngoài đợi ngoài đường:

“ Vô đi đứng đó làm gì? “

“ À dạ... em đang nghĩ tới bao giờ mới sắm được chiếc này... “

“ Vào đi “

“ Dạ! “

Thiên Long thấy Nhược Y không muốn nói nhiều liền mở cửa sau của xe ra chui vào đặt mông ngồi xuống đó.

“ B-Rùm... “

Nược Y đề máy lên chạy, lần này không giống như lần đi chung với Thu Phong hồi trước cô không hề chạy nhanh nữa mà đi rất từ tốn. Có lẽ vụ Thu Phong biến mất ít nhiều cũng tác động vô tâm lý của cô.

Không biết tại sao khi Thu Phong mất tích cô lại dành nhiều nước mắt để khóc cho anh ta như vậy, trong khi bản thân cô lúc trước chỉ xem anh ta là món đồ để lợi dụng mà thôi. Nhưng dù vậy Thu Phong vẫn không hề để ý tới cô dù chỉ một chút, thậm chí anh ta còn quen một người con gái bình thường đến độ không thể bình thường hơn được nữa, điều đó lại làm cho cô tức giận.

Vốn phụ nữ cũng có cái tính kiêu ngạo của mình, Nhược Y cũng vậy. Trước mặt cô ít nhiều đàn ông cũng phải siêu lòng trước cô, cô nói một thậm chí những tên đó không dám nói hai, cho dù là Đức Công đi nữa cũng không thể chịu nổi cái vẻ đẹp chết người này của Nhược Y.

Vậy mà Thu Phong chẳng thèm mảy may để ý tới, nhưng cô nào biết trong đầu Thu Phong ấn tượng ban đầu anh nghĩ cô chỉ là gái qua tay của mấy tên đại gia mà thôi. Nếu Nhược Y biết Thu Phong suy nghĩ vậy thì cô băm anh ta ra từ lâu rồi chứ không phải yêu thương nhớ nhung như thế này.

Là phụ nữ cô thấy Thu Phong chẳng thèm để ý tới mình thì cô càng kiêu ngạo khiến anh ta phải yêu mình, từ đó dần dần cô yêu Thu Phong lúc nào chẳng hay. Đến khi Thu Phong mất tích cái thứ tình cảm cô cho là chết tiệt ấy nó mới bộc lộ ra, và giờ cô hận lòng dù Thu Phong có sống hay chết cô cũng phải trả thù cho anh bằng cách lợi dụng Thiên Long.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Quyết định của Thiên Long .

Tại nhà hàng Cà phê Lan Rừng.

Một trong sáu phòng VIP của nhà hàng Cà phê này Thiên Long đang dùng điểm tâm với Nhược Y trong đó.

Nhìn vào menu Thiên Long chọn đại một món sau đó lại nhìn đông nhìn tây xung quanh căn phòng, bởi đây là lần đầu tiên cậu bước vào một nơi sang trọng như thế này một thằng học sinh cấp ba như cậu vẫn đem theo đây cái hiếu kỳ từ mọi vật xung quanh.

Nhìn chán chê mê mải xong Thiên Long quay sang hồn nhiên nói với Nhược Y:

“Chị Y, hôm nay sao chị rảnh rồi mời em đi ăn sáng vậy. Ủa mà chị có chuyện gì muốn nói với em sao?”

Nhược Y đang ngồi trầm tư nơi đó bị Thiên Long hỏi liền giật bắn mình một cái. Lấy lại bình tĩnh Nhược Y cười trừ nói với Thiên Long:

“Em cứ ăn xong đi rồi chị em mình nói chuyện sau, ăn đi, ăn chưa no thì gọi tiếp hôm nay chị mời em!”

“Dạ!”

Thiên Long cười hì hì dạ một tiếng ngon ơ mà hồn nhiên không biết sau hôm nay cậu sẽ phải gặp rất nhiều biến cố chỉ vì quyết định của mình.

....

Sau khi cùng Thiên Long ăn xong, Nhược Y có gọi lên hai phần nước cho cô và Thiên Long.

Lúc này đợi cho Thiên Long uống được một ít, khi thằng bé đang bấm điện thoại Nhược Y bỗng nói:

“Long này, chị có chuyện này muốn nói với em...”

“Dạ! Chị cứ nói đi.”

Thiên Long đặt cái điện thoại trên tay xuống quay qua nhìn Nhược Y ngồi phía đối diện trả lời.

“Về chuyện của anh hai em.”

“Anh hai?”

“Ừm...”

Nhược Y ừm một tiếng nặng trĩu.

Dù có ngu đến đâu đi chăng nữa Thiên Long cũng biết có chuyện không ổn xảy ra với anh hai mình rồi.

“Anh hai em... gặp chuyện gì sao?”

Hai con mắt Thiên Long tròn trố lên không kiềm chế được cảm xúc hỏi Nhược Y.

Thấy Thiên Long bắt đầu mất bình tĩnh đúng như những gì Nhược Y nghĩ, nhưng lúc này cô không cười được mà thay vào đó cô trấn tĩnh Thiên Long:

“Em bình tĩnh đi, với trí thông minh của em thì chuyện anh hai em... sớm muộn em cũng biết nên chị không muốn giấu em...”

“VẬY...”

Thiên Long tính nói gì đó rồi thôi, nghẹn lại trong họng để chờ Nhược Y nói ra tình hình của anh hai mình. Đối với cậu Thu Phong không chỉ như một người anh mà còn như một người cha từ khi ba cậu mất, anh hai cậu dạy cậu biết thế nào là đúng thế nào là sai. Chưa kể anh hai cậu còn cứu cậu một mạng sống, dạy võ cho cậu.

Những lúc anh hai đi quân đội tiền có bao nhiêu cũng đều gửi về lo cho cậu ăn học, ban đầu cậu còn nhỏ không hiểu chuyện nên không quan tâm mấy, nhưng càng về sau khi lớn lên cậu mới hiểu anh mình chẳng dành dụm được bao nhiêu mà sử dụng số tiền đó cho cậu ăn học cậu rất vui.

“Anh hai em... khi sang Mỹ đã bị mất tích... chị... chị... chị rất xin lỗi... vì không thể làm gì được... hức...”

Nói tới đây giọng Nhược Y bắt đầu nghẹn lên, cô khóc. Những dòng nước mắt này là thực sự, cô hi vọng vào Thu Phong quá nhiều, cũng dành tình cảm cho anh rồi lại mất hết.

“A... chị ơi, có gì từ từ nói không sao đâu mà...”

Thấy Nhược Y bắt đầu khóc tay chân Thiên Long luống cuống lên, đối với Thiên Long cũng giống như thằng anh nó thấy con gái khóc là bắt đầu rối tinh rối mù lên không biết làm gì nhất là đối với người phụ nữ xinh đẹp như Nhược Y đây.

“Hức... Chị không sao đâu em, để chị một lúc được rồi!”

Nhược Y đưa tay lên nói với Thiên Long tỏ vẻ không sao, bởi Nhược Y cũng chẳng có ý định mè nheo với Thiên Long làm gì và lại thằng bé cũng là em trai của người cô yêu nữa.

Nghe vậy Thiên Long cũng biết gạt đầu rồi ngồi yên đó.

Một chập sau khi Nhược Y bắt đầu bình tĩnh lại được thì cô mới bắt đầu nói ra từng chữ ghi sâu vào trong não Thiên Long:

“Anh trai em khi cùng chị đi sang Mỹ để cùng thực hiện một nhiệm vụ trong tổ chức mật vụ, tuy bọn chị đã hoàn thành nhiệm vụ một cách tốt đẹp tất cả nhà nhờ anh hai của em...”

Nói tới đây Nhược Y dừng lại nhìn Thiên Long, thấy thằng bé không có dấu hiệu gì là nôn nóng nữa thì cô mới bắt đầu nói tiếp:

“Em có từng xem mấy bộ phim giả tưởng về người dị năng hay gì chưa?”

Đang nói chuyện về anh hai mình bỗng Nhược Y chuyển sang chủ đề khác khiến Thiên Long cảm thấy khó hiểu tuy vậy cậu vẫn trả lời:

“Dạ rồi chị, mà chuyện đó có liên quan gì đến anh hai em...”

“Có liên quan! Những con người ấy thực sự tồn tại và họ đã bắt anh hai của em đi...”

Nhược Y nói tới đây hai con mắt Thiên Long mở to ra với vẻ không thể tin được. Tuy nhiên cậu vẫn không nói gì mà im lặng đợi cho Nhược Y nói tiếp.

Hai tay Nhược Y ôm lấy vai mình đôi mắt buồn rười rượi nhìn xuống mặt đất:

“Anh Phong là một người đàn ông mạnh mẽ, căn bản những tên dị năng thông thường không thể nào làm gì được anh ấy. Không may thay anh ấy lại gặp phải một trong những tên mạnh nhất và rồi một mình anh ấy... chiến đấu với hắn ta, trước đó chị cũng mém bị hắn ta giết. Sau khi tỉnh dậy chị ngay lập tức đi tìm anh hai em anh Phong nhưng không được... Chị rất xin lỗi em, mong em hãy tha thứ cho chị...”

Nói tới đây Nhược Y không dám nhìn vào mắt Thiên Long mà quay hẳn mặt sang hướng khác, cô rất muốn khóc nhưng phải kìm nén bởi nếu cô khóc thì không thể nào khuyên Thiên Long được.

“Em... em... em...”

Thiên Long lấp bắp ba từ em, cậu tính nói gì đó mà nghẹn lại không nói được.

Đối với Nhược Y đợt qua Mỹ vừa rồi cô đúng hơn là si tình anh kể từ lúc đó, một người đàn ông có phong thái chiến đấu mạnh mẽ không run sợ trước bất cứ một thứ gì. Cô là người trực tiếp chứng kiến điều đó, bởi vậy nên cô không tin một kẻ dị năng bình thường có thể dễ dàng đánh bại anh. Lúc đó hi vọng phụ hưng gia tộc của cô càng to hơn cho đến khi tên Master Speed xuất hiện đập tắt nó đi.

Sự thật lời của Nhược Y có vài phần giả dối trong đó, nói giả dối cũng không phải cô không dám nói là Thu Phong đã chết rồi sự thật là cô không dám tin vào điều đó. Trước giờ chưa một ai đối đầu với Master Speed mà còn sống cả tuy thế cô vẫn nghĩ Thu Phong còn sống và đang lẫn trốn ở đâu đó hoặc như lời cô nói là anh bị họ bắt giam. Nhưng để làm gì tới cô vẫn không biết.

Hai tháng qua từ khi Thu Phong mất tích cô đã vận dụng hết tất cả mối quan hệ mà cô có để tìm cho ra được Thu Phong, thậm chí cô còn uy hiếp cả lão Đức Công kia. Nhưng không, ông ta không còn thấy Thu Phong nữa liền cắt đứt mọi liên quan với anh cho dù là tìm kiếm. Thu Phong còn sống thì ông ta có thể để cho Thu Phong phát triển rồi dựa vào nhưng số người tài giỏi đều chết sớm bây giờ ông ta đang hướng vào một kẻ khác nên mặc kệ Thu Phong còn sống hay chết, về phần Nhượng Y ông ta cũng chỉ lắc đầu vì con đàn bà si tình.

“Chuyện này xin em đừng kể với mẹ em, chị sẽ tìm mọi cách để đưa anh hai em trở về. Chỉ cần em đừng nói gì với bác là được rồi!”

Nói tới đây thì Nhượng Y im lặng không nói nữa, cô không muốn nói nhiều để rồi tăng thêm sự sợ hãi cho Thiên Long.

Đối với Thiên Long, Thu Phong là một con người không thể đánh bại trong mắt nó vậy mà lần này anh hai nó thật sự thất bại rồi.

“Người dị năng tồn tại sao? Anh hai mình mà bị đánh sao? Cái gì đang diễn ra vậy? Vậy còn bang Hắc Long thì sao, còn các anh mới lên Sài Gòn ngóng tin tức của anh hai nữa... Làm sao đây, làm sao đây...”

Một mớ suy nghĩ hỗn độn trong đầu Thiên Long lúc này, tức mình Thiên Long vò đầu bứt tóc liên tục. Anh hai cậu biến mất chuyện này nếu lộ ra sẽ dẫn tới không biết bao nhiêu là hệ lụy. Cậu đủ lớn để hiểu chuyện này không thể nói ra và ít nhất phải tìm cách giải quyết cho tới khi anh cậu trở lại.

“Vậy chuyện anh hai em mất tích ngoài em ra còn ai biết nữa không chị...”

Có vẻ như Thiên Long cũng đã dọn dẹp xong cái mớ hỗn độn trong đầu mình rồi đưa ra quyết định gì đó nên mới hỏi Nhượng Y.

Nghe Thiên Long hỏi vậy nội tâm Nhượng Y trở nên vui mừng nói:

“Không! Ngoài các bạn của anh em ở Mỹ ra thì ở trong nước không ai biết ngoài chị... Chị xin em đừng nói với những người khác được không?”

“Chị không cần phải lo lắng em tự biết thế nào.”

“Ừ chị thật lòng cảm ơn em!”

Nói tới đây thì Nhượng Y im lặng, theo đó Thiên Long cũng im lặng theo.

Thiên Long là một cậu bé thông minh, nhưng thông minh ách bị thông minh trị đôi khi quá thông minh cũng không tốt.

Nhượng Y trong đoạn thời gian ngắn mấy ngày đã tìm hiểu kỹ về tính cách lẫn cách ứng xử của Thiên Long nên hôm nay cô mới quyết định nói ra chuyện này.

Câu nói tiếp theo của Thiên Long lúc này đúng với suy nghĩ trong đầu của Nhượng Y hiện tại:

“Hiện tại có cách nào để cứu anh em không?”

“Tôi giờ chị vẫn chưa tìm ra được tin tức của anh hai em, nhưng cho dù có tìm được thì chắc chị đã chết... bởi chị không có khả năng đó.”

Ý của Nhượng Y ở đây bản thân cô không đủ khả năng để làm một chuyện không tưởng cứu Thu Phong ra khỏi một kẻ nhanh nhất thế giới được.

Nghe tới đây mặt Thiên Long xụ xuống không biết nói gì, nó rất muốn cứu anh nó, dù giờ nó vẫn là người chưa hiểu được nhiều chuyện nhưng nó biết nó không thể để anh nó mất tích mãi được nữa đâu một ngày họ giết anh nó thì sao?

“Vậy làm sao để cứu anh hai em... Em có thể làm gì được không chị?... ”

“Em nghĩ mình có thể đánh thắng một kẻ với tốc độ chạy được tính bằng Mach sao?”

“Em... em...”

Bị Nhượng Y nói Thiên Long ấp a ấp úng, cậu không ngờ kẻ đánh bại anh mình lại là kẻ mang dị năng biến thái như vậy.

Nhưng không để Thiên Long thấy vọng được bao lâu Nhượng Y tiếp tục nói:

“Vẫn còn một cách duy nhất...”

“Cách gì chị?”

Thiên Long hốt hoảng đứng lên nhìn chằm chằm vào Nhượng Y.

“Cách duy nhất là em phải đóng thành vai anh em...”

“Đóng vai anh em? Em với anh hai tuy giống nhau nhưng không phải tới mức như sinh đôi chỉ có vài nét tương đồng mà thôi...”

Nhược Y lắc đầu nói tiếp:

“ Cái đó chị biết, ý của chị là em sẽ trở thành anh em, bước đi trên con đường của anh em đang đi gang dỡ. Em phải giết người, em phải đánh nhau, em phải hèn hạ thậm chí phạm nhiều tội ác hơn. Khi em có đủ thực lực thì không cần bản thân em ra tay chỉ cần thể lực em tích được trong người sẽ cứu được anh em ra. Em có chấp nhận không? “

Nói tới đây Nhược Y dừng lại không nói nữa cô để cho Thiên Long suy nghĩ, bởi con đường cô bắt nó đi khác hoàn toàn với Thu Phong cùng một hướng nhưng cách làm khác. Cô muốn nó bằng cách nhanh nhất để điều tra được tin tức của Thu Phong.

Nghe xong Thiên Long cũng thoáng giật mình, thật sự cậu rất ngưỡng mộ anh cậu, một người anh trai mạnh mẽ giỏi võ lại còn ngầu lòi.

Cuối cùng Thiên Long cũng phải đưa ra quyết định so với việc cậu trở nên tệ hại thì việc anh cậu không bao giờ quay về nữa lại là chuyện đáng sợ hơn rất nhiều. Cậu không muốn chứng kiến cảnh mẹ mình phải khóc khi biết tin anh mình như vậy thêm một lần nào nữa.

Hai tay Thiên Long siết chặt lại với nhau trong đầu thầm nhủ ‘ Con xin lỗi mẹ ‘:

“ Xin chị hãy chỉ em cách trở thành người như anh em.. “

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Quá dễ dàng

“ Được chị sẽ giúp em! “

Nhược Y mỉm cười như một thiên thần đáp lời Thiên Long.

.....

Trụ sở mật vụ CP0.

Ngồi trên xe oto Nhược Y đưa cho Thiên Long một tấm thẻ thông hành của nhân viên mật vụ dạng như một tấm thẻ dành cho khách tham quan.

“ Em cầm lấy tấm thẻ này đi. Đây là nơi anh hai em làm việc, chị dẫn em vô đây để test thể lực cùng phản xạ lúc chiến đấu của em bằng những thiết bị trong này. “

“ Dạ! “

Thiên Long cầm lấy tấm thẻ ghi chữ ‘ Khách ‘ treo lên trước ngực rồi theo Nhược Y đi vào trong tầng hầm trụ sở.

Trước đó khi trên đường đến đây Nhược Y có nói với Thiên Long một số chuyện.

Thứ nhất Nhược Y bắt cậu phải hoàn thành việc tốt nghiệp trong vòng hai tháng tới, hiển nhiên đó là điều không thể vì Thiên Long chưa đủ tuổi cộng thêm kiến thức. Nhưng với khả năng của một người làm mật vụ cô có cách để Thiên Long thi được tốt nghiệp bằng cách đưa ra một cái lý do quốc gia cần cậu để thực hiện những nhiệm vụ khó khăn bên nước ngoài nhưng trước hết Thiên Long phải qua được bài test trong trụ sở mật vụ đã.

Mấy tháng trời Thu Phong huấn luyện cho Thiên Long cuối cùng cũng có đất dùng không đơn giản chỉ để đánh nhau vô bổ.

Giờ với thể lực cộng sự tiếp thu cực kì mạnh của Thiên Long thì năm tháng luyện tập của Thiên Long mạnh hơn gấp đôi những đặc công binh thường tuy nhiên kinh nghiệm chiến đấu của Thiên Long vẫn rất non nớt.

Các bài test nằm trong mật vụ cơ bản gồm có:

Bài thứ nhất: Thể lực – Chạy bền ba mươi phút

Bài thứ hai: Chạy nhanh một trăm mét trong vòng 20 giây.

Bài thứ ba: Hít đất liên tục một trăm cái..

.... Vân vân...

Trong tất cả các bài thử nghiệm thể lực thì trong đó còn có test phản xạ, khả năng chiến đấu cận chiến, thậm chí tới cả khả năng bắn súng cái này Nhược Y sẽ tìm cách để Thiên Long thử sau tại thẳng bệ sợ tới cây súng thật còn chưa được nhìn qua.

Có tổng cộng một trăm bài test được chia thành một trăm điểm. Trừ những bài test đặc biệt nêu ở trên như khả năng chiến đấu cận chiến hoặc khả năng xử lý tình huống trong một cuộc đấu súng cái đó sẽ kiểm tra riêng. Mỗi bài kiểm tra sẽ chia ra các mức trung bình, chỉ cần trên mức trung bình sẽ tính một điểm, tuy nhiên khả năng đó vẫn được ghi lại để nâng cao tiêu chuẩn của một mật vụ.

Một trăm bài test thể lực dành cho Thiên Long.

....

Hai tháng kể từ khi Thu Phong mất tích như đã nói ở trước Thiên Long luyện tập cực kì nhiều, nhiều hơn những gì Thu Phong đưa ra thậm chí bộ quần áo nặng cả tấn của Thu Phong, Thiên Long gần như mặc được trọng lượng sáu trăm kí. Cân nặng bộ quần áo càng nhiều càng khó lên tiếp, với một học sinh lớp mười như vậy là quá kinh khủng, tuy vậy Thiên Long mặc trọng lượng sáu trăm kí cơ hội chỉ nhắc tay nhắc chân đi lại được thôi vẫn rất khó khăn trong việc di chuyển.

Mỗi lần Thiên Long khoác bộ đồ này lên cậu mới thấy anh hai cậu kinh khủng đến nhường nào.

“Được rồi em vào đây!”

Thiên Long đang đứng nhìn ngơ nhìn ngác bởi cái vẻ đẹp hùng vĩ của trụ sở mật vụ này, nó thậm chí còn đẹp hơn tất cả những bộ phim giả tưởng mà cậu thấy trước đây, đẹp đến nỗi cả gia gà.

Đang mải ngắm thì Nhược Y đứng từ xa ngoắc ngoắc Thiên Long lại.

“Dạ!”

Thiên Long gật đầu một tiếng rồi chạy sang chỗ Nhược Y.

Lúc này đứng cạnh Nhược Y là một người đàn ông to cao thậm chí cao hơn Thiên Long một cái đầu, Thiên Long ước chừng suy nghĩ trong đầu chắc người đàn ông này cao hơn một mét tám gần một mét chín.

Người đàn ông to cao mặc đồ vest cầm quyền sở trên tay chỉ vào Thiên Long nói:

“Thằng nhóc này à? Cô nói nó mới lớp mười sao? Mặt non choẹt trông yếu ớt thế này thì test được mấy bài trong đây!”

Trong ánh mắt trên kia đầy vẻ coi thường Thiên Long, căn bản thì chẳng ai coi trọng một thằng nhóc lớp mười cả cho dù Thiên Long có lớn hơn đi chăng nữa với vẻ bề ngoài đẹp trai thư sinh kia thì chẳng ai tin nó luyện tập bất cứ một thứ gì cả. Thậm chí hẳn ta thấy cơ thể Thiên Long chẳng có gì là to con.

Lúc này Thiên Long đang mặc một cái oác khoác dày cộm vẫn chưa thêm còi ra, cơ thể của Thiên Long không phải gọi là nhỏ mà là gọn. Toàn thân của cậu bé cũng có đầy đủ các bộ cơ thậm chí còn khỏe hơn vài động viên thể hình cùng hạng cân.

Thấy vẻ mặt khinh người của tên kia khiến Nhược Y khó chịu lắm cô liền nói một câu:

“Nó là em trai của Thu Phong bên đội mật vụ số một, là đội trưởng đã mất tích cách đây không lâu!”

“Ồ? Của tên quái thai đó à? Nói đến hẳn cũng tiếc nhỉ giờ như vậy lại gặp phải những kẻ không phải người, trách ai bây giờ?”

Về mặt của tên kia khi nghe nhắc đến tên Thu Phong liền ngạc nhiên kèm theo vẻ tiếc hận giả tạo khiến Thiên Long không thể nào ưa nổi.

Bản thân cậu thầm nhủ dù cho những bài test này có như thế nào đi nữa cậu phải vượt qua một cách hoàn hảo nhất có thể để những kẻ chống mắt lên coi thường anh mình sẽ phải ngước lên xem anh mình đào tạo ra một người như thế nào.

Thấy ánh mắt bất thiện của Thiên Long, tên mặc đồ vest kia cũng biết mình hơi quá nhiều chuyện nên cũng không nói nữa và hẳn cũng chẳng sợ cái suy nghĩ gì trong đầu của Thiên Long đâu mà ngại nói bậy nói bạ bị bà Nhược Y bắt được gáy thì khổ.

Hắn quay sang nhìn Thiên Long vẫn ánh mắt khinh thường nói:

“Em trai của ông Phong à? Cô lên nhé, anh Phong của nhóc trước vượt qua tất cả bài kiểm tra này với con điểm tuyệt đối đấy! Để xem thằng em làm được gì!”

“Ừm! Ông anh cứ xem...”

Giọng Thiên Long kiêu ngạo đáp lại lời tên kia mà không thèm nhìn hắn.

“Thằng em giống thằng anh nhỉ?”

Tên đó quay sang nhìn Nhược Y nói, Nhược Y hừ một tiếng không thèm quan tâm:

“Nhanh cho thằng nhóc test mấy bài đó đi, xong tôi còn có việc!”

.....

Hon ba tiếng sau.

“Leng keng.. “

Tên to con vừa nãy cầm quyển sổ với cây bút trên tay bỗng nhiên rơi xuống sau khi test bài thể lực và sức khỏe cuối cùng của Thiên Long.

“Điểm... điểm tối đa... không... không... sao thẳng nhóc đó có thể khỏe đến như vậy được? Nó mới lớp mười mà...? “

Thiên Long từ bên trong phòng tập bước ra với toàn thân đầy mồ hôi nhễ nhại nhưng hồn nhiên không có một hơi thở gấp nào.

Từ đầu đến giờ khi đến đây Thiên Long chưa hề cởi áo khoác của mình ra, nó cũng khá dày nhưng cậu không muốn cởi nó ra cho đến khi hoàn thành xong tất cả bài tập.

Lúc này Thiên Long đang bước đi về phía Nhược Y vừa đi cậu vừa cởi áo khoác của mình ra bên trong cậu mặc áo ba lỗ màu trắng. Mồ hôi thấm lên từng thớ vải dán sát vào da thịt Thiên Long, cả cơ thể cậu tràn đầy cơ bắp một cách hoàn mỹ không to quá cũng không bé quá cũng không phải vì gầy mà mới có cơ.

Khi đi ngang qua tên to con mặc bộ vest Thiên Long ghé sát vào người hấn mang theo cái vẻ đẹp trai vốn có của mình cậu nhếch mép nói:

“Quá dễ dàng ông anh ạ! Anh hai tôi dạy tôi đây. “

Nói xong Thiên Long đứng thẳng người đi từng bước về phía Nhược Y.

Nhược Y thậm chí ngạc nhiên cũng không kém gì tên kia, mắt cô cũng không thể tin được nhìn Thiên Long, cô biết rằng Thu Phong có huấn luyện cho thẳng em mình nhưng không ngờ nó lại được quá mức cần thiết.

Thiên Long sẽ là một phiên bản thứ hai hoàn hảo hơn cả Thu Phong.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Chẳng muốn đôi mắt ?

Xích Quỷ ngày 2 tháng 2.

Vẫn là cái ngày mà Thu Phong diện tiết xông ra từ phòng tổng tư lệnh.

“Rầm! “

Thu Phong đóng cửa chiếc Roll Ryce rầm một tiếng mạnh khiến cho tài xế của anh ngồi trong xe cũng phải giật bản mình.

“Ồ đây có chỗ nào uống rượu không? Chờ tôi tới đó! “

Bằng giọng học hần Thu Phong nói tài xế chở anh đến một chỗ nào đó có thể uống chút chất cồn để giải tỏa căng thẳng.

Thấy Thu Phong đang bực bội tên tài xế cũng không nói nhiều liền gật đầu đáp:

“Vâng thưa thiếu gia! “

Là một tài xế tất nhiên phải thuộc mọi nẻo đường trên đất nước bởi tài xế chỉ có công việc là chở ông chủ của mình, thời gian rảnh thì người tài xế tất nhiên phải tìm hiểu tư liệu về đường xá lẫn các quán ăn quán uống ở khắp mọi nơi song phải ghi nhớ nó.

Nói như vậy cho nó phức tạp chơi vậy thôi chứ thực ra ở thế giới này công nghệ hiện đại chỉ cần nói nơi bạn muốn đến vào chiếc điện thoại rồi hệ thống sẽ định vị GPS đưa ra các địa điểm cần thiếu bằng giọng nói song sẽ đến được nơi bạn đến bằng nó.

“Quán Bar! “

‘Xác định thuật ngữ Quán Bar. Trong phạm vi mười km có hai mươi hai quán Bar, xin hãy chọn địa điểm cần tới! ‘

Tài xế lấy điện thoại ra nói vào trong đó, sau khi xác nhận lời nói của tên tài xế điện thoại đưa ra một số địa điểm để chọn. Quyết định cuối cùng vẫn nằm

vào sự chọn lựa của tài xế, hẳn ta chọn đại một địa điểm nào đó sau khi xác nhận được khoảng cách hẳn liền đánh xe đi.

Tâm trạng của Thu Phong lúc này phải nói là cực kì không ổn, dù ở thế nào đi chăng nữa chính phủ vẫn là thứ không thể hiểu nổi.

“Kì lạ? Có thật là mình bị mất trí nhớ?”

Bỗng tự nhiên Thu Phong thì thào hỏi bản thân một câu sau đó anh lại phẩy phẩy tay:

“Thôi quên đi, nhức đầu!”

Cuối cùng anh lại quyết định không nghĩ gì nữa, bởi chuyện một đồng kí ức lộn xộn trong đầu anh anh chẳng thể nào hiểu nổi nó. Dù có tới đâu nhưng sự hiểu biết của anh vẫn có giới hạn.

Thủ đô Thượng Kinh một thành phố xa hoa không kém gì thành phố Châu Lang ở miền Nam. Các quán Bar thường có hai thể loại một là hộp đêm mở nhạc xập xình chỉ hoạt động vào buổi tối, hai là các quán Bar nhẹ nhàng có quầy Bar, có những chai rượu nổi tiếng có những bản nhạc du dương, không gian yên tĩnh rất thích hợp để giải sầu muộn phiền.

Tài xế vừa cho xe tự động chạy vừa bật màn hình trên oto lên để xem cách trang trí của các quán Bar nào trông đẹp nhất để chở Thu Phong đến đó, quả thật hẳn ta là một nhân viên biết nghĩ cho ông chủ.

Bước vào trong quán Bar khá lớn nhưng lại cực kì yên tĩnh, khi đặt chân vào trong Thu Phong như bước vào một không gian khác. Mọi ánh sáng, âm thanh bên ngoài xã hội xô bồ kia đều bị chặn lại thay vào đó là ánh sáng đèn vàng mờ nhạt của quán, âm thanh du dương êm tai từ cái dàn loa trang trí giả cổ.

Thu Phong đi tới quầy Bar kéo một chiếc ghế ra ngồi vờn tay ngoắc ngoắc nhân viên pha chế:

“Rượu ấy! Lấy cho tôi loại nào được nhất ra đây.”

“Vâng thưa quý khách...”

Tên pha chế cúi đầu với Thu Phong xong hẳn đi làm ly rượu mà Thu Phong yêu cầu.

“Thật sự chẳng hiểu nổi mấy ông tướng này nghĩ cái gì nữa, uy hiếp mình à? Chó thật...!”

Tuy đã vào quán Bar tâm trạng Thu Phong có ổn hơn đôi chút nhưng anh vẫn tức đến nỗi phải mắng chửi một câu. Nói gì thì nói bản thân anh dù từng giết người không chớp mắt nhưng cũng vẫn chỉ là một cậu thanh niên hai sáu hai bảy tuổi mà thôi.

“Của quý khách yêu cầu!”

Giọng một người con gái cực kì dễ nghe vang bên tai Thu Phong.

Gọi nước từ nhân viên nam đưa nước lại là nhân viên nữ, cảm thấy khó hiểu Thu Phong liền quay đầu sang nhìn.

“Dạ nước của quý khách ạ!”

Một thân hình nhỏ nhắn đập vào mắt Thu Phong, một hình ảnh quen thuộc, mọi kí ức anh đang cố chôn nó đi vì tưởng nó là ảo ảnh thì lại chọt ủa về.

“Hương? Thu Hương?”

Hai con mắt Thu Phong mở to ra để gần từng chữ trong họng.

“Sao quý khách lại biết tên tôi?”

Cô gái mà Thu Phong gọi là Thu Hương kia lại chính là Thu Hương ở thế giới Thu Phong, người con gái mà anh đã yêu, quyết định để yêu.

Người có dung mạo giống Thu Hương kia chính là kẻ sung trùng của Thu Hương người yêu Thu Phong ở thế giới này.

“Em có phải là Hương không? Đúng phải không?”

Đôi mắt Thu Phong rung rung nhìn chăm chăm vào Thu Hương mà hỏi.

Có lẽ bị ánh nhìn của Thu Phong làm cho hoảng sợ mà cô gái tên Thu Hương kia không nói gì mà chạy đi thẳng, dáng vóc chạy giống y hệt trong trí nhớ của Thu Phong từng nhớ.

“Tại sao em lại chạy?”

Thu Phong thở dài một tiếng cũng chả buồn đuổi theo, anh không biết Thu Hương trong trí nhớ của mình có thực sự tồn tại không nữa. Anh chỉ biết là anh yêu một cô gái, cô gái ngay trước mặt anh vừa rồi mà cô ta lại chạy đi mất.

Thần thờ Thu Phong thờ dài một tiếng rồi cảm ly rượu được ra lên nốc từng ngụm nhỏ. Anh chẳng thèm cảm nhận vị ngon vị ngon hay vị đắng của rượu, cứ thế mà uống xong anh lại kêu thêm một ly nữa nhưng lần này không phải là cô gái mang khuôn mặt của Thu Phong trong trí nhớ của anh mà lại là tên pha chế vừa nãy Thu Phong kêu nước.

“Dạ nước của quý khách!”

Căn bản vì Thu Phong là khách còn ở đây hẳn là nhân viên dù rất bực vì Thu Phong thất lễ với một nhân viên khác nhưng hẳn cũng không được phép tỏ thái độ mà thay vào đó là tươi cười.

Nửa tiếng sau đầu óc của Thu Phong bắt đầu quay quay nhẹ nề do đã ngấm rượu, nửa tiếng anh uống ít nhất cũng hai chục ly. Tỉu lượng của Thu Phong cũng không phải là ngàn chén không say như trong các tiểu thuyết kiếm hiệp gì, bản thân tỉu lượng của anh cũng thuộc dạng trung bình mà thôi, nói chung uống được nhưng không quá nhiều là được.

Dù cho xin đến cỡ nào đi chăng nữa Thu Phong vẫn giữ được bình tĩnh có điều đi thì có chút không vững mà thôi.

Anh rút thẻ ra quét vào máy tính tiền rồi lảo đảo hướng cửa quán bar mà đi ra.

“Xoảng!”

Một tiếng vỡ thủy tinh vang lên kèm theo đó là một tiếng quát mắng:

“Con đi này, mày tới bao giờ mới có tiền trả cho tao?”

“Á!”

Tiếng động lớn gây nên sự chú ý của tất cả mọi người trong quán kể cả Thu Phong cũng không ngoại lệ.

Cô gái mang dung mạo giống Thu Hương trong trí nhớ Thu Phong đang bị một tên đàn ông nắm lấy tóc một cách thô bạo.

“Cô em... cũng thơm đấy? Nợ còn thiếu không trả được hay lấy thân báo đáp nhỉ?”

Tên đang nắm tóc Thu Hương có dáng vóc to cao cỡ chừng Thu Phong đang hít lấy hít để mái tóc bị làm cho rối bời của nàng.

Thấy cảnh tượng ấy không biết tại sao Thu Phong tỉnh rượu hẳn, máu huyết anh sôi trào lên. Tức!

Một chút tức, ngay lúc này Thu Phong quay người lại chân bước nhanh về phía Thu Hương và người đàn ông kia.

“Dừng lại!”

Bỗng một giọng nói khác vang lên, là của tên pha chế vừa rồi đưa rượu cho Thu Phong. Hắn ta với gương mặt gấp gấp chạy lại chỗ tên đàn ông đang nắm tóc Thu Hương xô hắn ra.

Thấy có người can ngăn Thu Phong cũng dừng lại không tiến tới nữa, bởi anh đang chứng kiến cảnh tượng thân mật của Thu Hương với tên pha chế kia.

“Em không sao chứ? Tên pha chế nói.

Người đàn ông mặt bặm trợn kia bị tên pha chế đẩy ra sau mấy bước, gương mặt hắn vốn đã hung tợn xấu xí càng trở nên xấu thậm tệ hơn.

Hắn cười khẩy nhìn tên pha chế quát:

“Hừ! Mày thích cái con mẹ gì? Nợ cóc trả tính kiếm chuyện à?”

Không sợ vẻ hung tợn của tên kia, hẳn ôm Thu Hương mà gần giọng nói:

“Nợ từ từ chúng tôi sẽ trả, các anh cứ như vậy không cho chúng tôi làm thì lấy đâu ra tiền mà chúng tôi trả cho anh...”

“Mày... Thằng chó này dám cãi bướng à?”

“Bốp... rầm...!”

Tên mặt bặm trợn kia lao đến đập một phát vào giữa ngực tên pha chế khiến hắn văng ra cả người đập thẳng vào quầy Bar.

Chứng kiến cảnh tượng ấy Thu Phong vẫn chẳng động đậy gì, bây giờ đầu óc anh đang rất bế tắc chẳng nghĩ được chuyện gì nữa.

Đúng lúc này tên tài xế của Thu Phong nghe thấy tiếng động lớn trong đây liền chạy vào với gương mặt gấp gấp:

“Thiếu gia, thiếu gia ngài không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Ừ không sao! “

Thu Phong quay đầu lại đáp lời tài xế một tiếng, thấy vậy tài xế liền nói nhỏ bên tai Thu Phong:

“Thiếu gia! Đây là đất Bắc chúng ta không nên xen vào chuyện người khác nếu để lộ ra thân phận của thiếu gia sẽ rất phức tạp. “

“Ừm đi thôi. “

Nghe theo lời tài xế Thu Phong nói xong liền quay người đi, căn bản những kí ức lộn xộn trong đầu anh anh không muốn nhớ tới nó nữa, quá nhức đầu quá vô lý. Anh đang nghĩ bản thân mình sao không mất trí thật luôn cho đỡ phải mệt.

“Thu Hương à?... Đi thôi! “

Thu Phong tự lẩm bầm một mình rồi quay sang nói với tài xế.

“Dạ thưa thiếu gia! “

Tài xế thấy Thu Phong không có vẻ gì là xen vào chuyện người khác liền đi ra trước mở cửa cho Thu Phong.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Cảm xúc bất ổn định .

“Chát! “

“Con đi này buồn bỏ mày ra! “

Thu Phong vừa đặt một chân ra khỏi cửa quán Bar thì nghe thấy tiếng tát, tuy không quan tâm nữa nhưng Thu Phong vẫn ngoái đầu lại.

Anh thấy cảnh tượng Thu Hương đang ôm chân người đàn ông hung tợn kia còn bản thân cô thì lại liên tục bị hấn tát vào mặt một cách không thương xót.

Không biết tại sao khi chứng kiến cảnh tượng này lại một lần nữa cái đầu của Thu Phong nóng lên.

Lần này không phải đi nữa mà là chạy, Thu Phong nhanh như chớp với khoảng cách hơn chục mét bị rút ngắn trong phút chốc:

“Buông tay! “

“Pặc! Bụp bụp bốp!... Rầm... “

Thu Phong hét lên một tiếng giật cả người Thu Hương ra khỏi người tên kia một cách thô bạo, tiếp đó anh quay sang thốc hai cú vào hai bên ba sườn tên đó kèm theo một đạp khuyển mã cho hắn vang mót mửa về phía cuối quán rồi theo mấy cái bàn đang đứng vững chãi ở đó.

“Phù! “

Giải quyết một người đàn ông to cao trong một nốt nhạc, Thu Phong đứng thẳng người lại sửa hai bên vành áo vest của mình.

Có lẽ Thu Phong không nhận ra nhưng hành động vừa rồi của anh khiến cả quán Bar nhìn anh như một sinh vật lạ.

Đối với một thế giới cực kì hiện đại như thế này học võ chỉ là một hình thức tập luyện thể dục thể thao, trừ những người lính hoặc những tên tội phạm mới có thân thủ tốt. Điển hình như Thu Phong bọn họ sẽ nghĩ anh là một trong hai loại người kia, mà hai loại người kia thực sự không nên xuất hiện ở một nơi như thế này.

Dù thế giới này có hiện đại cách mấy đi chăng nữa thì giữa con người với con người vẫn có sự bất công. Dù hiện đại nhưng vẫn có mặt tốt và mặt xấu, cuộc sống của con người vẫn phân chia tầng lớp cũng chẳng khác hơn thế giới của Thu Phong là mấy.

Ngoài tên vừa nãy bị Thu Phong đập bay ra thì đi theo hắn còn hai tên nữa nhưng vấn đề là hai tên này lại không dám xông lên đánh Thu Phong mà chạy lại đỡ tên cô hồn kia.

“Anh Huy! Anh Huy, có sao không.. “

“ Ọc... khụ khụ... “

Tên to con được hai tên kia gọi là Huy liên tục ngã xuống sàn ho ra máu. Quả thật cú đá lẫn hai cú thốc vào sườn kia của Thu Phong không hề nhẹ tí nào.

Ánh mắt anh âm trầm nhìn xuống tên Huy đang nằm ho ra máu dưới sàn song sau đó anh quay sang nhìn Thu Hương đang đỡ lấy tên pha chế bằng ánh mắt quan tâm lo lắng. Không biết tại sao lòng Thu Phong như đau quắt lại, anh chẳng suy nghĩ gì được mọi thứ trong đầu anh bây giờ trở nên trống rỗng. Một người con gái anh yêu trong trí nhớ giờ lại quan tâm một người ai khác.

Thu Phong lạnh lùng đi tới trước mặt tên Huy chân anh nhẹ nhàng đưa lên xong hạ xuống...

“ Cờ – Rắc... “

“ A A A A A A A!!!! “

“ Sao đau lắm à? Tao cũng đau lắm đây! “ – Thu Phong cười khẩy một tiếng

‘ Nhưng là đau trong lòng... ‘ Một dòng suy nghĩ của anh chạy ngang qua, anh lại quay đầu nhìn về phía Thu Hương. Lại một hình ảnh anh không mong muốn đập vào mắt – hai người đó ôm nhau dịu nhau mà đứng lên.

Thu Phong đảo mắt nhìn xuống dưới chân mình. Tên Huy bị anh đạp gãy tay đau đến gần như bất tỉnh, hai tên đồng bọn đi theo hần chỉ biết giương mắt lên nhìn Thu Phong một cách sợ sệt.

Bọn chúng rất muốn gọi người tới nhưng bọn chúng cũng không có ngu, một kẻ thực lực đầy mình như người Thu Phong đây chắc hần phía sau lớn hơn bọn hần gấp cả ngàn lần bây giờ có gọi người tới kiểm chuyện chỉ tổ rước thêm họa mà thôi.

“ Đại ca! Đại ca... Anh tha cho tụi em được không? “

Một tên quỳ lạy lết bằng đầu gối tới ôm chân Thu Phong cầu khẩn. Đối với bọn hần hôm nay quả là ngày xui xẻo, sáng sớm vốn tính đi theo anh Huy của bọn hần vô đây kiếm mấy em đào làm nhẹ nhè vài ván mà chưa gì người đã nằm một đồng không rõ lý do.

“ Tha?... Tao có đánh tụi mày à? “

Bằng giọng âm trầm Thu Phong híp mắt lại nhìn tên đang quỳ gối trước mặt mình.

“ Dạ dạ... À không không, anh tha cho anh của tụi em được không, tụi em chỉ đến đòi nợ thôi mà... “

Thấy người trước mắt có vẻ không thuận mắt hần, hần liền áp a áp úng chẳng biết nói làm sai thì lúc này Thu Phong lên tiếng.

“ Họ! “ anh chỉ tay về hai người Thu Hương và tên pha chế rồi quay sang nhìn tên quỳ gối trước mặt mình “ Nợ bao nhiêu? “

“ Dạ dạ, nợ nợ...? “

Hần thực ra cũng chẳng biết nợ bao nhiêu căn bản chỉ đi theo đàn anh đang nằm như sắp chết ở kia, hần gãi đầu quay sang nhìn đồng bạn sau lưng mình thì thấy tên kia cũng lắc đầu theo.

“ Dạ... “

Hết cách hần quay qua nhìn Thu Phong rồi gãi đầu với ánh mắt xin anh bỏ qua cho em lần này em chót đại.

Thấy vậy Thu Phong nhếch mồm lên:

“ Mắc cười! Đi đòi nợ mà không biết nợ bao nhiêu? Tin tao lời tụi bay lên đồn hết không? “

Nghe tới lên đồn hai tên kia ngay lập tức đập đầu lia lịa trước mặt Thu Phong:

“ Đại ca rộng lượng, đại ca rộng lượng xin đừng làm thế với tụi em.. “

“ M... một... một trăm ngàn... hự... “

Ngay lúc hai tên kia cầu xin Thu Phong thì tên Huy bị đánh cho không thể tỉnh được ngóc đầu lên nói được một câu rồi lại đập mặt xuống bất tỉnh.

Nghe được mệnh giá Thu Phong liền móc trong người ra một tấm thẻ ngân hàng rồi nói:

“ Có máy quét thẻ chứ? “

“ Dạ dạ để em tìm... “

Tên quỳ trước mặt Thu Phong dạ dạ vài tiếng rồi lục trong người tên huy lấy ra một máy gì đó nhỏ nhỏ xinh xinh màu trắng. Hắn cầm chiếc máy đó đưa bằng hai tay lên trước mặt cho Thu Phong cẩn thận nói:

“Dạ đây thừa đại ca...”

“Tít tít tít tít...”

Chiếc máy đó chính là máy thường dùng để giao dịch tiền bằng thẻ ngân hàng, thời thế hiện đại này cho dù là nông dân cũng có một chiếc chỉ có vài thành phần bất hảo là không cần tới cái này mà thôi. Hiển nhiên tiền mặt vẫn có thể giao dịch một cách bình thường.

“Bắt lấy!”

Thu Phong chuyển tiền cho tên kia xong liền ném cái máy về phía kẻ đứng trước mặt anh.

“Dạ dạ cảm ơn đại ca!”

Tên kia bắt lấy cái máy liền lật đật cảm ơn Thu Phong rồi đỡ tên Huy kia đứng dậy hòng rời khỏi.

Thấy vậy Thu Phong lại đi đến trước mặt bọn chúng nhẹ giọng nói:

“Đã cho đi chưa?”

“Dạ... tụi em...”

Bị Thu Phong hỏi cho một câu hai tên kia liền xanh mặt không dám trả lời.

“Được rồi! Nhớ kĩ tiền cũng đã lấy lần sau nhớ đừng làm phiền người khác nữa nghe chưa?”

“Dạ dạ...”

Lần này thì Thu Phong thả bọn chúng đi thật, hiển nhiên bọn hắn mừng rớt nước mắt ra chỉ có một tên bị đập còn hai tên lành lặn. Bởi ta nói kiếm tiền bằng cách nào đi chăng nữa cũng đều có cái khó khăn của nó điển hình như tên Huy đi đòi nợ rồi bị một kẻ không đâu như Thu Phong đập cho nhập viện một cách khó hiểu.

Đợi cho bọn tạp nham kia đi mất Thu Phong liền quay đầu lại thấy Thu Hương và tên pha chế từ lúc nào đã đứng phía sau anh.

“Rầm rầm...”

Bỗng nhiên hai người đồng thời quỳ rạp xuống trước mặt Thu Phong, tình hình có chút mất tự nhiên Thu Phong liền chạy lại đỡ hai người họ lên mà không được.

“Cảm ơn anh đã cứu tụi em lần này...”

Nói tới đây hai người cùng lúc đập đầu xuống đất. Bằng tốc độ nhanh nhất hai tay anh đỡ lấy trán của hai người không cho chạm đất rồi hất đầu họ lên quát:

“Bị điên à? Có gì thì nói chuyện sau, tự nhiên quỳ xuống đập đầu muốn thăng này tôn thọ à?”

“Trời ơi! Quán làm sao thế này... Hương?”

Đúng ngay lúc này thì quản lý của quán Bar chạy vào thấy một cảnh tượng hỗn độn bàn ghế gãy tùm lùm, ly bẻ mỗi nơi một miếng thủy tinh. Nói chung khắp nơi này là một mớ hỗn độn không hơn không kém.

“Này!”

Thu Phong kéo tên tài xế của mình lại nói khẽ:

“Anh giải quyết mớ hỗn độn này đi, đền bù được nhiều thì đền cho người ta xong việc gọi cho ông già nhà tôi! Vậy đi tôi gặp người quen có chút chuyện.”

“Thiếu gia...”

Nói xong Thu Phong kéo hai người kia đi ra khỏi quán để lại tay quản lý và tay tài xế đứng đó ngơ ngác.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Mục tiêu

“Sao hai người là anh em ruột à?”

Hai mắt Thu Phong mở to ra nhìn vào tên pha chế nói với vẻ giọng bất ngờ.

Sau khi rời khỏi quán Bar kia Thu Phong cùng với hai người Thu Hương đi bộ đến một quán cà phê gần đó. Ở đây khi hỏi chuyện ra Thu Phong mới biết người pha chế kia tên Minh Đức anh trai của Thu Hương.

Hai anh em họ mắc nợ tên đầu trâu kia tất cả là vì trả tiền viện phí điều trị cho mẹ của họ. Một trăm ngàn không lớn nhưng nó đủ mua nhà mua xe là cả một mục tiêu mà người bình thường khi lớn lên nhất thiết họ phải làm được.

Nhưng đối với người nghèo lại khác, một trăm ngàn Xent với họ như cả một gia tài vậy điển hình đối với anh em nhà Thu Hương là vậy.

“Dạ... dù sao hai đứa em cũng cảm ơn anh!”

Minh Đức gật đầu cảm ơn Thu Phong vì đã cứu hai anh em họ.

“Ừm, không có gì đâu! Tiền hai người cũng không cần trả.”

Thu Phong gật đầu tỏ vẻ không quan tâm lời nói của Minh Đức bởi lúc này mắt anh đang nhìn chăm chăm vào Thu Hương ngồi xép nép cúi gằm mặt xuống không dám ngẩng đầu lên vì ngại ánh mắt của anh.

Thực ra Minh Đức tuổi lớn hơn Thu Phong nhưng vì phép lịch sự anh ta vẫn kêu Thu Phong bằng anh. Với tuổi đời lớn hơn Thu Phong ánh mắt của Minh Đức nhìn sơ biểu cảm trên gương mặt Thu Phong là biết anh đang có tâm tư thích em gái của hắn.

Dù muốn dù không Minh Đức vẫn huyếch vai Thu Hương một cái để em gái nói chuyện với Thu Phong.

“Dạ?”

Thu Hương giật mình quay sang nhìn anh trai mình, thấy ánh mắt anh trai mình ám chỉ hãy nói chuyện đi.

“Dạ!”

Dạ một tiếng Thu Hương cố gắng ngẩng đầu lên nhìn Thu Phong bằng ánh mắt dè chừng.

“Tại sao anh lại giúp...”

“Không cần phải hỏi! Tôi giúp cô vì trong trí nhớ của tôi tôi yêu một người có diện mạo cho đến tên họ đều giống cô. Đơn giản chỉ vậy thôi.”

Thu Hương chưa kịp nói xong đã bị Thu Phong chen ngang vào.

Bản thân anh nói như vậy cũng đều có lý do của mình. Thứ nhất tương lai cuộc sống của anh chắc chắn phải vào sinh ra tử với gia đình thì không sao bởi đã có hàng ngàn bảo vệ xung quanh dinh thự anh không cần phải lo điều đó nên chuyện anh yêu một ai đó anh không dám chắc sẽ bảo vệ được người ta.

Thứ hai đối với Thu Hương anh không chắc trí nhớ trong đầu này có phải của anh không, đúng là anh có tình cảm với người con gái này ấy nhưng liệu với gia thế của anh người con gái kia có chịu đựng được? Và lại đây cũng là đất Bắc một nơi hang hùm miệng cọp đối với một đứa con trai ông trùm đất Nam như anh.

Vốn lúc trước với thân phận thiên tài quân sự xung quanh anh luôn có quân nhân lẫn dị năng ẩn mình bảo vệ nhưng từ khi tin tức anh muốn rời khỏi quân đội thì điều đó không còn nữa bản thân anh phải tự lực gắng sinh nếu không muốn bị chết oan ở đất Bắc này.

“Dạ... Vậy người con gái ấy thực sự giống em sao...”

Thu Hương ngượng ngùng ngước mặt lên hỏi Thu Phong với hai đầu ngón tay đang liên tục chạm vào nhau.

Thấy hành động dễ thương cực kì này của Thu Hương. Thứ đó cũng nằm trong kí ức của anh và anh cũng chỉ biết cười trừ rồi nói:

“Ừ! Rất giống nhưng không chắc là cô ấy còn tồn tại hay không...”

Dường như Thu Hương hiểu lầm ý của Thu Phong sau khi nghe câu đó mắt cô trở nên gọn buồn rồi khó xử nói:

“Em xin lỗi... vì đã chạm vào nỗi đau của anh...”

“Ài không có gì đâu! Thôi tôi có chuyện phải về trước chắc sau này cũng không có dịp gặp lại đâu, số tiền đó cứ coi như ta có duyên đi...”

Thu Phong thở dài một tiếng rồi đứng dậy quay người đi, anh cũng quên luôn việc trả tiền cà phê. Mà cho dù trả thì Minh Đức cũng không dám để một người vừa bỏ cả trăm ngàn ra cho mình lại đi trả châu nước mấy chục đồng như thế này được.

“Anh có thể cho hai anh em tôi biết tên anh được không?”

Thấy Thu Phong chuẩn bị rời đi Minh Đức bỗng đứng bật người dậy nói với lên Thu Phong vừa mới quay lưng.

“Nguyễn Quốc Phong! Năm nay 27 tuổi...”

Cái tên của mình Thu Phong cũng chẳng giấu diếm làm gì anh nghiêng đầu qua đáp lời Minh Đức sau đó biến mất khỏi cánh cửa quán.

Lúc này sau khi nghe rõ được họ tên của Thu Phong, Minh Đức chợt trầm nghĩ:

“Quốc Phong? Quốc Phong? Thiếu gia... Chẳng lẽ Quốc Phong thiên tài vừa mới mất tích...”

Thực sự Quốc Phong là một thanh niên cực kì nổi tiếng dù cho tầng lớp hạ lưu có không quan tâm đến thời sự hay chính trị đi chăng nữa thì cái tên Quốc Phong nó vang danh khắp cả nước từ rất lâu rồi.

Sau khi nghi hoặc một hồi Minh Đức móc điện thoại ra lên Google ghi tên Nguyễn Quốc Phong ra.

Lúc này gương mặt của Thu Phong hiện ra người vừa nãy nói chuyện với bọn họ...

Hai mắt Minh Đức mở to ra vì ngạc nhiên sau đó anh đưa điện thoại cho Thu Hương, lướt qua một lượt đến cả Thu Hương mồm cũng mở to ra. Cứ thế hai anh em nhìn nhau kinh ngạc không nói được lời.

.....

Lúc này nhân vật chính của câu chuyện vừa rời đang ngồi chuyến bay tư nhân để bay về Nam về lại thành phố Châu Lang một đô thị xa hoa lộng lẫy không kém gì thủ đô.

.....

Trong thư phòng của Nhất Phương.

“Tình hình sao rồi con trai?”

Nhất Phương đang đứng quay lưng lại với Thu Phong, mắt ông hướng về đường chân trời bên ngoài tấm cửa kính trong phòng nơi mặt trời đang lặn mà hỏi Thu Phong.

Ai giữ ý tứ với Nhất Phương đối với Thu Phong thì không cần bản cha con với nhau cũng không thể sống bằng gương mặt giả tạo được.

Ngồi cái bịch xuống ghế salon Thu Phong tự rót cho mình một ngụm trà rồi nói:

“Đám người đó không cho con rời khỏi quân đội!”

“Ừm... Chuyện này ta cũng đoán trước được. Muốn rời khỏi cái nơi đấy cũng không phải một sớm một chiều!”

Nhất Phương ừm nhẹ một tiếng coi như đây là sự hiển nhiên. Với ông ông là người rõ con trai ông tài giỏi đến mức nào để nhà nước không thể nào mà thiếu được cậu.

Đó là đối với lúc trước. Thực sự ông cần con trai mình của bây giờ nhiều hơn là một thằng con biết chỉ huy đánh trận ở thời hòa bình này.

“Rột rột!”

Thu Phong nhăn mặt gãi đầu hai cái song quay sang nheo mắt nhìn bố già nói:

“Không sao! Con đã đưa ra yêu cầu với họ tuyệt đối không được can thiệp những chuyện con làm bên ngoài, trợ giúp thì được. Về phía họ con đã nói trước rồi khi nào có chuyện hãy gọi con cũng chẳng muốn suốt ngày ở trong quân doanh đầu vừa phiền phức vừa nhử đầu. Bây giờ con chuyển sang lĩnh chiến đấu chứ không phải là lĩnh chỉ huy như hồi trước nữa, về phần quân hàm chắc chắn sẽ bị tước và con sẽ được cử hoạt động ngầm chứ không công khai. Thật là! Càng nói càng tức...”

Nói xong Thu Phong nhấc ly trà lên uống một ngụm cho đỡ bực tức.

Nghe Thu Phong nói Nhất Phương liền quay người đi tới ngồi phía đối diện anh, hai chân ông bắt chéo lại.

“Xoẹt xoẹt! Phụt... Tách tách...”

Tự mồi cho bản thân điều thuốc, sau khi kéo một hơi dài thở rồi thở ra khiến căn phòng tràn ngập mùi xì gà sữa thì ông mới bắt đầu nói:

“Được rồi! Tình hình của con đại khái ba cũng nắm rõ đôi chút. Bây giờ về phần của ba, trước tiên con hãy đi theo ba một tháng làm quen với tất cả anh em trong băng một lượt. “

Nói tới đây Nhất Phương lại kéo thêm một ngao thuốc nữa rồi nói tiếp:

“Sau một tháng con hãy bắt đầu quá trình đánh chiếm miền Bắc cho ba và trong một tháng ấy bản thân con cố gắng mà luyện tập lấy lại cái thể lực của mình đi! “

Nghe xong Thu Phong gật gật cái đầu rồi đứng lên nói:

“Rõ rồi thưa ba! Thôi con về phòng trước đây. “

....

Cuộc hành trình mới lại sắp sửa diễn ra ở một thế giới mới.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Một lần nữa Nhược Y xuất hiện .

Một kẻ có sức mạnh tuyệt đối không thể đánh bại. Kẻ đó hẳn chẳng biết thú vui của việc đánh nhau. Bọn cứ thử nghĩ bản thân bóp chết một con kiến sẽ có hứng thú sao?

Bởi thế một kẻ được tạo ra đã có sức mạnh tuyệt đối của một con người qua mấy năm luyện tập thì chẳng có hứng thú gì để đánh với một kẻ yếu hơn mình.

Nhưng một điều xảy ra khiến anh cảm thấy bản thân vẫn chưa đủ mạnh, mạnh so với con người nhưng chẳng là gì so với một vài kẻ nằm ngoài phạm trù con người.

Do đó Thu Phong lao đầu vào luyện tập, con người vốn không có giới hạn. Thu Phong tin điều đó bản thân anh vẫn chưa biết giới hạn của mình là tới đâu, anh vẫn cố luyện tập không ngừng nghỉ ít nhất lúc này anh vẫn duy trì tập luyện ở cường độ cao.

....

Trong phòng luyện tập.

Tiếng quát tháo rầm trời liên tục vang lên:

“Đứng hết lên! Năm mươi người mà bây giờ gục gần một nửa? Nếu đang trong một trận chiến thực sự các ngươi còn có thời gian mà thở sao? Đứng dậy! “

Gương mặt hung tợn của Thu Phong hiện ra.

Lúc này đây anh đang bắt năm mươi vệ sĩ lần trước quyết tâm đi theo anh. Anh cho họ vào phòng luyện tập này để luyện tập tăng sức chiến đấu để phục vụ cho anh sau này, đó là một điều tất yếu.

“Vâng thưa thiếu gia! “

Toàn bộ vệ sĩ đồng thanh hét lớn.

Thu Phong cảm thấy vẫn chưa hài lòng về độ luyện tập của họ anh liền quát thêm một lần nữa:

“Chưa đủ lớn! “

“VÂNG THƯA THIẾU GIA! “

“Tốt! Tiếp tục chạy... “

Thu Phong hét lên một tiếng rồi dẫn đầu chạy trước.

Trong phòng luyện tập đang là một sân vận động lớn Thu Phong ép họ phải chạy liên tục như vậy trong vòng bốn tiếng đồng hồ liên tục, nhiều người chịu không nổi đã phải ngắt xiu vì kiệt sức Thu Phong cũng quan tâm mà vẫn kêu những người còn có thể chạy tiếp tục.

Đây là một chế độ luyện tập của Thu Phong lấy từ trong quân đội ra. Bình thường anh có thể hiền có thể nói năng nhẹ nhàng với cấp dưới nhưng một khi luyện tập anh giống như một con quỷ không biết sót xa, anh phải như vậy phải nghiêm khắc thì mới hiệu quả được.

Đây chỉ là khởi đầu về sau họ còn phải vác thêm đồ đề mà chạy nhưng cái này thì không cần thiết bởi căn phòng luyện tập này có chế độ tăng lực hút của trái đất lên tới gấp một ngàn lần.

Thu Phong không hề biết ở thế giới ngầm này con người ra sao nhưng luyện tập như vậy vẫn là thứ thiết yếu nếu bắt buộc phải rơi vào một hoàn cảnh nào đó, nếu không đủ thể lực thì mọi kỹ năng có tốt đến mấy cũng vô dụng khi ta mệt.

.....

Một tiếng sau Thu Phong mới kết thúc buổi tập luyện ngày hôm nay của nhóm vệ sĩ.

Sau khi Thu Phong rời khỏi năm mươi tên vệ sĩ bắt đầu ngồi bệt xuống đất mà thở.

Một tên da trắng mắt xanh quay qua nói với tên da đen:

“Phù... học học... Thiếu... gia... có cần phải... ép chúng ta chạy đến mức này không? Quả thật... chân tao nó muốn rụng ra hết rồi, mệt như chó vậy. Chúng ta là xã hội đen chứ có phải quân nhân đâu... như vậy dài dài chắc tao chịu không nổi quá!”

Tên da đen đang mệt bỗng nghe thấy tên da trắng nói vậy liền sôi máu đứng dậy xách lấy cổ áo của tên da trắng lên gần giọng nói:

“Mày muốn rời khỏi đây?”

Mặt tên da đen khi nổi nóng lên đúng thật rất là đáng sợ, tên da trắng nghe hỏi vậy chỉ biết gật đầu lia lịa.

“Mày không biết rằng bên ngoài kia biết bao nhiêu vấn đề? Thiếu gia không làm vậy mà để mày mặc sức ra ngoài thì chẳng biết được mấy ngày mày đã bỏ xác ngoài đó! Mày nghĩ cuộc sống này đơn giản à? Hãy biết ơn thiếu gia vì đã chọn mày đi! Trả ơn thiếu gia bằng cách phục vụ thiếu gia chứ không phải là ngồi đó mà than đâu chẳng ngu.”

“Bịch!”

Nói xong câu cuối cùng tên da đen đẩy mạnh tên da trắng ngã xuống đất rồi hất hông đi. Tên da đen này không ai khác chính là tên cố gắng đâm vào mặt Thu Phong tuần trước Abid.

Đối với Abid Thu Phong không chỉ là một ân nhân của hắn mà là còn thiếu gia, là mục tiêu hắn cần phải vượt qua tất nhiên không phải tạo phản mà là mạnh hơn Thu Phong.

.....

Một nơi nào đó không thuộc bất cứ một vũ trụ nào, nơi này dù ngày hay đêm vẫn chỉ là một mảng tối om không thấy ánh sáng. Dù có cũng chỉ là thứ ánh sáng màu đỏ lấp lóe trong bóng tối.

Nơi này mặc dù không thuộc bất cứ một vũ trụ nào nhưng nó lại liên kết với tất cả các vũ trụ khác, bởi chính nó chứa vô số các linh hồn tội lỗi.

Một vùng đất khắp nơi đều là đầu lâu xương người chất thành từng đống như ngọn núi nhỏ.

Sâu tận bên trong vùng đất ấy là một tòa cung điện hình đầu dê to khủng khiếp.

Chính giữa tòa cung điện có một chiếc ghế dành cho người đứng đầu cung điện này một hình ảnh đã từng xuất hiện trước đây.

Chiếc ghế này không hề nhỏ mà từ chiều cao đến bán kính của nó chỉ dành cho người khổng lồ. Hiển nhiên người ngồi trên đó là một bóng người màu đen có thân hình với hai chiếc sừng dê, chiều cao khi ngồi của hắn tới tận ba mét. Ngoài cặp sừng tiêu biểu ấy ra con mắt màu đỏ sắc bén như đèn xuất hiện giữa bóng đêm một khung cảnh sắc mùi tanh tươi.

“Rầm!”

Rầm một tiếng cái bóng khổng lồ kia đập tay lên thành ngai của hắn.

“Trong cái con ai ai ai! Ai đưa thằng út qua một nơi không phải của nó... Hà!!!! Nói ngay cho ta.”

Trước mặt bóng hình to lớn ấy là mười hai bóng hình nhỏ bé hơn đang quỳ một chân dưới đó.

Lúc này kẻ có vẻ là đứng đầu trong mười hai người đang quỳ kia đứng lên một bước cúi thấp người nói với giọng kính sợ:

“Thưa quốc vương tụi con không hề biết chuyện cậu út bị đưa đi, tụi tặn giờ tụi con vẫn đang tìm hiểu nguyên nhân tại sao cậu út lại sang được bên đó...”

“Câm mồm cho ta!”

Bóng hình to lớn bỗng quất lên một tiếng rầm trời, tiếng hét ấy như mang theo một nguồn lực khủng khiếp khiến tất cả mười hai người con kia bỗng chốc ọc mửa. Nhưng hiển nhiên mười hai đứa con ấy vẫn y nguyên không nhúc nhích nửa bước.

“Thằng út bị ta đẩy đi các con thấy chưa vừa lòng? Nếu để cho ta biết một trong số các con đứng sau chuyện này dù chủ mưu hay kẻ bao che ta nhất quyết không nương tay...”

.....

“Con trai. Con nhất quyết phải chọn năm mươi tên phế vật kia để huấn luyện sao?”

Trong thư phòng của Nhất Phương ông đang ngồi nhâm nhi điều xì gà rồi cùng trò chuyện với Thu Phong.

Nghe bố già mình nhắc đến năm mươi vệ sĩ anh đang huấn luyện Thu Phong lắc đầu không cho là đúng đáp:

“Ba sai rồi! Ba cứ chờ xem, con chỉ cần ba tháng! Đúng ba tháng con sẽ cho ba thấy thành quả của năm mươi con người mà ba cho là phế vật.”

“Ừ hử?”

Nhất Phương hừ một tiếng cùng lúc ông búng miếng thuốc đã tàn được một nửa nhìn thẳng vào mặt con trai mình cười thật sâu nói:

“Ta trước đó chuẩn bị cho con hàng trăm dong binh tinh nhuệ vậy mà con không cần, vậy ta sẽ xem con làm được gì với năm mươi con người ấy. So về ánh mắt chưa chắc con đã hơn ông già này đâu...”

“Ừm...yaaaaa...”

Thu Phong đứng dậy vươn vai một cái, sáng hôm nay anh mới luyện tập xong vậy mà trưa bố già đã gọi tới nói toàn chuyện gì đâu khiến anh cảm thấy muốn đi ngủ.

Anh quay người hướng ra cửa để lại một câu nói:

“Ba cứ đợi đi, điều ngạc nhiên còn nhiều lắm.”

.....

“Thiếu gia!”

Trong phòng quần áo của Thu Phong một hầu gái chạy vội vàng vào cúi thấp đầu lễ phép kêu anh.

“Chuyện gì?”

Thu Phong đang nhìn vào gương chỉnh sửa lại chiếc cà vạt màu nâu sọc ca rô của mình vừa nói chuyện với cô hầu gái.

“Bạn bè và tất cả các khách mời đã tới đông đủ rồi thưa thiếu gia. Phu nhân cho tôi lên gọi thiếu gia!”

“Nói với mẹ tôi tôi xuống liền!”

“Vâng thưa thiếu gia...”

Hầu gái cúi đầu chào Thu Phong một tiếng rồi đi mất.

Tuần trước đúng như lời ba anh nói anh bỏ ra mấy ngày đi gặp các thành viên cấp cao trong bang của ba mình và mấy người đó bày ra trò muốn mời anh đi ăn này nọ để thêm thân thiết với nhau hơn.

Do quá nhiều người mời anh đi ăn uống riêng nên anh quyết định mời tất cả tới dinh thự của mình bày tiệc với lý do mừng anh khỏi bệnh.

Chưa kể những bạn bè khi trước biết tin anh mất tích đều tìm đến và muốn tham dự buổi tiệc. Tất cả bọn họ đều con cháu của các nhà tài phiệt hoặc con cán bộ, cũng có một vài người có mối quan hệ thâm sâu với Thu Phong như...

“Nhân vật chính hôm nay của chúng ta đã xuất hiện, một trong tứ đại thiếu gia của thành Châu Lang cũng như thiên tài quân sự trẻ tuổi bậc nhất thế giới! Hôm nay là ngày mừng anh ấy tai qua nạn khỏi, tất cả các vị khách quý có mặt tại nơi đây hãy cùng chúc mừng anh ấy cũng như thưởng thức buổi tiệc ngoài trời ngày hôm nay!!!!”

Thu Phong vừa xuất hiện tại sân vườn khu A của tòa dinh thự thì tên MC không biết do ai thuê đến liền nói một lèo rồi lặn mất tăm chẳng thấy mặt mũi đâu. Dù cho tên kia nói không đồ mặt nhưng Thu Phong thật sự chẳng còn lổ nào để mà chui cho vừa.

Lúc này khi thấy Thu Phong tất cả các con cháu đại thiếu gia lẫn các ông bạn già hay những người trong quân đội muốn kéo quan hệ với anh liền liên tục tới trước mặt anh hỏi han chúc mừng.

Trong số đó anh thấy một bóng mình quen thuộc, cực kì quen thuộc đang bị đám người kia xô bỏ không có chỗ đi.

“Nhược Y? “

.....

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Nhược Y thích tao ?

“Nhược Y? “

Thu Phong trầm nghĩ trong đầu.

Lúc này trước mặt anh các con cháu đại thế gia liên tục mang rượu đến chúc mừng anh khỏi bệnh mà anh chẳng nhận ra tên nào cả phải chăng chỉ vài người nhưng kí ức về họ sai lệch hoàn toàn với hiện tại trước mắt.

.....

“Phong à mày thật là không nhớ bọn họ à? “

Trong một góc bàn nào đó Huỳnh Đạt cầm ly rượu lên vừa nhâm nhi vừa trò chuyện với Thu Phong.

Nghe vậy anh cũng lắc đầu đáp:

“Tôi mày tao còn không nhớ, tao chẳng nhớ gì ngoài cái tên với ký ức hoàn toàn sai bét về mày... “

“Hử? “

Nghe Thu Phong nói hai từ ký ức khác Huỳnh Đạt liền dừng lại mở to mắt ra nhìn Thu Phong với vẻ hứng thú:

“Mày nói ký ức khác về tao? “

“Ừm! “ Thu Phong ừm nhẹ bằng hơi mũi một tiếng coi như chuyện đó không quan trọng.

Đối với Huỳnh Đạt thì lại khác, anh ta rất có hứng thú về chuyện của mình nhất là đối với một người tài giỏi như Thu Phong đây kể về anh ta:

“Ê ê... Nhìn đâu đấy, kể cho tao nghe về những gì mày nhớ về tao xem! “

Đang mãi nhìn theo hình bóng của Nhược Y, Thu Phong quên mất rằng đang nói chuyện với Huỳnh Đạt đến nỗi bị cậu qua huých cho cái vào người mới tỉnh ra, nghe Huỳnh Đạt nói thì Thu Phong mới bắt đầu kể.

“Kiểu như trong trí nhớ tao mày là một con người trầm cảm, ít nói, lạnh lùng với gái... ừm còn rất tốt với bạn bè, à cái đáng nói nhất mày rất giỏi IT. Theo như tao biết lúc đó mày hack được cả vào trụ sở Nasa gì đó và mày phục vụ cho quân đội nữa, à đáng nói nhất là mày nghèo xơ nghèo xác ra chứ không phải rùng rình như tao thấy. “

“... Ừm.. “

Huỳnh Đạt nghe Thu Phong kể xong liền trầm ngâm một hồi...

“Hả? “

Sau đó anh ta hả một tiếng quay sang tính nói gì với Thu Phong thì không thấy anh đâu nữa.

“Oi.. Cái thằng quỷ này... Nhưng tại sao tồn tại một ký ức như vậy trong đầu thằng Phong nhỉ, kể ra mình cũng tài giỏi trong đầu nó phết... Có khi nào thuyết vũ trụ song song không ta? Mà thôi dẹp đi trên đời làm gì có chuyện đó.! “

Huỳnh Đạt ngồi tự thì thầm một mình, bản thân anh dù là một ông chủ nắm đầu cả một tổ chức sát thủ đi chăng nữa nhưng sở thích của anh khi rảnh rỗi là đọc ba cái truyện tiểu thuyết của các nhà văn chuyên nghiệp cho đến nghiệp dư. Bởi thế tính cách này của Huỳnh Đạt ở song vũ trụ có chút trái ngược lại với Huỳnh Đạt ở vũ trụ Thu Phong sống.

.....

Lúc này Thu Phong đang đi về phía Nhục Y.

Hình tượng Nhục Y trong đầu Thu Phong với Nhục Y trước mắt anh đây hoàn toàn khác.

Cô Nhục Y ở trong suy nghĩ anh là một cô gái cả gia tộc bị hủy diệt, một cô gái người Hoa gốc Việt mất cả mẹ lẫn cha. Một mặt vụ tài giỏi với phong cách ăn mặc hờ hững cực kì táo bạo.

Nhưng cô Nhục Y trước mắt đây hoàn toàn trái ngược. Từ quần áo tóc tai cho đến vẻ mặt ngại ngùng hoàn toàn khác.

Thay vì tông màu đen màu đỏ hay thấy thì Nhục Y này lại mặc một bộ váy màu hồng phấn, đẹp lộng lẫy mà không hề hang một chút nào. Tóc cô ấy ngắn ngang vai phát phơ trong gió khiến Thu Phong nhìn vào thật sự không kìm lòng được với vẻ đẹp ấy một vẻ đẹp thánh thiện đến đáng sợ.

Nhục Y lúc này đang bị vây quanh bởi mười tên đại thiếu gia lịch lãm ăn mặc sang trọng, thấy vậy Thu Phong vẫn muốn tiến tới bắt chuyện bởi khi này có quá nhiều người tới hỏi thăm anh trong đó cũng có Nhục Y nhưng cô ta vừa lại gần thì lại thôi quay mặt đi chỗ khác.

Bởi ánh mắt đó Thu Phong mới tìm tới nói chuyện với Nhục Y, bởi trước đến giờ những người trong ký ức của anh tồn tại trước mắt thật sự quá ít hầu hết những người đó không đúng như trong ký ức của anh bởi nên một trong số lý do anh muốn nói chuyện với Nhục Y là vì vậy.

“Tiểu thư xinh đẹp à... Em thật sự không thể đi ăn cùng ăn một bữa được sao?”

“Này ông tránh ra nào, bố già của ông chỉ là trưởng cục cảnh sát thành phố này thôi nhỏ hơn ông già tôi đấy. Tư cách gì mà mời tiểu thư này đây đi ăn?”

“Này mày nói chuyện cho đàng hoàng, đừng tưởng con trai chủ tịch công ty Thiên Phú thì thích làm gì thì làm. Mày tin chỉ cần tao nói một tiếng trong đêm nay hàng đông lỗi của công ty nhà mày bị đưa ra không?”

“Thử nếu ông anh dám làm, tôi tin ngày hôm sau cái chức cục trưởng đó không còn đâu...”

“Mày...”

“Em thấy đấy, tên này từ lời nói đến cử chỉ giống như một tên ức hiếp người dân. Như nhà anh làm ăn chân chính em có thể đi ăn cùng ăn một buổi được chứ? Địa điểm em thích bất cứ nhà hàng nào trong thành phố này cũng được!”

Hai tên đại thiếu gia nhà nào đó khoe khoang về thân phận của bản thân liên tục tự mãn trước mặt Nhục Y với mục đích mời được người đẹp đi ăn.

Về phần Nhục Y cô không hề tỏ ra khó chịu cũng như hứng thú bản thân cô thấy rất là ngại vì không thể tách được đám người này ra. Tính tới giờ đã nửa tiếng đồng hồ liên tục có kẻ đến mời cô đi ăn đi uống nước.

Trong nhóm đại thiếu gia lại có thêm một người lên tiếng:

“Cái lũ ngu này tránh ra hết xem nào...”

“A... Anh Sương...”

Lúc này một thanh niên cao 1m87 với làn da ngăm đen tách đám người ra bước tới trước mặt Nhục Y, sau đó anh ta quay lưng lại nhìn về phía đám con cháu nhà thế gia.

Lý Hoài Sương, 27 tuổi, cao 1m87, con trai thứ hai của tập đoàn Đế Quốc, một tập đoàn đứng đầu cả nước về xây dựng. Từ trước đến nay tập đoàn Đế Quốc từng xây hàng chục công trình được lưu vào sử sách lẫn kì quang thế giới.

Là con trai thứ hai Hoài Sương thực chất là một đứa con riêng, anh mang trong mình hai dòng máu Xích Quỷ và Camphang (Camphang là một đất nước nhỏ cạnh bên nước Xích Quỷ).

Mang trong mình hai dòng máu khi lớn lên Hoài Sương sở hữu được hai nét đẹp của hai quốc gia này, làn da ngăm đen bẩm sinh từ quốc gia Camphang cùng với sống mũi cao ráo và cùng với vẻ điển trai của quốc gia có dòng máu Châu Á sinh ra nhiều người đẹp nhất thế giới – Xích Quỷ.

Và cuối cùng Hoài Sương cũng là một trong số bạn thân của Thu Phong. Hai người thân với nhau từ hồi lớp bảy cho tới khi Thu Phong đi quân đội cho đến khi trở về cả hai dần dần không còn liên lạc với nhau nữa và bây giờ cũng vậy. Quan hệ cả hai cuối cùng trở thành những người bạn xã giao chỉ cốt.

“Sương đúng không?”

“Ừ chính hần đây...”

“Sao nó lại xuất hiện ở đây? Một đứa con của nhà tài phiệt lại đi giao du với xã...”

“Ngâm mồm mày lại, muốn chết hay sao ở trong đây nhắc đến ba từ đó?”

“Ừm...”

Về độ giàu có nhà tập đoàn Đế Quốc không hề thua bỏ già nhà Thu Phong một chút nào, còn về độ nổi tiếng của Hoài Sương chắc hẳn các con nhà thiếu gia còn biết Hoài Sương nhiều hơn là biết đến Thu Phong.

Lúc này giọng của Hoài Sương cất lên:

“Chúng mày thôi làm phiền con nhà người ta đi, biết đây là tiểu thư của Hạ gia không mà chúng mày cứ bu lại vậy? Một trong những thằng mày thẳng nào đủ can đảm làm con rể nhà Hạ gia đứng ra tao xem?”

Nghe Hoài Sương nói xong mấy tên nhị đại thế gia gì đó bỗng im bặt. Hạ gia! Ai mà không biết hạ gia chứ.

Hạ gia là một gia tộc cực kì lâu đời của đất Hoa Lưong, gia tộc này có mối liên kết thâm sâu với các thế lực ngầm của Xích Quỷ. Dù là hai nước đối đầu với nhau về mặt chính trị nhưng kinh tế thì lại không, hai bên luôn mở cửa để qua lại với nhau về mọi mặt tất nhiên hai bên cũng мам me mà chiến lấy đối phương.

Hạ gia là gia tộc đi đầu về phương diện hắc đạo của Hoa Lưong và cả gia tộc ấy có một nguồn kinh tế không thua gì hai ông trùm Bắc Nam của Xích Quỷ, chỉ thua khi cả hai hợp lại mà điều đó lại càng không thể xảy ra.

Trong không gian yên tĩnh, Hoài Sương như đã nắm chắc đuôi được đám người này đi bởi chính nhà anh cũng cần nguồn hỗ trợ từ gia tộc của Nhược Y nhưng lúc này một giọng nói quen thuộc với hần lại vang lên:

“Thế tao làm con rể nhà Hạ gia mày cần tao được không?”

Từ trong đám người tách ra làm hai bên thành một con đường, Thu Phong bước trên con đường đó từ từ bước đến.

“Phong?”

Hoài Sương thấy bạn cũ năm nào của mình xuất hiện liền cười niềm nở, nụ cười thật sự không hề giả tạo như những kẻ kia.

“Sao? Từ khi nào mày chiếm được tiểu thư xinh đẹp đứng kia vậy?”

Thu Phong cười nói rất là hồn nhiên nhưng không biết rằng sau câu nói của anh Hoài Sương bỗng nhăn mặt.

Bản thân anh đang cảm thấy khó hiểu thì Hoài Sương chạy tới thì thầm vô tai anh:

“Tao biết mày mất trí nhớ nhưng tới cô ấy mày cũng không nhớ hay sao? Thằng ngu này... con bé thích mày từ nhỏ đến lớn đấy, mày nghĩ sao mày nói câu đó vậy, chạy lại xin lỗi đi...”

“Hả?”

Bỗng Thu Phong há to một tiếng quay mặt tròn mắt nhìn chăm chăm vào thằng bạn cũ của mình.

“Mày nói...”

“Suyt!”

Hoài Sương bật mồm Thu Phong lại rồi quay sang nhìn đám con đại thế gia kia quát:

“Ở đây có chuyện của bọn mày à?”

“Đi đi... đi thôi... đúng là ý mình...”

Mấy người kia bị Hoài Sương đuổi đi liền lảm bảm tự chửi tự nghe không dám nói lớn mà đi tản hết.

Sau đó Hoài Sương quay qua vặn đầu Thu Phong về hướng Nhược Y đang đứng:

“Đấy! Mày nhìn đi... Con người ta sắp khóc đến nơi rồi kia, chạy lại giải thích trước đi rồi tao kể sau...”

“Tại sao?”

“Bảo mày đi thì mày đi đi!”

Thu Phong chưa kịp hỏi gì thì bị Hoài Sương đẩy về phía Nhượng Y. Một thiên thần đang đứng trước mặt Thu Phong

‘ Thực sự mình chẳng biết gì cả sao? ‘

Dòng suy nghĩ tự hỏi lại chạy ngang qua đầu Thu Phong

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116-2: Chương đặc biệt: Lý do rời quân đội

(Đây vốn là chương đầu nhưng Nó liên quan đến chính trị nhiều quá nên mình sửa lại tên của nước có liên quan và chỉnh sửa đôi chút để đăng lại Nếu những ai đọc rồi có thể trực tiếp bỏ qua a)

Một năm trước tại thế giới Thu Phong đang sống, lúc bản thân anh còn là một quân nhân.

3h sáng dưới cơn mưa giông của tháng 7 có hai bóng người điên cuồng lao vào đánh nhau, xung quanh đó có gần 300 trăm người vây quanh hai bóng đáng ở trung tâm. Lại gần hơn trong cơn mưa ta thấy rõ những người đồ mang trang phục của quân đội lần lượt là binh chủng của nước Xxx (Một quốc gia láng giềng với Việt Nam) và binh chủng quốc gia Việt Nam chia làm hai phe lằng lằng đứng đó quan sát hai người đang cận chiến phía trước.

Hai bóng đáng ấy một là đại đội trưởng đại đội đặc chủng Việt Nam, một là đại đội trưởng đại đội đặc công nước Xxx, cả hai đều mang quân hàm thiếu tá lao vào nhau như những con sói. Chenla đại đội trưởng Xxx một quyền đánh tới Thu Phong đại đội trưởng Việt Nam.

Thấy một cú đấm tới Thu Phong không hoảng loạn liền dùng tay trái gạt nắm đấm qua một bên đồng thời cả tay phải và chân phải tiến tới, một đấm thẳng mặt Chenla chân đạp vào bụng với tư thế lưng thẳng hạ thấp trọng tâm bằng chân trái là một thế của Vịnh Xuân Quyền. Cả ba động tác gạt đấm và đá được sử dụng dường như cùng một lúc.

Chenla theo phải xạ giờ đầu gối chấn ở bụng và một chỗ cứng đối cứng với quyền của Thu Phong, đó là thế võ Bokator của Campuchia khá giống với Muay Thái. Cả hai bật ra thủ thế, Chenla thủ thế giống như muay Thái, Thu Phong thủ thế Vịnh Xuân Quyền.

Thả lỏng cơ thể ngay lập tức cả hai lại lao lên. Lần này Thu Phong tấn công trước ba cú đấm nhanh như chớp được tung ra chỉ để hù dọa đối phương, Thu Phong xoay người thực hiện hai cú móc bằng cùi chỏ cực nhanh ở hai bên thái dương đối thủ. Chenla giờ hai tay che chắn hai bên thái dương rồi dùng chân đạp vào hông Thu Phong để tách ra.

Không buông tha đối thủ Chenla lao lên ngay lập tức với cú tại bằng chân phải rồi lại chân trái, rất tiếc Thu Phong chỉ dùng một chân đạp ra rồi một cước thẳng bụng khiến Chenla bay ra xa hai mét. “rầm” hần ngã xuống đất trong đau đớn. Cứ chiến đấu như vậy gần nửa tiếng mà cả hai đại đội trưởng đều đã tung hết sức nhưng tới tận giờ vẫn chưa phân ra ai thắng thua.

Không cho phép đối thủ nghỉ ngơi, Thu Phong lao tới tung người lên dùng đầu gối tiếp thẳng vào tên Chenla đang nằm. Chenla thấy vậy liền lăn sang một bên né tránh. “Bụp..” mặt đất rung lên nhẹ nhẹ, đầu gối Thu Phong nện xuống đất gây ra hai cái lỗ sâu.

Ngay lập tức cả hai đứng lên nhìn nhau, tuy trong trời mưa buổi tối rất lạnh nhưng cả hai đều đã chảy mồ hôi khó nhận biết. Cả hai lại lao tới như những con sói, người đấm ta đá, kẻ triệt, tên đỡ. Thu Phong là một đại đội trưởng đặc công hần không chỉ rèn luyện võ đặc công mà còn tầm sư học nghệ như Triệt Quyền Đạo của Thiếu Lâm, Vịnh Xuân Quyền, teawondo, Nam Huỳnh Đạo.

Đặc biệt nhất là Triệt Quyền Đạo bắt nguồn từ Thiếu Lâm (khác với Tiết Quyền Đạo của Lý Tiểu Long, đây là Triệt Quyền môn võ cổ truyền bắt nguồn từ Thiếu Lâm TQ) cho phép a triệt mọi quyền thế của tất cả các môn võ khác nếu như nắm bắt được môn võ này tới cấp võ sư. Chenla cũng thế, ngoài võ đặc công của quân đội hần cũng học thêm môn võ cổ truyền là Bokator. Bokator có cương có nhu, là môn võ dùng để đánh sư tử theo lời kể của dân Campuchia đã có từ rất lâu đời.

.....
Trước đó một tiếng. 2h sáng trời mưa tầm tã ở ngoài biên giới Việt Nam – Cam là 2 tỉnh Svay Rieng của Cam và Long An của Việt Nam

Từ trên nhìn xuống những giọt mưa to bằng hạt đậu đang rơi như trút nước, phía dưới là khoảng đất trống với cây cỏ um tùm, nơi đó hơn 100 người đang mặc quân phục với lá cờ đỏ sao vàng trên vai đang lặng yên đợi một thứ gì đó đang tới.”Đã mai phục nơi này hơn một tiếng rồi, cả đội cũng không còn chỗ nào trên người là không ướt. Thông tin tình báo có đúng không vậy sếp?”

Một bóng người khẽ lên tiếng nói với kẻ bên cạnh. Đó là đội phó đại đội đặc chủng Phạm Hoàng Thái, người mà hần nói chuyện chính là đại đội trưởng Nguyễn Thu Phong với thân hình rắn chắc cao 1m8 thì Thu Phong cũng khẽ nhăn mặt nói “Đội tình báo không sai đâu! Theo như thông tin của đội tình báo thì tầm 1h30 sáng thì bọn chúng sẽ tới đây, có lẽ do thời tiết mưa lớn thất thường nên việc chưa xuất hiện cũng là lẽ đương nhiên. Vậy cũng tốt, trời mưa cũng là một lợi thế cho đội chúng ta đỡ phải mất công lết tên nào!”

Thu Phong vừa dứt lời thì mặt đất có sự rung chuyển nhẹ. Do trời mưa quá to nên phạm vi nhìn rất là hạn hẹp cộng thêm trời tối nữa nên cho dù đi xe có đèn pha đi chẳng nữa thì chỉ trong vòng bán kính 10m là còn nhìn thấy. Dựa vào những kinh nghiệm của một đội trưởng Thu Phong liền biết phía trước rất gần là những chiếc xe tải và bản tải đang tiến tới một cách chậm chạp.

“Tới rồi!” Thu Phong nhẹ giọng nói, liền sau đó để tay lên tai ở đó có một bộ đàm nghiêm giọng nói “Toàn đội vào vị trí đã chỉ định. Nhắc lại toàn đội vào vị trí đã chỉ định, nhắc lại toàn đội vào vị trí đã chỉ định. Ngay lập tức!”

Dứt lời Thu Phong đi lên phía trước 10m với một khẩu ak47 cầm trên tay nghiêm túc đứng đó. Theo sau Thu Phong là đội phó Hoàng Thái cùng hơn hai mươi người lính đặc chủng trang bị tối tân rằng lẳng lặng đứng đó. Những người còn lại gồm 140 quân nhân chia ra làm năm đội, mỗi đội 28 người gồm một tiểu đội trưởng dẫn đầu liền nằm úp xuống sau những bụi cỏ gần đó.

Năm phút sau. Dẫn đầu là năm chiếc xe Humvee tiếp đó là một dãy xe tải và bản tải chậm rãi tiến tới gồm tám chiếc xe tải và hai mươi xe bản tải, tất cả phần sau của xe tải để được bọc bằng vải dù đen kín đáo và không ai biết trong đó chở những thứ gì.

“Kétttt...” Tiếng những chiếc xe thắng lại một cách trật tự không rối loạn. Bỗng chiếc Humvee dẫn đầu có một người mở cửa đi ra. Bước xuống là một trung niên với bộ quân phục đặc thù của quân đội Campuchia kèm theo nón Beret mang quân hàm trung tá.

Với nụ cười trên mặt có chút ghê rợn trong cơn mưa tầm tã người trung niên bước về phía Thu Phong tới khoảng cách mười mét thì dừng lại. Người trung niên cười nói bằng tiếng Anh “Hello! Xin lỗi vì sự chậm trễ, do cái thời tiết chết tiệt này nên chúng tôi mới đến trễ thật ngại quá.”

Thu Phong nhíu mày giọng cũng dùng bằng tiếng Anh để đáp nói “Ông coi đây là trò đùa à? Chúng tôi đứng ở đây chờ hơn nửa tiếng rồi đây! “ Những quân nhân đặc chủng việc biết nói tiếng nước ngoài là điều tất yếu của mỗi cá nhân đặc chủng. Thường thì mỗi người lính đặc chủng sẽ phải thông thạo ít nhất ba bốn loại ngôn ngữ khác nhau để tiện cho nhiệm vụ của mỗi người được giao.

Người trung niên nghe vậy liền nói “Thôi vậy, tôi sẽ giảm cho cậu năm phần trăm số tiền coi như nể mặt cậu đã giao dịch với chúng tôi nhiều lần!”

Thu Phong phát tay “Thôi sao cũng được, cho chúng tôi xem hàng nhanh lên. Trễ quá rồi cả đội tôi ai cũng mệt mỏi trước cơn mưa này rồi!”

Người trung niên liền không nhiều lời quay lưng lại ra hiệu cho những kẻ trong chiếc Humvee. Tiếp đó những kẻ trong xe bước xuống cầm lấy bộ đàm nói gì đó bằng tiếng Campuchia Thu Phong nghe không hiểu.

Làm xong nhiệm vụ của mình tên vừa bước xuống xe chạy lại gần người trung niên thì thầm cái gì đó rồi hất lại đứng qua một bên.

Người trung niên nhìn qua Thu Phong liền nói “Ồn thỏa rồi, mời cậu cho người kiểm tra”

Thu Phong nghe vậy liền phát tay lên ý bảo những người lính ở sau kiểm tra những chiếc xe tải như thường lệ. Hơn hai mươi người thấy Thu Phong ra hiệu liền nối đuôi nhau cẩn thận kiểm tra từng chiếc xe một, chỉ có đội phó Hoàng Thái vẫn đứng im bên cạnh Thu Phong như một pho tượng.

Mười phút sau hơn hai mươi quân lính đều chạy lại báo cáo. Một tên dẫn đầu lại gần Thu Phong nói nhỏ vào tai hắn “Vẫn như bình thường thưa đội trưởng! Tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Thu Phong liền nhàn nhạt nói khẽ “Đội! Khi nào có lệnh của ta mới được lên! “. Nghe vậy tên lính lập tức đứng về hàng ngũ.

“Hàng không có vấn đề gì chứ ngại thiếu tá?” Người trung niên nhìn Thu Phong nói lớn. Thật sự thì trong cơn mưa lớn như vậy nói lớn còn chưa chắc đã nghe thấy huống gì người trung niên đứng cách Thu Phong tới tận mười mét như vậy. Thu Phong mỉm cười, một nụ cười lạnh lùng khó thấy “Vẫn như cũ! Tiền giao dịch lần này không thay đổi chứ?”

Nhắc đến tiền thì người trung niên liền sáng mắt lên nhưng trong ánh mắt ấy lại mang chút bối rối, sau đó không thấy nữa. Hắn nói với ánh mắt đầy khó xử kèm theo một tia gian xảo “Xin lỗi anh! Thật ra lần này kho vũ khí bị giám sát quá chặt chẽ, những cấp trên có liên quan đến vụ này đều bị bắt gần hết. Số hàng lần này để có đủ số lượng tôi phải mua khắp ở các chợ đen trên cả nước, thật sự rất khó khăn nên lần này mong thiếu tá thông cảm...” “Dừng ... Dừng...” Thu Phong giờ bàn tay lên ra vẻ mất kiên nhẫn nói “ Vấn đề chính! Tiền lần này bao nhiêu?”

Thấy Thu Phong dứt khoát người trung niên cũng vui vẻ vì hắn không làm khó mình liền đưa 5 ngón tay ra và nói “Ba trăm chín mươi ngàn đô! Đó là giá đã làm tròn, vì trễ hẹn nên tôi giảm cho cậu mười hai mươi ngàn coi như tiền cáo lỗi do tôi tới trễ”.

Giá này cao gần như gấp đôi, hắn tính moi tiền mình à? Thu Phong đang tự hỏi nhưng bản thân anh căn bản cũng chẳng quan tâm, vì đây là cái bẫy do Thu Phong tạo ra nên có tiền hay không cũng vô nghĩa. Đông vũ khí này là số vũ khí của Hoa Kỳ bán ra cho các nước Châu Á mỗi năm với số lượng nhất định, phần vũ khí trước mắt này trừ đạn dược thì chỉ có mấy ngàn khẩu súng bằng một góc trong mỗi lần giao dịch súng ống giữa chính phủ Hoa Kỳ với các quốc gia này. Thực ra Thu Phong nhận được lệnh là tên trung niên trước mắt này đã bị lộ, nước Xxx đã liên lạc với Việt Nam sẽ cung vấy bắt tên này trong khi giao dịch, còn chuyện giao dịch trước đó của quân đội Việt Nam với hắn thì chính phủ Xxx sẽ không truy cứu nếu bắt được tên này kèm theo đó một điều kiện bắt buộc đó là Nguyễn Thu Phong đại đội trưởng đội đặc công của đội 13 trực thuộc Lữ đoàn 167 của quân đội nhân dân Việt Nam tỉnh Bình Dương là phải rời khỏi quân đội.

Vì vậy xong việc này Thu Phong sẽ phải rời khỏi quân đội, đến việc này cả đội của Thu Phong không một ai biết nên ai cũng cật lực hoàn thành nhiệm vụ của đội trưởng mình giao. Riêng bản thân Thu Phong hắn có cảm giác bất cần đời vì nhiều lý do.

Còn với tên trung niên đang đứng kia thậm chí hẳn còn buồn lậu vũ khí qua cả các nước lân cận như Lào, Thái Lan thậm chí một ít còn sang cả Trung Quốc. Một tên bán nước đều già

Thu Phong mỉm cười “Được! Thành giao” vừa nói Thu Phong vừa phát tay lên, nắm tên lính phía sau Thu Phong xách theo mười cái va ly màu bạc chạy lên đặt phía trước mặt người trung niên sau đó tất cả đều lui lại phía sau Thu Phong

Bất chợt Thu Phong lảng lạng lui về sau hơn năm mét nữa rồi dừng lại. Bất quá tên trung niên không quan tâm nhiều như vậy, cái hắn quan tâm là những cái vali trước mắt.

Người trung niên không quan tâm nhưng những tên đứng cạnh hắn thì lại không, họ không phải là quân nhân, bọn họ là tâm phúc được người trung niên bỏ tiền ra đào tạo phụ trách bảo vệ an toàn cho bản thân hắn.

Tên đứng bên phải của người trung niên là đội trưởng bảo vệ của người trung niên, hẳn cảm thấy việc này có chút bất thường và mùi nguy hiểm đâu đây liền nói nhỏ với người trung niên đang lại gần mười chiếc vali “Xin ngài dừng lại. Tôi cảm thấy có điều bất thường nào đó trong đây, đề chắc ần hã đề tôi cho người kiểm tra giúp ngài vì đây là thời điểm nhạy cảm, tất cả mọi chuyện đều có thể xảy ra!”

Người trung niên nghe vậy liền rút tay lại gạt đầu đồng ý, hẳn quý cái mạng của mình hơn là đồng tiền này. Tên thuộc hạ thấy vậy liền sai người đi kiểm tra các vali tiền ... vali đầu tiên không vấn đề, tất cả đều là tiền đô, từ một trăm đô xếp từng cọc từng cọc mới cứng. Tới cái thứ hai cũng vậy, cái thứ ba, cái thứ tư, đến cái thứ năm thì người trung niên không đợi được nữa, hẳn muốn ôm tiền.

Nhưng vừa lao lên thì cái vali thứ năm đang mở “Tít tít Tít.....” “Cẩn thận” “ĐỪNGGGGGGGGGGGGGG... ầm ầm.” hai tiếng nổ thanh thủy vang lên trong con mưa. Bùn đất bắn tung tóe lên trời tận bốn năm mét.

Truyện được đăng tại [T r u y e n C v \(.\) com](#)

“Khôn khiếp! Thằng chó, mày chơi tao à” Người trung niên gào lên. May mắn thoát chết trước vụ nổ, tên bảo vệ đứng gần hắn lúc này khi vừa nghe tiếng tít tít liền lôi người hắn lại rồi nằm đè lên mặt đất che chắn hết cả vụ nổ cho hắn. Dư chấn của vụ nổ khiến năm người bị thương, hai người chết.

“Cạch cạch” người trung niên chửi Thu Phong xong liền thấy có gì đó không ổn. một vòng tròn hơn một trăm người bao vây đám người tên trung niên lại, từ những tên tài xế hay những tên áo đen bên trong xe đều là mục tiêu ngắm bắn của đội đặc công “Bỏ súng xuống” Phó đội trưởng Hoàng Thái quát lên.

Tất cả im lặng làm theo lời, người trung niên biết mình đã bị tính kế nên hắn cũng chỉ lảng lạng nhìn Thu Phong bằng ánh mắt giết người. Những tên khác thấy ông chủ im lặng bọn chúng cũng chẳng dám hó hé. “Trời hết lại”

Năm phút trôi qua. Không khí càng trở nên căng thẳng hơn thì bỗng Thu Phong lên tiếng “Sao? Ngài trung tá có điều gì muốn nói không? Hay đề ta nói luôn?” với giọng điệu cợt cả Thu Phong liếc nhìn người trung niên trước mắt bằng con mắt coi thường. Truyện đăng nhanh nhất tại [TruyenCv\[.\]com](#)

“Là vậy! Chuyện ông bị nghi ngờ chúng tôi đã biết từ lâu, thậm chí chính phủ bên nước của ông còn liên lạc với chúng tôi để bắt ông lại cũng như không muốn làm lớn chuyện này vì tình hữu nghị của hai nước anh em. Kể được lợi tất nhiên vẫn là chúng tôi, ông đang tự hại nhà nước của chính mình đấy ngài trung tá à!”

Thu Phong nhàn nhạt giải thích cho người trung niên nghe. “Vậy cho ta hỏi một câu. Người dẫn đầu chiến dịch này bên phía nước ta là ai?” Người trung niên cẩn thận nhìn Thu Phong hỏi. “Chenla” Vẫn giọng nói hời hợt của Thu Phong. Truyện đăng nhanh nhất tại [TruyenCv\(.\)com](#)

“Chết tiệt! Thì ra là nó, ta đã quá tin hắn rồi” Người trung niên đang gằn gong nói với bản thân thì bỗng dưới chân có sự rung động nhẹ nhẹ. “Có vẻ như hắn tới đón ông đó lão già, chúc ông vui vẻ với tuổi đời còn lại nhé!” Thu Phong cười nhẹ nói với người trung niên.

Một phút sau, xa xa xuất hiện những ánh đèn xe. Dẫn đầu vẫn là một chiếc Humvee đặc trưng của quân đội, sau đó tám chiếc xe tải cỡ nhỏ nối đuôi nhau. Đoàn xe dừng lại, bước xuống xe đầu tiên là một quân nhân Campuchia tầm tuổi hai mươi lăm mang hàm Thiếu tá với thân cao 1m85 làn da ngăm đen cùng ánh mắt sắc bén như điều hâu. Theo sau hắn có hơn hai trăm quân lính lần lượt đi xuống từ những chiếc xe tải, hơn hai trăm người lính bước xuống xe liền xếp thành mười hàng dài ngăn nắp trật tự không chút rối loạn.

Người lính đặc công đi đầu bước lại gần Thu Phong thân đứng thẳng dùng nghi lễ của quân đội chào Thu Phong “Xin chào đồng chí nước bạn! Tôi là thiếu tá Chenla được đặc cách chỉ huy chiến dịch này, xin vui lòng các đồng chí hợp tác với chúng tôi”.

“Ồ!Hợp tác hả? Đương nhiên, chúng ta đã được lệnh rồi mà!” Thu Phong trả lời đầy khinh bỉ. Hẳn không cần biết tên trước mắt này là ai, mạnh như thế nào. Nhưng vừa gặp nhau đã ra vẻ như hắn là người chủ trì ở đây, Thu Phong không thích những kẻ tự cao như vậy.

“Ý anh là sao Thiếu tá?” Chenla thắc mắc bởi giọng điệu của Thu Phong. “À! Tôi chỉ nói vậy thôi thưa Thiếu tá” Thu Phong trả lời bằng ánh mắt lạnh như băng.

Nghĩ lại Chenla cũng chẳng sợ Thu Phong có hành động gì bất thường vì bên sai trong vụ này vẫn là bên Việt Nam và hắn cũng là một tinh anh trong quân đội đặc chủng của Campuchia. Trước giờ hắn chưa thua một ai trong cận chiến lẫn chiến đấu tầm xa, hẳn có đủ điều kiện đề kiêu ngạo nhất là đối với người của quốc gia khác, như là đề thể hiện thị uy của nước mình. “Vậy chúng tôi sẽ giải người này đi” Chenla chỉ vào người trung niên đang đứng trừng mắt nghiêng răng nghiêng lợi ở đó.

Người trung niên chuẩn bị hi sinh đám người của mình để bản thân bỏ chạy, nhưng xem ra hắn không thể với hơn ba trăm quân nhân đặc chủng đứng

đây. “Trói tất cả lại” Chenla ra lệnh, lập tức những quân nhân Campuchia đồng thành “ Rõ “.

“ Ông chủ! Chạy đi, chúng tôi sẽ mở đường máu. Xin ngài sau khi trốn thoát hãy lo cho gia đình chúng tôi “ Bỗng tên áo đen đứng kế người trung niên không biết đã tháo dây trói từ lúc nào, hét lên sau đó rút cây súng lục bên hông ra bắn, tất cả những tên đang bị khống chế như được tiêm thuốc kích thích. Bọn chúng dù bị trói vẫn dùng thân thể húc người khác rồi tất cả ủa về chỗ phía trước người trung niên.

“Tất cả chạy về phía chiếc xe để hộ tống ông chủ! Mau lên! Ta sẽ bắn yểm trợ”vừa nói hấn dùng dao cửa đứt sợi dây trói của người trung niên, những tên thuộc hạ nghe vậy tất cả đều làm theo lời tên áo đen.

“Này, tụi mày tưởng tao bị mù à? “ Tên áo đen đang nhìn về phía Thu Phong để bắn thì bỗng bên tai vang lên tiếng nói làm hấn cảm thấy rùng mình. Đứng là Thu Phong. Không biết là làm cách gì và như thế nào Thu Phong đã đứng sau lưng tên áo đen đó. “Cờ-Rắcccccc...” một tiếng gãy xương thanh thủy vang lên trong cơn mưa. Thu Phong đã bẻ gãy cổ của tên áo đen.

“Rác thì nên đào thải” Thu Phong bẻ bẻ lại cổ tay của mình. “Đoàng đoàng đoàng đoàng...” những tiếng súng vang lên, tất cả những tên áo đen cầm súng chạy xung quanh người trung niên đã được bắn hạ. Đó là tiếng súng của đội bắn tỉa Thu Phong đã cho nấp sẵn từ trước, tới tận bây giờ họ mới lộ ra ngoài do những tiếng súng.

Từ lúc sự việc xảy ra tổng cộng chưa tới hai mươi giây. Tất cả còn lại bây giờ chỉ còn là tiếng mưa rơi, Thu Phong đứng đó nhìn về phía tên đội trưởng của Xxx cười khẩy sau đó Thu Phong đưa tay phải lên trời hét “ Toàn đội! TẬP HỢP” Tiếng hét át cả tiếng mưa, tiếng thét ấy đầy thị uy của một người dẫn đầu đến nỗi khiến lồng ngực người ta phải ép lại rất khó chịu.

Cả đội Thu Phong nghe hiệu lệnh tất cả ngấn nấp xếp hàng phía sau Thu Phong, kể cả những tay bắn tỉa núp ở bụi hay trên cây tất cả đều tập trung. “Điểm danh! 1 2 3” “Thưa đội trưởng.

Tôi Phạm Hoàng Thái phó đại đội xin báo cáo. Toàn đội đủ một trăm sáu mươi sáu thành viên. Báo cáo hết “ Phó đội trưởng chạy lại phía Thu Phong hai chân khép lại, tay chào theo kiểu quân đội. Thu Phong cũng chào theo cách quân đội nói “Tốt! Về vị trí” “Vâng thưa đội trưởng “. Đúng! Đây là phong cách quân đội nhưng một điều là không phải đội nào cũng có khí thế như thế này. Phải có những đồng đội hết mực tin tưởng nhau và người đội trưởng vừa phải có uy vừa phải có nhu cũng vừa phải là một thành viên trong đội. Cùng nhau bước đi chứ không chỉ đạo mà không làm gì, rất ít các đội trưởng đội khác được như đội của Thu Phong. Thu Phong được lòng kính trọng của mỗi thành viên trong đội, đó là cách Thu Phong điều hành.

“Được rồi. Người các anh có thể mang đi tự mà giải quyết với nhau “ Thu Phong khinh thường nhìn Chenla. Nhục, nhục, quá nhục. Chenla cảm thấy một sự nhục nhã không thể hơn được từ Thu Phong. Hấn xuất hiện với ánh mắt coi thường Thu Phong nhưng việc vừa rồi hấn còn chưa kịp phản ứng thì Thu Phong đã giải quyết một cách êm đẹp.

“Đi” Thu Phong quay đầu lại nói với cả đội. “Khoan hãy đi đã anh Thiếu tá” Chenla trầm giọng nói. Thu Phong biết là tên này kiểu gì cũng tự ái, bị mất mặt trước cả đội như thế thì có thánh nhân mới không tức. “Có việc gì sao? Thiếu tá bên kia?” Thu Phong mỉm cười quay người lại hỏi.

Chenla thấy Thu Phong cười thì hấn càng tức, Chenla gân cổ lên nói “ Anh có coi tình hữu nghị giữa hai nước ra cái gì không hả? Dám giết người của nước tôi ngay trước mặt chúng tôi, anh có coi nước chúng tôi ra gì không? Quá đáng, anh phải chịu trách nhiệm cho chuyện này ‘’. Thu Phong nghe vậy bỗng dừng cười to “Ha ha ha ... Cậu nói người của nước cậu? Xem lại đi anh bạn! Những tên mà tôi đã giết đều là những tên tội phạm xuyên quốc gia được phép giết chết tại chỗ nếu bắt gặp. Đừng nói bọn chúng là người của anh đấy nhé, và lại đây là biên giới chẳng thuộc lãnh thổ của ai cả, anh cũng không có cái quyền áp đặt luật nước anh lên tôi chứ nhỉ? “

Chenla nghe xong cảm thấy mình quá nóng vội, dù sao tên trước mắt này cũng bị buộc rời khỏi quân đội, hấn tính nói thì lại bị Thu Phong chen ngang. “Theo như lời anh nói thì anh đang vu khống tội danh chống đối cho tôi nhỉ? Theo lệnh thì chúng ta hợp tác với nhau, mà vừa gặp anh đã ra lệnh cho tôi phải hợp tác với anh mà không phải là tôi với anh cùng hợp tác. Như vậy là anh đang khinh thường nước chúng tôi và chúng tôi có quyền báo cáo với cấp trên hoặc giải quyết ngay tại đây.”

Theo như luật ngầm của quân đội các nước Asean thì các quân nhân giữa các nước nếu có thái độ xem thường những quân nhân của các quốc gia trong hiệp hội thì chỉ cần có bằng chứng đầy đủ có thể sử dụng hai phương án sau để giải quyết.

- Thứ nhất là báo cáo với cấp trên giữa các quốc gia có liên quan. Những ai vi phạm sẽ bị trừng phạt một cách thích đáng. Nếu có ý bôi nhọ các quân nhân cấp cao nặng thì sẽ bị tước quân hàm. Nhẹ thì bị gửi sang quốc gia mà mình khinh thường làm bất cứ nhiệm vụ gì mà họ giao. Trừ việc trái với lương tâm chẳng hạn như giết người vô tội hoặc ám sát thủ tướng hay tổng thống các quốc gia khác ngoài Asean

- Thứ hai sẽ nhẹ nhàng hơn là tự giải quyết với nhau bằng cách cận chiến. Dù ai sai hay đúng chỉ cần cả hai đồng ý thì người thua kẻ đúng sai đều phải cúi đầu nhận lỗi.

“ Rắc rắc...” Tiếng Thu Phong lắc đầu mạnh, tạo ra những âm thanh của xương phát ra từ cổ anh ta. Thu Phong một tay ôm gáy ngược lên nhìn cười nói với cái đầu nghiêng qua một bên nhìn trông rất quý dị “ Vậy giải quyết bằng cách đầu tay đôi chứ? Lâu rồi cũng chưa có ai đánh một trận hết sức với ta, nghe nói anh cũng là một trong các quân nhân tinh anh nhất nhỉ? “

Chenla rùng mình, không phải vì cái lạnh của cơn mưa trong đêm này. Mà là vì câu nói kia của Thu Phong. Hấn không còn đường nào để chối bỏ cuộc chiến này. Hấn cũng biết danh tiếng Thu Phong nhưng căn bản hấn không tin khi chưa được gặp. Và giờ, một quân nhân thiên tài về chiến đấu như Chenla đã phải tin.

Thu Phong là hiện thân của ác ma, hấn luôn giết những tên được phép giết mà chưa bao giờ tha chết cho một ai. Có những tên không cần thiết phải chết cũng không cần thiết phải sống, Thu Phong cũng giết. Miễn là được phép thì việc giết người đối với Thu Phong là chuyện đương nhiên. Đây cũng chính là

một trong các lý do Xxx ra điều kiện là Thu Phong phải rời khỏi quân đội Việt Nam, không chỉ Campuchia mà các quốc gia Asean khác cũng thế. Ngăn chặn khi Thu Phong còn chưa trưởng thành.

Một con người bình thường có sức chiến đấu sánh ngang với các cường giả tu chân thì quả thật biến thái, hết sức biến thái.

Chenla biết mình không thể làm gì hơn là chấp nhận lời thách đấu của Thu Phong, dù hắn sẽ bị ly khai khỏi quân đội sau sự việc này nhưng bây giờ hắn vẫn còn là một quân nhân. Chenla thở dài “Thôi được, đấu thì đấu vậy. Nhưng trước tiên giải quyết lũ chuột này đã “.

Thu Phong gật đầu sau đó Chenla ra lệnh cho cả đội của mình áp giải những tên buôn lậu súng và người trung niên lên xe. Sau khi xử lý xong xuôi Chenla nhìn Thu Phong nói “Bắt đầu được rồi “. Thu Phong gật đầu cười, đây có lẽ là cuộc đấu cuối cùng của Thu Phong với tư cách là một quân nhân. Thu Phong quay người lại nói với các thành viên trong đội

“ Hết hôm nay! Ta, Thu Phong này sẽ không còn là đội trưởng của mọi người nữa và đây cũng là trận đấu cuối cùng của ta. Những ai muốn xem ta đấu thì hãy đứng thành vòng tròn.”

Thu Phong vừa dứt lời toàn đội bỗng chết đứng, như không tin vào tai mình. Tại sao? Đó là câu hỏi đặt ra cho mỗi thành viên. Thu Phong là một cấp trên tốt nhất mà bọn hắn từng gặp, có nghiêm khắc, có dạy bảo rồi bảo vệ họ trước những tên lính khác dù họ vô dụng. Thu Phong cũng đã huấn luyện cho từng người, từng cá nhân. Thu Phong chưa bao giờ trách họ sai một chuyện gì, trong tâm can mỗi người ai cũng coi Thu Phong là một người sếp hết lòng vì cấp dưới.

Không chỉ vậy bản thân Thu Phong cũng rất mạnh, Thu Phong là một trong ba người mạnh nhất trong đặc chủng. Ngoài Thu Phong thì hai người kia thuộc phân khu miền Bắc, miền Nam có Thu Phong nên mỗi lần đại hội quân đội diễn ra Thu Phong luôn là người lấy lại mặt mũi cho miền Nam. Từ trong ra ngoài Thu Phong là một nhân vật hoàn hảo trong mắt tất cả các quân nhân ở miền Nam, thậm chí có người còn thần tượng anh. Vì vậy là thành viên trong đội của Thu Phong chẳng những có niềm vinh hạnh mà còn có niềm kiêu hãnh có một đội trưởng hết lòng vì cấp dưới.

“Đội trưởng ... Anh không đùa đấy chứ?” “Tại sao anh lại rời bỏ chúng tôi, chúng tôi đã làm gì sai sao? “ “Đội trưởng như vậy là sao? Xin anh cho chúng tôi một lời giải thích. “ “Đội trưởng ...” “Đội trưởng ...” Bỗng mọi người trong đội Thu Phong nháo nhào cả lên, họ đều muốn biết lý do mà Thu Phong rời khỏi đội. Có người tự trách bản thân đã làm gì sai liên lụy tới đội trưởng ...

Website truyện convert T.r.u.y.e.n.C.v(.)c.o.m

“Im lặng!!!” Thu Phong quát to lên trừng mắt hét “Từ khi nào đã mất trật tự như vậy! Tôi đã cho các anh nói chưa mà các anh tự tiện nói! Im lặng để tôi nói hết “ Thu Phong quát lên làm tất cả im bật. Họ đã biết mình đã quá phận, không ai dám hó hé, bọn họ im lặng chờ Thu Phong lên tiếng.

Thu Phong nhìn cả đội thờ dài.. Đây là thành quả 7 năm trong quân đội của Thu Phong. Những gì Thu Phong gầy dựng trong 7 năm qua thì hết hôm nay sẽ phải từ bỏ tất cả, Thu Phong cũng không muốn nhưng đây là lệnh.

Thu Phong lòng nặng trĩu giải thích “Hết hôm nay Thu Phong ta không làm quân nhân nữa. Đây là ý của riêng ta, ta thấy bản thân mình không thích hợp làm một quân nhân nên sẽ từ bỏ. Ta còn sự nghiệp bên ngoài, còn gia đình, mẹ già, em nhỏ. Đồng lương quân đội không đủ để lo cho gia đình nên ta cần ra ngoài lập nghiệp. Xin lỗi các đồng chí của ta, ta đã phụ lòng mọi người. Sau hôm nay đội trưởng sẽ là Hoàng Thái, cậu ta sẽ tiếp tục dắt mọi người đi trên con đường của một quân nhân chuyên nghiệp. Ta xin lỗi vì không thể tiếp tục dẫn dắt mọi người, thành thật xin lỗi “ Nói xong Thu Phong cúi người xuống một góc chín mươi độ trước toàn đội, khi cúi xuống một giọt nước mắt của anh chảy ra, một quân nhân không thể khóc cho dù đồng đội có chết trước mặt, nhưng lần này là lần đầu tiên Thu Phong khóc kể từ khi anh gia nhập quân đội đến đây. Anh cũng giấu việc mình bị ép phải rời khỏi quân đội, anh không muốn bọn họ căm thù chính phủ, điều đó chỉ gây nên bất lợi cho họ.

“Đội trưởng ...” Cả đội ai cũng cắn răn kìm chế cảm xúc. Mỗi người bọn họ ai cũng có một kỉ niệm khắc nghiệt với Thu Phong. Họ là một đại gia đình, cảm xúc sống cùng nhau không thể nói là ít được. “Được rồi, đây là việc riêng của đội trưởng. Mọi người nên tôn trọng anh ấy, đừng có ích kỷ như vậy, ai cũng có gia đình để lo. Nên nhớ chúng ta đang làm nhiệm vụ. NGHE RỒ CHƯA “Đội phó Hoàng Thái lên tiếng nói. Cả đội kim lòng đồng thanh “Rồ”.

Người mà Thu Phong hết lòng đào tạo nhất là Hoàng Thái. Thu Phong biết với bản tính thần thánh của mình thì quân đội sẽ tìm mọi lý do để anh rời khỏi quân đội nên Thu Phong đã đào tạo Hoàng Thái sẽ trở thành người đội trưởng tiếp theo của đội. Hoàng Thái cũng biết lý do Thu Phong rời khỏi quân đội không đơn giản như vậy, một người chỉ lạnh lùng với người ngoài, còn với cả đội anh như những người thân của họ, toàn tâm toàn ý. Lý do Thu Phong nói ra chắc cũng chỉ là một phần.

“Đội phó nói đúng ý của ta đó. Nên ta mong mọi người hiểu cho ta “ Phong nhìn cả đội nở một nụ cười âm áp trong mưa nói. Bỗng mắt Thu Phong trở nên sắc bén “Nào! ai muốn xem ta đấu lần cuối hãy bước lên thành một vòng tròn. Đây là trận cuối của ta nên hãy xem cho kỹ.” “Rồ! Thưa đội trưởng “ Tất cả một trăm sáu mươi sáu thành viên đều xếp thành một nửa vòng tròn. Nửa vòng tròn bên kia đội của Chenla cũng đã xếp hàng ngay đó tạo thành một vòng tròn như một cái đấu trường dành riêng cho hai người.

Chenla nhìn Thu Phong mỉm cười nói “Xem ra anh đã giải quyết xong việc với đội của anh rồi nhỉ? Mặc dù không hiểu anh nói gì nhưng tôi thấy anh được lòng cấp dưới quá đó!” Thay vì lo lắng như lúc này thì Chenla lại cảm thấy hưng phấn. Chiến đấu, đó là cách mỗi quân nhân tồn tại, bản năng dã thú của họ sẽ được bộc phát qua chiến đấu. “Cũng thường thôi!” Thu Phong hỏi họ trả lời. Dù vậy ánh mắt của anh đã trở nên sắc bén, cả hai chuẩn bị lao vào cuộc chiến 1 vs 1.

“Xoẹt Xoẹt ...” Cả Thu Phong và Chenla đều bắt đầu tháo súng và băng đạn, dao găm ... Tất cả những thứ có thể gây sát thương ngoài nắm đấm đều được tháo xuống. “Cạch Cạch ... Ràmmmmmm ...” Thu Phong vừa còi một lớp quần ngoài xuống, cái quần vừa chạm đất gây ra chấn động cả mặt đất. Quần mà Thu Phong mặc bên trong nó có hàng tá cái túi nhỏ, bên trong những túi nhỏ đó là hộp kim osmi. Hộp kim được cho là nặng nhất thế giới

với 22,48g/cm³. Tổng trọng lượng chiếc quần của Thu Phong là 200kg, chiếc quần này được nhà nước thiết kế cho riêng Thu Phong, hiện nay trong quân đội vẫn chưa ai mặc được nó mà di chuyển bình thường thậm chí nhanh nhẹn như Thu Phong. Thu Phong thường mặc chiếc quần đó mà vẫn hoạt động bình thường. Thu Phong chỉ cởi chiếc quần đó ra khi gặp đối thủ thực sự.

Truyện được copy tại [http://TruyenCv\[.\]Com](http://TruyenCv[.]Com)

“Nhẹ cả người” Thu Phong nhún nhún vài cái rồi nhìn Chenla, dù cởi quần đặc biệt đó ra thì bên trong Thu Phong vẫn mặc chiếc quần quân đội bình thường. Chenla cũng giật mình với cái quần đó của Thu Phong. Việc này đủ thấy Thu Phong không tầm thường. Chenla bình tĩnh không có nghĩa cả đội của anh ta cũng vậy.

“Chuẩn bị xong chưa? Bắt đầu thôi!” Thu Phong nói. Chenla im lặng khẽ gật đầu. “Đoàng...” một phát súng chỉ thiên ra hiệu cho trận đấu bắt đầu. Cả hai nghe tiếng súng liền lao vào nhau như một con sói trong màn mưa.

“Ràooooo...” “Bụp, Chát chát...” Những cú đấm, những cú đá liên tiếp đối chọi nhau gây ra tiếng trầm đục trong cơn mưa giông của tháng bảy này.

Một tạt ngang bằng chân trái của Chenla lướt qua chân của Thu Phong. Thu Phong nhát một chân lên rồi dậm mạnh xuống đất lấy đó làm điểm tựa áp sát vào Chenla, vừa sát vào nhau Thu Phong lên đòn bằng cùi chỏ ngay vị trí cằm của đối thủ. Chenla ngửa đầu lên trời để né đòn của Thu Phong, Thu Phong thấy vậy liền móc một cú chỏ khác vào ngay giữa ngực Chenla. Do không kịp thấy nên Chenla bị dính đòn trong đau đớn.

Cơ thể Chenla văng ra phía sau, không dừng lại đó Thu Phong đập một cú cực nhanh ở bụng Chenla. Chenla chỉ kịp chắn hai tay trước bụng để giảm sát thương của đòn đập.

Bị văng ra Chenla cũng nhanh chóng lộn người lại đứng nhìn Thu Phong với ánh mắt đỏ ngầu. Vừa bắt đầu trận đấu được năm phút đã bị dính đòn nặng.

Cú chỏ vừa rồi của Thu Phong không phải yếu. Hẳn đòn hai lực cánh tay lại trên một đòn, lúc thực hiện cú chỏ đẩy Thu Phong một tay dùng để đỡ đánh còn tay kia thêm lực bằng cách đẩy vào nắm đấm của cú chỏ tay trái. Cú chỏ vừa rồi của Thu Phong không phải yếu. Hẳn đòn hai lực cánh tay lại trên một đòn, lúc thực hiện cú chỏ đẩy Thu Phong một tay dùng để đỡ đánh còn tay kia thêm lực bằng cách đẩy vào nắm đấm của cú chỏ tay trái.

Lực chân của Thu Phong cũng không thua kém gì thậm chí còn lớn hơn đòn trở gập mấy lần, đòn vừa rồi hoàn toàn Thu Phong đã bán hành cho Chenla. L

ần này Chenla lao tới tấn công trước, hẳn quay người thực hiện một cú móc chân 360 độ. Khi Chenla quay người được nửa vòng Thu Phong lại tiến tới cách Chenla nửa mét vừa lúc đó cú đá của Chenla gần tới Thu Phong đập vào cẳng chân Chenla.

Chân bị văng ngược trở lại Chenla liền hạ thấp trọng tâm để không mất đà, cùng lúc đó một cú đấm móc ngược nhắm thẳng vào thái dương Thu Phong. Thu Phong đỡ rồi ôm lấy cánh tay của Chenla, anh quay người lại vật Chenla, là một đòn đánh của Judo. Chenla mất thế trong tích tắc, cả người bị nhấc bổng lên. Không để bản thân bị quật ngã Chenla quay người dùng hai chân kẹp lấy bụng Thu Phong.

Kinh nghiệm phong phú trong chiến đấu của Thu Phong đã gặp qua trường hợp này. Thu Phong liền lộn cả người lại cùng với Chenla “Rầm...” Chenla trên lưng Thu Phong bị đè bởi đòn vừa rồi. Chenla chịu đau hai tay liền siết lấy cổ Thu Phong, Thu Phong vô thể của Chenla không thể thoát ra được. Cả người bị chân lẫn tay Chenla kẹp chặt cứng.

Thu Phong dùng lực cỡ nào cũng không thoát ra được, anh bèn bung người quay ngược người lại vẫn không được.

Đường cùng Thu Phong dùng hai tay chưa bị khóa chỗ ngược liên tục vào sườn Chenla. Đau đớn truyền tới Chenla buông bỏ kẹp Thu Phong lại liền lộn người ta chỗ khác. Thu Phong cũng lộn ra chỗ khác rồi đứng lên. Cả hai đều thở hồng hộc. Cẩn thận Chenla cũng không thể nào siết cổ Thu Phong cho đến ngộp được. Lúc bị kẹp Thu Phong đã gồng cả cổ lên, những thớ cơ nổi lên đã che mất yết hầu nên việc làm cho Thu Phong nghẹt thở cũng không thể ngay lập tức thực hiện được.

Nhóm người hai bên nhìn cảnh vừa rồi đều nín thở, lúc này nếu xử lý không nhanh thì Thu Phong sẽ là người thua. Không ngờ vào thế rồi mà vẫn thoát ra được, không hổ kẻ có biệt danh là ác ma, kinh nghiệm phong phú.

Con mắt Chenla giật giật, hẳn đã bỏ qua cơ hội vừa rồi, muốn có lại cũng khó. “Yaaa...”

Cả hai cùng hét lên rồi tiếp tục lao vào nhau. Lần này đến phiên Thu Phong ra tay trước. Thu Phong nhá một đòn ở mặt Chenla rồi hạ thấp trọng tâm đấm vào bụng. Chenla liền gạt đi rồi tiến chân lên gối thẳng mặt Thu Phong. Nghiêng đầu một bên né tránh Thu Phong móc lấy chân Chenla hất Chenla bay ra, Chenla cũng không vừa, lấy đá đó Chenla búng người lên dùng chân còn lại đá vào đầu Thu Phong. Thu Phong buông chân Chenla ra để né tránh.

Cả hai lại đứng lên nhìn nhau. Đòn vừa rồi không ai ăn ai. Có lẽ do bất ngờ nên trước đó mới đánh trúng Chenla đòn, những đội trưởng cùng thực lực rất khó để phân thắng bại trong vài đòn được.

Để chiến thắng một trận đấu không chỉ dùng mỗi kỹ thuật, còn phải dựa trên các yếu tố như: Phản xạ, thể lực, kinh nghiệm chiến đấu và cái cần thiết nhất là phải can đảm. Không hi sinh chịu đòn thì không thể nào bắt được đối thủ, vừa này Chenla đã cố tình chịu đòn để khóa Thu Phong lại. Nhưng hẳn quá nóng vội, trái ngược với Thu Phong hoàn toàn bình tĩnh cho dù đây là trận cuối cùng của Thu Phong.

Trận đấu vẫn tiếp tục như vậy kéo dài đến một tiếng sau. Cơn mưa cũng đã ngớt dần, chỉ còn lại những hạt mưa lất phất nhưng mấy ngọn gió vẫn cứ lùa vào cơ thể làm người ta phát rét vì lạnh.

Quay lại cuộc chiến. Cả hai vị quân nhân vẫn tiếp tục quần vào nhau như những con trâu. Cả hai dường như chẳng biết mệt là gì, cả hai người ai cũng dính đầy bùn đất trông rất kì dị. Những mọi người ở đây chẳng ai dám cười, tất cả đều nín thở xem trận đấu. Tách ra cả hai nhìn nhau. Không còn ai thủ thế nữa, Chenla đứng đó sừng sững như một bức tượng nhìn Thu Phong nói “Anh tên Thu Phong đúng không nhỉ. Xin lỗi vì lúc đầu đã coi thường anh, dường như anh vẫn chưa đấu hết sức với tôi, từ này tới giờ tôi như con rối cho anh điều khiển. Thậm chí tới giờ hơi thở của anh vẫn chưa rối loạn, còn tôi thì tự nhận bản thân đã có chút mệt rồi. Bây giờ tôi đã biết tại sao người ta gọi anh là quái vật.”

Thu Phong nghe vậy cũng thả lỏng cơ thể, lắc lắc lại cái cổ của mình rồi ôm gáy ngược lên nhìn Chenla. Đây là thói quen của Thu Phong từ trước đến giờ. Thu Phong cười kì dị rồi nói “Khà khà ... Ta tưởng không biết ai dễ nhận ra rồi à. không hổ danh thiên tài quân nhân nước bạn nhỉ. Ta chỉ muốn đánh cho vui thôi, dù gì sau hôm nay ta khó có cơ hội được đánh nhau thực thụ như thế này.”

Chenla nghiêng răng, đúng như hán nghĩ, hán đang bị coi thường. Đúng hơn Thu Phong có tư cách để xem thường hán. Chenla quyết tâm “Anh đánh hết sức được không, để tôi biết giới hạn của tôi tới đâu. Tôi là một quân nhân chân chính, anh đấu với tôi mà không dùng hết sức đó là sự sỉ nhục với tôi, dù thua tôi cũng cam tâm chứ tôi không muốn anh coi thường bản thân tôi như vậy.” Nói xong Chenla chấp hai tay lại thì lễ với Thu Phong

Thấy vậy Thu Phong cũng giật mình, không ngờ cái thằng kiêu ngạo lúc này cũng có lúc thế này, xem ra Thu Phong phải đấu hết sức cũng như tôn trọng đối thủ: “Được thôi, để biết chúng ta cách xa đến cỡ nào, tôi chỉ dùng chân. Cho phép cậu tấn công trong một phút, tôi chỉ né tránh và dùng chân để đỡ. Nếu trong vòng một phút cậu đánh ngã được tôi thì cậu thắng, còn qua một phút cậu không đứng nổi quá mười giây đâu. LÊN ĐI!” Truyện được đăng tại [Truyện C v. C o m](#)

Chenla không nói gì, ánh mắt của hán bây giờ nghiêm túc hơn bao giờ hết. Dù trong quân đội nước hán trừ những lão già sức vật trong đó ra thì hán chưa bao giờ thua ai trong thế hệ của mình, chỉ bốn người ngang cơ hán nhưng họ hơn Chenla đến gần mười tuổi. Chenla bây giờ 24 tuổi, nhờ tài lực của gia tộc và quan hệ nên hán mới lên làm chức đội trưởng nhanh đến vậy. Thu Phong thì 25 tuổi, hoàn toàn đứng lên bằng sức bản thân. Nói như vậy không có nghĩa Chenla vô dụng, hán được đào tạo từ nhỏ nên thực lực có thừa, cũng từ đó hán mới có tính kiêu ngạo, chứ bản thân Chenla cũng không có ý xem thường người khác như vậy. Lần này hán cảm thấy sự nhục nhã từ người khác.

Truyện được đăng tại [Truyện C v. \]com](#)

Châm dứt dòng suy nghĩ phức tạp trong đầu của bản thân Chenla lao thẳng vào đối thủ. Đám, đá, Chenla sử dụng hết sức bình sinh vào cuộc chiến với một phút cuối cùng. Nhưng vô dụng, một khi Thu Phong nghiêm túc thì rất khó để đánh trúng được. Chenla thậm chí dùng những đòn giả để thực hiện cú đánh trúng mục tiêu nhưng những đòn giả đó đều bị triệt bằng chân hoặc Thu Phong né tránh một cách nhẹ nhàng.

Chenla hét lên, tung người thực hiện một cú đá ngang hông Thu Phong, hán biết bây giờ có dùng các đòn đánh giả hay gì đều bị Thu Phong triệt để chặn đứng nên hán dồn sức tấn công tới tập không phòng thủ, chỉ đánh và đánh, lộ rất nhiều sơ hở nhưng Thu Phong cũng không làm trái lời của mình mà tấn công trong một phút đó.

Thời gian một phút dành cho Chenla sắp hết. Còn mười giây, cú đá cuối cùng của Chenla dồn hết lực vào những giây cuối cùng này. Thu Phong đứng trước cú đá đầy uy lực vẫn nhàn nhai đứng đó, như thường lệ Thu Phong co một chân lên để đạp bay cú đá đó. Cước tới, chân Thu Phong cũng đã đạp ra “Vụt...” bỗng chân của Chenla đứng yên. Thu Phong đã đạp hụt, đúng hơn là không tới. “Không thể nào. Với tốc độ và lực như vậy sao hán có thể dừng lại ngay lập tức như vậy được “. Dòng suy nghĩ như điện xẹt lướt qua trong đầu Thu Phong.

Chưa kịp suy nghĩ thì Chenla đã dùng cả chân còn lại đạp thẳng bụng Thu Phong. Có hơi bất ngờ nhưng Thu Phong vẫn bình tĩnh dù chân kia của hán vẫn chưa rút về kịp. Thu Phong co chân còn lại lên che chắn ngang bụng ngay lập tức. “Oanh...” Thu Phong vắng ra, bàn chân Chenla đạp trúng ngay đầu gối của Thu Phong. Lực đạp đó khiến cả Chenla cũng vắng ra ba bốn mét. Nói thì lâu nhưng tất cả cảnh vừa rồi diễn ra trong vòng một giây.

Một phút vừa rồi Chenla hoàn toàn không đánh trúng được Thu Phong, tất cả đòn đánh đều bị Thu Phong triệt lại hoặc né tránh. Cuối cùng Thu Phong cũng phải co chân lên đỡ. Những đòn thực hiện cú đá vừa nhanh vừa mạnh lúc này bỗng dừng nó ngay lập tức đã làm Chenla đứng lên không nổi. Vừa rồi Chenla phải gồng hết cả phần chân từ hông cho đến đùi, căng chân để dừng nó lại ngay lập tức, đòn giả vừa rồi để làm Thu Phong tin là thật. Dẫu vậy vẫn thất bại, việc dùng đòn ngọt đòn đá như vậy làm tất cả cơ chân của Chenla căng lên gây ra tê chân và đau cơ ngay lập tức.

Thu Phong đứng lên nhìn Chenla với ánh mắt tàn nhẫn nói “ Khá lắm, không ngờ trẻ như cậu mà cũng có thể dùng tới đòn này. Ta hơi bất ngờ vì người có thể dùng được nó đấy “ Chenla khó khăn đứng lên bằng một chân nhìn Thu Phong. Chân kia của hán tạm thời không thể cử động trong một tiếng, đây là chiêu các lão già trong gia tộc chỉ hán. Hán cũng chỉ mới biết đòn này hôm kia thôi. không ngờ sử dụng lại khó tới vậy. Việc làm căng các bó cơ để cơ thể cứng đờ ngay lập tức rất gây hại cho cơ bắp lẫn mạch máu khi lưu thông mà bị các bó cơ ép cho nghẽn lại.

Chenla khó khăn nhìn Thu Phong nói “ Ta thua rồi, hi sinh tên liệt cả một chân để ra đòn bất ngờ cũng vô dụng. Phản xạ của người thật kinh khủng “. Thu Phong nhìn Chenla cười khà khà, bỗng Thu Phong lao đến. “Vù...” Thu Phong đá Chenla, cú đá như vừa này Chenla thực hiện để gài bẫy Thu Phong. Thậm chí đòn đá của Thu Phong còn nhanh và mạnh hơn, thậm chí nghe thấy cả tiếng rít gió rợn người phát ra từ chân Thu Phong “Khùng” Đột ngột Thu Phong dừng lại khi chân còn cách ngang cổ Chenla 1cm

Thu Phong thu chân lại hít thở nhìn Chenla. Con mồi lúc này cũng đã tạm ổn. Thu Phong nói “Người là một nhân tài, nhưng quá kiêu ngạo, tốt nhất hãy bỏ cái tính đó. Sẽ tốt cho con đường của người sau này. Đòn này thực chất vẫn có thể luyện tập, cố gắng lên “ Nói xong Thu Phong vỗ vai Chenla rồi quay lưng đi. Chenla như bất động đứng đó nhìn bóng lưng của Thu Phong. Toàn bộ đều im lặng. Thu Phong quá kinh khủng. Ai cũng thấy Thu Phong quá kinh khủng. Mặc dù đội của Thu Phong đã chứng kiến qua thực lực của cậu rất nhiều lần rồi nhưng chưa ai biết nó kinh khủng đến mức này.

Đùa gì chứ? Một đòn đá uy lực như vậy đến họ còn không chắc có thể đá được như vậy mà Thu Phong chẳng những đá một đòn đầy uy lực mà thích cho nó dừng thì dừng như thế. Kinh sợ nhất vẫn là các quân nhân của Campuchia. Điều quan trọng không phải là Chenla thua, mà là sự kinh khủng của Thu Phong. Bọn họ tự nhận ở đây, cho dù hai mươi người lên cùng lúc cũng không thể đánh thắng Chenla, thậm chí còn bị thua thảm bại. Mà Thu Phong, đội

trường đội đặc công của Việt Nam khi đầu thực sự lại đánh bại Chenla dễ dàng như vậy.

Đối với Chenla đó không phải là bi kịch, ngược lại điều này càng làm hắn kích thích. Sự kích thích đó chính là ý chí chiến đấu. Từ giờ hắn dặn lòng phải vượt qua Thu Phong, cái bóng ấy quá lớn sợ đến hắn cũng không chắc vượt qua được. Cú đá ấy thậm chí so về kỹ xảo lẫn uy lực chỉ thua các trưởng lão trong gia tộc hắn một chút. Nếu tính cú đá của trưởng lão trong gia tộc hắn là mười thì của Thu Phong đã là bảy phần. Trong khi trưởng lão gia tộc hắn ông trẻ nhất cũng hơn sáu mươi tuổi, Thu Phong cũng chỉ ngang tuổi hắn mà cách xa đến vậy sao? Đúng, Chenla không cam lòng, nhưng cũng không còn thù ghét Thu Phong mà thay vào đó là sự kính trọng tuyệt đối.

Chenla đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình bỗng Thu Phong dừng lại, quay người nở một nụ cười âm áp nói “Đó chưa phải là hết sức của ta đâu! Không phải lo, cậu đã làm rất tốt, hãy chứng minh cho mọi người thấy là cậu mạnh như thế nào.” Nói xong Thu Phong lại bước đi tiếp về phía đội của mình. “Không thể nào?” Chenla thủ thỉ nói. Như vậy thì Thu Phong còn mạnh đến đâu. Câu nói vừa rồi làm mọi người chấn động tập hai. Truyện đăng nhanh nhất tại [TruyenCv\[.\]com](#)

Thu Phong vừa đi vừa nhìn cười ngẫm “Tao chém đây. Thế cũng tin”. Nhưng mà Thu Phong nhìn cười không nổi khiến mặt hắn trông rất kì dị (do nhìn cười đấy))). Điều chỉnh lại cảm xúc Thu Phong bước lại gần đội của mình quát “Nhìn cái gì!! Còn không mau tập hợp!” “Rõ”

“Thành thật xin lỗi anh Thu Phong. Xin lỗi vì đã có thái độ không tốt với anh. Nếu sau này anh có khó khăn gì chỉ cần tới gia tộc của em báo tên dù ở đâu thì em cũng lập tức chạy về.” Chenla dưới sự diu dắt của đội mình đã tới trước mặt Thu Phong cúi đầu nhận lỗi. Thu Phong quay sang cười nói “Nếu chú đã vậy anh không khách sáo. Cố gắng luyện tập, chỉ cần đủ cố gắng chú sẽ không thua ai đâu. À trừ ta “ “Em nhất định sẽ vượt qua anh” Chenla chắc nịch nói. Thu Phong thấy vậy chỉ cười khặc khặc rồi lên xe. “Đi thôi Thái! “ Thu Phong lên xe nói với Hoàng Thái. “Vâng thưa đội trưởng! “

Trên đường về Thu Phong nhìn Hoàng Thái cảm xúc phức tạp nói “Xong hôm nay chúc mừng cậu lên làm đội trưởng nhé. Đến lúc ta phải đi rồi “. Hoàng Thái ngồi phía trước quay đầu lại với vẻ mặt bình tĩnh nói “Đội trưởng! Trong lòng chúng tôi, không ai thay thế được anh đâu, anh vẫn mãi là đội trưởng của chúng tôi thưa sếp lớn.

Chúng tôi sẽ không bao giờ nghe ai khác ngoài anh đâu “ “Đúng vậy thưa đội trưởng” “Đúng vậy... Đúng vậy, chúng tôi không nghe ai khác ngoài anh đâu “ Hơn mười người trong xe gật đầu với lời nói của Hoàng Thái. Thu Phong nghe vậy thì quyết tâm không nói ra sự thật càng lớn hơn. Anh gào lên nói “Cám ơn!!!! Các cậu nghĩ gì khi nói ra câu đó? Các cậu phục vụ cho đất nước hay cho tôi? Các cậu hãy nghĩ đến cái lý do mà các cậu đứng đây. Những người ở đây đều ăn của nhà nước, uống của nhà nước, phục vụ cho chính phủ chứ không phải phục vụ cho tôi. Tôi lấy tư cách gì để bảo các cậu nghe theo tôi tất cả? Tôi kêu các cậu bán nước các cậu nghe theo à? Tôi biết ở đây có những người lớn tuổi hơn tôi, có những người không có gia đình về. Có những người vì lý tưởng yêu nước tham gia quân đội để chống bọn Trung Quốc sau này đang nắm me nước ta. Các cậu hãy nghĩ đến lý do khi các cậu mới vào quân đội. Linh hồn của một quân nhân chỉ có yêu nước, không được nghĩ đến chuyện cá nhân khác, nghe rõ chưa. Các cậu nên nghe lệnh của chính phủ, của nhà nước. Đó không phải tôi hiểu chứ?” “Khum Khum... “ Thu Phong ho khan hai tiếng rồi tiếp tục nói

“Tất cả các cậu nếu coi tôi là đội trưởng thì đây là mệnh lệnh cuối cùng của tôi! Hãy truyền lại những lời này cho những người còn lại, sau khi về quân khu thì tôi phải lập tức đi rồi!”

Thu Phong nhìn xung quanh tất cả mọi người rồi hít một hơi nói: “Là một quân nhân các cậu phải có một linh hồn yêu nước không hơn không kém. Phục vụ đất nước hết mình, không được cảm xúc chi phối khi làm nhiệm vụ. Không được phản nước, không bán nước, không hại dân bằng bất cứ giá nào các cậu phải một mực yêu nước như chính bản thân các cậu. Ta chỉ là một con người bình thường, dù sau này có chuyện gì xảy ra với ta các cậu cũng không được làm gì quá phận rõ chưa! “ “Rõ... Rõ... Rõ...” “Hức...” những âm thanh không đồng đều vang lên, giọng nói lại nghẹn ngào không nên lời. Có ngu thì họ cũng mơ hồ nhận ra Thu Phong là bị chính phủ ép rồi khỏi quân đội.

Thu Phong nhìn mọi người, hắn cũng muốn khóc nhưng không thể. Nếu hắn để cảm xúc lộ ra thì những người ở đây cũng không thể kìm được cảm xúc. Lý do hắn kêu mọi người truyền đạt lại là vì hắn không muốn đối mặt với cả đội, nếu vậy hắn sẽ không kìm lòng được. Dù được các quốc gia mệnh danh là con quý của quân đội, điều đó chỉ đúng với kẻ thù. Còn những người như gia đình của hắn, thì hắn đối xử với họ rất tốt. Chưa bao giờ phụ lòng ai, dù người hắn tin tưởng phụ lòng hắn hắn cũng cười trừ rồi bỏ qua. Vì vậy những người biết Thu Phong không biết anh là ác ma hay là thiên thần.

.....

Lời tác: Đây là một trong các lý do sơ sài khiến Thu Phong rời quân đội:3Hướng dẫn bỏ quảng cáo

Đăng bởi: **Gấu** lúc 19:35:48 - 09/03/2017.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Chuyện tình ta từ đây mà bắt đầu

“Nhược Y? “

“A!... “

Thu Phong vừa đi tới trước mặt Nhược Y kêu khẽ tên cô một tiếng thì bỗng nhiên cô ấy lại giật bản mình. Một hình ảnh thiếu nữ xinh đẹp đang ngại ngùng hiện ra trước mắt Thu Phong.

Bởi trước đó trong kí ức của Thu Phong, Nhược Y là một cô nàng cá tính táo bạo, ăn mặc hở hang chẳng biết cái gì là ngại ngùng. Vậy là cái vẻ mặt ửng đỏ trước mắt anh là sao? Nó có hư cấu không vậy?

Thấy Thu Phong vừa bước tới Nhược Y liền giật mình quay mặt sang chỗ khác không dám nói chuyện.

“Tiểu thư tôi xin lỗi, nếu như vừa rồi tôi có gì không đúng xin tiểu thư đừng trách...”

“Gọi em là Nhược Y...”

Thu Phong đang nói bỗng Nhược Y xen vào bằng giọng điệu khó chịu đến đáng yêu. Không biết tại sao khi anh nghe giọng nói của Nhược Y bản thân anh như muốn tan chảy ra, bởi nó quá nhẹ đi, khác xa với giọng điệu chanh chua từng tồn tại trong ký ức của anh.

“À... ừm Nhược Y, tôi xin lỗi, khoảng thời gian vừa rồi tôi bị mất trí nhớ nên tôi không nhớ về cô, đến cả ba mẹ tôi cũng vậy. Nên vừa nãy tôi có lời lỗi giữa cô với thằng Surong thì tôi xin lỗi...”

Nghe xong lời này của Thu Phong bỗng gương mặt Nhược Y buồn đi trông thấy, thời gian qua khi nghe tin Thu Phong mất tích cô đã có lần uy hiếp đến ba của mình để kêu ông ta truy tìm tung tích của anh nhưng không được.

Thậm chí khi cô vừa hay tin Thu Phong hồi phục liền ngay tức tốc bay từ nước Hoa Lư đến Xích Quỷ xong một đêm cô đã có mặt tại thành Châu Lang, buồn thay lúc đó bất cứ ai cũng không được phép vào thăm Thu Phong cho dù đó là cô.

Sau đó cô trở về nhà và bị ba cô cấm cửa cả tháng trời không cho ra khỏi nhà vì tự ý đi ra nước ngoài mà không có bất cứ một sự bảo vệ nào thỏa đáng.

Khi bị cấm cửa cô ở nhà khóc sưng hết cả mắt mà không giải quyết được chuyện gì.

Lúc này Nhược Y ngẩng mặt lên nhìn Thu Phong bậm môi nói:

“Sao anh xưng hô với em như người xa lạ vậy? Anh có biết em với anh thân với nhau từ hồi bé tí rồi không? Anh có biết lời nói vô tình của anh làm tổn thương em như thế nào không?... Em biết anh không có thích em... nhưng em vẫn...”

Nói tới đây hai mắt Nhược Y đỏ hoe sau đó cô quay mặt chạy thẳng vào trong dinh thự, mẹ Thu Phong lúc này đang đứng trò chuyện với mấy bà lão khác liền thấy Nhược Y chạy ngang qua mặt mình. Bà khó hiểu quay sang nhìn Thu Phong, thấy mặt thẳng con mình cứ ngơ ngơ là bà biết nó chẳng biết cái gì rồi.

“Xin lỗi! Tôi có chút chuyện cần vào trong một tí, mọi người cứ tiếp tục nói chuyện đi...”

“Phu nhân không cần phải khách sáo, đây là nhà bà mà bà cứ đi đi...”

Mẹ Thu Phong quay sang nói với mấy người kia một câu rồi chạy vào trong cùng với Nhược Y.

Hai nhà họ Nguyễn và họ Hạ đã biết nhau từ thời còn thể chiến thứ ba đến tận bây giờ. Vốn ban đầu hai nhà Nguyễn Hạ đã có hôn ước với nhau, trùng hợp thay khi Nhược Y đến nhà Thu Phong chơi hồi bé đã thích cậu vì sự thông minh chính chắn, có điều Thu Phong lại không để ý đến chuyện ấy.

Nhưng cũng không quan trọng vì khi đó hai đứa còn nhỏ, Nhược Y biết sau này lớn lên sẽ được gả cho Thu Phong liền vui mừng khôn siết, thích Thu Phong cho đến tận bây giờ.

Sau đó lại có một biến cố, Thu Phong gia nhập quân đội đã vậy cậu ấy còn trở thành một kiện tướng tài ba. Mà vấn đề ở chỗ tình hình chính trị giữa hai nước không mấy khả quan, luật quân đội chính phủ nhà nước Xích Quỷ cấm quân nhân của mình lấy vợ hoặc chồng của nước Hoa Lư. Chỉ duy nhất một điều luật ấy thôi đã khiến hai nhà Nguyễn Hạ xích mích với nhau bởi sự ngang bướng không rời quân đội của Thu Phong.

Là con trai, lại là con cả nên nhà Thu Phong không có suy nghĩ độc tài bắt con phải theo ý mình, thế là hôn ước bị hủy bỏ và Nhược Y là người khóc nhiều nhất. Hiên nhiên Thu Phong đó cũng không quan tâm Nhược Y khóc ra sao.

Biết tin Thu Phong có ý muốn rời khỏi quân đội Nhược Y là người vui mừng nhất, người thứ hai chắc chắn chính là mẹ anh bởi bà muốn con trai mình kết hôn với Nhược Y hơn ai hết.

.....

Đứng ngoài Thu Phong ngơ ngác nhìn theo bóng hình Nhược Y mà chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, lúc này trong đầu anh chỉ hiện lên dòng chữ ‘Sao mà đáng yêu vậy trời...’

Lắc lắc cái đầu Thu Phong dẹp bỏ cái suy nghĩ đó ra khỏi đầu mình, sau đó anh quay sang nhìn Hoài Surong cười khỏ nói:

“Thật sự tao không biết tao làm sai cái gì?”

“Mày... “

Sương đứng lắc lắc ngón tay chỉ vào Thu Phong cười cười mà lắc đầu, đến thua với thằng bạn này của hắn.

“Đi theo tao, tao kể mày nghe. “

Hoài Sương ngoắc tay kêu Thu Phong đi theo cậu ta.

“Ừm... Lên sân thượng khu D đi! “

“Ok! “

.....

Tránh xa bữa tiệc xa hoa toàn những con người mang hàng trăm bộ mặt giả tạo trò chuyện với nhau thì lúc này trong phòng bếp của nhà Thu Phong ở khu A Nhựt Y đang ngồi một góc khóc thút thít.

“Cạch... phụt... “

Trong bóng đêm giữa phòng bếp, mẹ Thu Phong đẩy cửa bước vào. Thấy một mảng tối ôm lẫn tiếng khóc quen thuộc bà biết ngay Nhựt Y trốn ở trong này nên bèn bật đèn lên.

Nhìn quanh một hồi bà thấy Nhựt Y dưới bộ váy màu hồng phấn tuyệt đẹp đang ngồi chụm chân lại khóc như một nàng công chúa.

“Y à... Lại đây với bác nào... “

Mẹ Thu Phong ngồi nhẹ nhàng bên cạnh Nhựt Y, bà vươn tay ra ôm lấy cô nhẹ giọng nói.

“Bác... hức hức... anh Phong.. anh ấy không nhớ gì về con... hức... còn... còn... còn nói chuyện với con như người xa lạ nữa... Con biết rằng anh ấy không thích con nhưng đến cỡ vậy... (Bla bla, nói chung ghi hết lời của đấng phụ nữ ra thì dài lắm nên tới đây thôi.v)... “

Nhựt Y vừa khóc sục sịt vừa ngồi kể nê tùm lum chuyện, những gì đã hi sinh cho Thu Phong rồi thế này thế nọ. Tính tình của cô rất chi là con nít trông rất đáng yêu.

Mẹ Thu Phong thừa biết tính cách này của Nhựt Y nên bà chỉ ôm cô chặt hơn nói:

“Con gái à... con phải hiểu cho thằng Phong, nó vừa mới được cứu về từ cõi chết. Nếu không nhờ thằng Sonic thì chưa chắc có thể tìm thấy được xác thằng Phong. Sau sự việc đó thằng Phong nó mất trí nhớ, cả ký ức của nó chỉ dừng lại và bị xáo trộn vào mười năm trước thôi... “

Nghe tới đây bỗng Nhựt Y dừng khóc ngẩng mặt lên nhìn mẹ Thu Phong nói:

“Vậy anh ấy phải nhớ đến con chứ, con xuất hiện từ khi anh ấy mới được hai tuổi.. “

“Việc này cô cũng không biết, bác đã nói ký ức nó bị xáo trộn mà, cháu nên hiểu và đi nói chuyện với nó đi. Đừng để thằng Phong nó lo lắng. “

“Ừm, dạ cháu biết rồi bác... “

Nhựt Y gạt đầu mạnh một cái xong trả lời với mẹ cười tươi hơn, sau đó cô đứng lên tung tăng chạy ra ngoài như chưa hề xảy ra chuyện gì. Quả thật như một đứa con nít dễ khóc cũng dễ nín.

.....

“Mày đùa à? Nhựt Y nó thích tao từ hồi bé tí thế này á? “

Thu Phong ngạc nhiên vung tay vung chân dùng cử chỉ hành động há mồm nhìn thẳng vào mặt Hoài Sương mà nói.

Về mặt Hoài Sương nhìn Thu Phong lúc này cứ như nhìn người ngoài hành tinh, như người trên trời rơi xuống chẳng biết một chuyện gì cả. Không biết lúc này Hoài Sương nên nói Thu Phong là ngu thật hay ngu giả nữa.

“Mày, mày... Tao cạn lời với mày rồi! “

“Tao cũng chịu tao... “

Thu Phong thở dài ra một tiếng tạo ra một làn khói hơi nước do cái thời tiết se se lạnh này.

Đúng lúc này Thu Phong lại nghe thấy tiếng guốc đang đi lại chậm chậm về phía anh.

Quay đầu sang Thu Phong lại bắt gặp hình ảnh ấy, hình ảnh một công chúa với chiếc váy màu hồng phấn.

Đang định nói cái gì với Thu Phong, Hoài Sương quay sang thấy Nhựt Y đang đi đến cũng cười thầm một tiếng dùng chỗ huyích vào tay Thu Phong nói khẽ:

“Ê! Nàng tới rồi kia, liệu lựa lời mà nói, tao kể mầy hết rồi đây. Lúc trước mầy không thích em còn giờ mầy thử xem sao, tao té đây...”

Nói xong Hoài Sương quay lưng đi. Khi đi đến trước mặt Nhựt Y, Hoài Sương gật đầu chào cô một cái, Nhựt Y theo lễ cúi đầu chào theo. Sau đó bóng dáng cao ráo của Hoài Sương biến mất trong bóng đêm

Nhựt Y cất bước đi đến trước mặt Thu Phong nhìn thẳng vào mặt anh nở một nụ cười mỉm tựa như thiên thần.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Đổ mắt .

Lắm lúc tôi tự hỏi... bạn biết bao nhiêu về thế giới này?

Bạn nói bạn biết tất cả ư? Không!

Một nửa thôi à? Cũng không!

Hay một phần nhỏ về nó? Đáp án vẫn là không!

Thế giới này nó không được tạo ra bằng vụ nổ Big Bang như bạn nghĩ mà nó được xấp đặt được tạo hóa bằng một bàn tay của ai đó.

Bạn tưởng các nhà khoa học chứng minh được tại sao lại có sự sống ư? Không không không! Chắc chắn bạn đã nhầm. Chẳng có gì gọi là tự nhiên ở đây cả, tự nhiên tồn tại vì khuôn, tự nhiên có sự sống và tự nhiên tiến hóa. Xùy! Các định luật đó đâu ra vậy, con người mà chứng minh được ư?

Bạn thử nghĩ xem, tại sao bạn cần thở cần ăn uống để có thể được sống mà trong khi đó có một loại sinh vật có thể sống được thậm chí sinh sôi nảy nở ở môi trường không có sự sống như ngoài vũ trụ?

Định luật vật lý ư, khoa học ư? Tất cả đều vô lý trong khi chính tôi lại dùng ngôn ngữ của sự vô lý đó để nói cho các bạn hiểu.

Chắc hẳn các bạn đang nghĩ trên đời này đang tồn tại một đấng được gọi là thần, thần đấy. Một vài nơi lại gọi là Chúa, còn một vài nơi lại gọi là thánh.

Nhưng không, họ không phải thần cũng chẳng phải thánh mà họ là đấng sáng tạo tạo ra chúng ta, chúng ta gọi họ bằng nhiều tên như vậy bởi họ đã phân chia chúng ta và họ không phải là đấng mà chúng ta có quyền đề gọi.

.....

Tại một nơi nào đó đầy ánh sáng, một loại ánh sáng khi đứng trong đó chúng ta cảm nhận được sự thanh tịnh, sự tẩy trần gột rửa, ở đó con người chúng ta như đang trầm trường phơi bày mọi sự thật mà chúng ta cất giấu sâu trong lòng thậm chí là quên đi.

Trong một cung điện toàn màu trắng và màu vàng của sự cai trị, một nơi không con người không bao giờ có thể đặt chân tới.

Chính giữa tòa cung điện tráng lệ mà không cầu kì ấy có hàng trăm con người mặc bộ giáp màu vàng kim kì lạ đang quỳ một gối tại đó. Kì lạ không phải do những bộ giáp mà là do cặp cánh chim sau lưng họ. Những cặp cánh màu trắng như tuyết đang khép lại sau lưng những con người kì lạ ấy.

Phía trên nơi họ đang quỳ gối là một ngai vàng màu trắng khổng lồ, một gương mặt mang phong cách phương Tây hiện ra. Người đàn ông ngồi trên ngai vàng có một thân hình khổng lồ khi ngồi đã cao tới tận bốn năm mét.

Gương mặt của người đàn ông này khi nhìn vào ta trông thấy rất hiền hòa nhưng kèm theo đó là một uy nghi, một sự áp lực đè nặng lên đôi vai của những người đang ngồi kia.

“Các con của ta, hãy thông báo tình hình đi nào!” – Người đàn ông ngồi trên ngai vàng bỗng cất tiếng.

Nghe lệnh của người được gọi là đấng tạo hóa một thiên sứ theo cách gọi của con người bước ra chấp tay lễ phép tâu:

“Thưa cha! Con trai thứ mười ba của kẻ đó hiện đang ở một thế giới phụ khác, nơi đó có từ trường không ổn định nên con vẫn chưa thể qua đó để mà kiểm tra được.”

“ Ừm! Sắp tới hãy cho một thiên sứ cấp thấp tới đó do thám để tránh gây mất ổn định giữa các thế giới, dù sao chuyện này vẫn cần phải theo dõi thời gian dài. “ – Người ngồi trên ngai vàng hít một hơi thật sâu rồi nói một cách rất chậm.

“ Vâng thưa cha! “

.....

Xích Quỷ ngày 10 tháng 3 năm 2194.

Thành Châu Lang 6 giờ sáng.

Trước cửa phòng của Thu Phong, Nhục Y đang đứng trước cửa chỉnh chu lại tóc tai quần áo của mình để chuẩn bị gọi Thu Phong dậy.

Không còn mặc bộ váy màu hồng phấn cầu kì ngày hôm qua nữa mà thay vào đó Nhục Y đã khoác lên mình một chiếc áo phông đơn giản màu trắng và cái quần thun short giả váy màu đen. Một bộ đồ đơn giản nhưng khi Nhục Y mặc vào khiến cả người cô như toát nên một vẻ đẹp của sự thanh khiết.

Với gương mặt trang điểm nhẹ không quá đậm cũng không quá nhạt, đôi môi của cô như mộng nước khiến người khác nhìn vào chỉ muốn ngậm lấy nó. Chưa kể đến dù mặc chiếc áo phông rộng thùng thình nhưng lớp đó đâu đó vòng eo 60 chest người của cô cùng với hai ngọn núi căng tròn cao ngất ngưởng.

Chiếc quần thun tuy rộng nhưng chẳng thể che giấu nổi vòng ba căng vênh lên của cô, mọi thứ kết hợp lại cùng gương mặt ngây thơ đến vô tội của mình dù trong bộ đồ nào Nhục Y cũng khiến cho bao chàng trai say đắm vì tình.

Có lẽ Thu Phong của ta cũng không ngoại lệ.

“ Cốc cốc...! “

Nhục Y đứng cách xa cửa tầm một mét, nàng vương người tới lấy tay gõ nhẹ nhàng hai tiếng lên cánh cửa gỗ.

Hai hầu gái nhà Thu Phong từ lúc nào đã túc trực hai bên thấy hành động của Nhục Y liền nhắc khẽ:

“ Thưa tiểu thư... “

Nghe cô hầu gái gọi nhỏ Nhục Y vuốt mái tóc ngắn óng mượt của mình sang một bên nhìn cô hầu gái.

Thấy Nhục Y không có vẻ gì là khó chịu như các cô đại tiểu thư họ nghe kể nên cô hầu gái có can đảm hơn liền nói:

“ Dạ thưa tiểu thư! Căn phòng của thiếu gia khá rộng, khi anh ấy đang ngủ khó có thể nghe được tiếng gõ cửa. Nên có thể tiểu thư hãy mở cửa vào trong luôn ạ... “

“ Ừm... Như vậy có ổn không? Nếu anh ấy đang ngủ thì thôi vậy, đợi khi nào anh Phong thức gọi cho tôi cũng được... “ – Nhục Y nghe thấy Thu Phong còn đang ngủ liền nhẹ giọng nói nhỏ.

“ Đúng năm phút nữa thiếu gia sẽ dậy thưa tiểu thư, xin tiểu thư vui lòng nán lại đôi chút. Sáng sớm thiếu gia nhà chúng tôi khi gặp được người xinh đẹp như tiểu thư đây chắc hẳn sẽ rất vui. “ – Cô hầu gái không gan tị vì sắc đẹp của Nhục Y thay vào đó hâm mộ và coi Nhục Y như là người yêu của Thu Phong vậy.

“ Tại sao cô chắc rằng anh Phong sẽ dậy sau năm phút... thói quen của anh ấy hay sao? “ – Nhục Y khá có hứng thú về tất cả chuyện của Thu Phong cho dù là thói quen nhỏ nhặt nhất của anh cô cũng cần phải nắm được nên liền bắt chuyện với mấy cô hầu gái những người thường phục vụ cho Thu Phong.

Được một đại tiểu thư danh giá để ý tới bắt chuyện hiển nhiên thân phận người hầu của mấy cô nàng này phải rất vui.

“ Thiếu gia thường ngủ vào hai khung giờ 10 hoặc 11 giờ. Nếu thiếu gia ngủ vào lúc 10 giờ thì đúng 5 giờ 5 phút thiếu gia sẽ thức và đi luyện tập, còn nếu vào lúc 11 giờ thì đúng 6 giờ 5 phút thiếu gia sẽ thức dậy và luyện tập vào khung giờ buổi chiều. Hôm qua có khách tới nên thiếu gia ngủ khá trễ nên đúng 6 giờ năm phút thiếu gia sẽ dậy thưa tiểu thư! “ – cô hầu gái không ngần ngại mà nói ra thói quen của Thu Phong cho Nhục Y nghe.

Hôm qua cô hầu gái này cũng có nghe phong phanh rằng có một vị đại tiểu thư gia thế không thua kém gì thiếu gia nhà này ngủ lại đây. Một đồn mười, mười đồn trăm, cứ mỗi lần qua một miệng người là thêm mắm thêm muối vào một ít. Khi tới tai cô hầu gái này thì Nhục Y trở thành vị hôn thê của đại thiếu gia nhà này.

Nhục Y đang tính nói gì nữa thì thấy cô hầu gái nhìn vô đồng hồ.

“ Thiếu gia thức giấc rồi! “ – Cô hầu gái quay sang nói với một hầu gái khác.

Sau đó cô hầu gái trước mặt Nhục Y cúi đầu chào Nhục Y:

“Tiều thư chị có thể trực tiếp vào trong. Thiếu gia đã thức rồi, chúng tôi đi chuẩn bị vật dụng cho thiếu gia!”

Nói xong cô hầu gái bước chân nhanh đi theo một hướng khác.

Thấy hai hầu gái đã đi Nhượng Y đứng đó không biết nghĩ cái gì mà mặt mày đỏ hết cả lên. Tầm vài khắc sau dường như lấy được can đảm gì đó Nhượng Y vươn tay ra gõ cửa:

“Cốc cốc...”

“Anh Phong, em Nhượng Y đây... Em vào nha...”

“Két...”

Nói xong Nhượng Y khẽ vận tay cầm đẩy nhẹ cánh cửa phòng Thu Phong bước vào.

Lúc này đúng như cô hầu gái nói Thu Phong vừa mới thức dậy, anh vẫn còn đang ngồi trên giường gãi gãi cái đầu thì nghe thấy giọng Nhượng Y.

Ngẩng đầu lên Thu Phong thấy thân hình mỏng manh của Nhượng Y xuất hiện trước mắt mình, ngạc nhiên anh liền hỏi:

“Cô... à không em. Sao mới sáng sớm đã tới phòng anh vậy?”

“Em... em... em...” – Nhượng Y ấp a ấp úng không nói được gì.

Bởi lúc này trước mắt cô Thu Phong hoàn toàn coi trần không mặc áo, cộng thêm chiếc quần đùi của anh bị lệch lệch gần như lộ ra cả thân thể. Một người đàn ông mình thích với một cơ thể quyến rũ, Nhượng Y hoàn toàn không chịu nổi cảnh này liền quay mặt đi chỗ khác.

Thấy hành động kì lạ của Nhượng Y, Thu Phong cũng hiểu được đôi chút. Lúc trước không phải anh không gặp trường hợp này, nhưng đó lại với một cô gái khác tên Thu Hương...

“Rắc rắc...”

Thu Phong vận đầu mình hai cái vang lên những tiếng kêu giòn tan sau đó anh đứng dậy nhìn Nhượng Y đang quay mặt sang chỗ khác ho khan hai tiếng:

“E hèm... Em sang chỗ kia ngồi đỡ đi, ở đó có ly nước để sẵn ấy. Anh đi vệ sinh buổi sáng cái!”

Nói xong Thu Phong quay người trực tiếp bước vào nhà tắm.

“Ào ào...”

Tiếng nước từ vòi hoa sen bắt đầu vang lên, Thu Phong đang tắm rửa.

Lúc này Nhượng Y ngồi ở ghế mà Thu Phong chỉ vẫn không thôi đỏ mặt, khi nghĩ đến cảnh Thu Phong đang tắm gương mặt nàng lại đỏ càng thêm đỏ.

Bình thường khi Thu Phong chuẩn bị thức giấc các hầu gái đã chuẩn bị sẵn các vật dụng cần thiết cho anh từ lâu rồi, chỉ là vừa này cô hầu gái kia nói như vậy để tránh mặt đi để cho Nhượng Y có một không gian riêng với thiếu gia nhà họ.

Nhượng Y cũng không phải là một cô gái kém thông minh, cô nhìn xung quanh phòng ngủ anh một lượt thấy tất cả mọi thứ như đã được chuẩn bị sẵn cô liền hiểu ra vấn đề gì đó.

.....

Sau khi Thu Phong tắm rửa đánh răng rửa mặt thay đồ xong xuôi liền bước ra với mái tóc còn chưa khô hết.

Khoác trên mình một chiếc quần bó màu đen với chiếc áo sơ mi trắng mỏng, cùng một chiếc khăn vắt ngang cổ đi ra ngoài.

Chiếc áo sơ mi mỏng dính ấy dán sát vào người Thu Phong, bởi vừa rồi mặc dù anh đã lau người nhưng vẫn tồn đọng lại một ít hơi ướt khiến chiếc áo bám vào người anh làm lộ ra từng thớ cơ quyến rũ phái nữ. Cộng thêm mái tóc của anh từ ngắn cũng thành đủ độ dài theo thời gian, từng cộng tóc tồn đọng lại vài giọt nước rơi tí tách trên vai anh.

Nhượng Y khi nhìn vào cảnh đó cả người cô gần như nóng lên như muốn xị cả máu mũi.

Thấy mặt Nhượng Y càng lúc càng đỏ Thu Phong cứ tưởng cô nàng bệnh liền hỏi một cách ngây thơ:

“Mặt em sao đỏ vậy? Bị cảm sao...”

Thu Phong lại gần Nhượng Y đặt tay lên trán cô rồi lắc đầu nói:

“Thời tiết dạo này kì quái, tới mùa này rồi mà vẫn lạnh... em phải cẩn thận đấy!”

“ Gần... gần quá “ – giọng Nhượng Y bé như kiến thủ thủ.

Lúc này cơ thể Thu Phong do vừa tắm nước nóng xong, từ mùi hương của dầu gội cho đến hơi thở của anh đều phả hết cả vào người Nhượng Y khiến cô không thể nào mà bình tĩnh được.

Hết cách Nhượng Y liền đứng dậy quay người đi chỉ để lại một câu:

“ Lát... lát lát...gặp anh dưới phòng ăn... “

“ Rầm! “

Nhượng Y đóng cửa phòng rầm một tiếng rồi nhanh chóng chạy về phòng của mình.

Vừa về tới phòng cô nhảy thẳng lên giường đập mặt vào gối hai chân giãy đành đạch lên mà hét:

“ A.... “

Về phần Thu Phong tội anh chàng chẳng biết mình làm gì sai mà để người đẹp vừa tới lại chạy mất.

Mặt tình cảm phải nói Thu Phong dốt số một a!

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Hẹn hò !

Sau khi thay lại bộ đồ áo thun quần thể thao Thu Phong bước xuống dưới phòng ăn ở khu A của tòa dinh thự.

Nhượng Y từ lâu đã ngồi sẵn đợi Thu Phong, ngoài ra còn có mẹ anh, Thiên Long và bố già anh Nhất Phương.

“ Anh hai! “

Thấy Thu Phong tới Thiên Long đứng lên kêu một tiếng.

“ Ủ! Sáng nay có đi tập không? “ – Thu Phong xoa đầu em trai mình hỏi han một cách ân cần.

Trong trí nhớ của anh hai anh em anh rất là thân thiết với nhau bởi vì hoàn cảnh không được giàu sang như hiện thực. Nhưng sao lúc này cũng cảnh giàu sang ấy khoảng cách giữa anh và em trai mình cảm thấy nó xa vời quá.

Thiên Long lúc nào cũng thần tượng anh, lúc nào cũng giữ phép với anh, lúc nào cũng tỏ ra kính trọng anh và luôn luôn không dám lại gần anh quá lâu. Điều đó khiến Thu Phong nghĩ Thiên Long coi mình là một trưởng bối hơn là một thằng anh ruột của nó.

Do đó cứ mỗi lần anh tiếp cận dạy dỗ cho nó thì nó luôn luôn sợ làm phiền anh, anh không thể mắng nó được vì gương mặt nó quá tội nghiệp. Có lẽ nó như vậy là do áp lực của một gia đình quyền thế này, cái bóng của một người cha vẫn chưa đủ đối với nó mà nó còn phải đối diện với cái bóng của một người anh.

Thu Phong mới nhận thức thế giới mới này nên anh không thể nào hiểu được cái áp lực mà Thiên Long đang phải gánh. Thằng bé chẳng phải tài cán gì mà có thể chịu được cái áp lực này được cả, nếu Thu Phong nhìn ra sớm thì có thể cứu rồi được chính em trai mình nếu không sẽ rất khó nói.

“ Anh Phong... “ – Nhượng Y đứng lên ngượng ngùng chào Thu Phong.

“ Con ngồi xuống, việc gì phải đứng lên. Ngồi đi Nhượng Y, còn thằng kia ngồi xuống cho mẹ! “

Mẹ Thu Phong thấy Nhượng Y quá lễ phép với con trai mình điều đó bà thật sự rất vui nhưng thận phận của hai đứa ngang nhau Nhượng Y không cần phải có thái độ như vậy.

“ Dạ mẹ... “ – Thu Phong dạ một tiếng rồi ngồi xuống.

Anh thật sự không hiểu được suy nghĩ của phụ nữ, cả mẹ anh hay bất cứ cô gái nào cũng vậy.

Trong bữa ăn mẹ Thu Phong liên tục gấp đồ ăn cho Nhượng Y, còn Nhượng Y lại liên tục gấp đồ ăn cho Thu Phong.

Mặc dù anh là thằng được hưởng nhưng cũng là thằng bị chửi vì tội không gấp đồ ăn cho con gái nhà người ta mà cứ để cho con gái nhà người ta gấp cho mình. Hết cách anh phải làm theo ý mẫu hậu nương nương nhà mình.

“Em ăn món này đi, mẹ anh nấu ngon lắm đấy!” – Thu Phong đặt một miếng gà vào chén của Nhược Y mà nói.

‘Gật gật...’ – Nhược Y không nói gì mà gật đầu hai cái song cầm đầu ăn một cách ngượng ngùng.

Thấy vẻ mặt ngại ngùng của Nhược Y, thân là người mẹ nên bà liền nói nhẹ nhàng một câu:

“Phong này! Ăn xong con dẫn Nhược Y đi ra ngoài đi, có những chỗ nào vui vui dẫn con bé đi, chi phí tính hết vào thẻ mẹ. Xong trưa ghé nhà hàng của mẹ dùng bữa cùng được, lâu lâu cái Y nó mới qua Xích Quỷ một lần, chưa có dịp nào con dẫn nó đi chơi, lần này nghe mẹ dẫn nó đi đi bỏ một ngày tập có sao đâu!”

“Dạ?” – Thu Phong nghe mẹ nói liền ngạc nhiên nhìn mẹ mình. Cái này giống như tạo điều kiện cho con cái tán gái a.

“Phụt! Dạ?” – Nhược Y đang ăn cũng phụt ra một miếng cơm, may mắn thay chén của cô cầm cao nên không bị văng ra ngoài.

Đối với Nhược Y cô cầu như vậy còn không được nhưng bây giờ chưa phải lúc, đối diện với một Thu Phong mang cho cô một cảm giác hoàn toàn khác này khiến cô không thể nào thích nghi được chứ đừng nói là được dắt đi chơi.

Lúc trước Nhược Y được lẽo đẽo theo Thu Phong xem anh làm việc là cô vui lắm rồi, cô chưa bao giờ dám nghĩ đến việc Thu Phong sẽ đi chơi đi ăn với mình này nọ.

Hắn ra là cô quá hiền dễ nghĩ tới như vậy.

Được đi với người đẹp hiển nhiên Thu Phong cũng không sĩ diện đến nỗi mà từ chối. Anh mở điện thoại ra nhìn vào ngày tháng rồi tự mình lẩm bẩm: “Hôm nay thứ hai à... không có bài tập tăng cường, vậy tôi về sẽ tập tăng cường vậy.”

Sau đó Thu Phong quay sang nhìn Nhược Y rồi lại mình mẹ mình gật đầu nói:

“Được vậy hôm nay để con dẫn Nhược Y đi” – Thu Phong quay sang nhìn Nhược Y một lần nữa cười nói: “Vậy hôm nay làm phiền em rồi...”

“Dạ không không! Em làm phiền anh mới đúng... nếu không cần thiết thì hôm sau cũng được.”

Vừa rồi Nhược Y thấy Thu Phong nhìn vào điện thoại tự lẩm bẩm, cô cứ cho là anh bận việc mà vì mình phải sắp xếp lại thời gian. Như vậy làm Nhược Y cảm thấy không mấy thoải mái nên mới nói như vậy.

“Không sao đâu, cho anh nửa tiếng anh đi xử lý chút công chuyện. Ăn xong em đợi anh ngoài phòng khách...” – Nói xong Thu Phong quay người đi, sau đó dường như quên cái gì liền quay đầu lại: “À mặc đồ như vậy được rồi, khỏi cần thay mặc vậy đi cho thoải mái!”

.....

“Hôm nay tôi có việc cần ra ngoài nên không thể canh chừng các anh được. Chế độ luyện tập tôi đã đề ra sẵn ở phòng luyện tập. Khi về tôi sẽ xem lại camera nếu ai không đủ chỉ tiêu tôi nhện đấy!”

Thu Phong đứng trước năm mươi vệ sĩ dặn dò hôm nay họ phải luyện tập.

Từ lâu anh đã đưa cái phong thái quân nhân vào năm mươi con người này, cứ không đủ chỉ tiêu là nhện đấy. Mà tập mệt lại nhện đấy là cả một cực hình, chưa kể họ không thể chôm đồ ăn ở nhà bếp hay lấy từ bên ngoài được bởi Thu Phong đã cho người canh chừng kỹ lưỡng. Cách duy nhất để được ăn là chỉ có tập và tập.

Mục đích Thu Phong hướng tới ở năm mươi con người này là đào tạo ra được một đội binh chủng tinh nhuệ hơn cả đặc công quốc gia. Thử nghĩ xem năm mươi người có sức chiến đấu một chọi mười, một chọi trăm dưới trướng mình thì cảm giác nó sẽ như thế nào.

“Rõ thưa thiếu gia!” – năm mươi người đồng thanh hô to.

“Tốt!” “Đáp lại một tiếng Thu Phong liền xoay người hướng phòng khách khu A mà bước.

.....

Lúc này Nhược Y đang đứng nhón lên nhón xuống đợi Thu Phong đi ra, tâm trạng cô giờ này đang rất vui rất muốn nhún nhảy nhưng lại phải kiềm chế lại nếu không cô sẽ thất lễ trước mặt Thu Phong.

“Sao anh ấy lâu ra vậy... Hay là anh Phong không muốn đi với mình... mình cũng nghe lời đâu có mặc đồ khác đâu chứ? Sao vậy nhỉ?...” – Nhược Y tự đứng tự lẩm bẩm một mình.

Không biết từ khi nào Thu Phong đã đi tới bên cạnh Nhược Y mà cô không hề hay biết, thậm chí cô đứng lẩm bẩm cái gì Thu Phong cũng nghe hết. Anh cười một tiếng song liền thì thảo vào tai cô:

“Đi chưa? “

“Á “Nhược Y la lên một tiếng thấy gương mặt Thu Phong hiện ra – “Anh làm em giật cả mình! “

‘thích! ‘

Nhược Y vươn tay đánh nhẹ vào bờ vai săn chắc của Thu Phong một cái.

Bị Nhược Y đánh Thu Phong nhìn vào cái vai của mình xong lại nhìn sang Nhược Y. Thấy ánh mắt của Thu Phong cô nàng Nhược Y cứ tưởng mình đã phạm vô sai lầm nghiêm trọng gì nên liền há mồm ra năn nỉ Thu Phong:

“Anh... “– Mặt Nhược Y nhăn lại trông rất đáng yêu, cô tính mở miệng xin lỗi Thu Phong thì lại nghe anh la toáng lên “Ui da! Đau quá... em tính giết người à? “

Thu Phong làm mặt khổ vừa nhìn Nhược Y vừa suýt xoa bờ vai của mình. Thấy hành động này của anh, Nhược Y liền biết tên này giả dối liền đánh thêm vài cái nữa sau đó giả bộ giận hờn nói:

“Anh dám lừa em! “– Dứt câu Nhược Y quay người hướng cửa dinh thự mà ra.

Bị Nhược Y đánh nhẹ thêm vài cái vào người khiến Thu Phong chỉ nói lên được một từ “Sướng! “. Thật là sướng, dù qua một lớp áo nhưng Thu Phong vẫn cảm nhận được bàn tay mịn màng như không xương đó của Nhược Y. Tay cô ấy như muốn tan chảy ra trên người anh vậy khiến anh không thể nào mà chịu đựng được.

Về phần Nhược Y trong suy nghĩ Thu Phong lúc nước là một cô nàng tuy xinh đẹp nhưng bàn tay không còn mềm mại như trước mà thay vào đó là một số vết chai nhỏ do sử dụng súng hoặc đơn giản là nó thô thiên không mềm mại như những gì đang hiện ra trước mắt Thu Phong đây.

“Khoan! Đợi anh chút nào, đi cẩn thận coi chừng té ấy... “– Thấy Nhược Y chạy đi trước Thu Phong liền đuổi theo sau đùa giỡn cô nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Chạy trốn !

Yêu người không yêu mình... là sai sao?

Không có gì sai cả.

Vậy là đúng ư?

Cũng không nổi!

Vậy là sao?

Là NGU.

.....

Dù biết là ngu nhưng Nhược Y cô gái ấy vẫn đâm đầu vào. Một thiên kim đại tiểu thư thì có thể thích ai chứ? Một tên nhà nghèo? Liệu nhà cô ấy cho phép? Hay là yêu một doanh nhân thành đạt? Liệu cô ấy có hạnh phúc chăng? Hay đối với mọi tên đại thiếu gia khác cũng vậy.

Từ nhỏ lẽo đẽo theo một bóng hình, đi theo tìm tòi học hỏi biết được nhiều thứ mới cũng là một bóng hình. Khi lớn cũng lẽo đẽo theo một bóng hình, nhưng càng lúc cái bóng ấy càng biến mất bởi một sự hào nhoáng khác. Một sự hoàng nhoáng mà với thân phận thiên kim đại tiểu thư cũng không thể với tới.

Nỗi lòng của Nhược Y mấy ai thấu đây? Với gia đình cô như một món đồ dùng để trao đổi. Số phận đàn bà từ xưa đến nay vẫn khổ như vậy, nghèo khổ thì vật chất, giàu có thì tình cảm. Dù giàu hay nghèo ai cũng có cái khổ của mình.

May mắn thay người Nhược Y yêu lại là một anh chàng tài giỏi môn đăng hộ đối thậm chí từng có cả hôn ước với nhau nếu như không xảy ra cái biến cố kia. Vốn cô tưởng biến cố ấy khiến cô mãi mãi mất đi người mình thích, nhưng giờ lại một biến cố khác xảy ra.

Người cô thích mất trí nhớ, tuy không hẳn là tốt với mọi người nhưng với một đại tiểu thư như Nhược Y cô nàng đã dành một đêm để suy nghĩ. Cô nghĩ bản thân nên ích kỷ một lần, thừa cơ hội kỷ ức của Thu Phong chưa phục hồi mà dành lấy anh ấy. Liệu... một thiên kim tiểu thư xinh đẹp như cô sẽ làm

được?

Nhược Y không biết, cô không hề biết, cô chỉ biết mình sẽ cố gắng hết sức mà thôi.

Ngược lại Thu Phong mặc dù thấy Nhược Y xinh đẹp đến động lòng, thân phận cũng không thua kém mình, nữ có chuyện gì xảy ra gia thế của cô ấy vẫn bảo vệ được chính cô ấy.

Một con người chọn một con đường nguy hiểm, chọn một con đường đầy gai thây vì một con đường lát đầy gạch thì có hàng trăm hàng ngàn mối nguy đề lo. Dù vậy ở cái tuổi 27 tuy đã qua cái độ nồng nôi rồi nhưng vẫn chưa đủ chính chắn để suy nghĩ làm sao, làm thế nào mới là tốt. Đến thân còn sai sót đừng nói đến con người.

.....

Ngoại thành Châu Lang ở phía tây có một khu sở thú cực kì lớn. Nơi này có hàng ngàn loại động vật được bảo tồn trong sở đồ như sư tử, gấu trúc, cọp, beo, hổ, tê giác, đại bàng,... thậm chí còn có tất cả loài động vật được lai tạp như sư hổ hoặc hổ sư....

Ở vũ trụ song song này tất cả những loài động vật bạn thấy chúng chạy nhong nhong ở ngoài rừng kia thì ở đây chúng đều ở trong sách đỏ. Dù khoa học tiên tiến họ có thể nhân bản vô tính được cả trăm loại động vật nhưng điều đó làm mất đi bản năng hoang dã của chúng, cho dù thả chúng về rừng thì cuộc sống của những con động vật được nhân bản ấy chỉ bằng một phần ba của những con tự nhiên.

Vì vậy mọi thứ do con người tạo ra có giúp ích gấp ngàn lần đi nữa vẫn không bằng khả năng phá hoại của họ.

.....

“Anh anh... ở đây có con gấu trúc nè... a a a... nhìn nó ngộ quá, dễ thương quá chừng...” – Nhược Y vừa kéo tay Thu Phong vừa chạy đến chuồng mấy con gấu trúc con đang chơi trượt ống như người ở phía trước.

Bàn tay không xương của Nhược Y nắm lấy tay anh khiến cho anh cảm thấy cả người như bị điện giật nhẹ nhẹ. Lấy lại bình tĩnh bản thân không thể để mất hình tượng trước mặt mỹ nữ Thu Phong liền chủ động nắm chặt lấy tay Nhược Y hơn.

Dù đang hứng thú với mấy con gấu trúc nhưng Nhược Y vẫn nhận ra được sự biến hóa nhỏ ở cánh tay của mình khiến mặt cô đỏ bừng lên trông thấy, Thu Phong đứng phía sau hiển nhiên sẽ không thấy được mặt nàng ấy đỏ lên thay vào đó anh thấy phần mang tai của nàng ấy đỏ lên trông thấy.

Giờ khắc này Thu Phong vẫn cứ nghĩ là Nhược Y chỉ bị dị ứng thôi nên không quan tâm mấy mà kéo nàng ta lại phía mình nói:

“Em cẩn thận chút, ở đây cũng đừng nên tùy tiện chạy loạn...”

“Anh lại giống như ba em, lúc nào cũng kêu em cẩn thận thế này thế kia rồi cho cả một đồng vệ sĩ leo đèo theo sau. Sang tận đây vẫn vậy, lúc nào em cũng có cảm giác như mình là động vật phạm tội vậy chẳng được tự nhiên chút nào!”

Thu Phong đang nói giữa chừng thì bị cô nàng Nhược Y chen vô. Bị nói cho một chập anh mới biết mình nói sai nói ngu đến cỡ nào. Cơ bản anh chỉ sợ vẻ đẹp của Nhược Y khiến vài kẻ không chịu đựng được mà rờ mó thì chỉ khổ con người ta bị cả đám vệ sĩ theo đằng sau kia dẫn cho một trận.

Biết mình sai Thu Phong im lặng không dám nói gì nữa, gương mặt Nhược Y lúc này cũng đã mất hứng đi hẳn, gương mặt nàng buồn hiu bỏ tay Thu Phong ra sau đó đi tới lan can chống cằm nhìn mấy con gấu trúc đang đùa giỡn với nhau.

“Haizzz...” – Nhược Y thở dài một tiếng.

“Bộp bộp...”

Bỗng Nhược Y cảm giác được vai mình đang có ai khều khều lấy, quay sang nàng thấy Thu Phong dí sát mặt vào mặt mình khiến mặt nàng trở nên đỏ ửng.

“Anh... anh...”

“Trón không?” – giọng trầm thấp của Thu Phong vang lên bên tai Nhược Y.

“Trón?” – Nhược Y chau mày lại nhìn Thu Phong bằng vẻ mặt khó hiểu.

“Đi theo anh...”

Dứt câu Thu Phong nắm lấy tay nàng kéo đi mà chạy.

“Ồ ơ... chạy... chạy đi đâu?” – Nhược Y vừa chạy theo Thu Phong vừa hỏi bằng con mắt kinh ngạc trông rất đáng yêu.

“Cứ chạy theo anh đi!” – Thu Phong đi phía trước quay đầu lại cười nói với Nhược Y khiến cô nàng khó hiểu.

Giờ khắc này vệ sĩ đi theo bảo vệ Nhược Y núp ở một phương đường cảm thấy có gì đó không ổn ngay lập tức nói gì đó vô bộ đàm rồi đuổi theo Thu

Phong.

Thu Phong cũng vậy, anh không phải dắt Nhược Y chạy đi mà không tính toán.

“Alo! Thực hiện như kế hoạch! “ – Thu Phong móc điện thoại ra cười thật sâu nói.

“Rõ thưa thiếu gia! “

Dầu dây bên kia là người của Thu Phong đi theo để bảo vệ anh hô tuân lệnh một tiếng.

Vốn tốc độ tối đa của Thu Phong khi chạy phải nói trừ những kẻ dị năng ra thì rất khó để ai mà có thể đuổi kịp anh nhưng dắt theo Nhược Y lại khác, điều này khiến anh chỉ có thể chạy với tốc độ tối đa của cô nàng mà thôi.

Điều Thu Phong đang lo lắng cuối cùng cũng đã tới. Trước mặt Thu Phong lúc này xuất hiện hơn mười tên bảo vệ mặc vest đen cao to lực lưỡng đứng chặn ở đó.

Một trong các tên vệ sĩ hô lên:

“Thiếu gia xin anh dừng bước... Anh không được phép dắt tiểu thư chúng tôi... Hức “

“Nói nhiều quá! “

“Rầm “

Đúng lúc tên vệ sĩ kia đang nói thì bất chợt từ đâu lao ra hàng chục vệ sĩ mặc vest như bọn hắc lao tới cản.

“Thiếu gia... vui về... “

Một tên vệ sĩ của Thu Phong đang vật lộn với vệ sĩ của Nhược Y bỗng ló cái đầu lên vẫy vẫy với Thu Phong.

Thấy hành động hài hước đó của tên vệ sĩ Thu Phong cũng cười vẫy tay lại với hắn rồi hét lớn:

“Làm việc tốt a! “

.....

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Quyết định ra Bắc !

Ngày hôm sau.

“Reng reng... “ – Tiếng chuông điện thoại của Thu Phong vang lên.

Thu Phong nhìn vào điện thoại thấy một dãy số lạ gọi đến đồng thời cũng là số nước ngoài.

“Alo? “ – Thu Phong bắt máy.

“Cháu là Phong? “

“Đúng rồi! Xin hỏi... “

“Bác là ba của Nhược Y đây. Ngày hôm qua cháu hành động lỗ mãng như vậy mà không nghĩ đến hậu quả sao? Cháu có đủ khả năng bảo vệ con gái bác sao? Cháu có biết nó đi với cháu thôi đã là rất nguy hiểm, tại sao cháu lại làm như vậy? “

Dầu dây bên kia tự xưng là ba của Nhược Y, giọng nói tiếng Xích Quỷ không chuẩn của ông ta xả cho Thu Phong một tràng vì tội hôm qua dẫn con gái lão bỏ trốn khỏi đám vệ sĩ.

Đương nhiên Thu Phong nghĩ đến hậu quả sẽ bị ông già nhà Nhược Y gọi đến chất vấn từ lâu rồi. Ngày hôm qua sau khi chạy trốn Thu Phong cuối cùng cũng thực sự hẹn hò với cô nàng.

“Bác nghĩ cháu không có khả năng bảo vệ một người con gái trên chính mảnh đất của mình sao? “

Giọng nói không mấy kiên nhẫn thốt ra từ miệng Thu Phong.

“Tất nhiên! Đừng tưởng bác không biết chuyện cháu không thể rời khỏi quân đội, cháu là quân nhân người hiểu tình hình chính trị hai nước hơn ai hết. Tốt nhất cháu không nên dính líu gì với con gái bác nữa, bác không muốn nó chết vì quốc gia đâu. “

“Rập! “ – Tiếng đập máy “Tút tut... “

“Ài... “ – Thu Phong thở dài một tiếng.

Anh biết chứ! Anh biết là bản thân sẽ mang lại nguy hiểm cho Nhựt Y chứ. Nhưng rồi sao? Anh thà làm như vậy để Nhựt Y được vui chứ anh không muốn thấy cảnh cô đau lòng nữa, hiện tại bây giờ chưa chắc Thu Phong đã có cái gì gọi là yêu với cô nàng nhưng thích thì lại có...

.....

“Cốc cốc “ – Tiếng gõ cửa vang lên.

“Cạch! “

Thu Phong mở cửa ra thấy Nhựt Y khoác trên mình một bộ váy đen bó sát tôn vinh lên những đường cong xinh đẹp đang đứng trước mặt anh.

“Em chuẩn bị đi à? “ – Thu Phong hỏi.

Sau đó anh nhìn phía sau Nhựt Y đi theo hai vệ sĩ đang kéo vali cho nàng. Ngày hôm qua trốn đi chơi biệt tích đến tận tối khuya, mẹ Thu Phong thì vui mừng, ba anh thì nóng máu nhưng cũng chẳng làm gì được. Hôm nay từ sớm Nhựt Y đã bị người nhà ép về nước lại nên cô cũng không thể ở lâu được.

Thấy vậy Thu Phong vòng ra đằng sau Nhựt Y nói với hai tên vệ sĩ:

“Hai anh có thể đưa hành lý ra sân bay trước được không? Nhựt Y tôi sẽ chở cô ấy đến sân bay! “

“Không được thưa thiếu gia! “ Một tên vệ sĩ ngay lập tức đáp lại lời Thu Phong.

“Lão gia nhà chúng tôi đã dặn không được phép rời mắt khỏi tiểu thư thêm một lần nào nữa. Mong thiếu gia hãy hiểu cho bọn tôi! “ – Tên vệ sĩ khác với vẻ mặt đau khổ cầu xin Thu Phong đừng làm khó bọn hắn.

Thấy vậy anh cũng không đành lòng liền nói:

“Được rồi, hai anh cất hành lý lên xe chạy sau xe tôi. Tôi sẽ chở Nhựt Y đi trước! “ – Nói xong Thu Phong trực tiếp kéo tay Nhựt Y lôi nàng đi “Cạch cạch... “ Tiếng guốc.

Bỗng nhiên thấy Thu Phong kéo Nhựt Y đi hai tên vệ sĩ liền vác vali chạy theo hô:

“Thiếu gia! Thiếu gia... “

.....

Trong chiếc Roll Rocyte Ghost màu đen của Thu Phong.

Nhựt Y ngồi bên cạnh ghế lái phụ với vẻ mặt buồn không thể buồn hơn được, thậm chí chỉ cần chạm nhẹ vào một cái sẽ khiến cô nàng khóc như cha chết ngay lập tức.

Thu Phong đang lái xe quay sang thấy cái vẻ mặt đó của Nhựt Y đáng yêu không chịu được. Hết sức anh liền đưa một tay ra ngắt lấy cặp má trắng phúng phính của cô nàng.

Bị người mình thích ngắt má Nhựt Y không hề phản đối, ngược lại còn chu đôi môi đỏ mọng nhả mắt nhìn Thu Phong.

“Này! Đáng yêu vừa thôi chứ? “ – Thu Phong nhìn hành động của Nhựt Y mà tức cười.

“Đừng ngắt má em như vậy... Đâu! “ – Nhựt Y chu cái mỏ tỏ vẻ đáng yêu ra trước mặt Thu Phong.

Không biết nghĩ gì mà anh lại đưa tay lên xoa lấy đầu Nhựt Y sau đó nhẹ nhàng nói:

“Em đừng lo, cứ về nước đi. Anh còn công việc ở bên đây nhiều lắm, mình sẽ liên lạc qua mạng thường xuyên được mà. Đợi khi việc anh ổn định thì thoảng anh sẽ bay sang Hoa Lương với em. Về chuyện của ba em anh sẽ có cách đừng lo lắng quá “

“Dạ... “ – Nhựt Y ngoan ngoãn dạ nhẹ một tiếng.

Coi như có câu nói này của Thu Phong cô cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Đầu óc Nhượng Y cũng đơn là gần lắm, yêu là yêu cô chẳng biết gì cả. Cô chỉ không biết tại sao ba mình lại đi cầm cán hai đứa trong khi từng có hôn ước, cũng chẳng ai nói với cô lý do rõ ràng là vì sao. Đoán già đoán non Nhượng Y cũng không thể nào đoán ra được bộ luật ngầm của quân đội Xích Quỷ được.

Tất nhiên Nhượng Y cũng không có ý trách móc ba mình, cô nghĩ ông ấy cầm hai người qua lại chắc hẳn cũng có lý do nào đó. Có câu nói ‘ Mọi việc để anh lo ‘ của Thu Phong là cô cảm thấy yên tâm hơn nhiều. Cùng lắm khi về nước nếu cảm thấy nhớ anh qua cô sẽ năn nỉ qua thăm anh cho bằng được. Về chuyện mê neho với ba ba của mình Nhượng Y phải nói là số 2 không ai dám số 1 a.

Một chốc sau Thu Phong chạy xe thẳng vào trong sân bay, lúc này hai tên vệ sĩ chạy theo sau cũng đã tách hành lý xuống.

Gia tộc Nhượng Y giàu cũng không kém bố già nhà Thu Phong nên cũng có phi cơ riêng dành cho con gái rệu nhà họ. Có mấy bay riêng Nhượng Y không cần phải làm bất cứ một thủ tục xuất cảnh rườm rà nào cả, cứ việc xách mông lên và đi.

Tiền Nhượng Y tới trước khoang máy bay Thu Phong khẽ kéo Nhượng Y lại thom nhẹ nhàng lên trán cô một cái song nhẹ nhàng nói:

“ Em đừng lo lắng gì nữa... Về nước rồi gọi cho anh! “

“ Dạ... “ – Nhượng Y đỏ mặt dạ khẽ một tiếng rồi xoay người bước lên máy bay chào tạm biệt Thu Phong.

Phía dưới các vệ sĩ của Nhượng Y cũng cúi đầu chào Thu Phong một lượt rồi mới cùng nhau lên máy bay.

Bên trong Nhượng Y nhìn ra cửa sổ thấy hình ảnh Thu Phong vẫy tay chào mình. Cô nhẹ nhàng mỉm cười với anh và thầm nghĩ cuối cùng cô cũng có một cơ hội với anh.

.....

Trên đường về lại dinh thự điện thoại của Thu Phong lại một lần nữa vang lên:

“ Alo, con nghe! “

“ Đưa con bé lên máy bay chưa? “ – Giọng trầm ổn của Nhất Phương vang lên ở đầu dây bên kia.

“ Dạ rồi ba! “

“ Ừ! Xong rồi về qua phòng trà đi va có chuyện cần bàn. “

.....

Trong phòng trà Thu Phong đang ngồi đối diện trực tiếp với ba mình. Thời hạn một tháng anh ở miền Nam cuối cùng cũng kết thúc. Hiện tại anh sẽ phải ngay lập tức đi ra Bắc để bắt đầu công cuộc chiếm đóng địa bàn ngầm ở miền Bắc.

Giờ khắc này sẽ có hai lựa chọn cho Thu Phong. Một là anh nghe theo tất cả sự sắp xếp của Nhất Phương. Một con đường tươi đẹp bông lùa sẽ được trải ra cho anh, anh chỉ có việc dùng thực lực và tiếng nói của đứa con ông trùm miền Nam để đi lên tại đất Bắc. Nhưng như vậy lại quá nguy hiểm vì đề lộ thân phận cũng như Thu Phong không thích dựa hơi ông già nhà mình.

Cách thứ hai là anh sẽ đi lên hoàn toàn từ bàn tay trắng. Không dựa vị không thể lực, tự gây dựng cho mình một thế lực để đi lên. Còn đi lên như thế nào là do Thu Phong, cho dù bám víu hay vượt mông lão đạo nào ở miền Bắc đi nữa cũng không phải là việc Nhất Phương có quyền can thiệp nữa.

Cũng như việc hỗ trợ bắt con mình đi săn, nó không sẵn được thì nhịn đôi. Ý của Nhất Phương là vậy cũng hợp với ý của Thu Phong.

Tuy nhiên làm xã hội đen đất Bắc không phải dễ. Ở miền Nam bạn có thể là một đại ca người Bắc nhưng ở miền Bắc đại ca chắc chắn phải là người miền Bắc. Bởi ở Bắc chẳng ai phục người Nam, người Nam cũng vậy nhưng họ lại dễ tính hơn.

Về phần này Thu Phong cũng không lo tại bản thân anh cũng nửa Nam nửa Bắc. Khi ở Bắc chắc hẳn anh sẽ đổi khẩu âm của mình sang giọng Bắc để tránh việc gây thêm phiền toái. Chưa kể khẩu âm Bắc của Thu Phong rất giống với người Hải Căn (Một thành phố gần với thủ đô).

Hải Căn là một thành phố có tiếng người dân khó tính nhất cả nước cũng như về độ máu mặt của người Hải Căn. Trùm đất Bắc cũng là một người gốc Hải Căn. Dân Hải Căn luôn có máu thiện chiến, dù bản thân phạm tội nhưng gặp cảnh sát đánh luôn cả cảnh sát chẳng sợ bố con nhà thằng nào. Nói hẳn ra là cực kì bô lão. Nhưng ở đâu cũng có người này người kia.

“ Vậy con quyết định tự lực sao? “ – Nhất Phương vừa rút một ngao thuốc vừa nói với Thu Phong.

Nhìn quả mồm đầy khói thuốc mùi xì gà sữa khiến Thu Phong khó chịu do ngửi quá nhiều. Anh phẩy phẩy tay vài cái cho bớt khói rồi nói:

“ Tự lực! Con chỉ cần năm mươi người kia là đủ, tiền thì trong tài khoản của con vẫn còn vẫn có thể làm chút gì đó để nuôi mấy chục miệng người... “

“Được rồi! Vậy tùy con, có gì không hiểu thì hỏi ba. “ – Nhất Phương vừa đi điều thuốc cháy đang dở vào gạt tàn vừa nói.

“Rồi con biết rồi! “ – Thu Phong gật gật cái đầu cho có tỏ vẻ không quan tâm mấy.

Đúng là cảm giác được một người cha vốn tưởng đã chết quan tâm khiến anh thấy không quen một chút nào. Dù cố tỏ ra tự nhiên nhưng anh không biết tại sao anh luôn có cảm giác tất cả người nhà anh đều rất xa lạ tính luôn cả ba anh Nhất Phương trước mắt.

Thấy con trai mình tỏ vẻ không quan tâm Nhất Phương liền nghiêng răng trêu chọc:

“Này thằng bất hiếu! Ba mày ra đời từ khi mười hai tuổi rồi, dám khinh thường ba mày à? “

“Dạ đâu có... “ – Thu Phong trả lời bằng khuôn mặt rồi chuồn nhanh ra khỏi phòng để cho ông già khỏi kiểm thêm chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Thuê trọ .

Phía Bắc bản đồ Xích Quỷ.

Thành phố đô thị Quảng Phúc.

Quảng Phúc là một thành phố đang đà phát triển, một vùng đồng bằng nối liền với sông Cửu Thiên.

Tuy là vùng phía Bắc nhưng giọng nói của người Quảng Phúc rất khó nghe so với những thành phố nằm ở khu vực trên cùng bản đồ.

Lúc này Thu Phong cùng năm mươi vệ sĩ đã có mặt tại sân bay thành phố Quảng Phúc. Năm mươi tên vệ sĩ phải rút ngắn thời gian tập ba tháng xuống còn một tháng. Thu Phong sẽ vẫn tiếp tục huấn luyện họ bằng cách tạo ra từng bài tập riêng biệt cho từng người.

Không còn khoác trên người những bộ vest đen sang chảnh nữa mà tất cả năm mươi vệ sĩ lẫn Thu Phong đều thay trên mình một bộ thường phục.

Đi ra khỏi sân bay Thu Phong lần đầu tiên thấy tất cả đều tách ra mỗi người bắt một chiếc taxi hoặc người đi bộ, người đi tàu điện ngầm.

Trước đó khi còn ở Châu Lang Thu Phong đã căn dặn với từng người là phải như vậy.

.....

“Tất cả nghe đây! “

Giọng nói đồng dục của Thu Phong vang lên trước mặt năm mươi vệ sĩ trước mặt anh.

“Sau khi đến Quảng Phúc từng người sẽ chỉ thành hai nhóm tự kiểm chỗ ở cho mình, càng rẻ càng tốt. Sau khi kiểm được phòng trọ xong số tiền trong tay các anh đủ để sống trong một tháng và trong vòng một tháng đó nhất định phải kiếm được việc làm, dù bất cứ là công việc gì! “

Nói tới đây Thu Phong ngưng lại một chút thì lại có một vệ sĩ khác đứng trong hàng ngũ đưa tay lên hỏi:

“Tại sao lại phải kiếm việc làm và ở riêng vậy thiếu gia? Mục đích chúng ta ra bắc chỉ để vậy thôi sao... “

“Mục đích vẫn như cũ nhưng vấn đề tôi không có nhờ sự giúp đỡ của ông già mà tự thân vận động. Cái tôi nói lúc nãy là muốn các anh thăm dò tình hình xã hội ngầm của thành phố này. Phải nắm rõ tình hình thì mới có thể tiến tới được, các anh nghĩ mình chẳng biết cái gì rồi đâm đầu vào đánh nhau để bị giết cho chết sao? “ – Thu Phong nhìn thẳng vào mặt tên vệ sĩ vừa hỏi.

Tên vệ sĩ kia thấy Thu Phong nói như vậy nhưng hắn còn có gì tính nói nữa rồi lại thôi.

“Được rồi! Tất cả nghe đây. Ra Bắc trong vòng hai tháng... “

Lúc này Thu Phong bắt đầu nói ra từng đường đi nước bước tính toán trong đầu cho năm mươi người thân cận nhất nghe.

Trong vòng hai tháng năm mươi vệ sĩ phải kiếm được chỗ trọ, việc làm và hơn hết phải đi nghe ngóng tình hình xã hội ngầm của thành phố này. Nếu ai tốt hơn nữa thì kết giao hoặc vào các băng đảng nhỏ lôi kéo từng người, thậm chí lật đổ cả những tên cầm đầu của các băng nhỏ đó để gây dựng thế lực cho mình.

Sau hai tháng Thu Phong sẽ tự động liên lạc với họ để nắm rõ tình hình hơn. Hiển nhiên anh cũng không phải ăn không ngồi rồi mà cũng như năm mươi

người kia anh sẽ tự đi kiếm việc kiếm chỗ trọ cho bản thân một mình, khác với năm mươi vệ sĩ được chia nhóm hai người ra.

Kế này của Thu Phong có chút giống như kế hoạch tác chiến gì đó của quân đội nhưng không thể phủ nhận cách này cực kì hiệu quả nếu đi theo đúng hướng của nó.

“Được rồi! Điều cuối cùng sau khi rời khỏi dinh thự này tất cả đừng gọi tôi là thiếu gia nữa. Hãy xưng hô anh em như ngoài đường, tôi nhỏ hơn ai tôi sẽ gọi người đó bằng anh, ai nhỏ hơn tôi phải gọi tôi bằng anh. Không thì mày tao cho dễ chia cơm cũng được. Tất cả rõ chưa?”

“Dạ rõ thưa thiếu gia... anh Phong..” – Mọi tiếng hô lên không đồng đều

“Hả?” – Thu Phong nhón lông mày lên nhìn năm mươi vệ sĩ với vẻ mặt hài hài.

Bị thất thố nên năm mươi vệ sĩ thống nhất đồng thanh hô một lần nữa:

“Rõ rồi thưa anh... thưa em...”

“Thôi thôi bỏ đi, cái chuyện xưng hô tính sau vậy...” – Một lần nữa nhóm người kia lại hô sai tùm lum Thu Phong đành phẩy phẩy cái tay coi như bỏ qua chuyện này đi.

Về sau có ra Bắc thì vụ hô như trong quân thể này cũng khó a.

.....

“Cho hỏi ở đây còn phòng trọ nào trống không cô?”

Trong một khu ổ chuột cách khá xa các quận trung tâm thành phố, Thu Phong đứng trước một dãy nhà có bảng hiệu viết tay ‘Ở đây cho thuê trọ’.

Một bà cô mập mập bụng phệ đang ngồi trước dãy nhà trọ tám truyện bao đồng gì đấy với mấy bà cô khác nghe Thu Phong hỏi liền quay sang miệng đang vừa xia răng vừa nói:

“Ô! Anh chàng cao to muốn đến thuê phòng trọ hả? Vào đây vào đây!”

Bà cô kia mang theo vẻ nhiệt tình dắt Thu Phong vào bên trong dãy phòng trọ.

Bước vô một căn phòng trong dãy này có lẽ là to nhất bà ta mời Thu Phong ngồi xuống sau đó đi ra sau bếp lấy nước và bánh kẹo đặt lên trên bàn.

“Chàng trai này... cao to thật nha, ôi trời ôi da thịt chắc nịch thế này không cơ chứ!” – Bà cô nhìn Thu Phong từ trên xuống dưới rồi vỗ vỗ cánh tay cơ bắp của anh rồi ngồi xuýt xoa mãi.

“Dạ cô cho cháu hỏi...”

Thấy bà cô này nhiệt tình quá đáng Thu Phong có chút nghi ngờ về sở thích của bà ta nên liền hỏi sang chuyện thuê phòng.

“Ày! Nôn nóng làm gì! Cô là chủ dãy trọ này đây...” – Bà cô kia dường như không hiểu ý Thu Phong mà phẩy phẩy cái tay coi như chuyện đó để sau.

“Dạ mục đích cháu tới đây để thuê trọ, nếu không có cháu xin phép!”

Cảm giác bà cô này quá lằng nhằng Thu Phong không muốn tiếp chuyện nữa liền trực tiếp vác ba lô đứng lên.

“Chàng trai trẻ thật nóng nảy. Rồi rồi ngồi xuống cô lấy giấy tờ ra cho cháu ghi, ghẹo có một tí đã không kiên nhẫn được rồi. Thật là...”

Bà cô tính chọc tiếp Thu Phong nhưng thấy anh có ý định rời đi liền lắc lắc cái đầu không chọc nữa.

Từ trong tủ đựng tài liệu bà cô lấy ra một tờ giấy hợp đồng thuê trọ kèm theo một cây viết đưa cho Thu Phong.

Nhận lấy tờ giấy Thu Phong nhìn sơ qua một lượt rồi bắt đầu điền thông tin cá nhân vào trong đó, tất nhiên tất cả đều là thông tin ma không có thật đến cái tên anh cũng lấy tên Thu Phong tên trong trí mà anh cho rằng đó là tên thật của mình.

“Tiền thuê hàng tháng là 300 xent, cháu cần đặt cọc trước ba tháng tiền nhà là 900 xent vì dễ thương nên cô lấy 800 thôi.”

Đang chăm chú ngồi viết nghe câu nói của bà cô kia khiến Thu Phong nổi hết cả da gà da vịt lên.

“Dạ thôi cô, cô làm vậy cháu ngại lắm...”

Thu Phong đặt chín tờ tiền một trăm Xent lên trên bàn rồi đứng lên.

Lúc này bà cô kia lại rút ra tờ một trăm nhét vào tay Thu Phong cười khò nói:

“Cháu cảm đi, thấy cháu cũng là dân lao động nên cô thương. Ở cái khu này chẳng ai dám thuê phòng trọ nhiều cả, có chăng cũng chỉ mấy người cực khổ lớn lớn như cô thôi. Tới sinh viên còn chẳng dám thuê, cô sợ cháu không ở đây được quá một tháng đi rồi đi mất như vậy thiệt cho cháu cực!”

“Vì sao cháu không thể ở quá một tháng? Có vấn đề gì sao cô?”

Thấy khá hứng thú từ lời nói của bà cô già kia Thu Phong liền dừng lại hỏi, dù sao bà ta cũng nhiệt tình chắc cũng chỉ chọc anh như lời của bà.

“Ngồi xuống đây đi cô kể cho nghe! Là vậy...”

Máu nhiều chuyện của mấy bà cô xôn xòn lại bắt đầu nổi lên, Thu Phong mới đến đây còn phải tìm hiểu thông tin nhiều. Nghe chuyện kể từ mấy bà này giống như quyển toàn thư di động vậy khỏi đi đâu xa cho mệt.

Quanh khu này vốn là khu ổ chuột cực kì phức tạp, chính quyền hay cảnh sát cũng chẳng lưu tâm đến khu này lắm. Đúng hơn ở đây là khu tự trị, dân sống chết mặc bay.

Đa số những thanh niên chơi chơi đâm lộn chém lộn tập trung ở khu ổ chuột này khá nhiều. Bình thường không ai đụng vô bọn chúng thì không sao nhưng khi bọn chúng nhậu xỉn rồi lại rất du côn kiêu các thanh niên khác trong mắt bọn hắn dễ gây sự. Được cái đám này lại không gây gổ với người già trẻ em hay phụ nữ.

Gái thì dễ tán, người già với trẻ em ăn hiếp họ bọn chúng cảm thấy không có hứng thú gì mấy. Nên đàn ông trai tráng lỡ có đến khu này thì một trở thành đám tệ nạn như bọn hắn, hai là chịu không nổi bọn hắn mà rời đi.

Ít nhất tuy là du côn bọn chúng vẫn không làm chuyện gì tổn hại lương tâm cho lắm, cũng là người ở đời cả. Có lần chúng đánh người ta gần chết rồi cũng quay ra xin lỗi, nhưng kẻ bị chúng đánh về sau không dám ở đây thêm chút nào nữa.

Đó là đối với khu tự trị này thôi còn vô số khu khác còn phức tạp hơn ở đây rất nhiều. Ruột cuộc khoa học công nghệ phát triển cho có để làm gì, đất nước phát triển cho phồn vinh hơn để làm gì cuối cùng vẫn có người khổ người sướng. Dân trí thức trở thành một tầng vô học, dân lưu manh chỉ sợ còn có tình cảm hơn lũ trí thức tự nhận mình là giỏi kia.

Dân trí cao cũng chẳng được gì, vẫn luôn xuất hiện cận kề của xã hội. Tệ nạn lòng tham luôn là điểm yếu của con người. Hãy lo cho dân thay vì chạy đua với các nước khác thì trên đời này chẳng có xã hội ngấm, chẳng có cận kề cũng chẳng có lưu manh.

Thậm chí một quốc gia giàu nạn cướp bóc càng xảy ra nhiều, những cuộc khủng bố, các vụ cướp ngân hàng xảy ra liên miên ở Xích Quỷ. Thu Phong trước mắt xã hội này thật phát triển nhưng sâu trong đó anh còn phải trải rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Việc Làm

“Kịch... kết...!”

Thu Phong khẽ đẩy cánh cửa khá cũ kĩ của phòng trọ anh ra, bên trong mạng nhện giăng kín lối do phòng lâu quá không ai ở, mùi nấm mốc xộc lên tới mũi của anh.

Vùng tay kéo ba cái mạng nhện xuống Thu Phong đi cả giày bước vào trong mở cửa sổ ra cho thoáng khí. Nhìn xung quanh căn phòng một lượt anh thầm đánh giá.

Phòng trọ này cũng khá rộng, khoảng 20 mét vuông, có gác lửng, có nhà vệ sinh, có cả bếp và một cái tủ gỗ sắp mực đến nơi. Nhiều đây cũng đủ một tháng đàn ông như anh sống rồi, đồ đạc anh cũng không nhiều lắm vài bộ quần áo cũ kĩ và một số vật dụng cần thiết để luyện tập mà thôi.

Đặt ba lô sang một bên Thu Phong khóa cửa phòng lại rồi bật điện thoại lên Google map tìm cái chợ gần nhất để mua vài thứ gia dụng.

“Cô lấy cháu cái này... cái này... cái này...” – Thu Phong đi tới một quầy hàng gia dụng ở chợ chỉ vào từng món đồ cần mua.

Sau nửa tiếng ngồi taxi về lại đây nhà trọ Thu Phong từ đi tay không vác về một đồng đồ.

“Rắc rắc...” – Thu Phong bẻ cổ hai cái “Chiến thôi!”

Lao vào căn phòng đầy bụi bặm thì đeo khẩu trang tay đeo găng, tay cầm chổi điên cuồng dọn dẹp.

.....

Sau ba tiếng đồng hồ lau chùi sạch sẽ căn phòng Thu Phong lại tiếp tục ra khỏi phòng kiểm cái gì đó ăn sẵn tiện hỏi xem quanh đây có việc nào cần làm không.

“Lấy cho cháu một đĩa sườn trứng đi chú!”

Ngồi trong một quán cơm vỉa hè Thu Phong hô lên với ông bác già bán cơm.

“Có ngay ngay!” – Giọng ông bác trong xe cơm hô ra.

Một lát sau ông bác đem món mà Thu Phong gọi đặt lên trước mặt anh rồi nói:

“Của cháu đây!”

Song ông bác vừa quay người đi Thu Phong liền lao vào ăn, chuyện hỏi việc để sau đi từ sáng đến giờ anh chỉ gặm mỗi ổ bánh mì sắp không đủ calo để duy trì rồi. Chưa kể khí hậu ngoài Bắc thật sự anh không thể thích nghi nổi.

Mà đó là những khi lười Thu Phong mới có cái suy nghĩ cái gì cũng khó chịu khó thích nghi nhưng khi xảy ra chuyện gì đó thì mọi hoàn cảnh đối với anh đều như nhau không có gì gọi là khó thích nghi ở cái chốn này được.

Mười phút sau ăn xong Thu Phong đưa tiền cho bác bán cơm rồi hỏi:

“À chú ơi! Quanh đây có chỗ nào cần tuyển công nhân lao động chân tay không chú, cháu tính khác sang đây để lập nghiệp, chú biết chỗ nào chỉ giúp cháu được không ạ?”

Thấy chàng thanh niên trước mặt khá lễ phép ông bác bán cơm cũng hiền hậu mà trả lời:

“Cháu đến đây lâu chưa?”

“Dạ mới chuyển đến hôm nay thôi chú, cháu vừa mới kiếm được phòng trọ ở gần đây ạ!” – Thu Phong đáp.

“Ừm... tương tá cháu thế này chắc làm mấy công việc nặng không sao, được rồi. Cháu đi hết con đường này rồi rẽ phải đi thêm tẹo nữa tầm mấy căn nhà ở đó có một xưởng hàng hóa, dạo này họ đang thiếu công nhân cháu có thể vào đó hỏi. Còn không có thì lại đây chú chỉ cho chỗ khác.”

Ông bác bán cơm vừa chỉ đường vừa quay sang nhìn Thu Phong.

“Dạ cháu cảm ơn chú, tôi chú có bán không tôi cháu ghé ăn nữa!” – Thu Phong cúi đầu cảm ơn rồi hỏi chuyện linh tinh với ông bác bán cơm một tí rồi đi tới chỗ ông bác chỉ để xin việc làm.

.....

“Nhanh cái chân lên! Không đủ người rồi các anh còn lè mề thế này đến bao giờ mới xong việc?”

Trong một nhà kho đầy hàng hóa như bột giặt, nước xả, kem đánh răng, xà phòng... nói chung là những vật dụng của mấy bà tạp hóa hay bán trừu mấy thứ ăn được thôi thì cái nhà kho này cái gì cũng có.

Vừa bước tới trước cổng nhà kho Thu Phong thấy gần mười người đàn ông liên tục chuyển thùng hàng cho nhau để chất lên xe tải. Bên cạnh đó có một bà chị hơi béo khoảng 40 tuổi nói đặc giọng thủ đô liên tục thúc giục mấy công nhân kia.

Trên tay bà ta có cầm theo một quyển sổ ghi ghi chép chép cái gì đó, lúc thì thúc giục mấy người kia lúc thì tự mình ngồi xuống kiểm mấy đơn hàng lẻ.

Chừng hơn một tiếng sau khi họ xong việc, xe tải cũng bắt đầu công cuộc vận chuyển hàng hóa của mình cho cả thành phố thì lúc này Thu Phong mới bước vào hỏi thăm.

“Chị ơi cho em hỏi ở đây còn tuyển công nhân không chị?”

“Xong việc rồi, tất cả ngồi nghỉ tí đi lát nữa dọn dẹp nốt mấy thùng hàng rồi về cũng chiều rồi... Há?”

Bà chị kia đang nói chuyện với mấy công nhân khác thì lại nghe Thu Phong hỏi.

Thân hình của người phụ nữ hơi béo này cũng chỉ 1 m 50 khi quay sang thấy thân hình cao 1 m 80 của Thu Phong liền giật mình.

“Ôi trời ơi!” – Quay sang thấy một chàng trai vừa cao vừa to đô bà chị kia bị giật mình la lên một tiếng.

Với thân hình của người Châu Á thì cái chiều cao 1 m 80 là hiếm khi gặp lắm.

Thấy vẻ mặt giật mình của bà chị kia, Thu Phong không hiểu gì mặt dần thối ra chẳng nói được câu nào mà cứ nhìn chằm chằm bà ta.

“Mém tí mày hù chết tao rồi!”

Bà chị kia thấy gương mặt Thu Phong cũng hiền hậu liền nói giỡn đánh nhẹ một cái lên vai anh. Khi đánh bà ta cảm nhận được từng tảng thịt săn chắc trên vai anh tồn đọng lại trên bàn tay của mình.

“Dạ... em tới xin việc làm chị ạ...”

“Chu chớ má ơi! Tướng tá ngon lành thế này... Em có tập tậ không vậy cậu bé?”

Bà chị béo kia đánh giá Thu Phong từ trên xuống dưới sau đó mở miệng khen chê các kiểu.

Bị người khác đánh giá như vậy Thu Phong không ngại nhưng với bà chị này thì có, từ khi anh xác định mục đích với Nhượng Y thì khi mà gặp mấy bà chị như thế này anh luôn có cảm giác không an toàn.

“Dạ thì thoảng chị, em hay tập thể thao khi rảnh rồi...”

Dù đâm chém giết người không sợ thằng con mẹ nào nhưng Thu Phong vẫn luôn bó tay với mấy suy nghĩ điên loạn của các bà phái yếu này, chẳng hạn như chuyện anh sợ nhất bà chị này sắp nói ra:

“Được rồi, bên chị cũng đang thiếu người... em cởi áo ra cho chị xem, đủ tiêu chuẩn chị nhận vào luôn... Còn hồ sơ thì nộp sau...”

“Dạ?” – Thu Phong lộ hai con mắt ra ngạc nhiên nhìn bà chị trước mặt mình.

Đáng sợ... quá đáng sợ a.

Lúc này mấy anh công nhân kia đang nhìn Thu Phong bằng ánh mắt đáng thương, họ đang cố nhịn cười lắm mà không được. Cuối cùng vẫn có người phì cười ra một tiếng.

Tình huống ngược ngùng này Thu Phong chẳng biết nói thế nào mà cứ thế im lặng, một hồi sau có một ông chú tầm năm mươi tuổi tiến đến vỗ vai Thu Phong cười nói:

“Chị giỡn với mày thôi làm gì mà mặt mày như sắp chết vậy cháu?”

‘cứu tinh đây rồi...’

Thu Phong quay sang nhìn ông chú đang cười thân thiện với mình bằng vẻ mặt cảm kích không thể nói được bằng lời.

“Ha ha ha ha ha ha ha...”

Y rằng một lát sau cả kho hàng cười ồm lên khiến Thu Phong khó hiểu.

Căn bản là bà chị này rất vui tính, mỗi khi mà ai đến xin việc đều chọc người ta như vậy để khi họ vào làm rồi thì mang trong mình tâm tình thoải mái dễ mà làm việc tốt hơn.

“Chị giỡn với mày chút thôi... Giờ cũng sắp hết giờ làm rồi, muốn làm quen công việc chút cũng không được... ngày mai đi, em có thể đến thử việc một ngày đến được thì chị sẽ nhận vào làm luôn. Hồ sơ để sau...”

“Dạ dạ... em cảm ơn chị!”

Như được đặc xá cho một tội lỗi lớn lao Thu Phong liên tục nói lời cảm ơn nhìn mặt trông rất tội lỗi. Nhưng họ nào biết tất cả chỉ là vẻ bề ngoài đóng kịch sau một cái bản chất làm việc lớn của một con người.

“Được rồi, còn chút thời gian... rảnh thì đi theo chú Phương, chú chỉ cho em một chút về công việc trước để ngày mai đỡ bỡ ngỡ!”

Chú Phương mà bà chị kia nói là ông chú năm mươi tuổi vừa rồi vỗ vai cười với Thu Phong.

Đi theo ông chú Phương nghe ông ta hướng dẫn cho nơi để đồ, nơi bốc đồ và xách xếp thùng khi hàng về, cách lấy thùng khi hàng đi... Được một hồi sau khi chỉ sơ qua một lượt Thu Phong mới bắt đầu bắt chuyện với ông chú có tên giống với ông già nhà mình này:

“Chú Phương... chú làm ở đây lâu chưa?”

“Ở đây thì chú mới làm có hơn một năm thôi... Còn cái nghề bốc vác này theo chú cũng hơn ba mươi năm rồi... Từ cái tôi chiến tranh bọn nước Hoa nó sang gây chiến với mình...”

Ông chú bắt đầu thờ dài kể về chuyện hồi xưa trong khi Thu Phong chỉ hỏi có một câu là làm ở đây lâu chưa...

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Tay nhanh hơn não .

Bốn giờ ba mươi sáng ngày hôm sau...

“ Reng reng reng... “ – Tiếng chuông báo thức

Vừa nghe tiếng chuông Thu Phong liền với tay ra chụp lấy cái điện thoại rồi tắt nó đi.

Bỏ cái mền sang một bên Thu Phong bật người dậy đi đánh răng rửa mặt xong xuôi hai việc đó anh thay đồ.

Khoác lên trên mình bộ đồ thể thao anh bắt đầu chạy bộ buổi sáng.

Hơn một tháng kể từ khi biết mình mất thể lực cuối cùng Thu Phong cũng lấy lại số thể lực vốn có của mình qua tập ép. Mất một tháng để lấy lại phong độ đỉnh cao thì có hơi quá lâu đối với anh.

Khi chọn khu phòng trọ này Thu Phong cũng đã tính toán hết rồi, tuy là khu ổ chuột nhưng cách đây khoảng năm cây có một công viên sáng sớm anh có thể chạy tới đó rồi dùng những dụng cụ tập thể dục buổi sáng ở đó để duy trì chế độ tập sức khỏe cho mình.

Bốn giờ rưỡi sáng trời vẫn còn đen kịt, một số nơi đèn đường bắt đầu tắt bớt đi và khu ổ chuột này nằm trong số đó.

“ Két... “

Mở cánh cửa sắt của dãy phòng trọ sau đó Thu Phong nhẹ nhàng bước ra ngoài rồi đóng lại.

Ngoài đường trừ một bóng đêm tĩnh mịch không tiếng động ra thì Thu Phong không còn nghe tiếng gì nữa. Một sự yên tĩnh đến nhẹ nhàng, có thể sống trên đời này đây là cảm giác anh thích nhất.

“ Hời... “

Thở ra một hơi dài, cảm nhận cái se se lạnh của buổi sáng sớm. Sương lúc này vẫn còn chưa tan hẳn vẫn còn cái gì đó mờ mờ ảo ảo nhưng cũng không ảnh hưởng đến Thu Phong là mấy.

Anh bắt đầu chạy bộ hướng ra công viên, trên đường đi thi thoảng có tiếng chó sủa inh ỏi. Khi anh chạy được thêm một đoạn nữa thì bỗng thấy có mấy bóng người ở xa xa. Do được ánh trăng mờ nhạt rọi xuống Thu Phong thấy được mấy chục mạng người đang diu nhau đi về hướng này.

Dù vậy anh vẫn không dừng lại mà vẫn tiếp tục chạy về hướng đó.

Lại gần thêm chút nữa Thu Phong mới thấy mấy chục người kia trên tay ai cũng cầm theo một cây hàng, trên thân hình của mấy kẻ đó tên nào cũng bết bết máu.

Lúc này Thu Phong lại chạy ngang qua đám người đó thì đồng thời trong đám người đó cũng có mấy người nhìn về phía anh.

“ Ê thằng kia! “

Chạy qua đám người đó chưa được vài giây Thu Phong nghe thấy tiếng gọi lại.

“ Bạch bạch... “ – Đang đà chạy Thu Phong dừng bước phải mất hai nhịp.

Quay đầu lại nhìn đám người vừa gọi anh chỉ tay vào mặt mình rồi hỏi:

“ Kêu tôi à? “

“ Ồ nói mày đấy! “ – Trong đám người không rõ là ai phát ra tiếng nói với Thu Phong.

“ Mày anh gọi tôi có chuyện gì không? “

Cơ bản Thu Phong cũng chẳng sợ đám người này, cái sợ là anh sợ phiền toái vừa chuyển đến đây đã gặp chuyện là không nên.

“ Mới sáng sớm mày đi đâu vậy? “ – Vẫn là tiếng nói của ai đó trong đám người Thu Phong không xác định được là ai.

“ Thể dục... “ – Anh vẫn hồn nhiên trả lời như chẳng biết sợ.

“ Quay lại đi... để mai rồi tập sau... mày mà đi thêm tí nữa gặp bọn kia nó không biết tưởng mày là người trong khu này bọn nó chém mày chết... quay về

nhà mà ngủ đi, tới sáng không sao nữa! “

Ai đó trong đám người nói xong câu này rồi thôi không nói nữa, đám người đó lại tiếp tục đi về phía khu ổ chuột.

“Đám này... cũng có tình người đấy nhỉ? “

Trong bóng đêm Thu Phong nở một nụ cười thật sâu thẳm khen bọn người vừa rồi.

Dù đã có người cảnh báo nhưng Thu Phong vẫn không quan tâm, buổi tập luyện của anh ngoại trừ Nhược Y cô nương ra thì đừng ai mong anh bỏ nó giữa chừng được.

....

Đúng như những gì đám người đi vào trong khu ổ chuột vừa nãy nói, khi chạy được một đoạn Thu Phong bắt đầu nghe thấy tiếng bước chân rối loạn của rất nhiều người.

“Bây giờ sao? Đề bọn nó chạy kịp về khu rồi có sao không? “

Cách Thu Phong chừng năm mươi mét cũng có một nhóm người vác theo đao kiếm tụ tập lại với nhau bàn chuyện gì đó.

“Thôi rút về đi... Dù sao cũng là khu tị nạn nó lạng quạng vào trong không biết đường bị úp là chết cả lũ, và lại đây cũng do nhóm mình làm thôi... liên lụy tới đàn anh là mấy ông giết cả lũ... “

“Nghe mày lần này... mẹ nó mấy thằng con chó này... đội này cho tụi nó bót ngông lại, không phải người trong khu đó tao chém cho ba má nó nhận đ*o ra nó! “

“Về thôi mấy đứ... “

Lúc này đám người ồn ào kia bắt đầu rời khỏi.

Nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà Thu Phong lại đâm đầu vào.

“Ê khoan! “

Một tên trong đám đó bỗng giữ vai một tên khác lại.

“Gi? “

“Nhìn kia! “

“Ai vậy? “

“Ai biết... Tao thấy nó đi từ trong khu đó ra... “

“Có khi nào thằng này nó bị lạc không? Trời tối quá tưởng đám mình là đám của nó? “

“Có thể... “

“Đi! Ra nắm đầu nó lại... “

Trời quá tối dù là Thu Phong cũng chỉ thấy được mờ mờ trong đám sương sớm này. Tuy tai anh rất thính nhưng khoảng cách như vậy khá xa mà bọn chúng lại xì xào xì xào ồn hết cả lên khiến anh chẳng nghe rõ được từ nào.

Vốn anh không muốn dính vô rắc rối định đợi cho tụi nó đi rồi chạy bộ tiếp thì lại có cảm giác như bọn chúng đang chạy về phía này.

“Chạy qua đây thật à? “ – Thu Phong tự hỏi.

Sau đó anh thở dài một tiếng, giờ muốn chạy cũng không được. Khu này anh không biết rõ đường lại chẳng mang theo điện thoại để dò đường nữa. Giờ mà chạy loạn là lạc cái chắc, chạy theo hướng ngược lại anh sợ sẽ dẫm nát đám này phát hiện ra nhóm người vừa rồi. Dù gì nhóm người vừa nãy cũng có ý tốt với anh anh không thể nào hại họ được.

Thu Phong nghĩ vậy cũng do anh không rành về khu này cho lắm, dù hai bên tiểu đệ có đâm chém nhau đến cỡ nào đi chăng nữa thì cũng đâm chém chỗ khác tuyệt đối không được bén mảng đến khu của kẻ khác. Thứ nhất là dễ bị phục kích, thứ hai là làm vậy sẽ dẫn đến mấy trận đánh lớn không nên có.

“Nhanh lên đừng để nó chạy... “

Giờ khắc này có một tên hô lên khiến Thu Phong nghe rất rõ.

“... – Thu Phong cũng đến bó tay với lũ này chẳng biết nói gì...

“ Rập rập rập... “

Chẳng mấy chốc trong bóng đêm tĩnh mịch lại trở nên ồn ào.

Lúc này Thu Phong bị bao vây theo hình bán nguyệt... Trừ ba tên bổ lao nhất đám đứng trước mặt anh ra thì đằng sau anh không còn đường lui do hơn ba mươi người bao vây.

Một trong ba tên đứng trước mặt Thu Phong hỏi anh bằng giọng điệu hắc dịch:

“ Ê bạn.. Có phải bạn từ trong khu kia đi ra đúng không? “ – Hắn chỉ vào khu ổ chuột vừa nãy Thu Phong vừa mới chạy ra.

“ Phải! “

Biết trước sau gì cũng phải dây vói bọn này nên Thu Phong nói chuyện một cách trực tiếp cho nhanh.

“ Bạn cũng cứng quá nhỉ? “

Hắn ngông cái mặt của hắn lên trợn mắt nhìn Thu Phong.

“ Vụt... “

Bỗng nhiên hai mắt hắn vốn đã trợn to trông rất xấu xí nay càng trợn to hơn xấu xí hơn, chẳng nói chẳng rằng thêm câu nào một tiếng gió rít điên cuồng lao về phía Thu Phong.

Dù tối nhưng khoảng cách này đủ để Thu Phong đập chết hết cái lũ mất dạy đứng đây còn kịp.

Một đao của tên trước mặt vừa cách cánh tay anh chừng nửa mét bất ngờ anh dùng cùi chỏ quất chuẩn xác vào tay cầm cán của tên đó, liền khi trở của anh vừa trúng mục tiêu thì một đám khác đã nằm nguyên vẹn trên mặt tên đó.

“ Bụp... Bốp!... Rắc “

Chu choa... Một tiếng kêu do xương gãy mà thành, nghe thật sảng tai a.

Kèm theo hiệu ứng âm thanh sống động là cái cầm của tên xui xẻo kia bị lệch hoàn toàn khỏi bộ hàm kèm thêm khuyến mãi là một tiếng hét chói tai.

“ A a a a a a a a a a a.... “

Cũng trong khoảng thời gian đó khi tên kia vừa làm rơi cây đao thì tay trái của Thu Phong đã chụp kịp.

Ấn đầu cái tên đang la hét xuống Thu Phong dùng lực quay người bỏ một đao vào tên kia khiến hắn không kịp phản ứng, tiện chân anh đập một cú bằng năm phân lực khiến tên kia bay cũng ba bốn mét ra đằng sau.

“ Hự... Bịch... “

“ Tóc... “

Một giọt máu rơi khế xuống mặt đất, một đồng máu chảy ra từ kẻ đang gục. Hai kẻ khác thì nằm im rên rì...

Trong bóng đêm tĩnh mịch, tiếng chó sủa lại một lần nữa ‘ Gâu gâu ‘ lên.

Hơn hai mươi con người kia không dám nhúc nhích. Tất cả sự việc bọn hắn chứng kiến chỉ xảy ra trong năm giây, năm giây, năm giây hai người không đứng lên được một người không biết sống chết.

“ Tao đang chạy bộ! Còn ý kiến gì nữa không? “

Giọng nói lạnh lùng của Thu Phong vang lên, anh không sợ tội này nhờ được mặt mình bởi bây giờ phải dí sát mắt vào nhau hoặc dùng đèn thì mới thấy rõ mặt được còn không thì chỉ thấy những cái bóng mờ mờ đang đứng giữa dòng sương dày đặc này.

Dù không rõ mấy nhưng Thu Phong thấy được đầu của đám kia đang lắc lắc liên tục.

“ Leng keng... “ – Thu Phong ném thanh đao trên tay xuống đất.

“ Không có chuyện gì vậy tao đi trước! “

Giọng nói lạnh lùng của Thu Phong vang lên sau đó anh quay người chạy bộ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Đôi khi nam tử hán đại trượng phu nên động khẩu trước động thủ sau, tay nhanh hơn não chỉ có kết cục như ba thằng kia mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Suýt nữa bị phát hiện !

Năm giờ hai mươi sáng hình ảnh một thanh niên lực lưỡng đang hít xà bằng một tay trông rất đẹp đẽ trong buổi sớm mặt trời sắp lên.

“198... 199... 200... Hự... phù...” – Thu Phong thở dài ra một hơi.

Sáng sớm đã gặp chuyện không may Thu Phong cũng chẳng muốn tập nhiều nữa liền bắt đầu chạy bộ về lại phòng trọ để tắm rửa xong đi ăn sáng rồi chuẩn bị đi làm luôn.

“Két...”

Hon năm rưỡi sáng Thu Phong chạy về tới đây phòng trọ anh khẽ kéo cái cửa sắt gần như muốn rụng ra.

Lúc này trời cũng tờ mờ sáng bác bán com ở đầu hẻm cũng đã dọn hàng xong ra xong xuôi, bên cạnh còn có mấy xe hủ tiếu hay bún riêu của mấy bà cô khác. Buổi sáng ở đây thật là yên bình không ồn ào lại thanh tịnh đến lạ.

Khi Thu Phong vừa bước vào trong nhà trọ thì vô tình có một ánh mắt lướt sang đây phòng trọ của anh.

.....

“Chú! Lấy cháu đĩa sườn chả đi... không cho bì nha chú.”

Ngồi xuống quán com lẻ đường của ông bác bán com hôm qua Thu Phong ăn anh đưa tay lên hô một món.

Chốc lát sau một đĩa sườn chả không bì như yêu cầu của anh được mang tới trong tình trạng nóng hổi khói bốc lên không ngừng.

“Sao sáng sớm cháu không ăn mấy món nước cho dễ tiêu rồi đi làm, ăn com khô khan quá... sáng chú đâu kịp nấu canh đâu!”

Ông bác bán com thấy Thu Phong đang hì hục ăn để chuẩn bị đi làm thì nảy sinh lòng thương mà nhắc nhở.

“Chú... ừc... chú thấy mấy bà cô bên kia còn bà nào có ghé trống nữa đâu, và lại ăn com chắc bụng hơn ăn ba cái bún hủ tiếu gì đây...” – Thu Phong vừa ăn vừa nói trong họng trông rất ra dáng dân lao động.

“Ài... Cái thằng này... thôi ăn đi, mai chú nấu canh sớm anh cho dễ. Do chú bán buổi sáng ít người ăn lắm nên canh chú mới nấu trễ thôi ăn nhanh nhanh rồi đi làm đi.”

Ông bác phát tay bảo Thu Phong ăn tiếp rồi lại tiếp tục bận rộn với công việc của mình.

Cuộc sống này là vậy, người nghèo với nhau họ luôn dành tình thương cho nhau dù là cái nhỏ nhặt nhất. Bản thân Thu Phong là người cảm nhận nó gần gũi nó với mình hơn hết. Nhưng những con người từng có đầy tình thương như thế này chỉ cần có một chút tiền tài thôi họ sẽ quay ngoắt mặt đi, trong tương lai Thu Phong sẽ chứng kiến cảnh đó rất nhiều.

.....

Buổi chiều ngày hôm đó.

“Ya... cuối cùng cũng xong việc...”

Ông chú tên Phương hôm qua hướng dẫn cho Thu Phong làm việc sau khi đặt một thùng hàng lên trên cao thì đứng lên duỗi lưng ra một cái than thở.

Thấy vậy Thu Phong múc một ca nước lạnh đem tới đưa cho ông chú Phương:

“Uống miếng đi chú...!”

“Rồi tao cảm ơn!”

Nhận lấy ca nước của Thu Phong ông ta cảm ơn một tiếng rồi nốc ừng ực hết ca nước một cách sảng khoái.

“A... Đã thật, mà này hôm nay nhờ có mây đỡ mệt hơn một chút. Đúng là mây khỏe như con trâu vậy!”

Đưa ly nước lại cho Thu Phong ông chú vỗ vai khen Thu Phong một tiếng vui vẻ.

“Công việc của cháu mà chú...”

Thu Phong khách sáo một tiếng với ông chú.

“Tôi nay nhậu không? Coi như chào đón mây vào làm...” – Ông chú Phương nói với Thu Phong một tiếng rồi quay sang nói với mấy công nhân khác “Ê tụi bay, tôi nay nhậu đi... sẵn tiện anh em chúng mây làm quen người mới!”

“Ok ok!”

“Tôi luôn đi bộ Phương!”

“Triển...”

“Ok chỗ cũ...”

...

Thu Phong chưa kịp nói đồng ý thì ông chú kia đã tự quyết định thay, giờ anh muốn trốn cũng không được nữa.

“Mây ở phòng trọ gần đây đúng không cháu?”

Ông Phương quay sang hỏi Thu Phong.

“Dạ đúng rồi, phòng trọ của bà Dung ấy!”

“Rồi tôi tao qua dẫn mây đi, thôi tao về trước mất công con vợ già ở nhà lại chửi... ha ha!”

Ông chú Phương cười ha ha một tiếng với Thu Phong rồi xách chiếc xe đạp cà tàng của mình rời khỏi.

.....

“Ừm... Vậy em ăn đi rồi tôi nhắn tin cho anh, anh có công chuyện chút!” – Thu Phong đang nói chuyện điện thoại.

“Dạ! Vậy em đi ăn đây...”

Dầu dầy bên kia Nhựt Y đang quần khăn tắm nói chuyện với Thu Phong. Từng hơi nước nóng bốc lên từ người cô khiến người ngoài nhìn vào chỉ muốn điên đảo.

Từ khi Nhựt Y đi về nước đến nay hai người ngái nào cũng gọi điện thoại cho nhau, những câu nói không thể nói đều được diễn đạt qua thứ công nghệ hiện đại này. Vô số những hành động không thể làm trước mặt nhau đều làm cho nhau xem qua điện thoại, phải nói Thu Phong bây giờ trông giống như một chàng trai mới lớn vậy. Tình yêu luôn khiến người ta trở thành một đứa trẻ con...

“Phong ơi! Mây ở phòng nào thế...”

Trước đây phòng trọ của bà Dung nơi Thu Phong đang ở ông Phương đứng bên ngoài la lên một tiếng.

“Hú... chú Phương!”

Nghe thấy ông chú ở chỗ làm kêu mình Thu Phong liền nói với vàng tiếng với Nhựt Y rồi cúp máy ló cái đầu mình ra vẫy vẫy tay cho ông ta thấy.

“Ài, cái thằng này sao ở suốt bên trong thế... Nhanh lên tao đứng đây đợi!”

“Dạ dạ!” – Gấp gáp dạ vài tiếng Thu Phong mặc đại cái áo phông vào rồi đi ra với ông Phương.

Thấy Thu Phong bước ra với các xác không ông chú Phương thấy vậy liền hỏi:

“Mây không có xe đạp à?”

“Dạ không?” – Thu Phong hồn nhiên trả lời.

Ở Xích Quỷ từ lâu đã cấm tiết di chuyển bằng phương tiện xe máy, nếu người dân ai nghèo không đủ tiền mua xe oto thì có thể đi tàu điện ngầm phương tiện chủ yếu để người dân đi lại hoặc đi bằng xe đạp a. Hoặc những xe trên 170 phân khối tức xe moto còn xe máy bình thường đã cấm tiết.

“Vậy thôi tao đi bộ với mây, mở phòng mây ra đi tao cất xe vào! Chứ cái xe này chờ mây là hư luôn...”

Ông chú Phương vỗ vỗ hai cái vào cái yên xe cà tăn của mình mà than thở nhờ Thu Phong cất xe dùm.

Một hồi sau hai chú cháu dân lao động bắt đầu đi bộ sâu vô khu ổ chuột.

“Nói mày nghe... quán bà Hai trong xóm này là quán nhậu có mồi ngon nhất khu đấy, phước mày lớn lắm mới tới đây đã được đi ăn!”

Vừa đi ông chú Phương vừa luyên thuyên đủ mọi thứ chuyện cho Thu Phong nghe nhưng hiển nhiên không thấy nhắc đến vụ băng đảng gì đó ở khu ổ chuột này.

Mới tới đây thì hôm nay là lần đầu tiên Thu Phong được bước chân sâu vào khu ổ chuột. Khu ổ chuột này khắp nơi đều là nhà cửa lụp xụp, đừng nói đến đi bộ dù đi xe đạp cũng khó khăn do đường gồ ghề ổ gà ổ vịt khắp nơi. Thậm chí trong đây còn không có hệ thống thoát nước như cống mà người dân phải tự đào mấy cái rãnh nhỏ để lúc mưa nó có thể chảy ra ngoài đường lớn ở đó có cống thoát nước.

Thu Phong không hiểu tại sao đất nước phát triển đến mức thế này rồi mà một số nơi vẫn có cảnh sống nghèo nàn như thập niên hồi đó được.

Thật sự là càng đi anh càng thấy cái hẻm này phức tạp nhưng cũng phải ráng nhớ cũng may trí nhớ anh khá tốt nên ít nhất đi từ từ thế này vẫn biết đường ra. Thay vào đó nếu như sáng nay để anh chạy loạn trong khu này thì có đánh chết cũng không tìm được đường ra.

“Tới rồi...”

Ông chú Phương quay sang nói với Thu Phong.

Lúc này trong mắt Thu Phong hiện ra một khoảng đất trống, trên mảnh đất trống ấy có một cái lều lụp xụp được dựng tạm bợ lên. Dưới cái lều là một số bộ bàn ghế và một xe đồ ăn gì đó Thu Phong cũng không rõ, anh chỉ thấy được mấy chai rượu cùng với một số đồ ăn thôi.

Nơi đó cũng đã ngồi sẵn một số người có vài vết băng bó đang ngồi nhậu cùng nhau.

Ông chú Phương hình như cũng thấy đám người này nhưng ông không quan tâm cho mấy. Thay vào đó ông quay sang nói khẽ với Thu Phong:

“Cứ ngồi xuống trước đi chú gọi bọn ở kho hàng ra rồi mấy chú cháu mình nhậu... À đừng gây chuyện với bọn này, yên tâm mày đi với chú bọn nó không dám làm gì đâu...”

“Dạ cháu biết rồi chú...”

Thu Phong gật đầu coi như hiểu lòng nhắc nhở của ông Phương.

“Ừm chú đi gọi tụi thằng Hiếu đây, nhà thằng Hiếu cũng gần đây!”

“Chú đi đi...!”

Sau khi ông Phương đi Thu Phong đặt mông ngồi xuống một bàn trống, sẵn tiện anh lấy thêm một cái bàn khác ghép lại với nhau bởi công nhân ở kho hàng cũng tằm mười người một bàn thôi thì không đủ.

“Rầm!” – Tiếng đập bàn.

“Mẹ nó!”

Tiếng động làm Thu Phong chú ý quay sang thấy một tên đội nón đen cả người hấn cời trần do bị băng bó, phía sau lưng hấn có một vết máu đỏ hiện lên sau bông băng khiến Thu Phong để ý.

“Làm đám hồi sáng à?” – Thu Phong thì thảo tự nói với mình.

Lúc này không biết một tên loi chơi nào đó tự nhiên chạy tới lấy ghế ngồi xuống bàn của bọn đó.

“Hộc... hộc... anh anh... má một quá...”

Hấn thở hộc hộc nói không ra hơi, mặt thì nhẩn miêng thì thờ.

“Bốp!”

“Làm cái quái gì rớt lên thế thằng con lợn này!”

Tên đội nón kết màu đen vỗ lên đầu thằng vừa chạy tới quát một tiếng.

“Có... có tin mới... em mới nghe được của thằng bạn ngoài khu...”

Tên kia vừa thờ vừa ráng nói.

“ Uống miếng đi rồi nói! “

Tên đội nón rót một miếng rượu cho tên đó nói.

“ Ừc... phà... “ – Hấn nhận lấy lưu rượu nốc một hơi rồi nhả mặt thở ra một luồng khí dài.

“ Tách tách “ – Hấn vỗ tay lên đùi “ Đã thật! “

“ Rồi xong chưa? “

Tên đội nón hỏi.

“ Dạ rồi! “

“ Rồi nói đi... “

Lúc này hấn cũng đã thôi gấp gấp mà bắt đầu từ từ kể ra.

“ Cái bọn hồi khuya mình đụng chuyện ấy... “

“ Rồi sao? “ – Giọng nói tên đội nón bắt đầu trở nên khó chịu khi nghe thằng cu trước mặt nhắc đến chuyện này.

“ Ba thằng! “ Hấn đưa ba ngón tay lên “ Thằng Lục, thằng Tèo với thằng Hai què nhập viện rồi... “

“ Hà? “

Tên đội nón như được nghe một chuyện không thể tin được.

“ Má hay lắm... Cho chết bà tui nó... “ – Một tên khác xen vào nói.

Còn tên đội nón vuốt chòm râu lồm chòm mấy cọng của mình một hồi rồi nhìn thằng cu trước mặt thắc mắc hỏi:

“ Tao nhớ tui mình chỉ chém được vài thằng thôi mà, ba thằng đó là ba thằng chẳng hề bị gì... chắc chắn bọn nó nhập viện chứ? “

“ Em chắc mà! “ – Tên kia gật đầu rồi nói tiếp “ Nhưng chắc chắn không phải do tui mình, em nghe thằng bạn em nói nó gặp phải ai trong khu mình hồi gần năm giờ sáng ấy... Chắc khoảng đó... Đó em nghe đâu là bị thằng nào trong khu mình đập cho ba thằng đó nhập viện trong một nốt nhạc! “

“ Phụt! “ – Thu Phong đang ngồi uống ly trà đá bỗng ọc nhẹ ra.

Bây giờ Thu Phong đang hối hận vì hồi sáng không né bọn mặt giặc kia sớm sớm hơn giờ lại bị nghi ngờ.

“ Mà chắc chứ? “

Tên đội nón có vẻ không tin lắm vào lời thằng cu trước mặt mình.

“ Không tin anh đi nghe ngóng thử đi! “

Tên kia cảm thấy tên đội nón không tin mình liền nói một câu.

“ Rồi để tao hỏi... “

Tên đội nón trả lại một lời cho tên kia rồi móc điện thoại ra gọi cho ai đó.

“ Alo! Mà xem xem thằng Hai què, thằng Lục, thằng Tèo nhập viện thật à? “

“ Đúng rồi ă, em vừa mới biết... bị người trong khu anh đánh mà anh không biết sao? “ – Đầu dây bên kia nói.

“ Tao biết tao hỏi mà làm gì? “

Tên đội nón mắng thằng trong điện thoại một câu.

“ Không biết thằng nào ấy bọn thằng Lục bảo là người trong khu anh đánh... lúc đám anh chạy về khu tui nó thằng Lục tính rút về thì gặp thằng nào đi từ trong khu anh ra. Bọn nó cứ tưởng là người của anh nên bắt thằng đó lại... Kết quả... “

“ Kết quả làm sao? “

Tên đội nón nói không kiên nhẫn hỏi.

“ Thì mình thằng đó tay không đập ba thằng kia nhập viện... “

“ Cái đit... thằng nào liều vậy? “

Tên đội nón kinh ngạc tự hỏi.

“ Em đang tính hỏi anh đây ai ngờ anh cũng không biết... “

“ Rồi hết chuyện tao cúp máy đây... “

Tên đội nón tắt điện thoại rồi quay sang nhìn mấy tên cùng bàn gật đầu nói:

“ Y như thằng này nói... không biết thằng nào trong khu mình đánh ba thằng đó nhập viện... đúng vào sáng nay lúc tụi mình chạy về khu thì đám nó gặp ai trong khu mình xong kiểm chuyện rồi bị thằng đó đập cho trận. “

“ Một mình nó đánh ba thằng đó sao? “ – Một tên khác hỏi.

Tên đội nón gật đầu:

“ Tay không bị bao vây, đập ba thằng rồi đám tụi nó không dám lên đề thằng đó đi... “

“ Ai vậy trời... “

“ Mà nghĩ ra ai không? “

“ Bỏ mà chịu... “

....

Nguyên một đám ngồi xì xào không nghĩ ra được ai đủ khả năng một mình khiến đám kia không dám làm gì. Trong khi bọn chúng không hề biết kẻ làm chuyện đó đang đồ mò hôi hột ngồi kể bên bàn tụi nó.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Nghi ngờ ?

“ Ê Phong... ngồi lâu chưa? “

Lúc này Thu Phong đang ngồi im lặng hóng chuyện bàn kế bên thì một công nhân làm chung với anh chạy tới vỗ vai cười nói.

“ Trung à... mới ngồi thôi... à mà mấy người kia đâu? “

Thu Phong quay sang hỏi người tên là Trung làm chung với anh.

“ Nãy gặp ông bố Phương đi qua kêu thằng Hiếu rồi, mấy thằng kia lát tới bây giờ. “ – tên Trung trả lời.

“ Ừm.. “

Thu Phong âm ừ một tiếng rồi im lặng.

“ Gọi món chưa? “

Tên Trung hỏi Thu Phong.

Thấy anh lắc đầu thì tên Trung lại nói tiếp:

“ Vậy đợi đến đủ rồi gọi luôn, dù gì hôm nay cũng là thứ 7 nha... nhậu hết mình đi anh bạn... ha ha! “

Vừa nói hần vừa cười cười vỗ vai Thu Phong ra vẻ thân thiết.

Vô tình hần lại nhìn ra đằng sau thấy bàn phía sau cũng là người quen liền đứng lên nói với Thu Phong:

“Ngồi đây chút nha, có người quen bên kia qua hỏi chút chuyện cái...”

“Ừ anh qua đó đi!” – Thu Phong gật đầu ra về không bận tâm.

Nói xong tên Trung đi qua bàn bên kia đưa tay lên chào mấy người trong bàn.

“Chào mấy anh em... hôm qua có chuyện gì sao mà thương tích đầy mình thế này??”

Tên đội nón thấy Trung đi tới cả hai liền bắt tay với nhau một cái, sau đó tên Trung lại bắt tay với từng người trong bàn rồi đặt mông ngồi xuống hỏi tiếp:

“Sao? Có chuyện gì mà mặt thẳng nào cũng bị xị vậy?”

“Thì đụng chuyện với đám thằng Hai què thằng Lục ở khu xóm chùa...”

Tên đội nón đang khó chịu chuyện ai đã đập cho ba thằng kia một trận nên cũng nói chuyện qua loa cho có với tên Trung.

Thấy tên đội nón nói không có ý muốn kể tên Trung liền quay sang nhìn thằng cu vừa tới báo chuyện với tên đội nón khi nãy.

“Ê Cường, chuyện sao mà mặt thẳng nào cũng một đồng vậy?”

Tên Cường kia nghe hỏi đến mình liền trở nên háo hức lên hẳn liền kể ra mọi chuyện.

“Thì hồi sớm 3 giờ sáng mấy anh em tụi em có đụng với bọn Lục...”

Chỉ mấy phút sau tên Trung cuối cùng cũng hiểu ra mọi chuyện. Ra là từ đầu ở khu đá gà bọn chúng có gây nhau với đám thằng Lục sau đó vội vàng chạy về khu ổ chuột này gom người nhưng lại không đủ hàng nên mới thất thế đánh rút về.

Sau đó tên đường về bọn họ có gặp một thằng điên nào đấy đang đi tập thể dục, cái phần này là do thằng Cường nói thêm chứ tên đội nón cũng quên mất...

Bỗng nghĩ đến đây tên Cường hai mắt tròn to lên nhìn tên đội nón với tên Cường nói:

“Có khi nào cái thẳng mà bọn mày gặp nó tập thể dục nó đập bọn đó không?”

Nghe xong câu này của tên Trung bỗng cả đám đang uể oải liền ngồi bật dậy.

“Có thể không? Có thể không?” – Tên Trung nhìn qua từng đứa hỏi có thể không?

“Biết đâu là nó... Lúc đám mình kêu nó quay lại cũng đâu thấy nó quay lại đâu...”

“Đúng rồi có khi nào là nó?”

“Chắc nó chứ ai nữa, khu mình làm quái gì có ai rảnh rỗi đến nỗi dậy sớm đi tập thể dục... Dân lao động làm mệt thấy mẹ lấy gì còn sức mà tập thể dục như thẳng đó... Mà chắc gì nó đã ở khu mình nữa tối quá lạc thì sao?”

“Mày ngu lắm!” – tên đội nón gõ một cái vào đầu thằng Cường một cái rồi nói tiếp “Có thằng điên nào đi vào khu mình để tập thể dục không thằng ngu, mày càng nói càng ngu... cút mẹ mày ra chỗ khác đi!”

Nói đến đây tên đội nón đập nhẹ một cái vào tên Cường khiến hắn ngã nhoài ra đằng sau:

“Rầm! Ui da... anh ác với em thế...”

“Ha ha ha ha ha ha ha...” – Cả bàn bắt đầu cười ồ lên một lượt.

Riêng Thu Phong thì chỉ cười nổi. Vốn anh không sợ bọn này phát hiện sẽ làm gì được anh nhưng như vậy sẽ khiến kế hoạch không đi theo đúng quy trình.

‘Tùy cơ vậy’ Thu Phong thầm nghĩ. Cứ tới đâu hay tới đó, cho dù bọn chúng có phát hiện ra được anh là thằng đánh bọn kia thì cũng không sao, có khi như vậy càng tốt để tiếp cận với đám người này hơn.

“Thôi ngồi dậy đi!”

Tên đội nón đưa tay ra với tên Cường đang nằm lăn lộn dưới đất.

Không cần đến tay của tên đội nón, Cường hẳn tự đứng lên được sau đó dắt ghế ngồi lại vị trí cũ với vẻ mặt như cút ngậm vì bị ăn hiếp.

“Cát bà mày cái về mặt đó đi à!” – Tên đội nón cười cười vỗ vai tên Cường.

“ Xùy... “

Tên Cường xùy nhẹ một tiếng giả bộ giận dữ.

“ Thôi được rồi! Chuyện không đơn giản như mày đâu... Nếu thằng đó là người trong khu mình thì sớm muộn cũng tìm ra... “ – Tên đội nón vừa vỗ vai tên Cường vừa quay sang nói với anh em trong bàn của mình.

Nghe tên đội nón nói thì lúc này một tên khác lại chen vào hỏi:

“ Tìm được thằng đó rồi làm gì nó? “

“ Làm gì à?... “

Nghe tới đây tên đội nón tự hỏi bản thân, chuyện này tạm thời hẳn vẫn chưa nghĩ ra.

“ Thì trước tiên cứ tìm thằng đó đã, dù gì nó cũng giúp anh em mình đập được tội thằng Lục... Dù sao cũng vì đám mình mà nó mang họa cũng không nên, hiểu chứ? “

Tên đội nón cũng lấy ra được một cái lý do để nói với anh em của mình.

Nghe tên đội nón nói thì mấy kẻ trong bàn cũng liên tục gật đầu.

“ Đề rút ngắn phạm vi hơn thì mai chạy đi hỏi mấy bà cho thuê trọ ấy xem có ai mới tới thuê không... một thằng giỏi như nó không thể nào ở đây lâu rồi mà không lộ đầu ra được. “

“ Tính có ý đồ gì với nó sao? “

Một tên khác quay sang hỏi tên đội nón.

Nghe hỏi hẳn gật đầu đáp:

“ Ừm, nhưng đừng vội trước tiên xem tính tình nó ra sao đã...! “

Khu ổ chuột này tuy rộng nhưng nhà nhà cửa cửa ai ai cũng là dân lao động họ luôn giúp đỡ cho nhau tận tình nên hầu hết những người sống được ở khu này đều quen biết nhau cả.

Bởi tìm ra một người mới tới khu này là chuyện hết sức dễ dàng.

Dù nghe vậy nhưng tên Trung vẫn không thể nào nghĩ ngay tới người đó là Thu Phong được.

Đúng lúc này nhóm công nhân làm chung với Thu Phong bắt đầu kéo tới ngồi vào bàn của anh.

“ Phong à... đợi lâu chưa? “

“ Hú tới rồi đây... “

“ Chú Phương kì quá sao không để thằng Phong nó tới sau bắt nó đợi thế này không cơ chứ? “

....

Sau một hồi tất cả đều tới đông đủ tên Trung cũng xin phép nhóm của tên đội nón để sang bàn của Thu Phong ngồi.

Tên đội nón cũng không quan tâm đến tên Trung nữa liền mặc cho hắn qua đó.

Một hồi sau nhóm người của Thu Phong bắt đầu nhậu nhẹt.

“ Khè... Đã quá... Rượu của bà Hai là ngon nhất đó bà Hai à! “

Một người trong bàn nhậu của Thu Phong đưa cái ly rượu chút xíu lên khen lấy khen để bà chủ quán.

“ Ừm! Rượu của bà mày không ngon chứ còn của ai ngon... “

Bà chủ quán bà Hai vừa cười vừa mắng vui. Song quay sang nhìn Thu Phong thắc mắc hỏi:

“ Thằng này bạn mới tội bay hay sao giờ tao mới thấy bay? “

Nghe hỏi đến mình Thu Phong thâm hô thôi xong. Vốn anh chưa kịp trả lời thì một tên khác trong bàn nhậu đã có hơi men trong người ngồi nói nhảm:

“Thằng này nó mới chuyển tới đây làm chung kho hàng với tụi con nè bà... Hức... nó...” – Nói tới đây hắn lại quay qua hỏi Thu Phong “Ông bạn ở phòng trọ của bà nào ấy nhỉ...”

“Bà Dung...” – Một tên khác nhớ chuyện lại trả lời dùm Thu Phong.

“À bà Dung...” – Tên kia được nhắc rồi lại quay sang nhìn bà Hai bán rượu nói.

...

“Bà dung... mới chuyển đến...?”

Một kẻ khác ngồi bên bàn của tên đội nón bắt đầu tự thi thảo. Kẻ này hắn tên là Nhật Huy còn tên đội nón tên là Chí Khải...

Nhật Huy cảm thấy như phát hiện chuyện gì đó liền quay sang nói với Chí Khải:

“Anh Khải...”

“Chuyện gì?” – Tên Khải quay sang trả lời.

“Hồi lúc tụi mình về lại khu ấy, vào lúc khoảng năm giờ mấy em đi mua đồ ở tiệm thuốc gần đầu đường em thấy thằng mà đi tập thể dục nó trở về.”

“Mày biết chỗ nó ở à?”

Tên Khải hỏi.

Nhật Huy gật đầu một cái đáp:

“Nó ở phòng trọ của bà Dung!”

“Bà Dung?”

Tên Khải lại hỏi thêm một lần nữa lại thấy tên Nhật Huy tiếp tục gật đầu.

Sau đó cả hai cùng lúc quay sang nhìn Thu Phong.

Lúc này Thu Phong đang mải nhậu nhẹt với đám người làm chung của mình nên cũng chẳng để ý đến sự bất thường của bàn bên cạnh.

Nhưng đám người Chí Khải, Nhật Huy vẫn chưa nóng vội đến nỗi thất thố hỏi Thu Phong tại đây.

“Ê Cường!”

“Dạ?” – Tên Cường đang ngồi phả mỗi một cách điên đại bỗng nghe Chí Khải gọi đến tên mình liền trả lời.

“Mày qua kêu thằng Trung qua đây tao hỏi nó chút chuyện... nhanh lên...”

Chí Khải không mấy kiên nhẫn nói với tên Cường.

“Dạ dạ...”

Dạ vài tiếng tên Cường lập tức qua bàn bên cạnh.

Lúc này Chí Khải đang thăm đánh giá Thu Phong từ trên xuống dưới. Lúc này khi Thu Phong tới hắn cũng đã thấy được thân hình đồ sộ của anh và gương mặt của anh hắn cũng chưa bao giờ gặp.

Nếu so sánh với hình dáng của tên chạy bộ sáng nay với Thu Phong thì quả thật rất giống. Đó là điều Chí Khải nghĩ nhưng hắn phải hỏi từng người cho chắc chắn rồi mới tới bắt chuyện với Thu Phong được.

“Có chuyện gì sao?”

Tên Trung bị tên Cường kêu qua bàn của Chí Khải liền hỏi.

“Cái thằng mới làm chỗ mày ấy... Nó tên gì vậy?”

“Ê! Nhìn nó vậy chứ nó hiền khô à... Đừng kiếm chuyện với con người ta chứ bay?”

Tên Trung tưởng Chí Khải hỏi Thu Phong là muốn kiếm chuyện với anh nên hắn liền nói trước một câu.

“Đâu có, trước giờ mày thấy tao đánh ai vô lý bao giờ chưa? – Chí Khải vô tình bị đổ oan cho tiếng người xấu liền không vui.

“Mày thì chưa mà mấy thằng kia thì có! “

Tên Cường nhậu xin đồ cả mặt nghênh nghênh lên nhìn mấy kẻ khác trong bàn nhậu của Chí Khải.

“Rồi rồi! Tại tao thấy quen nên tao hỏi thôi, anh em làm chung của mày tao không rảnh đâu mà kiếm chuyện. “

Chí Khải thấy tên Trung nói đúng quá nên liền thanh minh lại cho bản thân. Quả thật Chí Khải không hề kiếm chuyện đánh nhảm người nhưng anh em của hắn thì có, đã từng có rất nhiều vụ anh em của hắn vì nhậu xin mà đánh các sinh viên tới đây thuê trọ rất nhiều lần rồi.

“Mày nhớ đây! “– Tên Trung chỉ tay vào mặt Chí Khải với vẻ xin xỏ của mình rồi nói tiếp “ Nó... Hức... tên Phong ấy mà... nó mới chuyển tới đây hôm qua, còn làm ở chỗ tao mới được một ngày hôm nay thôi... Sáng mới đi làm xong đây thấy, thằng này khỏe lắm, mình nó làm bằng ba thằng người... “

“Ừm, cảm ơn mày... Rồi thôi cụng mày một ly! “

Chí Khải rót một ly rượu cho tên Trung rồi cùng với hắn uống một ly coi như cảm ơn sau đó tên Trung lại về ngồi lại bàn của Thu Phong tiếp tục cuộc chém gió.

Lúc này ánh mắt Thu Phong khẽ liếc qua bàn của tên Chí Khải, ban đầu anh quên bèn đi mắt tại này có thể sẽ nghe chuyện thì tỷ lệ anh bị phát hiện sớm càng cao...

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Bước đầu . . .

“Anh có nghĩ là thằng đó không anh Khải? “

Trên bàn nhậu Nhật Huy mang vẻ mặt nghiêm trọng hỏi tên đội nón Chí Khải.

Không chỉ riêng Nhật Huy mà bất cứ ai trong bàn nhậu của bọn hắn cũng vậy, người mà bọn hắn muốn tìm lại ngồi ngay bên cạnh... Có khi những gì bọn hắn nói này giờ đều đã nghe thấu hết.

.....

Gần mười một giờ đêm cuối cùng bàn nhậu của Thu Phong đã tới lúc tàn tiệc, quan hệ của các công nhân trong xưởng kho chung với anh lại thân thiết thêm một chút. Về phần nhóm nhậu của tên đội nón bên cạnh bàn của anh đã về từ lúc nào.

Sau khi chia nhau ra toán châu nhậu xong nhóm người công nhân cũng chia nhau ra ai về nhà nấy.

“Cộp cộp... “– Tiếng bước chân không vững của Thu Phong vang lên.

Đi bên cạnh anh lúc này là ông chú Phuong mặt mày cũng đã hơi xin xỏ rồi.

Đến trước dãy phòng trọ của bà Dung, ông chú Phuong vỗ vai Thu Phong một cái cười ha ha nói:

“Vô lấy giùm chú cái xe đi, giờ cũng trẻ rồi... không về sớm bà vợ ở nhà bà cạo đầu chết... ha ha “

“Cạch cạch... xịch “– tiếng động Thu Phong dắt chiếc xe đạp cà tàn.

“Chú về cẩn thận... “– Thu Phong đưa tay lên chào tạm biệt ông chú Phuong.

Sau khi tiễn ông chú Phuong về Thu Phong vẫn đứng ở trước dãy phòng trọ của bà Dung.

“Ra đây hết đi! “

Nhìn vào một khoảng không tối mịt trước mặt mình anh mở miệng nói.

Đáp lại lời nói của Thu Phong là một sự tĩnh mịch đến đáng sợ. Khu ổ chuột này hầu hết thành phần đều là dân lao động, trừ những tên chơi hay đi sớm về khuya ra thì đa số người dân nơi đây đã đóng cửa tắt đèn từ lúc tám giờ tối hết rồi.

Và lại khu này ngoài đèn nhà người dân ra thì chẳng có cái gì gọi là đèn đường cùng lắm chỉ có một vài hộ thừa tiền được một tí mới gắn một cây đèn.

Trong bóng đêm giờ khắc này có hơn mười thanh niên phân tán ra lần lượt, người trốn sau cây đại thụ người thì lại trốn sau một bức tường, còn có người thậm chí còn đứng sau cây cột điện chỉ cách Thu Phong đúng năm mét.

Thấy bọn này vẫn cứng đầu không chịu ra Thu Phong liền nó băng quơ thêm một lần nữa:

“ Thôi đi vào đây... “

Nói xong Thu Phong liền quay mặt đi mở cánh cửa sắt bước vào thì đúng lúc này có một tiếng nói phát ra từ phía sau anh.

“ Khoan đã! “

“ Két... ẹt... “

Nghe thấy tiếng gọi Thu Phong liền quay đầu nhìn ra phía sau mình.

Quay đầu lại anh bắt gặp hàng chục người đi ra từ khắp nơi xung quanh anh, người đi lại gần phía anh nhất chính là tên đội nón cời trần băng bó vết thương khi nãy ở quán nhậu. Thay vì cời trần lúc này hắn đã mặc lên trên mình một chiếc áo màu đen.

Thu Phong đang thầm nghĩ tên đội nón này chắc hẳn rất thích tông màu đen a. Bởi nên cái số nó cũng đen như cái màu nó thích.

“ Ê mấy thằng kia lại tính đánh con người ta nữa à... “

Không biết từ khi nào bà Dung chủ phòng trọ đứng phía sau Thu Phong chống nạnh chỉ vào mấy kẻ đang đi về hướng phòng trọ của bà ta.

“ Hà? “

Thấy bà Dung xuất hiện thằng cu Cường bỗng há một tiếng tỏ ra vẻ vô tội.

“ Mày đây, mày là cái thằng hay kiếm chuyện nhất đây thằng ranh con kia... bố nhà mày tụi mày đến trước dãy trọ của bà làm cái gì? “ – Bà Dung tức giận ra vẻ chanh chua chỉ vào thằng Cường quát một tiếng sau đó lại quay qua khều khều Thu Phong vài cái “ Này... mày đi vào trong phòng nhanh đi, tụi nó không dám vào tận trong phòng trọ của tao đánh mày đâu... nhanh đi... “

Được một người xa lạ ở một nơi xa xứ quan tâm thực sự khiến Thu Phong cảm thấy rất ấm áp. Nhưng có vẻ bà Dung nghĩ mọi chuyện hơi quá rồi nên anh liền bước tới giữ lấy vai bà ta cười hề hề nói:

“ Không phải đâu cô Dung, mấy người này nãy khi nhậu có nhậu chung với con ấy mà... Tụi con vừa mới đi về xong mà... “ – Thu Phong đẩy bà Dung vào trong nhà “ Cô ngủ sớm đi cô trẻ rồi à... “

“ Ê ê... khoan đã thằng này tự nhiên đẩy tao vào trong nhà... “

Bà Dung mỉm cười với hành động của Thu Phong nên liền gạt tay nó ra nhảy dựng lên nói. Sau đó bà ta lại quay sang nhìn đám người Chí Khải, Nhật Huy nói:

“ Mấy thằng mày... tụi bay lo mà làm ăn đàng hoàng đi, suốt ngày đánh lộn đánh lạo đi ha! “

Tuy tính tình bà Dung có hơi nhiều chuyện một tí nhưng ít nhất cũng có ý tốt trong từng lời nói của mình, dù gì sống chung một khu với nhau cùng là dân lao động với nhau chẳng ai muốn những người như vậy đi trên một con đường xấu xa. Nhất là đối với những người lớn tuổi như bà Dung, người chứng kiến những thằng mà bà cho là thằng nhóc trước mặt này lớn lên từ nhỏ.

“ Dạ dạ chúng cháu biết mà hi hi... “ – Thằng Cường nó cười hi hi lại gần vỗ cái bụng béo của bà Dung một cái rồi đẩy bà ta lại vào trong phòng của mình.

“ Rầm! “ – Tiếng đóng cửa.

Sau khi xác định bà Dung đã vào trong nhà thì đám người kia mới thở phào một tiếng, bản thân Thu Phong cũng đứng cười khò mãi không thôi.

“ Vào phòng tôi nói chuyện chứ? “

Thu Phong quay sang nói với đám người đang đứng ngoài kia, ít nhất thì phải vào nói chuyện cho nó thoải mái chứ đứng bên ngoài này cũng không nên. Căn bản anh cũng không có ý định dấu diếm chuyện hồi sáng nay chỉ tổ thêm phiền phức.

“ Được không? “

Chí Khải bước tới trước mặt hỏi ngược lại Thu Phong.

Không trả lời Chí Khải mà thay vào đó anh quay đầu trực tiếp bước vào trong. Thấy vậy đám người Chí Khải lại quay sang nhìn nhau một hồi song cuối

cùng thay nhau bước vào phòng trọ của Thu Phong ở cuối dãy.

Căn phòng trọ chật chội nên lúc này Chí Khải chỉ dắt theo Nhật Huy, Cường cùng hai tên khác theo vào, còn những tên khác phải đứng ở ngoài.

Căn phòng đơn sơ chỉ có mỗi cái nệm ở trên gác, vài bộ đồ treo bừa bộn cùng một ấm nước nóng ngoài ra không còn gì khác.

Thấy mấy tên kia vào trong phòng mình Thu Phong cũng không thềm dâng trà mời nước gì như trong tưởng tượng thay vào đó anh đứng khoanh tay lưng dựa tường nhìn đám người Chí Khải.

Một sau thấy bọn này vẫn không nói năng gì Thu Phong liền đưa tay ra nói:

“ Thôi ngồi đi “

Sau đó anh tự động khoanh chân ngồi xuống trước, đám người Chí Khải theo đó cũng ngồi xuống theo.

“ Chuyện sáng nay có phải do cậu làm... “ – Chí Khải mở miệng nói.

“ Là tôi! “

Thần thần nhận đó là mình làm không hề có chút che giấu.

~~~~~ im ắng..

Chí Khải vốn tưởng Thu Phong sẽ chối nhưng anh lại tự nhận thì hẳn chẳng biết nói thế nào ra lẽ.

“ Ngoài chuyện đó ra các anh có chuyện gì nói nữa không? “

Thu Phong lên tiếng phá tan không gian yên tĩnh này. Căn bản lúc này anh cũng chưa biết nói cái gì, vốn anh tính xem tình hình bọn này ra sao rồi mới tính tiếp mà bọn chúng cũng yên lặng thì thôi anh cũng có ý tiễn khách.

Đám người Chí Khải cũng không ngờ Thu Phong lại tự nhận nhanh đến vậy, nhưng cái ý của hắn tới đây chủ yếu để chứng thực danh tính của tên chạy thê dục lúc sáng có phải là Thu Phong trước mặt hắn hay không.

“ Tụi mình chủ yếu tới đây để chứng thực xem cậu có phải là cái người hồi sáng đập bọn Lục hay không thôi. Để biết đường tụi mình cảm ơn một tiếng chứ không có ý gì cả... “

Chí Khải nhìn thẳng vào mặt Thu Phong không ngượng ngừng không ngượng ép mà trực tiếp nói thẳng với phép lịch sự của một thằng đầu đường xó chợ như hắn.

“ À quên chưa giới thiệu... tôi tên Khải... gọi tôi là Khải Beo hai tám tuổi, người Tiền Bắc. “

Chí Khải vừa giới thiệu bản thân mình vừa vron người tới đưa tay ra ý muốn bắt tay với Thu Phong.

Do phép lịch sự và đây cũng đi đúng theo những gì Thu Phong cần làm nên anh không ngần ngại đưa tay ra bắt tay với Chí Khải đáp lễ:

“ Thu Phong hai bảy tuổi, người Hải Căn... “

“ Em em... em tên Cường, hai mươi tuổi... người Vĩnh Châu! “

Thấy đàn anh mình bắt tay với Thu Phong thằng cu Cường cũng lạnh canh bò tới vron người ra bắt tay ké.

Lúc này Nhật Huy cũng vron người tới bắt tay với Thu Phong cười nói:

“ Nhật Huy, hai lăm tuổi... người Yên Phúc. “

“.... Hai bốn tuổi... “

“... “

Lần lượt trong phòng có năm người lần lượt bắt tay giới thiệu hết với Thu Phong. Sau đó tên Chí Khải lại nói:

“ Vụ sáng nay thật sự cảm ơn cậu, bọn mình cũng đang tính ngày mai tìm bọn nó để trả thù thì cậu vô tình đánh tụi nó giúp mình... một lần nữa đám mình xin cảm ơn! Sáng ngày mai nếu rảnh có thể để mình mời cậu một chén cà phê được chứ? “

Lời mời của Chí Khải đúng với ý của Thu Phong, vốn anh cũng không muốn nói chuyện ngay bây giờ do còn hơi men trong người. Và lại anh cũng chưa nghĩ xem làm gì tiếp theo, nên đây nhanh tiến trình hay nên từ từ... Bây giờ cái anh phải đối mặt là phải sống như một người bình thường để hòa nhập vào đám người này, nếu không chỉ một sơ suất nhỏ tuy có người không để ý nhưng anh chưa dám chắc nơi đất Bắc này không ai để ý anh.

Phận là đứa con của trù đất Nam cộng thêm một thiên tài quân sự của quốc gia thì gương mặt của anh nếu không cẩn thận thái quá sẽ bị nhận ra thì hỏng hết chuyện.

“ Sáng mai chủ nhật bên kho hàng không có xuất nên chắc được... vậy hẹn mấy anh ngày mai... “

Gật đầu Thu Phong nói với Chí Khải một cách tự nhiên.

“ Ừm.. “

Chí Khải đẩy người đứng lên một cách khó khăn do viết thư trên lưng, thấy vậy Nhật Huy liền đỡ lấy hắn. Gật đầu tỏ vẻ cảm ơn với Nhật Huy một cái rồi Chí Khải quay sang nhìn Thu Phong nói:

“ Vậy sáng mai tám giờ có gì tụi mình sang phòng trọ kiểm bạn... Cũng trễ rồi tụi mình về trước cho bạn nghỉ ngơi! “

Cách nói chuyện bạn bạn tôi tôi một cách giả tạo này khiến Thu Phong không thể nghe được nhưng anh đành phải chấp nhận. Ra xã hội là phải như vậy, bạn không thể thay đổi nó mà nó thay đổi chính bạn.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Thực sự cố gắng nhiều đó đã đủ ?

Giấc mơ mà mình hay mơ hằng đêm, trong chính những giấc mơ ấy chúng ta... chúng ta chính là nhân vật chính. Mọi lỗi lầm, mọi thành công chúng ta vấp phải đó chính là giấc mơ mà khi chúng ta giật mình tỉnh dậy thì “ Ôi... mơ à? “ “ “ May quá thì ra là mơ... “ “ “ Muốn mơ lại giấc mơ đó thật! “

Cuộc sống con người cũng như giấc mơ nhưng khác nhau ở một điểm, giấc mơ có thể chối bỏ còn hiện thực thì không!

Khi mơ một giấc mơ đẹp thì bạn muốn mơ tiếp nó... Còn khi gặp một con ác mộng bạn lại không muốn mơ tiếp nó. Nhưng hiện thực lại khác, dù hiện thực có đẹp hay xấu xa thì chúng ta vẫn phải luôn chấp nhận sự thật ấy và đối diện với nó.

Đối với Thiên Long cũng vậy... việc một người anh trai, một người thân của nó mất tích là một điều khiến nó không thể nào mà chấp nhận được. Nhưng! Nó phải chấp nhận để đối mặt với chính hiện thực đó.

Việt Nam ngày 15 tháng 3 năm xxxx...

Sài Gòn – quận 4.

Hơn một tháng qua đối với Thiên Long có một sự thay đổi cực lớn trong con người cậu. Một đứa bé chỉ mười tuổi vị thành niên, chưa biết hết vị đắng cay chua mặn ngọt của thế giới này mà đã phải vác trên mình một trọng trách tự bản thân nó tự cho là lớn lao, tìm ra người anh trai của mình.

Một tháng đối với một vài người nhưng đối với Thiên Long nó là cả một quá trình. Trong hơn một tháng này Thiên Long quyết định bỏ học, thay vào đó Nhượng Y cho Thiên Long chuyển trường và thuê một người khác đi học thế Thiên Long như vậy sẽ tiện hơn là nhờ vả bên mặt vụ.

Do đó trong một tháng Thiên Long đã chuyển lên Sài Gòn cùng với Nhượng Y.

Số vốn từ công ty của Thu Phong kiếm được đủ để Nhượng Y mở thêm một công ty con trách nhiệm hữu hạn khác trên đất Sài Gòn này.

Về phần nhóm người Phi Hùng, Trọng Nghĩa, Đức Hữu (Ai quên mấy tháng này thì mò lại lâu cũng đã chuyển sang khu tầng hầm ở một công ty con Nhượng Y mới thuê.

Trên danh nghĩa là em trai của Thu Phong, Thiên Long phải đứng ra giải quyết cũng như chịu tất cả trách nhiệm về mọi việc. Và hiển nhiên cậu cũng không có lòng tin trong lòng mọi người, một thằng nhóc mười lăm mười sáu tuổi có tư cách gì để những kẻ đầu đường xó chợ như bọn họ phải nghe theo?

Cách đây một tháng...

Khi Thiên Long vừa đặt chân lên đất Sài Gòn việc đầu tiên cậu làm cũng như việc ngu ngốc nhất cậu tự làm rằng tự nhận bản thân sẽ thay thế anh trai mình tức Thu Phong trong khoảng thời gian này.

Ngay lập tức kẻ không đồng ý đầu tiên chính là Phi Hùng.

“ Mày nghĩ mày có cái quyền thay thế được thằng anh mày sao? Mày đủ đảm lượng để làm vậy à thằng nhóc? “

Giương mặt tức giận của Phi Hùng hiện ra.

Thu Phong mất tích hai tháng trời hẳn là cái thằng điên nhất trong đây, khi không mất tích không một lời nói rồi để thằng em lộ diện nói một câu thay thế là thay thế được sao? Thậm chí cũng không có một cuộc gọi điều đó giống như Thu Phong không tin nhiệm bọn hắn mà phải đưa một thằng nhóc ra làm thay.

Bị mắng cho một câu Thiên Long chỉ biết lặng thinh không dám nói tiếng nào, cậu biết bản thân mình quá nóng vội rồi, nhưng cậu lại không biết làm sao cho phải cho đúng do lời nói mình vừa buông ra lúc này.

Giờ khắc này khi Thiên Long không biết mở miệng làm sao thì Nhục Y không biết từ đâu ra xuất hiện sau lưng Thiên Long. Với chiều cao 1 m 70 vốn có của mình Nhục Y mang thêm đôi gót mười phân cộng tổng lại cô còn cao hơn Thiên Long cả một nửa cái đầu.

“Ra đằng sau đi!”

Nhục Y đưa tay lên gõ nhẹ một cái lên đầu Thiên Long bảo cu cậu ra phía sau cô mà đứng.

Lúc này hai tay Nhục Y khoanh lại ngang eo nhìn trực tiếp vào đám người Phi Hùng. Khoác trên người bộ váy ôm màu đỏ ưa thích của mình, mái tóc dài xõa đến ngang lưng cùng đôi bông tai hình tròn màu vàng trông Nhục Y thật là cá tính.

“Bây giờ anh Phong không có mặt ở đây nên tôi thay mặt anh ấy nhường toàn quyền quyết định cho Phi Hùng, vừa này Thiên Long nó không biết nên mới nói sảng. Anh là người lớn ít ra cũng đừng ích kỷ như vậy được chứ?”

Nhục Y nhìn thẳng vào mắt Phi Hùng chất vấn. Vốn cô chưa kịp nói gì với Thiên Long nó đã tự quyết định mà chạy tới đây làm loạn làm cô trở tay suýt nữa không kịp.

Vấn đề này là một vấn đề nhạy cảm về mặt lòng tin giữa con người với nhau, Thiên Long một thằng nhóc chưa làm được gì thì không có cái quyền gì để khiến những con người này nghe theo nó được. Thay vào đó Nhục Y phải tạo ra lòng tin từ những người trong băng với nhau trước.

Việc Thu Phong mất tích cũng đủ làm cô nhức đầu huống chi còn cả một mối quan hệ đằng sau lưng anh làm cô phải đứng ra giải quyết từng vấn đề một. Tuy rằng bản thân thừa nhận thích Thu Phong nhưng cô vẫn có thể bỏ mặc tất cả để mà đi không nhất thiết phải ở lại giải quyết những cái đồng lộn xộn này.

Chắc có lẽ trong thâm tâm cô cô không muốn chứng kiến những gì cô và người đó gây dựng lại sụp đổ trước mắt cô, đó là yếu tố khiến cô còn cố gắng giữ lại mọi thứ còn nguyên vẹn.

Nghe tới đây Phi Hùng cũng không quan tâm lắm mà nghe mặt đi sát gương mặt tri thức đến bọm trợn của mình vào Nhục Y nói:

“Tôi không muốn nghe bất cứ lý do nào nữa... Ông nội kia lo cái chuyện gì ở bên ngoài tôi không quan tâm, anh em ở đây thằng nào cũng nhện nhục đói như một con chó cô có biết không? Hà?” – Phi Hùng lại trợn mắt nhìn sang Thiên Long quát “Còn mày nữa? Mày nghĩ muốn ăn cứt là ăn được à? Cái thế giới này cóc phải là cái trò chơi dành cho một thằng nhóc như mày, muốn đến là đến muốn đi là đi đâu...”

“Giết người tôi sẽ giết, cướp của tôi sẽ cướp, tôi sẽ làm mọi thứ để anh công nhận tôi...”

Một giọng nói non choẹt, một sự quyết tâm chẳng ai màn tới, một sự cố gắng chẳng đáng được quan tâm phát ra từ họng Thiên Long.

Vốn Phi Hùng tính quay đầu đi nhưng sau khi nghe câu này của Thiên Long bỗng hắn nghiêng đầu lại trợn mắt lên nhìn thẳng vào mặt Thiên Long:

“Hà?” – Phi Hùng nghiêng cái đầu qua một bên khác nói tiếp “Mày nói mày làm mọi thứ? Vậy đánh thắng tao thử xem?”

Dứt câu Phi Hùng đã động tay.

“Vụt...”

Một cú bắt tay vụt ngang qua mặt Thiên Long, may mắn là cậu né kịp thời. Chưa dừng lại đó Phi Hùng lại tiếp tục đưa chân ra ý định đạp thẳng vào bụng Thiên Long.

Lúc này đám người trong băng bắt đầu nháo nhào cả lên, nhất là Hà Hải thằng bé la toáng lên:

“Anh Hùng, anh Hùng đừng mong đạh... á chết mẹ! Đừng mạnh động...”

Nhục Y đứng gần nhất cũng không thềm can, cô biết rõ thực lực của Thiên Long lúc này hơn ai hết.

Thấy Phi Hùng vừa đưa chân lên Thiên Long liền chuyển hình sang bên cạnh Phi Hùng trong nháy mắt, tiện tay Thiên Long chưởng nhẹ một cái vào eo Phi Hùng khiến hắn lùi lại ra hai ba bước.

Lấy lại thăng bằng Phi Hùng lại trợn mắt lên thêm một lần nữa gằn giọng nói:

“Tao nói với mày rồi! Đạp nhau nó khác với võ thuật, đừng lòi cái thứ võ mèo cào thằng anh mày dạy cho mày ra trước mặt tao...”

‘ Giật giật... ‘ – Nghe câu này hai con mắt Thiên Long giật giật lên trông thấy.

Rõ ràng cậu đã tức giận.

“ Má... “

Chữ thề một câu Thiên Long nhanh như cắt lao tới dùng sức húc một phát khiến Phi Hùng văng ra hơn ba mét.

“ Rầm...! “

Phi Hùng đau đớn tiếp xúc với sàn chưa kịp ngồi dậy đã thấy Thiên Long ngồi trên người hắn.

“ Bóp... Bóp...! “

Từng đám từng đám tức giận nện từng cái từng cái một lên thẳng cái bản mặt bó láo của Phi Hùng, đến nỗi cặp mắt kính của hắn đã rơi ra gãy từ khi nào cũng không biết.

Mỗi một đám như vậy là kèm thêm một sự tức giận, một sự giận dữ của Thiên Long. Cứ mỗi một đám như vậy của Thiên Long khi đâm vào mặt Phi Hùng thì hắn lại không đánh trả mà thay vào đó gồng mặt lên cho Thiên Long đánh rồi lại hét lên sau mỗi đám của Thiên Long:

“ Đứng rồi! Đứng rồi... “

“ Bóp! “

“ Con mẹ mày đánh đúng lắm... “

“ Bóp! “

“ Tức lên đi... “

“ Bóp! “

“ Đánh hay lắm... “

“ Bóp! “

“ Mặt bố mày còn nhiều máu lắm... “

“ Bóp! “

“ Tiếp đi... “

“ Bóp! “

“ Cứ tức như thế đi! “

“ Bóp! Bóp bóp bóp... “

Từng đám từng đám một của Thiên Long càng lúc càng nhiều, theo thời gian lại càng lúc càng giảm. Cứ như vậy hơn một phút ngoài tiếng đánh bộp bộp ra thì còn lại là tiếng thở dốc của Thu Phong, tiếng la hét quát mắng của Phi Hùng.

Cứ như thế tay Thiên Long nhuộm đầy máu, mặt Phi Hùng cũng đã biến dạng đến nỗi sưng lên như mặt heo. Lúc này anh em trong băng Hắc Long cảm thấy không ổn cả đám liền chạy lại ôm người Thiên Long mà kéo ra.

Giống như đứa trẻ bị giật đi bình sữa, khi bị kéo ra Thiên Long trở nên tức giận vung tay vung chân một cách điên cuồng không xác định. Cuối cùng phải ba bốn người cùng lúc giữ tay giữ chân Thiên Long mới khiến cậu cố định lại một chỗ được.

Khi này đám người trong băng mới phát hiện ra Thiên Long khỏe như một con thú vậy. Cơ bản bốn người giữ còn thấy mệt lên mệt xuống giữ không vững.

Về phần Hà Hải thằng cu vừa chạy qua ôm người Thiên Long lại vừa chạy qua đỡ Phi Hùng đứng dậy mặt mày khó xử nói:

“ Anh Hùng sao anh lại làm... “

“ Buông tao ra! “

Phi Hùng vung tay đẩy Hà Hải văng ra sau đó hắn lết từng bước chập chững đến trước mặt Thiên Long.

Gương mặt máu me be bét đến độ hai hắt của Phi Hùng mờ mờ không nhìn thấy rõ ràng. Dùng hết sức lực còn lại Phi Hùng hét lên một tiếng.

“Hự a a a...”

“BỐP!!!”

Một cú đấm móc cực kì đau đớn từ Phi Hùng dành cho Thiên Long.

Lãnh trọn một cú đấm hết lực của Phi Hùng, hàm của Thiên Long gần như muốn rụng ra. Đau đớn đến nỗi khiến tuyến nước mắt của cậu bé tự động chảy ra, cậu không còn chút sức lực nào để mà đứng.

Thiên Long ôm một bên má bị đánh của mình mà trừng hai con mắt liếc nhìn Phi Hùng.

Thấy hành động đó của Thiên Long khiến Phi Hùng không thể nhịn được hắt liền quát lên một tiếng:

“Con mẹ mày... thế này mà mày gọi là đánh nhau à, cái lý tưởng chó đẻ gì ở đây vậy?... Đánh nhau? Nực cười... Thay thế anh mày? Nực cười?... Mày nghĩ đơn giản quá đấy?”

“Tôi sẽ cố gắng...” – Giọng nói yếu ớt của Thiên Long vang.

“Ừ! Cố gắng... Cố con mẹ mày lên! Đứng lên cho tao chứ đ*o phải ngồi đó mà than thở...”

Từng câu mắng chửi của Phi Hùng như rút ốt vào vết thương của Thiên Long.

Nó đã cố gắng đến vậy rồi mà, sự nỗ lực sự cố gắng của nó anh hai nó đều công nhận mà. Nhưng tại sao người ta lại không công nhận nó?

Mà nó đâu biết rằng dù nó cố gắng bao nhiêu cũng không thỏa mãn được con người, cuộc đời là phải luôn luôn cố gắng luôn luôn phấn đấu, đó mới là mục đích mà Thu Phong dạy nó. Nhưng bây giờ nó chưa hiểu thì người khác sẽ dạy nó. Chẳng bao giờ sự cố gắng của nó thỏa mãn tất cả mọi người được.

Đáp lại kỳ vọng của mọi người bằng cách không ngừng cố gắng, nó sẽ cố để hiểu như vậy. Một đứa bé rồi sẽ được xã hội mài dũa rồi mới trở thành người lớn.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Quân đội là một thứ gì đó không còn nữa ...

Sáng sớm tầm 7 giờ hơn một nhóm khoảng bốn người đứng trước cửa phòng của Thu Phong.

“Cốc Cốc...!” – tiếng gõ cửa.

Gương mặt của Chí Khải hiện ra, dù sáng hay tối hấn vẫn độc nhất đội một chiếc nón màu đen. Với chiều cao chỉ khoảng 1 m 70 thân hình khá ốm nhưng đầy hình xăm bít cả một bên tay trông rất giống với kẻ bụi bặm thời nay.

“Phong cậu ơi...” – “Cốc Cốc”

Dù đã gõ cửa mấy lần Chí Khải vẫn không nghe thấy động tĩnh gì trong phòng của Thu Phong. Tưởng rằng Thu Phong đang còn ngủ nên hấn định lát nữa sẽ quay lại thì thấy Thu Phong đang quấn một chiếc khăn quanh cổ bước đi tới với cơ thể đầy mồ hôi.

“Ừa?”

Chí Khải ngạc nhiên chỉ vào Thu Phong rồi lại chỉ vào trong phòng sau đó như chợt nhớ ra cái gì anh vỗ đầu mình cười nói:

“Chết! Mình quên mất cậu sáng hay đi tập thể dục...”

Gặp một nụ cười không biết là thật hay giả tạo của Chí Khải khiến Thu Phong cảm thấy không mấy thoải mái cho lắm.

Không hẳn Chí Khải giống như Thu Phong nghĩ, chỉ là hấn chỉ muốn kéo gần quan hệ với một kẻ như anh mà thôi nên mới có những hành động thân thiết mà lại không thân thiết như thế.

Lúc này ba tên đi cùng Chí Khải thấy Thu Phong đi tới cũng gật đầu chào một cái. Đáp lễ Thu Phong cũng gật đầu chào lại.

“ Xin lỗi, tại hôm nay ngày rảnh nên có tập hơi quá quên mất thời gian... Để tôi vào tắm cái rồi đi cùng mấy ông! “

Giữ lễ Thu Phong cũng không thể nào mặt dày thân thiết như bọn này được, anh nói khách sáo vài câu rồi mở cửa đi vào trong phòng mình.

Thấy thế nhóm người Chí Khải cũng theo đó vào trong.

“ Vậy cậu tắm đi, mình ngồi đây đợi rồi đi chung luôn! “

“ Ừm! Cũng được... “

Thu Phong gạt đầu một tiếng sau đó chui thẳng vào nhà tắm.

“ Ba thằng mày ra quán cà phê trước đi! Lát tao với thằng Phong ra... “

Chí Khải quay qua nói với ba người đứng phía sau mình.

Đợi sau khi ba tên kia đi Chí Khải đặt mông ngồi xuống ngắm nhìn xung quanh phòng. Chợt anh thấy một bộ đồ quân đội nằm lê lết trên sàn nhà.

Chí Khải lại gần tính nhặt bộ đồ để treo lên sào thì chợt nhận ra hẳn không hề nhắc nổi bộ đồ dù chỉ là một góc áo.

“ Cái này là đá à?... Cũng có kiểu trang trí hay thật! “

Chí Khải ngồi tự lẩm bẫm một câu.

Căn bản anh không thấy được chiếc áo, cho đến một miếng vải nhỏ nhất cũng không nhúc nhích, lại còn cứng nữa nên hẳn cứ tưởng đây là một tảng đá hình quần áo quân nhân mà thôi.

.....

Một hồi sau Thu Phong tắm xong bước ra ngoài.

Lau cái đầu còn vài giọt nước thêm vài lần sau đó anh bước tới chỗ bộ quần áo quân nhân cúi xuống nhặt nó lên rồi gấp gọn gàng lại xong xuôi để nó vào một bên góc phòng một cách rất là ngăn nắp.

Lúc này Chí Khải dõi theo từng hành động của Thu Phong liền há hốc mồm không thôi. Dường như không tin vào mắt mình Chí Khải không cần sự cho phép của Thu Phong mà bỏ tới chỗ bộ quần áo thử cố nhắc nó lên một lần nữa.

Nhưng hi vọng dễ rồi thất vọng, dù hẳn cố gắng đến đâu cũng không nhắc nổi bộ quần áo đấy dù chỉ là một milimet nào, đến nỗi vết thương trên người gần miếng hở miệng ra. Đau đớn do vết thương cũ nên Chí Khải mới từ bỏ thôi không động vô bộ đồ quái quỷ đó nữa.

Thấy vậy Thu Phong phì cười nói:

“ Thôi đừng cố nữa, đó là đồ trong quân đội... Trọng lượng của kim loại nặng nhất thế giới được ép ở mức nhỏ nhất để tạo ra bộ đồ đó. Người thường như anh bạn không nhắc nổi đâu! “

“ Anh là người trong quân đội à? “

Chí Khải vừa ngạc nhiên vừa hơi e dè trong lời nói.

“ Đã từng thôi... “

Thu Phong nói một chuyện như thể không liên quan với mình cho Chí Khải nghe nhưng anh lại không biết quân đội đối với những kẻ đầu đường xó chợ như hẳn là một thứ gì đó không thể đụng tới.

Bọn hẳn có thể đùa giỡn với cảnh sát, giỡn mặt với cảnh sát nhưng quân đội thì không.

Đã từng có một băng đảng nổi tiếng nhất Xích Quỷ, băng đảng này khét tiếng đến nỗi cảnh sát quốc tế còn phải sợ vì những hành vi quậy phá và tinh vi của chúng.

Vào những tập niên thứ mười của hơn bảy tám mươi trước, một băng đảng thống trị cả thế giới ngầm của Xích Quỷ tên là Thiên Vương.

Một băng đảng khét tiếng không sợ trời không sợ đất, đến độ dám bắt cóc cả con trai của một vị đại tướng quân đội.

Kết quả quân đội trước giờ không bao giờ nhúng tay vào hắc đạo trong nước đã làm một cuộc thanh tẩy đẫm máu. Bất cứ ai không có công ăn việc làm, lêu lổng đều bị giết. Dù người vô tội cũng giết, cả quốc gia lúc đó chết không biết bao nhiêu người vì sự điên rồ của tên đại tướng quân ấy. Và từ đây ai ai cũng căm phẫn hắc đạo, căm phẫn quân đội chính phủ nhà nước.

Một quốc gia gần một tỷ người, mà hơn một trăm ngàn người bị lạm sát, dù có tội hay không có tội. Đến tất cả tù nhân đang tạm giam hay án mấy chục năm cho đến vài tháng đều bị xử tử một cách vô căn cứ.

Điều đó cho thấy cái độ bá đạo của chính phủ Xích Quỷ xưa.

Toàn dân khi đó căm phẫn khắp nơi trở nên bạo loạn, cũng từ đó các nước Châu Âu lợi dụng sự bạo loạn này gây chiến với nước ta.

Rồi từ cái nhỏ nó lớn dần lớn dần, một cuộc chiến thế giới thứ ba nổ ra sau vài năm của sự việc thảm sát đó.

Hàng chục chế độ khác do dân vì dân lập lên để chiến đấu chống quân xâm lược. Thời đó không chỉ có một quân đội tự phong mà có tới hàng chục quân đội với sức mạnh và số quân chênh lệch nhau cực kì nhiều.

Sau đó khi chiến tranh thế giới kết thúc thì một quân đội khác một chế độ khác chiến thắng và đứng lên cầm quyền cái quốc gia Xích Quỷ này.

Sau cùng quân đội vẫn không thể xóa bỏ đi cái lỗi lầm hơn bảy tám mươi năm trước dù bây giờ người lẫn vật đều là khác, nhưng chỉ cần có mác quân đội thì luôn luôn khắc sâu trong tâm trí người dân suốt bao thế hệ cho đến tận ngày nay.

.....

“Ê! Sao vậy?”

Thu Phong quơ quơ cái tay qua lại trước mặt Chí Khải, bởi lúc này hắn đang thất thần nghĩ cái gì đó không biết.

“À không có gì... bạn thật là rời quân đội rồi à?”

“Ừm! – Thu Phong gật đầu không phủ nhận. Bởi việc anh còn trong đó hay không cũng không có ý nghĩ gì quá nhiều đối với anh.

“Lý do vì sao?... “

“Vì không chấp nhận được cái chế độ giả tạo của quân đội thôi...!”

Thu Phong một lần nữa thẳng thắn trả lời nhưng sau đó anh mặc áo vô rồi đi ra ngoài cửa nhìn Chí Khải dường như đang thất thần nói:

“Mà thôi đừng nhắc chuyện đó nữa... tôi không còn dính líu gì đến bên đó nữa... không đi à?”

“À! Đi đi...”

Gạt bỏ suy nghĩ vẫn vơ trong đầu Chí Khải ngượng người đứng dậy bước ra khỏi phòng trọ của Thu Phong.

Vốn Chí Khải tưởng Thu Phong mang bộ quần áo quân nhân cho vui thôi vì thứ đó bán đầy ngoài chợ, ở nhà hắn cũng có một bộ mặc cho đỡ chán khi ra ngoài. Nhưng hắn lại không ngờ Thu Phong lại là quân nhân thật, nhưng với độ tuổi của Thu Phong mới rời quân đội với một lý do không thể nói thì có thể là một chuyện gì đó rất hệ trọng đối với Thu Phong.

.....

“Một lần nữa anh em tui mình cảm ơn bạn rất nhiều...”

Đâu đó tại một quán cà phê cóc vỉa hè nằm trong khu ổ chuột, Thu Phong cùng đám người Chí Khải đang ngồi xôm tụ lại với nhau.

Những câu nói vừa chân thành vừa giả tạo phát ra từ miệng Chí Khải khiến Thu Phong khá là khó chịu.

Ý định của Chí Khải vốn từ đầu muốn Thu Phong nhập bọn nhưng không thể nào mà mở lời được, có chơi chung thì mới biết tính tình nhau ra sao, dù gì Thu Phong cũng ở trong khu bọn hắn không thể nào cứ bơ nhau mà sống được.

“Anh Phong, anh Phong...” – Thăng cu Cường hớn hờ cầm gói thuốc tới mời Thu Phong.

Nhìn vào gói thuốc khiến Thu Phong chợt nhớ, đã bao lâu từ khi tỉnh lại tới giờ anh chưa đụng vô một điếu thuốc nào.

“Ừm cảm ơn!”

Nhận lấy điếu thuốc từ tay thăng cu Cường, sau đó thăng cu thấy anh tính mụn quệt thì lại tự động châm thuốc cho anh.

“Cũng bỏ khá lâu rồi chưa hút...”

Thu Phong tự lẩm bầm một tiếng đủ cho đám người Chí Khải nghe được.

“Rít...”

Kéo một hơi thật sâu, không biết do quá lâu không hút hay sao mà từng hơi thuốc khi luồng vào trong phổi khiến anh bị say nhẹ.

Cảm nhận từng vị tê của khói thuốc Thu Phong có cảm giác muốn ói ra nhưng cũng may nhịn được.

Lúc này anh đã quên mất một chuyện tất cả nội tạng của anh đều bị thay mới, cái lá phổi nát vì thuốc lá lúc trước của anh cũng đã thay bằng một lá phổi mới nên khi kéo thuốc giống như đứa con nít lần đầu ăn phải ớt vậy. Khó chịu vô cùng.

“Ya... Bỏ lâu quá thứ này thật sự hút không quen, thôi không hút nữa. Dù sao tôi cũng tập thể dục không đụng vô mấy thứ hại cho sức khỏe này nữa...”

Nói dối không gượng mồm Thu Phong trả điều thuốc lại cho thằng cu Cường thì thấy nó mặt nhăn mày nhíu.

Sau đó như nhớ ra được cái gì Thu Phong lại cho điều thuốc vào mồm hút tiếp.

Nếu muốn trở thành người như bọn hắn, ít nhất với thứ này Thu Phong cũng không nên chối bỏ vì đây là cách giao tiếp giữa con người đây xã hội dễ nhất với nhau. Như với rệu chè cũng vậy.

Sẽ ít nhưng Thu Phong dặn lòng là hút ít, thứ này anh cố lắm mà không bỏ được.

Lúc này thằng cu Cường lại cười hề hề như chưa có chuyện gì xảy ra.

Tiếp tục mọi người lại giới thiệu thân phận lẫn quá khứ cho Thu Phong nghe, việc mà anh không hề hỏi. Cảm giác như bọn họ đang muốn kết thân với anh.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Khó khăn sao ?

“ Có chuyện gì cứ gọi anh em tụi mình...” – Chí Khải nói.

....

Đó là câu nói Thu Phong nhớ nhất cho đến tận bây giờ, vừa mắc cười mà vừa thấy tội tội.

“ Có chuyện gì cứ gọi anh em tụi mình...”

Tháng này đã là cuối tháng ba tức gần một tháng Thu Phong quen biết đám người Chí Khải. Từ khi quen biết đám người ấy hầu như một tuần ba bữa Thu Phong đi đánh nhau giúp bọn hắn.

Không thằng này trong nhóm kiếm chuyện với người ta thì cũng thằng khác kiếm chuyện với người ta. Đến khi không thằng nào trong nhóm kiếm chuyện nữa thì bọn khác lại kiếm chuyện với nhóm này.

Mà từ đầu tới đuôi Thu Phong chả liên quan tới thằng nào mà cứ thằng nào đụng chuyện là có cái bản mặt anh xuất hiện tại đó. Hiển nhiên gần cả tháng chẳng ai muốn kiếm chuyện với Thu Phong cũng như với đám người Chí Khải nữa.

Tuy vậy đây cũng chỉ là mẩu vụn ấu đả con con mà thôi, không gây thương tích gì nhiều, cùng lắm là nhập viện chứ tuyệt đối không có án mạng.

Cũng từ đó lão đại của khu ổ chuột cũng đã cho gọi Thu Phong tới.

.....

Lúc này sâu tận bên trong khu ổ chuột, một tầng hầm ẩm thấp nằm dưới lòng đất khu ổ chuột hiện ra.

Bên trong tầng hầm khắp nơi đều có vũng nước cũng như vũ khí đao kiếm nằm lênh lảng giữa đường tầng hầm.

“ Cách... cách...” – Tiếng bước chân.

Tiếng bước chân của một người đàn ông cao 1 m 80 đang đi xuống tầng hầm. Sau lưng hắn ta lần lượt là những gương mặt đang sợ sệt... Chí Khải, Cường, Nhật Huy...

Không biết có phải do dạo này bọn chúng quậy phá lắm hay không mà đại ca khu ổ chuột lại gọi đám bọn hắn tới.

Thằng bị gọi đầu tiên là Chí Khải, sau đó tới thằng Cường và một vài thằng khác nữa tổng cộng tám đứa bị gọi, lúc có người tới báo người ta bảo Chí Khải là phải mang tên to con cao cao tới cho bọn họ. Vốn Chí Khải tưởng Thu Phong không bị gọi liền mừng khôn xiết nhưng lại nghe tới câu cao cao to to thì bỏ mẹ cuộc đời hẳn rồi.

Từ khi quen biết Thu Phong tới giờ toàn đám hán gây chuyện xong để Thu Phong đứng ra giải quyết tất cả mọi chuyện bằng nắm đấm.

Có lẽ đối với bọn hán Thu Phong giống như mà một thứ gì đó không thể đánh bại, đi chém nhau đánh nhau không biết bao nhiêu lần. Bọn hán có người bị thương có người lành lặn nhưng tuyệt nhiên không có ai mà đánh nhau cả tháng trời không một vết thương như Thu Phong.

Có lần bọn chúng đánh không lại tụi kia vì quân số quá chênh lệch, không phải đánh không lại mà đám người Chí Khải đi có hơn mười mạng tính luôn cả Thu Phong trong đó nữa. Còn quân địch thì ôi mẹ ơi, Chí Khải than... gần năm chục thằng vác trường đao cứ như Quán Vũ của Trung Cầu bên vũ trụ của Thu Phong vậy.

Cũng may lúc đó Thu Phong thân thủ cao kêu bọn hán chạy trước, sống chết Chí Khải không dám bỏ Thu Phong lại nhưng sau khi thấy sau vài giây anh đánh gục gần chục đứa thì Chí Khải mới xác định lo cho mình hay hơn là lo cho Thu Phong chỉ tổ vướng chân.

Hàng loạt sự kiện nào có mặt Thu Phong là sự kiện đó đám người Chí Khải được hưởng lây. Không ai biết tới Thu Phong mà họ chỉ biết tới trong đám bọn Chí Khải có một tên cao một mét tám gặp hán thì một là đánh hội đồng hai là chạy nhất quyết không thể một đánh một hay hai đánh một với tên to con đó.

Nhưng những kẻ đứng sau lại khác, cái bọn họ cần điều tra chính là Thu Phong. Giống như thời chiến vậy, thế giới hắc đạo dùng nắm đấm để nói chuyện thì hiển nhiên cần những kẻ đánh nhau giỏi.

Là lợi thế nguồn gốc xuất phát từ khu của mình nên tên lão đại khu ổ chuột khi nắm được thông tin đã ngay lập tức cho gọi đám người Chí Khải tới.

“Beoooo....!”

Một giọng nói trung niên ngân dài một tiếng.

Nghe đến tên mình Chí Khải bỗng giật mình đỏ mặt hồi hộp.

Lúc này ở trước mặt hán không ai khác chính là lão đại – dân lớn của khu ổ chuột này.

Ngũ Tỷ là tên của ông ta.

Ngũ Tỷ lão đại của khu ổ chuột này từ nhỏ sinh ra trong một gia đình nghèo khó. Vừa là đứa con út trong nhà vừa kém may mắn vì suy dinh dưỡng.

Khi lớn lên ông ta cũng không được may mắn đi học như bao người, phải đi bán vé số, lao động cực khổ với cái thân thể bị còi xương. Xong cực quá lại phải đi ăn cắp, qua hàng chục thành phố khác nhau ở miền Bắc để sinh sống.

Tệ nạn phóng hỏa giết người hán đều làm, trước khi trở thành một đại ca thì hán là một đàn em cho vô số tên đại ca khác. Cuộc sống khiến hán được như thế này tất cả là đều nhờ vào sự cố gắng tà đạo của hán.

Ngũ Tỷ đúng chất là một tên lùn đầy vẻ tính toán. Cả chiều cao của hán chỉ có 1 m 57, so với Thu Phong một thanh niên cao 1 m 80 thì lão Ngũ Tỷ giống như một đứa con nít với vẻ gầy guộc vậy.

Đó là đối với Thu Phong thì anh có cái suy nghĩ đó nhưng Chí Khải thì ngược lại.

Khi đứng trước mặt lão Ngũ Tỷ, Chí Khải cảm giác như mình chỉ bé nhỏ như con kiến vậy. Chỉ cần hán lỡ một lời thôi thì chắc ngày mai xác hán trôi dẫu đó ngoài sông rồi.

Thậm chí Chí Khải còn không biết mình sai chỗ nào, bây giờ đến thở mạnh hán cũng không dám.

Bình thường trong khu ổ chuột này bất cứ ai cũng có quyền tự gây chuyện tự xử lý chuyện, miễn sao không dính líu sâu đến băng nhóm là được.

Hán vẫn đang làm công việc phá hoại của hán, dù rặn óc hán cũng chẳng nghĩ ra lý do gì bị gọi tới đây.

“Beo...? Sao tao gọi mày... mày không trả lời?...”

Chí Khải hay còn gọi là Khải Beo gương mặt từ lúc nào đã trở nên xanh ngắt.

Hán run bần bật quỳ hai chân xuống đất gào thét:

“Đại... đại ca... em... em không biết lỗi của mình mong đại ca tha lỗi!”

“Mong đại ca bỏ qua cho tụi em...”

Lúc này mấy tên đi chung với Chí Khải cũng run lấy bầy mà quỳ xuống duy nhất chỉ có Thu Phong là đứng vững đó.

Tuy run sợ nhưng lý trí của Chí Khải vẫn mách bảo hắn phải kéo Thu Phong cùng quỳ xuống không là có chuyện lớn xảy ra.

Nhưng thôi rồi... gương mặt của Chí Khải vốn đã trắng bệch nay còn trắng hơn do mặt hắn không còn giọt máu nào chạy lên để tuần hoàn nữa.

Hắn đã kéo đến độ mạnh vãi ở áo của Thu Phong bung cả chỉ ra mà hiển nhiên Thu Phong vẫn không nhúc nhích.

Sự việc diễn ra trước mắt hắn lúc này là lão Ngũ Tỷ đang tiến lại gần Thu Phong. Mang theo gương mặt như có thể giết chết người bất cứ lúc nào, đang đặng sát khí nhìn thẳng vào Thu Phong.

Dù cho lão Ngũ Tỷ này có là tổng thống đi nữa Thu Phong cũng không sợ chứ đừng nói dùng bản mặt hầm hờ của hắn để hù dọa Thu Phong.

Một hồi lâu sau cảm thấy gương mặt của hắn chẳng có tác dụng gì với Thu Phong nên liền quay mặt đi. Hắn ta nhìn sang mấy tên du côn khác đang cầm gậy bóng chày đập tách tách lên bàn tay.

Mấy tên côn đồ kia như hiểu ý của Ngũ Tỷ liền nghênh ngang cái mặt cầm cây gậy bóng chày liên tục vỗ lên tay bước tới kênh mặt với Thu Phong.

Đám này khoảng mười thằng, trong mười thằng này có một thằng miễn cưỡng thua Thu Phong nửa cái đầu.

Hình ảnh một mình Thu Phong đứng với đám này giống như người khổng lồ đứng chơi với người tí hon vậy.

Nhưng Chí Khải lại không nghĩ vậy, hắn thấy tình hình không ổn liền ngay lập tức lê đầu gối từng bước đến ôm lấy ống quần Ngũ Tỷ mà năn nỉ:

“Đại ca đại ca...thằng Phong nó không biết gì cả, dù không biết lỗi gì nhưng cứ phạt tội em được rồi... nó nó nó... nó người ngoài mới tới còn chưa vào băng của mình, đại ca đừng nên như vậy...”

“Bốp! “...

Ngũ Tỷ đập một phát giữa ngực Chí Khải khiến hắn văng ra.

“Tao đã bảo mày sửa chưa?” – Ngũ Tỷ tức giận chửi Chí Khải.

Hành động vừa rồi của Ngũ Tỷ khiến Thu Phong nóng máu lên.

“Bốp bốp bốp! “

Thu Phong vùng tay đâm gục hai tên trước mắt, chưa dừng lại đó nhanh như cắt anh lao tới trước mặt Ngũ Tỷ thì đúng lúc này anh có cảm giác có người ôm anh lại.

“Đừng đừng đừng... đừng Phong, mày đừng làm điều gì dại dột... mau mau quỳ xuống xin lỗi đại ca đi... nhanh nhanh...”

Chí Khải vừa ôm người Thu Phong lại vừa sợ sệt kéo người anh xuống.

Chứng kiến cảnh này khiến Thu Phong không biết nên vui hay buồn, vui vì có một tình anh em dù sợ cách mấy vẫn lo cho mình. Buồn vì anh đang gần một lớp mặt nạ giả tạo để sống với họ.

Tất cả mọi hành động của anh, từng bước từng cảm xúc anh thể hiện ra ngoài tất cả đều có mục đích. Dù là hiện tại bây giờ anh giả bộ nổi nóng cũng là có chủ đích của mình.

“Mày là thằng Phong Đen mà chúng nó hay nói đúng không?”

Ngũ Tỷ dường như không sợ sệt Thu Phong ngược lại vênh cái mặt lên thách đố anh giống như kiểu ‘Này này! Mặt bố mày đây có con lại đâm bố mày một cái xem nào?’

Nhìn quả mặt không sợ trời không sợ đất của Ngũ Tỷ quả thực khiến Thu Phong suýt chút nữa đâm cho hắn một đâm cho hắn chết ngay tức khắc.

Cũng may anh vẫn kìm được và không quan tâm đến quả mặt gọn đòn kia của hắn.

“Mày rất giỏi đánh nhau đúng không?... Nếu mày lỗi được bốn thằng này ra khỏi đây thì coi như bọn này vô tội còn mày sẽ trở thành thằng đệ đắc lực nhất của tao... Thế nào?” – Gương mặt của Ngũ Tỷ nghênh nghênh lên thách thức Thu Phong.

Kèm theo đó căn hầm chứa tầm vài trăm người từ lúc nào đã trở nên đông đúc.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Đỡ đòn !

Trong một căn hầm với sức chứa được vài trăm người giờ đây gần như chật ních do con người.

Lúc này đám người Chí Khải mặt mày xanh mét, đầu óc choáng váng do quá sợ hãi. Nhất là thằng cu Cường, nó mới hai mươi tuổi thôi. Dù ra đời đâm chém nhiều nhưng khi gặp đàn anh lớn nó luôn có tâm lý sợ hãi.

Ngoài người của lão Ngũ Tỷ ra thì trong căn hầm chỉ có năm người, Thu Phong, Chí Khải, Nhật Huy, Cường và một tên khác có gương mặt đại trà không thể đại trà hơn khiến người khác chỉ cần nhìn hắt qua một lần sẽ quên ngay hắt tên Minh Sang.

Chiều cao lẫn sức chiến đấu của từng tên ngoại trừ Thu Phong ra như sau:

- + Cường tên Phan Nhật Cường – Biệt Danh: chưa có – 20 tuổi – Cao 1 m 68 – thân hình ốm
- + Chí Khải tên thật Trần Chí Khải – biệt Danh: Khải Beo – 28 tuổi – Cao 1 m 70 – thân hình bình thường.
- + Nhật Huy tên thật Lưu Nhật Huy – Biệt Danh: Huy Rùa - 25 tuổi – Cao 1 m 72 – thân hình hơi ốm.
- + Minh Sang tên thật Trần Hữu Minh Sang – Biệt Danh: Sang Lân – 26 tuổi – Cao 1 m 75 – thân hình to mập.

Tính theo sức khỏe khi đánh nhau của một người bình thường:

- + Cường: Đánh một chọi một => thắng. Một đánh hai => thua.
- + Huy: Cùng lúc đánh được ba người.
- + Chí Khải: Cùng lúc đánh được bốn người.
- + Minh Sang: Cùng lúc đánh được bốn người.

Tổng bốn tên đó cộng lại tối đa chỉ đánh thắng được mười hai người, nhưng đó chỉ dựa vào số liệu cụ thể cũng chẳng chính xác mấy khi đánh thực tế.

Nhưng con số mười hai so với con số hai trăm thì nó quá xa vời đi.

Lúc này ngoại trừ Minh Sang cái mặt còn tỉnh bơ ra thì ba người Nhật Huy, Chí Khải, Cường đều tái mét.

Kẻ chẳng có chút sợ sệt nào chắc hẳn có mỗi mình Thu Phong.

“ Ông tính dùng số lượng áp đảo tôi sao? “

Giọng khinh miệt của Thu Phong vang lên rơi vào tai Ngũ Tỷ khiến lão bắt đầu khó chịu.

Lão nói: “ Mày là quân nhân tao không biết mày giỏi tới đâu, nhưng mày nhắm lời nói bốn thằng sau lưng mày ra ngoài sao? “

“ Tôi có thể bỏ bọn nó để ra khỏi đây cũng được vậy? “

Thu Phong thản nhiên nói.

Lời nói của anh khiến đám người Chí Khải không biết nói làm sao cho đúng. Bọn hắn đã sai khi lời Thu Phong vào chuyện này, nhưng ít ra cả thảy qua đối với bọn hắn Thu Phong cũng là anh em vào sinh ra tử dù là Thu Phong toàn cứu bọn hắn.

‘ Cũng phải thôi, mình toàn gây rắc rối cho thằng Phong ‘ Suy nghĩ chung của bốn người Chí Khải, Nhật Huy, Cường và Minh Sang hiện lên trong não họ.

Tuyệt vọng, rắc rối. Thứ duy nhất họ hiểu được khi lời Thu Phong một con người vốn bình dị trong cuộc sống, đi làm, đi chơi chẳng sinh sự với ai.

Trong suy nghĩ bọn họ Thu Phong là một người dễ bọn họ hâm mộ, một người giỏi võ, giỏi đánh nhau lại chẳng bao giờ đi sinh sự với ai. Còn bọn hắn thì sao? Mấy tên ăn không ngồi rồi thu tiền nợ tiền bảo kê cho sường đã rồi đi gây chuyện linh tinh, không lo làm ăn chính đáng.

Trong số bọn hắn ai cũng có gia đình của mình, mẹ già, bà ngoại bà nội... Gia đình của bọn hắn ai cũng cấm bọn hắn chơi với nhau, dù vậy riết cũng thành quen, chẳng ai muốn con cái mình trở nên xấu xa cả nhưng rồi đâu cũng vào đó không nói được, bất trị.

Nhưng từ khi bọn hắn chơi với Thu Phong thì trong mỗi người Chí Khải, Nhật Huy, Cường, Minh Sang hay bất cứ ai trong nhóm đều có cảm giác ganh tị với Thu Phong. Là vì Thu Phong là một con người quá tốt, luôn luôn chào hỏi người lớn tuổi, thậm chí còn giúp đỡ gia đình bọn hắn làm một số việc vặt như sửa này sửa nọ. Chưa kể gia đình của từng người ai cũng khen Thu Phong lo làm, không đi kiếm chuyện.

Có vài gia đình của mấy tên trong nhóm còn bảo “ Tụi mày chơi với nhau thì chơi, đừng lôi thằng Phong nó đi đánh nhau rồi nó bị gì tội nó. Tụi mày còn có gia đình ở bên nó có một mình, lỡ có chuyện tụi bay có lo cho nó được không? “

Điều đó cũng đủ thấy người già ở khu ổ chuột này quý mến Thu Phong tới cỡ nào.

Đến độ có vài bà cô còn hăm he gạ gả con gái rựu của họ cho Thu Phong nữa cơ. Những lúc như vậy Thu Phong lại khoe ra ảnh của cô người yêu mình là Nhược Y thì tất cả lại tịt ngòi. Họ nghĩ con gái họ đẹp sao? Đúng! Mà không đẹp bằng Nhược Y.

Liên mạn sang câu chuyện khác đủ rồi. Giờ quay lại vấn đề chính.

Lúc này đám người Chí Khải thôi không quỳ nữa, bởi dù bọn hắn có cầu xin như thế nào chẳng nữa thì lão Ngũ Tỷ chắc chắn vẫn không để bọn hắn lảnh lặn mà ra khỏi đây. Trước đó chưa phải là chưa có trường hợp này xảy ra.

Đã từng có một nhóm vốn cũng người của Ngũ Tỷ không biết đã làm sai chuyện gì mà đã ra một điều luật nhóm mười người đó nếu sống sót được để ra khỏi tầng hầm này dưới sự vây quanh của hai trăm người thì tất cả lỗi lầm của bọn họ được bỏ qua.

Cuối cùng mặc dù mười người đó lết được ra khỏi tầng hầm nhưng sau này tất cả mười người đó đều mất đi khả năng đi lại, hoặc bị tật cả đời. Điều đó cho thấy Ngũ Tỷ là một thằng điên không hơn không kém nhưng có điều hắn lại chịu trách nhiệm nuôi mười người đó cả đời.

Đầu của hắn nghĩ gì, mục đích của hắn là gì chẳng ai biết cả.

“ Tao hỏi tụi mày một câu... Dù can đảm để ra khỏi đây không? “

Thu Phong quay lưng lại với Ngũ Tỷ, anh đối diện nói với đám người Chí Khải trước mặt mình.

Dù đã đứng lên đám người Chí Khải vẫn mang theo vẻ sợ sệt run rẩy thấy rõ ngoại trừ Minh Sang.

“ Này! Này... Tao nói mấy thằng bay có nghe không vậy? “

Tức mình Thu Phong bắt đầu lớn tiếng với đám người Chí Khải.

Vốn anh muốn lôi hết đám này ra khỏi đây để cho bọn chúng vì anh mà trung thành không dám phản bội, nói vậy thì hơi quá nhưng cái đó là sau này. Nhưng trước mắt anh phải cứ làm vậy đã, dù sao anh cũng cảm ơn lão Ngũ Tỷ đã làm ra cái trò mèo này để giúp anh bớt được một bước quan trọng.

Khả năng của con người không phải thứ mà có thể tự tin bất cứ lúc nào được, Ngũ Tỷ chưa chứng kiến được điều đó nhưng hôm nay lão ta sẽ được chứng kiến.

“ Tao hỏi lần nữa có nghe không? “

Thu Phong quát lên một lần nữa.

“ nghe... “

Lúc này mỗi giọng nói nhỏ xú của Minh Sang là vang lên còn ba tên kia lại im ru không nói gì.

Thể hiện sự tức giận ra ngoài Thu Phong bước tới đập hấn một cú vào người Chí Khải.

“ Bụp... Rầm... “

Ăn một đập đầy của Thu Phong, Chí Khải văng ra ngã lộn nhào một vòng xuống dưới đất. Chưa dừng lại đó Thu Phong lại bước tiếp đến trước mặt Nhật Huy cho hắn một đám, rồi lại tới trước mặt thằng Cường cho nó một đám. Cuối cùng anh tới trước mặt Minh Sang định đưa nắm đám lên thì lại thấy gương mặt bất kham của nó nhìn chằm chằm vào mắt anh.

Thấy vậy Thu Phong hạ tay xuống thôi không đánh nữa.

“ Ba thằng mày đứng lên đi! “

Thu Phong nhìn ba thằng Chí Khải, Nhược Y, Cường bị anh đánh cho nằm xuống đất không thèm đứng lên. Vừa rồi anh biết lực tay của mình ra sao, nói hấn ra anh đâm cho văng ra như vậy chứ chẳng tổn thương bao nhiêu cả, vấn đề ba thằng ôn này vẫn nằm lý không chịu đứng lên.

“ Ồ, chưa chi lực đực rồi à? “

Giọng nói đầy khinh bỉ của Ngũ Tỷ vang lên.

Nghe vậy Thu Phong quay sang đá đều lại:

“ Thế ông có nghĩ mấy thằng này là người của ông không? “

“ Chưa hề... tao không quan tâm đến mấy con kiến! “

“ Ô, vậy sao? Mấy con kiến đó sẽ có ngày tụ hợp lại để cắn chết ông đấy... “

“ Mày... “ – Ngũ Tỹ tức giận chỉ ngón tay trỏ vào Thu Phong sau đó lại hét lên “ Đập mấy thằng chó đẻ này một trận cho bố mày đi!!!! “

Lão ta vừa dứt lời hai trăm con người ủa lên trong cái tầng hầm vốn đã chật chội này.

“ Bốp! Bốp! Bốp... “

Liên tục tiếng da thịt va chạm nhau, tiếng gãy xương vang lên.

Không màu mè không hoa mỹ, cứ mỗi một đám Thu Phong chém đứt một thằng, cứ một một đập một thằng không thể đứng lên nhưng dù vậy chỉ mỗi bản thân anh thì không sao nhưng đám người Chí Khải thì có sao.

Quay sang lúc này Thu Phong thấy đám người Chí Khải đã đứng lên nhưng bị đánh lại không hề đánh trả, chỉ ngoại trừ Minh Sang khốn đốn vừa đánh vừa đỡ đòn dùm ba thằng kia.

Thấy cảnh đó ngay lập tức Thu Phong lao tới chỗ bọn chúng mặc cho mấy thằng khác liên tục vụt gây bóng chạy lên người anh.

Có điều cứ mỗi thằng nào nện trúng người anh thì thằng đó cũng nhập viện, đến độ chỉ khoảng cách năm mét từ chỗ Thu Phong đến chỗ bọn Chí Khải mà đám kia chỉ dám dùng gây quơ quơ bên ngoài không dám tiến sâu hơn.

Có vài thằng không biết vẫn lao lên kết quả là gục.

“ Cong! Cong!... “

Hai gậy sắt nện thẳng vào đầu hai người Chí Khải và thằng Cường đều bị Thu Phong cứng rắn đưa tay ra chặn lại trước mặt họ.

Lúc này ánh mắt của hai người Chí Khải, Cường đều mở to ra vì ngạc nhiên. Bọn hắn chứng kiến cảnh tượng Thu Phong cắn chặt răng, hai tay thì run run lên đỡ đòn cho bọn họ. Giờ khắc này không hiểu tại sao trong lòng bọn họ nổi lên một mùi vị sung sướng.

“ Phong.. “ – “ Cong.. “

Một âm thanh khác vang lên làm ba người đồng thời quay sang.

Một cảnh tượng máu me xuất hiện. Minh Sang vì đỡ một đòn chí mạng cho Nhật Huy mà ăn hấn một gậy vào đầu lẫn ra bất tỉnh.

“ Sang! “

Cả bốn người bọn họ đồng loạt kêu lên, lúc này Nhật Huy cũng đã thức tỉnh. Hắn ta gào lên cướp lấy cây gậy điên cuồng vung vào đám người.

“ A a a a a a a.... “

“ Lũ chó chết mày dám đánh bạn tao... “

“ Sang! “

“ Ra khỏi đây ngay đi... “

Đến phút giây này cả bốn người Chí Khải, Nhật Huy, Cường và cả Thu Phong đều điên cuồng lao vào đánh nhau.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Toan tính . . .

Tại nơi đó, nơi mà người ta gọi là khu ổ chuột. Một nơi mà ẩm thấp đến cống thoát nước còn không có, một nơi mà đèn đường không thể chiếu tới. Một nơi tối tăm không có một ánh đèn nào ngoài ánh đèn của dân cho tới tám giờ tối.

“ Bụp bụp bụp... “

“ Lôi thẳng Sang ra khỏi đây ngay! “

Giọng hét của Thu Phong vang lên.

Lúc này trong tầng hầm thẳng Cường đang công các xác không biết còn sống hay đã chết đầy máu me của Minh Sang.

Thu Phong, Nhật Huy, Chí Khải giờ khắc này trên tay mỗi người đều cầm một cây gậy bóng chày đứng thành một vòng tròn bọc thẳng cu Cường chính giữa.

Trong đây chỉ có thẳng Cường là sức chiến đấu yếu nhất nên nó được giao nhiệm vụ công cái thẳng sống chết không rõ Minh Sang trên người, còn nhiệm vụ của ba người bọn họ là mở đường máu để chạy ra.

Bây giờ Thu Phong đang phân vân làm cách nào để thoát khỏi cái nơi quỷ quái này đây. Nếu anh không làm bị thương đám người này thì rất khó để đi ra, còn nếu đánh thật sự thì rất dễ bị lộ khả năng. Cơ bản dù không để lộ khả năng hay không thì cũng vậy, tính từ lúc bắt đầu đến giờ Thu Phong không biết đã đỡ dùm đám người Chí Khải bao nhiêu đòn. Đòn nào cũng đỡ trực diện bằng tay mà nhìn kỹ tay của anh lại chẳng có tí gì gọi là đỏ lên hay run lẩy bẩy cả.

Ngũ Tỷ người đứng ngoài quan sát rõ nhất điều này, hẳn ta đang âm thầm gặt đầu đánh giá Thu Phong. Chỉ với sức của Thu Phong nhiều đây thôi cũng đủ để Ngũ Tỷ làm mưa làm gió ở cái đất này rồi.

Thời gian không cho phép Thu Phong nghỉ nhiều. Đánh liều anh chấp nhận ăn thêm nhiều đòn để không bộc lộ sức chiến đấu của mình vậy, cùng lắm giả bộ vào bệnh viện băng vái chỗ là xong phím khỏi lằng nhằng chi cho mệt.

“ Ya... “

Thu Phong hét lớn một tiếng một mình hướng cửa ra của tầng hầm mà xông lên trước.

Không né tránh, không màu mè, không đỡ đòn Thu Phong như một con thú hoang lao vào cắn xé người khác.

Anh đâm, đá, đập, vụt, giật chỗ người ta. Mỗi một đòn anh khiến một tên bất tỉnh. Cứ như vậy gần năm phút trôi qua không ai dám lại gần Thu Phong thêm một bước nào nữa.

Lúc này con số hai trăm người cũng giảm đi gần một nửa, chỉ còn hơn một trăm mạng còn yên lành đứng đó.

Một khắc sau mọi thứ trở nên im ắng, ngoài những tiếng thở dốc, tiếng rên ra thì không còn bất cứ âm thanh nào nữa.

Bởi đã không ai dám tiến tới gần Thu Phong thêm một bước nào nữa, họ cứ đứng đó, đứng như trời trồng mà nhìn Thu Phong như một con quái vật.

“ Phì phì... phì phì... “

Thu Phong thở, anh thở như một con trâu, mồ hôi anh nhễ nhại ra khắp áp khiến chiếc áo thun dính sát cả vào lưng anh. Nhưng thở cũng chỉ là diễn mà thôi, thực sự thể lực anh đã lấy lại thậm chí còn trâu chó hơn trước, hai trăm người này hoàn toàn không làm khó được một kẻ gần như phá vỡ giới hạn của con người như anh.

“ Bịch... bịch... “

Hai tiếng động vang lên khiến Thu Phong quay sang nhìn. Cảnh tượng đập vào mắt anh giờ khắc này là hình ảnh Chí Khải cùng Nhật Huy toàn thân be bét máu còn thẳng Cường nước mắt của nó lúc này đã trải dài hai mắt.

Nó khóc không phải vì sợ, nó khóc vì anh em nó gục trước mặt nó để bảo vệ nó mà nó không thể làm gì được.

Thẳng Cường nó muốn hét lên nhưng không thể hét, nó muốn đỡ hai người kia ngồi dậy nhưng không thể.

Chí Khải cùng Nhật Huy toàn thân từ trên xuống dưới máu chảy khắp nơi, chỗ lồi chỗ lõm trông còn tàn tạ hơn cả Minh Sang đang được thẳng Cường công trên vai.

Thấy cảnh tượng ấy Thu Phong chợt cảm thấy có lỗi, anh buông cây gậy bóng chày trên tay mình xuống “ Leng keng... “ Sau đó bước từng bước trầm nhẹ tới trước Chí Khải, Nhật Huy.

Khẽ quỳ một gối xuống Thu Phong đỡ Chí Khải lên vai trái của mình trước sau đó anh dùng tay còn lại xách cổ áo của Nhật Huy lên rồi ném lên vai còn lại của mình.

Hình ảnh một người đàn ông vác trên vai hai người khác đầy máu me, một hình ảnh một người đàn ông mạnh mẽ một tay vác lấy hai đồng bạn của mình hiện lên trên mắt một trăm con người kia.

Thu Phong không có ý định đánh nhau nữa, nhưng anh muốn rời khỏi đây. Lúc này đây gương mặt của Thu Phong thật sự đã trở nên lạnh lùng một cách âm trầm, như thể anh có thể giết người bất cứ lúc nào.

Bước từng bước Thu Phong hướng tới cửa tầng hầm mà đi, nơi mà bị cả trăm con người che hết lối ra.

Thằng cu Cường lúc này ngo ngác nhìn Thu Phong không biết nói gì, mặt nó cứ ngo ngo như thể không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nó đang tự hỏi “ Tại sao không đánh nhau nữa? Tại sao bọn kia lại để yên cho anh Phong? Tại sao anh Phong lại có thể bình tĩnh vác người đi ra như vậy? “.

Thu Phong càng bước đi thì đám người kia lại càng lùi lại, đến nỗi không lùi được nữa thì họ lại tách ra, hiển nhiên không ai dám làm gì Thu Phong, không ai dám xông lên hay cũng không ai dám thái độ gì khiến thằng cu Cường càng ngạc nhiên hơn nữa.

Vốn trong đầu nó có vô số chữ tại sao thì bây giờ lại thêm một chữ tại sao bao la rộng lớn nữa.

Cảm giác như nó nhìn thấy một chuyện không thể tin được, nó cũng có cảm giác như đám người kia đang sợ Thu Phong. Nhưng nó lại không để ý dưới chân anh không biết có bao nhiêu người nằm gục xuống dưới đó, bỏ lê bỏ càng không thể nào đứng lên được.

Giờ khắc này đám người kia đã tách ra hẳn một con đường cho Thu Phong, không ai dám tiến tới thêm một bước nào nữa.

“ Tụi mày để nó đi như vậy sao? “

Giọng nói khó ưa của Ngũ Tỷ vang lên.

Thực sự là lần này Thu Phong cảm thấy đúng là khó chịu với thằng lùn tên Ngũ Tỷ này. Vẫn vác hai người Chí Khải, Nhật Huy trên vai Thu Phong không quay đầu lại được nhưng vẫn nói:

“ Thử can thêm một lần nữa xem? Hậu quả ông gánh nổi không? “

Một giọng nói lạnh lùng sắc mùi thách thức của Thu Phong rơi vào tai từng người từng người ở đây nhưng hiển nhiên không ai dám phản bác. Dù chỉ một chút thôi họ cũng đã thấy Thu Phong kinh khủng đến thế nào, không phải vài người vài chục người mà tới vài trăm người cũng không làm gì được.

“ ... “.

Im lặng, Ngũ Tỷ chỉ biết im lặng, nói đúng hơn là câm mồm không biết nói gì.

Cũng không phải là không biết nói nhưng lão ta biết cái gì nên làm và cái gì không nên làm. Chọc giận một con mãnh thú là một điều ngu ngốc nhất của một lão thợ săn, tất nhiên lão ta coi lão ta là một lão thợ săn già dặn.

Nhưng đối với Thu Phong một con mãnh thú thông minh thì vừa mạnh vừa thông minh cũng không dễ để một lão già không có sức mạnh mà chỉ có sự thông minh tóm gọn được.

Đối với ông già nhà Thu Phong thì lão Ngũ Tỷ này chỉ khiến Nhật Phương búng tay một cái đủ bóp chết hẳn cả trăm ngàn lần. Nhưng đối với Thu Phong thì đây là những bước đi đầu tiên của anh nên có, nếu mỗi thằng già này anh không đối phó được thì chẳng bao giờ anh làm được việc gì nên hồn ngoài đánh nhau ra.

Thấy lão già kia im lặng Thu Phong lại tiếp tục cất bước đi. Được hai ba bước thì anh quay hẳn người lại nhìn vào thằng cu Cường vẫn đứng như trời chồng ở đó nói:

“ Mày có tính ra khỏi đây không? “

“ Dạ? “ – Cường ngạc nhiên “ Được không? “

“ Đi hay ở đây? “

Không trả lời câu hỏi của thằng Cường mà Thu Phong lạnh nhạt hỏi lại thêm lần nữa.

Như được tiêm thuốc kích thích, chẳng nói chẳng rằng câu nào dùng một cái thằng Cường chạy lạch đạch đến bên cạnh Thu Phong trong chớp mắt.

Thấy vậy anh quay người hướng cửa tầng hầm mà đi ra một cách bình thản, trái ngược lại với anh, thằng Cường lại luôn luôn lo lắng đi sát bên cạnh anh. Thằng cu vừa ngo đồng ngo tây nhìn xung quay coi có ai lao lên đánh mình nữa không.

Một hồi sau lên khỏi tầng hầm thằng Cường mới thở dài ra một hơi.

“ Phù... “

Nó một tay bợ đít Minh Sang trên vai mình một tay vừa lau mồ hôi trên trán. Nhưng do Minh Sang quá nặng nên nó mất thăng bằng làm ngã cả Minh Sang và nó.

“ Rầm... “

“ A ui... “

Cường than lên một tiếng.

Thấy vậy Thu Phong lại gần đá nhẹ vào cái vào hông nó nói:

“ Đứng lên đi... Đây! Cổng thẳng Huy đi, để thẳng Sang tao vác nó cho. “

Vừa nói Thu Phong vừa đặt người Nhật Huy xuống dưới đất rồi lại nắm cổ áo Minh Sang hất hẳn lên vai mình một cách nhẹ nhàng.

Cường thấy vậy cũng trầm trồ vì cái độ khỏe đến trâu bò của ông anh mới quen biết này của nó.

Sau đó Thu Phong lại cất bước rời khỏi đây, thấy vậy thẳng Cường lật đặt vác người Nhật Huy lên lưng mà chạy theo.

Cuộc chiến năm đầu hai trăm tới giờ có thể nói là tạm thời kết thúc mà cũng có thể nói là nó chưa kết thúc hoặc cũng có thể nói là nó chưa từng xảy ra tại khu ổ chuột này.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Trọng dụng .

Một tuần sau cuộc chiến ngoài ý muốn kia.

Tại một bệnh viện tư nhân nhỏ của thành phố Quảng Phúc.

“ Tọt tọt tọt... tọt tọt... “

Trong phòng dưỡng bệnh thẳng cu Nhật Cường liên tục đứng bên cạnh Thu Phong chọt vào vai anh hết bên này đến bên kia, sau hồi vói vể mặt suy tư say đắm như đắm chìm vào cả một triết lý của nhà bác học Nhật Cường mới vỗ đầu mình một cái than vãn:

“ Quái thật... Thế quý nào mà anh khỏe nhanh vậy anh Phong... đại ca à... “

Thu Phong đang ngồi khoanh tay lại trên ghế chọt mắt thì cứ bị thẳng cu Nhật Cường chọc phá liên tục khiến anh muốn phát điên lên.

Hai con mắt anh giật lên liên hồi sau đó anh vươn tay ra nắm lấy đầu Nhật Cường ấn xuống rồi bẻ cái đầu nó quay đối diện với mặt anh.

“ Mày có dễ yên cho bố mày không vậy thẳng nhóc con này! “ – Thu Phong gần từng chữ dữ tợn với Nhật Cường.

“ Đau đau đau đau đau... anh Phong, anh Phong đẹp trai anh tha em đi mà, hu hu... em chót dại lần này nữa thôi! “

Bị Thu Phong bóp đầu thẳng cu Nhật Cường đau quá rên la liên tục xin tha mạng.

Một tuần trôi qua kể từ khi cuộc chiến ngoài ý muốn trong căn hầm ấy. Chí Khải, Nhật Huy, Minh Sang tất cả đều bị trọng thương, nặng nhất vẫn là hai người Chí Khải, Nhật Huy.

Chí Khải bị nứt xương quai xanh và bầm nhiều chỗ, còn Nhật Huy thì cũng bị nứt xương vai và tay, sây sát nhiều chỗ, cả hai cùng đưa tới kết luận là bị kẹt sức quá nên cần phải tĩnh dưỡng một tuần. Hôm nay là ngày cuối cùng hai tên này ở trong đây.

Về phần Minh Sang chỉ bị một gậy vào đầu lún ra bất tỉnh, chấn thương não nhẹ chỉ cần tịnh dưỡng không hoạt động mạnh một tháng ở nhà là ổn cả.

Sang tới Thu Phong bác sĩ đưa đến kết luận rằng anh chẳng bị thương tích chỗ nào, kể cả tâm thần cũng ổn định. Nhưng anh lại nhét tiền vào hòng đám bác sĩ đưa ra vài chuẩn đoán bị thương nhẹ cho anh để che mắt đám người Chí Khải.

Nhưng mới ba ngày ngoài vết trầy xước Thu Phong tự tạo ra bằng cách tự dùng cây đánh vào người mình, anh điều khiển lực khiến cho vết thương vừa đủ bầm trong ba bốn ngày sẽ hết. Tuy đau đớn nhưng nó chẳng là gì với một kẻ như anh.

Tuy vậy gần như một mình Thu Phong cân gần hết hai trăm người, nếu không có Thu Phong thật sự thì có đánh đến chết đám người Chí Khải chưa chắc bước được nửa bước khỏi vị trí đang đứng lúc đó.

Nhưng đánh nhau đến mức độ như thế mà Thu Phong chỉ bị thương ngoài da thì quá là kinh khủng đối với bọn hắn. Nhiều khi Thu Phong đến bệnh viện thăm bọn Chí Khải đám người này cứ coi anh như người ngoài hành tinh, lúc vào cũng bắt anh show body ra để bọn chúng xem coi còn vết thương nào không.

Dạng như không tin vào mắt mình vậy, tới bây giờ bọn hắn vẫn nghĩ Thu Phong độn cái gì vào trong quần áo cho đến khi anh cầm con dao gọt trái cây trong bệnh viện cửa ngang bụng mình qua lại mấy lần mà không để lại một vết xước gì.

Tới mức như vậy đám người Chí Khải càng ngạc nhiên hơn nữa, nhưng nếu Thu Phong dùng hết lực của bản thân thì chắc chắn anh sẽ bị xước ngoài da thật.

Thân làm lính đặc công vốn ở trong trường đặc công anh đã được huấn luyện cực kì khắc nghiệt mà bản thân anh luôn đưa thêm mấy bài tập hơn vậy cho chính anh vào những thời gian rảnh hoặc cũng bài tập dành cho đặc công ấy Thu Phong tập nó với cường độ cao gấp ba bốn lần người khác.

Hồi ở trong trường đặc công từ trưởng khu cho đến lính quen ai cũng chửi anh bị điên, tập như vậy chỉ phản tác dụng chứ chẳng được lợi ích gì.

Nhưng bằng sự cố gắng của bản thân anh đã chứng minh cho tất cả quân khu thấy anh là quân nhân có sức chiến đấu cận chiến vô địch ở miền Nam.

Họ luôn nghĩ những gì mình không làm được thì chắc chắn người khác sẽ không làm được và ép đặt họ phải theo một cái khuôn đó.

Giống như một kẻ vô danh chứng kiến một huyền thoại võ thuật và cho đó chỉ là biểu diễn chẳng có gì là thực tế. Dù vậy vẫn có một sự thật hiển nhiên là một người đã mệnh danh là huyền thoại thì chẳng bao giờ để ý tới lời của một con kiến cả.

“Lần sau mày đụng vô người anh nữa anh thiên cả nhà mày nghe chưa?”

Thu Phong hồ báo chỉ vào mặt thẳng cu Nhật Cường cười cười đùa giỡn.

“Dạ dạ, em thề em hứa em đảm bảo đây là lần duy nhất!”

Nhật Cường vừa giữa lấy tay Thu Phong bằng hai tay vừa lại buông ra vãi lại anh tha cho nó.

Thật sự Thu Phong quá khỏe, dù nó dùng cả hai tay để đẩy tay của anh ra nhưng bằng mọi cách dù có cầu luôn cũng chẳng ăn thua gì.

“Lần cuối nha!”

Thu Phong chỉ vào mặt Nhật Cường gằn giọng nói.

Sau đó anh chỉ thấy nó gật đầu liên tục với ánh mắt đáng thương.

Một hồi sau Thu Phong chắc chắn thẳng này để mình yên bằng ánh mắt tội lỗi của nó thì anh mới từ từ buông quả đầu vàng của nó ra.

Xác định thẳng cu Nhật Cường không còn quấy nữa Thu Phong vỗ vai cái lên đầu nó nói:

“Biết điều anh thương!”

“Ok đại ca.”

Một hồi sau Thu Phong lại chìm vào giấc ngủ, dù gì chỗ kia anh cũng nghỉ làm rồi bởi lão Ngũ Tỷ kia chẳng để yên cho anh làm chút nào.

Từ sau vụ việc hôm đó lão Ngũ Tỷ đích thân tới phòng trọ của anh, khi lão ta vừa đặt chân vào suýt nữa bị anh cho một đấm vào mặt vì tội gây ra thương tích cho đám người Chí Khải xong còn vác xác tới.

Lão ta tới cũng có mục đích của lão ta. Thứ nhất lão tới cúi đầu xin lỗi Thu Phong, anh biết đó là diễn nhưng chẳng ai lại đi đánh người cười bao giờ cả nên Thu Phong bỏ qua. Vả lại tất cả tiền viện phí của đám người Chí Khải đều được lão ta lo cho, thậm chí còn đưa thêm tiền và cho vài chân làm bảo kê của quán karaoke ôm của lão.

Thế là mọi chuyện riêng đám người Chí Khải chẳng dám có ý kiến gì thậm chí còn cảm thấy may mắn khi được như vậy. Nhưng chuyện đó cũng dẫn tới một hệ lụy rằng sự trung thành của họ dành cho Ngũ Tỷ hoàn toàn không còn thay vào đó là tin tưởng tuyệt đối Thu Phong.

Nếu lựa chọn giữa Thu Phong và lão ta thì đám người Chí Khải chắc chắn sẽ đi theo Thu Phong.

Điều thứ hai cũng là mục đích chính của lão ta là Thu Phong chính thức là người của lão ta, đàn em cánh tay của Ngũ Tỷ. Điều này anh cũng không từ chối, bởi nó cũng là ý định của anh, càng như vậy Thu Phong càng có khả năng lật đổ lão một cách dễ dàng.

Vừa chấp nhận theo lão ta Thu Phong được giao nhiệm vụ quản lý đám đàn em gần một ngàn người bao hàm đám người Chí Khải trong đó. Tất cả quán bar cỡ nhỏ, quán bida, quán karaoke ôm hay quán cà phê ôm đều dưới sự quản lý của Thu Phong nhưng lại được chia đều ra bởi trước đó Ngũ Tỷ cũng có một cánh tay đắc lực.

Trong tương lai chắc chắn nếu Thu Phong làm tốt thì tên kia sẽ bị Thu Phong thay thế hoàn toàn.

Kẻ đó là Hà Trung Tín, ba mươi tuổi, cao 1 m 72. Trung Tín là một thẳng đứng bản chất giả nhân giả nghĩa một cách sỗ sàng à không hẳn ra cũng không phải giả nhân giả nghĩa mà hắn ta là một thẳng nào tàn.

Lúc nào hấn cũng nghĩ mình là trung tâm, cái gì cũng biết, biết một nỏ lên mười, quan hệ thì rộng nhưng lại không biết cách tận dụng. Không có đầu óc cũng như sự phán đoán, nói rất hay nhưng thẳng ra là một thằng vô dụng nhờ vào sự quan hệ.

Ngoài cái mồm dẻo nói rất hay để lấy lòng Ngũ Tỷ ra thì hấn chẳng có gì, cũng chẳng can đảm, ngược lại rất nhát gan.

Mặc dù hấn rất tức giận vì Thu Phong được trọng dụng nhưng tới giờ hấn vẫn chưa dám đụng vào một công lỏng của anh dù chỉ một câu đá đéo. Dùng vũ lực? Chắc chắn hấn không làm được, hai trăm người còn không làm gì được Thu Phong thì một thằng như hấn kêu gọi được vài người đánh Thu Phong.

Nếu tính kế thì một thằng đầu óc chỉ biết nỏ như hấn lại chưa thể nghĩ ra ngay lúc này, nếu hấn tính sai một bước có thể Thu Phong lấy đó làm cơ hội trực tiếp đập hấn xuống.

“ Thu Phong à Thu Phong... mày cứ đợi đấy... ăn bát cơm của tao không dễ đâu, tao không ăn được thì tao cũng sẽ đập đồ... Mày đừng tưởng giỏi đánh nhau là hay! “

Trong một căn phòng tối tăm, một thằng 30 tuổi để quạ đầu kiểu undercut cột ngược ra đằng sau đang cười đều tăm tắp một mình.

Gương mặt của tên này mặc dù dễ nhìn nhưng khiến những thằng con trai khác nhìn vào thật sự rất là muốn đánh.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Mấy thằng em .

Trong địa bàn thuộc phạm vi quản lý tự trị của khu ổ chuột. Nói là tự trị chứ thực ra nhà nước chẳng quan tâm cũng như đoái hoài đến một khu vực kém phát triển ở xung quanh khu ổ chuột này.

Quốc Phong tuy mệnh danh là thành phố nhưng thực chất vẫn chưa tới mức thành phố mà chỉ dừng lại ở cấp đô thị trực thuộc tỉnh. Tức vẫn là vùng đang phát triển.

Mà vùng đang phát triển hiển nhiên phải phát triển từ trong ra ngoài, nơi mà khu ổ chuột nằm ngoài rìa thành phố nên cũng không được chú ý cho lắm. Dù vậy xung quanh khu ổ chuột vẫn thường là nơi tiêu tiền của mấy kẻ tham ô việc nước lấy tiền đút túi.

.....

Tại đâu đó một con đường bình thường với những ánh đèn nhấp nháy bất ổn định.

Cả một con đường ấy tồn tại hai loại hình kinh doanh karaoke và café. Hiển nhiên tại một con đường tồn tại cùng lúc mấy chục quán kara cho đến mấy chục quán café thì hiển nhiên lượng khách sẽ chẳng bao giờ mà đông đủ cho mỗi quán nếu chia đều trung bình quân mỗi người đến đây.

Nhưng ở con đường này những loại quán ấy không dành cho phụ nữ, mà là dành cho độc nhất đàn ông. Khỏi phải nói chắc cũng biết là gì.

Tại một quán Karaoke khá sầm uất tại con đường này. Đứng trước cửa quán có mấy thanh niên tùm ba tùm bảy lại ngồi tán dóc với nhau, nhìn mặt bọn chúng trông tên nào cũng cực kì đáng sợ chắc hẳn không phải là người tốt.

Lúc này cánh cửa thủy tinh của quán karaoke tự động mở sang hai bên, một thanh niên với vóc dáng cao to cường tráng bước ra. Thanh niên này không ai khác chính là Thu Phong.

Mấy tên tùm ba tùm bảy kia thấy Thu Phong vừa xuất hiện thì nguyên cả đám từ lúc nào đã đứng sang hai bên cúi đầu chào đồng thanh:

“ Chào anh Phong! “

Gương mặt Thu Phong thay vì thỏa mãn vì được đối xử như vậy thì ngược lại anh nhăn mặt nói:

“ Anh em với nhau cả, mọi người không cần phải lễ nghĩa như vậy đâu... “

“ Dạ như vậy không được anh à, thân bọn em là đàn em của anh tụi em phải tôn trọng anh, nếu không người ngoài nhìn vào họ bảo anh không biết dạy dỗ! “

Lúc này một tên đàn em khác đứng gần Thu Phong nhất liền mở miệng giải thích.

Cũng đã được một tuần kể từ lúc Thu Phong lên nắm các công việc ở mấy quán karaoke xung quanh này, doanh thu thì anh không quan tâm mấy vì việc

đó có người khác lo, việc của anh chỉ là đảm bảo an toàn và không để thằng ngu nào làm loạn ở đây.

Những tên đang đứng trước mặt anh lúc này đây là một trong số các đàn em được giao dưới quyền cho anh.

“ Ở đây có người ngoài không? “

Thu Phong nhìn chằm chằm vào tên đàn em dưới trướng mình nói một cách rất nhẹ nhàng.

Nhưng đối với tên đó lại mang theo một áp lực khá lớn, bởi hắn cũng là một trong hai trăm người có mặt trong căn hầm hôm đó. Được chứng kiến toàn bộ thực lực của Thu Phong cũng như những lời nói nhẹ nhàng mà mang hàng tấn sát thương trong đó.

“ Dạ... dạ không... “

Bị Thu Phong hỏi khiến hắn đỏ mặt hốt hoảng nói không nên lời.

Thu Phong nghe vậy liền tiến lại gần hơn vỗ vai hắn nói:

“ Được rồi! Ở đây không có người ngoài, không cần phải làm vậy, tụi bay chỉ cần hết lòng là được... còn khi nào có người ngoài làm vậy thì không sao. Anh em tất cả ai đi theo tao tao không để thằng nào bị uất ức bị mang tiếng đầu yên tâm “

Ngừng một chút Thu Phong lại nói tiếp:

“ Tuy thằng Phong này là người mới nhưng cái gì ra cái đó, thằng này không thích làm gì không thoải mái. Nên anh em cứ thoải mái mà đối xử ngang hàng với tôi đi. Mới tôi còn nhiều điều chưa biết cũng mong anh em hiểu cho mà chỉ bảo. “

Nói xong Thu Phong cúi đầu mỗi bên một cái.

Tuy về tài anh nói anh có chút vụng về nhưng ít nhất cũng biểu đạt được ý của mình, với những kẻ thô tục chỉ biết lấy nắm đấm làm lời nói như vậy thôi cũng đủ hiểu Thu Phong nói những gì. Không cần màu mè, không cần phức tạp.

Nghe Thu Phong nói xong lúc này đám đàn em của anh ai ai cũng quay qua nhìn nhau một hồi sau đó cả đám mỗi người một lời thi nhau nói:

“ Tụi em hiểu rồi anh Phong! “

“ Từ nay tụi em không như thế nữa. “

“ Mong anh Phong cũng chỉ bảo tụi em! “

“ Có gì dạy em đánh nhau nữa nha đại ca... “

“ Mà yào lao, đánh đấm gì, anh Phong dạy mà y học được không? “

.....

Hôm nay ta mệt quá nên tạm thời chương này tới đây thôi(tăng ca làm tới gần 11h mới về mong đồng bào thông cảm)V

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Sống và tồn tại .

Tính đến thời điểm này chính xác đã được hai tháng kể từ lúc Thu Phong chia tay với đám vệ sĩ của mình.

“ Ưm ưm... “

Trong một căn phòng tối tăm không có cửa sổ.

Độc nhất trong căn phòng chỉ có một cái bóng đèn không đủ sức soi sáng cả căn phòng tối tăm. Phía dưới ánh đèn ấy có một người đàn ông bị trói từ trên xuống dưới, một hình ảnh khá quen thuộc với Thu Phong, hắn ta bị ai đó dùng một miếng vải cột ngang miệng im im không nói thành lời.

Ngoài tên đang bị trói ra thì trong phòng còn ít nhất ba kẻ khác đang đứng trước mặt hắn, những kẻ còn lại đứng trong bóng đêm nên cũng không thể biết chính xác được số lượng là bao nhiêu.

Giờ khắc này trên tay ba kẻ kia tên nào cũng cầm lăm lăm một cây tít sắt trên tay với đầy vết máu loang lổ trên đó.

“ Tao hỏi mày lần cuối! Ai? Ai đưa mày đến đây để mày lôi kéo người phản bội chúng tao? “

Một kẻ đứng gần người đang bị trói nhất mở miệng quát mắng.

Tên bị trói không ai khác chính là một trong năm mươi người theo Thu Phong ra Bắc lần này. Hắn tên là Vũ Xuân Tiến, một kẻ khá có tài năng trong việc ăn nói.

Khi được Thu Phong giao cho trọng trách kiểm việc làm và tìm hiểu thông tin của thành phố này, hơn ai hết hắn cùng một đồng bạn khác cũng là người của Thu Phong tên Lý Quang Định cùng nhau vào một băng đảng khác nằm ở sát vùng ngoại ô phía Nam thành phố.

Tuy nhiên trong quá trình nhập băng mặc dù bọn họ thể hiện rất tốt, Xuân Tiến lại cực kì dẻo miệng nên chẳng mấy chốc lấy được lòng tin của các anh lớn trong băng này. Tuy nhiên khi ở đây Xuân Tiến và Quang Định lại tách ra, hai người đi theo hai đàn anh khác nhau trong băng.

Xuân Tiến càng tiến xa bao nhiêu thì Quang Định vẫn cứ dậm chân tại chỗ, nhưng như vậy Quang Định lại an toàn hơn Xuân Tiến với tình hình lúc này.

Xuân Tiến khi vào đây do được lòng mấy anh lớn nên rất được trọng dụng, đánh nhau lại giỏi nữa thì không có gì có thể khiến hắn ngang hàng với mấy tên tép riu kia. Nhưng có điều danh vọng đến quá nhanh rồi cũng tuột quá nhanh, hắn khi vào trong băng này hơn một tháng thì đã có trong tay trên dưới bốn năm chục đàn em thân tín.

Không biết do nóng vội hay suy nghĩ nông cạn mà hắn lại dám kêu gọi người của mấy tên đàn anh khác theo mình, kết quả dù kêu gọi được người nhưng chỉ được mấy ngày thì bị mấy tên đàn anh khác đề ý và cho người điều tra.

Lòng tin nhất thời của những kẻ theo Xuân Tiến lại không bằng sức mạnh của đồng tiền, kết quả những gì Xuân Tiến âm mưu với kẻ thân cận nhất cũng là kẻ hắn tin tưởng nhất khi vào băng lại nói ra hết chỉ vì tiền.

Lấy được bằng chứng, nói hắn ra cũng không phải bằng chứng mà là lý do để bọn đàn anh kia có thể đường đường chính chính bắt Xuân Tiến tại chính địa bàn của hắn được giao.

Lão đại của băng này hiện vẫn chưa chú ý về Xuân Tiến cho lắm, lão ta chỉ biết bên dưới nổi bật lên một vài tên có khả năng đang được trọng dụng. Nhưng chưa làm được thành tích gì to lớn khiến lão đại chú ý nên chuyện này ngoài đám đàn anh liên quan đến vụ bắt cóc Xuân Tiến ra thì những người có quan hệ mật thiết với Xuân Tiến trong băng hoàn toàn không biết.

Về phần Quang Định với Xuân Tiến vẫn thường xuyên liên lạc với nhau, nhưng hôm nay lại tìm nát cả nửa cái địa bàn nơi Xuân Tiến hay lui tới Quang Định vẫn không tìm ra hắn ta nên liền lo lắng không biết làm sao.

Trong phòng trọ của Quang Định, hắn đang đi qua đi lại liên tục vì tìm không được Xuân Tiến. Hỏi những người liên quan thì hắn chỉ biết Xuân Tiến bị nhóm người nào bắt đi một cách bất ngờ chẳng kịp trở tay.

Nhưng Quang Định cũng không phải là kẻ ngốc, ai có thể ngang nhiên vào địa bàn của kẻ khác bắt người đi một cách ngang nhiên mà không ai biết được. Chắc chắn có nội gián, hoặc người của mình làm.

Dù có suy nghĩ như vậy nhưng Quang Định vẫn không xác định được là ai làm. Bởi vì băng đảng này nói nhỏ không phải nhỏ, mà lớn không phải lớn, tuy vẫn có vài anh em theo chân thiếu gia ra Bắc cũng ở trong băng này mà vẫn không tiện liên lạc được.

Tình hình trước mắt Quang Định hắn cần phải xác định được là ai đã làm trò này, bắt cóc Xuân Tiến đi với mục đích gì.

Sau khi suy nghĩ cả tiếng đồng hồ cuối cùng Quang Định vẫn không nghĩ ra được cái gì. Một chập sau dường như hắn nhớ ra một điều gì đó liền tức tốc bước ra khỏi phòng trọ để đi ra ngoài.

Vừa mở cửa phòng ra Quang Định phát hiện có một bóng hình to lớn đứng lù lù sẵn trước cửa. Vốn giật mình tưởng rằng ai đó sẽ tới bắt cóc hắn như lần với Xuân Tiến nên hắn liền tung một quyền thẳng vào mặt đối phương.

“ Pặc! “

Tuy nhiên khi quyền hắn vừa tung ra được một nửa lại bị bắt lại một cách cứng rắn.

Lúc này Quang Định mới định thần lại nhìn kỹ lại người đứng trước mặt mình lại là một hình bóng quen thuộc:

“ Thiếu... à không anh Phong...? “

Là Thu Phong, đúng là anh.

Thời hạn anh giao cho mấy tên vệ sĩ theo mình từ trong Nam ra tới đây là ngày cuối cùng và anh phải nắm rõ tung tích của từng người trong khoảng thời gian hai tháng qua.

Vốn Thu Phong định nhờ bố giả mình chuyện này nhưng thôi, anh có cách để tìm ra người của mình theo cách của mình.

“Em em... em đang đi tìm anh đây! Thằng Tiến đi cùng em nó gặp chuyện mất tích rồi...”

Thấy Thu Phong vốn Quang Định chưa kịp vui mừng lại chợt nhớ đến Xuân Tiến nên ngay lập tức báo cáo tình hình cho Thu Phong nghe để anh kịp thời giải quyết.

Đáp lại nỗi hốt hoảng của Quang Định lại là vẻ mặt bình thản của Thu Phong.

Không nói không rằng một câu nào Thu Phong trực tiếp bước vào trong phòng trọ của Quang Định, lúc này Quang Định cũng không để ý trên tay Thu Phong có xách theo một cái bọc màu đen mà hắn ta đang để ý đến về bình tĩnh đến đáng sợ của Thu Phong.

Giờ khắc này trong đầu Quang Định nghĩ bản thân có phải đã theo nhầm người rồi không? Bọn hắn xác định rời khỏi căn biệt thự ấy để được tự do cũng như bản thân phải luôn luôn trung thành và bán mạng cho Thu Phong.

Nhưng ít nhất trong đầu Quang Định cũng nghĩ mặc dù chết nhưng cũng phải hưởng thụ cái gì gọi là cuộc sống của một con người rồi hẵng chết, nhưng chết là chết vì một người hết lòng vì bọn hắn chứ không phải là một người coi thường tính mạng của bọn hắn.

Quang Định bắt đầu mất kiên nhẫn liền gọi to:

“Thiếu gia? Thiếu gia?”

“Bình tĩnh đi!” – giọng nói lạnh lùng của Thu Phong cất lên.

Vốn Quang Định chuẩn bị tức giận vì câu nói quá tuyệt tình của Thu Phong thì lại thấy anh ném một thứ gì đó về phía hắn.

Tiền tay Quang Định bắt lấy. Một miếng vải màu đen, vội vàng mở miếng vải ra Quang Định phát hiện là một bộ quần áo dính liền với nhau từ trên xuống dưới.

Thấy thất sắc Quang Định đưa bộ đồ về phía Thu Phong ý hỏi dùng để làm gì.

“Đây là bộ áo giáp bó! Mặc vào đi, xong chồng đồ bình thường vào để che nó đi rồi đi theo tôi. Nhanh lên không có thời gian đâu.”

Nói xong Thu Phong đi ra ngoài gọi điện thoại cho ai đó để mặc cho Quang Định ngơ ngác không biết làm gì.

Một hồi sau khi nói chuyện điện thoại xong Thu Phong quay sang vẫn thấy hắn đứng chưa chịu thay đồ thì anh liền nói một tiếng:

“Tĩnh không mặc à?”

“Thế còn thằng Tiến thiếu gia tính làm sao với nó đây... nó... nó mất tích rồi...!”

Lúc này giọng của Quang Định vốn đang cứng rắn lại run run lên trông thấy, hắn run lên vì tức chứ không phải vì cảm xúc khác.

Thấy vậy Thu Phong liền lắc đầu nói:

“Mặc vào nhanh lên, tính để nó bị đánh chết rồi mới đi sao?”

“Nó? Ai?... Thiếu... à không anh biết nó ở đâu sao anh Phong?”

Mới đầu Quang Định không hiểu ý của Thu Phong nên áp a áp ứng, cuối cùng tự suy luận hắn mới đưa ra kết quả rằng từ lâu thiếu gia của bọn hắn đã theo dõi bọn hắn rồi. Nên việc ai làm gì hay không làm gì tất nhiên với thân phận thế kia sao thể nào mà qua mắt thiếu gia của bọn hắn được.

Sau khi thông suốt rồi lại thêm cái gạt đầu của Thu Phong thì Quang Định mới vội vàng mặc bộ áo giáp mà Thu Phong đưa cho hắn.

Là một người đào tạo năm mươi vệ sĩ này để theo mình lâu dài, Thu Phong chắc chắn sẽ không bỏ sót một ai phải chết một cách oan uổng bên ngoài được. Nhất là ở đây vào ngay lúc này, lúc mà anh bắt đầu sự nghiệp trên chính bàn tay của mình thì càng không thể.

Tuy nhiên việc cứu Xuân Tiến đối với Thu Phong cũng là một vấn đề khá nan giải, nếu không cẩn thận anh sẽ bị bại lộ ra thân phận là người của băng bên xóm ổ chuột.

Tệ hơn là sẽ có người của tên trùm đất Bắc trà trộn vào phát hiện được thân phận của anh thì càng rắc rối.

Dù cho bị phát hiện Thu Phong cũng không sợ, anh tin với sức của mình thì rồi Bắc là chuyện đương nhiên nhưng sau khi rời Bắc trở về Nam chắc chắn anh phải phụ thuộc ông già của mình để chiếm lấy đất Bắc này.

Điều đó làm Thu Phong không hề thích một chút nào, vốn anh có thể làm vậy nhưng quá nhàm chán, vừa sĩ diện vừa để cho vui đó mới là mục đích của anh.

Dù vậy Thu Phong vẫn không nhận ra rằng tới tận bây giờ anh sống không có mục đích. Ngược lại cách anh sống lúc này là đang tồn tại chứ không phải

là sống

Thu Phong đang sống không đúng chỗ, đang sống lố, lố một cách anh không hề nhận ra rằng mình sống lố.

Sống và tồn tại là hai định nghĩa khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Cứu người dễ vậy sao ?

Vẫn trong căn phòng tối tăm không có cửa sổ ấy.

Vẫn ba bốn thanh niên đập đánh một người đang bị trói một cách vô tội vạ.

Nhưng có một điều đáng nói ở đây là, dù bị đánh đến máu me vải khắp sàn nhưng kẻ đó – Xuân Tiến vẫn nhìn những kẻ trước mắt mình bằng ánh mắt ăn tươi nuốt sống.

“Mày nhìn cái gì?”

Kẻ nào đó nâng gương mặt toàn máu của Xuân Tiến lên mà nói. Ánh mắt của hắn như thể muốn bóp chết Xuân Tiến ngay lập tức.

“Mày đừng để tao ra khỏi đây... tao phi –” Xuân Tiến nhổ một bãi nước bọt trộn lẫn màu đỏ của máu xuống đất, song hắn lại nghiêng đầu nói tiếp “Giết tao ngay khi còn có thể đi, mấy thằng nhóc!”

Không biết lấy đâu ra khi Xuân Tiến nghĩ đến Thu Phong thiếu chủ của hắn thì hắn lại trở nên tự tin hơn bao giờ hết. Thiếu gia của hắn là một người không có gì là không thể làm, trước khi mất trí nhớ thì là thiên tài quân đội, sau khi mất trí nhớ lại trở thành một cao thủ không ai đánh lại.

Dường như đi cùng với một người luôn tạo ra khả năng không tưởng như Thu Phong, Xuân Tiến tuyệt đối tin tưởng thiếu gia của hắn sẽ đến cứu hắn. Chưa kể hắn mới ra ngoài Bắc theo thiếu gia chưa được bao lâu mà lại bỏ mạng thì điều đó tuyệt đối không thể xảy ra.

Dù thiếu gia của hắn không cứu hắn thì nhất quyết hắn phải tự cứu lấy bản thân mình.

“Bà mẹ mày!” – “Bình...!”

Bị sỉ nhục kẻ trước mặt Xuân Tiến liền cho thẳng một gậy vào đầu hắn.

Ăn một gậy toàn lực của tên kia, Xuân Tiến bị văng ngã ra xuống đất. Đầu óc hắn bắt đầu quay cuồng không nghĩ được gì.

Trong thâm tâm Xuân Tiến lúc này liên tục động viên bản thân hãy gượng lên! Gượng lên. Nếu không gượng dậy hắn sẽ chết, mà chết thì mọi thứ coi như xong. Tâm nguyện của hắn, tâm nguyện của thiếu gia hắn sẽ không thực hiện được. Mà cho dù có thực hiện được hắn cũng không chứng kiến được. Không cam tâm, chắc chắn hắn sẽ không cam tâm.

“Phụt!” – Xuân Tiến lại phun ra một bãi nước bọt toàn máu “Tao không cam tâm!”

Xuân Tiến vừa hét lên một tiếng thì tên kia nóng máu bước nhanh tới chỗ hắn, tuy nhiên đúng ngay lúc này...

“Rầm!”

Một tiếng rầm vang lên, cánh cửa bằng sắt khá dày của căn phòng bị đập bung ra.

“Ya ya ya... hình như mình đi lộn chỗ rồi thì phải...”

Gương mặt cùng giọng nói ngông nghênh của Thu Phong hiện ra.

Lúc này Xuân Tiến gần như tỉnh nỗi điên lên thêm lần nữa thì lại thấy Thu Phong tới, thiếu gia của hắn. Cảm xúc trong lòng Xuân Tiến giờ khác này không biết nói nên lời.

Tuy ngoài miệng là không cam tâm, không chịu khuất phục nhưng trong lòng hắn cũng có phần nào nghĩ mình sẽ bỏ mạng ở đây rồi. Tuy hơi mâu thuẫn nhưng sự thật nó là vậy, Xuân Tiến thực sự đang rất vui khi thấy Thu Phong xuất hiện.

“Ô, đang có việc à... xin lỗi nhá, đi liền đi liền!”

Thu Phong nhìn về hướng mấy tên đang cầm cây tít chào một tiếng song anh tiếp tục diễn kịch quay người rồi đi.

“Ê thằng kia đứng lại! – Tên nào đó hét lên một tiếng với Thu Phong rồi tiện tay ném thẳng cái ống tít về phía anh.

“Vù“

“Pặc! “

Vừa quay đầu lại Thu Phong thấy một ống tít bay tới, anh nhẹ nhàng bắt lấy nó một cách hoàn hảo sau đó âm thầm nhìn vào đám người trong căn phòng.

“Nhắm chỗ thôi mà? “

Giọng nói đầy phong cách ngông của Thu Phong vang lên như thể mình bỏ cóc sợ đám tép riu chúng mày.

“Mày là thằng nào? “

Một kẻ khác có vẻ không ưa Thu Phong lên tiếng.

Bọn chúng không cần biết Thu Phong là ai, chỉ cần biết đây là địa bàn của bọn hần chứ không phải là chỗ để bọn khác chạy loạn mà có thể vào nhằm được.

“Cong! “

Tên đó vừa dứt lời thì thấy một cây tít bay thẳng về phía hần, póc một phát vào đầu lăn ra bất tỉnh.

Tất nhiên kẻ ném là Thu Phong rồi.

“Đám thằng mày ruồi bu quá! “

Giọng nói lười nhác của Thu Phong vang lên, anh ôm cái cổ mình vặn vẹo vài cái rồi một thân tay không tác sát nhảy xuống dưới chỗ bọn kia.

“Đập nó! “

Một tên nào đó hét lên.

Song trong phòng có bao nhiêu người đứng trong bóng đêm tất cả đều cầm vũ khí trong tay lao vào Thu Phong.

Trong bóng đèn mờ, một nụ cười nham hiểm nở ra trên miệng Thu Phong.

“Thiếu... “

Xuân Tiến lo sợ Thu Phong bị chuyện gì liền mở miệng hô lên thì ngậm tịt lại vì hần thấy bạn hần Quang Định đứng ngay cánh cửa vừa bị Thu Phong đập bung ra.

Trong bóng đêm Quang Định đứng đó không ai thấy bởi vì bây giờ họ đang tập trung vào Thu Phong.

Gần hai mươi con người lao vào tấn công Thu Phong. Như một con rắn, tất cả đòn đánh khi vụt vào anh đều bị trơn trượt vào khoảng không.

“Bụp! “

Một chặt vào gáy tên đứng bên trái anh, sau đó anh lại tiếp tục nắm tóc một tên khác kéo xuống chặt ngang gáy tên đó.

Thu Phong làm vậy cũng có lý do của mình, thay vì đánh cho bọn này mất sức chiến đấu thì đánh cho chúng bất tỉnh sẽ nhanh hơn, dù gì đây cũng là địa bàn của người khác. Bản thân anh thì không lo ngại gì nhưng nếu để chậm trễ sẽ không hay cho hai người Quang Định, Xuân Tiến chút nào.

Nhưng lăm lăm vào một vị trí trên cơ thể trong tình hình bị vây ở căn phòng chật hẹp này có chút khó khăn nên thay vì đánh vào một bộ phận Thu Phong lại nhanh như chớp đâm vào mặt mỗi thằng xung quanh anh một cái để cho chúng tán ra.

“Bình bình bình bình bình... “

Hình như do dùng lực quá mạnh hay sao mà sau khi bị Thu Phong cho một quyền thì cả đám này cứ ôm mặt không thể đứng lên được.

Nhìn vào nắm đấm của mình Thu Phong tự thắc mắc:

“Càng ngày càng không kìm được lực... kiểu này không ổn... “

Song sau đó anh mới chợt nhớ ra mình còn việc để làm.

Thu Phong chạy lại phía Xuân Tiến đang bị trói ở đó, từ bên hông Thu Phong rút ra một con dao bấm sắc bén để cắt dây thừng cho Xuân Tiến.

“ Soạt soạt! “

“ Nhanh lên công nó ra khỏi đây... “

Thu Phong quay sang nói với Quang Định người từ lúc nào đã ngồi xuống đỡ Xuân Tiến dậy.

Giúp Quang Định đỡ Xuân Tiến lên lưng hắn, sau đó Thu Phong chạy ngoài cửa quan sát tình hình bên ngoài.

Dù là địa bàn của kẻ địch nhưng cũng là nơi của dân sinh sống chứ không phải căn cứ quân sự hay gì gì đó đó quan trọng cho lắm nên tạm thời ba người Thu Phong vẫn chưa bị phát hiện, dù sao cẩn thận vẫn trên hết.

Trong bóng đêm hai bóng người đang chạy thục mạng trên đường quốc lộ. Lúc này ở đường quốc lộ có một chiếc ô tô đã đậu sẵn.

Thu Phong liền chạy lại mở cánh cửa sau của ô tô ra cho Xuân Tiến cùng Quang Định chui vào.

“ Rầm rầm! “

Thu Phong mạnh mẽ đóng cửa ô tô lại.

Lúc này ai đó ngồi ở ghế lái cũng đã rồ ga chạy đi.

“ Phù... cứ tưởng đông lắm lắm chuẩn bị đủ thứ... ai dè toàn bọn gì đâu! “

Lúc này ngồi trong xe Thu Phong thăm than. vốn anh tưởng đi cứu Xuân Tiến chắc chắn phải có đồ máu, không phải ăn mà là Quang Định nên anh mới chuẩn bị sẵn bộ áo giáp bó cho hắn. Mà cuối cùng bọn này hình như quá khinh địch hay sao chẳng chú ý đến chuyện này.

Mà như vậy cũng đúng, Xuân Tiến mới vô chẳng là cái gì quan trọng cả mà phải cần nhiều người canh gác. Căn bản đám người kia chỉ muốn dạy cho Xuân Tiến một bài học để hắn ngoan hơn mà thôi chứ không có ý định giết chóc gì ở đây, chỉ có Thu Phong với Quang Định là làm quá lên mà thôi.

Thu Phong vốn là một người lính nên lúc nào anh nghĩ mọi chuyện cũng phức tạp lên rồi tính toán tùm lum, cái đó cũng tốt nhưng cũng là một tật xấu nếu để một kẻ thông minh khác biết được sẽ lấy đó là điểm yếu để tấn công anh.

Trong giới hắc đạo, nói phức tạp thì nó có thể phức tạp, nói đơn giản thì nó có thể đơn giản. Nhưng đối với chính trị hay quân đội quốc gia thì khác, phức tạp là phức tạp chẳng có gì đơn giản ở đây cả.

Đó là lý vì sao tầng lớp thượng lưu luôn sống khác tầng lớp hạ lưu như chúng ta. Chúng ta không thể có những suy nghĩ như đám nhà giàu, mà đám nhà giàu cũng không thể có đám suy nghĩ như chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Tập hợp !

“ Khụ khụ... thiếu gia! “

Xuân Tiến nằm dài ở ghế sau ráng gượng đầu dậy kêu Thu Phong.

“ Đã nói là bỏ từ thiếu gia đi... Ở đây không có thiếu gia của cậu! “

Giọng nói khó chịu không mấy thân thiện của Thu Phong vang lên bên tai Xuân Tiến.

Biết mình sai Xuân Tiến liền sửa lại cách xưng hô:

“ Anh Phong! Cảm ơn anh lần này đã cứu em... nếu không... “

“ Không có ơn nghĩa gì ở đây cả... cậu là anh em đi theo tôi, chỉ cần tận tụy với tôi thì thằng Phong này hứa sẽ không để ai bị chết từ bây giờ cho đến sau này... “

Một lời hứa nặng nề đặt lên vai Thu Phong, đối với người khác có lẽ nghe đây là một câu hứa suông nhưng họ nào biết Thu Phong đặt nặng vấn đề này cực gì. Trên đường đời sau này của anh với năm mươi con người kia đi theo anh không biết ai sống ai chết.

Anh biết cái thế giới này cay nghiệt lắm nên anh mới làm vậy, tự đặt lời thề cho bản thân, ép bản thân phải thực hiện nó. Lời hứa này thốt ra không chỉ ép buộc bản thân anh càng trở nên mạnh hơn để bảo vệ tất cả mà còn khiến những người đi theo anh tận trung tận tụy một cách thành tâm nhất.

“Thiếu... anh Phong, anh cả! Xin phép cho em gọi anh là anh cả...!”

Không biết lấy đâu ra sức lực Xuân Tiến bật cả người ngồi dậy cúi đầu về phía Thu Phong.

Ngồi phía trước Thu Phong không cần quay đầu lại anh chỉ cần nhìn vào tấm kính ô tô trước mắt đã thấy được hình phản chiếu của Xuân Tiến rọi lại trong mắt anh.

Một hồi sau Thu Phong vẫn im lặng như đợi Xuân Tiến nói tiếp điều gì đó.

Đúng như anh nghĩ, một hồi sau thấy Thu Phong không có phản ứng gì thì Xuân Tiến bắt đầu mở miệng ra nói với chất giọng buồn thảm:

“Từ bé em đã là đứa mồ côi cha, mồ côi mẹ, cũng không có anh em ruột. Người nuôi em là một lão bà ăn xin, em gọi bà ấy bằng mẹ. Về sau do sức khỏe nên bà cũng không sống được lâu, tám tuổi em đã tự sống mà không cần ai... Dù vậy ước mơ từ bé của em rất muốn có một người anh, một người để em gọi là anh, đúng nghĩa với từ anh... Anh Phong, như em đã hứa cả đời này em sẽ không phản bội anh, em chỉ xin anh cho phép em gọi anh một tiếng anh cả... được không?”

Chẳng biết là thật hay giả nhưng khi nghe xong Thu Phong cũng có chút động tâm. Dù gì Xuân Tiến nói dối anh cũng chẳng được tích sự gì, nếu muốn điều tra chỉ cần một phút ba mươi giây Thu Phong thậm chí có thể tìm ra được mẹ ruột của Xuân Tiến còn được.

“Thích gọi gì thì gọi...!”

Giọng nói lạnh lùng pha chút bận tâm của Thu Phong vang lên.

“Thật chứ thiếu... à anh cả... Cả đời này em sẽ vì anh làm trâu làm chó cho anh cả!”

Vừa nói Xuân Tiến vừa hưng phấn mặc kệ vết thương mà đứng bật dậy.

“Cốp! – Không may đây là trong ô tô nên quả đầu của Xuân Tiến vốn đã đầy máu lại bị tét thêm đường nữa vì cái trần ô tô.

“Ha ha!”

Quang Định ngồi bên cạnh nhìn hành động của Xuân Tiến cũng không nhìn được mà cười lên thành tiếng.

Lúc này đi theo con đường của Xuân Tiến đã đi trước đó, Quang Định cũng hô lên:

“Anh Phong.. Xin anh cũng cho phép em gọi anh là anh cả, sau này mong anh hãy coi tụi em như người nhà... tụi em sẽ hết lòng hết dạ vì anh mà phát triển thừa anh cả!”

....

Trong xe Thu Phong nở một nụ cười mỉm, anh đang vui, thực sự kiếm được những người hết lòng vì mình là một chuyện cực kì khó khăn. Ân có thể báo oán, oán cũng có thể báo ân. Hiện giờ dù rằng anh rất vui vì những lời tận tụy kia nhưng sâu trong thâm tâm Thu Phong chẳng tin ai cả.

Có lẽ chưa một người nào khiến Thu Phong có thể hoàn toàn tin tưởng tuyệt đối mà không suy nghĩ, nhưng dù không tin tưởng tuyệt đối Thu Phong vẫn có thể đặt cược tính mạng mình vào tính mạng.

Không có sự tin tưởng tuyệt đối là không làm việc được, điều đó không áp dụng trên người Thu Phong một người đàn ông đặc biệt. Với anh dù trong mọi hoàn cảnh nào khả năng sống sót của anh phải cực kì phong phú, nếu một ai đó muốn hại anh coi bộ cũng khó.

Đó cũng chỉ là một phần tự tin không sợ trời không sợ đất của Thu Phong mà thôi, tự tin là thế thôi nhưng anh cũng chưa nếm hết tất cả mùi đời nó cay nghiệt như thế nào.

Lúc này người lái xe ngồi bên cạnh Thu Phong nở một nụ cười thật lớn, thậm chí người đó có tâm trạng còn vui hơn cả Thu Phong.

“Này Thu... anh cười cái gì vậy?”

Thu Phong liếc sang ghế lái bên cạnh mình nói với hấn ta.

Mà hấn ta không ai khác lại là Đình Thu cận vệ thân tín của bố già anh.

Dù lòng có nói không muốn nhờ bố già nhưng tất cả những gì Thu Phong đang lấy và sử dụng đều là của bố già mình, chỉ có điều vốn ông ta đưa anh ít anh sẽ làm nó thành nhiều. Chứ anh không cần vốn nhiều mà cuối cùng chẳng được bao nhiêu.

Mọi thứ tồn tại trên đời này đều có cách của nó cả. Thu Phong có cách của Thu Phong, bố già của anh có cách của ông ta. Chỉ cần mục đích cuối cùng đạt được là được.

Thực ra khi Thu Phong vừa ra Bắc, bố già Nhất Phương của anh cũng đã âm thầm cho người vào các thành phố lớn để phát triển từ từ. Sau đó chỉ cần Thu Phong phát triển tới mức nhất định sẽ sang tới các thành phố lớn thì lúc đó những thế lực Nhất Phương tạo dựng sẵn rất có ích cho Thu Phong.

Là một người cha nói gì thì nói Nhất Phương mặc dù để Thu Phong tự ý hoạt động nhưng ông vẫn rất thương con, muốn âm thầm tạo ra một con đường êm đẹp cho con mình.

.....

Xích Quỷ là một quốc gia có nhiều người nhập cư lớn số một số hai thế giới, từ châu Âu cho đến các quốc gia lân cận có thể là công dân Xích Quỷ một cách dễ dàng. Thậm chí nhiều người còn vượt biên đến ở quốc gia này một cách vô pháp.

Tuy rằng quân đội Xích Quỷ cực kì hùng mạnh nhưng cho nhập cư một cách đại trà như vậy cũng có lý do của nó. Muốn phát triển quân đội phải có kinh tế, muốn có kinh tế thì dân phải đông, mà dân đông thì mỗi người trong nước không đủ nên nhập cư trái phép mới xảy ra. Chính phủ cố tình mắt nhắm mắt mở để như vậy cho gia tăng kinh tế trong nước.

Thuế vẫn phải đóng theo nhiều hình thức khác nhau dù bạn là một người nhập cư trái phép.

Dù loạn như vậy nhưng vẫn không chế được, từ cấm vận vũ khí cho đến hắc đạo.

Hắc đạo ở quốc gia này thậm chí có cả một tổ chức hắc đạo toàn người châu Âu, da đen da trắng tự trị với nhau. Nhưng hiển nhiên người nắm Bắc Nam vẫn là người trong nước không phải là thứ để một kẻ ngoại quốc có thể nắm giữ được.

Abid một cận vệ mà Thu Phong chú ý nhất, hẳn ta là người Châu Phi.

Quảng Phúc thành phố có một tổ chức hoàn toàn là người phía bên kia trái đất, tức tập trung các thành phần bất hảo của Châu Âu, Châu Phi... Trừ những người Châu Á ra thì tổ chức đó chuyên thu nạp những người ngoại quốc nhập tịch Xích Quỷ.

.....

Phía Nam thành phố Quảng Phúc có một nơi dành riêng cho những người nhập cư mà không phải dân xứ Xích Quỷ sinh sống.

Mặc dù họ được mang quốc tịch nước Xích Quỷ nhưng thân phận của họ vẫn luôn bị hạ thấp ở quốc gia tự do này.

Mặc dù đã có một khoảng thời gian khủng hoảng phân biệt người da trắng người da đen, sau đó lại đến nạn người da vàng khinh bỉ những kẻ thô tục da trắng da đen.

Cơ bản cơ thể của người Châu Á hoàn hảo hơn người Châu Âu gấp nhiều lần. Chưa kể phụ nữ Châu Âu lại thích đàn ông Châu Á bởi vì một số người đàn ông Châu Âu cơ thể rất là nhiều lông, nhất là phần ngực trong khi đàn ông Châu Á cơ thể lại ít lông và mịn màng hơn người Châu Âu rất nhiều.

Nói chung là nhiều vấn nạn bla bla bla...

.....

Tại một quán bar nào đó ở phía Nam thành phố.

Một quán bar nhỏ có những tiếng nhạc du dương vang lên làm tỉnh tâm lòng người. Loại nhạc không lời ấy có thể khiến tâm hồn người ta thanh thản cũng có thể mang đến sự buồn phiền cho họ, hay đơn giản những tiếng nhạc ấy đem lại một chút gì đó cảm giác nhẹ nhàng.

Abid tên da đen Thu Phong chú ý nhất lúc này đang ngồi trong quán Bar ấy. Abid với thân hình hơn 1 m90 cao ráo nhưng vẻ cơ bắp lại thua hẳn Thu Phong, mặc dù có cơ nhưng không to dạng nhỏ nhắn như Thiên Long vậy.

Trong nhóm năm mươi người đi theo Thu Phong hầu hết đều là người Châu Âu với Châu Phi nên chỉ có đám người Xuân Tiến Quang Định, cùng hai kẻ khác nữa là người Xích Quỷ còn nhiều đâu những kẻ khác đều tập trung ở băng này dưới nhiều hình thức khác nhau.

“Tôi hôm nay kì hạn hai tháng thiếu gia hẹn gặp chúng ta... mà gần hết ngày rồi vẫn không thấy tăm hơi thiếu gia đâu! “

Abid chống cằm chán nản quay sang nói với vài tên da đen khác.

Với người Châu Á thì việc phân biệt người Châu Phi và Bắc Mỹ đen là một việc cực kì khó, nhưng với những người Châu Phi hay người Bắc Mỹ thì luôn có đặc điểm nhận dạng riêng của họ.

Người mà Abid đang nói chuyện chính là một tên Mỹ đen.

Kẻ này cũng chính là trong năm mươi người đi theo Thu Phong.

Trong quán bar con con này có tổng cộng mười mấy người tất cả đều là người của Thu Phong, nhưng thân phận của bọn họ ở đây như chỉ mới quen biết nhau mà thôi. Những kẻ lính mới tụ tập lại với nhau chẳng khiến ai chú ý cả.

Dù là băng đảng của những kẻ nhập cư nhưng vẫn có người Xích Quỷ lẫn người Châu Á khác trộn lẫn trong đây.

Lúc này một tên da trắng khác cũng thờ dài nói:

“ Chắc thiếu gia bận tập hợp người nên mới lâu, mà ngoài mấy thằng da vàng kia thì chúng ta hầu hết tụ họp ở đây cho thiếu gia dễ tìm hơn mà... “

“ Còn vài thằng nữa bọn nó lần đi đâu rồi, chắc thiếu gia tìm mấy thằng đó trước! “

Abid chống cằm quay sang nói đỡ giúp Thu Phong với mấy tên này một tiếng.

Mang tiếng là đi theo Thu Phong chứ thực ra lòng trung thành của những kẻ này vẫn chỉ mập mờ, bọn chúng có thể bị lay động bởi thế lực bên ngoài bất cứ lúc nào. Nhưng thân phận Thu Phong là gì bọn chúng rõ hơn ai hết, chọn bên nào có lợi hơn cho bọn chúng nên vấn đề này tạm thời cũng không lo nghĩ tới.

Abid cơ bản muốn tận trung với Thu Phong nên lo hơi quá mà thôi.

Đúng lúc này đám người đang bắt đầu than thở thì một chiếc ô tô chạy tới. Theo đó Thu Phong một người đàn ông lực lưỡng cao 1 m 80 nhưng khi xuất hiện ngoài sự sẵn chắc ra thì chiều cao của anh hoàn toàn bị lu mờ bởi những kẻ nhập cư ngoại quốc này.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Con chó mực !

Trước cửa một quán bar nhỏ, nơi đó tụ tập mấy chục thanh niên to lớn trai tráng lai láng. Từ Châu Âu đến Châu Á, Châu Phi đến Bắc Mỹ tất cả đều có.

Abid kẻ người Châu Phi mà Thu Phong chú ý nhất đang đứng sừng sững trước mặt Thu Phong như đang chờ gì đó.

Chỉ mới hai tháng không gặp Thu Phong cảm nhận được sự ồ ạt trọng hơn hẳn trong con người của Abid, một người suốt ngày ở trong một cái dinh thự để làm một tên bảo vệ quèn thì chẳng bao giờ có thể khá hơn nổi.

Không ra ngoài không tiếp xúc thì cuộc sống cứ như cầm tù vậy, chẳng ngờ ra được thứ gì, không vuron trải cũng chẳng nhận ra được cái gì.

.....

“ Mục đích sống của tôi là gì? Tôi đang làm cái gì đây? Cứu rồi quốc gia này sao? Cứu rồi những con người cùng cực này sao?

Đây là đang sống sao? Một thế giới tôi chẳng biết rõ về nó... tôi đang cố làm cái gì vậy?

Tạo ra chết chóc để giải quyết mọi thứ sao? Tôi... tôi... tôi giết hết tất cả họ rồi... A A A A A A A A A A A A A A A A A A A A A A “

Một tiếng hét lớn vang lên giữa một đêm trăng máu.

Một hình ảnh, một con người quỳ gối trước hàng đồng xác chết hiện lên.

Một người mặc một bộ giáp kì quái màu đen trên tay cầm một thanh trường kiếm dài hơn một mét hình đầu lâu.

Quay lại kỹ hơn để nhìn thì gương mặt hắn ta toàn vết máu nhưng hiển nhiên lại không có một vết thương nào. Gương mặt ấy thật phần thân quen với chúng ta, một gương mặt khô ngô nhưng không đẹp trai mà lại mang cho người nhìn một cảm giác mạnh mẽ khó tả.

Gương mặt ấy chính là gương mặt của Thu Phong.

Lúc này Thu Phong không biết tại sao anh lại ở đây, anh không biết mình đang làm cái gì. Trên tay anh có máu, trên tay anh có kiếm, trước mặt anh là vô số xác chết còn nóng hổi.

Ở đây ngoài anh ra dường như chẳng còn ai sống. Vậy? Ai giết những người này?

“ Tại sao? Tại sao? Tôi đã làm gì? Tôi làm gì họ... “

Ánh mắt Thu Phong lúc này trở nên điên dại, hai tròng trắng của anh từ lúc nào đã giăng đầy tơ máu. Gương mặt anh không biết là khóc hay cười mà trở nên quái dị, đó không phải là biểu cảm của anh.

Giờ khắc này Thu Phong cầm thanh kiếm nhuộm đầy máu lên nhìn chăm chăm vào nó.

Một thanh kiếm cực kì bén, vẻ bóng loáng của nó không thể bị giấu đi bởi những vết máu loang lổ trên thân kiếm.

Khẽ lau nhẹ vết máu trên thanh kiếm đi, nhìn vào nó Thu Phong thấy hình ảnh gương mặt của mình phản chiếu trong đó.

“He he he he he he he...!”

Một giọng cười ma quái vang lên, mà người cười không ai khác chính là Thu Phong. Mà anh lại không hề cười, anh không có cười.

Gương mặt trong thanh kiếm kia là gương mặt anh đúng mà? Mà sao nó lại ma quái thế kia?

Nụ cười rộng toác ra đến mang tai, đôi mắt thì trợn to lên toàn tơ máu. Anh hoàn toàn không nhận ra đây là mình.

Nhưng anh không hiểu sao anh lại cứ cười.

“He he he he he... chó chết... he he he...dừng lại đi... he he he he... A A A A A A... he he he he...”

Tiếng cười lần tiếng la hét của Thu Phong vang lên tận bầu trời đêm.

“A a a a a... Hực... phì phì phì phì...”

Bỗng Thu Phong bật người dậy thờ hồng hộc. Khấp người anh lúc này toàn là mồ hôi, quang cảnh máu me khi nãy đã hoàn toàn biến mất.

Nhìn vào tay mình Thu Phong mới chợt nhận ra vừa rồi là mơ.

“phù... mơ, thì ra là mơ...”

Không biết đây là lần thứ bao nhiêu Thu Phong mơ những giấc mơ toàn máu me thế này rồi.

Người đời thường bảo giấc mơ có máu là giấc mơ xui xẻo, nhưng với anh dù gặp giấc mơ có máu hay không thì mọi chuyện vẫn bình thường. Vốn với anh từ xưa tới giờ anh chưa bao giờ xui xẻo, cũng chưa bao giờ may mắn.

Anh không tin vào sự hên xui may rủi, cũng không tin vào số phận. Bởi chính anh nắm giữ số phận của anh mà không phải là người khác.

Những giấc mơ kì quái khiến Thu Phong không thể ngủ tiếp được, anh bắt đầu rời giường bước xuống căn gác nhỏ của mình. Với tay lấy gói thuốc ở bếp cùng chiếc áo khoác sau đó Thu Phong mở cửa đi ra khỏi phòng trọ.

Lúc này nhìn vào đồng hồ kim mới chỉ đến ba giờ sáng.

“Thôi đi bộ vòng vòng một tí rồi tập sau vậy...”

“Tách tách! “ – tiếng bật lửa.

Thủ thi một câu Thu Phong khẽ châm lửa đốt thuốc lên.

Khi anh gặp những trường hợp giống kiểu giấc mơ khi nãy nó khiến anh mệt mỏi, mà một khi mệt mỏi thì chỉ có thuốc lá mới có thể giải bày được sự mệt mỏi này của anh.

“Cóp cóc cóc...”

Tiếng giày của Thu Phong vang đều đều lên trong bóng đêm

Khu ổ chuột vốn chẳng có đèn, nhưng được cái hôm nay trăng tròn lại chẳng có sương nên Thu Phong thoải mái đi vòng vòng khắp nơi.

“Cuộc đời này sẽ đi về đâu đây?... Haizzzz!”

Kéo một hơi thuốc Thu Phong ngẩng đầu lên trời than vãn về cuộc sống của mình.

“Anh Phong?”

Bỗng trong đêm một tiếng hô vang lên.

Thấy giờ này còn có người gọi mình Thu Phong vẫn không trả lời mà quay lại đằng sau coi có ai không. Bởi cho dù không tin vào số phận nhưng vẫn tin ma a, đi đêm hôm mà có ai gọi tên mình người thì không sao gặp mà gọi là đi mút mùa.

“Tạch tạch tạch tạch...”

Thu Phong vừa quay đầu lại liền nghe tiếng bước chân chạy tạch tạch về phía anh.

Lúc này xuất hiện trước mặt anh là một thằng tiểu đệ dưới trướng anh lúc anh trở thành kẻ dưới trướng một mình Ngũ Tỹ.

“Chào anh Phong! Giờ này anh chưa ngủ sao mà đứng ở đây vậy?”

Tên tiểu đệ kia ngó nghiêng xung quanh Thu Phong coi có ai nữa không để chào luôn một thể. Điều đó cho thấy thằng cu này cũng khá biết điều khi nói chuyện với đàn anh của mình.

“Bốp! – Thu Phong vỗ một cái vào đầu tên tiểu đệ một cái nói – “Nhìn cái gì vậy?”

“Dạ không gì...”

Tên tiểu đệ xoa xoa cái đầu, nói chuyện với Thu Phong mà mắt nó cứ nhìn ra phía sau.

“Ê thằng này... đừng làm tao sợ mày?”

Mặt Thu Phong bắt đầu tối xảm lại, tay anh lay lay thằng cu trước mặt mình liên hồi.

Mặc dù anh không sợ ma nhưng hành động của thằng này khiến anh cảm thấy ghê ghê, nói chung là hiệu ứng quần chúng ấy. Khi một thằng sợ cả đám sợ theo.

“Soạt...”

Một tiếng động vang lên Thu Phong giật mình quay ra đằng sau thì thấy một con chó lông liếc ghê ngom chắc hẳn là chó hoang đang chạy bán sống bán chết về phía này.

“Gâu Gâu!”

“Chó... má... anh Phong anh Phong...”

Tên tiểu đệ hoảng sợ núp sau lưng Thu Phong run lên bần bật.

“Mày sợ chó à?”

Thu Phong quay sang cười cười nhìn thằng tiểu đệ núp sau lưng nói.

Là một con chó bình thường, nó mặc dù có bộ lông màu đen nhưng rồi bời.

Con chó bỗng chạy lại phía Thu Phong mà không làm gì cả, nó chỉ ngửi ngửi mũi giày anh rồi một hồi sau phe phẩy cái đuôi cụt của nó mà lè lưỡi ra liếm liếm vào chân Thu Phong.

“Chó ngoan... lại đây...”

“Ủm ừm”

Thu Phong cúi xuống sờ nhẹ vào đầu con chó đen, nó cảm nhận khẽ rên lên một tiếng hưởng thụ.

Sờ vào đầu nó Thu Phong mới thấy lông nó sần sùi bết lại với nhau, khỏi cần nhìn kỹ Thu Phong cũng biết cái này là vết máu cô đọng lại khiến lông nó bết như thế.

Sờ soạng lưng tung người con chó một hồi Thu Phong mới thấy nó có một vết thương ở đầu, ở lưng và một đường ở má đùi.

“Súc vật...!”

Thu Phong mở miệng nằng chừ một tiếng.

Chửi cái bọn gây ra cho con chó nên nông nổi này. Trước giờ Thu Phong hồi bé có ngu ngu bị dụ ăn thịt chó một lần, lần đó anh ói hết cả ra. Rồi sau này vào quân đội có huấn luyện chó, anh coi chó như anh em bạn bè vậy.

Đời anh ghét nhất mấy thằng trộm chó hoặc bọn ăn thịt chó không góm mồm. Đừng có nói anh giả tạo mà thực sự là vậy.

Chó sinh ra để làm bạn với con người, là bề tôi tớ trung thành nhất của con người chứ không như trâu bò heo lợn sinh ra cuộc sống vốn đã ấn định cho nó làm thực phẩm cho người.

Động vật sinh ra luôn có vai trò khác nhau, dù có nói Thu Phong giả tạo cũng được. Căn bản con người tồn tại đã là một phần sai lầm của đấng tạo hóa.

Chẳng giúp ích gì được cho sự sống ngoài việc tàn phá nó, đứng đầu chuỗi thức ăn mà lại hủy đi vô số chuỗi thức ăn khác.

“ Ặng... “

Bực dọc Thu Phong bế hẳn con chó lên, anh không ngại bẩn cũng chẳng sợ nó cắn. Dù nó cắn lực hàm của nó chưa chắc đủ làm anh bị thương.

“ Anh... anh Phong? Anh tính thịt con chó hả... đừng? “

“ Ừa mày sợ chó mà cũng sợ nó bị thịt à?... Đùa thôi chứ tao đem về nuôi, nó đang bị thương.. “

Thu Phong quay ra sau cười nói với thằng tiểu đệ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Sắp có biến . . .

“ Ngoan nào ăn đi... “

Sáng sớm tại căn phòng trọ của Thu Phong.

Hôm nay anh không đi tập nữa mà khi bế con cầu mực kia về nhà thì anh liền nấu nước lên tắm cho nó cả tiếng đồng hồ để cho người nó sạch sẽ.

Một hồi sau tắm nó xong thì anh lại chạy ra chợ mua ba thứ linh tinh như tông đơ hớt tóc để hớt trụi bộ lông của con chó, tiện thể anh ghé tiệm thuốc mua vài thứ sát trùng về.

Cuối cùng cạo sạch bộ lông đen thui của con cầu Thu Phong thấy vết thương của nó từ lâu đã đóng vảy đen lại, giờ có sát trùng băng bó hay gì cũng vô dụng thể là anh để yên như vậy. Chỉ tội con chó khi không bị cạo trụi lông nhìn trông rất buồn cười.

Lúc này Thu Phong lật lật đặt chạy ra xe com của ông bác đầu ngõ mua về hai hộp com, một cho anh và một cho con mực kia.

“ Này... không ăn à? Hay giận tao cạo lông mày? “

Nghe Thu Phong nói đến bộ lông của mình con chó liền nhìn anh bằng ánh mắt chẳng mấy thiện cảm.

“ Gì? Tao lôi mày về rồi mày tính phản à? Thế có ăn không? “

Có lẽ do ở một mình quá nhàm chán mà lại tỏ vẻ với những kẻ xung quanh, ngoài Nhược Y hay gọi điện cho anh ra thì anh dường như gần một bộ mặt khác để nói chuyện với những kẻ xung quanh anh.

“ Xoạt! “

Như hiểu được Thu Phong nói con cầu mực kia dùng chân trước đẩy hộp com về phía Thu Phong xong nó làm một hành động như có linh tính vậy. Nó dùng cái mõm chó của nó đẩy đẩy hộp com sau đó ngẩng ngẩng cái mõm nó về phía Thu Phong ý bảo anh ăn đi.

“ Bảo tao ăn à? “

Thu Phong từ tay chỉ vào mặt mình nói.

Anh cảm thấy con chó này cũng lạnh áy chứ mà sao người ta lại bỏ nó nhỉ. Khi kiểm tra mấy vết thương trên người nó anh thấy vết thương đó không phải do người đánh mà do con gì đó có móng vuốt sắc bén cào lấy nó.

Mà ở thành phố này làm gì có con gì ngoài con mèo có móng sắc chưa kể ở đây còn không có rừng quốc gia thì lấy đâu ra bị động vật khác cào cho. Mà nó là chó hoang thì thường hay lang thang chỗ nào nó cảm thấy an toàn và có thức ăn, tới đây được hai tháng Thu Phong chưa thấy một con chó hoang nào chứ đừng nói đến con mực trước mặt này.

“ Ăn đi, tao ăn rồi mày không thấy à? “

Vuốt cái đầu nơi duy nhất còn lông của con chó Thu Phong nhẹ nhàng nói.

Mà nói đi nói lại anh vẫn không thể nhìn cười được cái bộ dạng này của nó. Không biết tại sao mà mặt con chó này lại có những biểu cảm sắc thái mà chỉ có duy nhất một loại chó có nhiều biểu cảm, Husky loại chó có gương mặt biểu cảm bố đời nhất thế giới.

Sau khi nghe Thu Phong nói xong thì y như rằng mặt con chó liền nghiêm lại, nhìn trông rất ngầu lòi như thể muốn nói mày ăn hồi nào sao bố không thấy

làm bố nhường cho mày ăn.

“Nhìn cái gì? Ăn đi... à thôi để tao cắt nhỏ thịt ra cho mày, mắt công ăn thịt rồi thừa com vớt đi phí!”

Nói xong Thu Phong cầm hộp com đi ra sau bếp, cầm lên ngay đúng lúc con chó quyết định há mồm ra định ăn.

Thế là nó đi lẻo đẻo sau lưng Thu Phong. Một hồi sau anh cắt thịt bỏ ra như cho em bé rồi trộn đều nó lên xong xuôi mới đặt xuống đất cho con cẩu.

Hôm trước sau cái vụ tập hợp kia Thu Phong cũng đã xác định rõ tình hình ai làm những gì và ai không làm những gì.

Tổng cộng năm mươi vệ sĩ trong đó có bốn mươi lăm người tham gia được vào các tổ chức hắc đạo của thành phố. Trong bốn mươi lăm người thì chỉ có hai người đáng chú ý nhất là vào được một trong hai băng lớn nhất thành phố là Tiger và Brody Jenner.

Tiger và Brody Jenner là hai người gốc Châu Âu, ngoài Abid ra thì hai kẻ này có sức chiến đấu ngang ngửa Abid. Sau khi được Thu Phong huấn luyện cho cả tháng lúc còn ở miền Nam thì trừ những người tư chất bình thường ra có tổng cộng sáu người khiến Thu Phong chú ý nhất có ba người Abid, Tiger, Brody Jenner trong đó.

Về phần Tiger và Brody Jenner có máu liều hơn hẳn Abid.

Hai thằng ôn này ngày đầu ra Bắc tức ở thành phố Quảng Phúc này đã tới quán Bar địa bàn của băng đầu trâu nhất thành phố để gây sự.

Nói hẳn ra cũng không phải là gây sự mà là trực tiếp xin nhập vào băng của bọn chúng, kẻ cầm đầu băng này là một người gốc Xích Quỷ chứ không phải là người nhập tịch.

Vốn băng này cũng rất kiêu ngạo, tự nhiên hai tên không biết từ đâu ra cũng không phải là người Xích Quỷ chính gốc tự tiện xin vào băng đòi trực tiếp gặp mặt kẻ đứng đầu của quán Bar lúc đó để nói chuyện.

Nói đi cũng phải nói lại hai thằng này cũng là vô tình tới đúng ngay địa bàn của băng mạnh nhất mà thôi đó cũng là một phần may mắn.

Khi đó đám người của băng ấy tất nhiên sẽ không cho chấp nhận những kẻ ngạo mạn không biết trời cao đất dày tự nhiên trên trời rơi xuống đòi nhập băng mà không có chút quan hệ với bất cứ người nào trong băng điều đó tất nhiên là không được.

Thế là sau đó xảy ra một cuộc cãi vã, đỉnh điểm dẫn đến đánh nhau. Hai người Tiger và Brody Jenner bị tất cả côn đồ trong quán Bar lẫn xung quanh đó tổng cộng gần sáu mươi người vây đánh.

Do được Thu Phong huấn luyện cộng với trước đó cũng được đào tạo bài bản từ tay của người bố già Nhất Phương nên Tiger và Brody Jenner đầu trâu không biết sợ là gì cũng ở lại choáng nhau với người ta.

Và lại quán Bar cũng nhỏ, cùng lúc chỉ có khoảng năm sáu người lao lên đánh. Đầu cứ phải đông là có lợi, cho dù một trăm người thì chen chúc ở nơi rộng rãi thì cùng lúc chỉ lên được hơn mười thằng là cùng.

Mà cái Thu Phong huấn luyện cho đám vệ sĩ của mình là lấy thiểu số đánh đại số. Mỗi một đòn đánh ra đều dứt điểm dứt khoát, cộng thêm ánh mắt quan sát và cả phân xạ nữa.

Tính ra nếu để từ người lên đánh, thằng này gục xong đến thằng khác lên thì chắc chắn Tiger và Brody Jenner sẽ không chịu được lâu.

Dù được Thu Phong huấn luyện như vậy nhưng sức vẫn có hạn, khi đánh gục được hai mươi tên thì cả hai người bắt đầu có dấu hiệu bị thương. Đúng ngay lúc đó tên đại ca được giao cho quản lý địa bàn xung quanh khu quán Bar đó liền xuất hiện bảo tất cả dừng tay.

Sau đó hắn ta cho gọi Brody Jenner và Tiger vào phòng tiếp khác để nói chuyện riêng.

Cũng không biết nói những thứ gì mà sau khi trở ra Brody Jenner và Tiger cúi đầu xin lỗi các anh em đánh nhau khi nãy cũng như chính thức trở thành người của băng đảng mạnh nhất Quảng Phúc.

Tuy nhiên có một vài lý do khó nói nên Thu Phong chỉ có thể gặp riêng hai người đó. Anh cũng không rõ tường tận lý do tại sao hai người đó có thể dễ dàng nhập băng được, dù là máu liều đi chăng nữa.

Nếu chuyện này để lan rộng ra thì chắc đây đưa tới kiểm chuyện rồi xin vào băng thì rất khó mà kiểm soát được.

Mà nó cũng đã xảy ra rồi. Vài thằng trẻ trâu vì muốn được tiếng làm người của băng mạnh nhất liền lao vào địa bàn của băng đó kiểm chuyện, kết quả chưa kịp hó hê đã bị đập một trận nhừ tử.

Tính luôn khoảng thời gian hai tháng thì khoảng trên dưới bảy chục thằng bị đập vì cái tội đánh liều như vậy. Không có khả năng thì đừng làm những chuyện như kẻ khác, đó là bài học rút ra cho những kẻ ăn theo con đường đi trước.

Không phải cứ bắt chước jAHsRM8 người đi trước sẽ thành công.

.....

Ban đêm Thu Phong tới địa bàn trên tay mình. Phải nói là đêm nào anh cũng phải có mặt ở đây để duy trì trật tự ngầm.

Trong băng ổ chuột này, mọi người có thể không sợ Trung Tín nhưng Thu Phong thì khác. Năm đầu hai trăm bị đồn thành một mình Thu Phong đầu hai trăm người.

Sự khủng bố của anh vô tình tạo ra một hình ảnh người đàn ông không thể đánh bại trong băng. Dù là lục nát cả thành phố chưa chắc ai có khả năng đánh nhau giỏi như Thu Phong.

Chuyện của Thu Phong sớm muộn cũng truyền ra ngoài, và nó cũng bị truyền ra ngoài rồi. Các băng đảng lân cận khác thay phiên nhau cho người lên gặp Thu Phong để mời anh về băng của họ với hàng tá lợi tức khiến người khác đỏ mắt.

Nhưng không là không, nếu Thu Phong là người khác chắc chắn anh sẽ đồng ý, nhưng mục đích của anh là khác. Một mục đích có người biết có người không mà chắc chắn mục đích ấy sẽ không bao giờ bị lộ.

Ngũ Tý con chuột già ấy tất nhiên theo dõi mọi nhất cử nhất động của Thu Phong. Thu Phong cũng biết nhưng anh vẫn cố tình như không biết gì cứ để lão theo dõi.

Tất nhiên sau khi theo dõi Thu Phong một thời gian thì ngoài việc anh tới địa bàn của băng khác gặp mấy thằng loi choi nước ngoài để tám chuyện ra thì những lời mời mọc kia đều bị Thu Phong từ chối tất. Điều đó khiến lão Ngũ Tý rất là hài lòng.

Nhưng hài lòng không có nghĩa là tin tưởng, cái từ nhưng này nhắc rất nhiều mà nó quan trọng là “nhưng”.

Nhưng ở chỗ lão không hiểu tại sao Thu Phong lại trung thành đến vậy, lão không tìm ra được lý do. Đáng lý ra Thu Phong phải hận lão và ngay lập tức đồng ý khi có lời mời khác thơm ngon hơn chứ.

Mà nghĩ đi nghĩ lại lão ta vẫn không tìm ra nguyên nhân. Sức của lão ta chưa đủ lớn đến nỗi mò ra tất tần tật lai lịch của Thu Phong, nhưng ít nhất giấy tờ lẫn thân phận của anh đều là thật... lão ta cho là vậy.

Và cái lý do mà lão ta nghĩ khiến Thu Phong không rời đi là vì đám người Chí Khải, Nhật Huy. Theo lão đoán được tính cách của Thu Phong chắc hẳn là một người trung nghĩa chính trực luôn bảo vệ anh em.

Khoảng thời gian Thu Phong gia nhập băng cũng là khoảng thời gian băng của lão phát lên nhiều nhất. Tất cả các vụ kiếm chuyện lật vật của băng khác đều giảm hẳn kể từ khi Thu Phong tiếp nhận một nửa địa bàn dưới trướng lão.

Không, phải nói là gần như không có một vụ nổi loạn nào trên địa bàn mà Thu Phong được giao. Trong khi đó địa bàn của Trung Tín lại bạo loạn rất khó kiểm soát.

Điều này đối với Ngũ Tý cũng là một việc tốt nhưng với Trung Tín lại là một chuyện không thể chấp nhận được.

Anh em dưới tay hắn càng lúc càng bị thương nhiều, dù là chỉ có vài bọn kiếm chuyện lật vật nhưng con số đó càng lúc càng nhiều khiến hắn khó lòng mà kiểm soát.

“Phong Đen ơi là Phong Đen... Tao không đụng mày thì thôi... mày lại đụng tới tao... được rồi... Tao sẽ cho mày xem thằng nào là chủ cái đất này!”

Trong một căn phòng đèn mờ, gương mặt đều giả của Trung Tín hiện lên. Hắn vừa lẩm bẩm nói gì đó, mà kẻ hắn nói tới lại chính là Thu Phong.

Trên tay hắn lúc này cầm một con dao găm đang tung qua tung lại trên không. Dường như bức tức chuyện gì đó, ánh mắt hắn trở nên điên dại:

“Rầm! Phập...! Rung~~~~~”

Con dao bị Trung Tín phóng thẳng vào miếng hồng tâm gỗ treo trên tường. Tác động mạnh khiến miếng gỗ rớt xuống. Con dao thì liên tục rung lên với tần suất cao.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Người đó không phải anh !

Vũ trụ 1 – Địa Cầu.

Bắc Cực một nơi có vai trò như bộ máy giữ nhiệt cho địa cầu. Theo luật quốc tế, không nước nào hiện sở hữu Bắc Cực hay vùng Bắc Băng Dương bao quanh nó. Năm nước quanh Bắc Cực, Nga, Canada, Na Uy, Đan Mạch (qua Greenland), và Hoa Kỳ (qua Alaska), bị hạn chế bởi một Vùng đặc quyền

kinh tế 200 hải lý từ bờ biển nước mình, và vùng bên ngoài giới hạn này thuộc quyền quản lý hành chính của Cơ quan Quản lý Đáy biển Thế giới.

Từ khi phê chuẩn Thỏa ước Liên hiệp quốc về Luật Biển, một quốc gia có thời hạn mười năm để ra tuyên bố chủ quyền với vùng 200 hải lý. Na Uy (phê chuẩn thỏa ước năm 1996), Nga (phê chuẩn năm 1997), Canada (phê chuẩn năm 2003) và Đan Mạch (phê chuẩn năm 2004) đều đã đưa ra các dự án dựa trên các tuyên bố của họ rằng một số khu vực của Bắc Cực phải thuộc lãnh thổ của họ.

Bởi lẽ vậy Bắc Cực chỉ có thể sở hữu vùng 200 hải lý đó ngoài ra chính bên trong Bắc Cực thì lại không có quyền sở hữu.

Chính cái lý do đó mà các nước có vũ trang mạnh như Nga hay Mỹ đều lập một căn cứ quân sự hay đơn giản là những phòng nghiên cứu dưới lớp băng dày hàng trăm mét ở đó. Phức tạp hơn là những phòng nghiên cứu về người ngoài hành tinh, các vật thể lạ, thậm chí một số phòng nghiên cứu còn có cả xác những con quái vật dài hàng trăm mét bị đóng băng ở đó.

Không chỉ Nga và Mỹ mà thậm chí Trung Quốc cũng tự cho mình cái quyền thiết lập căn cứ quân sự ở Bắc Cực.

Giống như Trung Đông vậy, Bắc Cực tuy ít người ở nhưng nó lại rất loạn. Không luật lệ, không cấm cản bất cứ điều gì. Có điều những quốc gia đó khi ở Bắc Cực nếu không có vấn đề gì thì quân nhân của họ luôn tránh xảy ra xung đột.

.....

Sonic cậu bé siêu tốc độ này đang bị giam ở chính Bắc Cực đây, quên nói, ngoài các quốc gia ra thì những kẻ nhiều tiền có khả năng cũng có thể mở cái gì đó dưới lòng băng Bắc Cực này.

Diễn hình là kẻ mà Master Speed đi theo đây.

“Thiếu gia... ngài nói tên kia chính là người anh em của ngài khi trước sao?”

Trong căn phòng có lò sưởi bằng điện, Master Speed đang quỳ một chân xuống trước mặt một người đàn ông khoác trên mình bộ áo lông thú màu trắng.

Một giọng nói thấp phần quen thuộc với chúng ta, là anh ta nhưng cũng không phải là anh ta.

“Ừm! Là một cậu nhóc ta đã cứu ở vũ trụ kia. Mà việc gì phải quỳ vậy, ta có trách người đánh nó đâu... Đứng lên đi!”

“Vâng thưa thiếu gia!”

Lúc này Master Speed dường như trở thành một kẻ dưới ngoan ngoãn vâng lời và sợ sệt kèm theo đó là một tia kính phục chứ không đơn thuần chỉ sợ rồi khi hết sợ sẽ tạo phản.

Sau khi đứng lên Master Speed đi tới một chiếc ghế nệm đặt móng ngồi xuống rồi từ từ nói ra những thắc mắc trong đầu hắn.

“Thiếu gia quả thật có duyên với những kẻ sở hữu trong mình chất tốc độ nhỉ!”

Lời nói tuy có chút là thiếu tôn trọng nhưng giọng điệu lại thấp phần kính nể.

Vị được gọi là thiếu gia kia tới tận giờ vẫn không thấy rõ khuôn mặt mà chỉ thấy được môi dưới của anh ta đang nhấm nháp ly cacao nóng hồi trên tay.

“Chà... thật là thích cái lạnh ở đây mà, cả ngày lười chẳng muốn làm gì!” – Người thanh niên kia thở ra một ngụm hơi nóng sau đó hân đặt nhẹ ly cacao xuống dưới bàn thủy tinh – “cách!”

Lúc này một gương mặt, gương mặt cực kì thân quen, quen đến lạ... Thu Phong. Là gương mặt của anh. Nhưng? Anh đang ở vũ trụ khác mà?

Người thanh niên mang khuôn mặt của Thu Phong kia ngồi dựa người ra thành ghế, một gương mặt một biểu cảm mà trước đây Thu Phong chưa từng có. Biểu cảm của hắn ta một biểu cảm của sự coi thường, coi thường mọi vật trên thế giới này.

Gương mặt mang nét tự tin trợn lồi về coi thường thế giới, kẻ mang gương mặt của Thu Phong ấy bắt chéo chân lại với nhau rồi mở miệng nói:

“Ta!... Làm việc xưa giờ chưa bao giờ không có mục đích. Mỗi việc ta làm, mỗi hành động của ta đều có mục đích của nó.”

Giọng nói cũng mang đặc khuôn giọng nói của Thu Phong vang lên.

Lúc này khi nghe người đó nói gương mặt của Master Speed bỗng nhiên đỏ mặt hời hợt. Thấy vậy kẻ mang gương mặt của Thu Phong nói tiếp với giọng điệu tự tin lồi coi thường ấy.

“Mà người yên tâm. Có mục đích không có nghĩa ta lợi dụng những kẻ đi theo ta, ta sẽ dùng cái này...” – Hắn chỉ vào đầu mình – “Để khiến các người trung thành và cũng để khiến ta bảo vệ được các người. Tất cả những ai theo ta chỉ cần không cãi lời ta đều sống, dù cho ta chết thì kẻ đó vẫn sống... nhưng chỉ cần làm ta cảm thấy mình bị phản bội thôi... dù chỉ một chút...”

“Xoàng!”

Kẻ mang gương mặt giống Thu Phong kia bỗng đưa chân ra hất ly cacao trên bàn rơi xuống dưới đất.

Một hành động đơn giản nhưng mang theo nhiều ý nghĩa.

Kẻ ấy, một kẻ mang đầu óc xuyên việt, một quả óc của thiên tài, một người từng là quân nhân khiến cả một thế giới kính ngưỡng... chàng thanh niên ấy tên Quốc Phong.

.....

“ Thả tao ra... thả tao ra... “

“ Rung~~~~~ “

Trong một căn phòng nhỏ xíu dw2ngZC bằng thủy tinh. Nơi đó Sonic đang bị nhốt.

Liên tục la hét liên tục rung người để đi xuyên qua tấm kính thủy tinh mỏng lét kia nhưng tuyệt nhiên Sonic không thể nào đi xuyên qua được.

“ Rầm rầm rầm!... “

Tính đến giờ cũng hơn một ngày Sonic cố gắng ra khỏi cái lồng thủy tinh này rồi, nhưng tuyệt nhiên ngoài những tiếng động lớn tỏ vẻ như tấm kính sắp bị vỡ ra thì tuyệt nhiên không có dấu hiệu gì cho thấy cái phòng thủy tinh này bị nứt nẻ.

Chán nản Sonic tựa người vào tường, xong dần dần tuột xuống.

Thằng bé bắt đầu chán nản, cái đầu nó vật vọ qua vật vọ lại.

“ Thiếu gia... thiếu gia... em còn chưa nói chuyện với anh mà... đây là đâu... tại sao lại bắt tôi... Các người thả tôi ra... “

Lâm nhảm, la hét, điên cuồng.

Hôm nay ngày thứ ba Sonic bị nhốt trong đây không ăn không uống cũng không hề ngủ.

Thằng cu cứ lâm nhảm như thế, cứ lâm nhảm thiếu gia này thiếu gia nọ. Xong cuối cùng nó không chịu được nữa liền ngủ thiếp đi.

Trong giấc ngủ nó mơ thấy ai đó đã mở cửa căn phòng bằng thủy tinh ấy, bế nó ra, bế nó đi đâu đó. Xong đặt nó vào một căn phòng ấm áp... nơi đó có người chữa trị hồi phục lại cho nó, trong cơn mơ nó thấy mặt thiếu gia của nó Quốc Phong.

“ Thiếu gia! “

Bất chợt Sonic bật người dậy, bao nhiêu là dây rọ gắn vào người nó bị giật tung ra.

“ Thiếu gia... thiếu gia... “

Không biết mê sảng hay cô ý, bỗng nhiên Sonic bật người dậy chạy khắp phòng tìm tìm tìm thứ gì đó gọi là thiếu gia.

Nó tìm khắp nơi không thấy rồi lại mở cửa ra, phát hiện cửa mở không được nó lại dùng cách rung người để đi xuyên qua... một lần nữa nó không đi xuyên qua được mà lại bị văng trở lại.

“ Cạch...! “

Lúc Sonic vừa bị văng ra thì cánh cửa cùng lúc lại được mở.

Nhìn theo cánh cửa Sonic thấy một bóng hình quen thuộc xuất hiện, một thân hình cao 1 m 80 một thân hình mang trên gương mặt một nụ cười coi khinh vạn vật – Quốc Phong.

Giờ khắc này môi miệng Sonic bắt đầu run lên bần bật, không biết do nhốt lại trong căn phòng kia gây ra tâm lý sợ hãi hay do niềm mong muốn gặp người thân duy nhất của nó trên đời.

“ Thiếu... thiếu... thiếu chủ... “

Bằng với tốc độ nhanh nhất bỗng chốc Sonic lao thẳng vô ôm chầm lấy Quốc Phong.

“Hu hu hu... thiếu chủ thiếu chủ thiếu chủ... em sợ lắm, sợ sợ lắm... hu hu hu...”

Bị Sonic ôm đến ná thở mà Quốc Phong vẫn không dám đẩy ra bởi vì anh có lỗi, lỗi ở chỗ anh quên bèn đi mất cái vụ nhốt Sonic lại trong căn phòng kia. Mà người nhốt cũng không phải anh, anh chỉ kêu Master Speed đem về thôi mà thằng đó lại tống Sonic vào trong phòng nhốt ị nặng.

Đến hôm nay anh mới nhớ tới liền hỏi Master Speed, Sonic ở đâu thì mới nhớ ra được. Kể ra thông minh cũng mệt, nhớ nhiều chuyện quan trọng lại quên đi chuyện tầm thường.

“Rồi rồi... Anh đây... ngoan nào... nín đi!”

Giọng nói ảm ám quen thuộc mang theo chút kiêu ngạo ngày nào đã trở về bên tai Sonic.

Lần trước khi Thu Phong kia nó tưởng là Quốc Phong vừa tỉnh nó liền chưa có dịp gặp nên cũng chưa tiếp xúc chưa biết cảm giác đó như thế nào.

“sịt sịt...”

Sonic hít sâu vào hơi do nước mũi chảy tề le hết ra ngoài, sau đó nó liền nói:

“Thiếu chủ... thiếu gia... xin lỗi anh, khi anh tỉnh lại em không gặp được anh mà tới bây giờ em mới gặp được... lúc đó cơ thể em trở nên thanh hoa, tốc độ tiến thêm một bước nữa... ủa...?”

Nói tới đây Sonic cảm thấy mình bị sai sai chỗ nào đó liền dừng lại gõ gõ cái đầu để cố nhớ ra sự việc.

Một lát sau Sonic mới chỉ vào Quốc Phong nói:

“Ủa? Ủa? Em nhớ là em bị xuyên...”

“Người em cứu không phải anh...”

Giọng nói chậm rãi đầy vẻ tươi cười của Quốc Phong vang lên.

“Hả?... Hả?...”

Chỉ một câu nói Sonic như không thể tin vào tai mình.

“không... không phải anh????”

Sonic bắt đầu cảm thấy khó hiểu, nó bắt đầu không tin vào mắt mình. Nó bắt đầu không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nó chỉ nhớ là bản thân nó đang chạy thì bị lạc trôi vào thế giới nào đó. Vừa xuất hiện chưa định hình thì bị một kẻ mang sức mạnh như nó mà lại mạnh hơn nó nhanh hơn nó gấp hàng tỉ lần bán hành cho nó.

Nó chỉ biết nó bị lôi tới một nơi nào đó băng giá, rồi bị đánh cho một trận.

Xong bị bắt nhốt... nhốt?

Nhốt?

Nhớ rồi, nó nhớ rồi. Nó bị nhốt trong một căn phòng thủy tinh, cả giấc mơ kia nữa, nó mơ mơ màng màng nhưng lại nhớ rồi, nhớ rõ rồi.

“Vù...”

Bỗng nhiên Sonic biết mất trước mặt Quốc Phong, sau đó năm giây nó quay trở lại với cái người nhún nhún nhảy nhảy.

Nó bắt đầu nói:

“Thiếu gia... à không thiếu chủ... thế này là sao? Tại sao em lại ở đây??? Đây là nơi nào, mà người anh nói không phải anh là sao, là sao em không hiểu gì hết vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Tên sát nhân tâm thần

Thủ đô Xích Quỷ về phía Đông.

Đảo Giang Nam.

Một đảo cực kì rộng lớn nổi tiếng nhất thế giới bởi vì một thứ.

Nhà tù trên đảo IUI (Inviolable Up Island).

Nhà tù IUI là một nhà tù bất khả xâm phạm liên quốc gia dưới quyền sở hữu của Xích Quỷ.

Trên thế giới có tổng cộng ba nhà tù xuyên quốc gia dùng để cầm tù những tên tội phạm khét tiếng nhất thế giới.

Trong ba nhà tù ấy IUI là một trong số đó. Tuy nằm vào quyền sở hữu nhà tù là của Xích Quỷ nhưng quyền sở hữu tù nhân lại của liên minh quốc gia thế giới. Liên minh quốc gia thế giới bao gồm 197 thành viên.

Ngoài ra nhà tù IUI còn được mệnh danh là nhà tù bất khả xâm phạm trên thế giới bởi nó nằm trên đảo. Cả một hòn đảo rộng 20.000 km² (Rộng gấp 10 lần Sài Gòn với diện tích 2.096 km²) là một cái nhà tù.

Đúng hơn là nhà tù trên đảo hay đảo nhà tù, đại loại vậy.

Đảo Quảng Nam là đảo trực thuộc thành phố Quảng Phúc, đảo này cách đất liền khoảng 49 hải lý tức bằng 90km.

Một khoảng cách như vậy chưa kể đảo Quảng Nam là nơi thường xuyên xảy ra các trận dông bão lốc xoáy ngoài biển. Các tàu bè cực kì khó khăn trong việc di chuyển tới đảo nên thường chuyển tù nhân đến đảo này đều đi bằng tàu ngầm. Tuy hơi tốn kém nhưng lại cực kì an toàn.

Giang Nam... cũng là Giang Nam nhưng lại là tên người. Mà người là ai chắc độc giả cũng biết.

Sư huynh của Thu Phong ở vũ trụ 1.

Một kẻ mà Thu Phong cho rằng chưa nắm chắc đánh lại, một bóng ma trong lòng anh suốt từ năm anh 14 15 tuổi cho đến tận bây giờ. Thi thoảng có nhớ nhưng lại chẳng gặp được để chấm dứt cái bóng ma, cái bức tường thành cao rào ấy đi.

Cách đây vài năm... chính xác vào năm 2189 (5 năm trước). Một nhà tù tên là Carandiru của quốc gia được mệnh danh là cha đẻ của bóng đá thế giới Balza.

Nhà tù này khét tiếng với cuộc thảm sát năm 2189, hay còn gọi là cuộc thảm sát Carandiru. Các giám ngục là người trực tiếp thi hành cuộc hành hình trên diện rộng này. Trong lịch sử 90 năm của mình, nhà tù này đã hành hình tổng cộng 2.300 tù nhân.

Trong đó có Giang Nam một trong số kẻ bị hành hình.

Là một kẻ song trùng giống sư huynh của Thu Phong bên vũ trụ 1, Giang Nam vũ trụ 2 cũng một thân tuyệt học không thua kém gì, thậm chí còn hơn rất nhiều. Bởi!

Bởi Giang Nam này là một tên sát thủ chuẩn mực. Dựa vào một thân sức chiến đấu vô hạn Giang Nam là một sát thủ được săn đón nhiều nhất trên thế giới hắc đạo cũng như bạch đạo.

Đám người thượng lưu thường lưu thường lưu truyền nhau một câu cửa miệng rằng “ Một cọc tiền một mạng sống! Hai bóng hình một nghệ danh Nam Hải “.

Nghe như còn một kẻ nữa như Giang Nam, thật sự vậy. Giang Nam được ví như một kẻ sát nhân máu lạnh, mang theo mình một phong cách hung bạo lạnh lùng thì kẻ mang tên Hải tức Thụy Hải.

Thụy Hải một sát thủ luôn đi kèm sau lưng Giang Nam như một cái bóng, đúng hơn là một cái bóng nghệ thuật.

Giang Nam là một người máu lạnh giết người không gớm tay nhưng cái đó là vì tiền hay đơn giản vì điều đó không làm hắn cảm thấy có lỗi.

Còn với Thụy Hải lại khác hoàn toàn, kẻ này là một tên tội phạm tâm thần, kẻ tin rằng sát nhân là một nghệ thuật còn hắn là một nghệ nhân. Từng bị giam trong ngục tối của nhà tù IUI, sau đó hắn được một vài thành phần hắc ám trong hội đồng cai ngục phóng thích.

Giờ, tên sát nhân hoàng loạt này lại trở thành tên sát thủ riêng của chúng. Sở trường của hắn là sử dụng súng bắn tỉa, Thụy Hải tạo nên những tác phẩm nghệ thuật tàn nhẫn, làm kinh hoàng cả nạn nhân lẫn những ai chứng kiến. Đạt được niềm khoái trá ác độc khi biểu diễn trên sân khấu tử thần do chính mình dựng lên, hắn là lựa chọn hoàn hảo để truyền đạt thông điệp quyền lực nhất: sự khủng bố.

Quay lại về với kẻ đang được nhắc tới Giang Nam. Cặp bài trùng luôn song hành với Giang Nam đương nhiên là Thụy Hải.

Hai kẻ sát nhân, hai tính cách khác nhau.

Sau sự kiện vào năm 2189 kia Giang Nam không bị giết mà ngược lại chỉ có một mình anh còn sống trong số 2.300 người bị giết, tức chỉ có 2.299

người bị giết còn sót lại một mình anh, một mình anh khi đó giết hơn hai trăm giám ngục tại đó bằng tay không để trốn chạy khỏi đất nước Balza.

Sau đó trại giam Carandiru bị buộc phải đóng cửa bởi tổ chức Ân xá Quốc Tế vào hai năm sau (năm 2191). Trong khoảng thời gian đó khi vừa thoát ngục Giang Nam tiếp tục cùng Thụy Hải đi trên con đường sắt thủ, một kẻ giết người lấy tiền còn một kẻ giết người vì thú vui tao nhã.

Hai năm sau đó nữa tức vào năm 2193 Giang Nam bị chính Thu Phong hay chính xác là Quốc Phong gài bẫy trong một cuộc ám sát người lãnh đạo quốc gia Xích Quỷ. chính vào năm đó Giang Nam bị bắt, còn Thụy Hải không tham gia vào vụ nó nên may mắn thoát chết.

Vào đúng năm nay 2194 Thụy Hải một lần nữa trở lại nhà tù IUI để giải cứu Giang Nam.

.....

“ Há há há... loạn đi loạn đi... “

“ Đoàn... cách cách... Đoàn... “

Tại đảo Giang Nam nhà tù IUI lúc này nhà tù được mệnh danh là một trong ba nhà tù lớn nhất thế giới, nhà tù bất khả xâm phạm của thế giới lại một lần nữa trong lịch sử bị bạo loạn.

Lần thứ nhất là do Thụy Hải tên sát nhân tâm thần trốn thoát, một lần này nữa cũng là hắn. Riêng chỉ một mình hắn lại thêm lần nữa làm nhà tù này nổi loạn.

Không biết bằng cách nào và không biết bằng thứ gì mà Thụy Hải có thể đột nhập được vào nhà tù IUI một nơi có chế độ quan sát lẫn phòng vệ bậc nhất thế giới với những thiết bị cực kì tiên tiến.

Diễn hình như máy ra đa của nhà tù, trong phạm vi một hải lý chỉ cần có một vật thể kim loại nào hướng về phía này đều bị phát hiện. Hoặc ít nhất khi các tàu vận chuyển tới đảo Giang Nam khi phát hiện trên sóng ra đa đều phải báo danh ngay tức khắc nếu không sẽ bị pháo đài trên đảo bắn bỏ.

Cũng có rất nhiều vụ người lái tàu chậm trễ không kịp khai báo thân phận đã bị nhà tù IUI bắn chết bỏ xác ở dưới đáy đại dương không biết bao nhiêu lần rồi. Nhưng cũng chẳng ai có thể làm gì cái nhà tù hay cái đảo này cả.

“ Hú hú hú hú... “ – tiếng chuông cảnh báo của nhà tù vang lên, những ánh đèn màu đỏ liên tục hiện ra mắt đi với tầng số cao.

Trong văn phòng của Cai Ngục Trưởng.

Một người đàn ông ngồi trong một căn phòng tối tăm với hàng đồng màn hình máy tính trên bàn, gương mặt hắn ta đang trở nên bặm trợn hơn bao giờ hết đến độ khiến người ngoài nhìn vào đều phải run sợ.

Lúc này một tên mặc đồ màu đen với dòng băng rôn trên tay có hai chữ “ Giám ngục “ đang bước đều tới trước bàn của cai ngục trưởng.

“ Báo cáo cai ngục! Bên ngoài nhà tù đang có biến cố... kẻ gây ra chuyện này là kẻ trước đây từng trốn thoát – Thụy Hải tên sát nhân tâm thần. “

“ Có một thằng mà không làm gì được hay sao mà phải chạy đến đây báo cáo? “

Giọng nói ồn ồn đến rùng rợn của Cai Ngục Trưởng kia vang lên khiến tên giám ngục cảm thấy dựng hết cả tóc gáy.

Nghe vậy hắn liền mờ mờ nói:

“ Dạ thưa cai ngục... “

“ Rầm! “ – tiếng cửa đóng.

“ Cai ngục cai ngục... không xong rồi... tất cả các tù nhân không biết tại sao lại bị thả ra, cả nhà tù đang trở nên bạo loạn... “

Tên giám ngục kia chưa kịp nói thì một tên khác đeo băng 5qcWLLv rôn bảo vệ chạy vào cấp báo một cách nhanh chóng.

Lúc này không chỉ một giám ngục tái xanh cả lên mà cả tên Cai Ngục Trưởng đều trở nên giận tím.

Thân là Cai Ngục Trưởng nhà tù IUI hắn luôn tự hào nhà tù của hắn bất khả xâm phạm nhưng giờ thì khác, sau vụ việc của Thụy Hải hắn đã đủ muối mặt mà lần này lại bị thêm một lần nữa cũng là tên điên Thụy Hải kia.

“ Ngay lập tức huy động tất cả bảo vệ, phó giám ngục, giám ngục và cả thằng lười phó cai ngục kia tập hợp tại sảnh ngay cho ta. Trong vòng năm phút... năm phút... “

Tên Cai Ngục Trưởng cắn răng cắn lợi gần từng chữ trong sự tức giận, điều đó cho thấy hắn đã điên lên rồi, thật sự rất điên rồi.

Bên ngoài kia Thụy Hải như chả quan tâm đến sự điên loạn của Cai Ngục Trưởng mà hắn đang cười ha ha khoái trí vì gây náo loạn cái nhà tù đáng ghét này.

“Cháy lên đi, quấy lên đi các anh em... tao sẽ cho thấy chúng mày chết thế nào là nghệ thuật... bởi tao là kẻ tạo ra nó, tao là một nghệ nhân... ha ha ha ha ha ha...”

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142-1: Thoát ngục (1) (a)

Trong tầng ngục cuối cùng của nhà tù IUI. Tầng ngục tối tăm nhất nơi đây, một nơi đến ánh sáng cũng không thể lọt vào được.

“Cạch... hự... cạch... hự... cạch... hự... cạch...”

Đầu đó tại một căn phòng biệt giam tối tăm không thấy ánh sáng này luôn luôn có một tiếng động vang lên. Điều đó dường như đối với các tù nhân ở cái tầng này đã trở nên quá đỗi là quen thuộc.

Trong bóng đêm năm ngón tay nhìn không rõ, một con người nào đó trong một phòng ngục tối tăm đang liên tục làm những hành động gì đó khiến rào sắt của căn phòng trở nên rung động.

Ngục tối IUI thiết kế từng căn phòng ngục đều có một đặc trưng là bóng bệ xung quanh là một bức tường, duy nhất chỉ có phía bên trên đầu là một khung sắt tầm hơn mét vuông.

Khung sắt ấy có rất nhiều chức năng như là nơi để cho tù nhân vào, là nơi để truyền thức ăn từ trên xuống cũng như là nơi các giám ngục đi qua đi lại rồi đèn kiểm tra.

Tại phòng giam số 16. Lúc này một tên bảo vệ đang cầm một cây gậy cao su đi chậm rãi chậm rãi tới phòng giam số 16.

“Cong cong...”

Tên bảo vệ kia liên tục gõ cây gậy cao su lên trên khung sắt phòng giam 16 bằng một nhịp điệu nhẹ nhàng.

“Hừm?”

Phòng giam 16 tất nhiên là có người, khi vừa nghe tiếng động thì một tiếng hừ lạnh lùng của kẻ trong phòng giam đó vang lên.

“Cong cong cong... cong cong... cong... cong... cong cong cong...”

Như một mặt hiệu tên bảo vệ kia liên tục gõ vào thanh sắt một cách nhịp nhàng.

Đáp lại một tiếng gõ đồng loạt ấy kẻ trong phòng giam 16 như hiểu được chuyện gì thì ngay lập tức nhảy đu lên thanh sắt cách đầu hắn ba mét.

“Pặc pặc!”

Kẻ đó hay tay bám vững chắc vào hai thanh sắt của khung sắt ấy. Dù trong đêm tối nhưng hắn bắt không hề có chút nào gọi là lỗi, ngược lại quá hoàn hảo như thể đây là chuyện hắn hay làm.

Lúc này khi nghe đích xác được tiếng động tên bảo vệ mới rút từ bên hông ra một chai nước sau đó hắn dùng đèn rọi thẳng vào mặt tên trong phòng giam số 16 kia.

Thường thì những ai ở trong bóng tối quá lâu khi tiếp xúc với một ánh sáng trực tiếp thì mắt của họ sẽ bị khóa. Nhưng không đối với kẻ phòng giam số 16 này lại khác, bị tên bảo vệ rọi đèn trực tiếp vào mặt mà mắt hắn không hề híp lại hay có bất kì dấu hiệu nào cho thấy bị khóa choáng gì cả. Như thể không có gì diễn ra vậy.

Lúc này đèn rọi vào ta mới thấy kĩ một gương mặt đối với Thu Phong khá quen thuộc cũng như là một gương mặt vừa là bạn vừa là một bóng ma 0S4UP4B khó vượt trong sâu thẳm tâm hồn anh.

Kẻ đó là Giang Nam.

Sau một hồi tên bảo vệ kia rọi đèn thẳng mặt Giang Nam thì hắn mới đưa một chai nước về phía Giang Nam. Đưa xuyên qua rào chắn bằng sắt.

Nhận lấy chai nước Giang Nam buông tay rơi xuống lại mặt đất, trong ánh đèn không đủ sáng kia của tên bảo vệ Giang Nam mở nắp chai ra tu nước ừng ực.

“Chà...”

Thở ra một ngụm dài Giang Nam lau cái miệng còn dính nước của mình sau đó bóp méo cái chai bằng nhựa kia.

Ngước mặt lên khung sắt Giang Nam hất hất cái đầu với tên bảo vệ kia ý bảo hãy tránh ra.

Hiểu ý của Giang Nam tên bảo vệ không những tránh ra mà là tránh xa mút mùa miền Tây Nam Bộ chỗ nào đó trong góc tầng giam này.

Giờ khắc này trong chính phòng giam số 16 kia bỗng nhiên Giang Nam chống ngược hai tay xuống đất. Từ từ, từ từ anh co hai tay lại:

“Bình... Cong cong cong cong cong...”

Đẩy hai tay lên, một hành động không tưởng diễn ra. Giang Nam đẩy cả người anh bắn một phát lên phía trần của buồng giam.

Hai chân của anh đạp thẳng vào khung sắt ấy, lực đạo mạnh đến nỗi khiến cả miếng sắt ấy bung hết cả trăm con ốc đến nỗi văng ra rớt xuống mặt đất bên trên. Theo đó Giang Nam an toàn đứng được trên mặt đất rời khỏi phòng giam số 16 kia.

Nhưng chưa dừng lại đó, khi hai chân Giang Nam vừa tiếp đất thì không biết từ đâu ra trên nóc tầng giam bỗng có bốn bức tường điện màu đỏ đậm thẳng xuống bọc Giang Nam lại trong đó.

“Phụt phụt phụt phụt...”

Phải nói là chưa tới một khắc Giang Nam lại tiếp tục bị giam một lần nữa, nhưng không sao vấn đề là chỉ cần anh lên được đây là xong cả.

Giang Nam liếc mắt nhìn đảo đác bức tường đỏ bằng điện quang này, tuy có thể nhìn xuyên qua bên kia nhưng dòng điện của nó tới 20.000 vôn.

Với dòng điện 20.000 vôn này nếu để chạm vô thịt thịt sẽ nát như tương. Từng có một clip trên mạng thử về dòng điện 20.000 vôn này, nó khủng khiếp đến thế nào, nó có thể làm nát một trái dưa hấu chỉ bằng một dòng điện, làm lũng một tảng thịt to dùng cũng chỉ bằng một tia điện mỏng như đầu bút chì.

Vậy mà đây trước mặt Giang Nam đây là cả một bức tường bốn góc được chạy hoàn toàn bằng dòng điện ấy.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142-2: Thoát ngục (1) (b)

Chưa vội!

Giang Nam chưa vội ra khỏi cái lồng này, bởi dòng điện nó quá cao đi. Cũng không phải vì vậy mà anh đứng trong này rồi lại bị tổng vào trong ngục thêm lần nữa.

“Hự...”

Khẽ gồng mình.

Giang Nam khẽ gồng cơ thể đầy cơ bắp, so với Thu Phong cái độ cơ bắp rắn chắc của Giang Nam chỉ có hơn chứ không kém. Với chiều cao 1 m 92 Giang Nam đứng với Thu Phong như thể không cân xứng vậy.

Càng gồng cơ bắp Giang Nam càng to hơn bao giờ hết, bộ quần áo tù màu cam cũng đứt gần hết cúc áo.

“Xèo... xèo... xèo...”

Mấy chiếc cúc áo đáng thương ấy bay ra va vào bức tường điện bị bóc hơi một cách nhẹ nhàng.

“Rung~~~~~”

Sau khi gồng lên một hồi Giang Nam dần dần chuyển sang gồng một tay phải. Do gồng đến mức độ giới hạn của bản thân hay sao mà cánh tay của Giang Nam run lên liên tục.

Đúng lúc này gân trên cánh tay phải Giang Nam nổi lên hàng đống cái, trải dài khắp cả cánh tay.

“Đừng!”

“Vụt!”

Một hành động nhanh như cắt diễn ra.

Vừa rồi khi gõ lên Giang Nam bất chợt đâm một quyền cực kì mạnh vào bức tường điện kia, không hiểu cái định luật vật lý quái quỷ gì đang diễn ra mà một con người có thể trực tiếp tách một dòng điện 20.00 vôn ra thành một lỗ thủng to chà bá.

Khi lỗ thủng vừa xuất hiện Giang Nam ngay lập tức nhảy ra, sau đó nửa khắc bức tường điện kia trở lại như vẻ ban đầu.

“Phiền phức...”

Giọng nói lạnh lùng vang lên từ miệng Giang Nam.

Trong bóng đêm cặp mắt hí của anh như soi sáng hết mọi thứ, anh quay sang nhìn tên bảo vệ đang núp trong góc. Với góc nhìn của anh thì ngoài bức tường nơi tập trung ánh sáng ra thì không thể nào mà thấy được nơi tên bảo vệ đang đứng được, nhưng anh vẫn thấy là vẫn thấy.

‘Ngốc ngốc’

Giang Nam ngoắc nhẹ ngón tay về phía mình, tên bảo vệ kia thấy thế liền lật đật chạy ra cúi đầu trước mặt Giang Nam.

“Còn nước không?”

Bị hỏi tên bảo vệ gật đầu liên tục, không biết từ đâu ra tên bảo vệ lấy ba bốn chai nước từ sau lưng đưa lên bằng hai tay cho Giang Nam.

Nhận lấy hết Giang Nam tu một lượt sạch sành sanh không còn giọt nước nào.

Đối với người khác nốc nước khi đang khát sẽ hại nhưng đối với Giang Nam lại không hại mà ngược lại.

Giang Nam một cơ thể với mức độ dinh dưỡng thuộc hàng đầu thế giới, một con người bình thường như Giang Nam lại có một sức chứa calo kinh khủng 1.200.000 calo. Một cơ thể tối thượng phá vỡ mọi định luật của người bình thường.

Trong khi một người bình thường chỉ cần một lượng calo khoảng 2.000 - 4.000 để hoạt động trong một ngày tùy tạng người tùy người lao động nhiều hay người làm việc FLMWquOP bình thường.

Tuy với lượng calo khủng khiếp như vậy Giang Nam vẫn không chịu nổi nhiệt, suốt khoảng thời gian anh bị nhốt trong cái ngục này cứ một tháng anh mới được ăn một lần, nước cũng nửa tháng mới được uống một lần.

Tuy vậy lần này dường như họ nhận ra cơ thể anh quá khỏe mạnh, quá thừa calo lẫn sự trữ nước trong cơ thể nên hai tháng mới được ăn, một tháng mới được uống.

Nhiều thì nhiều, nếu không ăn uống gì như vậy mà lặp đi lặp lại liên tục Giang Nam cơ hồ cũng chịu không nổi.

Nói là kinh khủng so với một con người bình thường, cho dù là dị năng cũng vậy. Đó là đối với dị năng bình thường thôi..

Dị năng tốc độ, một dị năng siêu nhiên nhất thế giới. Một cơ thể của kẻ mang trong người hạt tốc độ một ngày phải tiêu hao ít nhất 60 tỷ calo để duy trì sức chạy.

Đương nhiên không một thực phẩm nào trên thế giới có thể cung cấp đủ lượng calo ấy, đó là tính trên sức người lẫn mức tính calo mà thôi. Thực tế sự tồn tại của dị năng đã là một nghịch lý nên chẳng thể dùng cái gì gọi là khoa học ra để chứng minh được do đó sức ăn của kẻ mang trong mình hạt tốc độ cũng chỉ gấp một trăm người bình thường tức gấp bốn lần sức ăn của Giang Nam.

“Phi...”

Tu xong mấy chai nước Giang Nam chẳng thèm quan tâm nữa, không nói năng gì anh đi trực tiếp lên cầu thang tầng trên.

Lúc này tầng tối những phòng giam kẻ bên dù không có ánh đèn nhưng cũng đoán được có người được thả ra.

“Thằng nào được thả vậy?”

“Hình như phòng 16...”

“Nó trốn ngục đấy...”

“16 mở cho tao ra với...”

“16...16...”

Vô số tiếng la hét của các tù nhân tội thiên cổ bị giam cầm cả mấy trăm năm có chết cũng không hết tội này liên tục la ó um xùm.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143-1: Thoát ngục (2) (a)

Khi một kẻ nào đó đánh bại một vị thần, hắn không còn là một người bình thường nữa. Số phận đó sẽ cắn chặt không buông tha và chèo lái hắn... Kẻ Diệt Thần – Giang Nam

Tầng ngục thứ 7 của nhà tù IUI.

Nơi Giang Nam ở là tầng tối cuối cùng tầng 8.

Trên thềm bậc cầu thang sâu thẳm dẫn xuống tầng 8. Lúc này ngoại trừ tầng 8 ra thì tất cả các tù nhân từ tầng bảy trở lên đều được thả chạy loạn khắp nhà tù.

Trong khung cảnh rối loạn ấy nếu để ý kỹ ta sẽ nghe thấy tiếng bước chân đều đều, bước nhịp nhàng trên những bậc cầu thang dẫn lên tầng 7.

Từ bảo vệ cho đến giám ngục lúc này ở tầng 7 tụ lại hàng trăm người mặc giáp bảo hộ, đầu đội nón bảo hiểm tay cầm khiên màu đen còn tay khác lại cầm một cái dùi cui cao su.

“Chặn! Chặn hết tội nó lại. Tuyệt đối không sử dụng súng, đánh đập thoải mái!”

Đứng trước đám người đó là một tên trưởng cai ngục tầng này. Hắn cao 1 m 7 cơ thể thô kệch, mồm miệng hơi thối mở miệng ra lệnh cho đám bảo vệ sau lưng mình.

Sau khi hắn vừa dứt câu đám bảo vệ trang bị vũ trang đầy đủ liền lao lên xông vào đám tù nhân.

“Póc póc póc....”

Hàng FlkEu04J chục quả boom hơi cay được ném ra.

“Xì xì xì...”

Lúc này đám tù nhân đang nổi loạn bỗng cời hết áo ra bịt mặt lại sau đó chúng vẫn không dừng lại mà lao thẳng vào đám bảo vệ được trang bị vũ trang kia.

“Rời khỏi cái ngục quái quỷ này thôi anh em...”

“ô ô ô ô ô ô....”

Bảo vệ có tới hàng trăm người thì tù nhân có tới hàng ngàn người, mà hàng ngàn tù nhân này tên nào cũng to cao đen hôi, cơ bắp cuộn cuộn. Nhiều tên một con chuột của nó thôi đập vô mặt kẻ khác cũng đủ ná thờ rồi khỏi cần đâm đá chi cho mệt.

Vì sao? Vì đây là tầng 7, đa số những tên tội phạm truy nã cấp quốc gia đều bị giam nơi này. Còn tầng 8 tầng tối cuối cùng liên quan đến sự tồn vong của nhiều chính trị gia trên thế giới thì không nói.

.....

“Xong lên anh em!”

“Vụt vụt vụt...”

“Bụp bụp bụp...”

“Đánh bố mày à?”

“Bốp”

Một tên to con nào đó cao hơn hai mét, một mình hắn lao thẳng vào trong đội hình đối phương đội hình của đám bảo vệ mà càn quét.

“Hãy!”

“Rầm rầm rầm...”

Như một cỗ xe tăng khổng lồ lao vào một bức tường mỏng manh. Với sức khỏe của tên đó, hẳn làm tan rã cả một đội hình của đám bảo vệ.

Không chịu thua, khi nhóm bảo vệ này vừa bị rã ra liền có nhóm khác lên thay thế.

“Tách tách tách...”

Giờ khắc này không còn là dùi cui cao su nữa mà là cây chích điện, bởi với bọn trâu bò này có đánh chúng cũng không đau phải dùng tới súng chích điện và gây chích điện thì may ra.

“Á á á...”

“Tách tách tách”

Hàng chục tù nhân bị giật cho đến ngất xỉu, tuy nhiên có vài tên lại chẳng bị ảnh hưởng bởi dòng điện này.

Quay về phía cầu thang dẫn lên tầng 7. Từ trong bóng đêm một thân hình cao to lù lù xuất hiện. Từ gương mặt cho đến ánh mắt của hắn ta cực kì lạnh lùng, nếu những ai đủ khả năng có thể cảm nhận được cơ thể kẻ đó sắc mùi máu. Còn những ai yếu vía khi đứng gần hắn đều có cảm giác sợ hãi.

Lọc hết các âm thanh rối loạn ngoài kia đi. Tiếng bước chân nhẹ nhàng, nhịp điệu vang lên đều đều từ chân Giang Nam.

Đối với người bình thường thì tiếng chân chính là tiếng chân thôi chẳng có sự khác biệt gì cả. Nhưng đối với một cao thủ như cố Thu Phong thì lại khác.

Nếu anh ở đây ngay lúc này mà nghe được tiếng bước chân kia của Giang Nam thì chắc hẳn Thu Phong không động thủ, tuyệt đối không động thủ mà ngược lại đợi đối phương động thủ.

Dù dáng đi của Giang Nam rất chi là bình thường, nhưng thực ra đây là một dạng phòng thủ tuyệt đối. Giang Nam đang cảm nhận tất cả mọi thứ xung quanh bằng giác quan thứ 6 của mình, dù một con ruồi bay qua thôi anh vẫn biết hướng nó đi và bắt chính xác bằng hai ngón tay mà không cần nhìn.

“Ừa...”

Trời xui đất khiến thế nào một tên bảo vệ nào đó bị tù nhân túm cổ ném về phía sau, đúng ngay hướng Giang Nam đang bước tới.

“Phụt...”

Không một tiếng la, không một tiếng hét, không một cảm nhận gì. Cứ thế tên bảo vệ kia bị Giang Nam dùng một tay đâm từ sau lưng rồi hắn quả tìm hắn ra ngoài.

“Thình thịch... thình thịch...”

Quả tim đầy máu, đang còn co bóp nằm gọn trên tay Giang Nam. Máu từ ngực tên kia chảy xuống, tay của Giang Nam đang xuyên qua người hắn. Tất thõ...

“Siết ~~~~”

“Toẹt!”

Trái tim mỏng manh ấy bị Giang Nam bóp một cách nhẹ nhàng.

Như một chuyện chẳng liên quan, Giang Nam vuốt xác tên bảo vệ ra khỏi tay mình sau đó anh ném hắn đi một cách nhẹ nhàng.

Cảnh tượng này dường như chỉ một vài tù nhân là thấy, bọn chúng chứng kiến sau đó lảng lảng tránh xa Giang Nam bởi anh ta gây cho bọn chúng một cảm giác đáng sợ hơn bao giờ hết.

Chuyện vừa rồi xảy ra không hề gián đoạn một bước chân nào của Giang Nam dù chỉ là một nửa. Cảnh tượng náo loạn vẫn tiếp tục diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143-2: Thoát ngục (2) (a)

Chân vẫn cứ bước Giang Nam không hề dừng. Càng ngày Giang Nam càng hướng lại gần phía đám người đang náo loạn kia.

Có vài tù nhân tự quay sang đánh nhau như muốn giải quyết những mối thù khi chung trại, còn một vài kẻ muốn rời khỏi đây thì lao lên xông pha với đám bảo vệ được trang bị vũ trang.

Lúc này dường như đã có người chú ý đến Giang Nam rồi. Bởi anh đi tới đây chỉ cần có một kẻ lơ, ờ, lơ va vào anh thôi đều mất mạng. KHÔNG! Phải nói là chưa va vào chỉ là sắp va vào thôi đã bị anh một tay bóp chết.

Theo một đường thẳng, nơi nào mà Giang Nam đi qua là có một xác chết. Thừa dần thừa dần cho đến khi không còn tên nào dám lại gần anh nữa.

“Lũ chúng mày tránh hết ra cho tao...”

Giờ khắc này tên to con nhất tầng 7 cao hơn hai mét đang liên tục lao vào đám bảo vệ đâm đá đủ thứ. Hẳn như con mãnh thú không ai có thể ngăn cản.

“Ya...” – tên to con kia đúng nghĩa là một con thú hình người, hẳn nhắc bỗng hai tên bảo vệ lên chỉ bằng một tay rồi ném – “Rầm... rầm!”

Một việc rất là nhẹ nhàng.

Giang Nam lúc này đi đến chỉ cách hắn đứng năm mét. Kẻ đó bỗng nhiên cảm thấy lạnh hết sống lưng.

Tên to con không ai có thể ngăn cản như hắn bỗng nhiên dừng lại quay đầu ra đằng sau. Giờ khắc này đám bảo vệ cũng như biết sợ thấy tên điên kia dùng tay bọn chúng cũng chẳng dám tiến lên mà thay vào đó tránh hắn ra để bắt những tên khác.

Kẻ to con quay đầu lại nhìn Giang Nam, hẳn không biết Giang Nam là ai nhưng Giang Nam làm cho hắn có cảm giác sợ hãi.

“Mày làm tao rợn tóc gáy quá...”

Tên to con lạnh lùng nói một tiếng, hẳn thật sự không chịu nổi ánh mắt vô thần của Giang Nam một chút nào.

Dứt câu hắn lao về phía Giang Nam tung một quyền hết sức.

“Vụt... póc!”

Đúng ngay lúc hắn vừa nhảy lên để đâm vào mặt Giang Nam thì không biết từ đâu ra một kim tiêm bay tới găm sâu vào cổ hắn.

Ngay lập tức ánh mắt hắn trở nên mờ mịt, cơ thể mất hết sức.

Trong đầu hắn lúc này chỉ kịp hiện lên hai chữ ‘thuốc mê’.

Dù vậy cơ thể hắn vẫn đang đà lao về phía Giang Nam.

Vẫn ánh mắt lạnh lùng đến vô hồn ấy, Giang Nam khẽ đưa tay lên. BỔNG!

“Vụt...”

Vụt nhẹ một tiếng Giang Nam thu tay về.

Sau tiếng vụt ấy tên kia cũng rơi xuống đất, mỗi tội cơ thể hắn một nơi, đầu hắn một nơi.

Cứ đơn giản như vậy một tên mạnh nhất tầng 7 này chết đi.

Toàn thể những ai chứng kiến cảnh tượng kia đều chết lặng, nhất là những ai biết rõ kẻ vừa bị chặt đầu kia. Ở tầng này hẳn là vô đối, thậm chí đến giám ngục còn phải sợ hắn vài phần, nhưng tuyệt nhiên một kẻ như vậy lại không có sức chống cự trước mặt một tên nhỏ bé hơn mình.

Chỉ là nhỏ bé hơn so với kẻ cao hơn hai mét thôi. Giang Nam cao 1 m92 ai dám nói là lùn?

Lúc này giám ngục trưởng tầng 7 sợ tái xanh cả mặt, bởi hắn nhận ra kẻ trước mắt kia là ai.

Tên giám ngục hai môi lắp ba lắp bắp lại với nhau:

“Sát... sát... sát thân Giang Nam? Làm thế nào... mà hắn lên được đây?”

Bất cứ một tù nhân nào giam dưới ngục tối của nhà tù IUI đều có một khả năng lẫn sức mạnh cực kì khủng khiếp mà những kẻ đó đều là con người chứ không phải dị năng. Huống chi Giang Nam là kẻ mạnh nhất trong tầng số 8 đó.

“Póc!”

Đúng lúc này tên vừa sử dụng súng gây mê bắn tên to con kia lại một lần nữa không biết sợ bắn về phía Giang Nam.

“Pặc! “

Nhẹ nhàng như hoa anh đào, Giang Nam chuẩn xác bắt được cây kim bằng hai ngón tay khi vừa cách mắt anh khoảng 2cm.

Cầm cây kim mê trên tay Giang Nam nhìn chăm chăm vào nó sau đấy anh nghiêng đầu nhìn thẳng vào kẻ vừa bắn cây kim này ra bằng ánh mắt vô hồn.

“Chạy đi! “

Giám ngục trưởng hét lên.

“Phập! “

Một tiếng nhẹ nhàng vang lên, kẻ vừa bắn Giang Nam bị chính mũi kim của hắn xuyên qua đầu. Bất giác tất cả im lặng, phải chăng xa xa ngoài kia có vài thằng lao vào đánh nhau không biết trời trăng mây gió gì.

Rõ hơn ai hết, giám ngục biết cho dù tất cả tù nhân lẫn bảo vệ cả hắn và cả giám ngục phó lao vào tấn công chưa chắc sẽ cản được tên sát thần Giang Nam.

Không một tiếng nói Giang Nam vẫn cứ bước tiếp.

“Rút lui! Tất cả rút lui hết, nhanh lên... tao bảo chúng mày nhanh lên! “

Mặc sức cho giám ngục la hét mấy tên bảo vệ vẫn không nhúc nhích, bọn chúng vẫn cứ đứng như trời trồng cho đến khi Giang Nam bước tới và cắt đầu bọn chúng xuống.

Cứ như vậy tất cả bảo vệ bị gọt đầu xuống không sót một ai, không ai có thể bước đi, không ai có thể la hét bởi vì một thứ gọi là nỗi sợ.

Lúc này đây, là lúc này đây chỉ còn sót lại mỗi giám ngục trưởng và phó giám ngục. Cả hai đều chết lặng. Bọn họ ra lệnh cho người của mình mà chẳng ai nghe, thậm chí đến họ ra lệnh cho chân của họ phải nhúc nhích cũng không được.

Nỗi sợ này còn lớn hơn cả hi vọng muốn sống của con người. Không biết làm cách nào hay làm sao mà tiếp tục phó giám ngục đầu bị rơi xuống đất. Tiếp đó đến giám ngục trưởng đầu cũng chẳng còn.

Cứ im lặng không một tiếng hét như vậy mà hàng trăm con người đã chết đi. Giờ khắc này tất cả tội nhân ở tầng 7 thực sự đã thôi không còn ồn ào.

Một mảng im ắng đến đáng sợ.

“Tôm tôm tôm... “

Chân Giang Nam bước lên trên những vũng máu gây ra tiếng động tôm tôm.

Tất cả bảo vệ bị giải quyết đứng ra đám tù nhân này nên vui mừng, nhưng không chẳng ai nói với ai một lời mà cứ nhìn theo bóng lưng của Giang Nam cho đến khi anh bước lên lầu 6.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 144: Chẳng có cái quái gì sau lưng tao cả!

Trong sân lớn của nhà tù IUI lúc này.

Hàng trăm người, hàng trăm bảo vệ lẫn giám ngục của nơi này xếp thành hàng lên con số lên tới vài ngàn người một số lượng không hề nhỏ.

Cai ngục trưởng là một người đàn ông khá lớn tuổi, cũng xấp xỉ 50 chứ cũng chả ít. Tuy nhiên thân hình lão ta lại cực kì cường tráng, thân cao hơn 1 m 90 ngang ngửa Giang Nam, tóc vuốt ngược ra sau kèm theo đó là vài điểm tóc bạc.

Bộ mặt uy nghiêm đầy gân guốc nổi lên khiến người khác khi nhìn vào lão đều có cảm giác sợ sệt.

Đứng trước toàn thể tất cả người của mình Cai Ngục trưởng khoác trên thân một bộ áo choàng dài tới tận chân đằng sau có hai chữ thư pháp “Cai Ngục” to tướng.

“Tất cả chia ra thành một trăm tiểu đội tìm bằng được người trong hình!” – Cai Ngục trưởng đưa tấm hình một thanh niên cực kì đẹp trai có một điều lạ

trong tám hình là tên đó hấn cắn ngón tay của mình đến chảy cả máu mà vẫn nở một nụ cười quỵn rũ chết người với phái nữ. Sau đó Cai Ngục nói tiếp – “Thụy Hải! Kẻ này đã từng là tù nhân ở đây và đã trốn thoát. Hấn là một tên sát nhân tâm thần. Lưu ý đừng để hấn thấy trước nếu không sẽ chết. Mỗi một giám ngục dẫn đầu một tiểu đội ngay lập tức thi hành nhiệm vụ!”

“Rõ!”

Cả mấy ngàn con người cùng nhau đồng thanh lên sau đó tự phân chia tự tản ra.

...

“Cầm cập ~~~~ cầm cập ~~~~”

Trong bóng đêm của tầng số 4. Nơi này các tù nhân đã xông ra hết mà chạy loạn lên tầng số 3 còn những tầng dưới không biết sao vẫn chưa có ai chạy lên chắc là do bị chặn hết lại.

Ở tầng 4 ấy tiếng rầm va đập vào nhau liên tục, như thể ai đó đang rất lo sợ điều gì đó đến nỗi hằm răng cứ liên tục va vào nhau gây lên những tiếng động rợn người.

Thi thoảng giữa tiếng động ấy lại nghe thêm một tiếng:

“Poet!”

Một tiếng thật bị thứ gì đó kẹp lại vang lên.

Lúc này gương mặt điên trai của Thụy Hải hiện lên. Đẹp, đẹp chết người nhưng con mắt hấn như thể điên dại, ngón tay trỏ của hấn bị chính hấn cắn ra cho nát tươm, máu me chảy tồn tồn xuống dưới sàn nhà.

Một cảnh tượng trông thật điên khùng, cũng phải thôi, hấn mệnh danh là tên sát nhân tâm thần mà. Khi không có chuyện gì làm hoặc bối rối cái gì đó là hấn luôn cắn ngón tay của mình, không biết cái ngón tay tội lỗi ấy bị hấn cắn chảy máu bao nhiêu lần rồi. Khắp ngón tay không chỗ nào lành lặn, sọc và sọc.

“Anh Nam.. Anh Nam đâu rồi... Sao ở đây yên tĩnh vậy... Không có ai à?”

Thụy Hải bắt đầu trở nên điên dại, hấn vác trên mình không biết bao nhiêu là súng mà không cảm thấy nặng. Hấn không to lớn chi đâu, chỉ cao 1 m 76 mà thôi, cơ thể lại mỏng manh không to con như Giang Nam hay Thu Phong mà với đồng súng trên người hấn ít nhất cũng vài trăm kg.

Đúng lúc này:

“Đằng kia có người, nhanh!”

Một giọng nói hô lên. Là đám người bảo vệ, những kẻ này đang đi tìm Thụy Hải chính xác là hấn.

“Há há... Có người có người...”

Không chỉ đám bảo vệ kia chạy lại phía này mà Thụy Hải cũng vui mừng chạy lại. Hấn muốn giết người tới điên rồi.

“Pằng!” – “Cạch cạch!” “A a a a a a a a...”

“Là là là... Bay một cái chân nè... Tới một cái chân khác nè...” – “Pằng!”

“A a a a a a...”

Trong bóng đêm Thụy Hải không biết làm cách nào mà có thể đứng ngược lên trần nhà, hấn ta ngồi xuống trần nhà mà nhắm bắn những kẻ đang chạy lại phía này.

Hấn bắn người ta không phải một viên bắn chết mà là một viên bắn nát từng bộ phận đối đương như tay chân hoặc eo, kinh tởm hơn nữa là bắn nát bộ phận sinh dục đối phương.

Đối với hấn máu là một nghệ thuật, âm thanh đau đớn của người khác cũng là một nghệ thuật. Và hành hạ người khác tất nhiên cũng nằm trong cái nghệ thuật ấy, cuối cùng vẫn là giết chết người ta mới là nghệ thuật chân chính.

Chẳng mấy chốc một tiểu đội hơn năm mươi người bị Thụy Hải dùng đúng hai băng đạn của khẩu nhắm không biết tên có sức công phá khủng khiếp.

Một viên vào người không xuyên qua mà nó chấn nát cái phần đó. Kiểu như vậy, khi ta bắn một viên đạn bình thường vô tường thì nó sẽ tạo ra một cái lỗ vừa với viên đạn còn khẩu súng này của Thụy Hải khi bắn vào tường thì cả bức tường ấy nát thành tương.

“A... Đau quá...”

“Giết tao đi thằng khốn...”

“... Cái... Cái chân của tôi...”

“Tay tay tay tao đâu rồi...”

Lúc này hàng chục tiếng rên rỉ rên la, có chửi mắng có khóc lóc có van xin. Nhưng tất cả đều vô dụng, ai cũng mất cái này cái kia, có tên đau quá mà ngất đi. Có tên đình hơn nữa mất luôn cảm giác đau mà cứ nhìn vào cánh tay hay chân bị mất của mình trong vô vọng.

“Hắc hắc... Các tác phẩm của ta oi... Đẹp lắm đẹp lắm...” – Thụy Hải vỗ tay “Bộp bộp bộp!”

Sau đó hắn đi tới đám người vừa mới tàn phế kia.

Thụy Hải với một đồng súng trên người chạy lon ton đến trước mặt một tên bị cụt chân xoa lấy đầu kẻ đó, vuốt ve kẻ đó nhẹ nhàng nói:

“Khóc đi! Ngoan khóc đi, khóc lên trông mày thật đẹp... Há há há há...”

Như một thằng điên, Thụy Hải bỗng cười phá lên xong ton ton đi vào giữa đồng người cụt tay cụt chân mà nhảy.

Máu chảy, chân tay nát bấy ra khắp sàn. Chạy được một đoạn bỗng Thụy Hải quỳ xuống, theo đà hắn lướt đi trong vũng máu. Lúc này Thụy Hải giang tay ra ngửa mặt lên trời hít lấy một hơi, một không khí sắc mùi máu như thể tận hưởng bức tranh nghệ thuật mà hắn tự tạo ra vậy.

“Phù...”

Thở ra một tiếng Thụy Hải hải đứng lên từ ánh mắt gương mặt hưởng thụ bỗng trở nên nghiêm túc.

Hắn bước đi, bước đi được một đoạn thì bỗng:

“Bùm!”

Đám tàn tật kia bị nổ tung, một vụ nổ làm banh xác tất cả bọn chúng.

Không biết từ lúc nào mà Thụy Hải đặt boom trên đám người đó, những âm thanh nổ ầm ỏi đinh tai nhức óc vang lên. Tầng này cũng rung chuyển theo tiếng nổ ấy, tất nhiên những tầng khác cũng cảm nhận được.

Bỗng Thụy Hải quay người lại nhìn một chân, một tay để trước ngực một tay giang ra chào theo phong thái mời nhảy một cách nghệ thuật.

Sau đó hắn lại quay người đi với gương mặt nghiêm túc. Phải nói là khi nghiêm túc đúng hơn là khi bình thường gương mặt của Thụy Hải sắc sảo, cực kì đẹp trai, khiến mọi cô gái nhìn vô phải điêu đứng. Cho đến cả đàn ông khi nhìn vào gương mặt điển hình kia thậm chí còn lảo đảo bản thân có phải Gay không.

“Anh Nam!”

Đứng trước lối dẫn lên tầng này Thụy Hải nhìn vào bóng đêm khê hô một tiếng.

Đáp lại lời của Thụy Hải là tiếng bước chân đều đặn mà trầm ổn. Dần dần dưới sự đợi chờ kiên nhẫn của Thụy Hải cuối cùng bóng dáng của Giang Nam xuất hiện.

Thật sự là nhìn bước chân từ tốn kia của Giang Nam, Thụy Hải chịu không nổi. Đang trốn ngực mà, có ai trốn ngực mà từ tốn như Giang Nam bao giờ chưa? Mà giờ thì có rồi.

Nó nhớ lúc trước nó trốn ngực phải trốn chui trốn lủi né đông né tây để vừa tránh camera vừa tránh người khác phát hiện rất cực khổ chứ chẳng siêu tái như Giang Nam trước mặt này đây.

“Cộp cộp cộp...”

Lần đầu tiên Giang Nam dừng chân lại, suốt từ lúc ra khỏi phòng giam của mình tới giờ chưa ai có thể làm Giang Nam dừng bước. Lần này anh lại dừng bước trước người của mình.

Vẫn ánh mắt vô hồn đến đáng sợ ấy. Chẳng biết thế nào mà khi Thụy Hải đứng với Giang Nam nó mất hết cái vẻ gì gọi là điên khùng muốn giết người ban nãy, thay vào đó là một sự bình thường đến ngạc nhiên. Bởi từ trước đến giờ ngoài Giang Nam ra chưa ai thấy vẻ mặt lúc bình thường của Thụy Hải cả.

Duy nhất chỉ có lúc này có mỗi Giang Nam và hắn thì hắn không nổi điên nữa, thay vào đó là sự ân cần hỏi han:

“Anh Nam... Không có ai theo sau anh chứ? Có ai trốn tù như anh không? Không lo chạy khỏi đây cho nhanh đi... Kẻ đó...”

“Mày thấy chứ? Chẳng có cái quái gì sau lưng tao cả!”

Câu nói đầu tiên của Giang Nam suốt từ lúc xuất hiện tới giờ. Đúng! Chẳng có cái quái gì ở sau lưng anh cả, bởi những kẻ sau lưng anh đều là các linh hồn đã chết.

Một câu nói cửa miệng của Giang Nam khi đối mặt với những thứ rác rưởi là vậy, Thụy Hải biết sẽ nghe câu này khi hỏi như vậy nhưng hắn vẫn hỏi bởi vì hắn thích thế.

Một kẻ mạnh đi với một kẻ điên, kẻ điên hâm mộ kẻ mạnh. Từ trước đến giờ kẻ đứng sau lưng Giang Nam chỉ có duy nhất Thụy Hải ngoài ra không có ai đủ can đảm đứng sau lưng Giang Nam cả.

Với Giang Nam anh sẽ giết mọi kẻ thù trước mặt mình và để chúng lại sau lưng, với anh từ trước đến nay chưa biết sợ là gì. Chỉ có lần duy nhất anh cảm thấy nhục nhã trong đời, lần đầu tiên anh bị gài bẫy, bị những thiết bị khoa học kia bắt nhốt. Anh thề khi ra khỏi đây việc đầu tiên phải giết kẻ tên Quốc Phong kia, mặc dù anh chẳng biết mặt hắn.

Sau khi nói với Thụy Hải câu đó Giang Nam lại tiếp tục bước chậm rãi lên tầng trên. Khi đi ngang qua đồng xác chết vừa bị nổ kia anh còn chẳng buồn thắc mắc là ai đã giết bọn chúng, đó cũng không phải việc của anh.

Nhưng Thụy Hải lại khác hẳn vốn tính khoe thành tích với Giang Nam nhưng lại thôi, biết thân biết phận mà im mồm.

...

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Nghệ thuật vẫn là nghệ thuật!

“Ầm ầm... Tách tách tách tách... Rào ràoooooooooo...”

Ngoài trời bây giờ mưa giông bắt đầu nổi lên, sóng biển vỗ ầm ầm vào nhà tù khiến bọt biển bắn tung tóe. Trên trời sét đánh liên tục một cảnh tượng tối mịt khiến ai cũng cảm thấy sợ về sức mạnh thiên nhiên này.

Giông bão chuyện thường xuyên xảy ra ở cái đảo Giang Nam này. Khí hậu thời tiết khắc nghiệt như vậy ít có tàu thuyền nào mà có thể tới được đây một cách nhẹ nhàng, giông rồi sẽ tới bão thế đấy! Cái khu vực này các chuyên viên khí tượng cũng chẳng thể nào mà dự đoán được, nó thích thì nó có thời chẳng có bất cứ dấu hiệu báo trước nào cả.

Dưới mưa lảo lảo cái ngục trưởng một mình đứng đó, bộ áo choàng vốn đang bay phất phơ trong gió thì giờ đã bị mưa làm cho ướt đến nặng trĩu rũ rượi xuống đất.

Một người đã bước một chân sang nửa bên kia cuộc đời mà giờ đây phải lo lắng, lo lắng một chuyện gì đó đến lão cũng không biết. Lão chỉ biết sâu trong lão đang cảm thấy bất an, bất an đến sợ.

Không phải vì tên sát nhân tâm thần kia, lão không hề bất an về hắn ta mà lão bất an về một chuyện khác lão cũng không rõ là chuyện gì.

Lúc này trên tầng 2 của nhà tù IUI.

Chính xác mười tiểu đội đang tập trung nơi này, tập trung vì một thứ à không vì hai thứ, hai thứ đó là hai người Giang Nam— Thụy Hải.

Súng! Không được phép bắn tù nhân... Nhưng Thụy Hải thì có thể vì hắn không còn là tù nhân ở đây nữa.

Lúc này tất cả mười tiểu đội gồm mấy trăm người đang đứng xếp thành hàng lại chỉ súng về hai nhân vật kia.

Lần này thì Giang Nam phải thật sự dừng bước bởi đồng súng ống kia, tuy nhiên gương mặt anh vẫn lạnh như thường, không sợ hãi, không run rẩy vẫn đôi mắt vô hồn ấy.

Giang Nam không quay đầu lại mà đưa tay về phía Thụy Hải, dường như biết được ý của Giang Nam, Thụy Hải liền lấy sau lưng ra một khẩu súng liên thanh băng đạn tròn đưa cho Giang Nam.

Vừa đưa cho Giang Nam khẩu súng xong bỗng nhiên Thụy Hải biến mất, đứng nghĩa sát thủ bắn tỉa Thụy Hải đang ẩn mình trong một góc nào đó để chuẩn bị tạo ra một bức tranh nghệ thuật.

Riêng Giang Nam vẫn đứng yên lặng nơi đó, anh không nhìn vào đám người trước mắt kia mà lại nhìn vào khẩu súng trên tay.

“Cạch... Cạch... Xoẹt... Cạch... Pắc!”

Anh tháo hết cây súng ra kiểm tra từng bộ phận bằng tốc độ không thể tin được sau đó hoàn hảo gắn nó lại như bình thường.

“Tù nhân phía trước bỏ súng xuống, nếu không...”

Một tên giám ngục nào đó dùng loa hô lên về phía Giang Nam nhưng chưa hết câu thì hắn bỗng nhiên không thấy Giang Nam đâu nữa.

Trên đời này có tồn tại thuận đi?

Mà thuận đi là gì là tốc độ nhanh hơn vận tốc của mắt sao? Sai lầm. Chẳng có cái gì gọi là thuận đi và cũng chẳng có cái gì gọi là vận tốc của mắt. Vốn mắt con người mỗi giây chỉ lưu được 24 khung hình, các khung hình ấy chồng lên nhau sẽ tạo ra được một hình ảnh mượt mà trong mắt chúng ta.

Còn về thuận đi khi chúng ta xuất hiện trong khung hình của mắt ấy chưa đến 1/24 giây tức chúng ta sẽ biến mất trước mắt con người.

Lấy ví dụ này cho dễ hiểu một cánh quạt khi quay với tốc độ nhanh thì bạn sẽ không thể nào nhìn được cánh quạt đó đang quay hướng nào mà khi cánh quạt ấy quay với một tốc độ nhất định nào đó sẽ tạo ra dư ảnh, mà dư ảnh đó chỉ có con mắt chúng ta thấy được là hình cánh quạt gần như đứng yên.

Về thực tiễn lúc này Giang Nam biến mất trước mặt bọn chúng chứ thực ra tốc độ của anh quá nhanh, anh đứng hai nơi cùng một lúc với tốc độ 1/40 giây. Vượt xa khung hình mà mắt người có thể thấy nên Giang Nam hoàn toàn biến mất trước mặt họ.

Không một tiếng động, không một hình ảnh, Giang Nam cứ như biến mất vậy, cứ như chưa có ai đã từng đứng đây.

Bỗng!

“Phụt phụt phụt phụt phụt!”

Năm cột máu bắn lên trời, tiếp đó là năm tiếng động “Bộp” vang lên. Năm cái đầu lăn lông lốc.

Giang Nam như một con ma khát máu đứng lù lù trước mấy trăm người kia.

Một tay cầm súng một tay không giả thành kiếm Giang Nam bỗng biến mất trước mặt đám người kia sau đó anh xuất hiện ở ngay giữa đội hình lúc nào không hay.

Giờ khắc này Giang Nam tung người lên không theo một vòng tròn hoàn mỹ cánh tay anh vung ra:

“Xoẹt...”

Kết thúc một vòng tròn hơn chục cái đầu lia khỏi cổ.

Có vẻ như từ lúc xuất hiện tới giờ Giang Nam rất thích gọt đầu kẻ khác, giết người đối với anh như giết chết một con kiến vậy.

Trong phạm vi năm mét xung quanh Giang Nam tất cả đều bị anh chém rơi đầu không kịp phản ứng. Sau đó hàng loạt tiếng súng nổ lên bắn về phía Giang Nam nhưng một lần nữa anh lại biến mất.

“Hắn đâu rồi... Tìm hắn mau...”

“Quái vật, làm sao nó có thể biến mất được?”

“Tha... Tha... Tha cho tôi đi!...”

Trong hàng trăm tiếng nói hỗn loạn ấy không ai chú ý đến một kẻ đang đái ra quần vì sợ. Bởi lúc này Giang Nam đang nhét cây súng vào hòng hắn.

“Pằng!” – Tét sọ.

Là súng liên thanh đấy một khi bóp cò chỉ có xả cả chục viên đạn mới thôi.

“Pằng pằng pằng pằng pằng pằng pằng pằng...”

Hàng chục viên đạn được xả ra từ tay Giang Nam, không biết làm cách nào Giang Nam điều khiển được chính xác hướng đi của từng viên đạn được bắn ra đến nỗi mỗi một viên đạn là một mạng người. Mà khẩu Giang Nam đang cầm có băng đạn tròn trên dưới cũng một trăm viên.

“Pằng pằng... Xi...”

Hết băng đạn, hòng súng xì ra một tiếng. Đường như từ nãy đến giờ chẳng có một tiếng la hét nào cả.

Đơn giản thôi, đây là thực tế không phải phim đạn bắn vào đầu chết ngay tức khắc thì lấy đâu suy nghĩ để đau để hét lên?

“Lạch cạch...”

Giang Nam buông khẩu súng xuống, toàn thể những người có mặt ở đây đều chết lặng.

Từ lúc Giang Nam xuất hiện tới giờ hình như bọn chúng chưa động được vào góc áo của Giang Nam mà giờ đây đã chết hơn một trăm người.

Giang Nam nhìn khẩu súng chính tay mình làm rơi xuống đất xong ngẩn mặt lên nhìn đám người trước mặt mình, vẫn ánh mắt vô hồn ấy, cặp mắt hí ấy thật sự khiến người khác cảm thấy ám ảnh kinh khủng.

“Khốn khiếp!” – “Pằng!”

Đúng lúc này một tên giám ngục trưởng nào đó hét lên bắn về thẳng về phía đầu Giang Nam.

“Vụt!”

Bộ óc có dây thần kinh thép của Giang Nam dường như không biết sợ là gì, không cần biết là ai đã bắn vừa thấy viên đạn bay tới Giang Nam liền nghiêng đầu né một cái vừa kịp viên đạn bay xoẹt qua tai anh.

Một vài cọng tóc của Giang Nam rơi xuống, cặp mắt hí vốn có của Giang Nam lúc này đã mở to hơn để nhìn kĩ kẻ bắn mình là ai.

Từ từ một ai đó không biết lúc nào đã đứng sau lưng Giang Nam vung cước về phía anh.

“Vù. MVAL8G7..”

“Hả?”

Tên kia cũng là một giám ngục, hấn đá vào Giang Nam bỗng nhiên đá xuyên qua, hấn không hiểu.

“Xụt!”

Cái dư ảnh ấy bỗng nhiên quay lại chọt tay xuyên qua bụng hấn. Lúc này cả người hấn vốn đã tung lên trên không thì lúc này cũng vẫn ở trên không lơ lửng trên cánh tay của Giang Nam.

“Toẹt... Rầm..”

Giang Nam vung tay ra cái xác của tên giám ngục kia văng ra rớt xuống đất, tạo ra tiếp động nặng nề.

Một giám ngục không hề yếu, sức chiến đấu của giám ngục nhà tù IUI có thể so với những binh lính giỏi nhất thế giới cũng như những vệ sĩ bảo vệ tổng thống Xích Quỷ.

Vậy mà giờ đây những kẻ có thực lực như vậy sờ sờ bị giết chết. Mà cũng không phải lần đầu Giang Nam giết những kẻ như thế này.

“Bắn!” – Một giám ngục hô lên.

“Pằng pằng pằng...”

Theo đó hàng ngàn viên đạn bay loạn xạ về phía Giang Nam.

Nhưng cái mà bọn chúng thấy lại không thấy gì, một lần nữa Giang Nam biết mất trước mắt bọn chúng.

“Ngừng!” Giám ngục khác đưa tay lên ra lệnh ngừng bắn.

Kẻ vừa rồi đối với bọn hấn quá quái dị, lúc xuất hiện lúc biến mất như một bóng ma vậy. Mà mỗi lần kẻ đó xuất hiện là bọn hấn lại có người chết.

“Nó đâu rồi?”

“Không biết?”

“Tự nhiên biến mất, ngợ đời vậy?”

“Cảnh giác đi, không đâu mà bay...”

“Đoàng đoàng đoàng...”

Đúng ngay lúc này tên bảo vệ đang nói kia bị một viên đạn bắn xuyên óc, xuyên qua cả tên đối diện hấn và xuyên tới bốn năm người khác mới thôi.

Liên tục ba viên đạn dính tai bắn ra khiến hơn mười người chết.

“Há há há há” – Một tiếng cười điên dại vang lên không biết của ai.

“Nghệ thuật! Nghệ thuật! Nghệ thuật đó lù ngu? Tụi mày không biết nghệ thuật là cái gì à?”

Lúc này hàng trăm người kia liên tục ngó nghiêng tìm kiếm nơi phát ra tiếng nói nhưng hiển nhiên lại không xác định được ai nói, kể cả hướng đạn cũng vậy. Như thể viên đạn và giọng nói bỗng nhiên xuất hiện vậy.

“Lù ngu chúng mày không biết thương thức nghệ thuật gì cả. Kẻ không biết thương thức sẽ chẳng bao giờ gặp được nghệ nhân. Các tác phẩm của ta oi.. TRÌNH DIỄN!”

Thụy Hải vừa dứt câu thì hàng trăm người còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra bỗng tất cả bọn chúng có một vết máu trên cổ.

Hai giây sau khi bọn chúng vẫn còn ý thức, một vài kẻ ráng cử động cái đầu của mình thì chợt nhận ra nó rơi xuống. Những kẻ đầu chưa rơi chứng kiến được tất cả, vài giây sau đó dù bọn chúng cố không cử động đi chẳng nữa đầu vẫn lìa ra.

Vết cắt ngọt không một miếng thịt thừa nào lòi ra, không một miếng da nào tróc ra. Hoàn hảo một cách đáng sợ.

Giờ khắc này Giang Nam xuất hiện ở cuối chân cầu thang dẫn lên tầng một.

Lấp ló đầu đó sau lưng Giang Nam một ánh sáng nhỏ nhẩn gì đó, một vài giọt máu tự nhiên lơ lửng trên không sau đó rớt tòng xuống dưới đất. Soi kĩ hơn thì đó là một sợi dây cước.

“Anh Nam..”

Không biết từ đâu ra Thụy Hải xuất hiện hô lên một tiếng ôm cây súng bắn tia dài hơn cả mét chạy tới.

Đang chạy bỗng nhiên Thụy Hải như va phải thứ gì liền bị bật lại ngã cái bộp xổng đất.

“Ui... Quên mất còn sợi dây!”

Vừa ôm hông hần vừa đứng lên cúi cúi cái đầu xuống để đi qua. Cũng may là để khỏi súng trước ngực nếu không bay đầu giống mấy tên kia rồi.

Bỏ mặc Thụy Hải, Giang Nam biến mất trước bậc thang lúc nào không hay.

Thụy Hải cũng vậy chẳng quan tâm Giang Nam mà quay đầu lại cúi chào những cái xác không đầu mà nó gây ra kia.

“Hắc hắc... Đẹp, đẹp thật... Quá hoàn hảo!”

...

“Thưa Ngục Trưởng! Có tin tù nhân số 16 đã trốn thoát, là do người mình thả!”

Một tên Giám Ngục Trưởng nào đó đứng dưới mưa cúi đầu thông báo tình hình mới nhất cho lão già Trưởng Cai Ngục.

“Ủm... Tập hợp tất cả những người còn sống lại đây, ngay lập tức!”

Lão Cai Ngục Trưởng như đoán trước được tình hình mà nhẹ nhàng nói với tên Giám Ngục như thể không có gì.

“Người còn sống?” – Tên Giám Ngục tự hỏi sau đó cũng tự rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Nội công

Cùng một sự sống nhưng nhiều số phận. Ai cũng vậy, mỗi nhà mỗi cảnh mỗi người mỗi kiểu mỗi cách sống khác nhau. Không ai có thể ép buộc một người nào đó phải sống theo ý muốn của mình được. Không thể!

Ở cái thế giới này chẳng có cái gì gọi là sức mạnh vi tôn cả? Đây đâu phải là thời nguyên thủy, cứ dùng sức mạnh đàn áp kẻ yếu là thắng. Mà đây là thế giới của công nghệ khoa học kĩ thuật, một nơi xã hội trí óc phải triển thì phải có trí óc để sinh tồn. Những kẻ vũ phu chỉ biết dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề thì chẳng bao giờ khá lên nổi.

Nhưng một kẻ mang sức mạnh của vị thần thì khác. Một vị thần có cái sự kiêu ngạo của vị thần, kẻ đó chẳng thể nào bị ràng buộc vào cái khuôn khổ mà con người tự đặt ra cho mình được.

Giang Nam không phải thần mà là kẻ được mệnh danh là sát thần.

“Hắc hắc hắc hắc...”

Trong cơn mưa nặng hạt tiếng cười quái dị của Thụy Hải vang lên.

Không ai biết tiếng cười phát ra từ đâu, không ai biết kẻ cười đang ở đâu.

Lúc này hàng ngàn bảo vệ trang bị vũ trang súng ống đầy đủ đang xếp lại thành hàng cực kì ngay ngắn, cũng chẳng ai biết họ tập hợp từ lúc nào.

Cai ngục Trưởng nhà tù IUI lúc này đang một mình đứng dưới mưa, sau lưng ông lần lượt là bốn Giám ngục Trưởng và hai mươi Phó Giám ngục còn sống sót lại.

Tất cả bọn họ bây giờ đang biết chuyện gì đang diễn ra. Không đơn giản là một tên điên đến phá nhà tù này nữa mà hẳn muốn cướp tù, cướp một kẻ khiến thế giới phải kinh sợ.

Giang Nam là một con quái vật hình người đúng nghĩa hơn là Thu Phong. Là một sát thủ Giang Nam chưa bao giờ thất bại trong bất kì nhiệm vụ nào, lần trước ám sát một vị lãnh tụ tối cao của Xích Quỷ, Giang Nam bị bắt rồi bị bắt nhốt vào đây và đó cũng là lần duy nhất Giang Nam thất bại.

Nói thất bại cũng không hẳn, bởi lần đó không có Thụy Hải đi cùng. Sau khi biết tin Giang Nam bị bắt thì một tháng sau Thụy Hải bán chết tên lãnh tụ đó. Sau đó hắn tìm Quốc Phong, nhưng tuyệt nhiên lại không tìm thấy, một thời gian sau đó Thụy Hải mới lập đầy đủ kế hoạch để giải cứu Giang Nam.

Giang Nam có một nhược điểm, nếu thiếu thức ăn hoặc nước uống thì sức chiến đấu sẽ giảm đi một cách nhanh chóng. Như lúc ở trong nhà tù, cả tháng anh mới được ăn uống có một lần, là người bình thường chắc chắn sẽ chết mà Giang Nam lại không chết thay vào đó sức chiến đấu anh chỉ còn khoảng 5%. Cực kì ít ỏi, không đủ để thoát ra khỏi nhà tù đó được. Chưa kể đồ ăn đưa tới chỉ đủ duy trì cho một người bình thường mà thôi, đối với Giang Nam chẳng khác nào bắt muối nhét kẻ răng.

Khi nốc một đồng nước kia sức chiến đấu của Giang Nam phải chăng phục hồi được chút ít, khoảng vào 20%. Cái đó là do thiếu nước, có nước để cơ thể hoạt động trơn tru hơn mà thôi.

Nhưng cái con số hai này thôi đủ khiến lão Cai ngục Trưởng kia phải đau đầu. Bởi không cần biết Giang Nam có bao nhiêu sức mạnh, chỉ cần biết hắn thoát ra được cái ngục tầng 8 kia là cả một chuyện lớn rồi.

“Cai trưởng! Ngài nghĩ có nên cho gọn đám người kia không?”

Lúc này một Giám ngục Trưởng nào đó chạy lại nói khề bên tai lão Cai ngục Trưởng.

“Không! Không kịp đâu, dù có bay đi nữa cũng không kịp. Dù có kịp thì chưa chắc cản được hắn... Cái cần thiết nhất bây giờ phải xác định rõ hắn mạnh tới đâu, được thì đánh, không được thì để hắn đi... Nếu không...”

Lão Cai ngục Trưởng làm một dấu hiệu tay cửa ngang cổ.

Sau đó lão ta lại quay lưng nhìn về phía bậc thang dẫn lên ngoài sân này.

Cái đám người kia mà tên Giám ngục Trưởng đó nói chính là đám người dị năng. Dị năng thì dị năng cũng có rất nhiều thành phần khác nhau, không phải ai cũng có sức mạnh bá đạo như Sonic hay là mấy tên cận vệ của bố già Thu Phong.

Những kẻ đó thuộc tầng lớp khác rồi, mà cho dù là Thiện Nhân hay Đình Thu đi nữa nếu sơ xảy vẫn có thể bị Giang Nam giết chết bất cứ lúc nào.

Mà không cần nói tới mấy tên dị năng kia, một mình Cai ngục Trưởng thôi vẫn đủ sức đập được bốn năm thằng dị năng cấp 3 một cách nhẹ nhàng cơ mà vẫn tùy vào loại sức mạnh.

...

Trong bóng đêm, cơn mưa nặng hạt như trút hết nỗi buồn của một ngày sầu xuống. Càng lúc càng lớn, càng lớn.

Hàng ngàn người ấy chẳng ai phát ra một tiếng động gì, tất cả như đang chờ đợi một thứ gì đó.

“Cộp... Cộp... Cộp... Cộp... Cộp... Cộp...”

Một âm thanh vang dài chỉ toàn tiếng bước chân của một người. Tiếng bước chân ấy phá tan đi sự yên tĩnh của cơn mưa giông. Sấm cũng đã thôi ngừng đánh, giờ đây chỉ còn mưa và mây.

Giờ khắc này cả ngàn con người kia dường như nín thở lại, nín thở vì một kẻ nào đó đang bước lên đây. Cũng có vài kẻ bắt đầu sợ, sợ áp lực.

“Phụt! Phụt!”

Hai ánh đèn bỗng chia vào dây cầu thang như soi sáng một ai đó đang đi lên.

Cứ như vậy từ từ, từ từ hình ảnh một chàng thanh niên cao lớn xuất hiện. Một tù nhân khoác trên mình một bộ đồ màu cam đầy vết máu.

“Hắc hắc hắc hắc hắc FrksfYIx... Nhiều đây người tội mày nghĩ... Đủ để ngăn anh Nam sao... Há há há há... Nghệ thuật, nghệ thuật. Anh Nam là một nghệ nhân tuyệt vời nhất... Lũ ngu dốt chúng bay sao mà hiểu được... Hắc hắc hắc...”

Lại giọng nói của Thụy Hải, chẳng ai biết giọng nói phát ra từ đâu chỉ biết nó cứ vang vang bên tai mỗi người. Thật là ám ảnh, cũng thật là điên rồ.

Riêng chỉ mỗi mình Thụy Hải là kẻ nói lảm nói nhiều mà chẳng thấy đâu, kẻ im lặng thì lại hiện hữu.

“Chuẩn bị!”

Lúc này một tên mang về mặt lười nhác nào đó hô lên trên lưng áo choàng hắt có dòng chữ Phó Cai Ngục.

“Oáp...”

Bỗng nhiên hắt ngáp dài một tiếng..

“Đoàng đoàng đoàng...” – Hàng trăm tiếng súng nổ ra bắn về phía Giang Nam.

“Ồ? Minh đã ra lệnh bắn đâu?” – Tên Phó Cai Ngục tự hỏi sau đó quay sang hét lớn – “Cái lũ này...”

Khi tên Phó Cai Ngục đang nói thì bỗng nhiên có một bàn tay đẩy hắt ra.

“Coi chừng...”

“Vụt!”

Thân ảnh Giang Nam xuất hiện, tay anh vừa chặt vào khoảng không nơi tên Phó Cai Ngục vừa mới đứng.

Người đẩy hắt không ai khác chính là Cai Ngục Trường. Vừa rồi khi tên Phó Cai Ngục vừa ngáp một tiếng đám bảo vệ kia tưởng ra lệnh bắn nên đồng loạt bắn về phía Giang Nam.

Từ đầu đến đuôi lão Cai Ngục Trường chứng kiến tất cả, sờ sờ trước mắt Giang Nam bỗng biến mất, nhưng theo linh cảm ngay lập tức lão quay sang đẩy người Phó Cai Ngục. May thay linh cảm ấy chính xác, chỉ cần chậm một bước nữa có thể Phó Cai Ngục sẽ chết.

“Tốc độ quá kinh khủng... Tên sát thủ trong truyền thuyết đây ư?” – lão Cai Ngục Trường trầm nghĩ. Lão hoàn toàn không theo kịp hành động của Giang Nam, kiểu này thì xong lão rồi.

Lúc này giữa đội hình Giang Nam đứng đó một mình liếc nhìn lão Cai Ngục Trường. Trong cơn mưa vốn đã lạnh nay lão lại càng lạnh hơn bởi cái nhìn của Giang Nam. Lần đầu tiên trong đời lão cảm thấy bất lực như vậy.

Đang suy nghĩ bỗng nhiên lão rợn tóc gáy.

“Đoàng!”

“Chú... Rầm!”

Một viên đạn xoẹt thẳng qua tai lão Cai Ngục Trường, viên đạn đâm thẳng xuống đất tạo ra một cái hố to bằng cái đầu người.

“Ooongggg...”

Cai Ngục Trường thoáng một phen giật mình, chưa kịp định thần thì tai lão ngân lên một tiếng. Là do viên đạn vừa rồi xoẹt ngang tai lão vô tình tạo ra áp lực gió khiến tai lão bị diếc tạm thời mất một bên tai.

Viên đạn vừa rồi không ai khác ngoài Thụy Hải vừa bắn ra, ngay lập tức lão quay đầu lại nhìn sang hướng kẻ vừa bắn về phía này.

‘Cảm ứng kinh thật... Hắc hắc... Càng mạnh mẽ thì càng đẹp đẽ...’

Ở một góc nào đó trên bức tường cao hàng chục mét của nhà tù IUI, Thụy Hải thầm lẩm bầm.

Muốn tìm được vị trí của Thụy Hải sợ còn khó hơn tìm Giang Nam lúc anh biến mất. Thụy Hải luôn có thói quen khi ám sát kẻ khác hắt luôn di chuyển ngay tức thì khi viên đạn vừa ra khỏi nòng.

Chỉ đến khi những tác phẩm máu me của hắt hoàn thành thì hắt mới đứng lại thưởng thức rồi rời đi, còn chưa hoàn thành chẳng ai có thể tìm được vị trí của hắt.

“Dừng lại...”

Lúc này bỗng Cai Ngục Trưởng hô lên một tiếng can ngăn thẳng lườm Phó Cai Ngục kia lại. Bởi hắn đang tung người đá về phía Giang Nam.

“Toạch...”

Một dòng máu tuôn trào.

Một cái chân rớt xuống. Mưa vào máu bắt đầu trộn lẫn vào nhau.

Tuy nhiên tên Phó Cai Ngục vẫn lỳ lợm không quan tâm cái chân đã mất mà hắn quay người chống tay xuống đất dùng cái chân còn lại đá về phía Giang Nam.

Ánh mắt Giang Nam lúc này âm trầm hơn bao giờ hết, anh quay hẳn người lại vừa vung tay lên định chặn nốt cái chân còn lại của thằng không biết sống chết kia thì bỗng nhiên anh cảm nhận được một luồng khí đang bắn về phía này. Ngay lập tức không ngần ngại Giang Nam biến mất ngay tại chỗ.

“Vụt!”

Trong trời mưa nặng hạt bỗng những giọt nước bắn trung tóe tạo ra một hình tròn vô hình lao về phía Giang Nam, Giang Nam biến mất thành cái hình tròn vô hình tách cả nước bốp méo cả không khí ấy lao thẳng về phía đám người bảo vệ đang đứng ở kia.

“Uỳnh...” – một tiếng động lớn vang lên gần năm mươi người bị thứ đó đánh trúng bay thẳng về phía sau đập đổ cả một hàng người.

“Nội công?”

Giọng nói lạnh như băng của Giang Nam vang lên bên tai Cai Ngục Trưởng.

Đúng là nội công. Ở thế giới này nội công là một thứ gì đó rất là xa lạ với con người, bởi nó đã tuyệt chủng từ rất lâu rất lâu rồi.

Im ắng ~~~~~.

Không ai trả lời ai một câu. Cai Ngục Trưởng lúc này thật sự không biết trả lời làm sao, vừa rồi vì vội vàng cứu Phó Cai Ngục kia nên lão đã tung ra một đòn nội công.

“Ông biết cách giải phóng nó ra sao?”

Lần này Giang Nam lại hỏi thêm một câu nữa khiến lão Cai Ngục Trưởng cảm thấy khó hiểu.

Một kẻ không có nội công thì làm sao có thể di chuyển với tốc độ mắt không theo kịp kia? Một kẻ không có nội công làm sao có thể sờ sờ mà dùng tay không thay thế cho kiếm chặt đứt được cổ kẻ khác như những lưỡi dao.

Vô lý... Quá vô lý.

Vốn Cai Ngục Trưởng là một người luyện công lâu năm với những công pháp ít ỏi còn sót lại trong nhà, lão cũng có thể chặt đầu một người bằng tay không, tuy không thể nhẹ nhàng như Giang Nam nhưng dùng nội công bọc nội lực quanh cánh tay có thể làm được.

Thật ra đúng như lão Cai Ngục Trưởng nghĩ, Giang Nam vẫn có nội công nhưng không biết cách giải phóng nó ra ngoài mà thay vào đó anh chỉ dùng nội công để tăng khả năng phòng thủ của bản thân. Còn di chuyển hay đánh nhau tất cả anh chỉ dùng sức lực cơ bản của bản thân.

“Làm sao để giải phóng nội công?”

Một lần nữa Giang Nam lại mở miệng. Suốt từ lúc xuất hiện tới giờ ngoài nói một câu kia với Thụy Hải ra Giang Nam chưa từng mở miệng với ai vậy mà lần này anh liên tục mở ba lời với lão Cai Ngục Trưởng kia.

Im lặng một hồi lâu cuối cùng Cai Ngục Trưởng mới quay người lại nhìn chằm chằm vào gương mặt vô hồn kia của Giang Nam.

“Chẳng phải cậu cũng có nội công sao?”

“Không giải phóng được.” – Giang Nam trả lời một câu ngắn gọn.

So với việc rời khỏi đây thì việc nội công gì đó đối với Giang Nam quan trọng hơn.

“Cậu đã giết rất nhiều người của tôi!”

Biết Giang Nam cần cái gì nên Cai Ngục Trưởng lão ta cố tình nói một câu.

“Tôi có thể giết cả ông.”

Giang Nam âm lãnh đáp lại.

“Làm đi! Rồi chẳng bao giờ cậu biết tới nó...”

“Tôi biết không chỉ riêng ông biết cách... Không sớm thì muộn tôi cũng tìm ra, tất cả ở đây SẼ CHẾT!”

Quả thật Giang Nam rất ghét bị làm khó hay đúng hơn anh đang làm khó ngược lại lão Cai Ngục Trường kia.

Dứt câu không kịp đề lão Cai Ngục Trường phản ứng, Giang Nam lập tức biến mất. Vài giây sau đó anh xuất hiện lại trước mắt lão.

“Phịch phịch phịch...”

Liên tục có tiếng người ngã xuống vang lên.

Không để ý tới Giang Nam nữa lão Cai Ngục Trường liền quay đầu ra sau.

Chuẩn xác một hàng ngũ một trăm bảo vệ không đầu ngã xuống.

‘Siết~~~~’

Lão tức giận khẽ nắm siết chặt nắm đấm lại, hai con mắt lão đỏ ngầu quay đầu lại nhìn Giang Nam bằng ánh mắt căm thù.

“Có hay không?”

Giang Nam nói một câu khó hiểu, riêng chỉ có lão Cai Ngục Trường là hiểu được.

Lão ta nghiêng răng nghiêng lợi, gân xanh nổi lên khắp trán nhưng sau đó một lúc lão ta thoi dài ra một hơi gằn giọng nói:

“Được!”

...

Như đã nghe được câu trả lời của mình ngay lập tức Giang Nam quay người rời đi. Anh khẽ nhún người một cái bức tường nhà tù cao hơn hai mươi mét chỉ bằng một cú nhảy của Giang Nam liền nhẹ nhàng đứng vững trên đó.

Không biết từ đâu trong bóng đêm Thụy Hải vác theo một đồng súng xuất hiện bên cạnh Giang Nam nói nói cái gì đó, trong bóng đêm lão Cai Ngục Trường chỉ thấy Giang Nam gạt đầu xong sau đó nhảy thẳng xuống bên kia bờ tường là biển.

Giờ khắc này Thụy Hải vẫn đứng đó quay đầu lại hét lớn:

“Tác phẩm ta đang dang dở... Sẽ có ngày ta hoàn thành nó... Hắc hắc hắc hắc...”

Nói xong Thụy Hải cũng theo Giang Nam nhảy xuống bên kia bờ tường.

Lúc này tên Phó Cai Ngục được một Giám Ngục diu tới bên cạnh lão Cai Ngục Trường.

Hắn nói:

“Ngục Trường? Sao ngài để hắn đi dễ dàng như vậy?”

Nghe câu này của tên Phó Cai Ngục lão ta liền nổi trận lôi đình lên quát:

“Không để nó đi để nó giết hết cả cái tù này à? Mày nên biết mày đã làm cái điều ngu ngốc gì đi... Cầm lấy cái chân cụt kia của mày về mà tự hỏi đi! Đồ ngu.”

Sau đó Cai Ngục Trường dửng dưng bỏ mặc tất cả đi vào trong để lại một mớ hỗn độn không thêm giải quyết. Nhưng đâu có ai biết được rằng lão đã thâm đáp ứng với Giang Nam một chuyện, và chuyện đó là chuyện lão không muốn làm nhất, nếu không đáp ứng thì khi hắn quay lại một lần nữa thì có lẽ cả cái nhà tù này sẽ không được yên thêm một giây phút nào.

...

Ngoài biển khơi, sóng biển vỗ vào người chỉ muốn tan xương nát thịt vậy mà Giang Nam và Thụy Hải bơi giữa dòng biển ấy. Không một con thuyền, không một áo phao cả hai người cứ như vậy mà bơi vào đất liền.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Solo!

5 giờ sáng.

Bờ biển phía đông thành phố Quảng Phúc.

“Ê lông của mày cũng mọc ra được đôi chút rồi nhì?”

Sáng sớm Thu Phong chạy bộ cùng với con chó mực mà anh nhặt về hồi tuần trước. Không biết có phải do sức chó dai hơn sức người hay không mà sáng sớm Thu Phong chạy vòng khắp thành phố với vận tốc cũng 30km/h vậy mà con chó này chạy suốt với anh cả tuần trời.

Ước tính một ngày Thu Phong chạy cũng tầm 70 80 cây. Sau đó về công viên hít xà các kiểu nữa. Sáng sớm 4 giờ Thu Phong đã rời khỏi nhà trọ. Do làm ba cái việc kia thức khuya nên tối Thu Phong chỉ ngủ khoảng hai ba tiếng, còn trưa về anh ngủ thêm một tiếng nữa. Làm sao mỗi ngày anh chỉ cần ngủ bốn tiếng là người vẫn khỏe khoắn như thường.

Mà anh cũng thấy ngộ con chó này, dù là chó đi nữa sức nó cũng quá bền đi, anh chưa bao giờ thấy nó nằm ngủ bao giờ. Dù ban đêm có vô tình thức dậy cũng thấy nó lò hai con mắt ra nhìn anh.

“Ừ ừ...”

Thu Phong đặt tên cho nó là Mực. Đơn giản vậy thôi.

Con Mực nghe Thu Phong nói đến bộ lông của mình ánh mắt nó đang vui vẻ liền trở nên bất thiện nhìn Thu Phong bằng ánh mắt nghiêm túc.

“Rồi rồi tao xin lỗi!”

Vừa chạy Thu Phong vừa nhìn con Mực mà cười. Ít ra đối với anh có con chó nói chuyện nhảm với nó cũng đỡ buồn, chưa kể nó có vẻ như hiểu anh nói cái gì biểu cảm trông rất giống con người a.

Trước ở trong quân Thu Phong cũng có vài lần huấn luyện chó nghiệp vụ, anh cũng thử huấn luyện con này vài lần nhưng nó lại chẳng thèm nghe theo thay vào đó nó nhìn anh như thể ‘Mày đang làm cái trò gì vậy?’.

Thế đấy Thu Phong cũng chẳng thèm huấn luyện nó nữa, nó hiểu được mình nói gì là được rồi, mỗi tội không sai vặt được thôi.

Trong trí nhớ của Thu Phong anh sinh ra ở một thành phố biển, một thành phố yên bình và ít phức tạp. Mỗi sáng ở đó khi anh chạy biển, hít khí biển đều là mỗi lần khiến tâm hồn anh thanh tịnh đi một chút. So với cái tuổi 27 của anh, nhiều kẻ lại thích chôn ồm ào Thu Phong thì thích chôn yên tĩnh như một cụ già vậy.

Nhưng dòng đời xô đẩy, Thu Phong phải tồn tại, tồn tại theo nhiều cách khiến anh không thể nào ở lý một chỗ được. Cuộc đời là vậy đấy chẳng có gì theo ý muốn của mình cả.

...

“Ừ ừ...”

Năm giờ sáng, dưới cái trời sương se se lạnh này gió biển thổi vào người cảm giác thật là tê tái. Mà với cơ thể tràn đầy mồ hôi như Thu Phong lúc này đây thì con gió này thực sự chỉ có chức năng làm mát thôi chứ chẳng lạnh tạo nào.

Con Mực vừa chạy theo sau lưng Thu Phong vừa lè cái lưỡi ra để gió thổi vào mồm nó, có vẻ đây là cái trò nó thích nhất khi chạy bộ sáng cùng Thu Phong.

Lúc này Thu Phong chạy xuống bờ biển trải dài dọc thành phố, những dải cát trắng mịn chỗ lồi chỗ lõm. Cứ mỗi một bước chân của Thu Phong là mỗi lần cát bắn lên nhẹ nhàng, so với con cầu Mực kia mỗi lần nó chạy là cát phía sau bắn tung tóe lên trời trông mất hết cả thẩm mỹ.

Vừa chạy Thu Phong vừa nhìn ra biển, xa xa ấy có những con tàu đánh cá hạ neo xuống nhìn kỹ hơn trên tàu có những ngư nhân đang chuẩn bị lưới cho một ngày ra khơi.

Bỗng Thu Phong chợt thấy có hai cái chấm đen đang nhấp nhô ngoài biển, chúng đang chuyển động chứ không phải là trôi. Không phải sò dứa cũng chẳng phải cá. Là người...

Mà Thu Phong cũng chẳng ngạc nhiên mấy, sáng sớm vẫn đầy người tắm biển mà. Anh cũng chẳng quan tâm nữa mà tiếp tục chạy, vận tốc chạy của anh cũng khá nhanh, bờ biển này dài chắc cũng hai ba chục km.

Tầm mười phút sau Thu Phong chạy cũng được gần nửa bờ biển thì lúc này anh lại nhìn ra biển thấy hai chấm đen là người kia đã bơi gần tới bờ, tốc độ

bơi của hai kẻ này cũng quá nhanh đi.

“Tôm tôm...”

Sau vài giây thực sự Thu Phong thấy tốc độ bơi của hai kẻ này quá kinh khủng. Càng lúc bọn họ càng bơi tới gần. Chạy được một đoạn Thu Phong dừng lại nhìn, nhìn xem hai kẻ này là hai kẻ nào mà sáng sớm đã bơi tới khủng khiếp như vậy.

Giờ cũng năm giờ mấy trời bắt đầu tờ mờ sáng rồi. Ánh sáng mờ mờ Thu Phong có thể thấy được một kẻ đang vác rất nhiều đồ gì đó trên người nhưng không xác định được nó là cái gì, chắc là cây cối gì đó... Thu Phong nghĩ vậy.

Chập vài giây sau hai kẻ này bắt đầu bước lên trên bờ, một trong hai tên Thu Phong thấy mặc một bộ đồ màu cam.

“Áo tù????”

Thu Phong thầm hỏi một câu, có thằng điên nào sáng sớm mặc quần áo tù đi bơi không vậy? Ít nhất cái đất nước này vẫn có pháp lý chứ không phải một đất nước không có pháp luật mà mặc đồ tù đi giong như vậy được.

“Súng?”

Lúc này Thu Phong lại nhìn sang tên kia thấy hắn mang súng ngay lập tức Thu Phong căng cứng hết người lên, một tên thấp bé như kia mà làm sao vác được nhiều súng như vậy.

Hai kẻ đó không ai khác là Giang Nam và Thụy Hải. Khi bơi gần tới đất liền họ cũng thấy Thu Phong chạy bộ, khi càng bơi lại gần họ càng thấy tốc độ của Thu Phong lúc chạy khá nhanh và luôn giữ đều ở mức độ đó.

Giờ khắc này Giang Nam đứng đó mặc sóng biển đang vỗ vào chân anh, anh vẫn lặng yên nhìn Thu Phong.

Thu Phong cũng vậy bật hết cảnh giác lên nhìn chăm chăm vào Giang Nam.

“Mùi máu?... Hắc thằng này là thằng nào đây?”

Bỗng Thụy Hải hô lên một tiếng liền ngay lúc đó hắn giương khẩu súng về phía Thu Phong không chút ngần ngại.

“Cạch cạch.”

Là một cây súng bắn tia. Với khoảng cách này để né một viên đạn của súng nhắm cực kì khó, phải né trước – Thu Phong thầm nghĩ.

Lần nữa người Thu Phong lại căng cứng lên không phải vì khẩu súng của tên kia mà vì tên to cao có gương mặt cực kì quen thuộc kia.

Lúc này dường như Thu Phong bị mất trí nhớ thật hay sao ấy mà gương mặt kia rất quen mà anh không thể nào nhớ nổi là nó giống ai.

Riêng Giang Nam lại vẫn cứ nhìn chăm chăm vào Thu Phong bởi hắn thấy dáng đứng của Thu Phong rất quen thuộc rất giống của anh. Một loạt suy nghĩ xảy ra trong đầu Giang Nam, anh muốn chứng thực một chuyện gì đó nên liền quay sang nói với Thụy Hải:

“Đừng bắn loạn...”

“Hắc... Há?”

Vốn Thụy Hải tưởng Giang Nam nói cái gì hắn liền cười một cái rồi khi Giang Nam nói xong hắn liền ngạc nhiên... Lần đầu một sát thủ máu lạnh như Giang Nam bảo hắn đừng bắn người.

Trước giờ đối với Giang Nam hay Thụy Hải dù là kẻ vô tội hay có tội đều giết hết chẳng chừa một ai, và lại kẻ trước mắt này vốn đã thấy bọn hắn mà còn cố tình đứng lại chắc có ý định gì đó bởi Giang Nam đang mặc đồ tù. Thụy Hải sợ tên này rảnh rồi đi báo cảnh sát nữa thêm phiền. Cơ mà cái Thụy Hải sợ lại chẳng liên quan lắm, từ khi tồn tại thông tin chắc đã lan sang các nhà lãnh đạo cơ quan chức quyền xung quanh từ khiếp nào rồi.

Đối với Thu Phong giờ khắc này ánh nhìn của kẻ trước mắt kia với anh nó sặc mùi nguy hiểm. Cũng là một kẻ giết người vô số Thu Phong cảm nhận được tên trước mắt giết rất nhiều người thậm chí còn nhiều hơn anh.

Và lúc này đây Thu Phong ngửi được mùi máu trộn lẫn trong mùi biển. Dù đã phai đôi chút Thu Phong vẫn thấy được một vài vệt máu loang lổ còn đọng lại trên bộ áo tù của kẻ đó.

Bỗng lúc này Thu Phong không thấy Giang Nam đâu nữa.

Chưa kịp ngạc nhiên theo phản xạ Thu Phong trở một cú gấp gáp vào không trung.

“Bốp!”

Một tiếng thịt va chạm vang lên.

Khi Thu Phong vừa đưa tay lên bỗng nhiên cảm thấy mình đánh trúng, phản xạ thần kinh của anh cũng không phải dạng vừa. Giang Nam cùng lúc xuất hiện trước mắt Thu Phong đưa một tay lên đỡ.

Một tay kia bằng tốc độ Thu Phong không theo kịp đâm một cú vào mặt anh.

“Vụt!”

Trong thoáng chốc Thu Phong né kịp nắm đầm sượt ngang đầu anh làm rơi vài cọng tóc vừa mới mọc dài ra được chút xíu.

Giờ khắc này đầu Thu Phong tê lên. Anh biết bản thân không thể nào đánh giỡn chơi với kẻ này được.

Không dễ Thu Phong kịp thở Giang Nam từ lúc nào đã lên một góì ngay thẳng mặt anh bằng một tư thế rất khó thực hiện.

Lúc này đầm của Giang Nam còn chưa rút về người anh vịn hẳn sang một bên, cơ bản thể đứng này lên góì rất khó thành công mà góì kia vẫn chuẩn xác nằm ngay cầm Thu Phong.

Tuy vậy phải nói là mức độ cảm ứng của Thu Phong cực kì nhạy, anh cảm thấy phần dưới cầm mình không ổn. Trong một khoảng khắc cận kề đó một trở nên xuống để triệt đòn góì kia của Giang Nam được thực hiện.

“Cốp!”

Một tiếng xương cứng cáp va chạm vang lên.

Chưa dừng tại đó, Thu Phong không muốn trong thế bị động anh liền ám sát hơn móc xuống một trở từ trên đỉnh đầu Giang Nam xuống.

Lúc này Giang Nam lại dùng cổ tay của anh gạt nhẹ đòn trở mạnh mẽ của Thu Phong ra cùng lúc đó một lúc đầm móc từ dưới lên nhắm vào bụng Thu Phong.

Thất thủ ngay tức khắc Thu Phong chuyển hình đổi sang thế Vịnh Xuân, lưng co chân thẳng hai tay một thủ một tấn công chân một trụ một đá.

“Bụp bụp bụp bụp bụp...”

Hàng chục nắm đầm lần cú đá được Thu Phong tung ta, anh hoàn toàn bỏ qua phòng thủ bởi tấn công liên tục cũng là một dạng phòng thủ.

Giờ khắc này Giang Nam bắt chéo hai tay lại liên tục lên xuống đỡ tất cả đòn đánh của Thu Phong một cách nhịp nhàng không hề bối rối không hề hoa mắt.

Đúng lúc này Thu Phong dồn một đầm cực mạnh thẳng mặt Giang Nam.

“Pặc pặc... Vù vù!”

Một đầm vừa tới của Thu Phong bị Giang Nam chuẩn xác bắt lấy bằng tay trái. Tay trái giữ tay trái. Tiếp đó cùng lúc cả hai tung một cú đầm thẳng vào giữ mặt đối phương song lại cùng lúc cả hai nghiêng đầu qua một bên né tránh.

Cả hai vừa khựng lại chưa tới một giây thì tiếp tục đầm không rút chuyển thành trở trở ngang đầu nhau.

“Vụt vụt!”

Một lần nữa cả hai bằng tình huống bất khả thi nhất gặp đầu xuống né tránh lại cùng lúc ngẩng đầu lên buông tay nhau ra sau đó Giang Nam tại gò Thu Phong một cái nhưng lại bị anh dùng chân kia đạp chuẩn xác cho vang ngược lại đúng hơn là triệt để đòn đánh.

Càng đánh gương mặt của Giang Nam lẫn Thu Phong càng trở nên ngạc nhiên.

“Tiếp!”

“Tiếp!”

Cả Thu Phong lẫn Giang Nam cùng nhau hô một tiếng “Tiếp” tức thì sau đó lao vô đánh nhau như hai con thú hoang.

Lúc này cả hai cùng lao tới Thu Phong hạ thấp người xuống theo đó Giang Nam không ngần ngại chỏ thẳng một cú vào đầu Thu Phong. Dường như biết trước đòn đánh của Giang Nam, quái dị bằng cách không cần nhìn Thu Phong đặt sẵn tay lên đầu mạnh mẽ gạt đòn đó của Giang Nam ra.

Cùng lúc đó một cú móc ngang eo được Thu Phong thực hiện gần trúng đích.

Trong tình thế này Giang Nam càng quái hơn nữa, thay vì né hoặc đỡ Giang Nam lại co một chân nhảy lên sau đó lách người về phía Thu Phong một tí rồi co chân trái dùng hông và cẳng chân kẹp nắm đầm Thu Phong lại sau hông anh.

Chưa dừng lại ở đó, thay vì theo đà rút xuống Giang Nam sẽ dùng chân còn lại trụ trên mặt đất thì lại không anh té hẳn người xuống. Lực kẹp của cổ chân Giang Nam mạnh tới nỗi bất ngờ Thu Phong không thể rút ra. Theo đà té của Giang Nam Thu Phong bị vạt lộn ra đất.

Phản xạ dây thần kinh thép của Thu Phong không cho phép anh ngã lưng xuống đồng cát kia, từ lúc bị theo đà thì trên không Thu Phong đã quay hẳn người lại rút mạnh tay ra sau đó không đủ đà Thu Phong dùng hai ngón tay đẩy vào eo Giang Nam.

Lực tay đủ mạnh khiến Thu Phong lặn Giang Nam văng ra xa ba bốn mét.

Bám víu lấy đồng cát Thu Phong ngay lập tức đứng lên. Về phía Giang Nam lúc này cũng đã đứng lên.

Tất cả những sự việc dài dòng vẫn tự ở trên chỉ xảy ra trong ba giây, đích xác là ba giây. Tốc độ của cả hai nhanh một cách kinh khủng.

Từ phản xạ đến kinh nghiệm chiến đấu lúc này sức mạnh của cả hai kẻ này nằm ở một đẳng cấp khác.

Thụy Hải cuối cùng cũng đã hiểu vì sao Giang Nam bảo hắn không được bắn loạn, bởi hắn có bắn chưa chấn bắn kịp.

Quay lại với trận chiến của hai con quái thú.

Lúc này cả hai lại tiếp tục quần vào nhau, hai kẻ hai hệ phái một đứa chuyên đánh nội – Thu Phong. Một thằng chuyên đánh ngoại – Giang Nam. Hai hệ phái một môn phái “Triệt Quyền Đạo”.

Trận đấu cứ thế mà kéo dài khi Thu Phong cố tình áp sát Giang Nam thì lại bị Giang Nam triệt hết đòn thế đạp ra ngoài. Tiếp khi Giang Nam tấn công Thu Phong bằng những đòn đánh ngoại tức chỉ dùng đâm với đá, thì thoảng bất ngờ trở và lên gối Thu Phong vài cái lại bị Thu Phong triệt để hết.

Thoạt nhìn cả hai đánh hoàn toàn khác nhau nhưng kẻ trong nghề lại biết hai tên này cùng môn phái.

Nhưng trận đấu kéo dài càng lâu Thu Phong càng lúc càng thấy mệt, bởi mỗi đòn của Giang Nam mặc dù anh triệt tiêu được 90% sức đánh nhưng tay chân anh lúc này đang tê rần lên. Lần đầu tiên trong đời anh gặp một kẻ có lực đánh mạnh đến như vậy, vừa nhanh lại vừa mạnh.

Có vài lần Thu Phong suýt nữa không theo kịp, trong tích tắc thôi chỉ cần Thu Phong sơ xảy thì đầu anh có thể nát ra thành tương bất kì lúc nào.

“Pặc pặc pặc pặc pặc!”

Đúng lúc này Thu Phong đâm tới một đòn bị Giang Nam bắt lấy, một đòn khác của Giang Nam đâm tới bị Thu Phong bắt lấy. Chân Giang Nam đạp xuống bị Thu Phong co chân lên cả hai chân lại móc vào nhau.

Lúc này cả hai vô tình đưa nhau vào đòn khóa.

Cả hai không còn bất cứ tay chân nào để hoạt động, tất cả đều bị cả hai siết chặt lấy chẳng ai chịu nhường nhịn. Về lực lượng sức Thu Phong lúc này cũng không thua kém Giang Nam.

Giang Nam một kẻ lạnh lùng lúc này cũng nở một nụ cười. Không phải cười lạnh mà là cười vui, bởi hắn phát hiện ra một chuyện.

Thu Phong cũng cười, cười vì nhớ kẻ trước mặt là ai.

“Bình!”

Bỗng nhiên cả hai đang cười tưởng chừng như sẽ buông nhau ra thì hai thằng trâu này lại húc đầu vào nhau.

Bình lên một tiếng đầu óc Thu Phong lẫn Giang Nam choáng nhẹ tiếp đó cả hai mới buông nhau ra mà đứng cách nhau chừng năm mét. Khoảng cách thích hợp để tiếp tục cho một cuộc chiến tiếp theo.

Cả hai đánh nhau tính tới giờ chỉ được vài phút mà từ chỗ đi lên bờ biển đến đây cũng cách gần ba chục mét bởi Thụy Hải này giờ ngồi có một chỗ xem đánh nhau đã ngồi mót mùa đẳng kia.

À còn bé chó Mực hình như không sợ Thụy Hải hay đồng súng trên người hắn hay sao mà nó ngồi đối diện là lười nhìn Thụy Hải.

“Học học...” – tiếng con Mực thờ.

“Mày không sợ ngoại à?”

Thụy Hải nhìn chăm chăm vào con Mực nói chuyện với nó.

“Học học... ‘ – Lại là tiếng con Mực thờ.

“Cái này ghê lắm, nó có thể bắn chết người này... Tạo ra d5LL9xyi nghệ thuật này... Máu đó... Máu đỏ... Mày cũng có máu màu đỏ... Mày không sợ sao?”

Thụy Hải lúc này trợn mắt lên liếm liếm con dao đầy máu không biết lỗi từ đâu ra đặt nó lên đầu con Mực mà vuốt vuốt.

“Học học...”

Dường như từ nãy đến giờ con Mực chỉ có thờ chứ chẳng quan tâm gì đến Thụy Hải, nhưng khi Thụy Hải vừa đặt cây dao lên đầu nó thì con Mực ngồi dậy há một ra cạp lấy bàn tay của Thụy Hải.

“Ê...”

Giật mình Thụy Hải buông tay ra, con dao của hắn bị con Mực gặm lấy.

“Lạch bạch...” – Tiếng chân con Mực chạy hút đi mất.

“Ê thằng mất dạy, con dao tao gọt trái cây mà trả đây... Tao bắn mày à!” – Thụy Hải dương súng lên chia vào con Mực thì lúc này con Mực như có linh tính không chạy theo đường thẳng nữa mà nó cứ nhảy qua nhảy lại.

“Trả cho tao không tao cho mày lên quán thịt cày bây giờ”

Quăng hết súng trên người xuống Thụy Hải không quan tâm đến Giang Nam nữa mà chạy theo con Mực để dành lại con dao của mình.

Lúc này cả Thu Phong và Giang Nam cũng không quan tâm đến con chó hay Thụy Hải mà cả hai đứng thẳng người trừng trừng nhìn nhau không nói câu nào.

...

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Lại là mơ?

“Con súc vật kia trả con dao cho tao!”

“Ầng ầng!”

Sáng sớm tại bãi biển vắng người một người một chó rượt nhau.

Xa xa ở đâu đó thì có hai thằng to con đang vật nhau.

“Học học...”

“Hừ!”

Lúc này đây Thu Phong bắt đầu thờ dốc, lần đầu tiên sau chuỗi ngày lấy lại được thể lực Thu Phong lần đầu tiên có dấu hiệu mệt mỏi.

Riêng Giang Nam lại chẳng có cảm giác gì. Lúc này trong đầu anh đang có một đqxd6L suy nghĩ không biết có nên nói ra hay không hoặc giết chết Thu Phong ngay lúc này.

Lý do đến tận bây giờ Giang Nam để Thu Phong sống là để xem Thu Phong là gì.

“Bụp bụp...”

Liên tiếp Thu Phong ăn hai cú đâm trời giáng vào mặt khiến anh ngã lăn xuống dưới bãi cát.

Vừa ngã xuống ngay lập tức Thu Phong đứng lên kéo dài khoảng cách với Giang Nam. Giờ khắc này Thu Phong đã rõ thực lực bản thân rất chỉ là không bằng người vừa xa lạ vừa thân quen trước mắt này.

Cuối cùng Thu Phong cũng nhớ kẻ này là ai, là Giang Nam sư huynh của anh. Cũng là thằng bạn trực tiếp đưa anh tới gặp sư phụ để bản thân anh được như ngày hôm nay, nhưng giữa Giang Nam trong trí nhớ của Thu Phong và Giang Nam trước mặt đây quá khác.

Vị sư huynh kia của Thu Phong là một nhân vật rất hòa đồng, rất tốt với anh em và chẳng bao giờ chủ động đánh kẻ khác. Còn kẻ trước mắt đây lại cực kì lạnh lùng, mỗi đòn đánh đều là một đòn tử, chỉ cần không cẩn thận Thu Phong có thể chết bất cứ lúc nào.

Nếu là sư huynh là một người bạn Giang Nam không bao giờ làm thế, cùng lắm chỉ thử sức nhau tới điểm là dừng. Giờ khắc này đây thực sự gương mặt

Thu Phong cũng có thể nói là bầm dập. Chưa kể vài chỗ trên cơ thể anh bắt đầu run lên vì đau.

Để né tránh những đòn tử của Giang Nam, Thu Phong bắt buộc phải đánh những đòn khác. Nhìn bên ngoài có lẽ Thu Phong cũng không mấy là thất thế trước Giang Nam nhưng bên trong cơ thể anh bắt đầu run lên vì đau.

“Ai dạy mày Triệt Quyền Đạo?”

Cuối cùng Giang Nam cũng mở miệng ra hỏi Thu Phong.

Giọng nói lạnh lùng chẳng có chút nào gọi là thân quen đập vào tai Thu Phong.

Cơ thể Thu Phong bỗng run lên. Run lên không phải vì kinh ngạc Giang Nam là một môn đồ Triệt Quyền mà anh run lên vì tất cả trí nhớ trong đầu anh bắt đầu xáo trộn lên. Ký ức lúc trước của anh bắt đầu tái hiện lại một cách bất tự nhiên, mọi thứ trông rất thật.

Thu Phong bắt đầu đổ mồ hôi khắp đầu, cơ thể anh cứng ngắc lại. Bỗng một số ký ức khác đập vào não Thu Phong, kí ức một nơi tối tăm nào đó chợt hiện ra. Là ký ức của những giấc mơ? Nó rất thật.

Một hiện tượng trước giờ chưa bao giờ xảy ra hiện hết lên trong đầu Thu Phong.

...

Thất thần, Thu Phong vẫn cứ đứng như trời chống.

Giang Nam lại không như vậy, thấy Thu Phong không trả lời thay vào đó đứng chết chần Giang Nam dần bước tới. Lần này thực sự cơ thể Giang Nam bắt đầu tỏa ra sát khí, tỏa ra mùi máu.

“Àng... Grừ...”

Bất chợt con Mực đang đùa giỡn với Thụy Hải bỗng nó dừng lại nhả con dao xuống dưới đất sau đó nó quay ngoắt đầu lại nhìn về phía Giang Nam.

“Bắt được mày rồi! Hắc! Trả dao cho ngoại...”

Lúc này Thụy Hải lại lao tới ôm lấy cổ con Mực vật nó xuống nhưng hiển nhiên con Mực vẫn không hề lung lay. Bốn chân của nó lún xuống cát do trọng lượng của Thụy Hải.

Miệng nó lúc này bắt đầu găm gù, Thụy Hải thấy thế sợ quá liền buông ra. Mặc dù hấn điên thì điên thật nhưng hấn có cảm giác gì đó con chó này không bình thường chút nào nên khi này mới không dám bắn nó. Chứ việc nó nhảy qua nhảy lại như vậy một sát thủ chuyên nghiệp như hấn bắn trúng rất dễ dàng.

“Vụt!”

Bất ngờ bằng tốc độ không thể tưởng tượng được con Mực đập một phát xuống đất bắn sát trên mặt đất hơn mười mét. Vừa hết đà chân nó như được gắn phản lực bằng với vận tốc dù xe moto chạy max tốc lực cũng không kịp.

Giờ khắc này Giang Nam đang từ từ đưa tay lên tính chặt đầu Thu Phong xuống.

“Khụng~~~~”

Ngay lúc định chặt xuống Giang Nam bỗng có một cảm giác ròn rợn, cảm giác này lần đầu tiên anh cảm nhận trong đời. Một cảm giác bất lực, một cảm giác chết chóc hơn bao giờ hết.

Từ từ Giang Nam quay đầu sang hướng anh cảm nhận cái cảm giác đấy. Hình ảnh một con chó đang đi từ từ tới đập vào mắt anh.

Nó chỉ cách anh chừng hai mươi mét nhưng càng lúc áp lực trên người anh càng nhiều.

Lần đầu tiên trong đời Giang Nam thấy sợ.

Bỗng mắt Giang Nam mở to ra hơn một hình ảnh quái dị lần đầu tiên trên cuộc sống này khiến một kẻ đến cả cái chết chính bản thân còn không ngạc nhiên mà cái biểu cảm ấy lại có trên mặt chính bản thân hấn.

Hình ảnh một con chó gầy gộc được bao bọc bởi một cái bóng hình con chó màu tím đen, xung quanh cái bóng ấy có vài dây khí màu tím bốc lên trông cực kì rợn người. Bầu trời vừa mới sáng bỗng chốc tối xầm lại mặc dù không mây.

“Grừ~~~~”

Con Mực không găm gù mà chính cái bóng của nó bắt đầu há miệng ra găm gù. Tiếng gừ nhẹ ẩy đâm thẳng vào lồng ngực Giang Nam khiến tim anh đập thình thịch liên hồi. Từ từ con chó ấy với cái bóng khí bọc quanh người nó đi lại gần Giang Nam.

“Phịch!”

Không biết tại sao bản thân Giang Nam mất hết sức lực, tay trái của anh run lên liên hồi, chính bàn tay ấy vừa rồi suýt tý nữa đặt vào cổ Thu Phong.

“Pặc!”

Vì quá run rẩy Giang Nam phải dùng tay phải giữ tay trái của mình lại, ánh mắt anh lúc này không còn sự ngạc nhiên hay sợ hãi nữa mà thay vào đó là sự can đảm một thứ mà trước giờ Giang Nam không cần tới.

Anh không cần biết thứ trước mặt này là cái gì, anh chỉ biết nó mang tới cho anh một chữ “chết” và chữ nếu này được sinh ra. Nếu anh không làm gì đó anh sẽ chết, sợ hãi chẳng giải quyết được vấn đề. Là sát thủ kẻ gây ra sự sợ hãi cho kẻ khác anh là người rõ hơn ai hết.

Lấy hết lực bình sinh, cái cơ thể sắp tiêu tụy vì thiếu sức này của mình Giang Nam cố gắng đứng lên cho bằng được.

“Bụp... Bụp”

Lạng quạng một hồi Giang Nam mới đứng vững được hai chân, ánh mắt anh lạnh lùng nhìn về phía con chó quái dị trước mắt sau đó anh khẽ liếc qua chỗ Thụy Hải thấy hân đang gục dưới mặt đất chẳng biết còn sống hay chết.

“Kẻ thấp hèn như ngươi không được phép giết cậu chủ...”

Bỗng một tiếng nói đáng sợ nào đó vang lên trong đầu Giang Nam. Không phát ra từ nơi nào cả mà phát ra từ chính trong trí óc anh.

Không như người khác xoay quanh tìm nơi phát ra tiếng nói, Giang Nam một kẻ đủ thông minh để biết tiếng nói trong đầu mình là thứ gì.

Anh nhìn vào con Mực trước mắt, sự lạnh lùng mới lấy lại một lần nữa phải kinh ngạc. Thế giới này dường như anh chưa biết hết.

Thứ trước mắt anh là cái quái gì?

“Ngươi...”

Một lần nữa giọng nói khó nghe ấy lại vang lên trong đầu Giang Nam. Lần này Giang Nam phải nói chuyện với nó, nói chuyện bằng chính suy nghĩ của mình.

...

Trong phòng trọ của Thu Phong. Lúc này đã 7 giờ sáng bỗng nhiên Thu Phong dậy mình tỉnh dậy thờ liên tục.

“Học học học...”

“Trời sáng rồi sao?...” – Tự hỏi Thu Phong với tay lấy cái đồng hồ, sau đó anh lại ngã lưng xuống giường đặt tay lên đầu suy nghĩ.

“Lại mơ nữa sao? Đạo này không biết có vấn đề gì không...”

Anh đang suy nghĩ tất cả những chuyện xảy ra vừa rồi là giấc mơ sao? Nó thật quá, cảm giác đau cũng là thật. Đánh nhau cũng thật sướng tay, lần đầu tiên trong chuỗi ngày dài bất bại của mình Thu Phong cảm thấy bất lực trước một con người bình thường như mình.

Tất cả mọi thứ quá thật, kể cả câu “Ai dạy mày Triệt Quyền” kia nó cứ vang vọng trong đầu anh.

Triệt? Đau?

Bất ngờ Thu Phong ngồi bật dậy sờ soạng thân thể của mình. Anh dờ áo lên nhìn... Hoàn toàn hoàn hảo không bị gì, gương mặt cũng không có vết sưng?

Là mơ thật.

Lúc này bỗng con Mực leo lên người anh nằm cuộn tròn trên đó nhắm mắt lại.

“Ngủ à?”

Ngủ! Lần đầu tiên Thu Phong thấy con Mực nhắm mắt lại để ngủ. Bình thường nó chẳng bao giờ ngủ cả, kể cả nằm nhắm mắt cũng không. Lúc nào anh cũng thấy nó nhìn chăm chăm anh. Ban đầu có hơi không thích ứng nhưng dần dần Thu Phong quen với cái việc nó canh mình ngủ. Như vậy cũng tốt đỡ phải thẳng nào vô trộm đồ.

Mà có trộm thì phòng anh ngoài cái điện thoại để sát bên cũng chẳng có gì cho nó lấy cả.

...

Lại một ngày nữa Thu Phong bỏ tập trong cái chuỗi ngày có những giấc mơ kì quái của mình.

Mà thôi cũng chỉ tội mấy tên đàn em của Thu Phong.

Hôm nào anh ngủ quên do những giấc mơ kì dị ấy là y rằng hôm sau Thu Phong tụ họp cả một đám đàn em lại lấy lý do huấn luyện thân thể khiêm dạy vài ngón võ mèo cào thực dụng cho bọn chúng.

Tiền thể anh cũng luyện tập cho bản thân mình luôn bằng cách cho tất cả lao vào tấn công anh chỉ cột hai tay lại và né tránh.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Phong thái

Quận ổ chuột đây là cái tên mà mọi người đặt cho cái quận cách xa trung tâm này.

Một quận kém phát triển.

Ban đêm đầu đó ở một góc xó nơi thuộc quyền quản lý của Thu Phong.

“Mày có dám chắc là đi phá xong chạy không?”

Một kẻ đầu nhuộm vàng làn da thì đen thui mà cũng chẳng biết vì trời tối do da nó đen hay vì da nó đen thật bởi đứng trong bóng đêm ngoài hai con mắt với hàm răng hằn ra chẳng thấy cái gì nữa. Quả đầu vàng kết hợp với làn da đen nhìn hằn như một tên bá dơ đúng nghĩa.

Lúc này thằng đầu vàng đang nói chuyện với một kẻ khác tuy không nhuộm đầu nhưng phong cách ăn mặc của hắn lại rất quái. Chiếc quần Jean rách đùi thì cái này cũng là một một không nói, về phần thân trên của hắn, hắn mặc một chiếc áo thun đen dài tay hình thù đầu sọ gì đó còn bên ngoài hặc mặc một chiếc áo khoác cũng bằng Jean rách tươm một vài chỗ. Quả đầu thì vuốt ngược theo kiểu Undercut, hai bên tai hắn nông lỗ cũng bằng ngón tay cái. Miệng ngậm điều thuốc gương mặt sáng sủa trông rất phong cách Hàn Xềng.

Tuy vậy đối với thằng đầu vàng lại trái ngược lại, phong cách quê mùa.

Hai tên này chụm đầu lại với nhau như đang muốn giờ trò FWCRIBy gi đó trên địa bàn của Thu Phong, đằng hai thằng này là cũng gần ba chục thằng chơi chơi khác như kiểu đang đợi lệnh trông gương mặt bọn chúng rất là nghiêm túc.

...

Bây giờ cũng gần mười một giờ đêm tại Quận ổ chuột, nguyên một khu vực phía Đông và phía Nam của Quận ổ chuột thuộc sự quản lý của Thu Phong. Nói lớn cũng lớn mà nói nhỏ cũng nhỏ.

Tất cả mười quán karaoke ồm, hai quán nhậu lớn, tám quán cà phê ồm và một vài quán bida vị trí mỗi quán đây nằm rải rác tại khu vực mà Thu Phong quản lý giờ khắc này đang bạo loạn.

Loạn là vì không biết đầu ra mấy thằng cầm hỏa tốc (Tức loại bom xăng tự chế bằng chai thủy tinh đổ dầu hoặc xăng sau đó nhét vải vào nắp chai đốt lên) chạy loạn ở khu vực ném hỏa tốc vào các quán nói trên sau đó dùng xe máy chạy trốn.

“Anh Phong, anh Phong... Có chuyện lớn rồi!”

Tại một quán bida khác không bị ném hỏa tốc Thu Phong đang ngồi phía trước tám chuyện với mấy thằng đàn em của mình thì một thằng đàn em nào đó dưới quyền anh chạy tới cấp báo.

“Biết rồi!”

Tự nhiên Thu Phong đứng lên xoay lưng lại trả lời một câu khó hiểu khiến thằng vừa đến báo tin kia cảm thấy khó hiểu.

Hắn đang tự hỏi bản thân đã nói chuyện gì đầu mà Thu Phong lại bảo biết rồi.

Không hiểu hắn cũng không muốn hiểu, cái quan trọng nhất bây giờ hắn phải thông báo cho Thu Phong rằng có chuyện xảy ra nếu không kịp xử lý sẽ rất nghiêm trọng.

“Anh Phong cháy...”

Hắn vừa há mồm ra nói thì bị Thu Phong đưa tay ra ngăn lại sau đó anh rút điện thoại ra gọi cho ai đó.

Trong cuộc gọi:

“Alo?”

“Em nghe đây đại ca!”

“Vây hết bọn nó lại chưa?”

“Hừ đại ca không cần lo cứ để em xử lý!”

Đầu dây bên kia gương mặt Nhật Cường xuất hiện, hần nở một nụ cười tự tin hiếm thấy.

Cúp quả điện thoại Thu Phong gọi tới mặt Nhật Cường ngông lên đút tay vào túi rồi từ từ bước ra giữa đường, theo sau hần ít nhất cũng mười mấy người đút tay vào túi đứng sau lưng.

Tương tự như vậy hơn mười mấy cung đường lẫn hẻm hóc khác lần lượt Nhật Huy, Chí Khải, Minh Sang và mấy người trong nhóm Chí Khải lúc trước mỗi một người dắt theo vài chục người khác chặn hết mọi cung đường rồi khỏi cái quận ổ chuột Đông Nam này.

“Tách tách tách...”

Lúc này đầu đó cũng nằm trên quần ổ chuột nhưng lại khu vực Bắc và Tây, khu vực này dưới sự quản lý của thằng giả nhân Trung Tín.

“Phong ơi Phong à... Từ từ tao chơi chết mày con trai à.”

Tung tăng con dao trên tay trong một phòng tối kẻ tên Trung Tín gật gật cái đầu như đang nắm chắc cái gì đó.

...

“Quỳ xuống!”

“Bụp!”

Giờ khắc này tại quán bida lúc nãy Thu Phong ngồi vốn nơi này cũng chỉ có vài người chơi bida thì bây giờ tụ trước quán lẫn bên trong quán trên dưới cũng một trăm người xung quanh.

Trước mặt Thu Phong khi này chính xác ba mươi tám kẻ bị trói tay, mặt mày máu me be bét trong đó có hai kẻ khi nãy một thằng đầu vàng mà một thằng mang phong cách tự cho là chất kia.

Nhật Cường bỗng đi tới đập vào lưng thằng đầu vàng bắt hần quỳ xuống trước mặt Thu Phong.

Bị đập tên đầu vàng quay sang nhìn Nhật Cường bằng ánh mắt căm phẫn nhưng sau đó gương mặt hần lại trở nên sợ hãi mang theo vẻ khuất phục khi nhìn sang gương mặt cười cười của Thu Phong. Kẻ hần sợ mới chính là Thu Phong đây.

Sau khi tên đầu vàng quỳ xuống thì lần lượt những kẻ bị trói kia cũng bị đàn em của Thu Phong ấn vai gạt giò bắt quỳ, ban đầu còn vài thằng chống cự nhưng bị ấn thêm vài đám đến nỗi té sấp mặt ra thì mới chịu quỳ xuống.

Chí Khải và Nhật Huy hai kẻ là bạn của Thu Phong nhưng không dám ngang hàng với anh lúc này đang đứng hai bên trái phải của anh khoanh tay lại.

Một hồi sau khi mấy tên kia quỳ xuống Thu Phong vẫn không mở miệng mà quay sang nhìn Nhật Huy ý bảo nói dùm.

Thấy vậy Nhật Huy đi tới trước mặt thằng đầu vàng không nói không hỏi gì mà trực tiếp đá một cú trời giáng vào mặt hần:

“Bốp!”

“Con cù nhà mày, bố mày hỏi lần nữa! Ai bảo bọn mày tới phá địa bàn của anh Phong?”

Có lẽ vì kì thị cái làn da đen lẫn quả đầu vàng như cút của hần mà không biết sao từ đầu tới giờ hần là kẻ bị đánh nhiều nhất. Ngược lại với thằng ăn mặc phong cách thời thượng kia chỉ bị đánh vài đòn sau đó thành thật mà quy hàng.

“Phi, tao nhỏ vào mặt mày. Mày có cái quyền chó má gì mà đòi hỏi bố mày?”

Lúc này thằng tóc vàng cứng rắn đứng lên một mình kênh mặt lại với Nhật Huy tuy nhiên hần vẫn biết điều mà động tay động chân.

“Mày...”

Nhật Huy diên máu vừa đưa nắm đấm lên định đâm vào mặt thằng đầu vàng một cái thì không biết từ lúc nào Thu Phong đứng phía sau bắt tay hần lại.

“Thôi ra sau đứng đi!”

Vỗ vỗ lên vai Nhật Huy hai cái sau đó Thu Phong chỉ về đằng sau kêu Nhật Huy ra đó đứng. Với cái lũ cứng đầu này Thu Phong cũng thật nể bọn chúng, vốn đã đủ lý khi chỉ có vài chục thằng đến địa bàn người khác mà kiếm chuyện cũng đủ hiểu cái máu liều bọn này đến cỡ nào.

Với bọn này không phải cứ dùng nắm đấm là xong được.

Thu Phong từ từ bước tới trước mặt thằng đầu vàng nỏ một nụ cười thân thiện với hắn:

“Thằng em phải không?” – Thu Phong vỗ lên vai thằng đầu vàng sau đó cười cười móc trong người một con dao bấm ra bật lên “Tách!”

Thấy vậy thằng đầu vàng bắt đầu sợ, bất giác hắn lùi về phía sau vài bước nhưng lại bị Thu Phong giữ lại cười nói:

“Đừng sợ, anh cắt dây trói cho chú!”

Đúng như lời của mình Thu Phong bắt đầu cưa sợi dây thừng trên tay hắn ra, ban đầu hắn còn sợ nhưng sau đó thấy Thu Phong quả thật là cưa trói cho hắn thì hắn mới yên lòng.

Lúc này trong đầu hắn thậm chí còn nghĩ sao đại ca gì mà hiền quá vậy kiểu này sao quản được đàn em, sớm muộn gì cũng bị lật đổ mà thôi..

“Chú em tên gì nhỉ?” – Thu Phong bỗng lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của thằng đầu vàng.

Được Thu Phong hỏi, đàn anh lớn quản lý khu này thằng đầu vàng dù ngơng đến đâu cũng không dám không trả lời:

“Thành!”

“À Thành...” – Thu Phong cúi đầu xuống mặt đất vỗ vai tên Thành sau đó anh ngẩng đầu lên cười nói: “Thế Thành này! Ai cho thành tới phá khu của anh vậy?”

Không biết tại nụ cười thân thiện của Thu Phong hay là tại Thu Phong không như lời đồn một hung thần đứng nghĩa mà tên Thành lại không cảm thấy sợ sệt nữa mà thay vào đó can đảm nói:

“Xin lỗi anh, cái này do em gét vài thằng đàn em của anh nên em mới làm vậy...”

“Rắc rắc!”

Tên Thành đầu vàng đang nói giữa chừng thì bỗng nhiên nghe thấy hai tiếng rắc rắc. Sau đó hắn nghe theo tiếng động nhìn xuống tay mình thấy chúng bị quẹo xuống dưới đất.

Không cử động được, gầy rồi!

“A a a a... Úm!”

Dây thần kinh của hắn bây giờ mới kịp hoạt động, truyền nỗi đau lên tới não, khi hắn vừa la lên thì lại bị Thu Phong tổng mớ dây vừa mới cời trói ra cho hắn vào họng rồi đập một phát vào người hắn:

“Bụp!”

“Nói nhiều!”

Một đập tên Thành bay thẳng ra phía sau đám đàn em của Thu Phong đang đứng, dường như biết trước được sự việc cả đám đông đúc bỗng tách ra làm hai hường không gian cho thằng đầu vàng kia bay đi.

“Rầm!”

Thằng Thành đầu vàng va hẳn người vào gốc cây lăn ra bất tỉnh vì quá đau đớn.

Thu Phong co chân lại phui phui vài cái như phủ bụi trông rất tiêu sái, sau đó anh ngồi rùng rình xuống trước mặt thằng ăn mặc theo phong cách không giống ai kia.

“Chà... Quần áo mặc chất chơi nhỉ?”

Nắm lấy vạt áo của tên đó Thu Phong cười nói một cách mỉa mai. Sự thật rằng anh thừa biết thằng đứng sau vụ này là ai, vấn đề anh chỉ muốn bọn này khai ra để có cái lý mà tới kiếm chuyện thôi chứ chẳng hơi đâu biết rồi mà đi hỏi làm gì.

Ít nhất đầu Thu Phong không thông minh như Quốc Phong nhưng không phải là thằng ngu để người ta trèo lên đầu mình ngồi.

“Anh là đại ca quản lý bao nhiêu đàn em mà dễ dàng đánh người vậy sao?”

Tên mặc quần áo thời thượng kia như chẳng quan tâm đến lời móc mỉa của Thu Phong mà ngược lại hấn nói sốc lại anh.

Đúng là thân đàn anh không nên cư xử thô lỗ nhưng Thu Phong đã cư xử thô lỗ, nhưng đã làm sao? Anh làm cái gì cũng có lý do của mình, bản thân anh tới cả lão Ngũ Tỷ còn không nể mặt thì đi nể mặt mấy thằng vô danh tiểu tốt này sao? Tiếc là hấn không biết cái ánh mắt của Thu Phong cao đến cỡ nào.

“Thằng nào đứng sau?”

Thu Phong cũng lười nói chuyện với mấy thằng có não mà không biết dùng này, hỏi thằng này không được thì hỏi thằng khác, hỏi không được hết thì lôi thằng tới địa bàn của thằng Trung Tín quăng ở đấy rồi đi về cũng được coi như không có có đi.

“Không nói!”

“Tốt!”

Thu Phong vỗ vai tên ăn mặc thời thượng này một cái sau đó đứng lên vỗ tay hai cái.

“Bạch bạch!”

Một hồi sau tiếng vỗ tay như ra hiệu của Thu Phong thì hai ba tên đàn em của anh vác trên mình mấy cái ba lô đặt trước mặt anh.

“Xoẹt xoẹt xoẹt!”

Lần lượt bọn chúng kéo hết tất cả ba cái ba lô ra sau đó bên trong ba lô có bao nhiêu là quần áo không biết là ai và dùng để làm gì liền bị lôi hết ra ngoài ném xuống dưới đất chất thành một đồng đù tạo ra một ngọn núi nhỏ quần áo.

“Kịch kịch!”

Hai can xăng mười lít được hai tiểu đệ của Thu Phong đặt ngay ngắn trước mặt anh.

“Nhận ra đồng quần áo này chứ?”

Thu Phong chỉ vào mớ quần áo được chất thành đồng kia cười nhẹ nhàng nói với kẻ ăn mặc thời thượng đang quỳ xuống kia.

“Mày...”

Hấn nhận ra đồng đồ trước mặt kia chính là của mình, không còn gọi Thu Phong bằng anh nữa thay vào đó gọi bằng ‘Mày’ thì đủ chứng tỏ hấn điên đến cỡ nào.

Một kẻ ăn diện phong cách như hấn thì mỗi bộ đồ là cả một đồng tiền hấn ném vào trong đó, tiền không cũng không đủ để hấn điên tới vậy mà đó là những đứa con tinh thần của hấn. Mỗi một bộ đồ hấn nghĩ ra để phối sao cho một cách thời thượng và chất chơi nhất của hấn là cả một vấn đề.

Vậy mà giờ đây Thu Phong không biết bằng cách nào mà lấy được đồng đồ của hấn ra tận đây để hăm dọa cũng giống như son phấn của phụ nữ vậy. Chỉ cần gây một cây son của đảng phụ nữ chúng ta thôi thì không cần đi đâu xa người phụ nữ luôn ở bên bạn sẽ hóa thân thành một con quỷ đúng nghĩa.

“Có vẻ đồng rác rưởi này quan trọng với chú em nhỉ?” – “Tách... Cách... Tách... Cách...”

Thu Phong vừa đi qua đi lại trước đồng đồ của tên kia vừa đi vừa nghịch cái quẹt zippo không biết lấy từ đâu ra.

“Hãy... Chà êm nhỉ?”

Thu Phong bỗng ngã người lên trên đồng đồ của tên đó mà nằm xuống.

“Ui, cái gì cần cần đau thế?...” – Thu Phong bỗng nhăn mặt song sau đó anh lấy cái thứ cần cần dưới móng mình kéo nó ra, là một chiếc áo có gai góc trang trí trên vai.

“Ày, áo này ngộ mày... Mượn mặc thử cái nha!”

Thu Phong vừa nói vừa nhìn tên kia hỏi xong tự động mặc cái áo mà anh cho là kì dị kia lên người.

Với hai tạng người khác nhau Thu Phong thì như người khổng lồ với tên ăn mặc thời thượng kia, hấn chỉ cao tầm 1 m 70 mà cơ thể lại ốm yếu thế kia quần áo tất nhiên cũng nhỏ không thể nào vừa với Thu Phong được.

“Xoạc...”

“Áy chết rách rồi!”

Một tiếng kêu xé lòng vang lên trong tâm hồn tên ăn mặc thời thượng kia, hấn đau lòng nhìn chiếc áo bé nhỏ của mình bị một tên thô lỗ to con khoác lên người tới nỗi rách không một cách thương tiếc.

Dù vậy nhưng hắn vẫn phải nhin, hắn tin rằng Thu Phong không dám giết chết hắn, cùng lắm bị đánh một trận ở đây về tỉnh đường vài tháng. Vừa có công lao vừa có khổ lao mà lại còn được tiền nữa thì ngu gì không chịu đựng?

“Ài... Chán quá... Mấy thằng mày đồ xăng lên đi, trời dạo này vẫn còn lạnh tao muốn sưởi ấm tí!”

Nhìn vẻ mặt không cố tỏ ra không thèm quan tâm của tên kia khiến Thu Phong phát chán, anh cũng chẳng muốn dài dòng nữa.

“Vâng thưa anh Phong!”

Lúc này hai tên đàn em của Thu Phong bước tới cầm hai can xăng hai thằng thi nhau đổ tóc tóc đều trên đồng quần áo. Sau khi hết hai can xăng thì bọn chúng lui xuống.

“Phụt!”

Thu Phong bước tới bật cái quẹt Zippo lên rồi chậm rãi nói:

“Còn một cơ hội cuối thôi, tao ghét dài dòng lắm.. Cũng chẳng thích động tay động chân làm gì... Nói! Ai kêu tụi mày tới phá khu của tao?”

“Không nói!”

Tên ăn mặc thời thượng kia vẫn quyết tâm cắn răng cắn lợi không nói ra, hắn tin hắn không nói thì không ai có thể moi họng hắn ra được.

“Vù!”

Nói là làm Thu Phong ngay lập tức buông lửa xuống.

“Phùng!”

Xăng bén lửa bắt đầu cháy bùng lên, một ngọn lửa cao ngút chồi bỗng xuất hiện. Theo đó Thu Phong lùi lại đồng lửa một bước.

Anh nhìn vào đồng quần áo đang cháy nhẹ nhàng nói:

“Haizz... Kẻ cũng tiếc, đồng đồ này chắc cũng mắc lắm...” – nói tới đây Thu Phong ngửa cổ sang nhìn tên ăn mặc thời thượng kia cười đều “Chắc mày cũng vậy... Ngu lắm, mày không nói dám chắc mấy thằng kia không nói?”

Dứt câu Thu Phong hét lớn:

“Lôi tụi thằng một vào bên trong hòi ra bằng được thì thôi, không nói quyết không thả thằng nào hết cho tao!”

Hết xong Thu Phong giả bộ uy vũ đi vào trong thì đúng lúc này tên ăn mặc thời thượng kia hét lên:

“Mày dám giữ tụi tao sao? Mày dám giữ người trái phép sao? Mày đánh đi, đánh chết tụi tao đi... Rồi mày sẽ bị vô tù vì tội bắt giữ người trái phép thôi con ạ...”

“Vù!”

Đang quát mắng Thu Phong thì bất ngờ hắn không thấy anh đâu nữa thay vào đó một hình ảnh con người nào đấy xuất hiện trước mặt hắn.

“Bốp!”

Một quả lên gối ngay giữa mặt.

“Rầm...”

Lực đạo mạnh đến nỗi khiến hắn đang quỳ gối mà bay lên trên không hơn hai mét sau đó rơi nặng nề rơi xuống.

Lúc này mặt hắn hoàn toàn biến dạng, sống mũi gãy löt cả vào bên trong máu me be bết trông rất gớm.

Đau đớn hắn ngượng người dậy, vẫn chưa bất tỉnh:

“Khụ khụ...”

Ho khan vài tiếng khiến vài cái răng toàn máu rơi ra ngoài trông rất gớm giếc.

“Lôi hết tụi nó vào trong hòi khi nào ra bằng được thì thôi... Ghi âm hết lại cho tao!”

Không quan tâm đến sự sống chết của thằng mình vừa cho nó ăn đòn Thu Phong tiêu soái phủ mộng đi vào trong quán bida.

Thực sự với anh cái lũ ôn này còn chưa đủ tư cách uy hiếp, nhưng vì muốn thể hiện cho đám đàn em xem không thể để một thằng nhóc nào chửi lên đầu hay đe dọa anh được.

Hiển nhiên hành động quyết đoán vừa rồi của Thu Phong rất thành công, mấy thằng đàn em chứng kiến sự việc hôm nay phải nể anh thêm vài phần vì phong thái rất ra dáng đại ca của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150: Tình anh em!

Trong bóng đêm tĩnh lặng liên tục những tiếng la hét inh ỏi vang lên như một bản nhạc hòa tấu.

Thu Phong lúc này đang ngồi gật gù cái đầu, nhìn kỹ vào mắt anh thì thấy anh đã nhắm từ lúc nào như thể ngủ quên.

“Ừ ừ...”

Con Mực giờ đây lúc nào cũng như hình với bóng đi theo Thu Phong, à không cũng không hẳn là như hình với bóng, cứ bình thường khi Thu Phong đi ra ngoài trừ việc đi tập thể dục là nó chạy nhong nhong đi đâu đó một lúc rồi lại quay về. Cứ mỗi lần như vậy Thu Phong ngửi được mùi máu từ miệng nó.

Ban đầu Thu Phong cũng hứng thú tính điều tra xem con này nó làm cái gì mà hôm nào miệng cũng toàn máu tanh, một lần anh đi dạo cùng mấy thằng em thì mới phát hiện ra là nó đi ăn trộm gà nhà người ta. Riết mà cả cái khu ổ chuột này ban đầu nuôi rất nhiều gà đều bị thằng ôn này ăn sạch, chẳng chừa một bộ xương nào.

Bảo sao bình thường anh mua cơm cho nó ăn nó lại không ăn, chắc sống hoang quen rồi nên không thích ăn đồ chín nữa.

Tiếng ư ừ của con Mực vang lên nhẹ nhàng cùng với tiếng thét gào đầu đó trong kia, phải chăng nó lại thích nghe cái âm thanh này nên mới sung sướng như vậy.

“Anh Phong!”

Bỗng một tên đàn em cầm trên tay một cây roi còn lông tòng máu chạy lại trước mặt Thu Phong báo.

“Hừm?”

Vẫn ngồi dựa vào ghế Thu Phong ngửa đầu ra mắt vẫn nhắm hừm một tiếng bằng hơi mũi.

“Đã có thằng khai rồi thưa anh...”

Vừa nói thằng tiểu đệ vừa đưa một cái điện thoại ra bật phần ghi âm lên để trên mặt bàn trước mặt Thu Phong.

“Bóp... Con cụ mày... Nói!... Không nói à... Bóp... Nói... Bóp... Mày thử không sủa thêm một tiếng tao coi em gái mày còn đi học được không... Pặc... Để tao nói, nhà tao có hai anh em tuyệt đối đừng đụng vào em tao... Khụ khụ... Là thằng con chó Tín bắt chúng tao làm vậy... Nó cũng đe dọa em gái tao... Là nó chính thằng chó đó... Anh em bị bắt ngày hôm nay trừ một vài thằng hám lợi ra thì thằng nào cũng bị thằng Tín đe dọa... Giờ tao có khai hay không em tao cũng có chuyện, tao phải đảm bảo nó được an toàn trước tiên đã... Tụi mày thả tao ra được không? Tao đã khai rồi...” – “Tút!”

Nghe tới đây Thu Phong tắt điện thoại đi sau đó đứng dậy lững thững đi vào trong.

“Chụp lấy!” – không thèm quay lại Thu Phong ném cái phone về phía thằng tiểu đệ.

...

“Rầm!”

Trong một căn phòng sặc mùi máu Thu Phong đập bung cửa tiêu sái đi vào.

Đập vào mắt anh là một kẻ đang quỳ gối bị trói tay trói chân, gương mặt hấn đỏ bừng lên, đôi mắt nở bao nhiêu là gân đỏ trong sự tức giận ấy Thu Phong hiểu thấu được nỗi lòng hắn.

“Nãy phải thằng này khai đúng không?”

Chỉ vào tên bị đánh bầm dập kia Thu Phong quay sang hỏi tên tiểu đệ theo sau mình vào.

“Vàng nó đỏ!”

Xác định đúng người Thu Phong liền bước tới ngồi cóc trước mặt hắn:

“Tên gì?”

“Thiên!” – Hắn trả lời ngắn gọn.

Thiên giờ này cái gì nói cũng đã nói rồi, hắn muốn trở về xem em trai hắn thế nào, hắn không muốn đưa em duy nhất của mình sau khi bỏ mẹ mất lại xảy ra chuyện. Hắn là một thằng anh tồi.

“Thiên... Em trai mày ở đâu?”

“Anh hỏi để làm gì... Anh tính làm gì em tôi... Thà tao ra đồ khốn, tụi mày thằng nào cũng giống thằng nào... Đụng vào em tao tao sống chết với tụi mày... Chó má...!”

Thiên điên cuồng lao về phía Thu Phong nhưng rất tiếc tay chân hắn bị trói chỉ cựa nhấc được vài bước rồi lại té, bộ dạng trông rất đáng thương.

“Thằng khốn... Đừng đụng vô em tao... Hu hu... Lũ chúng mày là lũ chó... Em tao nó có tội tình gì... Tụi mày không có tính người... Em của tao... Em của tao nó còn nhỏ lắm... Nó còn cả tương lai phía trước... Nó không như tao... Tao là một thằng anh tồi... Em gái của tao... Nó có ước mơ... Nó có hi vọng... Nó mạnh mẽ lắm... Tụi mày phải có lòng người chứ... Lũ khốn nạn... Quân thất đức...”

Thiên bắt đầu khóc, nước mắt của một thằng anh trai dành cho đứa em gái của mình.

Thật sự thì một kẻ như Thu Phong cũng phải đồng cảm với tên trước mặt mình này, anh hiểu cảm giác của hắn, hắn đáng thương hơn anh rất nhiều. Đúng nghĩa cuộc sống Thu Phong từ lâu đã trở thành một kẻ vô cảm, thậm chí bây giờ mẹ anh có chết trước mặt anh sợ rằng anh cũng chẳng có bao nhiêu cảm xúc nhưng chỉ cần Thiên Long em trai anh bị vấn đề gì thì bao nhiêu thứ anh chịu đựng, nỗi lòng của bản thân sẽ không kìm nén được mà có thể giết kẻ đó.

Bởi với anh Thiên Long cũng như một người em, một người con vậy. Vì tuổi anh với nó quá chênh lệch, anh chứng kiến nó từ ngày mới lọt lòng, ngày đó chỉ có anh là đàn ông, ba anh khi đó không biết đi đâu. Anh lo cho nó từng ly từng tí đúng nghĩa một gia đình, nên anh hiểu cái cảm giác đó ra sao.

“Bây giờ mày có hai lựa chọn... Một là tao không đụng vào em mày, tao vẫn trả mày về cho thằng Tín... Hai là mày là người của tao... Em mày tao đảm bảo đưa nào đụng vào nó coi như đụng vào tao... Chọn đi!”

“Anh Phong?”

“Anh?”

“Mày...?”

Thu Phong vừa nói xong tất cả trong phòng có ba người ai nấy đều ngạc nhiên bởi câu nói của anh.

Vốn hai tên đàn em của Thu Phong tưởng rằng thằng này hỏi xong chuyện sẽ thả hắn đi là đã tốt lắm rồi, lấy cái lý lẽ gì mà nó đi phá khu của mình xong lại còn thu nhận nó vào? Nghĩa lý gì ở đây?

“Chọn đi... Tao tôn trọng mày... Tôn trọng mày với tư cách mày làm một thằng anh trai!”

Nói xong Thu Phong bước ra ngoài bỏ mặc tên Thiên và hai tiểu đệ của anh trong đó.

Móc từ trong túi ra cái điện thoại Thu Phong ấn vào một dãy số nào đó:

“Alo!”

“Nghe thưa thiếu gia.”

“Trong số mấy thằng tới phá hôm nay có một thằng tên Thiên, nó có em gái... Ừm... Cho người dắt em gái nó tới đây.”

“Vâng thưa thiếu gia. Thiếu gia còn cần dặn gì nữa không?”

“Hết rồi!”

“Tút!”

Người Thu Phong vừa gọi là một trong hai cận vệ của ba anh Đình Thu.

Vốn ban đầu Thu Phong nói là không dựa vào bất cứ thứ gì của ông già nhà mình, bản thân sẽ tự lực gánh vác. Nhưng mà được cái anh không dựa vào

thật, trên cơ bản anh chỉ trao đổi lợi ích với Đình Thu mà thôi.

Đình Thu giúp Thu Phong lúc này cốt là để sau này khi Thu Phong hoàn toàn đứng trên đỉnh bá vương sẽ nhường một kiếm giết chết tên trùm đất Bắc lại cho Đình Thu. Đối với Thu Phong thì chuyện này chả là gì nhưng với Đình Thu đây là cả một ân huệ lớn, chưa kể Đình Thu nguyện trung thành vì Nhất Phương với Thu Phong hẳn cũng không có hai lòng và giúp đỡ là chuyện tất nhiên.

Còn với Thu Phong anh lấy cái lý do trên để chối cho việc không nhận sự giúp đỡ nào từ bố già mình mà thôi. Cơ mà cái này cũng có mình anh tự nghĩ, dù anh có được ông già giúp đỡ đi chăng nữa thì cũng chẳng ai nói gì, thậm chí suy nghĩ cũng không bởi đó là điều tất nhiên.

Cúp máy xong Thu Phong lại lết cái thân chây lười của mình lại chiếc ghế dựa ban nãy mà ngồi xuống thở dài. Con Mực vẫn cứ nằm đó ngó theo từng hành động của Thu Phong một cách thích thú.

Mặc dù rất ghét thức khuya nhưng đã dần thân vào rồi Thu Phong bắt buộc phải thức khuya... Cuộc đời mà chẳng bao giờ theo ý muốn của mình.

Lắm lúc anh cũng tự hỏi bản thân đang làm cái quái gì thế này. Tạo ra một cuộc sống tốt đẹp ư? Nực cười... Anh chưa cao cả đến vậy nhưng những hành động lẫn hướng đi của anh đang nhắc khéo anh rằng anh đang làm như vậy.

Phải chăng Thu Phong vừa là 9E750ci một con người vô cảm vừa là một con người giàu tình cảm. Có hai nhân cách trong con người anh chỉ là nó chưa bộc lộ ra ngoài mà thôi, anh sợ bản thân một ngày nào đó sẽ như những giấc mơ kia.

Mất kiểm soát! Những thứ chính tay anh tạo dựng lên lại chính tay anh đập bỏ nó, khôn đốn, bẻ tắc. Cũng quá sớm để anh nghĩ đến chuyện này. Cuộc sống mà cứ sống thôi, sống sao đừng để bản thân phải hối hận là được.

Tầm mười phút sau cánh cửa căn phòng mà tên Thiên bị đánh được mở ra.

Thiên cà nhắc cà nhắc từng bước lết lại trước mặt Thu Phong.

“Rụp!”

Bỗng tên Thiên quỵ rạp xuống trước mặt Thu Phong.

“Em xin anh anh Phong. Chỉ cần anh cứu lấy em gái em, em nguyện đời này kiếp này sẽ làm trâu làm chó chết vì danh dự của anh. Chỉ cần sau khi em chết đi em gái em được sống tốt. Chỉ cần thằng anh trai bất lực này của nó chết đi để cuộc sống nó được tốt hơn thì cái gì em cũng làm. Em xin anh anh Phong, em biết anh là một đại ca tốt, anh rủ lòng thương xót giúp em, cứu lấy em gái em..”

Không một lời nói Thu Phong vươn người đứng dậy, từ từ anh đưa chân ra đặt lên vai tên Thiên.

“Hừ” – Hừ nhẹ một cái bỗng anh dùng lực đập Thiên ngã lăn ra “Bụp...”

“Đứng lên!”

Giọng nói lạnh lùng của Thu Phong vang lên.

Nghe vậy Thiên cũng làm theo không một ánh mắt hay hành động chống cự nào.

“Bụp!”

Vừa đứng lên Thu Phong lại dùng chân đạp ngã hắn xuống, anh không dùng lực... Chỉ là đẩy thôi, ừ, đẩy thôi. Nhưng với một kẻ đầy vết thương như Thiên kia, thậm chí đứng còn khó khăn đẩy nhẹ thôi cũng đủ làm hắn ngã.

“Đứng lên!”

Thu Phong lại tiếp tục nói.

“Bụp!”

Lạng quạng Thiên cố gắng đứng lên lại bị Thu Phong đạp ngã.

“Đứng lên...”

“Bụp...”

“Đứng tiếp lên...”

“Bụp...”

Cứ như vậy cho đến khi cả cơ thể Thiên run lên bần bật không còn chút sức lực nào nữa. Thấy cảnh tượng này hai tên tiểu đệ của Thu Phong kia có chút không nề. Tại sao phải làm vậy chứ? Chẳng phải Thu Phong đã bảo sẽ nhận hắn làm người của mình sao? Tại sao lại phải hành hạ hắn như vậy.

Thực chất Thu Phong làm gì cũng có lý do của mình thứ nhất anh muốn thử lòng quyết tâm của Thiên thể nào, bởi một kẻ vì em gái có thể phản chủ với anh cũng có thể xảy ra. Thứ hai anh muốn làm việc này trước mắt tiêu đề của mình để chứng hiểu lòng trung thành nó đáng giá đến mức nào.

“Đứng lên!”

Một lần nữa giọng nói lạnh lùng của Thu Phong vang lên.

Anh kêu Thiên đứng lên là để hấn đứng lên hoàn toàn anh mới đập hấn ngã xuống, anh muốn xem sự cố gắng của hấn ta tới đâu.

“Tại sao... Tại sao lại đối xử với tôi như vậy...”

Giọng Thiên bắt đầu gào lên, chất giọng khàn khàn vì đã quá sức, hấn khóc, hấn hét, hấn la, hấn đau khổ cái họng của hấn muốn nát đến nơi rồi.

“Giới hạn rồi sao?”

Ánh mắt của Thu Phong âm lãnh nhìn tên Thiên gục ngã dưới chân mình mà gào thét.

“Ư ư ư... A... Chó chết...”

Lấy hết sức bình sinh vốn cổ tên Thiên vực cả người đầy vết thương đây, hấn đứng dậy nhìn trừng trừng vào Thu Phong. Ánh mắt kiên cường không chịu thua như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ trước mắt vậy.

Thiên đưa nắm đấm lên, hấn từng bước từng bước tiến lại gần Thu Phong, dường như hấn muốn đấm Thu Phong một cú đấm cuối cùng này.

5 mét

4 mét

3 mét

2 mét

Còn 1 mét cuối cùng

“A a a a a a a a a a a...”

Thiên hét lên một tiếng lớn hấn dùng hết sức lực vung tay về phía Thu Phong.

“ANH HAI!!!!!!”

Bỗng một tiếng hét thánh thót vang lên.

Tiếng thét ấy khiến Thiên giật mình sững người lại, nhưng do đấm đã đi hấn không còn đủ sức rút tay về được.

“Bốp!”

Nắm đấm nằm trọn vẹn giữa mặt Thu Phong.

Anh không hề nhúc nhích, cũng không hề đánh trả lại Thiên... Bởi nó chưa đủ làm anh đau.

“Anh hai...”

Một cô bé chừng mười tuổi trông rất dễ thương không biết từ đâu ra chạy về phía Thiên nhảy vồ lên ôm chầm lấy hấn khóc lóc.

“Anh hai, anh hai, anh hai... Anh bị ai đánh ra nổng nổi này... Hu hu anh hai... Anh chảy máu kia... Anh đừng có chết nha anh hai... Em sẽ học giỏi, học thật giỏi để sau này nuôi anh hai mà... Em sẽ không lấy chồng đâu, em sẽ làm thật nhiều thật nhiều tiền để xây nhà cho anh hai... Anh hai, anh đừng bỏ em mà anh hai...”

Thấy em gái mình khóc Thiên cũng khóc theo, hấn không biết nói gì hơn. Lúc này hấn đã âm thầm hối hận vì sao lúc nãy không chịu thêm chút nữa mà đại dốt đi đánh kẻ không nên đánh nhất ở đây.

Thiên ngẩng mặt lên nhìn Thu Phong bằng ánh mắt van xin thay vì ánh mắt ấy náy.

Dường như Thu Phong chẳng thêm quan tâm đến thái độ của Thiên, gương mặt anh giữ nguyên nét lạnh lùng ngồi chồm hồm xuống đất nhìn cô bé đáng yêu kia đang ôm lấy người Thiên khóc lóc.

Bỗng Thu Phong đặt bàn tay to lớn của mình lên đầu cô bé.

“Anh tính làm gì em tôi...”

Thấy vậy mặt Thiên xanh lên nhưng anh không còn sức để gạt tay Thu Phong ra chỉ còn sức để hét lên.

“Bụp bụp bụp...”

Thu Phong không quan tâm đến Thiên mà thay vào đó vỗ nhẹ lên đầu cô bé.

“Là chú đánh anh cháu đấy...”

Thu Phong nói một câu khiến Thiên tròn mắt há hốc mồm, dường như hắn đang làm tưởng bản thân bị đánh đến nỗi bị ù tai không nghe rõ Thu Phong nói gì.

Nhưng hành động của em gái hắn lại chứng minh điều đó là thật.

Cô bé bỗng nín khóc quay ngoắt đầu lại nhìn chăm chăm vào gương mặt tươi cười của Thu Phong.

Bộ dạng của cô bé này nhìn Thu Phong trông rất nghiêm túc, nghiêm túc đến đáng yêu.

Một hồi sau cô bé nói:

“Không! Không phải chú... Chú không phải là người đánh anh cháu, khi nãy cháu thấy anh cháu đánh chú mà chú không đánh trả...” – Nói tới đây cô bé đứng dậy cúi đầu nhẹ trước Thu Phong rồi nói tiếp “Cháu thay mặt anh cháu xin lỗi chú...”

Hành động này của cô bé càng khiến Thu Phong ngạc nhiên hơn là lời nói của chính anh. Anh không ngờ một thằng con đồ không ra gì lại có một đứa em ngoan hiền tới mức như vậy.

Lúc này thay vì nụ cười giả tạo ban nãy Thu Phong thực sự cười, anh cười nói:

“Tại sao cháu lại không tin chú đánh anh cháu... Chú đánh anh cháu thật mà, không tin thì xem này...”

Nói xong Thu Phong làm một hành động chỉ để dụ con nít bằng cách đâm nhẹ vào vai tên Thiên một cái.

Thiên thấy vậy cũng không hiểu gì vẫn cứ lơ mơ nhìn Thu Phong với em gái mình nói chuyện.

“Cháu lớn rồi, chú đừng làm trò cho con nít như vậy. Anh cháu sai cháu xin lỗi chú, chú gọi bác sĩ cho anh cháu được không... Anh cháu bị thương nặng lắm... Xin chú đấy!”

Cô bé vừa hồng hách sau đó lại vừa cầu xin chấp tay trước mặt Thu Phong trông rất đáng yêu.

Con nít đúng là con nít, dù hiểu chuyện đến đâu vẫn ngây thơ đến đáng sợ.

“Đừng út!” – Thiên kéo tay em gái mình lại lắc đầu nói.

Sau đó hắn cố gắng đứng dậy, thấy vậy cô bé cũng dùng sức bé nhỏ của mình để mà dìu.

“Rời khỏi đây thôi...”

Dù tuyệt vọng như Thiên vẫn tin tưởng Thu Phong sẽ không giữ hắn lại, dù gì Thu Phong cũng không có vẻ gì là hứng thú với em gái hắn.

“Ồ lại đi... Nghe con bé gọi bác sĩ!”

Bỗng giọng nói ồn ồn của Thu Phong vang lên.

Thiên ngạc nhiên mở mắt to ra nhìn Thu Phong song sau đó hắn thấy Thu Phong cười với mình bản thân hắn vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Râm!”

Bỗng Thiên ngã xuống đất, hắn ngất xỉu... Trong cơn mơ hắn luôn thầm nhủ “Không xong rồi.. Không xong rồi...”

“Anh hai, anh hai... Anh hai tỉnh dậy đi anh hai... Anh hai nghe út nói gì không, hai ơi, dậy với út đi hai ơi...”

...

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Uy phong

Cũng đêm hôm đó khoảng hơn mười hai giờ đêm các vũ trường, karaoke hay đơn giản là quán cafe ôm bấy giờ vẫn còn đang rất nhộn nhịp.

“Xinh xịch... Thịnh thịnh”

Bên ngoài nơi nào đó trong Quận ổ chuột, chính xác hơn là khu vực Tây Bắc. Những tiếng nhạc xập xình từ một quán Beer Club vang lên.

Bên trong quán có một căn phòng hoàn toàn cách âm bởi cái tiếng náo loạn bên ngoài, phải chăng cũng chỉ có tiếng bass nhẹ nhàng vang lên mà thôi.

“Đại ca đại ca... Không ổn rồi!”

Một tên chơi chơi nào đó chạy vào phòng bỗng la toáng lên.

Căn phòng đó khỏi phải nói cũng biết là Trung Tín hấn ở trong đó. Lúc này Trung Tín đang lo lắng, lo lắng bởi vì hấn cử người đi đã lâu mà chẳng ai báo lại.

“Xoảng...”

Tên kia chạy vào la toáng lên làm Trung Tín giật mình đánh rơi ly nước trên tay:

“Mẹ mày... La la con mẹ mày à?”

Tức mình Trung Tín đứng dậy chửi thẳng đàn em của hấn đồng thời hấn đưa chân lên hèn hạ đạp chính người của mình:

“Bụp...”

“Rầm...”

Bị Trung Tín đạp cho một phát vào bụng tên vừa chạy vào kia ngã đập người vào tường, đau đớn nhưng hấn vẫn chẳng dám nói gì mà run run cố gắng đứng thẳng dậy.

“Đại ca... Thăng Phong kéo người tới... Đang đứng náo loạn ở ngoài quán kia kia... Loạn lắm. Người chúng đông như quân Nguyên vậy.”

“Cái gì????”

Trung Tín ngạc nhiên thốt lên.

Điều hấn lo sợ nhất bấy giờ đã xảy ra.

“Lũ con lợn, dốt... Dốt không chịu được, con mẹ tui nó... Giờ phải làm sao, làm sao đây?”

Mặt Trung Tín giờ khắc này bắt đầu xanh xao trông thấy, hấn vốn tính chơi Thu Phong từ từ để Thu Phong tới nài nỉ hấn đừng làm vậy. Hấn tin rằng hấn không để cho Thu Phong cái lý để đánh được hấn, nhưng mà thôi rồi hấn không biết Thu Phong tới có ý gì đây nữa.

“Anh Tín, mau mau đi ra thôi... Khách khứa chạy loạn hết cả lên rồi nếu không ra là không xong đâu.”

“Ừm để anh ra giải quyết, dám tới địa bàn bố mày phá à?”

Trung Tín không biết lấy đâu ra can đảm, tính sĩ diện hấn nổi lên ưỡn ngực đẩy cửa bước ra.

...

“Rầm!”

“Thằng ngu nào dám tới phá chuyện làm ăn của bố mày?”

Trung Tín đẩy cửa cái rầm song tiêu sái bước ra như một vị thần.

Lúc này cảnh tượng tang hoang đập vào mắt hấn. Một đám người nào đó đứng nghia đông như quân Nguyên đứng đầy quán hấn từ trong ra ngoài vẫn thấy người, còn mấy tên tiểu đệ của hấn mấy chục thằng bấy giờ đang ngồi chồm hồm ôm đầu dưới kia.

“Tụi mày...”

Trung Tín bắt đầu cứng họng nhìn đám đàn em của mình không nói nên lời, vô dụng quá vô dụng.

“Bạch bạch bạch bạch bạch...”

Trong đám đông náo loạn kia thấy Trung Tín vừa xuất hiện tất cả liền dừng tay lại, thì đúng lúc đó một tiếng vỗ tay nhịp hàng vang lên, đám người ấy tách ra làm hai bên... Bóng dáng cao to của Thu Phong xuất hiện.

“Ồ... Tín à? Lâu quá không gặp, ông anh dạo này khỏe không?”

Phải nói Thu Phong diễn rất tốt, lúc này anh đang đứng trước mặt Trung Tín tươi cười mà vô nhẹ vãi cái lên vai hấn xém tí nữa là ôm Trung Tín vào lòng. Cảnh tượng này thật giống như anh em chơi chung lâu ngày gặp lại. Nhưng cái khung cảnh lại không như vậy, một khung cảnh tang hoang đầy bạo lực.

“Mày...”

Trung Tín giờ phút này đang run lên bần bật không biết vì tức hay vì sợ. Nếu vì sợ Thu Phong cũng không hiểu một thằng nhát gan như thằng này tại sao lại leo lên được tới đây, mong rằng không phải vậy, anh cũng chẳng thích mấy thằng quá tiểu nhân.

“Ày ày... Ông anh sao vậy?” – móc mĩa Trung Tín vài câu sau đó Thu Phong tự dùng tay ôm mặt mình than thở - “Ày chết chết... Quên mất quán này quán của ông anh à, người quen người quen thôi đi về đi mấy đứa.”

Nói tới đây bỗng Thu Phong đưa tay lên bảo người của mình rút về.

Rất phối hợp đám đàn em của Thu Phong bắt đầu thi nhau đi ra:

“Về về thôi tụi bay...”

“Ui nhầm chỗ rồi...”

“Sao anh Phong lại nhầm được ta?”

“Tao nghĩ chỗ này đúng mà.”

“Mày không thấy anh Tín kia à, người của mình mà... Chắc chắn nhầm chỗ rồi!”

“Ừ ừ...”

Tầm chưa đến ba mươi giây đúng lúc người của Thu Phong rút ra khỏi quán gần hết bỗng Trung Tín gào lên:

“Tụi mày đứng lại hết cho tao!”

“Hừm...” – Đồng loạt hàng trăm đàn em của Thu Phong quay đầu lại tròn mắt nhìn Trung Tín.

Bất giác khí thế đó làm Trung Tín lùi lại một bước.

“Oạch!”

Nhưng vừa lùi lại hấn có cảm giác như đụng phải bức tường, thấy kì lạ Trung Tín liền quay đầu lại.

“Đi đứng cẩn thận chứ ông anh, mình là người cùng phe phải biết giúp đỡ nhau chứ?”

Gương mặt tươi cười đầy sự giả dối của Thu Phong hiện lên trong mắt Trung Tín.

“Mày...” – lần nữa Thu Phong cà lăm mày tao với Thu Phong.

“Ày... Ông anh thích xưng mày tao cho nó dễ chia cơm à? Cũng được thôi...” – Nói tới đây Thu Phong ngửa cổ ra đằng sau cười hà hà – “MÀY LÀM CÁI CON C** GỈ ĐẾN PHÁ ĐỊA BÀN CỦA BỐ HẢ THẮNG CON CHÓ?”

Bỗng nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ từ hiền dịu trở thành một hung thần Thu Phong quát lên một tiếng khiến tai mọi người dường như ù đi nhất là Trung Tín đứng gần Thu Phong đến vậy.

Tiếng hét khiến ai cũng nhẩn mặt, tiếng hét như tiếng gầm của một con hổ chứng minh sự uy mãnh của mình.

“Em nhầm rồi Phong à... Anh nào dám làm trò đó, bậy bậy em bậy rồi. Thật tình anh không có làm, anh thề với em thằng nào nói anh làm em lôi nó ra đây ra mặt một lời với anh. Mình người cùng phe mà em, đều theo anh Tý cả anh em mình tương thân tương ái chứ ai nỡ làm vậy?”

Gương mặt tên Trung Tín bắt đầu vằn vẹo kể lể, hấn quý quá quên hết trời trăng mây gió, cái đầu mà hấn tự cho là thông minh bây giờ trở nên ngu dốt trước Thu Phong.

Vốn Trung Tín là một thằng cực kì dẻo mồm cái gì hắn nói cũng như đinh đóng cột, rất chắc chắn rất bản lĩnh. Nhưng sự thật hắn lại chẳng được cái gì ngoài cái mồm và nhất gan, lúc nào cũng bô bô cái mồm chứ chẳng được tích sự gì. Lắm người lại thích nghe ngọt như lão Ngũ Tử chẳng hạn nên mới khiến hắn leo lên được cái FcEF7qo chức này.

“Câm mồm!”

Thu Phong vươn tay ra nắm gọn lấy đầu Trung Tín trong lòng bàn tay.

Lúc này Thu Phong có thể cảm nhận được cơ thể Trung Tín đang run lên bần bật, thấy vậy anh cười phì một tiếng:

“Gọi thằng Thiên ra đây giúp tao cái, má tao sợ thằng này quá... Chưa làm gì đã run như cây sậy rồi!”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha” – Bỗng đám đàn em của Thu Phong cười ồ lên.

Nhục! Đúng một chữ nhục để diễn tả cái tâm trạng Trung Tín lúc này.

Hắn giờ đây không dám nói gì nữa, biết mình đụng nhằm người rồi. Danh tiếng Thu Phong là điều khiến hắn sợ nhất mặc dù hắn không dám chắc Thu Phong mạnh tới vậy nhưng độ nổi của Thu Phong cũng đủ khiến kẻ như hắn e ngại.

Giờ khắc này từ trong đám đông đi ra một người băng bó đủ chỗ, kẻ đó là Thiên, hắn chống nạng đi cà nhắc từ từ đến chỗ Thu Phong.

“Anh Phong...” – Thiên e dè chào Thu Phong một tiếng.

Cách đây vài giờ Thu Phong đã cho bác sĩ tới băng bó rửa một vài vết thương cho Thiên, sau đó khoảng nửa tiếng Thiên tỉnh dậy thì Thu Phong liền cho người đi tới đây kiểm chuyện. Bản thân Thu Phong cũng sợ đêm dài lắm mộng sẽ khiến tên Trung Tín tìm ra được lý do thoái thác nên anh làm luôn cho nóng.

“Ừm, nó làm gì với mày với mấy thằng kia giờ nói ra hết cho tao!”

“Dạ!”

Dưới sự chứng kiến của hàng trăm con người, đàn em của Thu Phong có, đàn em của thằng Trung Tín có... Bộ mặt thật của Trung Tín dần được phơi bày.

Đe dọa đàn em để đổi lấy sự trung thành, đổi trắng thay đen hứa hẹn đủ chuyện nhưng cuối cùng không thấy đâu. Giả nhân giả nghĩa hiếp con gái nhà lành xong dùng tiền bịt miệng, thậm chí một vài tiểu đệ của hắn không chơi thuốc phiện cũng bị Trung Tín dụ dỗ cho chơi rồi sau đó thiếu thuốc, thiếu thuốc thì bắt buộc phải phụ thuộc vào Trung Tín.

Nói chung Trung Tín là kẻ dùng mọi cách để đổi lấy sự trung thành từ những tên đàn em của mình, ác có, hiền có, giả nghĩa có. Kẻ nào không phục tùng hắn đánh, kẻ nào bất thóp được hắn quyết bịt miệng cho bằng được thậm chí là giết.

Ác, đều. Hai từ này diễn tả được con người Trung Tín.

...

“Hư cầu, vu khống... Mày, mày, mày tao không quen mày, sao mày có thể bịa chuyện như vậy để hại tao!”

Bỗng Trung Tín gào lên lao tới vùng tay về phía Thiên.

Thiên thấy vậy cũng không né tránh mà nhìn chằm chằm vào hắn không sợ sệt.

“Bụp!” – “Bụp” – “Ọc”

Hành động kia của Trung Tín tất nhiên khiến Thu Phong không thể nào đứng nhìn được. Khi Trung Tín vừa bước tới chỗ Thiên thì bị anh đưa chân ra gạt ngã, mất đà Trung Tín chúi người ra phía trước đồng thời lúc đó Thu Phong lên gối một phát nhẹ nhàng khiến Trung Tín ọc cả nước dãi trong miệng ra.

“Râm...”

Thu Phong hạ chân xuống Trung Tín theo đó ngã chổng choãi ra đất ôm bụng trong đau đớn không nói lên được lời.

Giờ khắc này Thu Phong hô lên:

“Lôi tất cả những thằng hôm nay kéo tới địa bàn tao ra đây đối chứng trước mặt thằng ôn này coi nó còn chối được không?”

“Vâng!”

Nhật Cường không biết từ đâu chui ra dạ một tiếng sau đó biến mất hẳn trong đám người.

Vài khắc sau đám đông lại tách ra làm hai nhường đường cho mười mấy thằng toàn thân be bét máu bước tới.

Mặt tên nào tên đấy lúc này cũng mang trong mình sự sợ hãi không nói nên lời, thấy vậy Thu Phong cũng không quan tâm lắm.

“Nói! Thằng này đối xử với tội mày ra sao. Thành thật tao tha hết cho tội mày thậm chí nếu được sẽ cho phép tội mày đi theo tao, còn không nói cũng không sao, có thể đi?”

“Có thể đi” Phát ra từ miệng Thu Phong rất nhẹ nhàng a, nhưng ai dám tin không nói thì có thể đi?

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152: Đơn giản tại vì tao mạnh!!

“Có chuyện gì ở đây vậy?”

Bỗng đúng lúc này một tiếng nói é é vang lên nghe rất chướng tai, đa số với những kẻ đang đứng đây giọng nói này lại cực kì quen thuộc.

Thu Phong giờ khắc này đang nắm đầu Trung Tín lên thì bỗng ngừng lại nở một nụ cười đen tối:

“Hắc! Đến rồi à?”

“Xoạc...”

Thu Phong buông thân xác tàn tạ của Trung Tín xuống, nãy giờ tên này anh lên gối có đúng một cái mà hần gần như không đứng lên nổi. Quá yếu đuối, đúng chất một thằng vô dụng.

Đồng thời khi tiếng nói ấy vừa vang lên thì tất cả mọi người bỗng tránh ra làm hai con đường ai nấy gương mặt đều hơi cúi xuống:

“Chào anh Tý!”

Đồng loại cả trăm người hô to lên.

Từ chính giữa lão lùn Ngũ Tý bước ra, đi theo sau hắn là hai tên cao to lực lưỡng cũng ngang ngang Thu Phong. Hai kẻ này Thu Phong chưa từng gặp trước đó nhưng thái độ vênh vênh tự đắc kia cũng không khiến Thu Phong ưa nổi, mà kẻ cũng chẳng liên quan tới anh mấy.

Ngũ Tý bước tới đứng đối diện với Thu Phong ngược lại anh cũng chẳng kém đứng đó thân hình cao lớn của anh cúi xuống nhìn lão lùn trước mặt.

Lúc này quả thật nếu người ngoài nhìn vào thì trông rất buồn cười. Một thằng lùn tẹt mà dám cương mặt với một thằng vừa cao vừa to trông quả mặt gấu gấu như thế kia sao?

Nhưng với những kẻ có mặt ở đây lại khác. Ngũ Tý là ai không ai không biết, trong băng tất cả đều là người của Ngũ Tý dù rằng đi theo Thu Phong hay đi theo Trung Tín cũng tuyệt đối phải nghe theo lão Ngũ Tý kia, bởi chính lão cũng có thể lực khác chính tay lão đào tạo đủ sức để cân hai thế lực mà lão ban cho Thu Phong và Trung Tín kia.

Bình thường chỉ cần người trong băng dù là ai khi gặp lão Ngũ Tý cũng phải cúi đầu chào một tiếng nhưng phong thái đáng đứng của Thu Phong chẳng có gì là sắp chào cả.

Điều này khiến tất cả những ai đang có mặt trong đây đều cảm thấy thắc mắc, nhưng lại không ai dám nói gì bởi người của Thu Phong chiếm đa số.

“Ai gây ra chuyện này?”

Ngũ Tý nhìn thẳng mặt Thu Phong hỏi với vẻ không vui.

“Là em!”

Đơn giản thôi ai làm người đó nhận Thu Phong tự nhận chính bản thân mình làm.

“Vậy sao?”

Ngũ Tý hí hóp lại nhìn Thu Phong, gân tay của lão ta bắt đầu nổi lên trông thấy.

Thu Phong không trả lời anh lúc này không đang muốn đợi Ngũ Tỹ nói tiếp câu theo:

“Mày nghĩ đây là địa bàn của ai? Mày nghĩ mày đang làm cái quái gì ở đây? Mày nghĩ mày được phép làm như vậy sao? Hay đơn giản mày nghĩ mày có thể đánh nhau rồi mày thích làm gì thì làm?”

“Anh nói gì vậy anh Tỹ? Em mà có ý đồ thì tại sao em còn ở đây? Chính anh là người rõ tại sao em ở đây nhất mới phải, thằng Phong này làm cái gì trước giờ cũng có lý do chẳng khi nào mà em dựa vào cái gì mà hành động thiếu suy nghĩ cả.”

Thu Phong nhẹ nhàng giải thích như chuyện này chẳng có gì.

“Mày nhìn xem?” – Ngũ Tỹ tức giận hét lên chỉ vào khắp đồng hoang tàng mà Thu Phong gây ra “Mày nhìn đi, đây là địa bàn của tao! Quán của tao! Mày xem mày làm gì với những thứ của tao?”

“Bây, quá bây. Anh Tỹ anh nói vậy là sai rồi anh Tỹ ơi. Địa bàn này của anh vậy bên chỗ em cũng không phải là của anh sao anh Tỹ? Thằng ôn này” – Thu Phong nắm đầu Trung Tín lôi lên giữa mặt hấn ra vỗ vỗ lên trán hấn vài cái rồi nói tiếp: “Nó cho người đến phá chỗ của anh kia, anh là người phải biết rõ chứ? Cháy mấy cửa hàng lộn đây, nguy hiểm cho người lắm”

Đoạn này Thu Phong nói nhấn mạnh rất nhiều. Ngừng một chút mắt anh híp khề lại:

“Và lại đây cũng không phải quán của anh, quán này là thằng này tự mở riêng trên địa bàn của anh... Anh không biết sao? Anh có nhận được một đồng bạc nào từ quán này không? Nếu anh bảo có thì em xin cho anh kiểm tra lại trước khi nói sai về em. Cũng là con người em trung thành với anh hay không anh biết rõ, là người của anh anh là người sáng suốt biết ai đúng ai sai. Anh suy xét lại đi, anh bảo em dựa vào thực lực của mình tác oai tác oái trong chính bản thân anh đang có suy nghĩ không đúng về em. Anh Tỹ anh là đàn anh, có kinh nghiệm sa trường lâu năm cũng nên nhìn nhận đúng vấn đề đi chứ?”

Hết hơi Thu Phong mới dừng lại, nói một hơi dài khiến khí trong phổi anh chẳng còn được bao nhiêu tranh thủ lúc này Thu Phong hít nhẹ vài hơi yên tĩnh đợi Ngũ Tỹ trả lời.

Im lặng.

Ngũ Tỹ không nói một câu nào bởi tất cả những việc Thu Phong nói đều là đúng. Chính lão cũng là người rõ hơn ai hết, đừng tưởng lão ta tin tưởng giao việc cho mày và không kiểm tra thì mày thích làm gì thì làm. Biết cả đấy!

Từ việc Trung Tín cho người đi phá Thu Phong lão Ngũ Tỹ biết ngay từ lúc mới bàn kế hoạch. Có một điều lão không biết Thu Phong lấy đâu ra thông tin để có thể gài bẫy ngay lúc đó. Và Ngũ Tỹ cũng thật khâm phục Thu Phong có thể bình tĩnh moi miệng từng đưa khai ra Trung Tín là kẻ đứng sau để có thể từ từ đến đây kiểm chuyện một cách quang minh chính đại. Lão cũng không thể ngờ được Thu Phong lại có thể bình tĩnh nói lý ra từng cái với lão.

Quả thật Ngũ Tỹ bắt đầu có suy nghĩ Thu Phong không phải là một thằng đơn giản, không phải là một thằng chỉ biết đánh nhau mà không biết suy nghĩ... Lão đã sai.

Chập vài giây sau Ngũ Tỹ như suy nghĩ được cái gì đó liền nở một nụ cười:

“Coi như những điều Phong nói là đúng đi, vậy giờ anh Tỹ hỏi em em muốn xử thằng Tín như thế nào?... Nên nhớ nó là người của mình em phải nên biết trên biết dưới.”

Để lại câu cuối theo một cách nhấn mạnh ý rằng bảo Thu Phong đừng có đụng vào nó.

“Đơn giản... Có nó không có em, anh chọn đi... À không cho tất cả anh em có mặt tại đây chọn, xem xem em hay nó xứng đáng được quản lý tất cả dưới tay anh!”

Thu Phong tuôn ra một câu khiến tất cả giật mình, trực tiếp không nể mặt ai dù là Ngũ Tỹ.

Đúng lúc này hai tên đứng sau lão Ngũ Tỹ có vẻ muốn xông lên tấn công Thu Phong thì bị lão ta ngăn lại. Dù rất tức nhưng Ngũ Tỹ vẫn phải kiềm chế, kiềm chế lại nếu không lão sẽ thua bởi Thu Phong mất.

Ngũ Tỹ nghiêng răng nghiêng lợi cố gắng bình tĩnh thốt lên:

“Như ý thằng Phong nói... Chọn lựa giữa Trung Tín và Thu Phong ai đồng ý theo Thu Phong thì bước sang bên trái của tao ngược lại thì sang phải.”

Bây giờ Ngũ Tỹ cũng hết cách rồi, nếu không làm vậy anh em trong băng sẽ nghĩ lão dị nghị và chẳng ai tin lão nữa. Nhưng cái đám này lão không sợ, lão sợ là lũ đám người đi theo lão nghĩ lão thiên vị như vậy sẽ rất nguy hiểm. Tăng thêm mối nguy hại cho lão là điều không tốt chút nào.

Trung Tín là một tên đàn em thân cận nhất của lão. Không! Phải nói đúng hơn là con trai của chị gái ruột lão, thằng này bất hiếu bỏ nhà ra đi lão là thằng chứa chấp nó nên lão rất nuông chiều nó. Trong băng chẳng ai biết cả.

Lão biết Trung Tín thằng này không được gì ngoài cái dẻo miệng cả, chính bản thân hấn cũng chẳng được tích sự gì nhưng cái miệng cũng đã đủ lôi kéo lòng ngược. Mà miệng lại không đi chung với hành động nên nhiều lúc cũng khiến lão thất vọng.

Căn bản ngay từ khi Thu Phong nhập băng và nhận địa bàn kia thì lão đã dặn đi dặn lại không có chuyện gì thì thử đi kết thân với thằng Phong kia chứ đừng đi gây chuyện với hắn chỉ hại bản thân thôi. Nhưng dù vậy khi Trung Tín đi gây chuyện với Thu Phong lão cũng mắt nhắm mắt mở xem mọi chuyện ra sao nhưng không ngờ lại thành ra như vậy vượt ngoài dự tính của lão.

Nhưng không sao thông minh ách có thông minh trị. Nước cờ này coi như lão thua bởi thằng cháu ngu ngốc của lão đi, lần sau lão không để yên cho Thu Phong tác cZlFrIX oai tác oái đâu.

Lúc này trong đây hầu hết là người của Thu Phong hiển nhiên kết quả cũng rất dễ đoán, lão ta làm vậy căn bản cũng chỉ diễn trò thôi.

Giờ khác này gần như tất cả người của Thu Phong đứng sang bên trái... Thậm chí có vài chục người của Trung Tín cũng bước sang, bên phải chỉ lác đác lại hai ba tên gọi là thân cận của Trung Tín nhưng sau đó khi thấy cô đơn lẻ loi thì hai tên khác cũng chạy sang bên kia bây giờ chỉ còn lại đứng một kẻ mà ban nãy xúi giục Trung Tín phải đi ra ngoài. À quên còn những tên bị Trung Tín sai đi phá hoại Thu Phong cũng đứng sang bên trái theo.

“Vậy được rồi... Ý tất cả đã quyết ta đồng ý để Trung Tín rời khỏi đây...” – Ngũ Tý đưa tay lên trời nói song đồng thời quay sang nhìn Thu Phong: “Phong! Như vậy được rồi chứ?”

“Em đơn giản lắm, không thích làm khó người ta... Như vậy được rồi.”

Thu Phong nhún vai như thể đây không phải là chuyện của mình.

Sau đó anh trực tiếp đi ngang qua mặt Ngũ Tý mà không một lời chào. Được vài bước Thu Phong dừng lại nói:

“À quên nữa địa bàn này em không cần như anh Tý nghĩ, anh muốn giao cho ai đó thì giao. Hôm nay em mệt xin về trước.”

Đi được một bước nữa Thu Phong lại quay đầu lại cười hắc hắc:

“Hắc! Ê Tín... Bỏ bảo mày nghe này con súc vật. Lần này thôi, lần sau tao không dám chắc mày còn lành lặn đâu nên biết bản thân mày ở đâu đi.” – Nói tới đây Thu Phong quay sang đưa tay chào với Ngũ Tý: “Đại ca! Em về trước nhé!”

“Chào đại ca tụi em về!”

Đồng thời tất cả đàn em đi theo Thu Phong cúi đầu cùng lúc hô to chào Ngũ Tý. “Cái này hài tử, bằng hữu cũng không cho người ta tiến đến ngồi một hồi.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Quốc Thiên

Sáng ngày hôm sau.

“Mày có nhanh lên không cái cục than di động kia?”

Lúc này chỉ mới bốn giờ sáng Thu Phong đang buộc dây giày thì đưa đầu vào gọi con Mực chạy bộ chung với mình, mặc dù nó không đi ngủ mà nó kiêu như lười lười cứ nằm oạch ra đó chẳng chịu đi đâu.

Một hồi sau khi Thu Phong chuẩn bị đứng lên quyết định bỏ con Mực ở nhà thì lại thấy nó từ lúc này đã thay đổi một trăm tám mươi độ từ bộ dạng lười nhác trở nên năng động cái lười cứ thè thè ra nhìn quả mặt nó trông rất ngu.

“Quào...”

Con Mực ưỡn người lên đằng trước rồi lại chống mõng ra đằng sau cào cào mặt đất vài cái xong mới đi tè tè theo sau Thu Phong.

“Két...”

Vẫn như thường lệ Thu Phong tập thể dục chạy quanh thành phố tầm hơn một tiếng rồi xách mõng về lại dãy phòng trọ khi vừa tròn sáu giờ.

Người anh lúc này đầm mồ hôi, áo như thể muốn vắt ra thành nước tuy vậy mồ hôi là điều tất nhiên sẽ đổ ra khi hoạt động nhưng về độ mệt Thu Phong lại chẳng mệt chút nào thậm chí hơi thở anh còn chẳng có gì gọi là rối loạn cả.

Từ xa Thu Phong chạy bộ hướng về dãy nhà trọ anh thấy có hai người to cao nào đó đứng chờ sẵn, mà cái phòng trọ này ngoài anh là thằng cô hồn các đảng thì hai tên thô kệch kia chắc chắn là tới kiếm anh.

“Chào anh Phong!”

Khi vừa bước tới trước mặt hai kẻ cao cũng trạc trạc mình lúc này thì chúng cúi đầu xuống chào anh với vẻ lịch sự.

“Người của anh Tý à?” – Thu Phong nhìn hai kẻ đó hỏi xong lại tự trả lời “Có chuyện gì không?”

Nghe Thu Phong nói vậy thì lúc này một tên đứng lên nói với Thu Phong:

“Anh Tý muốn anh quản lý nốt phần địa bàn kia của anh Tín. Anh còn bảo mong anh nhận lấy, địa bàn đó không ai quản lý sẽ rất loạn, anh Tý nói anh là người thích hợp nhất để nhận vụ này.”

“Bộ ông không quản lý được hay sao phải kêu tao? Tao nói rồi muốn đưa ai thì đưa, tao không phải là cái thằng háms lợi đừng đánh đồng tao với vài kẻ khác... Hai thằng mày về đi!”

Thu Phong nhún vai nói như thể đây không phải là việc anh cần phải bận tâm, sau đó anh tách hai kẻ đứng trước mặt ra để đi vào trong dãy nhà trọ.

Đúng lúc này tên còn lại xồng xộc xông về phía Thu Phong:

“Thằng chó kiêu ngạo này...”

Không cần tới tiếng chửi đầu chỉ cần tiếng bước chân của tên kia bắt ổn ngay lập tức Thu Phong đã quay mặt sang tiến sát vào người hắn.

Vốn kẻ đó tính đâm Thu Phong nhưng lại bị anh đứng sát thế này đâm ra không có khoảng cách, hắn ta bị Thu Phong hù một cái giật mình lui về sau ha ba bước.

“Tốt nhất mày nên cẩn thận cái tính của mày, không có lần sau đâu!”

Thu Phong chỉ vào mặt kẻ vừa rồi định xông lên đánh anh.

“Mày...”

Dường như hắn ta vẫn chưa biết điều vẫn cứ xông lên thì lại bị kẻ này nói chuyện với Thu Phong ngăn lại. Kẻ đó nhìn hắn lắc đầu.

Dù rằng Thu Phong là đồn đại thực lực lên nhưng cũng phải có thực lực thật sự mới có thể đứng ở đây dù lời đồn đại ấy xa xa không bằng thực tế mà cần thận vẫn hơn.

Không quan tâm đến hai kẻ đó nữa Thu Phong lững thững mở cửa bước vào phòng trọ của mình.

Buổi sáng của anh cũng rất rảnh rỗi. Sau khi chạy bộ xong thì thường đi chợ một chuyến rồi mới đi ăn sáng, anh đi chợ cũng chẳng phải mua đồ ăn gì về nấu đâu lười lắm. Đi chợ để mua mấy kí thịt bò về cho con Mực ăn sống.

Nói đến vụ con Mực thì con súc sinh này chuyên đi cắn trộm gà nhà người ta, nhiều lần Thu Phong đã bỏ tiền ra để trả cho từng nhà vì số gà nó ăn. Vừa mất tiền ngu vừa muối mặt nên sau chuyện đó Thu Phong có đi chợ tính mua thịt gà về cho nó thì đang đi giữa chừng nó lại nhảy xổ vào quầy hàng thịt bò của người ta gặm hết một miếng thịt rồi chạy mất tiêu, lại thêm một lần nữa Thu Phong mất tiền vì cái hành động của nó.

Mất tiền thì không nói làm gì chỉ là nó phá quá thôi nên anh cũng quyết định mua thịt bò về quăng cho nó ăn. Cũng có hiệu quả đôi chút, tần suất nó đi phá làng phá xóm cũng ít hẳn đi đỡ khiến anh phải nhức đầu.

“Ngày ăn đi... Sao mày ăn đồ sống mà mày hiền khô vậy con tạp chủng?”

Về đến phòng trọ Thu Phong ném một tảng thịt bò gần nửa kí cho con Mực, cho nó ăn tiện thể buồn miệng mắng vài câu cho đỡ chán.

Nó tính há mồm ngậm miếng thịt thì nghe Thu Phong nói bỗng nó ngẩng đầu lên nhìn anh, cái bộ mặt ngây thơ hàng ngày biến mất thay vào đó là quả mặt nghiêm nghị, răng nanh của nó không biết bằng cách nào mà nhe ra lông trên lưng dựng đứng lên. Rất có phong thái.

Tuy vậy cái khiến Thu Phong thoáng giật mình chính là nó gây cho anh sự sợ hãi.

“Sát khí? Từ việc ăn thịt sống sao...?”

Thu Phong thì thảo tự hỏi nhìn con Mực trước mắt nhìn, nó hoàn toàn khác so với bình thường. Cái bộ dạng ngu ngu thường lệ không hiểu sao lại mất hẳn thay vào đó ánh mắt sắc bén có thể bay vô căn người bất cứ lúc nào.

“Ngày mày tính cắn chủ à?”

Thu Phong bắt đầu cảm thấy không ổn nhìn chằm chằm con Mực mà nói.

Thật sự con Mực nó hiểu Thu Phong nói những cái gì, nó nghe vậy nó liền lắc đầu sau đó quay trở lại bộ dạng đàn thối như lúc trước. Một áp lực trên người Thu Phong biến mất.

Quái lạ, đây là lần đầu tiên Thu Phong bị động vật gây cho cái cảm giác rùng rợn này. Trước trong trí nhớ của anh khi ở trong rừng đôi đầu một chọi một với hai con hổ núi anh còn chẳng có cảm giác gì vậy mà con Mực một con chó gần như vô hại với những kẻ như anh lại gây cho anh cảm giác khó chịu.

Không quan tâm đến cảm giác của Thu Phong nữa con Mực há mồm ra ngậm miếng thịt của riêng mình ăn ngấu nghiến.

Chỉ trong phút con Mực nuốt hết một kí thịt bò. Thịt bò chứ không phải thịt gì bình thường nấu lên còn dai nhách ra vậy mà nó ăn sống như thể ăn cháo vậy. Sau khi con Mực xử lý xong phần ăn sáng của mình thì Thu Phong rời khỏi phòng trọ đi ăn sáng.

Lý do anh chấp nhận cho con Mực ăn sống cũng đơn giản lắm vì động vật khi cho ăn thịt sống sẽ rất hung dữ, cơ mà anh không huấn luyện nổi con súc sinh này nói chẳng bao giờ nghe mặc dù nó hiểu mình nói gì. Mục đích cho ăn thịt sống để cảnh người mà chẳng bao giờ thấy nó cần ai nó cứ như bựt vậy hiền không tá được, nhưng sau chuyện vừa rồi thì anh cảm thấy tò mò về con Mực này rất nhiều. Mà thôi dù gì nó cũng không rời anh nữa bước nên những chuyện thú vị về nó từ từ sẽ bật lộ ra thôi.

Bình thường Xích Quỷ hơn mười giờ của Hoa Lương tầm 1 tiếng. Bây giờ ở Xích Quỷ là bây giờ sáng thì bên Hoa Lương cũng đã sáu giờ.

Thói quen của Thu Phong khi đi ăn sáng là gọi nói chuyện với Nhược Y, bởi giờ này cô vừa mới dậy. Gương mặt ngái ngủ khi tỉnh giấc mà vẫn nói chuyện điện thoại với anh của Nhược Y trông thật đáng yêu.

Không biết từ lúc nào tình cảm của hai người tiến triển đến mức độ chỉ muốn lao đến gặp nhau và ôm nhau chuyện mà trước đây hai người chẳng ai dám làm. Dù vậy hoàn cảnh hiện tại của Thu Phong không cho phép điều đó xảy ra.

“Anh!”

“Hử?”

“Em nhớ anh...”

“Tháng sau đi, để anh dồn ép nốt công việc bên này anh bay sang chỗ em được không?”

“Dạ... Mà hôm nay anh ăn gì thế? Lại cơm sườn nữa à? Khô lắm sao không mua phở mà ăn.”

“Thôi ăn đồ ngoài ăn gì chả được, em về đây nấu cho anh đi rồi anh ăn!”

“Được không? Em sợ anh ăn không quen khẩu vị nước em!”

“Rồi sẽ quen.”

Trên màn hình điện thoại Thu Phong lúc này hiện lên gương mặt đáng yêu của Nhược Y, sáng sớm Nhược Y mới dậy đã gọi ngay cho Thu Phong trước lúc anh định gọi rồi. Thế là anh phải đeo tai nghe vô vừa ăn vừa nói chuyện với cô nàng.

Xong một buổi sáng nhàn rồi của mình Thu Phong lại lết xác đến địa bàn anh được giao. Bây giờ anh đã đi được nước cờ thứ hai, nước tiếp theo chính là dụ dỗ Ngũ Tỷ đưa anh vào bẫy. Kế hoạch cụ thể ra sao thì xảy ra mới tùy cơ ứng biến được.

...

Sát vùng ngoại ô phía Nam thành phố Quảng Phúc.

Nơi này nói là ngoại ô chứ thực ra cũng là một quận khá lớn của Quảng Phúc – Quận Thiên Lang.

Giống với cái tên Quận Thiên Lang thì ở đây tồn tại một băng đảng xã hội đen khá khét tiếng có tên Quỷ Lang.

Đúng với cái tên của nó không tội ác nào là Quỷ Lang không làm. Cướp của, giết người, đâm thuê chém mướn, cho vay nặng lãi, thuốc phiện, mô giới mại dâm hay đơn giản là đòi tiền bảo kê từ những con người khốn khổ ở quận đó.

Xuân Tiến – Quang Định hai hộ vệ đã nhận Thu Phong là anh cả giờ đây đang dẫn mình vào trong băng đảng đầy rẫy tội ác này.

Không biết từ lúc nào nhờ cái tài của mình mà Xuân Tiến đã vươn lên gần như ngang hàng với một số đàn anh khác. Xuân Tiến là một kẻ thông minh từ sau vụ việc lần trước được may mắn được Thu Phong cứu nên về sau Xuân Tiến lại càng trở nên thận trọng hơn.

Mọi đường đi nước bước của hắn đều có tính toán được mất nên chỉ trong một tháng tiếp theo hắn đã chứng minh được chỗ đứng của mình.

Băng Quỷ Lang có một lão đại lớn nhất cũng là ông trùm của cái quận Thiên Lang này biệt danh của hắn ra là Nga Hoàng (dùng tên ba và tên mẹ ghép lại thành biệt danh). Cũng như Ngũ Tỷ lão Nga Hoàng kia cũng có hai cánh tay đắc lực.

Đúng nghĩa với cánh tay đắc lực chứ không phải là một thằng vô dụng như Trung Tín mà thật sự hai tên này rất giỏi nên mới được lão Nga Hoàng kia trọng dụng.

Một tên sống hoang nháo hết mình vì anh em không kể sống chết Quốc Thiên. Một tên khác trái ngược lại ích kỷ sống chỉ biết bản thân nhưng lại rất chu toàn, từ trước đến giờ tên này chưa bao giờ làm sai một chuyện gì nhưng anh em trong băng lại không thích hắn là mấy so với Quốc Thiên kẻ được lòng nhiều anh em trong băng nhất.

Quốc Thiên chàng trai 23 tuổi mang trong mình nhiều nỗi đau tinh thần nhưng lại giàu tình cảm. Cậu ta là một chàng trai âm áp và tài giỏi, đủ mạnh mẽ và quyết đoán.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Đối mặt

Trong một căn hộ khá cũ kĩ.

Một nơi lộn xộn đối với những kẻ cao sang nhưng với vài người thì đây là một tổ ấm của họ.

Nơi đó có một cặp vợ chồng trẻ đang ngồi ăn trên một chiếc bàn gỗ khá đơn sơ.

Người chồng có gương mặt hiền lành nhưng lại có những hình xăm trải dài cánh tay bên phải đã che mất vẻ hiền lành ấy.

Còn cô vợ mang nhan sắc khá đẹp thoạt nhìn nhưng gương mặt mộc của cô ta với đôi mắt biết cười ấy cuốn hút được bao nhiêu anh chàng bình thường khác. Tuy nhiên mang theo cái bụng bầu mấy tháng cô vợ có nét gì đó gọn buồn mà không biết tại sao.

“Anh à em sắp sinh rồi anh đừng làm chuyện gì khiến mẹ con em phải lo nữa... Hãy nghĩ cho đứa con trong bụng mình đi anh!”

Lúc này cô vợ vừa ăn vừa mang theo nét buồn rầu nói với người chồng.

Thấy vợ mình buồn người chồng rất khổ tâm nhưng không thể làm gì khác được ngoài cách động viên, khẽ vươn tay lên ngắt má cô vợ... Anh nói:

“Em đừng lo lắng quá, anh trước giờ làm việc luôn thận trọng... Sẽ không khiến em và con phải lo đâu. Ngoan! Nghe anh đừng suy nghĩ nhiều quá không tốt cho con đâu em à.”

“Em lo cho anh thôi, anh ra đường nhớ cẩn thận... Đừng quá vì anh em mà hành động thiếu suy nghĩ anh nha!”

Cô vợ khi nghe anh chồng khuyên nhủ thậm chí không những không hết buồn mà còn buồn rầu hơn lúc trước.

Có thể cũng dễ nhận ra anh chồng chính là Quốc Thiên là một trong hai cánh tay đắc lực nhất của Nga Hoàng.

Quốc Thiên tuy chỉ mới 23 tuổi nhưng lăn lộn bên ngoài từ khi còn là một cậu nhóc hi mũi chưa sạch, cậu nhóc ấy dù năng nổ dù hiểu động nhưng cũng dần dần lớn lên từ tay của người đời. Những người như vậy thường được gọi là con dân. Con dân tức là sao? Tức là được người đời nuôi lớn, cho ăn cho mặc cho uống.

Quốc Thiên từ bé sống tốt được người thương kẻ mến, một vài năm anh sống ở nhà người này, một vài tháng anh sống ở nhà người kia. Người ta cho anh ăn cho anh mặc cũng có thể dạy anh lý lẽ cuộc sống này, chẳng vì cái gì cả chỉ vì thương một kẻ lang bang đầy tình người như anh mà thôi.

Sống vì cái tình cái nghĩa đó là con người, Quốc Thiên là thế... Cuộc sống của Quốc Thiên không biết đã giúp đỡ bao nhiêu người cũng không biết bao nhiêu người đã giúp đỡ lại. Cho đi và nhận lại đó mà một định luật trường tồn.

Cũng có đôi khi ta cho đi không cần thiết phải nhận lại, nhưng không có nghĩa là không được nhận lại mà sẽ nhận lại được từ người khác chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Lúc này khi hai vợ chồng Quốc Thiên đang ăn thì bỗng nhiên có tiếng chân gấp gấp từ xa vọng lại. Biết có chuyện không ổn Quốc Thiên dừng bữa, anh khẽ đặt đôi đũa lên bàn sau đó đứng từ từ dậy.

“É t t t...” – tiếng Quốc Thiên đẩy ghế.

“Cạch!”

Cánh cửa căn hộ của Quốc Thiên bỗng bị mở toạc ra.

“Anh Thiên anh Thiên... Không xong rồi, anh Nga Hoàng có chuyện cần gọi anh gấp hình như đang tranh chấp cái gì đó với đám chuột kia.”

Một kẻ nào đó có lẽ là đàn em của Quốc Thiên chạy vào hô toáng lên.

Khi hần vừa hô lên mà quên rằng không để ý trong nhà có ai. Lúc này ánh mắt Quốc Thiên nhìn hần với vẻ không được tự nhiên, sau đó anh nhắm mắt rồi liên tục đá mắt xuống cô vợ của mình ra hiệu cho tên đàn em.

Thấy vậy tên kia mới liếc mắt sang cô vợ của Quốc Thiên thì biết không xong rồi. Hiểu được ý của Quốc Thiên nên hần lại hấp tấp hô lên:

“Nhanh đi anh, mấy con chuột nó phá quá anh Nga Hoàng ảnh ghét chuột mà tụi em chẳng nào cũng sợ chuột nên kêu anh tới đập mấy con chuột... Thôi em đi trước!”

Hần cảm thấy không nói được nữa liền chuẩn đi mất, dù gì nhiệm vụ báo tin cũng đã báo rồi đi hay không là do Quốc Thiên, hần hết nhiệm vụ rồi không ngu gì ở lại để bị nghe thuyết giáo.

Giờ khắc này Quốc Thiên đỏ mặt hời hợt quay sang dùng ánh mắt khó xử nhìn vợ mình. Đồng thời vợ Quốc Thiên cũng nhìn lên với ánh mắt thất vọng, cô liên tục lắc đầu nói:

“Anh đi đi, em không cảm anh... Đừng để xảy ra chuyện gì khiến mẹ con em lo lắng là được!”

Cô vợ Quốc Thiên nói xong thì tự động đưa dĩa cầm chén cơm đang ăn dở của mình trộn lên đồ cho chó ăn. Vác theo mình cái bụng bầu cô vợ cực khổ vừa ôm bụng vừa làm việc nhà.

Chứng kiến cảnh đó Quốc Thiên không kìm được nước mắt, một hàng nước mặn chảy dài trên mắt Quốc Thiên.

Sợ vợ thấy Quốc Thiên khẽ đưa tay lên lau dòng nước mắt ấy đi, giữa vợ và anh em Quốc Thiên không lựa chọn được. Có thể cho anh là một kẻ thiếu quyết đoán nhưng anh không sống hèn với một ai cả.

Cấn răng xin lỗi vợ trong lòng Quốc Thiên lấy cái áo khoác trên ghế mặc vô sau đó quay sang nói với vợ mình:

“Anh đi về liền!”

“Rầm!”

Quốc Thiên vội vàng đóng cửa chạy ra ngoài để lại vợ mang bầu khẽ rót nước mắt vì anh. Nhưng rồi nỗi lo lớn quá khiến cô vợ không thể ngừng khóc, tiếp tục dần dần cô vợ lại khóc nức lên.

Không phải khi không mà vợ Quốc Thiên lại có hành động như vậy. Bởi nhiều lần rồi quá nhiều lần cô chứng kiến cảnh chồng vì đi sớm về khuya với hàng đồng vết thương trên người, lạnh lại rồi thành sẹo. Là người hàng đêm ngủ chung cô biết rõ tên người Quốc Thiên có bao nhiêu vết sẹo. Cứ mỗi đêm cô lại đếm sẹo của Quốc Thiên, nhiều hơn một cái cô lại khóc thêm một lần.

...

Lúc này tại một nơi hẻo lánh nào đó Quốc Thiên phi chiếc mô tô phân khối lớn của mình tới đó.

Giờ khắc này ở đây có hàng trăm người đang tụ họp lại, đúng hơn hàng trăm người ấy phân chia làm hai phe đứng đối diện nhau. Đồng thời Quốc Thiên vừa tới kịp lúc nghe thấy tiếng cãi cọ.

“Bây giờ ông bạn muốn chiến à? Vụ phân chia về số cần sa này trước giờ đã là ba bảy rồi, lấy cái có gì ông bạn lại muốn nâng lên bốn sáu? Tính ăn cho chết hay sao?”

Giọng nói của lão Nga Hoàng vang lên.

Như hần ta nói vụ tranh chấp lần này là do mấy bao tải cần sa trước mắt kia. Vốn số cần sa này của Quỷ Lang giao cho băng của lão già Ngũ Tỷ bán và chia tiền bảy ba, một bên cung cấp nguyên liệu một bên cung cấp mỗi làm ăn.

Từ xưa av giờ đã là vậy nhưng không biết vì cái có gì mà lão Ngũ Tỷ lúc này lại giờ trò đòi chia sáu bốn.

“Anh Định à (Định là tên thật của Nga Hoàng) anh cũng phải hiểu cho bên tụi tôi chứ. Số cần này càng ngày càng làm ăn phát lên, nhà nước cũng không có lệnh cấm rõ ràng mà nếu bảy ba bên anh lại quá nhiều bên tôi làm sao mà đủ để nuôi sống anh em bên dưới đây? Anh cũng biết cái số tiền gốc của cái này chưa tới một phần nữa, anh ăn một mình ăn nhiều như vậy nuốt trôi sao?”

Lão lùn Ngũ Tỷ lúc này giờ trò cáo già ra để lý luận có cái lập luận của hần.

Lão Nga Hoàng nghe vậy gân xanh bắt đầu nổi lên. Lý luận mà Ngũ Tỷ nói đúng thì rất đúng nhưng phi vụ này từ xưa cả hai đã thống nhất như vậy với nhau, lão cũng cố xén cho Ngũ Tỷ ba phần tiền cũng đã quá châm chọc rồi. Một mình lão cũng có thể bán được chỉ cần có một tí dù ít nhưng số tiền nó vẫn lời nhiều hơn chia cho Ngũ Tỷ, nhưng ăn cũng không thể nào ăn một mình được nên bắt buộc lão phải chia cho Ngũ Tỷ để kiếm đồng minh về cho mình. Một miếng bánh quăng ra để đổi lấy sự an toàn.

Vậy mà giờ đây Ngũ Tỷ lại ngấm máu phun người muốn ăn sáu bốn là chuyện không thể nào.

Lão Nga Hoàng định há miệng tính mắng gì đó thì lúc này một đàn em thủ thi vào tai hắt:

“Đại ca! Anh Thiên tới rồi.”

“Dẫn nó lên đây...”

Lão Nga Hoàng nghiêng răng nghiêng lợi gần nhỏ giọng nói với tên đàn em của mình.

Một chập sau Quốc Thiên với thân hình chuẩn 1 m 78 xuất hiện trước mặt Nga Hoàng cúi đầu hô một tiếng:

“Em tới thưa đại ca!”

“Tốt! Đứng đó đi.”

Nga Hoàng vỗ vai Quốc Thiên song sau đó liếc mắt về phía Ngũ Tỷ.

Ngũ Tỷ thấy vậy cũng mặt đối mặt vênh vênh tự đắc với lão ta bởi lúc này kẻ đứng bên cạnh hắn là một chàng thanh niên lưng dài vai rộng Thu Phong.

Giống với hai lão trùm sò kia Thu Phong và Quốc Thiên lúc này mặt đối mặt với nhau. Đầu đó trong ánh mắt hai người khẽ chạy lên những dòng điện cạnh tranh.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Một chống tất cả

“Mày sống phải chờ đường sống cho anh em chứ thằng khốn. Ai chẳng biết mày nuôi anh em, tao không cần nuôi chắc? Tiền tao trồng vút cho chó gặm à mày đòi ăn sáu bốn... Con mẹ mày thích chơi chứ gì? Ông mày chơi với mày.”

Nga Hoàng tức điên lên quát vào mặt thằng lùn Ngũ Tỷ.

Đại xa Quý Lang Nga Hoàng là một tên đầu trọc cao khoảng 1 m 70 tướng tá bình thường, gương mặt hắc có một chòm râu bên trên miệng gương mặt dữ dằn không khác gì Ngũ Tỷ.

Thấy vẻ nóng giận của Nga Hoàng, Ngũ Tỷ liền nhếch mép đáp:

“Đơn giản thôi ông bạn, nếu không muốn thì không cần hợp tác nữa tới lúc đó đừng trách sao biển xanh lại mận.”

Ngũ Tỷ vừa dứt câu xong đồng thời lúc này hai tên đàn em đắc lực nhất của Nga Hoàng đồng loạt tiến tới một bước tỏ vẻ không thân thiện với Ngũ Tỷ. Một là Quốc Thiên hai là kẻ âm trầm Gia Hưng.

Khi thấy hai anh lớn của băng đều bước lên một bước mấy tên đàn em băng Quý Lang cũng tiến đến một bước trông cực kì khí thế.

Đáp lại sự khí thế ấy Thu Phong đưa một tay lên ngay lập tức người của anh lặn lão Ngũ Tỷ lùi xuống đồng loạt một bước, lúc này Thu Phong hừ nhẹ một tiếng bản thân anh bước nhẹ nhàng qua lại trước mặt đám người kia vừa bước vừa tháo cúc áo trên cổ tay sơ mi của.

Thu Phong lúc này vừa đi vừa gật gật cái đầu trong rất điệu nghệ, quả mặt anh khi nhìn vào bây giờ quả thật cực kì gọn đôn.

“Ý gì đây? Mày là thằng nào? Khinh tui tao à?”

Quốc Thiên bất thiện nhìn chằm chằm vào gương mặt kênh kênh đi qua đi lại của Thu Phong mà khó chịu nói.

Nghe Quốc Thiên nói vậy Thu Phong bước tới chỉ tay liên tục vào ngực Quốc Thiên mà nói:

“Tao mới là cái thằng hỏi tui mày đây... Ý gì? Bọn mày có ý gì?” – tới đây anh lại quay sang nhìn Nga Hoàng tròn mắt quát: “Ý gì? Khí thế hả thằng già khóm kia?”

Thu Phong vừa nói tới đây bỗng nghe một tiếng hét:

“Thằng chó!”

Quốc Thiên nổi khùng tiến tới đâm vào mặt Thu Phong.

Tuy nhiên một người thường như Quốc Thiên làm sao đủ khả năng làm xây xát được Thu Phong, vừa thấy đám tới Thu Phong liền nhích nhẹ người qua một tí cùng lúc đó một chân của anh đã đạp thẳng vào ngực Quốc Thiên.

“Bốp!”

Ăn đạp của Thu Phong, Quốc Thiên văng ra ngã vào đàn em ở phía sau mình.

“Tụi bay biết cái gì gọi là một chống tất cả không? Minh tao thôi... LÊN ĐI!”

Giờ khắc này Thu Phong ngạo mạn híp mắt lại hỏi sau đó anh ngoắc hai tay khiêu khích cả đám côn đồ hung hãn kia hét to lên một tiếng.

Ngống! Một từ diễn tả hành động của Thu Phong lúc này. Nhưng anh có cái quyền để ngống thế, thực lực là thứ khiến Thu Phong ngống.

“Giết nó!” – không biết ai đó hét lên một tiếng.

“Xoẹt... Vụt... Roẹt...”

Hàng trăm tiếng vũ khí được rút ra.

Hàng trăm người đồng loạt lao lên tấn công Thu Phong. Đúng! Duy nhất chỉ mình Thu Phong thôi.

Tránh phiền toái lộ thực lực của mình Thu Phong rút hai bên hông ra hai cây song côn nhị khúc.

“Vù vù vù vù vù vù...”

Hàng chục đường côn múa ra từ tay Thu Phong khiến đám bu đông kia vừa bu lại rồi tách ra bởi bọn chúng không thấy một kẻ hờ nào để xông vào.

“Pặc... Pặc!”

Thu Phong kẹp hai đầu côn vào nách anh hơi hạ thấp người xuống quan sát xung quanh.

Thăm đếm số lượng đám người bao quanh mình lúc này ít nhất cũng khoảng một trăm người, một trăm người cầm hàng đồng vũ khí khác nhau liên tục gầm gừ như thể muốn lao vào.

“Lên đi!”

Bất ngờ một ai đó đẩy một kẻ xấu số nào đấy về phía Thu Phong.

“Bốp!”

Nhanh như cách đơn giản một côn vào giữa đầu tên xấu số đó khiến hắn lăn ra bất tỉnh nhân sự. Nhưng cái tốt của thằng chết đầu tiên là cả đám có cơ hội lao vào tấn công Thu Phong.

Hai cây song côn bằng Inox cực kì cứng với những sợi dây xích bằng thép nối hai cây côn lại với nhau liên tục được Thu Phong sử dụng lấy vút vào người của người ta.

“Bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp...”

Hàng chục tiếng đau đớn vang lên, không biết bao nhiêu người ngã xuống sau mỗi một côn của Thu Phong.

Nên biết rằng tốc độ của côn nhị khúc cực kì nhanh, bình thường Thu Phong đã vừa đô vừa khỏe vừa dai lại còn nhanh nhẹn thì việc một giây vung ra vài chục đường côn là chuyện bình thường. Đối với một người vác trên cơ thể cả một tấn mà vẫn di chuyển nhẹ nhàng thì cây côn Inox có một hai kí kia thì có là cái thả gì?

“Keng!”

Một tiếng kim loại vang lên, lúc này Thu Phong đưa cây côn để trên đầu mình sợi dây xích của cây nhị khúc đang chặn một thanh đao sắc bén của ai đó lại.

Quốc Thiên gương mặt dữ tợn gồng hai tay cố ấn thanh đao kia đang trên đầu Thu Phong xuống.

Dù cố gắng thế nào đi nữa Quốc Thiên cũng không thể nào ấn nổi thanh đao xuống sâu hơn một li nào được. Đúng lúc này Gia Hưng chạy tới thấy vậy Thu Phong nhếch mép lên hô nhẹ một tiếng:

“Lũ bại binh!”

Dứt câu Thu Phong xoay cây côn trên tay hất tung thanh đao của Quốc Thiên sang một bên, buông một cây côn xuống chỉ cần một cây, tay anh vung ra đằng sau quật vào người Quốc Thiên.

“Bốp!”

Một tiếng va chạm vang lên, may mắn cho Quốc Thiên anh kịp thời để tay xuống đỡ. Tay anh lúc này đang đau đến tận xương tủy, có cảm giác như là đang nứt xương vậy. Cũng may nếu để đòn đó trúng ba sườn thì chắc bây giờ Quốc Thiên gục tại chỗ luôn rồi.

Đúng lúc này Gia Hưng chạy tới thì bị Thu Phong đập cho một đập văng ra.

Diễn tả như vậy có thể mọi người sẽ nghĩ Gia Hưng và Quốc Thiên yếu, thực chất không phải mà bởi vì Thu Phong quá nhanh chứ đừng nói tới quá mạnh ở đây bởi đánh với đám người này anh dùng chẳng bao nhiêu lực cả.

Thực lực quá chênh lệch khiến lúc này chẳng ai dám nóng vội mà lao vào Thu Phong.

“Bốp bốp... Bụp...”

“A... A... A... A... A”

Nhưng thi thoảng vẫn có hai ba thằng gan liều xông lên nhưng lại bị Thu Phong đập cho mất khả năng đứng vững.

Giờ khắc này Quốc Thiên đang nhìn sang hướng Gia Hưng đồng thời hắn ta cũng nhìn lại phía anh, một hồi sau cả hai cùng lúc gật đầu như hiểu chuyện.

Quốc Thiên cúi xuống nhặt thêm một cây đao còn Gia Hưng buông cây đao trên tay xuống thay vào đó hắn lấy trên người ra hai cái tay nắm gấu (Ai không biết thì lên hân gg mà kiếm ghi y chang chữ “tay nắm gấu” là ra ảnh: V) đi từng bước từng bước lại về phía Thu Phong.

“Đừng ai lên cả!”

Bỗng Quốc Thiên hô lên một tiếng với đám đàn em của mình.

Quốc Thiên và Gia Hưng thực tuy là hai tính cách khác nhau nhưng cả hai là cặp bài trùng chơi với nhau từ hồi rất bé.

Cuộc sống của Gia Hưng tốt hơn nhiều so với Quốc Thiên, Gia Hưng vốn là một đứa con của một nhà theo đạo võ sĩ Boxing ba đời rồi nên khi nãy Gia Hưng bỏ đao để cầm tay gấu lên chính là để đánh nghiêm túc với Thu Phong. Mỗi lần gặp đối thủ mạnh Gia Hưng sẽ dùng nắm nắm gấu để cD đối khác với kẻ thù dù kẻ đó xài đao kiếm hay mã tấu đi chăng nữa.

“Ồ ồ? Tính đánh nghiêm túc à?”

Thu Phong tự mồm há mắt lên nhìn hai kẻ Quốc Thiên Gia Hưng đang bước dần tới chỗ mình.

“Leng keng...”

Thu Phong ném nhẹ cây nhị khúc còn lại về phía hai kẻ đang bước tới chỗ anh.

“Rắc rắc...”

Thu Phong vặn vẹo cái cổ mình sang hai bên khiến cổ anh vang lên hai tiếng. Có lẽ đây là thói quen khó bỏ của Thu Phong, thói quen thích ngược đãi cái cổ khốn khổ của mình.

Bè cổ xong Thu Phong đứng thẳng người đưa hai tay lên trước hướng về hai bên khác nhau lần lượt về hướng của Quốc Thiên và Gia Hưng. Ngóatic hai tên kia về phía này Thu Phong khẽ cười:

“Lên đi hai thằng bại binh!”

“Ya...”

“Ya...”

Hai tiếng hét hai kẻ lao tới.

Không tiếng động một kẻ đứng chờ.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Thiếu suy nghĩ!

“Lên đi lũ bại binh!”

Thu Phong hét lớn một tiếng lao về phía Quốc Thiên, Gia Hưng.

Cùng lúc đó Quốc Thiên và Gia Hưng cũng hét lên nhảy vô về phía Thu Phong.

Một kẻ mạnh nhất bằng ỏ chuột cân hai thằng mạnh nhất bằng Quỷ Lang.

Vừa tới khoảng cách thích hợp Thu Phong hạ sát người trượt xuống dưới đất về phía Quốc Thiên cùng lúc đó Quốc Thiên cũng đã vung đao về phía Thu Phong.

“Xoạt... Bụp...”

Khi đao của Quốc Thiên chưa kịp tới người Thu Phong thì đôi chân của anh đã đạp vào hai cổ chân Quốc Thiên khiến Quốc Thiên bị mất thăng bằng ngã người về phía Thu Phong. Đồng thời lúc đó Thu Phong co chân lên làm sao đúng ngay vị trí bụng của Quốc Thiên đạp vào đầu gối anh.

“Ọc...”

Quốc Thiên ọc nhẹ ra vài giọt nước miếng.

Đúng lúc này khi Thu Phong chưa kịp đứng lên thì Gia Hưng bay qua lưng Quốc Thiên hương một đấm vào mặt anh.

“Bụp...”

Đúng lúc này dây thần kinh thép của Thu Phong thấy rõ đòn đấm của Gia Hưng anh nghiêng đầu qua một cách nhẹ nhàng, nắm đấm kèm theo tay đấm gấu của Gia Hưng lún sâu hẳn vào trong đất bên cạnh tai Thu Phong.

“Hừ...”

Thu Phong nhếch môi hừ nhẹ một tiếng song cùng lúc anh bắt lấy cánh tay vừa đấm ra của Gia Hưng.

“Siết ~~~~”

Kéo lấy cánh tay ấy Thu Phong vung người lên đu trên cánh tay của Gia Hưng. Gia Hưng cũng không phải hạng xoàng khi một đấm thất bại thấy Thu Phong ôm lấy tay mình liền lúc đó hấn ta đấm một quả khác vào sườn Thu Phong.

Nhưng đấm chưa tới thì một chân của Thu Phong đã đạp thẳng cảm của Gia Hưng “Bốp!”

Một cú đạp giựt ngược của Thu Phong khiến Gia Hưng văng lên trời.

“Hắc...”

Thực hiện xong một đạp ấy Thu Phong lộn người lại một tay chạm đất một tay đưa lên trời, còn hai chân một co một duỗi trông rất phong thái.

Đúng hai đòn khiến hai kẻ mạnh nhất ngập hành.

“Bụp!”

Cơ thể Gia Hưng nặng nề ngã xuống.

“Ừ ừ... Hai thằng bại binh gục rồi sao?” Thu Phong đi qua đi lại gật gật cái đầu vừa đi vừa vỗ tay “Bạch bạch...” “Đứng lên nào, đứng lên, nhanh lên...”

Bỗng Thu Phong khí thế hấn ra, anh liên tục hét hỏi thúc Quốc Thiên và Gia Hưng đứng lên.

“Thằng chó chết...”

Quốc Thiên ôm cái bụng của mình đau đón hét vào mặt Thu Phong.

“Ừ aaaaaaaaa...”

Gia Hưng cũng vậy hấn hét lên một tiếng cổ hết sức để đứng dậy.

“Hộc hộc...”

“Hộc hộc...”

Chỉ ba mươi giây sau dưới sự cố gắng của bản thân cả hai cuối cùng cũng đứng lên được, mắt của Gia Hưng lẫn Quốc Thiên đều đỏ ngầu lên nhìn chăm chăm vào Thu Phong như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Thằng quái thai này từ đâu xuất hiện bên bọn ỏ chuột thế không biết?” Một dòng suy nghĩ khó chịu chạy qua trong đầu Quốc Thiên.

Thực sự Quốc Thiên không hề yếu, bản thân anh trước giờ đánh nhau luôn luôn đi đầu vậy mà hôm nay hai lần anh bị tên to con trước mặt khi đánh cho tơi tằm mặt mày.

Với Gia Hưng trong đầu hẳn cũng không có suy nghĩ gì nhiều bằng việc phải trả cái sự nhục nhã mà Thu Phong gây ra cho hắn.

“Hừ!”

Cười nhẹ một tiếng bỗng Thu Phong lao mình tới tấn công Quốc Thiên.

“Xoẹt...”

Do địa hình này là đất cát chứ không phải bê tông hay gạch đá gì nên Thu Phong chạy được một đoạn liền giữ vững hai chân lướt tới cận kề Quốc Thiên, đúng lúc Quốc Thiên vừa vùng hai đao đồng loạt về phía anh thì như biểu diễn, lấy khe hở giữa hai đao vùng ngang của Quốc Thiên Thu Phong tung cả hai chân lên đập một phát vào ngực Quốc Thiên khiến Quốc Thiên văng ra.

Đồng thời Gia Hưng cũng đã chạy tới cúi người xuống co tay lại hòng đâm một quả vào mặt Thu Phong thì lại bị anh chống hai tay xuống đất đẩy người lên hai chân đập thẳng vào cằm Gia Hưng.

Có vẻ như với Quốc Thiên và Gia Hưng Thu Phong chỉ đánh mỗi vào hai vị trí này, nếu để ý kỹ sẽ thấy là vậy.

“Quào... Tụi bay bại binh đúng là bại binh mà...”

Thu Phong đứng thẳng người dậy nhìn hai kẻ bị anh hai lần đánh cho té ngã mà thờ ra một tiếng khinh bỉ.

“Ya a a a a a a a a...”

Giờ khắc này Quốc Thiên thật sự điên lên, anh bật hẳn người dậy vút một thanh đao còn cầm một thanh trên tay nhảy vô tới tạt ngang một đường ngay cổ Thu Phong.

Thấy đường đao đơn giản đó Thu Phong hụp đầu xuống sau đó bước tới một bước dài bằng với tốc độ Quốc Thiên không thể nào bắt kịp mà khóa lấy tay Quốc Thiên.

“Gãy nhé?”

Một âm thanh nhẹ nhàng khiến Quốc Thiên nổi gai óc vang lên.

Lúc này Quốc Thiên hoàn toàn mất bình tĩnh vì sợ...

Cái khoảng cách thực lực khủng khiếp gì đang diễn ra vậy, hắn còn là người ư? Một đòn tấn công lần di chuyển của tên to con này hoàn toàn hoàn hảo, dường như hắn biết trước mọi đường đi nước bước vậy... Đó là dòng suy nghĩ lúc này của Quốc Thiên, anh không còn đủ thời gian để vùng cánh tay mình ra khỏi hai cánh tay siết chặt như gọng kìm kia của Thu Phong được nữa.

Đang lúc Thu Phong phát lực bẻ cánh tay của Quốc Thiên thì bất ngờ một tiếng “Bụp” vang lên. Lực đập khá mạnh khiến Thu Phong nhào lên phía trước buông cả người của Quốc Thiên ra.

Có người đập vào lưng Thu Phong, một đập khá mạnh khiến anh mất đà buông tay Quốc Thiên ra, may mắn nhờ ai đó Quốc Thiên tránh được kiếp tàn phế.

Lúc này Thu Phong âm thầm từ từ quay người lại, lực đập của kẻ này khá mạnh như không đủ khiến Thu Phong tổn thương và hơn hết anh biết ai làm như vậy và anh cố tình để bản thân bị đánh một đòn như vậy.

“Phập phập...” – Thu Phong khẽ phui hai cái tay áo sơ mi trắng của mình, có lẽ không liên quan lắm khi trên lưng anh in hằn một dấu chân.

“Ồ? Thêm hai đũa nữa à? Lạ nha, bảo là không ai lên nữa mà... À mà thôi số lượng chẳng là vấn đề gì cả!”

Thu Phong nghe nhặt mắt lên nhìn vào hai kẻ tội đồ mới xuất hiện.

Hai kẻ ấy không ai khác Vũ Xuân Tiến và Lý Quang Định hai kẻ này chính là người của anh người nằm trong năm mươi hộ vệ theo anh ra Bắc lần này.

Xuân Tiến đứng đối diện nhìn Thu Phong bằng ánh mắt căm thù, Quang Định cũng vậy và hiển nhiên chỉ là diễn mà thôi. Ủ! PI Diễn thôi.

Căn bản là lúc này khi đánh nhau loạn xạ ngẫu Thu Phong đã bắt gặp hai thằng ôn này và chỉ đánh nhẹ chúng vài đòn thôi sau đó khi mà Gia Hưng và

Quốc Thiên kêu tất cả dừng ai xông vào chỉ để hai tên đó độc chiến mình anh thì Thu Phong đã âm thầm gật đầu với Xuân Tiến từ lâu.

Nên khi này Thu Phong mới dễ dàng bị ăn một đập như thế, vốn chẳng ai có thể đứng sau lưng Thu Phong mà anh không hề hay biết được, khó có người như vậy lắm trừ lũ người dị năng nhiều kẻ biến thái ra thì không tính.

“Đã bảo không ai được lên mà?”

Quốc Thiên tức giận giữ lấy vai Xuân Tiến kéo về phía mình quát vào mặt hắn.

Làm ơn mắc oán Xuân Tiến cũng không cảm thấy bức mình mà chỉ nhẹ nhàng hất tay Quốc Thiên ra và nói:

“Anh Thiên anh làm ơn đi, anh biết thằng đó nó mạnh như thế nào mà? Vừa rồi em vào không kịp thời thì cái tay của anh có mà phết luôn rồi... Anh hãy nghĩ đến vợ của anh đi!”

Xuân Tiến với Quốc Thiên thực chất ra cũng biết nhau được một khoảng thời gian do cái mở ăn nói của Xuân Tiến quá dẻo nên dễ dàng kết thân được với Quốc Thiên nhưng cái gì ra cái đó dù gì Quốc Thiên cũng là đàn anh của Xuân Tiến nên chuyện không nghe theo lệnh của đàn anh mình là một chuyện không thể tha thứ được.

“Mày cảm mờm... Mày biết gì về vợ tao mà phán xét về tao?”

Quốc Thiên nổi điên lên buông thanh đao trên tay xuống nắm lấy cổ áo Xuân Tiến mà nhắc bổng hắn lên.

Hôm nay Quốc Thiên đã rất có lỗi với vợ khi đã bỏ đi như vậy, đúng là anh đang cãi lời người vợ đang bụng mang dạ chửa ở nhà để ra đây đâm chém với người ta... Nhưng chuyện của anh anh không muốn ai xen vào, bản tính của Quốc Thiên là vậy dù anh giúp người khác đến cỡ nào đi nữa thì bản thân anh đừng cái gì anh chỉ muốn bản thân tự giải quyết được thì giải quyết chứ chẳng muốn ai xen vào cả.

“Buông ra!”

Xuân Tiến cũng không phải dạng vừa, trực tiếp không nể mặt anh trên của băng mình mà vùng tay đẩy Quốc Thiên ra.

“Ông nên nghĩ về vợ ông đi... Hành động thiếu suy nghĩ mà chưa tính à? Hả? Còn bao lâu nữa vợ ông anh đẻ rồi mà còn ở đó hơn thua với người khác? Thể hiện như vậy để được gì? Anh em mình cùng sống chết chung với nhau hà có gì phải hai người lên đánh làm gì có tác dụng sao?”

Không dừng lại đó Xuân Tiến liên tục thông náo Quốc Thiên để anh nhớ về người vợ đang ở nhà của mình.

Bị Xuân Tiến nói Quốc Thiên mới bắt đầu bình tĩnh lại, thật sự khi này nếu để tên to con bự xác kia bẻ gãy tay thì anh không dám chắc vợ anh sẽ thành cái bộ dạng gì nữa. Hàng đêm người vợ của ấy vạch áo soi từng vết sẹo của mình Quốc Thiên biết chứ, anh thậm chí còn biết cả vợ mình khóc cơ nhưng anh quá nhu nhược trước sợ mình, không dám khẳng định không dám hứa cả đời này Quốc Thiên rất có lỗi với vợ mình.

“Haizz... Tao biết rồi! Chuyện hôm nay tao nợ mày một lần Tiến ạ. Cùng lên đi nhưng ít thôi, những ai có thực lực hãy lên nếu không sẽ làm rối loạn không được tích sự gì!”

Quốc Thiên thở dài một tiếng vỗ vai cảm ơn Xuân Tiến sau đó anh nhặt hai thanh đao lên nhìn chằm chằm vào Thu Phong mà nói với đám người của mình.

Lúc này Quang Định lẫn Gia Hưng cũng đã đứng bên cạnh Quốc Thiên, tất cả bốn người ai cũng ánh mắt chó săn giương về phía Thu Phong.

Dần dần phía sau Quốc Thiên có thêm bốn người khác nữa tổng cộng là tám, bốn kẻ vừa tới cũng là các tay em đặc lực dưới trướng Quốc Thiên và Gia Hưng.

“Lục đục nội bộ xong chưa?” – Thu Phong khinh thường hô lên một tiếng sau đó anh nhún vai – “Chẳng hiểu tao đứng đợi tại mày cãi nhau làm cái gì nữa? Nhanh nhanh giải quyết tao còn về cho chó ăn!”

Dứt câu Thu Phong lao thẳng tới đội hình tám người.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Thị uy!

Cục diện từ một đấu hai trở thành tám đánh hai.

Tám kẻ tám vũ khí khác nhau lao vào quần nhau với Thu Phong.

“Bụp Zn... Bụp... Bụp... Bụp... Bụp!”

Tám kẻ? Ừ tám kẻ lần lượt mỗi lần bốn người nhảy vào chém Thu Phong xong lại nhảy ra, đôi khi lại kẻ này xông trước mặt, kẻ kia xông qua bên trái kẻ lại bên phải, thi thoảng cũng có kẻ đánh lên sau lưng nhưng hoàn toàn vô dụng.

Ngoài vài vết bầm trên người Thu Phong do lúc nãy lộn dưới đất ra thì hầu như tám kẻ này chẳng ai động được vào người Thu Phong.

“Nói đi! Máy là thằng nào?”

Tới mức này Quốc Thiên biết tấn công với cái thằng quái vật này vô dụng, căn bản chẳng đụng được vào người nó nên anh liền đứng hỏi buột miệng hỏi một câu.

“Là ai à?” – “Bụp” Thu Phong cũng đứng lại trả lời câu hỏi của Quốc Thiên nhưng vừa lúc đó lại có một tên lao lên bị Thu Phong đập một khác văng ngược về vị trí hần vừa tới rồi anh tiếp tục nói: “Hừmmmm... Tao cũng chẳng biết nữa. Thôi thì cứ coi tao là đàn anh của ỏ chuột cùng là đàn em của anh Tý, đơn giản mà phải không?”

“Dừng lại hết đi!”

Quốc Thiên đưa thanh đao lên trời bảo mọi người dừng lại, trong cái băng này ngoài Nga Hoàng ra thì Quốc Thiên là kẻ có tiếng nói nhất.

Lập tức những kẻ đang lao vào đánh Thu Phong đều dừng lại, đứng ra này giờ Thu Phong cũng chỉ đang vờn lũ này thôi chứ chẳng đánh thật nếu thật thì bọn nó gục lâu rồi. Một vị thần trong bảy người quả thật nhảm chán.

Giờ đây Quốc Thiên cũng nhận ra được sự khác biệt giữa người với người, căn bản Quốc Thiên cũng không phải thằng ngu nhìn tên to con kia anh dám chắc hần ta từ trong quân đội ra thậm chí là một trong những quân nhân cực kì ưu tú mới có khả năng chiến đấu biến thái như thế này.

Không phải là Quốc Thiên chưa từng đụng độ phải quân nhân mà ngược lại nhiều là đằng khác, Quốc Thiên cũng được đào tạo nhưng đào tạo bằng cách đánh nhau với quân nhân hàng ngày suốt cho tới lúc 12 tuổi

Bởi hồi anh còn 10 tuổi anh có lang thang ở gần một doanh trại của sư đoàn nào đó chắc vì là con nít lại hay nghịch ngợm nữa nên mỗi khi mấy người lính bên trong doanh trại ấy ra ngoài tập huấn thì anh lúc nào cũng chạy theo phá, kết quả là bị một trận đòn như từ nhưng cũng từ đó mấy người quân nhân ấy lại bắt anh học võ thứ mà anh ghét nhất.

Dù bản thân rất có thiên phú võ học nhưng Quốc Thiên không thích, vốn anh thậm chí bị ông đại đội trưởng bắt hần vào trong doanh trại để huấn luyện ròng rã hai năm trời. Bản thân Quốc Thiên phải cố gắng đạt đủ mọi yêu cầu trong đó mới được phép ra khỏi mặc dù anh chỉ là một thằng bé lang thang thôi. Chắc có lẽ cái duyên ở một cậu bé lang thang như anh, những người quân nhân ấy biết một thằng nhóc mới 10 tuổi đã không cha không mẹ lang thang kiếm sống ngoài đường thì trước sau gì cũng chết. Không chết vì đói thì cũng chết vì bị người ta đánh nên các quân nhân ấy có tình thương muốn giúp thằng nhóc như anh có cái nghề trong người để ra đời đỡ phải chết oan.

Sau năm 12 tuổi ấy Quốc Thiên có tới nhà của vị đại đội trưởng ở một thời gian vài tháng sau đó rồi đi, vị đại đội trưởng đã già ấy không có con vốn muốn nhận Quốc Thiên làm con nuôi nhưng ý đã quyết vị ấy không ngăn được, ngăn được ngày một ngày hai Quốc Thiên bỏ trốn thì cũng bằng thừa.

Song lần đó Quốc Thiên bỏ không tập bất cứ thứ gì liên quan đến quân đội nữa, thi thoảng cũng chỉ có múa vài đường võ quân đội cho vui thôi chứ không hứng thú mấy. Bởi anh thấy khi đánh nhau thì chỉ có đâm và đá không cần phải cầu kì né tránh màu mè chẳng có mấy tác dụng.

Đời đã dạy cho Quốc Thiên cách đâm người, cách giết người ra làm sao anh cũng không tin rằng cách quân nhân kia lại có thể đánh được nhiều tên còn đồ cùng lúc nhưng giờ thì Quốc Thiên phải nghĩ lại bởi tên trước mắt anh phá tan mọi định luật ấy.

Mười một năm vốn vài món võ tập từ nhỏ với một người bình thường có lẽ đã quên rồi nhưng Quốc Thiên thì không, thực chất bộ óc của Quốc Thiên cũng rất nhạy hiểm khi sẽ quên một chuyện gì đó gắn liền với bản thân anh chỉ là không có đất dùng nên Quốc Thiên không dùng tới bộ não của mình.

Lần này Quốc Thiên muốn thử sức, anh tin rằng kẻ trước mắt anh không dám giết người. Cùng lắm gây một cái tay thì thôi.

Mà Quốc Thiên nghĩ như vậy lại quên mất người vợ đang có bầu ở nhà của mình, bởi máu chiến đấu của anh lúc này bắt đầu sôi lên sùng sục mất rồi.

Động não... Giống như Thu Phong, Quốc Thiên vốn đã bỏ cái thói quen phức tạp đoán hành động của đối phương bởi đoán làm gì trong khi dễ biết thế. Với Thu Phong lại khác anh không thể nào mà có thể bình tĩnh được.

“Run rẩy ~~~”

Cơ thể Quốc Thiên đang run lên... Không phải vì sợ mà vì hưng phấn... Hưng phấn vì những lời nói ngông cuồng của Thu Phong.

Ban nãy có lẽ do Quốc Thiên nghĩ quá nhiều về vợ mình nên quên mất cái khả năng vốn có của bản thân bây giờ thì khác rồi, anh bỏ xuống được rồi. Nếu không chiến đấu hết mình mà sợ sệt dễ bị thương chỉ khiến vợ mình lo hơn thôi.

“Keng keng...” – Quốc Thiên bỏ hai thanh đao xuống – “Một mình tao lên thôi, yên tâm!”

Bỗng anh quay sang nói với tất cả mọi người xung quanh. Lúc này nụ cười của Quốc Thiên nhìn trông rất giống Thu Phong, nụ cười tự tin đến đáng sợ.

Thu Phong giờ khác này nhìn kĩ vào Quốc Thiên bản thân anh cũng thấy thất thần... Giống? Ừ giống! Quốc Thiên mang nụ cười ấy quá giống anh, cả khi thể không biết từ đâu ra kia.

Không để Thu Phong thất thần hồi lâu Quốc Thiên lúc này bỗng nhiên thay đổi, thay vì những cú đấm mang nét hoang dại như lúc trước thì giờ lâu cú đấm của Quốc Thiên mang đầy nét giả tạo.

Giả tạo, đúng vậy Thu Phong thấy cú đấm ấy rất vụng về chắc chắn là một cú đấm giả tạo.

Đúng như Thu Phong nghĩ cú đấm mang theo lực yếu xiu xiu của Quốc Thiên đang hướng tới mặt anh thì bỗng dừng lại một quyền bằng tay khác giờ khác này đã bay gần tới thái dương trái của anh.

“Vù...”

Thu Phong lách nhẹ đầu quá dễ dàng né được một cú đó bản thân anh đang tính cười đều thì bỗng nhiên cảm nhận được gì đó không đúng. Cái tay đấm yếu ớt vừa nãy giờ nay đã sát ngay mặt anh trong gang tấc.

“Bình!” – Vang lên một tiếng.

Không đủ khoảng cách để bắt cánh tay của Quốc Thiên lại Thu Phong chỉ còn cách dùng trán húc thẳng vào nắm đấm của Quốc Thiên khiến đòn phản đòn Quốc Thiên văng ra lùi lại một bước.

Thu Phong phải làm vậy để tránh việc nắm đấm kia rơi vào sống mũi sẽ mất tầm nhìn.

Một đòn thất bại Quốc Thiên giật mình, chiều này vốn là thực hiện bất ngờ với những kẻ khinh địch như kẻ to con trước mắt anh nhưng không ngờ hẳn phản xạ nhanh đập đầu thẳng vào nắm đấm anh. Không biết tên to con kia có đau không chứ Quốc Thiên khóc không ra nước mắt. Chưa từng thấy đầu của ai mà còn cứng hơn cả nắm đấm nữa.

“Quào... Bất ngờ đấy?”

Thu Phong lắc cái đầu mình một cái cho tỉnh song nhìn Quốc Thiên cười khen ngợi.

Quả thật lúc này anh vừa thất thần vì nụ cười quá giống kia lẫn sự khinh thường dành cho Quốc Thiên nên anh mới phải dính một đòn không nên có vừa rồi.

“Mới bắt đầu thôi...”

Quốc Thiên không quan tâm đến sự khinh bỉ của Thu Phong mà nhếch mép cười một tiếng đồng thời lao vào quần nhau với Thu Phong.

Giờ khác này bên ngoài Xuân Tiến thối mác chạy lại hỏi Gia Hưng:

“Ông Thiên ông có võ sao anh Hưng?”

“Không biết! Lần đầu tao thấy...”

Gia Hưng lắc đầu cũng tỏ vẻ chưa bao giờ thấy qua Quốc Thiên từng thể hiện là một kẻ có võ.

Xuân Tiến nghe vậy cũng lắc đầu lui lại quan sát cuộc chiến của Anh Cả và Quốc Thiên.

Các thể võ của Quốc Thiên rất ngộ, đa số toàn đòn như cực kì màu mè nhưng tất cả đòn như ấy đều bị Thu Phong triệt để bằng Triệt Quyền Đạo của mình.

Cuộc chiến chỉ kéo dài được hai phút sau đó Quốc Thiên bị Thu Phong đập một cước bay ra ngoài. Vốn kéo dài lâu đến vậy để Thu Phong quan sát những đòn đánh mới mẻ của Quốc Thiên xong hết giá trị Thu Phong không cần nữa.

“Có cố gắng đấy! Mày nên nhớ vẫn ôn võ luyện... Dù mày có giỏi tới đâu đi nữa nếu không tập luyện hàng ngày thì từ thiên tài cũng trở thành phế vật. Tao tha mày lần này vì vợ mày, lần sau cẩn thận cái mạng của mày!”

Nói xong Thu Phong quay người đi bỏ lại mọi chuyện cho lão Ngũ Tỳ giải quyết, tất cả những gì cần thể hiện anh đều để hiện hết rồi, thể hiện như vậy chỉ để bằng ỏ chuột có thêm lợi ích mà thôi.

Quốc Thiên nằm lăn ra đó bắt đầu nhớ về những ngày tháng luyện tập trong quân đội bị bắt ép khi đó chỉ mới mười tuổi. Cậu cố gắng chịu đựng hai năm để rời khỏi đó và cậu coi đó là một kỷ ức không đáng nhắc tới, mãi về sau cậu mới hiểu họ bắt ép cậu là vì muốn tốt cho cậu.

Những người lính đó theo lời của vị đại đội trưởng khi xưa bây giờ cũng chỉ còn lại vài người những người khác vốn đã chết do chiến tranh ngoài biên cương rồi.

“Khôn khiếp!”

Quốc Thiên tức giận nện một quyền xuống mặt đất, rút tay đứng lên mặt đất nơi vừa rồi Quốc Thiên đâm in rõ hình một quyền.

Giờ khắc này Thu Phong cũng đã rời khỏi đây chuyển cạnh tranh lợi ích anh để lại cho lão Ngũ Tỷ, thấy Thu Phong rời khỏi những anh em của anh cũng rời khỏi theo trực tiếp không nề mặt Ngũ Tỷ mà rời đi cũng đủ thấy tiếng nói của Thu Phong ngày một lớn.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Anh em của tao!

Sau buổi tối hôm ấy thanh danh của Thu Phong vốn chỉ những lão đại các băng đảng biết tới thì nay đã vang khắp hắc đạo thành phố Quảng Phúc. Lúc này đây gần mười băng đảng ngồi lại với nhau chỉ để bàn về một nhân vật gây nên sóng gió Thu Phong.

“Các anh em bây giờ chúng ta phải làm sao?”

Trong một buổi tiệc mặn tại một nhà hàng sang trọng nào đó ở Quận Thừa Thiên, Quận lớn nhất Quảng Phúc cũng là nơi trung tâm kinh tế của thành phố biển này.

Giờ đây tại nhà hàng sang trọng ấy tụ tập hơn mười băng đảng mỗi băng đảng đều là băng lớn nắm đầu một quận tụ họp lại đây.

Kẻ vừa nói khi nãy là một lão đạo của Quận Thừa Thiên kẻ được coi là giàu nhất cái thành phố này, thực lực lẫn tài lực của hắn tất nhiên tỉ lệ thuận với nhau.

Huệ Nhan... Biệt danh của lão đại Quận Thừa Thiên kẻ vừa phát biểu.

“Râm!”

“Làm sao? Đi hỏi Nga Hoàng kia kia, ông ta là người trực tiếp đối đầu với con quái vật ấy, cũng chính tin đồn từ người của ông ta ra chứ đâu?” – Một lão đại nào đó râu ria bồm xồm tức giận đập lên bàn nói.

Cái chuyện thực lực của Thu Phong thực chất cũng chỉ ba bốn người trong số mười mấy người ở đây biết thôi vậy mà chỉ một đêm tin tức bọn họ cố giấu lại bị truyền ra. Vốn mấy người biết kia đang âm thầm chiêu mộ Thu Phong về phe mình chẳng ai muốn lộ tin tức ra cả, vậy mà chỉ một ngày đùng độ băng Quý Lang tin tức lan với tốc độ chóng mặt. Già trẻ lớn bé từ con nít cho đến người lớn, từ một thằng nhóc chơi chơi còn đi học thôi còn đồ cho đến đàn anh đàn chị các lão đại to đầu đều biết tới.

Việc này cũng đồng nghĩa với việc Thu Phong phải bị giết hoặc phải theo băng nào có thực lực lớn nhất đủ sức bảo vệ hắn nếu không tất tần tật lão đầu ở đây chẳng ai tin Thu Phong còn trọn vẹn.

“Này! Thái độ của ông là có ý gì với tôi? Hay là ông biết thằng Phong đó từ lâu rồi mà giấu một mình à?” – Cũng không phải đèn cạn dầu, khi không lan tin ra có ý tốt thì lại bị cho đó là xấu đổ thừa lên trên đầu Nga Hoàng không chịu được liền đứng lên mắng kẻ vừa tỏ thái độ kia.

“Kịch” – “Hừm!”

Lão già bị Nga Hoàng đứng lên chửi biết bản thân đuối lý liền quay mặt sang chỗ khác đập hừ nhẹ một cái.

Chuyện này phải nói là rất phức tạp, Thu Phong dù mạnh như thế nào cũng chỉ là lời đồn mặc dù biết một đại ca tai to mặt lớn không thể nói dối nhưng chuyện quá khó tin. Một con người bình thường làm sao có thể một chống tới mấy trăm người quả thật nghe như chuyện tấu hài chẳng đáng tin chút nào.

Người ta thường có câu “Ba đánh một không chột cũng què.” Vậy một đánh trăm là cái định luật gì? Sợ có đánh chết người ta cũng không tin. Nhưng có một sự thật không thể phủ nhận rằng kẻ tên Phong đó mạnh thật sự.

Nếu không mạnh thì chẳng hơi đâu tụ họp một lần tất cả lão đại của tất cả các Quận trừ Quận Ổ Chuột ra được. Mà một kẻ mạnh ở cái thời đại cầm vận vũ khí quân dụng này còn quý hơn cả kim cương gấp trăm ngàn lần. Bởi quốc gia mặc dù khát khe trong vũ khí nhưng lại mặc kệ hắc đạo, đúng hơn hắc đạo đối với quốc gia cũng là một phần kinh tế không lồ không thể thiếu.

Cứ nghĩ diệt sạch hắc đạo xem sao? Xem cái quốc gia sạch sẽ ấy có đi lên được không? Khi mà dân lo chưa tới, lại đi lo chuyện đối ngoại thì rõ ràng làm vậy chẳng khác nào tự diệt. Hắc đạo trong nước Xích Quỷ cũng không phải nhỏ chiếm đến một phần hai mươi dân số tức con số còn đồ cũng lên tới năm triệu người trong quốc gia gần tỷ dân này.

Năm triệu chỉ là con số tổng thể thôi nhưng năm triệu này chỉ cần bạo loạn là ngay lập tức mất kiểm soát dù có trang bị vũ trang đi nữa nên việc gì chứ hắc đạo chính phủ không quan tâm vì đó là vai trò của cảnh sát.

Bởi một kẻ có thực lực mạnh như Thu Phong gần như là sinh vật hiếm trong cái thế giới này, thế giới này có dị năng ừ có thì có thật nhưng không được phép sử dụng vào mục đích tấn công hay đấu đá lẫn nhau vì đây là luật ngầm đặt ra từ sau thế chiến ba. Ai sử dụng dị nhân vào mục đích giết người chắc chắn kẻ đó sẽ phải trả giá. Dù vậy trên thế giới mỗi giờ mỗi phút vẫn có dị năng giả giết người, đơn giản có luật thì có kẻ phạm luật cũng tương đương có kẻ thi hành chỉ là bộ luật này đang ngầm được duy trì và những kẻ không đủ thực lực phải tuân theo.

Giống như những kẻ ngồi đây, đất bọn chúng là đất Bắc. Ở thành phố bọn chúng thì bọn chúng vô địch nhưng thành phố của bọn chúng lại nằm trong tay kẻ khác kẻ ấy nắm trùm đất Bắc và kẻ đó mới gọi là người có thực lực, đơn giản thế thôi.

Những kẻ yếu luôn tề tụ lại với nhau và muốn đạt lợi ích lớn nhất, khi lợi ích chưa được thống nhất nỗi lo sợ còn đó thì vẫn chưa thể nào đưa ra được quyết định.

Sau buổi họp hôm đấy cuối cùng chẳng quyết định được chuyện gì.

Muốn diệt hết băng Ổ Chuột thì cũng dễ thôi, mười mấy băng lớn không làm được sao? Tuy nhiên diệt xong rồi thì sao? Địa bàn khu ổ chuột chẳng có gì khiến bọn họ đề ý tới tại vì quá ít đi, nếu một người ăn hết thì nhiều mà chia ra cho mười mấy người thì thôi thà khỏi lấy, lấy chi cho mang tiếng.

Ý kiến đã được thống nhất... Thu Phong phải sống và về tay ai vẫn chưa quyết định được. Bọn họ vẫn nghĩ một trăm hai trăm thì chống được đi vậy mộ ngàn hai ngàn hay mười ngàn người nhăm kẻ tên Phong ấy còn không chịu khuất phục.

Sau khi khuất phục rồi Thu Phong sẽ là của ai thì vẫn là một chuyện khó nói, để hẳn tự chọn? Bọn họ sẽ không hài lòng, nếu để bọn họ chọn thì chẳng ai nhường ai.

Vẫn cái điểm mấu chốt ở đây là chẳng ai biết rõ thực lực của Thu Phong, cho dù là năm mươi hộ vệ đi theo kia đi chẳng nữa. Thực lực Z6KG2hK khi hồi phục thể lực của một con quái thai vẫn chưa được ai chứng kiến... Trừ một kẻ kia có khả năng bóp chết con quái thai đó, kẻ đó thì bây giờ không xuất hiện.

...

“Anh Phong anh Phong... Bây giờ anh nổi tiếng rồi nha!”

Trong quán nhậu cóc của bà Hai sâu bên trong khu trọ ổ chuột, lúc này thằng cu Nhật Cường vừa gặm cái đùi gà vừa đưa ngón cái lên trước mặt Thu Phong.

“Nó nói đúng đấy... Chứng kiến rồi nhưng lúc đó hoảng quá em chẳng nghĩ được gì, mà lần này chứng kiến lại em không tin vào mắt mình luôn đẩy anh Phong. Anh quá lợi hại...”

Nhật Huy ngồi bên cạnh vừa rót rượu vừa nói với Thu Phong.

Thằng béo Minh Sang thấy náo nhiệt cũng liền chen miệng theo:

“Anh anh... Anh có nhận đệ tử không? Dạy em đi, trước giờ anh toàn tập thể lực cho tụi em mà thằng mập như em chạy sao nổi, huhu...”

Nghe một con lợn đứng nghĩa luyên thuyên về sự đời Thu Phong liếc mắt qua cười khẩy nói:

“Được! Tao có công phu của Thiếu Lâm lấy thịt đè người, Gấu Trúc ôm bánh xe... Học không?”

“Công phu gì tên ngộ vậy anh? Thiếu Lâm là gì, trường phái nào trong truyền thuyết sao?” – Minh Sang gõ gõ cái đầu của mình khó hiểu hỏi ngược lại Thu Phong.

“Lại đóng ký ức lợn xộn này tráo lên nữa rồi!” – Một dòng suy nghĩ chợt thoáng qua đầu Thu Phong.

Anh quên mất cái thế giới này chẳng tồn tại cái gì gọi là Thiếu Lâm Tự cả, bởi Trung Quốc không tồn tại đồng nghĩa Thiếu Lâm cũng chẳng tồn tại.

“À thôi không có gì... Ăn đi!”

Thu Phong lắc đầu cho qua chuyện này.

Cùng cả đám anh em chiến hữu lần đầu gặp mặt ngồi nhậu một phen cuối buổi tiệc bỗng nhiên Chí Khải kẻ im lặng suốt từ đầu đến giờ khiến Thu Phong làm tưởng hôm nay hẳn buồn chuyện gì thì lại đứng lên hướng phía Thu Phong cúi đầu nói:

“Anh Phong! Sau này đâu anh có đi đâu về đâu xin hãy dắt em theo, Chí Khải này đây đi theo anh nguyện làm tay sai của anh, sai đâu đánh đó quyết không có suy nghĩ gì khác. Làm anh em bạn bè với anh em Chí Khải không đủ tư cách, làm người bạn xã giao nếu sau này gặp lại cũng chỉ có thể chào qua loa một tiếng em không thích như vậy. Em đây nguyện dưới trướng của anh, làm người của anh chỉ mong đi đến đâu anh dắt em theo đến đó dù có chết em cũng mãn nguyện vì mình đã cố gắng hết sức vì những thứ mình mong muốn!”

Chí Khải im lặng từ nãy đến giờ là để đưa ra một quyết định chính là đi theo Thu Phong, từ khi gặp gỡ Thu Phong hẳn biết được thực lực của anh tuy khi đó trên danh phận là anh em bạn bè ngang hàng nhau nhưng càng ngày thân phận Thu Phong càng cách xa bọn hắn. Cứ tiếp tục như vậy sẽ có ngày Thu

Phong sẽ ở lên cao hơn và những anh em bạn bè cũ chắc chắn sẽ từ bỏ, không! Đúng hơn là sẽ tự động tránh xa vì thân phận vì địa vị, dù có được lợi ích do quen biết nhưng cả đời cũng chỉ có vậy không thể khác hơn được.

Cái viễn cảnh Thu Phong ngày một ngày phát triển dần bỏ xa bọn hắn, dù có kéo bọn hắn theo nhưng bọn hắn cũng chẳng làm được gì, tới giờ vẫn chỉ giữ thân phận làm anh em bạn bè cùng băng. Quá lắm chỉ thân hơn những kẻ trong băng bây giờ, về sau có kẻ khác kẻ vai sát cánh có lẽ Thu Phong sẽ không nhớ bọn hắn nữa đó là điều Chí Khải không muốn xảy ra cũng như nỗi lòng của tất cả anh em đang ngồi đây.

Tất nhiên không chỉ mỗi Chí Khải có suy nghĩ này, đám người Nhật Cường, Nhật Huy, Minh Sang và mấy kẻ khác đang có mặt ở đây cũng vậy.

Theo chân người đi trước cả đám bỗng đứng lên ngay ngắn cúi đầu trước mặt Thu Phong hô không đồng đều:

“Anh Phong xin hãy cho em theo anh!”

“Anh Phong xin hãy cho em làm tay sai của anh!”

“Anh Phong xin dắt em theo!”

“Anh Phong em nguyện làm đàn em của anh cho tới chết!”

“Anh Phong em quyết theo anh tới cùng...”

“...”

Hôm nay một lần nữa Thu Phong chứng kiến được sự quyết tâm của con người, những con người vì đam mê, vì chung chí hướng. Dù sau này có kẻ trung thành có kẻ phản bội dù sao chẳng nữa Thu Phong cũng không trách những người hôm nay đã đi theo anh, đã dám nói ra nỗi lòng của họ.

“ĐƯỢC! Tất cả anh em có mặt ở đây, tao! Thu Phong này hưởng lộc tới đâu anh em hưởng tới đó, chịu khổ tới đâu cũng phải bắt anh em chịu cùng. Đồng ý không?”

“Đồng ý!”

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Con người mới của Thiên Long!

Con người vốn là loài động vật có khả năng học tập cực kì giỏi, từ những việc bắt chước kẻ khác cho đến việc phát triển sau này.

Tương tự trên thế giới này luôn tồn tại hai loại người, một loại chuyên đi học tập những thứ của kẻ khác và làm lại y hệt không có một sự thay đổi nào. Loại thứ hai cũng là học tập của người khác nhưng cải biến lại và phát triển nó hơn. Con người ta ai cũng có hai mặt đấy vấn đề ở chỗ phát huy tới đâu mà thôi.

Thiết nghĩ một con người có khả năng sao chép như máy móc thì mọi chuyện sẽ ra sao? Thử lấy ví dụ bạn chơi bóng rổ một kĩ năng Slam Dunk (Úp rổ) hoàn hảo bắt buộc phải tập trong một khoảng thời gian nhất định, vừa lực chân lực tay điều khiển bóng... Vậy mà bỗng dưng có một kẻ chưa bao giờ chơi bóng rổ thậm chí còn chẳng biết bộ môn này chứng kiến bạn thực hiện một cú Slam Dunk sau đó hắn thực hiện lại chiêu bạn vừa làm thậm chí còn hoàn hảo hơn thì bản thân sẽ nghĩ như thế nào?

Đó chỉ là ví dụ điển hình ở mức nhẹ của việc sao chép kĩ năng nặng hơn là việc một võ sĩ mất mấy chục năm để luyện võ và đạt được thành tựu cho bản thân bởi những GdCHAkB kỹ năng, phản xạ, chiến lược, ánh mắt... Lại gặp một kẻ chẳng bao giờ học võ đánh bại bởi chính kỹ năng của võ sĩ đó thì thử hỏi cảm giác của võ sĩ đó ra sao? Mất hàng năm trời cố gắng, luyện tập, kiên trì để đạt được như ngày hôm nay thì lại bị một tên nào đó chưa từng học võ đánh bại bởi chính kĩ năng bản thân mài dũa thì sẽ ra sao.

Ấy vậy mà kẻ đó có tồn tại, chỉ khác kẻ này đã từng được huấn luyện qua sẽ rất kinh khủng khi hắn trở lại.

Quốc Thiên kẻ mang bộ óc thiên tài, không phải thiên tài về độ thông minh mà là thiên tài về việc sao chép. Dung lượng não con người theo dự tính có thể lên tới 931 ngàn GB vậy liệu con người có thể ghi nhớ và sử dụng hết dung lượng não ấy? Câu trả lời chắc chắn là không, nhưng chàng thanh niên tên Quốc Thiên kia lại có thể làm được như vậy.

Thiên tài không có đất dụng võ. Câu nói này chuẩn xác dành cho Quốc Thiên, anh có thể đi tới một thành phố nào đó chỉ cần dạo qua một vòng thì mọi ngõ ngách của thành phố đúng hơn là cả một bản đồ thành phố nằm trong đầu Quốc Thiên. Thậm chí một quyển sách Quốc Thiên đọc qua một lần có thể nhớ rõ bên trong quyển sách đó ghi những gì.

Từ bé Quốc Thiên đã nhận ra khả năng ghi nhớ siêu phàm này của mình, thậm chí khi anh thấy một người nào đó chơi các bộ môn thể thao đòi kỹ năng

cao như bộ môn Parkour qua đúng một lần sau đó anh có thể thực hiện như những gì họ làm

Quốc Thiên cũng nhận ra rằng khả năng của mình không nên để người khác biết bởi anh không muốn bản thân phải làm việc cho những ý tưởng của những kẻ anh ghét điển hình lão già kia, người mà anh hận nhất trên đời này. Người đàn ông ấy đã bỏ mặc mẹ con anh cho đến chết, người đàn ông ấy bây giờ đang sống hạnh phúc với một người phụ nữ khác ở trong Nam, nhà cao cửa rộng... Hắn biết hết, hắn có tài nhưng không bộc lộ ra để tránh lão ấy làm phiền đến cuộc sống hiện tại của anh.

“Bụp bụp bụp...”

Tiếng đầm bao cát vang lên liên tục trong đêm.

Quốc Thiên lúc này khắp người rùng rã mồ hôi, bàn tay vốn bình thường giờ đây đã nhuộm toàn máu. Anh hận, hận bản thân vô dụng, anh tin rồi, tin nếu mình không làm gì chắc chắn sẽ chết. Anh cảm nhận được sát khí nặng nề từ kẻ tên Phong kia, anh tin bản thân lần sau gặp hắn chắc chắn sẽ khó sống.

Vợ anh, đứa con còn trong bụng kia anh không thể bỏ họ được. Tất cả cái cuộc sống anh đang có hiện giờ đều chính bản thân anh gầy dựng, cuối cùng anh cũng có được một cái gia đình nhỏ này anh sẽ không để họ gặp nguy hiểm.

Giờ đây tất cả những kỹ năng của tên Phong kia Quốc Thiên đã hoàn toàn ghi nhớ vào trong đầu, tìm được điểm hờ, điểm yếu lẫn cả tốc độ và sức trâu bò của tên Phong đó. Tất cả những gì trong đầu Quốc Thiên lúc này là dành cho tên Phong.

...

Vũ trụ số 1. Việt Nam – Sài Gòn quận 4.

Trong một màn đêm sâu thẳm lặng gió, trời không có một ngọn mây. Hôm nay là ngày rằm... Trăng soi sáng dưới mặt đất dù là ban đêm không cần đèn vẫn có thể thấy rõ ràng được.

Một con hẻm rối bời đến phức tạp nào đó ở quận bốn. Giờ khắc này có hàng chục nhân mạng đang cầm dao cầm kiếm đuổi đánh hàng chục nhân mạng khác.

“Chia ra! Tụi mày tiếp tục đi, để tao với thằng Hải bọc hậu!”

Gương mặt dữ tợn của Thiên Long xuất hiện.

Một cậu bé hiền lành ngày trước giờ đã thay đổi thành một kẻ côn đồ máu mặt chuyên đi chém nhau lấy số.

“Đi!”

Nói với vài kẻ chạy phía sau song cùng lúc đó Thiên Long quay sang lôi người Hà Hải chạy sang hướng khác bằng cách leo lên nóc nhà.

Cho thanh đao tự chế vào trong vỏ Thiên Long dắt thanh đao ở sau lưng sau đó đu người nhảy lên tường. Như một vận động viên Parkour Thiên Long nhanh nhẹn như một con mèo, một bức tường cao ba mét chỉ qua một hơi thở Thiên Long đã đứng vững tên đó sau đấy cậu chìa tay xuống Hà Hải đập tường bắt lấy tay Thiên Long.

“Lên!”

Hô một tiếng Thiên Long kéo người Hà Hải quăng hẳn lên nóc nhà người ta đồng thời Thiên Long cũng tung người nhảy lên.

Đứng trên nóc nhà Thiên Long có thể thấy được đám người đang chạy ráo riết dưới kia, sau vài giây xác định hướng đi Thiên Long liền chạy trước Hà Hải chạy theo sau.

Liên tục các cảnh tượng bay nhảy qua từ nhà này sang nhà kia diễn ra. Mặc cho dây điện ngăn chặn tầm lum, mặc cho vài nhà dùng mái tôn gây những tiếng động ồn ào Thiên Long và Hà Hải vẫn cứ chạy.

“Vụt... Vụt!”

Lúc này đám người chị người của Thiên Long đuổi đánh bỗng dừng lại khi phát hiện hai thân ảnh chặn trước mặt chúng.

“Hừ!” – Hà Hải đứng âm thầm phía sau Thiên Long nhếch mép hừ nhẹ một tiếng coi thường.

“Nó có hai thằng sợ gì. Lên đi!” – một tên nào đó hét lớn song liền lao về phía hai người Thiên Long Hà Hải.

Giờ khắc này bỗng nhiên Thiên Long động, cậu di chuyển lao thẳng tới bằng với tốc độ đối phương không bắt kịp liền quay mình chỏ thẳng một cú thái dương tên kia khiến hắn lăn ra bất tỉnh ngay lúc đó.

Vừa quay người lại Thiên Long rút thanh đao trên lưng ra – “Keng ~~~~~”

Đồng thời Hà Hải cũng đã động, thẳng cu cũng rút đao ra cả hai như con sói lao vào đội hình ba mươi mấy nhân mạng kia.

“Xoẹt xoẹt xoẹt...”

Ba đường đao Thiên Long chặt đứt ba cánh tay của ba kẻ khác, như sói trong bầy cừu Thiên Long nhanh nhẹn tránh vô số lưỡi đao bổ ủa về phía mình để mà thăm sát đối phương. Trái ngược với Thiên Long, Hà Hải như một thằng điên cứ vung đao một cách mất trật tự, tuy nhiên mỗi đao cu cậu chặt xuống đều khiến tay đối phương tê rần. Lấy sức mạnh thuần túy để đàn áp đối phương.

Vài giây sau người của Thiên Long đứng hơn là anh em băng Hắc Long chạy tới liền nhập vào cuộc chiến.

...

“Tóc tóc tóc...”

Vài giọt máu chảy dài trên thanh đao của Thiên Long, ánh mắt cậu lúc này chẳng còn tí gì gọi là lòng sót thương chỉ vì một câu nói của Nhược Y.

Muốn tìm được Thu Phong ít nhất phải mạnh, phải khiến kẻ khác chú ý dù là giết người. Tính đến giờ kẻ chết dưới tay Thiên Long cũng lên tới chục mạng, chục mạng đó chỉ toàn những kẻ tai to mặt lớn bị một thằng nhóc chưa đủ 18 tuổi giết chết.

Giờ đây Quận 4 đã hoàn toàn nằm trong tay băng Hắc Long, kẻ đứng đầu ấy là một chàng thiếu niên tuổi học sinh mà thôi. Cậu thiếu niên ấy có một biệt danh “Rồng Điện”, đúng với cái tên điện hết chỗ nói.

Tận bây giờ đến Phi Hùng kẻ mang lại đá kích cho Thiên Long cũng bắt đầu thấy sợ vì độ điên của cậu. Bởi Thiên Long điên có suy nghĩ, chưa bao giờ Thiên Long làm hỏng một chuyện gì nhưng lại quá tuyệt tình. Tuyệt tình bởi vì quá thẳng tay, chỉ cần đối phương không hợp tác dù chỉ thái độ thôi sẽ bị Thiên Long làm cho đau đớn đến chết sau đó cậu sẽ trắng trợn cướp lấy địa bàn người ta. Cậu làm vậy tuy quá nôm nong nhưng cũng rất hiệu quả, chỉ là làm việc như vậy sẽ rất khó được lòng mọi người.

Giết kẻ mạnh nhất đứng lên nắm đầu.

Quận 4 là quận nhiều côn đồ nhất, giữ được quận 4 cũng tương đương với việc nắm một phần ba lợi ích hắc đạo của thành phố. Dù quận 4 còn rất nhiều lão đại đã về hưu, tất cả những người đó biết Thiên Long, Thiên Long cũng biết họ nhưng Thiên Long mang lại lợi ích lẫn sự đe dọa cho họ nên họ hết sức cùng nhau đẩy Thiên Long lên, một cậu bé mang ý chí sắt đá.

Các lão đại lớn tuổi khi chứng kiến Thiên Long khiến họ nhớ về tuổi trẻ của họ, tuổi trẻ của họ chẳng ai bằng Thiên Long cả dù là quá khứ hay tương lai họ không dám chắc có thể diệt được thằng bé này. Thay vì vậy họ sẽ giúp thằng bé này đứng lên trên con đường mà nó chọn.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Lục Nương!

Sao lưu và phát triển... Một bước tiến mới trong bộ óc của Quốc Thiên.

Giờ khắc này Quốc Thiên đang ngồi tịnh tâm lại trong căn phòng của mình, vợ anh lúc này đã ngủ say xưa ở bên cạnh.

Khoanh hai chân lại với nhau Quốc Thiên đặt hai tay lên đầu gối, lưng thẳng, mắt nhắm, tâm tịnh.

Thời gian cứ trôi đi từng giờ, một tiếng, hai tiếng rồi ba tiếng. Cứ ngồi như vậy gần cả buổi tối không biết để làm gì nhưng tới cái tiếng thứ ba ấy bỗng không khí xung quang vai Quốc Thiên bắt đầu vận vẹo kiểu như có lửa đốt nóng không khí vậy.

Giương mặt của Quốc Thiên giờ khắc này đang nhăn nhó như đang chịu đựng một thứ gì đó rất cực nhọc, trên trán anh lúc này đọng lại không biết sao nhiều là giọt mồ hôi kẻ cả lưng của anh cũng đã ướt đầm.

Bất ngờ Quốc Thiên mở mắt, đôi mắt ấy như có ngọn lửa mờ nhạt rực lên. Lúc này Quốc Thiên giang hai tay lên trên đầu sau đó để thành chưởng từ từ hướng hai lòng bàn tay đẩy từ ngực xuống bụng.

“Hộc hộc...”

Xong công đoạn cuối cùng ấy Quốc Thiên thờ liên tục như trâu được vài hơi thì lại sợ đánh thức vợ nên ráng nín thở chạy ra ngoài ban công ngồi gục xuống để thở.

“Má... Không ngờ nó mệt như vậy... Cố lên tôi ơi...” – Than thở vài câu Quốc Thiên lại quang sang nhìn vào trong phòng với ánh mắt triu mến rồi thủ thủ nói “Vợ! Anh sẽ sống, anh sẽ bảo vệ em đến hết cuộc đời này...”

Nhắc tới vợ mình dường như tiếp thêm ý chí cho Quốc Thiên, anh quyết định tiếp tục làm công việc vừa nãy của mình. Bắt đầu khoan chân lại Quốc Thiên tịnh tâm ngồi tại chỗ.

Đúng hơn thứ mà Quốc Thiên đang làm chính là học nội công, đúng! Là nội công. Tự hỏi tại sao nội công vốn đã tuyệt chủng ở thế giới này rồi. Vốn thế giới này chỉ có một vài người có thể luyện công phu thất truyền ấy, một trong số đó là trưởng cai ngục nhà tù IUI và thêm một sự trùng hợp nữa vị trưởng cai ngục ấy khi xưa lại vị đại đội trưởng trong quân đội từng có ý muốn Quốc Thiên làm con trai nuôi của mình.

Lúc ấy lão Cai Ngục Trưởng từng dạy nội công cho Quốc Thiên nhưng anh không học mà chỉ ghi nhớ nó trong đầu dùng để chống chế thôi. Lão Cai Ngục Trưởng cũng biết nội công không phải cứ luyện một hai năm là được tuy nhiên lúc đó Quốc Thiên đã luyện được nhưng giấu diếm để tránh phiền phức.

Thời gian trôi đi số nội công ít ỏi luyện được khi bé ấy của Quốc Thiên đã bị bào mòn không còn chút gì do không luyện tập. Thủ pháp luyện công ấy tới giờ Quốc Thiên vẫn nhớ như in trong đầu, nhớ cả cái cảm giác mới tập luyện.

Có những bước đi hồi lúc bé ấy nên chỉ một hai ngày cơ thể Quốc Thiên bắt đầu tích tụ được nội công. Cái khả năng sao chép không giới hạn này của Quốc Thiên đã có chỗ tận dụng, nói là sao chép nhưng muốn sao chép phải hiểu, hiểu đến từng chi tiết dù là vút đi cũng phải hiểu nó ra làm sao. Những cái chi tiết nhỏ nhất ấy khiến người bình thường tích tụ nội công trong người rất khó nhưng với Quốc Thiên chỉ cần một hai ngày đi theo đúng hướng một con đường thẳng không gặp chút khó khăn nào.

Một lần nữa Quốc Thiên đang nung nấu ý chí muốn đánh với Thu Phong thêm một trận nữa, cả đời này của anh chưa bao giờ gặp một kẻ biến thái đến như vậy dù là trại đặc công khi xưa với sức cảm nhận của anh chưa ai đạt đến trình độ như của Thu Phong thậm chí là một nửa.

Dù có luyện được nội công đi chăng nữa Quốc Thiên vẫn không dám ngạo mạn mà coi thường Thu Phong bởi anh biết Thu Phong chưa tung ra hết thực lực. Những đòn đánh nhornhư đẩy về xem thường ấy của Thu Phong khiến Quốc Thiên rất mất cảm. Dù vậy ít nhất Quốc Thiên cũng tự tin rằng sau một tuần nữa có thể cầm cự được với tên quái vật ấy thêm một lần nữa để không khiến bản thân bị thương.

Cái Quốc Thiên cần bây giờ là thực lực sắp xỉ con quái vật kia thôi là được, lợi dụng người đông thể mạnh để đàn áp hắn.

Có lẽ Quốc Thiên chỉ nghĩ đơn giản được tới vậy bởi giờ đây trong đầu óc anh chỉ còn mỗi hình ảnh của tên Phong ấy không thể suy diễn sâu xa hơn được.

Đang trong dòng suy nghĩ về Thu Phong bỗng nhiên Quốc Thiên nghĩ đến người cha nhẫn tâm của mình. Ông già ấy cao sang phú quý bỏ mặc mẹ hắn chết trong bệnh tật, anh tới tận bây giờ vẫn còn hận ông ta và hai đứa con trai của ông ta.

Bỗng trên khuôn mặt Quốc Thiên chảy ra một giọt nước mắt nơi khóe mi Quốc Thiên, anh đã nhớ tới người mẹ đã chết vì chờ người đàn ông nhẫn tâm kia trong một đêm mưa tuyết. Anh hận, anh hận ông ta.

Dường như nỗi hận ấy ảnh hưởng nặng nề đến tâm lý của Quốc Thiên khiến cho không khí xung quanh người anh dần dần nóng lên, mấy chậu cây cảnh ở trên ban công lúc này đang héo đi trông thấy, nóng không khí nóng lên cực độ. Xung quanh phạm vi hai mươi mét của Quốc Thiên giờ đây nhiệt độ đã tăng lên tới sáu mươi độ.

“Ừm...”

Bất ngờ tiếng cựa mình của vợ Quốc Thiên vang lên, âm thanh này dù nhỏ nhưng đủ để Quốc Thiên giật mình mở mắt ra. Đúng lúc này không khí trở lại bình thường, biết bản thân mình sinh ra dị biến gì đó khiến không khí nóng lên nên anh lập tức vào xem vợ mình có bị ảnh hưởng gì không.

Đứng trước giường anh thấy khắp nơi vợ mình đầy mồ hôi, pwQdBWY mặt cô ấy nhăn nhó trông thấy vài giọt mồ hôi sau thì mở mắt ra nhìn Quốc Thiên nhẹ giọng nói:

“Sao trời hôm nay nóng quá vậy anh?... Mới đầu tháng năm thôi mà...”

Thấy vợ mình bị ảnh hưởng chính bản thân nên Quốc Thiên liền ngồi xuống lấy khăn lau mồ hôi trán cho vợ rồi nhẹ nhàng nói:

“Anh cũng không biết nữa, chắc do trời mấy ngày nữa sắp mưa nên nóng vậy thôi... Để anh đóng cửa bật máy lạnh lên cho... Em ngủ tiếp đi, để con trong bụng còn nghỉ ngơi!”

Nghe chồng mình nói vậy cô vợ hạnh phúc nhắm mắt lại gật gật cái đầu sau đó lại chìm vào giấc ngủ.

“Tít tít!”

Quốc Thiên với tay lấy cái điều khiển máy lạnh bật lên xong đi ra đóng cửa. Trong lòng anh lúc này thầm nhủ lần sau luyện công chắc phải lên sân thượng, ở đây nếu xảy ra chuyện gì thì mất nhiều hơn là được.

...

Tại Quận Ô Chuột, một căn hầm có diện tích khá lớn sâu bên trong khu ổ chuột ấy. Cái căn hầm ấy khá thân quen với đám người Chí Khai, thậm chí một vài người còn ám ảnh nơi này trừ Thu Phong.

Căn hầm vốn đông người thì giờ đây chỉ có hai người đàn ông... Một là Ngũ Tỷ hai là người đàn bà khuất mặt nào đó.

“Cô muốn thăng Phong sao Lục Nương?”

Ngũ Tỷ hỏi người đàn ông ngồi bất chéo chân lại trước mặt mình.

Người đàn bà ấy nghe câu hỏi của Ngũ Tỷ liền nhếch mép lên cười một nụ cười khiến vạn kẻ mê.

Bà ta là lục nương, năm nay bốn mươi tuổi. Ở cái tuổi bốn mươi này mà Lục Nương vẫn mang được sắc đẹp của gái hai mươi với những đường cong chết người chuẩn không thể chuẩn hơn. Vòng eo mảnh khảnh bén chết người kếp hợp với phần hông và mông nhô ra khiến những tín đồ vòng 3 có thể xị máu mũi bất cứ lúc nào. Vòng ngực của bà ta thuộc D cup, không chảy sệ như cái tuổi bốn mươi mà ngược lại căng tròn mịn màng trắng trẻo đến đây.

Khoác trên mình một bộ áo dài truyền thống của Xích Quỷ, tuy áo dài kín đáo những những đường cong ấy vẫn được thể hiện ra một cách triệt để. Một bộ áo dài màu nâu với đường cong ấy, tóc của Lục Nương uốn xoắn nhuộm màu hạt dẻ, đặc biệt trên cổ bà ta có xăm một hình con phượng hoàng màu đỏ chót ôm quanh cổ trông rất phá cách.

“Giá sao? Ra bất cứ cái giá nào ông muốn... Chẹp” – Lục Nương liếm đôi môi đỏ mọng của mình một cái song nói tiếp “Chỉ cần chàng trai ấy thuộc về tôi...!”

Giờ khắc này lão Ngũ Tỷ mất hết phong thái của một lão đại thay vào đó là bộ dạng thất thần nhìn vẻ đẹp của Lục Nương mà ực một tiếng. Bởi lúc này dường như Lục Nương đang toát ra vẻ quyền rũ gì đó rất chết người, ban đầu Ngũ Tỷ còn chống cự được vài giây nhưng dần dần cái mị lực ấy khiến lão không thể nào chịu nổi.

Nhưng lẫn lộn bao nhiêu năm Ngũ Tỷ cũng không phải dạng vì gái mà đắm đầu như thế phải chăng ít nhất lão ta tự nhận là vậy.

“Khụ khụ... E hèm... Xin lỗi tôi hơi vô duyên quá, người đẹp như cô khiến tôi thật không kìm lòng được!” – Ngũ Tỷ ho khan vài tiếng sau đó mở miệng giải thích vì sao bản thân lại thất thần đến vậy.

Chinh lại thế ngồi của mình Ngũ Tỷ không dám nhìn trực tiếp vào mắt Lục Nương mà nhìn xuống dưới đất suy nghĩ được mất.

Lục Nương là người thứ ba tới đây hôm nay đề nghị trao đổi Thu Phong với hắn, hiển nhiên điều kiện trao đổi cũng cực kì hậu hĩnh.

Ví dụ như Lục Nương ngồi trước mặt này đây, bà ta là một đại tỷ băng đảng Phụng Tử nắm giữ Quận Bình Phúc. Kinh doanh chủ yếu của Lục Nương là đào, đào trong ‘đào’. Nói sơ sơ vậy cũng đủ hiểu là mại dâm.

Đàn ông ở thành phố Quảng Phúc này chưa từng ai mà chưa đặt chân tới Quận Bình Phúc.

Quận Bình Phúc nổi tiếng với hàng ngàn cô nàng nóng bỏng ở đó, những quán Beer Club những quán Bar nhỏ hay đơn giản những quán nhậu vỉa hè khắp nơi mọi nơi đều có các cô nàng xinh đẹp từ dịu dàng cho tới táo bạo có cả.

Tuy nhiên ở đây cũng nổi tiếng là nơi tạo ra nhiều thái giám nhiều nhất thành phố Quảng Phúc bởi khi nhậu thì bọn đàn ông mất kiểm soát, đã không kiểm soát được thì lấy lợi, lấy lợi thì bị Lục Nương đại tỷ nơi này bắt lại.

Đơn giản khi bắt lại cái số tiền những kẻ đó ói ra phải là rất lớn nếu không sẽ vừa thiếu vừa gọi cho vợ kẻ đó nếu hắn có vợ. Dù tai tiếng về chuyện đó rất nhiều nhưng không khi nào là Quận Bình Phúc không nào nhiệt. Chỉ cần giữ kẻ một tí là có thể chơi gái đẹp, giá tiền lại phải chăng. Chỉ có những thằng ngu mới đi gây chuyện ở nơi này.

Cũng vì cái lẽ đó, thêm phần làm phụ nữ Lục Nương quyền rũ rất nhiều đàn ông. Nói về tài lực bà ta chỉ đứng sau cái tên lão đại ở Quận Thừa Thiên mà thôi nhưng nói về quan hệ bà ta đứng số hai không ai dám đứng số một.

Cũng kiểu như bạn có thể chửi mắng lão đại Quận Thừa Thiên kết quả tất nhiên bạn sẽ chết và chỉ một mình bạn chết mà thôi, nhưng đụng vào đại tỷ Quận Bình Phúc như Lục Nương lại khác. Chỉ cần động tới bà ta cũng tương đương động đến nửa cái thành phố này và một số lão đại ở thành phố lân cận thậm chí có cả lão đại ở thủ đô ra mặt cho bà ta, lão đại ở thủ đô ấy hiển nhiên là ông trùm của đất Bắc rồi.

Thử hỏi cả vùng phía Bắc này ai dám đụng tới Lục Nương? Mà có vì sao Lục Nương tới giờ vẫn chỉ là đại tỷ nhỏ nhoi trong một cái quận ở một thành phố xa xôi này thì rất đơn giản là Lục Nương chưa thuộc về ai, nói trắng hơn là đóng mọt nhện khắp cửa hàng thiên đường ấy rồi.

Về vấn đề chính cái giá mà Lục Nương đưa ra là sự an toàn tuyệt đối cho lão Ngũ Tỷ khi giao Thu Phong về tay bà ta và một phần mười số đào của bà ta sẽ được phép cho lão Ngũ Tỷ lựa chọn thoải mái chỉ trừ vài nàng Lục Nương không thể cho. Nếu không chọn đào lão Ngũ Tỷ vẫn có thể chọn lấy lợi ích khác tùy thích.

Nhưng nói về sự an toàn Lục Nương đứng ra đảm bảo thì dù có băng của lão đại Quận Thừa Thiên cũng không dám động đến dù nửa ngón tay.

Dù vậy cái được cái mất trong đầu Ngũ Tỷ bây giờ đang rối tinh rối mù lên.

Lão không dám chắc rằng cả đời này một kẻ như Thu Phong lại trung thành với lão hay đơn giản Thu Phong có thể lật đổ cái ghế lão đại của lão một cách dễ dàng nhưng lão ta tin tưởng cái giá phải trả cho Thu Phong cũng khá rất.

Dù vậy nếu bán Thu Phong đi lão sẽ được an toàn hơn nhưng lão cả đời này chắc cũng chỉ ở cái xó ổ chuột này mãi, cố thù và không thể tiến xa được.

Liều mạng để được vinh hoa phú quý hay chấp nhận an nhàn hưởng một chút lộc rồi sống yên bình nốt quãng đời còn lại. Thật khó nói.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Lệnh chuyển quân khu

“Cái điều kiện của ông là gì... Đàn ông thì quyết định nhanh nhanh lên tôi không có thời gian chờ đâu. Ông cũng hiểu vấn đề mà Ngũ Tỷ? Bây giờ ngoài tôi ra chẳng ai đảm bảo được cái gì cho ông đâu...”

Lục Nương thả thính một câu vào trong lời nói của mình cho lão Ngũ Tỷ nghe.

Đúng như bà ta nói ngoài bà ta ra thì chẳng ai dám đảm bảo rằng băng Ổ Chuột sẽ không bị gì cho dù là lão đại Quận Thừa Thiên đi chăng nữa.

“Từ... Để tôi suy nghĩ...” – Ngũ Tỷ đưa tay lên ngăn Lục Nương nói tiếp sau một hồi lâu ông ta liên tục rung đùi thì mới mở miệng tiếp lời “Dám chắc cô không quay sang phản lại tôi chứ Lục Nương?”

“Ông nói câu phản nghe nặng quá đấy lão già... Tôi với ông chỉ trao đổi vì lợi ích, chỉ cần lợi ích còn thì tôi đảm bảo ông không gặp nguy hiểm gì. Chẳng lẽ ông không tin vào người của mình sao? Hắn trung thành với ông lắm mà?”

Lục Nương uốn éo cái lưỡi không xương của mình vô tình đã kích vào nỗi đau thâm kín của lão Ngũ Tỷ.

Vốn Lục Nương hay bắt cứ những người khác ai ai cũng nghĩ Thu Phong trung thành với lão ta bởi vì những người đó đã rất nhiều lần quăng vô số miếng mồi ngon để mời Thu Phong về nhưng thất bại, lợi ích thậm chí gấp mười gấp trăm lần bên cái lão nghèo Ngũ Tỷ kia nhưng không là không.

Thế đó! Bởi vậy nên ai cũng nghĩ Thu Phong rất trung thành với lão ta, dù có cái gian tế vào đi nữa thì cũng rất mập mờ trong chuyện này chẳng ai biết sâu cả dù là những kẻ xung quanh lão ta hay xung quanh Thu Phong đi nữa cũng vậy. Vấn đề rằng chỉ hai người trong cuộc đó biết Thu Phong không hề trung thành với lão Ngũ Tỷ, đúng hơn coi lão ta chả là cái đinh gì trong mắt cả.

Ngũ Tỷ cũng biết sơ sơ về điều đó, lão biết khả năng của mình chưa làm được gì cho Thu Phong thì làm sao bắt Thu Phong trung thành với lão được. Lão biết Thu Phong đang âm mưu thứ gì đó nhưng tại sao lại là lão mà không phải những lão đại lớn lao đó thì vấn đề này vẫn là một dấu hỏi chấm trong đầu Ngũ Tỷ.

Cơ bản thì lão ta chỉ nghĩ quá nhiều mà thôi, Thu Phong thực chất vô tình tới khu của lão ta thì ở đó, ở đó thì phải chiếm chỗ đó để tìm hiểu... Đơn giản thôi mà. Không chỉ mình lão ta dính chương của Thu Phong mà còn hai băng đảng khác có người của Thu Phong trong đó, chỉ là lão ta dính nặng hơn những kẻ khác.

Chưa kể đây chỉ là một thành phố đang đà phát triển có tiềm lực mà thôi, trước khi tới đất Bắc Thu Phong đã điều tra kỹ càng rồi. Thành phố Quảng Phúc này là thành phố loạn nhất đất Bắc nơi mà ông trùm đất Bắc vươn tay tới cũng mất kha khá thời gian.

Cơ bản mỗi một thành phố chỉ có vài băng đảng lớn mà thôi riêng thành phố Quảng Phúc có tới mười mấy băng cũng đủ hiểu cái độ loạn của nó ra sao rồi.

Như vậy càng tốt cho Thu Phong anh một khi nắm giữ được cái thành phố này bước tiến sẽ từ từ mà ra, vấn đề về sau khá rắc rối nên cứ để về sau hãy tính.

Bị chạm vô nỗi đau thâm kín của mình Ngũ Tỷ ráng nhịn không để lộ chuyện này ra, bây giờ nếu lão để lộ ra chuyện Thu Phong không thực sự trung thành với mình thì càng chết nữa... Chắc chắn cả băng của lão sẽ bị diệt không còn một mống, bao nhiêu công sức cố gắng từ đó đến giờ sẽ đổ vỡ hết.

Bây giờ lão ta chỉ hận tại sao lúc đó lại lòi thằng trâu điên kia vào băng để giờ phải khổ thế này, chưa kịp lên mặt thì đã biết bao nhiêu rắc rối tiềm tàng đang xảy ra.

“Tôi biết thằng Phong nó trung thành với tôi, để nó sang chỗ cô cũng không nở... Thôi coi như một mình nó cũng không thể cứu lấy cái thân già này. Xin nhờ cô vậy Lục Nương!”

Ngũ Tỷ giọng điệu hèn mọn cố không để lộ ra chuyện kia.

Lão quyết định đánh cược một lần vậy, ít nhất giao Thu Phong cho Lục Nương thì lão cũng sống lâu hơn một chút. Lão cũng tin tưởng Lục Nương dù Thu Phong có phản lão thì ít nhất bà ta cũng chưa cho lão một con đường sống. Nếu cứ cứng đầu thì chỉ có một con đường chết bởi Thu Phong quay sang tạo phản. Chẳng có gì dám chắc Thu Phong sẽ đưa cả tính mạng ra để bảo vệ cái băng này của lão cả trừ khi nó là của Thu Phong.

“Điều kiện là gì?”

Lục Nương khoanh tay lại trước ngực khiến cho cặp đôi núi ấy vênh lên trông thấy.

Ngũ Tỷ ực nhẹ một tiếng giọng hần trở nên khô rang:

“Ngoài chuyện đảm bảo an toàn cho tôi thì tôi có thể chứ kiến cơ thể của cô... Một chút thôi, tôi chỉ dừng xa và nhìn thôi không làm gì cả... Được không?”

Cái máu dê cụ của Ngũ Tỷ bắt đầu nổi lên.

Lục Nương tuy là bà điều đào cho cả một cái quận nhưng từ trước tới giờ chưa hề hở hang quá lộ một lần nào dù là bikini đi nữa. Quá lắm cũng chỉ thấy bà ta khi mặc quần ngắn hoặc đơn giản hở một chút ngực trắng trẻo kia mà thôi.

Đàn bà đẹp để làm gì? Để cho đàn ông hưởng! Mà đàn ông nào thì được hưởng? Tất nhiên là người đàn ông thành đạt đủ khả năng làm xiêu lòng người đàn bà tuyệt thế.

Lục Nương tuy đẹp nhưng không dành cho ai, chưa ai đủ khả năng để khiến bà động lòng dù là cả ông trùm đất Bắc hay ông Trùm đất Nam kia cũng vậy. Cả cái thế giới này Lục Nương chưa tìm được người đàn ông nào thích hợp cho mình, kết quả đến cái tuổi buồn mười quá tuổi lấy chồng quá cái tuổi để yêu đương rồi.

“Ồ? Cơ thể này của tôi lão chưa đủ khả năng chứng kiến nó đâu... Đổi lý do khác đi trước khi ông phải hối hận!”

Từ một giọng điệu lảng lơ Lục Nương chuyển sang giọng nói lạnh lùng.

Nghe Lục Nương nói Ngũ Tỷ bỗng nhiên mất hứng, hần vốn muốn chứng kiến nhưng thôi cái mạng quan trọng hơn. Trong lòng thầm chửi con đi bên ngoài lại cười hớn hở với Lục Nương nói:

“Vậy ngày mai tôi sẽ gọi thằng Phong tới chỗ cô, sẵn tiện lừa vào em luôn! Vậy nhé, hứa rằng sẽ đảm bảo mấy kẻ kia không gây phiền phức cho tôi!”

“Ok. Hợp tác vui vẻ!”

Lục Nương nhếch đôi môi đỏ mọng của mình sau đó đứng lên chống nạnh chia tay ra cười nói.

Sau khi hai người bắt tay với nhau thì ai về chỗ nấy, chuyện ngày mai để ngày mai tính.

Thu Phong kẻ đang được nhắc đến nhiều nhất thành phố thì giờ đây đang ngồi gác chân rung đùi cho chó ăn.

“Reng reng reng...”

Đúng lúc Thu Phong đang ngâm nga bài nhạc gì đó thì bất ngờ điện thoại anh vang lên.

Trên màn hình điện thoại hiện đúng ba số 000, số 000 là số riêng biệt của quân đội và chỉ duy nhất có một người được phép dùng số này – Minh Quân.

Tính tới giờ đã mấy tháng bên phía chính phủ lẫn quân đội không có động tĩnh gì cho anh mà bỗng nhiên lúc này lại gọi tới lại là ban đêm chứng tỏ có việc quan trọng.

Cầm điện thoại đi đến một nơi vắng vẻ nào đó Thu Phong bắt máy lên:

“Alo?”

“Alo? Phong à?” – Giọng nói của lão Minh Quân vang lên ở đầu dây bên kia.

Có lẽ do thói quen Minh Quân vẫn nói chuyện với Thu Phong rất thoải mái nhưng Thu Phong lại không được gì.

Giọng anh lạnh lại trả lời:

“Chào ngài tổng tư lệnh, có chuyện gì không?”

“Thiếu Tướng Nguyễn Quốc Phong nghe rõ lệnh trả lời!” – Bỗng nhiên giọng của Minh Quân uy nghiêm lên hẳn, bởi lúc này ông có lệnh ban cho Thu Phong.

“Nghe rõ, Quốc Phong nhận lệnh!”

Dù vậy Thu Phong vẫn nghiêm giọng lại, anh đùa với ai chứ chẳng muốn đùa với lũ quân đội chút nào.

“Từ ngày hôm nay thiếu tướng Nguyễn Quốc Phong sẽ được điều sang binh chủng Đặc Công làm lãnh đạo! Chức vụ được giao Tư Lệnh lãnh đạo mười

lữ đoàn và hai trưởng Sĩ quan Đặc Công. Yêu cầu thiếu tướng ngày mai tới Bộ Chỉ Huy Quân Sự Thượng Kinh nhận lệnh!”

“Rõ!” – Thu Phong đáp lại một câu.

Lúc này bản thân anh chưa hết ngạc nhiên.

Cái quái gì đang diễn ra vậy? Khi không tự nhiên thăng chức lên tổng tư lệnh binh chủng Đặc Công? Đùa à?

Thu Phong tức giận nắn chửi trong đầu, chẳng có cái lý gì mà khi không lại làm như vậy chẳng khác nào làm khó anh. Anh còn công việc ở cái thành phố này chưa xử lý xong, chưa kể còn Nhượng Y, nếu anh càng dần thân sâu vào quân đội thì càng bất lợi cho Nhượng Y.

Hiện giờ Thu Phong đang suy nghĩ lý do tại sao mà quân đội lại làm trò này. Cái chức tổng tư lệnh binh chủng Đặc Công không hề nhỏ bởi nhiệm vụ của đặc công cực kì quan trọng.

Binh chủng Đặc công là binh chủng chiến đấu đặc biệt tinh nhuệ của Lục quân quân đội Xích Quỷ GRao83R, do Bộ Tổng Tham mưu trực tiếp quản lý, chỉ đạo. Binh chủng Đặc công đã tập trung nghiên cứu, tham mưu cho Bộ Quốc phòng xây dựng và phát triển các lực lượng Đặc công theo hướng tinh, gọn, chất lượng cao. Đây là một lực lượng đặc biệt tinh nhuệ được tổ chức, trang bị và huấn luyện đặc biệt, có phương pháp tác chiến linh hoạt, táo bạo, bất ngờ, thường dùng để đánh các mục tiêu hiểm yếu nằm sâu trong đội hình chiến đấu, bố trí chiến dịch và hậu phương của địch.

Do đó cái chức tổng tư lệnh Đặc Công gần như là trái tim của quân đội, tại sao lại đưa cho Thu Phong cái chức vụ quan trọng này. Thấy khó hiểu Thu Phong liền hỏi:

“Chú Quân? Tại sao con lại được làm tư lệnh??? Chuyện gì đang diễn ra vậy?”

Nghe Thu Phong hỏi đầu dây bên kia liền thờ dài:

“Ta làm vậy là đang cố giữ lấy mạng sống của con! Con đừng trách ta thay vì vậy hãy cố gắng thật tốt. Lý do ngày mai lên đây ta sẽ kể. Còn việc con đang làm thì yên tâm, tạm thời gian con đi vắng ta sẽ không để tên nào nổi loạn đâu! Được rồi không còn gì nữa ta cúp máy đây, còn một sống công việc ta chưa làm!”

“Tút tut!”

Nói xong Minh Quân liền cúp máy để lại Thu Phong mặt lúc đỏ lúc đen tức giận cực kì.

“Khôn khiếp!” – “Rầm!”

Một quyền cực mạnh từ tay Thu Phong đâm xuyên qua thân cây to đứng bên cạnh kia.

Anh tức giận, từ khi nào cái cuộc sống của anh không còn là tự chính anh quyết định nữa rồi? Anh ghét cái cảm giác này cực kì.

“Phải mạnh! Hừ hừ... Tao phải mạnh... Lũ dị năng... Lũ khôn khiếp. Đợi đi, có một ngày các người sẽ không được bình yên đâu!”

Bỗng nhiên tính cách của Thu Phong thay đổi, có lẽ sẽ rất khó nhận ra nhưng vừa rồi đôi mắt của Thu Phong hai con ngươi chuyển sang màu xanh dương một vài giây sau đó thì biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Thu Phong chịu đựng!

Phố cổ Kim Long trung tâm thủ đô Thượng Kinh.

Ở cái phố cổ giữa trung tâm thủ đô này tưởng chừng như nó sẽ hiện đại vì nó ở trung tâm nhưng không cái tên phố cổ ấy nó nói lên tất cả, lịch sử hơn một ngàn năm của cái thủ đô này còn giữ lại một chút nhỏ ở cái thủ đô phồn thịnh này.

Phố cổ có diện tích rộng khoảng 2 km vuông (Bằng diện tích Sài Gòn) trong phố cổ này mọi phương tiện giao thông hiện đại hoàn toàn bị cấm thay vào đó họ phải di chuyển bằng ngựa, xe ngựa hoặc đi bộ để giữ cái nét cổ xưa của nơi này.

Nơi đây được công nhận là khu di tích lịch sử lớn nhất trên thế giới còn tồn tại. Trong phố cổ vẫn có người dân ở những căn nhà theo phong cách cổ xưa, à không phải phong cách cổ xưa mà là nó có từ xưa đến giờ chỉ là pha trộn giữa một vài thiết bị hiện đại như lò sưởi hay máy lạnh gì đó.

Đặc điểm ở phố cổ là những quán hàng ăn thời xưa mang lại cho ta những cảm giác như đang ở trong thời chiến lịch sử vậy.

Một quán ăn... À đúng hơn là một cái tửu lâu như thời xưa ấy, bên trên bảng hiệu có ba chữ Tử Lâu Cát. Nơi này là một quán ăn nổi tiếng nhất của phố cổ những ai muốn ăn ở đây đều phải đặt trước ít nhất là nửa năm mới có thể tới đây nhưng lại có một số thành phần quyền lực đặc biệt thì không cần phải như vậy.

Thu Phong đang ngồi trên tầng hai của quán được thiết kế với mỗi bàn có một vách ngăn bằng trúc chặn lại để tạo không gian riêng tư cho mỗi khách tới đây ăn uống và bàn chuyện.

Hầu hết tầng một thường thì dân đen như chúng ta vẫn có thể đặt được nhưng lầu hai chỉ dành cho tầng lớp thượng lưu và chính trị gia dù vậy họ vẫn phải đặt chứ chả bá đạo như Thu Phong đâu.

Hôm nay Thu Phong đặt chỗ nơi này chỉ cần anh vừa báo tên lẫn danh phận thiếu tướng Quốc Phong của mình ra thì ngay lập tức có chỗ.

Thiếu Tướng không to jtvQhH6 nhưng cái tên Quốc Phong lại rất to ở cái thủ đô này, anh như một cái tượng đài của tuổi trẻ cần hướng tới vậy. Danh tiếng lớn đồng nghĩa với lợi ích lớn, cho dù là Đại Tướng Minh Quân muốn đặt chỗ nơi này phải mất đến nửa ngày mới có chỗ.

Riêng Thu Phong cũng phải đợi nửa ngày nhưng những người đang ăn trực tiếp một hai đôi nhường bàn lại cho anh.

“Reng reng...”

“Alo cháu nghe nè chú Quân!” – Thu Phong nhắc điện thoại lên là số của Minh Quân gọi tới.

“Cháu đang ngồi ở Tử Lâu Cát à? Thăng ôn con này đặt bàn cũng nhanh quá đi, chú đang đi lên đây... Con ngồi bàn mấy?”

“13!”

“Rồi!”

Minh Quân vừa cúp máy liền sau đó xuất hiện trước mặt Thu Phong.

Thấy Minh Quân tới Thu Phong đứng dậy chìa tay ra:

“Chào chú Quân!”

“Pặc!” – Minh Quân vờn tay ra với Thu Phong bắt một cái sau đó ngồi xuống nói.

“Lâu ngày không gặp thấy dạo này hình như cháu khỏe hơn trước rất nhiều nhì?”

Minh Quân vờn người tới vỗ vài bập vai chắc nịch của Thu Phong mà khen ngợi.

“Dạ xin hỏi thượng khách dùng gì ạ?”

Đúng lúc này một tiểu nhị mặc quần áo đúng phong cách cổ xưa tiến tới cúi đầu mời chào hai người Thu Phong dùng món.

“Có mấy món nào ngon đem đại lên đây đi... Rồi đi đi!”

Mục đích chủ yếu của Minh Quân và Thu Phong đến đây chủ yếu cũng không phải là ăn mà bàn chuyện về cái vụ Tổng Tư Lệnh của Thu Phong.

Tiểu nhị gật đầu dạ một tiếng sau đó đi chuẩn bị món ăn cho thực khách.

Về phần Thu Phong và Minh Quân bắt đầu trò chuyện với nhau, giọng điệu của anh ngay lúc này liền gần giọng nói:

“Tổng Tư Lệnh Binh Chung Đặc Công là sao? Tại sao chú không hỏi ý kiến cháu gì hết vậy? Mặc dù biết là nguy hiểm đó nhưng chú phải hiểu làm vậy tức là đeo gông vào cổ cháu rồi? Chú nói lúc trước cháu với chú thân lắm mà sao chú lại trở mặt nhanh đến vậy, cháu con người chứ có phải cỗ máy đâu mà phải chèn ép cháu đến như vậy. Chú nên nhớ đến lúc nào đó bộc phát ra đến chú cũng không chịu nổi trách nhiệm đâu!”

Nói xong Thu Phong thở ra một hơi bực dọc.

Thấy vậy Minh Quân cười nhẹ một tiếng lắc đầu nói:

“Chú biết cháu nói vậy chứ chú hiểu trong lòng cháu nghĩ gì! Yên tâm, thời này đang thời hòa bình cháu không phải sợ công việc nhiều... Chú đã chuẩn bị sẵn người thực hiện hết mọi công việc dùm cháu rồi, đến khi có lệnh lớn cháu chỉ việc đứng ra làm thôi, những thứ lật vật có người của chú lo!”

“Vậy chẳng khác nào cháu là bù nhìn cho chú chơi?” – Thu Phong nói một câu nắm ngay thóp của Minh Quân khiến ông ta cứng họng.

“Mà thôi sao cũng được, cháu chẳng quan tâm đến chuyện của quân đội miễn sao đừng ước thúc cháu là được. Mà chú yên tâm đi, có xảy ra chuyện gì cũng không lôi thăng cháu này của chú ra chịu sào được đâu!” – Nói đến đây Thu Phong đứng dậy “Có gì chú thông báo qua điện thoại cho cháu, có việc cháu đi trước đây!”

Dứt lời Thu Phong bước ra khỏi quán trong trạng thái rất là bình tĩnh.

“Thiếu gia!”

Lúc này đứng trực sẵn trước cửa quán là Đình Thu hẳn ta thấy Thu Phong bước ra liền cúi đầu chào.

“Đi! Kiếm chỗ nào rộng rãi...”

Nói xong Thu Phong nhảy người ngồi lên ngựa mà phi. Thấy vậy Đình Thu cũng nhảy lên một con ngựa hẳn dắt theo này giờ cười đuổi theo Thu Phong.

Một bãi đất trống nào đó trong khu phố cổ Kim Long. Nơi này nói đúng hơn là một vườn công viên khá rộng lớn người cũng thưa thớt không nhiều lắm.

Xuống ngựa Thu Phong dắt nó tới cột ở một góc cây gần đó, Đình Thu cũng vậy. Sau đó hai người rảo bước đến bờ hồ cạnh bên, một bãi đất trống thoáng rộng toàn cỏ với một bờ hồ tĩnh lặng đến lạ thường.

Xa xa phía bên kia bờ hồ là những con người đang ngồi trải thảm ra ngắm cảnh, phía bên đây chỉ có lác đác vài ông lão đang câu cá mà thôi.

Thu Phong siết chặt nắm đấm lại quay sang nhìn Đình Thu nhẹ nhàng nói:

“Anh Thu... Sử dụng dị năng đánh với em được không?”

“Thiếu gia... Tôi biết tâm trạng cậu không được tốt... Nhưng như vậy có hơi...”

Thu Phong khó xử nhìn xung quang sau đó quay sang nhìn Thu Phong nói.

“Em biết anh là một dị năng khá mạnh, đánh đi... Nếu không em điên mất!”

“Được rồi!”

Đình Thu gật đầu một tiếng.

Vừa dứt câu Thu Phong đã lao thẳng vào người Đình Thu khiến hắn không kịp trở tay.

Thu Phong vừa lao tới Đình Thu mặc dù không kịp trở nhưng vẫn kịp dùng lực gió cực lớn đẩy một phát Thu Phong văng ngược lại.

“Xoẹtttttttt...”

Thu Phong bị đẩy ra bản thân liền lộn nhào một cú trên không sau đó hoàn hảo tiếp đất không một chút tổn hại gì.

“Phụp... Vèo!”

Dồn hết lực vào chân phải Thu Phong bung người một phát nhanh như thiểm điện tiếp xúc với Đình Thu.

Một lần nữa Đình Thu lại đẩy Thu Phong ra.

Lần này anh không tiến tới nữa mà đứng trừng trừng ở đó quát lên:

“Đánh hay là không?”

“Đánh!”

Đình Thu biết này giờ đã không chiều ý được Thu Phong nên hô lại một tiếng.

Vừa dứt câu hắn bắn ra mấy tia gió vô hình về phía Thu Phong.

Bằng với dây thần kinh thép không thể tưởng tượng được Thu Phong lại có thể hoàn hảo nghiêng người né được hết.

Đình Thu chưa kịp bất ngờ về hành động này của Thu Phong thì liền lúc này không thấy Thu Phong đâu nữa.

“Giựt giựt...” – hai bên tai của Đình Thu giật lên liên hồi.

Hắn nghe được tiếng gió chuyển động được với tốc độ khủng khiếp... “Phía sau?”

Trong đầu Đình Thu vừa vang lên một chữ ngay tức thì phía sau hắn đẩy lên một luồng gió cực mạnh:

“Kình!”

Một tiếng động giữa không khí và gió đập vào nhau.

Lúc này Đình Thu lại cảm nhận cả hai bên mình đều vang lên tiếng gió trong vòng một nhịp nhỏ Đình Thu lại bật hai cái tường gió khác lên.

Hắn chỉ cảm nhận được nguy hiểm bởi lúc này hắn không thấy thiếu gia của hắn đâu cả.

“Thiếu gia của mình đây sao?” – Một dòng suy nghĩ chạy xoẹt qua đầu Đình Thu thì đúng lúc này gương mặt Thu Phong xuất hiện.

Một cú đâm đầy uy lực đang hướng về phía Đình Thu mà gào thét.

Không nhường bước nào Đình Thu bọc một gió lốc cực mạnh ngay cánh tay của mình đâm trả lại Thu Phong.

“Đừng!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, Thu Phong vắng người ra toàn thân lúc này của anh hoàn hảo chỉ trừ phần cánh tay áo bị gió bạo cho rách như ăn mày.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Sự quyết tâm của Chí Khải

“Reng reng!”

Trong căn hầm tối tăm chỉ có vài cái bóng đèn vàng, lúc này điện thoại của Ngũ Tỷ vang lên.

“Alo Lục Nương à... Từ từ nghe tôi giải thích!”

Vừa bắt máy lên lão già Ngũ Tỷ ngay lập tức há miệng ra đòi giải thích cái gì đó.

“Tôi đã nói gì đâu? Ông nói đi!”

Giọng của Lục Nương có vẻ không kiên nhẫn trong điện thoại vang lên bên tai Ngũ Tỷ.

“Tính hôm nay như dự định tôi sẽ dắt thằng Phong tới chỗ cô nhưng trùng hợp thay nó lại về quê có chuyện nên bây giờ thành ra không đc... Lục Nương cô xem... Hay để khi nào nó về tôi ngay lập tức thông báo cô rồi dắt nó tới được không?”

Giọng Ngũ Tỷ khó xử giải thích cho Lục Nương nghe.

Lão cũng cảm thấy điên đầu về Thu Phong, nó đi chẳng nói tiếng nào chỉ nói với đám người Chí Khải, may là có nói chứ không nói lão chẳng biết Thu Phong đi đâu.

“Được rồi... Không sao! Nhưng! Đừng để tôi biết ông hợp tác với kẻ khác mà nói dối chuyện hôm nay...!” – “Tút tut!”

Nói tới đó ngay lập tức Lục Nương cúp máy.

Bây giờ Ngũ Tỷ đang cầu mong nhanh nhanh chóng chóng Thu Phong trở về, nếu Thu Phong về càng lâu ngày nào càng chết ngày đó. Ai biết được đám người kia khi nào sẽ kiếm chuyện, nhất là khi biết tin Thu Phong đã rời khỏi thì lại càng nguy hiểm. Với số lượng mười mấy băng mà hợp sức lại mỗi bên chỉ cần đánh một bãi thôi cũng đủ cho Ngũ Tỷ chết trôi ở đâu rồi.

...

“Trời đất dung hoa, vạn vật sinh sôi

Con mẹ mày loi thôi, đầu xanh mỏ đỏ

Gặm cỏ thay cơm, đầu tóc bồm xồm

Khạc đờm tung tóe, tao đ** con mẹ mày... “

Trong bàn nhậu thẳng cu Nhật Cường ngồi ngâm nga vài câu hát tục.

Công việc của đám người bây giờ cũng thoải mái lắm, chẳng phải tối ngày đi lông bông đòi nợ, đòi tiền bảo kê hay chém nhau lấy số thay vào đó bọn họ chỉ việc ngồi chơi ăn nhậu mà thôi công việc lúc trước của bọn hắn đã có đàn em phía dưới lãnh rồi.

“Ê mày nói xem nhà anh Phong có chuyện gì xảy ra không? Hay tụi mình lên đó một chuyến... Thằng nào bố lão đập nó luôn?”

Giờ khắc này Minh Sang vừa uống rượu vừa máu lửa đòi chém chém giết giết.

Nhật Huy ngồi bên cạnh gõ một cái lên đầu Minh Sang song chậm rãi nói:

“Tụi mình đi chỉ tổ vướng chân, nên biết thân biết phận đi! Mày nghĩ anh Phong cần tụi mình sao? Cho dù một trăm thằng như mày ảnh cũng không cần... Haizz nói tới đây càng cảm thấy mình vô dụng... Nào uống thôi!”

Nhật Huy vô tình nhắc tới nỗi đau chung của cả đám khiến ai nấy mặt mày cũng đều buồn so. Quả thật vậy, chơi chung với Thu Phong bọn họ từ trước tới giờ toàn mang họa cho người ta gánh chứ chẳng giúp được gì.

Bọn họ cũng đã cố hết sức để giúp Thu Phong nhưng dường như anh chẳng có cái vấn đề gì để bọn họ giúp cả. Trong lòng bọn họ đã thề đi theo Thu Phong thì dám chắc sẽ thề thêm một lần nữa có chuyện gì xảy ra quyết tâm phải thực hiện cho bằng được.

“Ừ thôi uống đi...”

“Uống!”

“Sao giữa con người và con người lại có sự khác biệt xa đến vậy chứ?”

“Sao tao biết được?...”

“Ê có khi nào ông Phong là lũ dị năng mà giấu không?”

Bỗng lúc này Nhật Cường xen ngang vào câu than thở giữa đám người Chí Khải.

“Không đâu!”

Chí Khải im lặng nãy giờ cuối cùng cũng mở miệng.

“Sao anh chắc là không? Làm gì có người nào mà mạnh như vậy chứ?”

Nhật Cường lúc này đã lên hơi men nên nói thẳng ra không kiểm soát được.

Căn bản lúc bình thường thật sự ai cũng nghĩ Thu Phong có phải là dị năng thật không. Chẳng ai tin một con người bình thường lại có phản xạ lẫn sức chiến đấu như quái vật như thế, dù là quân nhân bọn họ cũng không tin. Xem trên tivi bọn họ cũng thấy đặc công quân đội biểu diễn như thế nào rồi, dù nằm ngoài phạm vi bọn họ nhưng không thể nào quá đáng như Thu Phong được.

Trên mạng cũng có nói một đặc công giỏi có thể một đầu mười chứ chưa bao giờ nghe tới cái số lượng tính bằng hai con số không phía sau cả. Vậy mà bọn Chí Khải không những được nghe nói mà còn thấy tận mắt đến muốn nhàm luôn rồi.

“Ngu! Mày nghĩ dị năng có thể lang thang ngoài này mà không bị chính phủ lôi đi sao? Chưa kể ông Phong từng là quân nhân nữa, càng là quân nhân mà có dị năng càng bị lôi đi chứ chẳng rời quân đội dễ dàng như vậy đâu...”

Chí Khải vron tay vừa rót rượu vừa triết lý nói theo cái suy nghĩ của hấn ra.

“Mày vừa nói đúng vừa nói sai!” – Nhật Huy quay mặt sang lắc đầu rồi nói tiếp – “Đúng theo cách của mày nhưng mày lại không kỹ, một người như anh Phong chắc hẳn chức trong quân đội rất to. Muốn rời khỏi hơi khó, mà ông rời ra được thì chắc hẳn lần này đi là có rắc rối từ phía quân đội rồi!”

“Lũ chó chết!”

Nghe tới đây Minh Sang tức giận đập lên bàn một cái.

Hấn tức giận vì cái lũ quân đội kia.

Vốn quân đội trong mắt người dân từ lâu chẳng ra gì rồi. Ban đầu Chí Khải gặp Thu Phong biết được thân phận quân nhân giải ngũ của anh khiến Chí Khải cũng hơi dị nghị nhưng dù gì cũng mang nợ Thu Phong nên không tiện nói ra.

Càng về sau Thu Phong càng làm bọn họ khâm phục, và lại Thu Phong cũng đã rời khỏi quân đội và có vẻ cấm hạn quân đội nên đám người Chí Khải cũng không để ý mấy dường như chìm vào quên lãng. Nhưng giờ đây khi Nhật Huy nhắc tới quân đội mà dường như lại đang làm khó Thu Phong người anh em của bọn hấn thì bọn hấn không thể nào không tức giận được.

Dù tức giận nhưng lực bất tòng tâm không thể làm gì được.

“Thôi! Đụng ai chứ đừng đụng tới quân đội, nhưng tao thề nếu bọn chúng dám làm gì anh Phong tao sẽ tìm ra nhà tên đó để phóng hỏa đốt trụ nhà hấn rồi trốn khỏi cái xứ chó đẻ này!”

Nhật Huy bình thường cũng rất điềm tĩnh, thậm chí còn điềm tĩnh hơn cả Chí Khải nhưng Thu Phong mang đến cho bọn họ rất nhiều ân huệ. Lợi ích, tình anh em, hỗ trợ... Nói chung nhiều thứ Thu Phong vô tình tạo ra rất nhiều hảo cảm.

“Này này mấy đứa bay nói xấu gì thế?”

Bỗng nhiên giọng của Thu Phong vang lên trong đêm.

Nghe giọng nói quen thuộc vang lên nhóm Chí Khải gồm mười mấy người đồng loạt quay đầu sang thấy nụ cười duyên của Thu Phong hiện lên kèm theo một cái giơ lớn xách trên vai.

“Ủa Phong? Sao mới đi sáng giờ tối đã về rồi?”

“Kịch!”

Thu Phong bước tới đặt cái giỏ to dùng trên vai xuống song ngồi xuống vừa mở ra vừa nói:

“Ba cái chuyện vặt xừ lý tí là xong ấy mà. Lần này đi tiện đường mua ít đặc sản ở Hải Cấn về cho anh em ngồi nhấm nhai đây! Bánh mì cay và bánh đa cua, bánh đa cua này chỉ bán ở Hải Cấn thôi mỗi sáng đem mấy bịch về nhà mà nấu. Còn bánh mì cay này chưa nướng... Cu Cường vô xin bà Hai cái bếp nướng đi đem ra đây ngồi nướng bánh mì ăn luôn...” – Thu Phong nói tới đây quay sang sai thằng Nhật Cường đi lấy cái lò nướng.

Trong lúc đợi Nhật Cường lấy lò nướng ra Thu Phong lấy một bọc chừng mấy chục ổ bánh mì bé tẹo bẻ ngang chỉ bằng hai ngón tay ra, sau đó lấy trong giỏ ra mấy thứ gia vị như pate, ruốc và tương ớt.

Cắt sẵn mấy miếng bánh mì ra sau đó nhồi ớt, ruốc với pate vào bánh mì, đám người Chí Khải cũng chụm lại phụ Thu Phong.

Lúc này Nhật Huy ngồi cạnh Thu Phong vừa làm vừa nói:

“Anh về được rồi cần gì mua chi nhiều đồ vậy?”

“Ày! Mua cho anh em ăn cho vui ấy mà có gì đâu... Ăn đi ăn đi!”

Vừa nói Thu Phong vừa làm tỏ vẻ không có gì.

Nhưng Thu Phong càng thân thiện càng dễ hòa đồng càng nghĩ cho anh em như vậy Nhật Huy càng buồn vì chẳng thể làm gì được cho Thu Phong.

Khó chịu trong người khiến Nhật Huy buộc miệng nói ra:

“Anh về quê có phải là vì bên quân đội làm khó anh...?”

Bỗng Thu Phong khựng người lại khi nghe câu nói này của Nhật Huy.

“Chẳng lẽ bọn họ đoán được? KHÔNG! Chắc không phải đâu... Còn tưởng mình ở quê cơ mà, chắc đoán mò thôi!” – Một dòng suy nghĩ chạy ngang qua đầu Thu Phong.

Chập sau Thu Phong quay sang vỗ vai Nhật Huy rồi nhẹ nhàng tỏ ý nói:

“Không có gì đâu! Tốt nhất đừng ai dính líu tới chuyện này, bọn chúng không phải là thứ mà người bình thường như chúng ta có thể tưởng tượng được đâu... Thôi! Đừng nhắc đến chuyện này nữa... Anh giải quyết được, ăn đi ăn đi!”

Thu Phong cố tình không muốn nhắc đến chuyện này, anh không rõ tại sao Nhật Huy lại biết được mà đoán mò ra nhưng nhất định không đoán ra hết được. Tốt nhất Thu Phong không muốn nhắc đến, chuyện anh là con của Nhật Phụng hay thiên tài quân đội lúc này không thể lộ ra được nhưng chắc chắn một thời gian sau khi công khai Thu Phong nhất định sẽ nói cho họ biết nếu họ còn theo anh tới cùng.

“Vâng! Tụi em sẽ không nhắc nữa!”

Nhật Huy thờ dãi một tiếng không giúp được đáp lại lời Thu Phong.

Một người như Thu Phong mà khuyên như vậy thì thật sự quân đội không phải là thứ bọn họ có thể đụng tới.

Chí Khải ngồi cạnh bên cũng nghe được câu chuyện của Thu Phong với Nhật Huy cũng chỉ biết lắc đầu mà không biết nói gì. Bọn họ phải tìm cách gì đó để hỗ trợ Thu Phong chứ không thể nào cứ để như thế này mãi được.

Giờ đây trong suy nghĩ Chí Khải bắt đầu có hướng đi tạo phản. Hắn muốn Thu Phong nắm đầu khu ổ chuột này, nhưng trước tiên phải hỏi ý Thu Phong. Nếu Thu Phong có ý đó Chí Khải nguyện hết lòng hỗ trợ đưa Thu Phong lên cái ngai đó.

“Siết...”

Chí Khải giờ khắc này bắt đầu hưng phấn vì quyết định của mình, hắn khê siết tay lại. Hết giờ chơi rồi, tới lúc phải hoạt động rồi.

Chỉ Khải thăm hô cô gắng trong lòng.

Hành động đó của Chỉ Khải bị Thu Phong vô tình thấy được, lúc này trong đầu Thu Phong đang không biết Chỉ Khải nghĩ cái gì mà có vẻ vui như thế, dường như anh đoán được Chỉ Khải đang hạ quyết tâm cho một cái gì đó.

Tạm thời Thu Phong cũng không quan tâm lắm đến chuyện cá nhân của người khác nên thôi mặc kệ, lát anh còn phải ghé nhà ông chủ tiệm com để lôi con giặc Mực kia về nữa, đi cả ngày không biết nó có phá banh cái xóm này lên không không biết!

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: Chút tính toán của Thu Phong!

“À Phong này... Sáng nay ông Tý kiểm anh có việc gì ấy...”

Đang ngồi cùng nướng bánh mì thì bất chợt Nhật Huy quay sang thông báo cho Thu Phong biết chuyện Ngũ Tý sáng nay có tìm anh.

“Ừ, để tao về lấy cái điện thoại rồi gọi cho ông sau. Đi gấp quá quăng cái điện thoại ở nhà rồi!”

Thu Phong tùy tiện đáp lại một câu không quan tâm.

Căn bản Ngũ Tý từ đầu chả là cái khi gì trong mắt Thu Phong nên anh cũng không để ý mấy. Mà bình thường ít khi nào Ngũ Tý kiểm anh mà lần này kiểm gấp chắc cũng có chuyện thật.

Ngồi nghĩ vẩn vơ Thu Phong nhớ lại lần trước mình đánh nhau với băng Quỷ Lang một trận danh tiếng vang xa, như vậy cũng không tốt... Thu Phong nghĩ chắc là vì chuyện đó nên Ngũ Tý mới cho gọi anh chứ bình thường lão cần rờ ấy chẳng quan tâm.

...

Sáng sớm ngày hôm sau Thu Phong vừa chạy bộ buổi sáng về thì lúc này đã có sẵn hai tên to con nào đó đứng trước dãy phòng trọ trực đội sẵn.

“Lại hai thằng hôm bữa?” – Một dòng suy nghĩ chạy ngang qua đầu Thu Phong.

Lúc này anh dần bước tới chỗ bọn chúng, thấy Thu Phong bước tới hai tên to con kia liền cúi đầu thận trọng chào:

“Buổi sáng tốt lành thưa anh Phong!”

Thái độ này dường như khác hẳn hoàn toàn so với lần gặp trước, chắc có lẽ do trận đánh vừa rồi khiến hai kẻ này không còn dám xấc xược với Thu Phong nữa.

“Anh Tý cho hai thằng bay tới đây có chuyện gì à?”

Thu Phong không quan tâm đến lời chào của hai kẻ trước mặt, thay vào đó anh híп mắt lại hỏi.

“Dạ vâng! Anh Tý muốn anh đến Quận Bình Phúc một chuyến nói là có chuyện quan trọng gì đó!”

“Quận Bình Phúc? Địa bàn của Lục Nương à? Sao lại tới đó nhĩ?”

Thu Phong vừa quay sang hỏi hai kẻ trước mặt vừa tự hỏi bản thân.

“Lát tầm bây giờ sáng anh Tý sẽ cho xe tới đón anh, anh Tý dặn anh đừng ăn sáng sớm tới Quận Bình Phúc rồi hãy ăn tại em nghe đâu có người muốn gặp anh!”

“Ừ còn gì nữa không?”

“Dạ không! Tụi em thông báo đến đây thôi, hết chuyện rồi tụi em xin về trước!”

“Ừ đi đi!”

Thu Phong vẫy tay không tiễn.

...

Đúng bây giờ sáng Thu Phong mặc đại bộ đồ nào đó trông cực kì bình thường, quần đùi áo ba lỗ khoác thêm cái áo Jean bên ngoài.

Thu Phong đang đứng trước cửa dãy phòng trọ để đợi lão già Ngũ Tỷ đánh xe tới.

Chừng mấy chục giây sau rất đúng hẹn lão Ngũ Tỷ lái một chiếc BMW 420i Gran Coupe tới cạnh Thu Phong. Hạ cửa kính xuống Ngũ Tỷ ăn mặc sang trọng mặt đeo một cái kính râm trông rất ngầu nhìn Thu Phong từ trên xuống dưới cười nói:

“Mày biết hôm nay đi gặp ai không mà ăn mặc mặc cười vậy Phong? Lôi tha lôi thôi, vô ăn mặc chỉnh tề vô cho tao xem lão...!”

Không biết lấy đâu ra cái giọng sĩ Ngũ Tỷ bỗng nhiên ùng ùng lên mặt với Thu Phong.

Thấy vậy Thu Phong cũng chẳng biết nói gì với thằng cha điên này, không quan tâm đến lời lão ta mà anh trực tiếp vòng qua cửa bên kia mở ra rồi bước vào đóng cửa cái kịch lại nói:

“Anh không tỉnh đi à? Trẻ rồi không sợ người đẹp nào đó đợi sao?”

“Hừm!”

Ngũ Tỷ hừ lạnh một tiếng vì cái tật chẳng nghe ai của Thu Phong.

Một chập sau trên đường đi ngồi trong ô tô Ngũ Tỷ vừa điều khiển xe vừa nói:

“Phong này anh hỏi chú cái này...”

“Anh Tỷ cứ nói đi, anh em mình người một nhà cả mà!”

Lúc này Thu Phong đang nằm ngửa ra phía sau chân gác lên thành xe ô tô mắt cứ nhắm miêng thì cứ trả lời.

Nghe Thu Phong nói vậy có đánh chết Ngũ Tỷ cũng không tin Thu Phong coi lão là người một nhà, nếu đã coi là người một nhà thì Thu Phong đã không có cái thái độ cợt nhả đấy với lão.

Nhưng có lẽ Ngũ Tỷ cũng chỉ nghĩ quá lên mà thôi thực chất Thu Phong chẳng làm cái gì khiến lão ta nghi ngờ cả đơn giản vì Thu Phong quá mạnh, quá có tiếng nói nên mới khiến lão có cảm giác như vậy.

Dù thế cũng không nên nói ra, Ngũ Tỷ gán một lớp mặt nạ khác để nói chuyện với Thu Phong cũng như Thu Phong gán mấy lớp mặt nạ để thực hiện cái kế hoạch đánh Bắc lần này.

“Nếu đã xem nhau là người nhà thì chú cũng như em của anh thôi, anh có việc này muốn nhờ chú chú làm được không Phong?”

Ngũ Tỷ mập mờ nhắc đến chuyện của Lục Nương với Thu Phong.

Chuyện các lão đại của mấy quận thành phố Quảng Phúc thay phiên nhau lên lút đến gặp Ngũ Tỷ đều được Thu Phong nắm rõ chỉ là nội dung cụ thể anh không nắm rõ, đại khái anh chỉ biết rằng bọn họ đang đe dọa Ngũ Tỷ phải giao anh ra nếu không sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Thu Phong đang suy nghĩ không biết có người nào may mắn dành được anh đây, may mắn hay là xui xẻo cũng chẳng biết được cái cốt yếu Thu Phong bị lũ người này xem như món đồ vật lấy ra để mà trao đổi. Nếu đặt vào trường hợp Thu Phong thật sự chỉ là một quân nhân giải ngũ có sức chiến đấu vô địch thì có lẽ anh sẽ nghĩ theo chiều hướng tiêu cực nhưng thân phận khác thì suy nghĩ khác đối với Thu Phong bọn họ chỉ như những nước cờ đầu tiên mà anh đi thôi.

Nắm được thành phố Quảng Phúc thật sự là một cái đòn bẩy cực kì vững chắc cho Thu Phong sau này, nhưng vấn đề anh phải âm thầm không được để lộ ra quá nhiều dù là ra mặt, chuyện này Thu Phong sẽ từ từ tính sau ít nhất cũng có các bước đề ra trước mắt sẵn trong đầu anh rồi.

“Anh cứ nói thẳng ra đi chẳng việc gì phải ngại cả!”

Lúc này Thu Phong ngồi bật người dậy bỏ chân xuống rồi sau đó thò tay vô trong túi áo lấy ra một điều thuốc từ trong gói đưa cho Ngũ Tỷ.

Nhận lấy điều thuốc của Thu Phong sau đó lão ta vươn tay tính lấy quẹt thì Thu Phong lại mời dùm ông ta.

Sau khi kéo một hơi thuốc từ điều thuốc của Thu Phong quan hệ của hai người dường như xích gần lại một ít. Giờ khắc này tâm tình của Ngũ Tỷ trở nên thoải mái hơn hẳn nên liền mở miệng nói:

“Chuyện là thế này, anh có một người quen cũng là lão đại của một băng đảng lớn ở quân Bình Phúc...”

“Lục Nương sao?” – Thu Phong bỗng chen ngang vô.

“Sao chú mày biết?” – Ngũ Tỷ giả bộ kinh ngạc hỏi như là tăng thêm phần thú vị cho cuộc trò chuyện.

“Người xinh đẹp như vậy làm sao em không biết được anh Tý? Em là đàn ông mà, phải đẹp là để ngắm... Chắc chắc bà chị Lục Nương gần bốn chục tuổi rồi mà cứ như gái mới lớn ấy... Quá đẹp!”

Thu Phong liên tục tặc lười khen ngợi Lục Nương trước mặt Ngũ Tỷ.

Lão Ngũ Tỷ nghe vậy không biết tại sao cảm thấy bồn chồn nhưng thôi lão lo cho cái mạng quèn của lão hơn:

“Thôi khen đi thẳng ôn! Đẹp thì đẹp chứ mày không có tuổi ăn được đâu.”

“Anh Tý vậy là bậy rồi, vợ em còn đẹp hơn bà chị Lục Nương gấp chục lần và lại em cũng chẳng có cái sở thích lái máy bay đâu... Mất công đâm vào núi là vỡ mồm. Ha ha.”

Thu Phong vừa nói giỡn vừa cười phá lên ra vẻ rất là thân thiện với Ngũ Tỷ.

Lần đầu tiên Ngũ Tỷ nói chuyện với Thu Phong mà có cảm giác thoải mái như thế này, lúc này lão cũng nghĩ lại bản thân lúc trước chắc đồ kị về khả năng của Thu Phong nên sinh ra lòng không thích dù sao lão vẫn đứng đắn khi trọng dụng người mà người này lại mang họa nên lão phải tổng hần đi.

Cảm giác được thoải mái nên Ngũ Tỷ cũng đùa lại với Thu Phong:

“Tao trước giờ chưa từng thấy ai mà đẹp hơn Lục Nương cả, dù cả mấy con diễn viên điện ảnh hay ca sĩ kia cũng chưa chắc đẹp bằng Lục Nương nhá.”

“Kệ bà đi mà anh nhắc tới Lục Nương có chuyện gì sao anh Tý?”

Lục Nương tuy đẹp nhưng Thu Phong chẳng quan tâm với anh Nhược Y là cô nàng đẹp nhất của lòng anh từ trong ra ngoài rồi. Nhược Y đúng nghĩa là một con bánh bèo của Thu Phong không hơn không kém.

“Ừm! Lục Nương là bạn tốt của tao mà dạo này bên địa bàn của Lục Nương có chút vấn đề nên anh muốn chú mày sang đó một thời gian đi theo Lục Nương. Tin tao đi chắc chắn Lục Nương không ngược đãi mày đâu thậm chí lợi ích còn tốt hơn nhiều, Cũng coi như chú mày giúp anh lần này đi theo Lục GJGa Nương phụ trợ chỉ một thời gian, nếu người ta có đối xử không tốt thì về với tụi anh đám Ô Chuột này không bao giờ bỏ rơi em đâu Phong!”

“Hắc!”

Thu Phong cười nhẹ một tiếng, tuy nhiên tiếng xe khá ồn nên Ngũ Tỷ không nghe thấy rõ.

Giống như từ nãy đến giờ Thu Phong đoán mò, ra là tổng anh cho Lục Nương à. Cũng được, anh cũng đã điều tra hết về lai lịch của Lục Nương từ lâu rồi. Bà ta là một đàn bà rắn độc, nói rắn độc cũng hơi quá chỉ là vì cái sắc đẹp của bà ta khiến cho biết bao nhiêu thằng đàn ông phải điêu đứng tâng gia bại sản vì bà ta rồi.

Đến cả ông trùm đất Bắc mục tiêu mà Thu Phong nhắm tới kia cũng có chủ ý với Lục Nương. Nếu đã giao anh cho Lục Nương thì càng tốt anh càng có thể tiếp cận và lợi dụng tinh thể dễ hơn, nhưng cái cốt yếu của Thu Phong lúc này là không thể để bản thân quá nổi tiếng nếu nổi quá chắc chắn sẽ bị người nhận ra thân phận đến lúc đó cực kì khó đào góc tường nhà người ta a.

“Được rồi em hiểu mà anh Tý! Không sao đâu, chỉ là có vài anh em... Tụi thằng Chí Khải ấy. Cũng nhờ bọn họ em mới được ngày hôm nay nếu cho em theo hỗ trợ chị Lục Nương thì em xin mấy người đó để họ đi theo em được không anh Tý?”

Thu Phong mặc dù có kế hoạch nhưng anh vẫn không quên đám người Chí Khải được, bọn họ thể đi theo anh đến cùng thì anh cũng phải tạo cơ hội cho họ để họ thực hiện. Nếu anh để họ đi theo anh chỉ để hưởng vinh hoa phú quý thì không cần, Thu Phong cho họ đi theo vừa để thử lòng vừa để họ phát triển thêm một bậc nữa.

Cái khó nhất của một kẻ đứng đầu là tìm được người trung thành với mình, chỉ cần trung thành dù có phé vật đến đâu Thu Phong cũng cần chứ anh không cần cái thể loại người tài giỏi mà tạo phản lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 165: Lục Nương xuất hiện!

Con người ngộ lắm! Cứ khác biệt với họ thì bạn chính là kẻ lập dị.

Điều đó là hiện thực không sai đâu. Theo như phương Tây người dị năng là những con người được Thiên Chúa trao cho sức mạnh đặc biệt khác với những người thường, nhưng một số người lại nghĩ mấy kẻ dị năng có sức mạnh kia chính là sức mạnh của quỷ bởi chỉ có quỷ mới có thể trao cho con người sức mạnh chứ không phải là Chúa.

Cuộc đời chúng ta lúc nào cũng chứng kiến hai luồng ý trái chiều ấy, nó vừa đúng mà lại vừa sai. Đúng ở chỗ Chúa cho ta sức mạnh để giúp đỡ con người, những siêu anh hùng được tạo ra vì điều đó nhưng cũng sai ở chỗ những kẻ khác mang dị năng lại là những kẻ chuyên đi giết người gây họa khủng bố nhân loại.

Cái gì sinh ra cũng có luật bù trừ người dị năng cũng vậy, không có ai là mạnh nhất để có thể một mình chống cả thế giới. Nhưng cái tốt nhất là dị năng không nên tồn tại.

Thờ đầu những năm cuối thế chiến hai người dị năng đã bắt đầu xuất hiện, họ bị coi như là một món vũ khí hạng nặng vậy. Dần về sau khi thế chiến hai kết thúc đầu những thế kỉ 21 siêu anh hùng dị năng bắt đầu xuất hiện dần về sau giữa thế kỉ 21 khoa học kĩ thuật phát triển máy móc được thay thế làm siêu anh hùng căn bản siêu anh hùng dị năng gì đó có cũng được không có cũng được bởi máy móc có thể dễ dàng chống lại người dị năng tuy nhiên cũng tùy thuộc vào người dị năng nào mà thôi.

Dần sau đó người dị năng có chiều hướng giống như là một món vũ khí hơn, sự kiện của những năm thế chiến hai tái diễn, thế chiến ba bắt đầu.

Sau thế chiến ba người dị năng bị coi như là những kẻ cần bả bị xã hội tẩy chay vì sức mạnh siêu nhiên ấy, người thường họ căm ghét dị năng vì những con người dị năng tồn tại mới gây ra cuộc thế chiến thứ ba đẫm máu nhất lịch sử chiến tranh thế giới ấy.

Sau thời kì ấy con người không còn phụ thuộc vào người dị năng nữa đúng hơn người dị năng bây giờ chẳng khác người thường là bao bởi máy móc đã thay thế gần như toàn bộ người dị năng bởi chính sức mạnh của máy móc.

Dù vậy cái vũ trụ thứ hai này gần như hoàn hảo bởi máy móc không chỉ phôi hoàn toàn con người được, tất cả đều nằm trong sự kiểm soát của họ. Không giống nầy bộ phim khoa học viễn tưởng đại loại như máy móc sẽ đứng lên đánh quyền con người, đâu ra vậy? Họ làm ra được máy móc cũng đồng nghĩa họ có cách trị thì họ mới tạo ra.

Về trường hợp của Thu Phong mặc dù anh rất mạnh nhưng máy móc vẫn chiếm phần toàn diện hơn, nếu chiến tranh xảy ra Thu Phong bắt buộc phải điều khiển robot tiến công hoặc chính anh trang bị bộ giáp nào đó với kĩ thuật của mình mà lao hẳn ra chiến trường.

Câu hỏi đặt ra là: Có máy móc hỗ trợ hết rồi vậy chiến tranh thì chiến tranh bằng máy móc tại sao phải thiết lập quân đội rồi huấn luyện con người làm gì. Đáp: Như nêu ở trên con người tạo ra cũng có thể phá hủy được, khi những quả bom hạt nhân cải tiến thả ra thì tất cả thiết bị hiện đại từ súng ống cho đến đồ dùng như điện thoại, ti vi tủ lạnh... Hay đơn giản là các phương tiện đi lại bị vô hiệu hóa hoàn toàn thì lúc đó con người có kĩ năng chiến đấu trên tay sẽ nắm phần thắng cuối cùng cũng như việc bên nào nắm giữ người dị năng nhiều hơn, mạnh hơn sẽ chiến thắng.

Đó cũng là một trong số vài lý do đến tận bây giờ Thu Phong vẫn còn bị ép ở trong quân đội Xích Quỷ.

...

Giờ đây cái chuyện của thế giới đó Thu Phong cũng không để tâm tới thậm chí là không biết trong khi ai cũng biết bởi anh chẳng có chút kí ức nào với cái thế giới vốn chẳng thuộc về mình mà đến anh cũng chẳng nhận ra này.

Anh chàng đô con của chúng ta bây giờ đang ngồi trên con xé hộp để đến gặp một đại mỹ nữ tuổi đã cập kê tứ tuần ế đến chồng mộng chu mỏ nhưng lại đẹp lộng lẫy ra.

Trong một nhà hàng đậm chất lâu xanh kỷ nữ thời hiện đại một nhà hàng cực kì sang trọng với điểm nhấn là hàng chục hàng trăm cô gái xinh đẹp eo thon mỡmĩnh vĩnh ườn ẹo qua lại phục vụ các ông khách đến dùng bữa hay đơn giản những tay nhậu nhẹt có tiền cũng đến đây.

Lúc này Thu Phong bước xuống xe cùng với lão già Ngũ Tỷ, lão ta quăng cái chìa khóa xe cho tên nhân viên nhà hàng để hắn lái xe đi cất.

Mặc bộ vest sang trọng Ngũ Tỷ hiện ngang bước vào còn Thu Phong mặc quần đùi áo khoác bên ngoài chẳng khác nào thằng ất ơ nhưng chẳng ai dám tiến đến ngăn cản. Cơ bản cái thời đại nào rồi còn nhìn mặt mà bắt hình dong sao? Đầu phải như ba cuốn truyện hay đơn giản vài bài báo lá cải trên mạng đăng lên cứ thấy mặc quần đùi áo ba lỗ dép tông rồi tưởng nghèo sau đó nhân viên khinh bỉ rồi mới lộ ra là đại gia, làm gì có?

Đầy người giàu có mà họ chẳng muốn ăn mặc cầu kì khi đi ra ngoài, không có những buổi tiệc sang trọng hay cần gặp ai đó chức cao vọng trọng thì một số đại gia có tiền hay quan chức cấp cao rất thích ăn mặc giản dị thường ít ai để ý. Nhưng dù sao người tới là khách nhân viên không có cái quyền gì mà đuổi khách đi chỉ vì cách ăn mặc cả, tuy có hơi ngứa mắt nhưng cũng không ý kiến được.

Bước vào trong quán cánh cửa tự động mở ra nhân viên đứng hai bên cúi đầu xuống đồng thanh hồnhệ kính chào quý khách. Như đã nói ở trên cái cảnh tượng Thu Phong chứng kiến hiện giờ hoàn toàn khác với với cái vẻ hào nhoáng anh nhìn từ bên ngoài, nơi nơi nhân viên phục vụ đều là các cô gái nóng bỏng tuy khoác trên mình những bộ đồ truyền thống là áo dài nhưng cái ba vòng của các cô gái ấy cái nào ra cái nấy lòi lõm đủ cả tại thành một hình chữ S to tướng.

Tuy nhiên cái Thu Phong đang đứng chỉ là tầng một mà thôi, còn tới chín tầng khác nhau lận. Tầng một chỉ dùng để ngắm muốn ăn phải hẹn trước “ăn” cái gì thì khỏi nói chắc cũng hiểu rõ.

Bước tới thang máy một nhân viên xinh đẹp mặc một bộ áo dài hồng phấn tuyệt đẹp hỏi hai người Thu Phong lên tầng nào, sau khi xác định tầng lên là tầng 10 thì cô nhân viên ấy bấm dùm cho hai người Thu Phong sau đó giọng nhẹ nhàng như nước chảy của cô nhân viên vang lên khiến Ngũ Tỷ cảm thấy tay chân như muốn rụng rời.

Còn Thu Phong nhìn thấy lại miễn cảm chẳng hề quan tâm, nếu so với Nhược Y lẫn tướng tá cho đến chất giọng chẳng có đả nào so sánh được.

“Tĩnh Tong...”

Tiếng chuông của thang máy vang lên, cánh cửa từ từ mở ra.

Đứng trước cánh cửa thang máy lúc này là hai cô nhân viên xinh đẹp mà không cần trang điểm khoác trên mình bộ áo dài màu trắng thiết tha đứng hai bên chào hai người Thu Phong vừa mới bước ra.

“Kính chào quý khách!”

Lúc này lại có một người phụ nữ khác mặc một bộ váy công sở cầm trên tay một thiết bị hiện đại giống như máy tính bảng nhưng là máy tính bảng 3D bước tới chỗ Thu Phong cúi đầu chào sau đó nhẹ nhàng nói:

“Xin chào quý khách, quý khách vui lòng trình thẻ VIP của tầng 10 ạ!”

“Thẻ VIP?”

Thu Phong tự hỏi rồi quay sang nhìn Ngũ Tỷ, anh không biết từ khi nào lão già này có thú vui tao nhã đến nỗi có cả thẻ VIP của cái nhà hàng “ngàn sao” này.

“À tôi không có thẻ VIP gì đó!”

Ngũ Tỷ ngượng ngao gãi đầu xấu hổ nói.

Ông ta chỉ biết là Lục Nương kêu ông ta lên tầng 10 của cái nhà hàng này thì ông ta cứ lên thôi đâu có biết cần trình thẻ VIP hay gì đâu.

Nghe Ngũ Tỷ nói cô nhân viên xinh đẹp kia cũng không khó chịu mà thay vào đó đưa tay làm thế mời:

“Vây xin quý khách thứ lỗi, tầng này chỉ dành cho những vị khách VIP của quán ăn chúng tôi thôi ạ. Nếu quý khách không có thẻ VIP xin vui lòng xuống tầng 5 ở đó chỉ cần có tiền là được!”

“Con mẹ mày!” – Ngũ Tỷ thầm mắng một câu trong lòng. Nếu không phải là phụ nữ mà còn lại xinh đẹp chắc có lẽ Ngũ Tỷ đã chửi ra trắng mặt rồi.

Cô nhân viên kia tuy không khó chịu với Ngũ Tỷ nhưng những lời buồn ra quả thật giống như là sỉ nhục Ngũ Tỷ vậy.

Thu Phong đứng cạnh bên cũng thầm cười cho cái thằng già ngu này, không biết được ai gọi đến sao không gọi cho người ta dẫn vào đứng đây dạ dạ vâng vâng làm cái gì không biết nữa.

Dường như hiểu được nỗi lòng của Thu Phong, Ngũ Tỷ ráng gượng cười nói với cô nhân viên:

“Xin lỗi đợi tôi một chút để tôi gọi cho Lục Nương, cô ta hẹn tôi đến đây!”

Nói xong Ngũ Tỷ móc điện thoại ra gọi cho Lục Nương nói nói cái gì đó lát sau có một cô nương xinh đẹp nhất từ lúc vào đây đến giờ Thu Phong được chứng kiến đang bước tới. Cô ta cũng mặc trên người một bộ váy vest công sở cực kì gợi cảm bởi nó tôn vinh lên những đường cong hết sức có thể của một người phụ nữ xinh đẹp, nếu so với một loài hoa thì cô ta như bông hoa Tigon vậy. Bởi trên gương mặt của cô ta mang theo một nét buồn nào đó nhẹ nhàng mà Thu Phong có thể cảm nhận được qua ánh mắt CAN mất ấy. (Hoa Tigon Được miêu tả như “Trái tim rí máu”, loài hoa này gắn liền với truyền thuyết đầy xúc động về thành phố Athens (Hy Lạp) và cũng là loài hoa đi vào nhiều tác phẩm thi ca lãng mạn ở Việt Nam. Hoa tigon, loài hoa mang lại cho con người nhiều cảm xúc này thường chỉ xuất hiện từ tháng 4 đến tháng 6 với những sắc hồng, trắng, đỏ.)

Bước vào trong một căn phòng tuyệt đẹp ngập mùi hương thơm nhẹ nhàng không gay gắt như những cô em gái đứng đường kia. Thu Phong cảm nhận được căn phòng này mang đến cho anh một tâm trạng hết sức nhẹ nhàng.

Với một vài vật trang trí không cầu kì Thu Phong thấy ở góc phòng có một quầy Bar nhỏ nơi đó lúc này đang có một người Thu Phong đẹp tuyệt trần theo Thu Phong thấy đây là người phụ nữ đẹp nhất từ trước đến giờ mà anh từng gặp thậm chí có thể sánh ngang với cái nét đẹp dịu nhẹ kia của Nhục Y là nét đẹp sắc sảo của người đàn bà trước mắt anh.

Người phụ nữ ấy chính là Lục Nương. Thu Phong biết bà ta thông qua hình ảnh anh điều tra được nhưng so với ngoài hiện thực thì đẹp hơn bội phần. Người đàn bà này làm Thu Phong nhớ tới Nhục Y trong ký ức của anh, một cô gái giống hệt Nhục Y hiện tại nhưng mang nét đẹp sắc sảo chứ không phải dịu nhẹ như thiên thần.

“Tối rồi à? Nào hai người lại đây đi!”

Giọng nói đầy mị lực của Lục Nương vang lên.

Trên tay bà ta đang cầm một ly rượu vang màu đỏ lắc nhẹ qua lại từng miếng rượu trong ly giống như khiêu khích hai con mẫn thú hãy tới chiếm lấy ta đi.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 166: Thả thính

“Ngồi đi!”

Trong một căn phòng ngập mùi hương nhẹ nhẹ lúc này Thu Phong cũng Ngũ Tỷ đang đứng trước một người phụ nữ xinh đẹp số một số hai cái đất nước này.

Người phụ nữ ấy cũng đã gần bốn mươi tuổi nhưng nhan sắc lẫn vóc dáng cứ như gái hai mươi thì ai mà tin được và phụ nữ ấy nên là Lục Nương.

Lục Nương trên tay đang cầm một chai rượu vang đỏ và một ly rượu vang vốn đã có sẵn rượu trong đó siêu tái bước tới từ trong quầy Bar ra.

Uốn eo cặp mông săn chắc của mình Lục Nương lắc mông tới trước mặt hai người Thu Phong nở một nụ cười quyến rũ chết người với đôi môi đỏ cực mọng ấy. Nụ cười tỏa nắng khiến bao người đàn ông phải chết mê chết mệt Ngũ Tỷ cũng vậy nhưng Thu Phong lại không, càng chứng kiến Lục Nương càng làm Thu Phong nhớ về một con người khác của Nhục Y.

Lục Nương bước tới trước mặt Thu Phong đặt chai rượu và ly xuống trên quầy Bar sau đó cô ta ngồi lên trên chiếc ghế cao gần đó rồi bắt chéo chân lại, tay đặt lên bàn chống cằm quan sát Thu Phong từ trên xuống dưới.

“Chàng trai trẻ ngồi xuống đi...” – Lục Nương liếc sang Ngũ Tỷ – “Ông kia cũng ngồi đi cho người ta ngồi bắt đứng như vậy hoài cũng kì...”

Giọng nói quyến rũ của Lục Nương chạy vào trong tai Ngũ Tỷ khiến lão ta liên tục gạt đầu kéo ghế ra ngồi xuống sau đó lão liên tục kéo Thu Phong lại ngồi với mình.

Một chập vài giây sau cô nhân viên xinh đẹp khi nãy dẫn Thu Phong và Ngũ Tỷ vào cầm hai chiếc ly dùng để uống rượu vang nhẹ nhàng đặt trên quầy Bar.

“Róc rách...”

Tiếng rượu được rót vào ly nhẹ nhàng vang lên.

Lúc này nếu nghe kỹ Thu Phong sẽ nghe được tiếng nhạc du dương không lời nhỏ bé âm thầm vang lên suốt từ nãy đến giờ.

Thu Phong đang nghĩ nơi này thực chất có phải là cái kỹ viện không vậy? Nó giống một nơi dùng để nghỉ ngơi đúng hơn là một nơi dùng để hoang lạc.

“Cậu trai trẻ tên Phong đúng chứ?”

Giọng nói quyến rũ kia tiếp tục vang lên phá tan tâm trạng nhẹ nhàng của Thu Phong lúc này.

“Dạ! Em tên Thu Phong.”

Thu Phong gạt đầu nhẹ chào Lục Nương một tiếng sau đó quay sang cầm lấy ly rượu nhấp nháp mà không thèm để ý đến Lục Nương nữa. Bởi càng nhìn Lục Nương Thu Phong càng nhớ đến con người khác của Nhục Y mà con người khác của Nhục Y lại khiến tâm trạng anh không vui khi nhớ về bởi nó mang ký ức của một thế giới khác khiến anh buồn man mác.

“Chị tên...”

“Đây là chị Lục Nương là lão đại của Quận Bình Phúc này, Thu Phong chần chừ lại một tí đi!”

Đúng lúc Lục Nương đang mở miệng ra nói thì Ngũ Tỷ khó chịu nói chen vào vì thái độ không để ý người phụ nữ xinh đẹp trước mắt kia.

Nhưng cũng nhờ cái miệng lanh láu thích thể hiện của Ngũ Tỷ mà khiến ánh mắt Lục Nương nhìn Ngũ Tỷ có vẻ mất vui.

Bất gặp ánh mắt không vui của Lục Nương, Ngũ Tỷ cứ ngỡ rằng mình nói đúng do thái độ không tốt của Thu Phong nên ông ta vỗ vai Thu Phong một tiếng:

“Cái thằng này nghe tao nói gì không vậy?”

Có lẽ Thu Phong đang tâm trạng suy nghĩ về một thứ gì đó xa xôi qua tiếng nhạc nhẹ nhàng nơi đây nên không để ý mấy, bị Ngũ Tỷ vỗ một cái vào vai khiến anh giật mình quay sang nhìn lão ta với nguyên dấu hỏi chấm trên trán.

“Chị Lục Nương hỏi mày kia?”

Giờ khắc này hai con mắt của Ngũ Tỷ cứ đảo qua đảo lại gương mặt lão ta biểu cảm trông rất buồn cười.

“À... Dạ!” – Thu Phong chợt nhận ra bản thân mình này giờ không chú ý đến người chủ ở đây quá, lễ lịch sự nó bỗng như biến mất.

Thu Phong gãi đầu nhìn thẳng vào gương mặt đẹp tuyệt trần của Lục Nương khó xử nói:

“Xin lỗi chị Lục tại này giờ em mãi nghe tiếng nhạc nên có hơi tâm trạng một chút... Em năm nay 27 rồi chị.”

“Hò!” – Lục Nương nở một nụ cười thật tươi chống cằm nhìn Thu Phong, cặp môi đỏ mọng đầy gợi cảm của Lục Nương nhếch nhẹ lên: “Ban này chị đâu có hỏi tuổi em đâu nhì? Chị cũng chưa báo tên mà sao em biết được tên chị?”

“Dạ khi này em có nghe anh Tỷ kể về chị rồi ạ!” – lúc này Thu Phong lại quay sang chỗ khác không muốn nhìn trực tiếp vào gương mặt của Lục Nương nữa, mặt quay nơi khác miệng vẫn cứ nói có vẻ hơi bất lịch sự.

Nhưng càng như vậy Lục Nương càng tưởng Thu Phong ngại ngùng vì vẻ đẹp của mình càng khiến cô ta cảm thấy Thu Phong thật đáng yêu.

“Thế em nghe anh Tỷ kể gì về chị nào?”

Vẫn chống cằm nhìn say đắm Thu Phong như thế Lục Nương mở miệng hỏi.

Từ khi Thu Phong bước vào đây Lục Nương lần đầu tiên cảm thấy được khí thế của một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất. Cái mà Lục Nương cảm nhận được ở Thu Phong không chỉ ở vóc dáng to con bên ngoài mà là cái khí chất hiên ngang đi không cúi đầu kia, như thể một con người được đào tạo qua và hứng chịu biết bao nhiêu sóng gió.

Một chữ “Vững!” Lục Nương cảm nhận được ở Thu Phong. Lục Nương cảm thấy người đàn ông trẻ tuổi tên Thu Phong kia có một tâm hồn mờ mịt không lối thoát qua ánh mắt vừa sắc bén vừa ấm áp ấy nhưng cô ta còn cảm nhận con người của Thu Phong dường như thiếu đi một thứ gì đó khiến cô ta cảm thấy Thu Phong mờ mịt.

Con người càng khó hiểu thì lại càng muốn tìm hiểu.

Càng thấy Thu Phong thú vị Lục Nương càng muốn khám phá chứ chẳng phải vì thích hay gì đâu.

Nghe Lục Nương hỏi Thu Phong thuận miệng đáp:

“Anh Tỷ bảo chị là một người phụ nữ đẹp nhất...!”

Tính nói thêm hai chữ già và ế nhưng nghĩ lại Thu Phong không nên nói thì tốt hơn.

“Ồ hở?” Lục Nương hử nhẹ một tiếng nhẹ nhàng song cùng lúc liếc sang Ngũ Tỷ thấy lão ta gãi gãi đầu vì ngại thì lúc này Lục Nương lại cười tươi hơn nữa quay sang hỏi tiếp Thu Phong: “Vậy em thấy chị có đúng như lời lão già kia nói không?”

“Hmmm...” – Thu Phong lúc này lại chống cằm quay sang nhìn chằm chằm vào Lục Nương một hồi sau nở một nụ cười duyên thứ duy nhất là điểm nhấn khiến người ta nhớ đến anh mà nói: “Đẹp! Nhưng chưa là nhất.”

Phụ nữ ai cũng muốn mình đẹp nhất là đối với những người phụ nữ cực kì xinh đẹp họ chỉ muốn trong mắt đàn ông mình là người đẹp nhất dù là đối với bất kì người đàn ông nào.

Lục Nương nghe xong tuy khó chịu nhưng vẻ bề ngoài của cô ta vẫn tươi cười đáp lại lời Thu Phong:

“Ồ! Chị không tin còn ai khác đẹp hơn chị đây, hay đúng hơn chị chưa từng thấy...”

Thu Phong lại nở nụ cười duyên của mình:

“Mẹ em là người phụ nữ đẹp nhất đời em, dù chị có đẹp như tiên chăng nữa vẫn không hơn được mẹ em!”

Nói thật cái tài dẻo miệng của Thu Phong cũng khá giỏi ấy mà không hiểu sao mãi đến bây giờ mới tán được gái nhờ cái tài đánh nhau của mình.

“Thú vị!” – Lục Nương nhẹ giọng nói nhỏ đến mức chỉ mình cô ta nghe được mà Thu Phong tai vốn rất thính vẫn nghe được.

Nhưng Thu Phong lại làm ngơ như không nghe thấy gì mà im lặng quay mặt sang chỗ khác tiếp tục nhâm nhi ly rượu vang của mình.

Hiếm khi có một người đàn ông nào khi gặp Lục Nương mà không ngắm nhìn cô, Thu Phong cũng không ngoại lệ nhưng cách nhìn của Thu Phong không phải nhìn vì cô quá đẹp, hay nhìn vì muốn cô là thứ sở hữu dCxiA. Đơn giản ánh nhìn của Thu Phong chỉ mang tính chất đẹp thì nhìn chứ chẳng có một suy nghĩ gì nữa, nhìn đủ rồi thì lại không quan tâm.

Đơn giản Thu Phong không có khái niệm chiếm hữu, điều đó Lục Nương cảm nhận được. Dù là ít nhất cánh mày râu trước giờ ngắm nhìn cô cũng đều có ý định nào đó không tốt hay đơn giản là có thể yêu được cô, Thu Phong thì Lục Nương lại không cảm nhận được.

“Phong này! Chị Lục đạo này có chút khó khăn về mặt nhân mã nên thời gian sắp tới đây anh giao em cho chị Lục được chứ?”

Dường như cuộc nói chuyện này quá khô khan, Ngũ Tỷ không thể chen vô được nhưng ít nhất ông ta muốn làm xong cho nhanh để còn yên tâm mà ngủ tránh đêm dài lẩm mông. Có sự đảm bảo của Lục Nương rồi Ngũ Tỷ chẳng sợ bố con thằng nào nữa nhưng cũng không phải là lão có quyền đi gây chiến với người ta mà thay vào đó chỉ ngồi yên thôi.

“Hô! Anh Tỷ này, chuyện của tôi với anh hôm sau nói nhé, hôm nay tôi muốn dẫn cậu Phong đây đi chơi một chút được chứ?”

Lục Nương nghiêng cái đầu qua nhìn về phía Ngũ Tỷ mà nói trực tiếp đuối về mà không cần nề mặt.

Mục đích gặp được Thu Phong bà ta đã đạt được, bây giờ chỉ có việc thả thính cho Thu Phong theo hoàn toàn một mình bà ta thôi còn Ngũ Tỷ bà ta không quan tâm nữa.

Dù khó chịu nhưng Ngũ Tỷ cũng không dám dị nghị, đã lỡ dắt Thu Phong đến đây rồi là phải đánh cược một phen thôi.

Ngũ Tỷ vươn người đứng dậy vỗ lên vai Thu Phong một cái nhẹ giọng nói:

“Hôm nay đi chơi cho vui đi rồi ngày mai cật lực làm việc, anh đi trước. Ở lại mạnh khỏe nha Phong!”

Nói xong Ngũ Tỷ trực tiếp rời khỏi không muốn ở lại thêm bởi lão ta đang rất là kiềm nén sự tức giận của mình, lão giờ đang trách tại sao lúc đó lại lòi cái thằng ôn này vào cuộc đời mình làm gì để rồi thành ra như vậy.

Thu Phong quay mình sang nhìn Ngũ Tỷ khó hiểu đang rời đi sau đó anh lại quay qua nhìn người phụ nữ xinh đẹp kia.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Tóc vàng ngực bự!

Sau khi Ngũ Tỷ rời khỏi thì Lục Nương dắt Thu Phong rời khỏi cái quán hoang lạc kia khi dùng xong bữa sáng.

Nói về nhân khí làm ăn Lục Nương tuyệt đối không thua thiệt bất cứ ai, sản nghiệp của cô ta không chỉ có mỗi đất Quảng Phúc này mà thậm chí những thành phố khác cũng có điển hình như ở thủ đô có ba quán ăn ở trung phố cổ Kim Long.

Xung quanh vùng miền Bắc mặt hàng chủ yếu mà Lục Nương kinh doanh vẫn là quán ăn, tuy nhiên cái đó chỉ là mặt ngoài, sâu bên trong những quán ăn đó đều có khách sạn chuyên tiếp những vị khách quen có tiền có quyền có thể tới du hí.

Tuy nhiên những nơi đó ngoài vùng của Quảng Phúc, Lục Nương bắt buộc phải chia đôi lợi nhuận cho những lão đại hắc đạo nơi đó bởi Lục Nương không có khả năng vươn tới đó. Phụ nữ luôn bị chèn ép bởi cái thế giới này, Lục Nương cũng vậy dù xinh đẹp nhưng không ai công nhận, ai cũng muốn chiếm lấy Lục Nương làm người đàn bà cho riêng mình chứ chẳng ai muốn người đàn bà của mình mà trên cơ cả bởi vậy Lục Nương tuy đẹp nhưng không phát triển mạnh được là vì đó.

Quảng Phúc cũng là một thành phố có kinh tế khá ổn định nên đối với Lục Nương cô cũng đủ sống qua ngày ổn định thế cục.

Ai chẳng có ước mơ phát triển hơn nhưng xung quanh Lục Nương chẳng ai chịu tận lực giúp, bởi Lục Nương không nghiêng về một lão đại mạnh nào nhất định nên không có ai có thể đưa Lục Nương người đàn bà đầy tham vọng này lên trên cao được.

Ước mơ vẫn mãi là ước mơ, nếu dễ thực hiện được nó không phải là ước mơ nữa rồi.

Quay về nội dung chính giờ này Thu Phong đang đi dạo quanh một nơi mà ban ngày nắng rọi không tới. Những con phố không thấy nắng, không pháp luật và trên hết không có trẻ con và người già. Con phố này còn được gọi với cái tên thân thuộc... Phố đèn đỏ.

Phố đèn đỏ nghe rất quen thuộc với xã hội hiện đại, không chỉ một đoạn đường mà cả một khu phố chuyên mại dâm. Nơi đây cũng chỉ mại dâm không mà còn cả một ổ nghiện ngập, xăm trổ hành nghề tại con phố đa cấp này.

Nơi này thứ gì cũng bán, thứ gì cũng có... Bởi chẳng ai động tới nó cả, nó là một khu tự trị mà, không có pháp luật, pháp luật của con phố này được duy trì bởi Lục Nương người cai quản khu này.

Tuy vậy con phố nắng không rọi tới này vẫn có đầy kẻ tới phá bình bởi Lục Nương kẻ đứng đầu chỉ là phụ nữ thôi, dù danh tiếng tạo ra thái giám nhiều nhất nhưng vẫn có đầy tên không nào không tin vào sự thật mà tới phá. Chắc không muốn làm đàn ông quá dễ dàng cho những kẻ này.

Bước chân vào một dãy phố lụp sụp từ xa Thu Phong đã ngửi thấy đầy mùi khói như cần sa, đá, thuốc lá... Những mùi khó chịu liên tục ộc vào sống mũi Thu Phong. Dù vậy anh của lúc trước cũng đã quá quen với những chuyện này rồi nên cũng không ngại mấy khi ngửi thấy chúng, chỉ là không thích thôi

nhưng cũng không tỏ vẻ bản thân khó chịu.

Khắp nơi của dãy phố này đúng với câu nói không rọi tới được bởi những căn nhà cao tầng liên tục mọc lên với kiến trúc mới cũ không đồng đều, cách khoảng trống giữa mỗi căn nhà căn hộ ấy là hàng trăm tấm bạt bắt ngang qua để tránh ánh nắng, họ làm vậy là để những con nghiện không thích ứng được với ánh nắng và lại cũng mát mẻ khi về hè, nói chung là nhiều tiện lợi lắm.

Bước vào khu phố chắc do tai của Thu Phong thính quá hay sao mà anh liên tục nghe những tiếng rên rỉ vì sung sướng, hay những tiếng lười nhác của những tên phê thuốc. Đi theo Lục Nương vào sâu hơn một chút thì các con nghiện lúc này không còn nằm trong nhà nữa mà thay vào đó nằm lê lết vật vờ ngoài trước.

Bên cạnh những con nghiện thì cũng có một vài thanh niên còn chút tỉnh táo ngồi hát nhảm câu gì đó, rồi thì thoảng khi Thu Phong liếc vào trong các căn nhà ấy anh thấy một vài người phụ nữ ăn mặc hở hang ngồi banh càn ra đó chứ muốn mời gọi những thằng đàn ông phạm phu tục tử tới xơi tái.

Càng đi Thu Phong càng chứng kiến được cái cảnh tệ nạn của nơi này, quá kinh khủng, quá nhem nhuốc và quá bẩn thỉu. Lâu lâu Thu Phong còn thấy mấy thằng đàn ông ăn mặc luôn thối, da ngăm đen, tay chai sạn bước từ bên trong những căn nhà chứa đó ra với vẻ mặt thỏa mãn, nhìn là đủ biết dân lao động tay chân đến đây để chơi gái.

Tuy vậy vẫn còn vài kẻ bình thường, những kẻ đó chắc là đàn em chính của Lục Nương, những kẻ này thì ngồi tùm ba tùm bảy lại ôm gái chém gió hoặc sờ soạng gì đó, có bọn nó là Thu Phong thấy còn tỉnh táo nhất so với tất cả những người trong đây.

“Em chào chị Lục!”

“Chào chị Lục!”

“Em chào chị!”

Lúc này khi Lục Nương dắt theo Thu Phong bước ngang qua thì mấy thằng đàn ông đang ngồi tùm ba tùm bảy, cái đám mà Thu Phong cho rằng là mấy đứa bình thường nhất chỗ này đứng lên với giọng trang nghiêm mà chào Lục Nương.

“À mấy đứa! Lại đây chị bảo...”

Lục Nương thấy đàn em của mình tới cô ta liền ngoắc chúng lại bảo.

Đừng nói đến Lục Nương là chị đại của bọn chúng chỉ cần nói đến vẻ đẹp thôi dù lạ hay quen gọi một phát là phải lao tới liền.

“Chị có gì cần dặn dò tụi em ạ?”

Lúc này một tên trông hồ báo nhất tới trước mặt Lục Nương dạ dạ vâng vâng, cái vẻ tự cao của nó lúc chém gió với mấy thằng ngồi cùng khi nãy.

Lúc này Lục Nương đang khoanh tay trước ngực làm nhô lên hai ngọn núi căng tròn thì cô bỏ một tay xuống hướng về phía Thu Phong rồi nhẹ giọng nói:

“Đây là anh Phong! Mọi người làm quen trước đi!”

Nghe Lục Nương nói khoảng chừng mười tên đang có mặt ở đây thì nhau chào hỏi Thu Phong:

“Dạ chào anh Phong! Em tên Tuấn...”

“Chào anh! Em tên Linh!”

“Chào anh em tên Nghĩa...”

Liên tục mười mấy người thay phiên lên bắt tay chào hỏi với Thu Phong, mỗi người bước lên ai cũng cảm nhận thấy Thu Phong quá đô do cái áo ba lỗ bên trong làm lộ ra bộ ngực đầy cơ của anh.

Thậm chí chiếc áo Thu Phong đang mặc còn có nguy cơ bị rách vì tương tá quá to nữa mà. Một dấu hỏi chấm trong đầu bọn người ấy đang thắc mắc Thu Phong là người nào tại sao có thể một mình mà đi chung được với chị đại của bọn chúng như thế chuyện mà trước giờ chưa từng thấy ra ở một người đàn ông.

“Ừm ừm... Mấy đứa cố gắng làm quen đi! Sắp tới anh Phong sẽ tới đây quản lý một thời gian...”

Lục Nương nhẹ giọng nói một câu.

Nhẹ đối với Lục Nương nhưng lại nặng đối với những kẻ khác:

“Hả?” – “Hả?” – “Hả?”...

Liên tục những tiếng hả không đồng đều vang lên.

“Sao? Có gì ngộ à?”

Lục Nương đang quay sang cười cười với Thu Phong thì nghe đàn em của mình liên tục hả lên. Với bộ mặt đậm chất ngây thơ Lục Nương quay sang nở nụ cười quyến rũ.

“Chị Lục? Anh anh... Anh Phong sao có thể quản lý khu này được... Trước giờ chỉ có chị Ly thôi mà, chị Ly quản lý vẫn tốt mà có vấn đề gì đâu sao phải thêm người???”

Lúc này một cô gái khác cũng trong đám người đó tuy không ăn mặc hở hang nhưng nhìn trông rất đầu gấu với mấy hình xăm trên tay, môi thì bặm mấy cái khuyên, lỗ tai thì nông to ra, sống mũi cũng có mấy cái, cô ta liền lục lên tiếng phản đối và nhìn Thu Phong với ánh mắt không mấy thiện cảm.

“Ly?” – Trong đầu Thu Phong hiện lên một người con gái khá là dữ dằn máu mặt qua cái hình tượng của con nhỏ kia.

Đúng lúc Thu Phong đang suy diễn linh tinh về hình tượng một người con gái chẳng mấy tốt đẹp thì lúc này không biết từ đâu xuất hiện một cô nương dễ thương tóc vàng cao khoảng 1 m 60 tướng mạo bình thường, eo thon đít lép ngoại trừ thứ bắt mắt mấy chính là bộ ngực mát cân đối kia.

“Chị Lucccccccc...”

Bỗng nhiên cô nàng ngực to tóc vàng ấy la lên một tiếng xon bay thẳng tới ôm chầm lấy Lục Nương.

“Ưm um... Con quỷ nhỏ này... Buông... Buông ra... Chết ngộp mất thôi!”

Lục Nương liên tục vỗ vào tay cô nàng tóc vàng kia mà nói ngắt quãng.

Bởi lúc này cô nàng tóc vàng cả hai tay hai chân đều ôm lấy Lục Nương, đầu Lục Nương lúc này đang nằm gọn trong bộ ngực sữa của cô nàng tóc vàng kia. Bộ ngực sữa ấy to đến nỗi muốn làm cho Lục Nương thở không ra hơi.

“Em nhớ chị quá... Hu hu mấy ngày nay chị đi đâu vậy... Chị nhớ nào bỏ rơi em gái của mình ở chỗ đáng sợ như thế này một mình saooooo?”

Không những không buông Lục Nương ra mà cô nàng tóc vàng càng ôm cái đầu Lục Nương chặt hơn mà liên tục gào thét than vãn.

Dường như tay Lục Nương lúc này không còn cử động nổi vì chết ngộp rồi. Thấy cảnh tượng đó ai ai cũng thâm đồ mồ hôi hột và thậm chí cười khò, cả Thu Phong cũng vậy. Anh nghĩ nếu mà đàn ông con trai chết ngộp trong cái bầu sữa ấy thì cũng đỡ đi, mà để một người phụ nữ chết ngộp trong cái cặp núm này thì chẳng còn gì để nói nữa.

“Phong... Ưm... Lôi con bé ra dùm chị với!”

Lục Nương lúc này lại quay sang cầu cứu Thu Phong.

Lục Nương hướng về phía mình cầu cứu Thu Phong cũng chẳng biết làm sao... Chẳng lẽ đi lôi cô nàng đầu vàng kia ra thật, lôi thì được đó nhưng có hơi...

“Phong? Con trai? Hừm!...”

Nghe Lục Nương nhắc đến đàn ông cô nàng tóc vàng kia bỗng nhiên quay sang nhìn Thu Phong chăm chăm, một gương mặt lạ lẫm, đồ con, cao to đen hôi xuất hiện trong ánh mắt đầy lửa của cô nàng tóc vàng.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 168: Phương Ly

“Mày là thằng nào?”

Ánh mắt hùng hục lửa của một cô nàng tóc vàng ngực bực đăm đăm nhìn vào Thu Phong mà hỏi với giọng điệu bất thiện.

“Hả?”

Mặt Thu Phong dần thối ra không biết nói gì.

Anh có làm gì nên tội đâu mà trong ánh mắt con bé đít lép ngực bực kia cứ coi anh như là kẻ thù chứ nhỏ?

“Hả cái gì mà hả? Bà nói đang nói mày đẩy thằng da đen kia!”

Cô nàng tóc vàng buông Lục Nương ra song sau đó nhảy căng lên mà quất vào mặt Thu Phong.

“Ê cái con điên kia? Bị ngáo à? Ông đã làm gì mày đầu mà mày chửi ông mày vậy?”

Dạng gái này tuy rất đáng yêu nhưng Thu Phong lại rất ghét cái vụ mình chẳng làm gì mà cứ để người ta chửi lên trên đầu, anh cũng chẳng thích thương hoa tiếc ngọc làm gì với nhìn con đầu vàng đó cũng giống LGBT kiểu kiểu thích phụ nữ hơn là đàn ông.

Đã vậy lại còn là loại gái chanh chua khó nhai nữa Thu Phong không thích, không thích là không thích và lại anh ở đây vốn là diễn từ đầu tới đuôi thì diễn luôn, đối co với mấy đứa đàn bà cũng được cũng là một niềm vui.

“Đù... Thằng kia chán sống rồi dám chửi chị Ly kìa!”

Đầu đó quang tai Thu Phong liên tục vang lên mấy tiếng nói thầm, thậm chí có người than thầm Thu Phong vì đã đụng phải cô nàng tóc vàng kia.

Bị Thu Phong nói vậy cô nàng tóc vàng ngực bự mặt trầm xuống, bộ dạng cà tung khi nãy biến mất. Cô ta cúi gầm mặt xuống đi từng bước về phía Thu Phong, vừa đi vô ta vừa dùng tay kéo dây buộc tóc phía sau xuống.

“Soạt...”

Sợi dây bị giật xuống từng lọn tóc của cô nàng đầu vàng bung xỏa ra một bên nhìn trông rất đẹp.

Bỗng nhiên cô ta tăng tốc thay vì đi bộ thì lao thẳng tới chỗ Thu Phong.

Không biết bằng cách nào và bằng cái lực từ đâu cô nàng tóc vàng bỗng nhảy lên dang hai chân ra kẹp lấy cổ Thu Phong sau đó cô ta giật người xuống một lực cực mạnh.

“Rắc!”

“Khụng!”

“Run run ~~~~”

Một tiếng rắc vang lên cô nàng tóc vàng chợt nhận ra mình không vật Thu Phong xuống được, cơ thể cô run lên vì gồng quá nhiều.

Khẽ buông hai chân đang kẹp cổ Thu Phong ra, cô nàng nhào lộn người lại nhìn chăm chăm vào Thu Phong.

Lúc này đầu Thu Phong đang nghiêng theo một bên, hướng mà cô nàng tóc vàng vừa nãy kẹp cổ vật xuống.

“Hừ!” – Thu Phong nhếch mép lên hừ nhẹ một tiếng sau đó anh lắc lắc cái đầu của mình – “Rắc rắc!”

Những khớp xương ở cổ của Thu Phong vang lên, vận vẹo một hồi sau đó Thu Phong ôm lấy cái gáy của mình và nói:

“Này! Biết làm vậy là gãy cổ người khác không cái con điên này?”

“Này! Nói lại đi, mày chửi ai con điên vậy? Mày tin bà đánh mày không thẳng da đen kia?”

Có lẽ lúc này cô nàng tóc vàng hoàn toàn không ưa Thu Phong một chút gì nữa.

Như đám người kia đã nói nên không cần phải nói tiếp nữa cô nàng này chắc chắn tên Ly.

Ly mà một trong những đàn em đặc lực nhất của Lục Nương và có cái sở thích đó là thích đồng giới, đặc biệt cô nàng tên Ly này lại cuồng Lục Nương, yêu Lục Nương, thích Lục Nương chết cha chết mẹ.

Mỗi lần thấy Lục Nương xuất hiện Ly phải nhảy tới ôm hôn cho đã rồi mới chịu buông ra, ban đầu Lục Nương còn khó chịu nhưng riết rồi quen, có lẽ cái cơ thể này trừ cái miệng ra thì Lục Nương bị cô nàng đầu vàng tên Ly sờ soạng qua hết rồi.

Ly tên đầy đủ là Phương Ly, đàn em đặc lực dưới trướng Lục Nương được giao cho quyền quản lý và giữ trật tự phố đèn đỏ này.

Phố đèn đỏ là một trong những địa bàn loạn nhất của Lục Nương, tại vì những kẻ tới phố đèn đỏ hầu hết là đàn ông và không giới hạn loại người nào cả. Đàng hoàng có, bệnh tật có, âm binh cô hồn có... Nói chung cái gì cũng có.

Dù là tin tưởng giao cho Phương Ly đi chẳng nữa nhưng thì thoảng Lục Nương vẫn phải ra mặt vì sự cố những thằng culi băng khác tới chơi gái không trả tiền. Dù Phương Ly rất mạnh nhưng có đôi lúc vẫn chịu một số thiệt thòi vì thân phận là con gái đã vậy còn thêm cái bộ ngực vĩ đại kia với cái gương mặt búng ra sữa như thế thì ai sợ cho nổi.

“Đa bố đen kệ mẹ bố cái con ất ơ này thích kiếm chuyện à?”

Thu Phong chỉ vào mặt Phương Ly mà hét.

Thấy vậy Phương Ly cũng chẳng vừa với cái thân hình 1 m 60 kia thua Thu Phong cả cái đầu nhảy căng lên mà quát lại:

“Mày dám xưng bố với bà mày à, thích đánh nhau sao?”

“Lên đây này!”

Không biết học đâu giọng điệu đều giả trông rất ngớ ngáo Thu Phong nắm tay thành nắm võ vồ lên chúng thách thức Phương Ly tới đánh nhau.

Lục Nương đứng xa xa thấy vậy cũng âm thầm lắc đầu không biết nói gì.

Lúc này Phương Ly lại không dám lên đánh nhau với Thu Phong nữa mà cứ đứng ngoài gào thét chửi rủa bởi cô biết vừa rồi đánh không lại nếu mà lao lên nữa chỉ tổ rước thêm nhục. Cô đang thắc mắc không biết chị Lục Nương lôi đầu ra cái thằng cha biến thái này khỏe như trâu thế không biết.

Trước giờ cô chưa từng dùng cái đòn kẹp chân này thất bại bao giờ, thậm chí có vài thằng còn đỏ hơn cả cái thằng da đen trước mặt cô cô còn vật cho gãy cả cổ.

Cứ tiếp tục như vậy cho đến 10 phút đồng hồ cả hai cứ cãi qua cãi lại như vậy cho đến khi Phương Ly vừa tức vừa thở hồng hộc mà không thể làm được gì Thu Phong, đánh cũng không đánh được, chửi cũng chửi không lại.

“A! Bực quá mà...”

Phương Ly đưa nắm đấm về phía Thu Phong, cái mặt Thu Phong trở trời ra như chẳng sợ mẹ con thằng nào. Tức mình Phương Ly la lên một tiếng xong thu tay lại.

Sau đó cô nàng Phương Ly tóc vàng quay sang nhìn Lục Nương đang đứng cười khúc khích ở đó mà hét lên với cái giọng nũng nịu:

“Chị Lục... Chị lôi đầu ra cái thằng vô duyên cao to đen hôi này vậy? Nó ăn hiếp em kìa mà chị còn cười, chị... Chị à... Ô kìa? Sao còn cười được nữa, bộ vui lắm hay sao mà cười?”

Phương Ly liên tục tự nói tự trả lời, Lục Nương chỉ có biết đứng đó mà cười. Một hồi sau cười chán chê mê mải Lục Nương mới ho khan một tiếng nở một nụ cười duyên:

“E hèm! Em cũng cũng biết chịu thua người khác nữa hả Ly?”

“Ai nói em thua nó? Chỉ là em không thích cãi nhau với cái thứ đàn bà đi chấp nhặt con gái như hấn thôi!”

Bị Lục Nương nói Phương Ly nhất quyết không chịu nhận là thua Thu Phong mà phải cãi lại cho bằng được.

“Đời nào có thứ con gái nào như mày!”

Đứng bên cạnh Thu Phong bỗng chợt vào một câu không thương tiếc.

“Này!” – Phương Ly liếc mắt sang Thu Phong, một ánh mắt bất thiện.

“Mày nói bà không giống con gái chỗ nào?”

“Thì...” – Thu Phong vuốt vuốt cái cằm của mình, anh nhìn Phương Ly từ trên xuống dưới đánh giá qua một lượt sau đó chột một câu: “Ngoài cái ngực già kia ra thì chẳng có cái nào giống con gái cả! Gì mà ai con gái đít thì lép xẹp thế kia, tay chân... Chắc chắc coi kìa như đàn ông! Hờ tí động tay động chân. Bộ mày có sở thích tự ngược à con đầu vàng?”

“Đây đây! Lại đây sờ thử coi hàng thật hay hàng giả này... Lại đây!”

Giọng của Phương Ly bỗng nhỏ xuống liên tục nhỏ nhẹ ngoắc ngoắc Thu Phong lại mời gọi anh sờ thử vô bộ ngực sữa của cô ta.

Không hiểu sao Thu Phong cũng bước tới từ từ rồi chậm chạp nói:

“Đừng trách!”

“Trách con bà mày thằng khốn nạn!”

Phương Ly vừa thấy Thu Phong tới vừa tầm lên vùng tay tát Thu Phong một cái thì lại bị anh chụp được.

Bắt lấy cái cổ tay dường như không xương kia Phương Ly, nó mềm mại đến lạ thường Thu Phong cười hắc hắc nói:

“Sao? Mời gọi tao mà chưa gì đòi đánh à?”

“Buông ra!” – Phương Ly trợn mắt lên nhìn Thu Phong.

Dù vậy anh vẫn không buông ra.

“Tao bảo buông ra cơ mà cái thằng Châu Phi này! Buông ra... Ừm... Bảo buông ra!”

Phương Ly liên tục kéo tay ra nhưng không nhúc nhích gì được, thế là cô đá liên tục vào chân Thu Phong đá chán chê vẫn không thấy si nhê tiếp đó cô liền nhắm đến thứ sinh sản của anh vừa sút gần trúng đang đắc ý thì lại bị Thu Phong bắt nốt cái chân lại.

Sau đó một hành động rất buồn cười xảy ra. Thu Phong cầm tay cầm chân Phương Ly nhấc bổng cả người cô lên. Tay chân bị giữ lấy không thể làm được gì Phương Ly liên tục gào thét:

“Buông ra thằng chó đẻ! Buông tao ra... Chị Lục ơi cứu em... Coi thằng mất nết này nó làm gì em nè! Chị! Sao chị lại có thể đứng đó cười được?”

“Hi hi! Do em tự chuốc lấy thôi mà...” – Lục Nương đứng đó cười khúc khích nói.

Thật thú vị, lần đầu tiên cô thấy con bé lý lợm Phương Ly này bị trị. Bình thường Phương Ly rất là ngang, ngang còn hơn cả con cua. Lắm lúc có chuyện gì Lục Nương nhờ Phương Ly cũng thấy phát mệt vì cái tính chơi chơi của con bé, nhưng được cái nó làm rất được việc mỗi tội hay đi gây chuyện với mấy thằng đầu đầu giòi oi đất hồi thôi à.

“Xin lỗi đi tao thả mày xuống! Không thì tới mai tao vác mày về nhà luôn con nhóc!”

Thu Phong cười hà hà nói vào mặt Phương Ly không thương tiếc.

“Không! Bà mày không chịu thua mày đâu thằng âm binh khốn nạn!”

“Ồ!”

Ồ nhẹ một tiếng như không có gì xảy ra, Thu Phong cầm tay cầm chân Phương Ly liên tục nhấc lên hạ xuống khiến mặt mày Phương Ly quay vòng vòng vì chóng mặt.

Lúc này mấy thằng đàn em của Lục Nương muốn lao lên cứu Phương Ly thì lại bị Lục Nương liếc cho một cái nên cả đám dừng lại hết không dám làm gì.

“Xin lỗi hay không?”

Thu Phong lại quát lên một tiếng vào mặt Phương Ly.

“Ư ư... A! Rồi được rồi! Tội xin lỗi được chưa?”

Hết cách Phương Ly đành phải xin lỗi Thu Phong, chứ đề thế này thì mặt mày chết đi được.

“Xin lỗi kiểu bỏ đời ấy à?”

Chéo tay lại Thu Phong quay mặt Phương Ly về phía mình trợn mắt nói.

“Dạ em xin lỗi anh đẹp trai! Anh buông em xuống đi ạ.”

“Được!”

“Rầm!”

Dứt câu Thu Phong thả hai tay ra, bất ngờ không kịp phản ứng Phương Ly té cái rầm xuống đất.

“Không nhẹ nhàng hơn được à?”

Phương Ly xoa xoa quả mông lép của mình căng căng cái mặt lên với Thu Phong mà hét.

“Việc gì? Quen biết gì?” – Thu Phong trả lời cộc lốc.

“Được! Chị Lục... Nó là gì của chị nói đi? Có bao giờ chị lòi theo một thằng đàn ông khác đi theo mình đâu?”

Lúc này Phương Ly lại quay sang dờ chừng với Lục Nương.

Nghe vậy Lục Nương chỉ cười và nói:

“Em trai đó tên là Phong! Và em cũng bỏ cái suy nghĩ gây chuyện với người ta đi, sắp tới hai đứa phải hợp tác với nhau mà quân khu này đây.”

“Cái gì?” – Phương Ly thốt lên một tiếng tỏ vẻ không tin.

“Em với nó?”

Phương Ly vừa chỉ vào mình rồi chỉ vào Thu Phong phía sau mà hỏi.

“Ừ! Hai đứa đó. Vậy nha, nãy giờ thấy hai đứa cũng thân với nhau là chị vui rồi khỏi cần giới thiệu làm quen.” – Lục Nương thần nhiên nói với Phương Ly sau đó quay sang nói với Thu Phong: “À Phong này, bé này tên là Ly. Em thấy rồi đó nó hơi lỳ một tí thôi chứ tốt tính lắm.”

“Không hề nha chị Lục, em không hề tốt với cái thằng ôn này đâu. Hờ hờ! Chị nghĩ sao để em hợp tác với nó vậy?” – Nói tới đây Phương Ly quay sang lè lưỡi với Thu Phong: “Mày đi chết đi!”

Sau đó cô nàng lại lon ton chạy đến chỗ Lục Nương mà nhõng nhẽo, than vãn, nịnh nọt không muốn hợp tác với Thu Phong.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Mất mặt

Tối hôm đó Thu Phong trở về Quận Ổ Chuột xách đồ đạc đi và trả phòng cho bà chủ Dung chủ phòng trọ. Lúc anh trả phòng mấy bà cô trong đó liên tục khóc lóc không muốn anh rời đi, bởi ở cái khu này mặc dù nhiều đàn ông nhưng toàn tội Choi Choi chẳng nhờ vả được gì. Riêng Thu Phong thì luôn giúp mấy bà cô ấy vài việc vặt như sửa điện, sửa tôn, hay sửa mấy thứ quạt điện linh ta linh tinh gì đấy. Thi thoảng để cảm ơn Thu Phong mấy bà cô ấy còn nấu cho anh ăn nhưng khẩu vị của người Bắc quả thật anh ăn không vô nhưng còn hơn suốt ngày ăn cơm tiệm.

Giờ thì tốt rồi Thu Phong sắp rời khỏi chẳng có ai có thể tiếp tục nhờ vả anh được, họ cũng buồn Thu Phong cũng có cảm giác mất mát gì đó. Ai nói đất Bắc khó sống chứ? Anh sống một khoảng thời gian ở đây khó tuy cũng khó nhưng mình tốt với người khác chắc chắn sẽ có người tốt lại với mình tuy không phải là tất cả nhưng ở đâu cũng vậy người tốt kẻ xấu luôn có đủ. Chỉ là ở Bắc người ta kiệt hơn trong Nam chút ít mà thôi.

Khi đến Quận Ổ Chuột Thu Phong một mình một balo khi rời đi anh dắt theo hơn ba mươi người trong đó có đám người Chí Khai quyết tâm đi theo anh, còn mấy tên đàn em trong vùng anh cai quản ai ai cũng muốn đi theo anh nhưng không được. Thu Phong phải chọn lựa kĩ lưỡng và chỉ lấy khoảng hai mươi người để đi theo anh tới Quận Bình Phúc mà thôi, chứ nếu đem theo nhiều quá Ngũ Tỷ sẽ điên lên mất dù rằng lính dưới trướng lão ta cũng trên cả ngàn.

Ngày hôm sau Thu Phong đi hẳn hai chiếc xe 16 chỗ tới Quận Bình Phúc đậu ngay trước quán của Lục Nương cái quán mà lần trước lão già Ngũ Tỷ dắt anh tới.

“Kịch! Kịch!” – Tiếng cửa kéo xe đóng lại.

Hơn ba mươi con người vác ba lô trên vai bước xuống, có Thu Phong dẫn đầu mặt thẳng nào thẳng nấy cũng trông rất bặm trợn như thể muốn đánh nhau vậy.

“Hmmm!” – Nguyên đám đứng sau lưng lúc này đờ đờ sát khí.

Mặc dù quay lưng lại với họ Thu Phong vẫn cảm nhận được bọn ôn dịch này đang máu lửa, thế là anh bèn quay lưng lại mặt bặm trợn lên quát:

“Tao kêu bọn mày tới đây đánh nhau hay sao mà mặt nào nhìn cũng gấu hết vậy? Biết đây là đâu không?”

Mặc cho Thu Phong nói thế nào thì nói cả đám bọn họ vẫn trung cái bộ mặt như muốn giết người ra nhìn chằm chằm vào cửa nhà hàng phía trước.

Lúc này mấy tên bảo vệ trước cổng nhà hàng của Lục Nương tưởng có người đến kiểm chuyện liền tức khắc nói nói gì đó trên bộ đàm, một hồi sau Thu Phong đang đứng ngắm mấy thằng đệ thì bất ngờ ba mươi bốn mươi tên bảo vệ mặc quần áo đen cầm dùi cui cao su trên tay đứng thành hàng trước mặt đám người Thu Phong.

Cảm thấy có gì đó không đúng Thu Phong liền quay người lại thì phát hiện cảnh tượng trên.

“Này này! Sao đứng hết ra đây vậy?”

Khi thấy đám bảo vệ hùng hục sát khí chẳng khác nào mấy thằng mà Thu Phong dắt tới kia. Anh nhớ rõ ràng là Quận Ổ Chuột cách Quận Bình Phúc xa lắm mà, làm gì có vụ mấy thằng ôn này rảnh rỗi tới đây gây chuyện được. Dù có gây chuyện thì hôm qua anh cũng báo trước sẽ chuyển tới đây làm ăn rồi mà cũng không thấy thằng nào nói năng gì về cái chuyện xích mích trước mắt này cả.

Đường cùng Thu Phong không biết nói sao chỉ biết tươi cười đưa tay ra nói:

“Ây ây! Mấy anh bình tĩnh chuyện không có gì đâu. Hôm qua tôi có tới đây rồi mà không nhớ à?”

“Một ngày có biết bao nhiêu người tới đây, mày cũng là một trong số đó lấy tư cách gì khiến tụi tao nhớ?”

“Tụi tập ở đây làm gì? Tính đến gây rối à? Biết đây là địa bàn của ai không? Lấy tư cách gì mấy thằng tụi bay đến đây gây chuyện? Chán sống à?”

Liên tục chen vào mồm không cho Thu Phong nói chuyện đằng hoàn, mấy tên bảo vệ dường như chẳng biết Thu Phong là ai nên chúng chẳng biết sợ là gì.

Bị mắng vào mặt như vậy Thu Phong cũng mất hết thể diện, mặt anh âm trầm xuống nhưng không làm gì cả bởi đây là người của Lục Nương anh không thể động thủ được. Lúc này Thu Phong chuẩn bị rút điện thoại ra gọi cho Lục Nương, cũng may hôm qua anh với cô ta có trao đổi số điện thoại với nhau gọi một phát là xong.

Giờ khắc này khi Thu Phong vừa móc điện thoại ra thì bỗng ở phía xa xa anh thấy một hình dáng quen thuộc. Một con điên đầu vàng.

“Ê ê! Ly Ly!”

Cắt điện thoại vào lại trong túi Thu Phong nhón người lên ngoắc ngoắc Phương Ly cô à đầu vàng đang đứng tung tăng trước cửa nhà hàng làm cái gì đó.

Thấy có người gọi mình Phương Ly liền quay đầu sang, cô đang định tươi cười thì bỗng nhiên mặt tối sầm xuống vì biết người gọi mình là ai.

“Thằng này bộ quen với bà Ly à?”

“Ai biết! Thấy nó gọi kia. Vậy chắc hiểu lắm thôi”

“Ừm!”

Lúc này đám người bảo vệ lại thì thầm to nhỏ với nhau về Thu Phong. Bọn chúng cứ tưởng kẻ đến gây rối nhưng là người quen thì thôi.

“Anh quen với bà Ly à?”

Một tên bảo vệ to cao đứng ra hỏi Thu Phong.

Đáp lại câu hỏi của hần Thu Phong chỉ gật gật cái đầu cho có lệ, bởi giờ này anh đang hướng mắt tới con bé đầu vàng kia.

Thật sự Phương Ly để lại cho Thu Phong khá nhiều ấn tượng bởi cái tính ương ngạnh bá đạo của cô ta, chẳng sợ bố con thằng nào, miệng thì cứ luyên thuyên thuyên không ngớt. Thu Phong mặc dù mới gặp nhưng cũng khá thích tính con bé này, buồn buồn lôi ra chửi nhau cũng đỡ chán.

Thấy Phương Ly bước ngang qua đám người bảo vệ bọn chúng đều cúi đầu chào cô ta chứng tỏ thân phận trong băng của Phương Ly không nhỏ, vậy mà hôm qua lại con nít đôi co với anh cho bằng được. Đó là có thực lực Thu Phong mới không bị ăn hành nếu đối lại là người khác thì cái đòn bẻ cổ bằng chân hôm qua chắc chắn sẽ có người chết thật chứ chẳng đùa.

Phương Ly mặt lăm lăm lỳ lỳ dậm chân bước đến trước mặt Thu Phong gằn giọng:

“Tao quen biết gì mày mà gọi tao?”

“A! Cái con nhỏ này? Hôm qua còn ân ái như thế mà quên rồi sao?” – Thu Phong chỉ tay vào người Phương Ly nhẹ nhàng nói để nhắc lại chuyện hôm qua cái chuyện mà anh chụp tay chụp chân cô à mà nâng lên trời.

“Mày!” – Phương Ly chỉ vào mặt Thu Phong cứng họng không biết nói gì. Quả thật hôm qua cô rất là nhục khi bị đối xử như vậy, chị Lục Nương của cô cũng chẳng hề bênh cô một tiếng nào nên hôm nay cô mới tới đây đòi sự công bằng mà lại gặp đúng ngay khắc tinh của mình ở đây.

“Nói! Quen biết gì mà gọi ra đây?”

Không muốn đôi co với Thu Phong thêm chút nào nữa, Phương Ly hỏi mục đích thằng ôn này gọi cô ra đây là có chuyện gì.

“À mấy người này có chút hiểu lầm với người của tôi nên họ đứng đây chặn cửa, cô nói giúp tôi một tiếng để tôi dắt bọn phía sau này ra mắt chị Lục Nương cái!”

Vào chính chuyện Thu Phong không muốn giỡn nữa mà thay vào đó ăn nói đằng hoàng với Phương Ly.

“À à, ừ để tao nói cho!”

Không biết mưu đồ cái gì mà lúc này Thu Phong thấy cái mặt Phương Ly trông rất ranh ma.

Bỗng anh thấy Phương Ly chạy lại phía tên bảo vệ to con nhất thì tầm to nhỏ cái gì đó xong chỉ về phía anh rồi cô à làm vài động tác đấm đấm đá đá.

Nói xong với tên bảo vệ Phương Ly lại đi tới trước mặt Thu Phong, cô nàng quệt mũi mình một cái song mặt vênh lên trời nói:

“Tao nói dừng rồi đó! Rồi vào tự nhiên đi. Tao lên gặp chị Lục trước. Lát nữa gặp nhé! Bye bye.”

Nói xong cô nàng Phương Ly đầu vàng như sợ cái gì đó liền chạy đi mất khiến Thu Phong chẳng kịp kêu lại đi chung cho vui.

Quay ra đằng sau Thu Phong thấy đám đàn em của mình mặt mày vẫn hằm hằm như khi vừa bước xuống xe, im lặng chẳng ai nói câu gì khiến Thu Phong cảm thấy khó hiểu bọn này bị cái gì thế không biết.

Thà như mấy thằng khác không nói mà ngay cả Chí Khải lẫn Nhật Huy hai thằng Thu Phong coi là đảng hoàng nhất mặt mày cũng như muốn giết người thế quái nào ấy.

“Đi thôi mấy đứa!”

Thu Phong không quan tâm nữa, anh ngoắc tay kêu bọn này đi cùng.

Và lại anh cũng cam đoan được mình anh có thể khiến cả đám này không động tay động chân được nên không sao cả.

Như một cỗ máy, đám người Chí Khải phía sau nghe Thu Phong bảo đi liền đi không nói lời nào, nhưng mặt thằng nào thằng nấy cũng hằm hằm như lúc nãy.

Giờ khắc này khi Thu Phong chưa kịp đi ngang qua đám người bảo vệ thì tất cả nhóm người của Thu Phong bị chặn lại:

“Dừng lại!”

“Hừm?” – Thu Phong ngạc nhiên há lên một tiếng.

“Các anh không được vào!”

“Lý do?” – mặt Thu Phong lại sầm xuống hỏi tên bảo vệ.

Rõ ràng vừa nãy Thu Phong có nhờ con ôn tóc vàng kia nói dừng rồi vậy mà tại sao bây giờ lại thành ra thế này? Chẳng lẽ cô ta nói sai cái gì đó?

“Do do con mẹ mày!”

Hét lên một tiếng tên bảo vệ không biết phải trái đúng sai gì liền vung cây gậy bao su vào đầu Thu Phong.

“Pặc!”

Tuy vác theo ba lô vướng víu cộng thêm dây thần kinh thép của mình đối với Thu Phong chẳng có gì là bất ngờ tất nhiên việc chụp đòn tấn công của tên đó cũng là lẽ đương nhiên.

“Đập tụi nó!”

Tên vung gậy vào Thu Phong tuy bị bắt lại nhưng hấn không sợ ngược lại quay đầu ra phía sau hét với người của mình lao lên đánh đám người Thu Phong.

“Ê lũ kia! Dừng đánh bậy bạ.”

Thu Phong lại quay ngược ra sau nói với đám người Chí Khải.

Mà dường như chẳng ai nghe anh cả, bọn chúng mặt vẫn cứ hằm hằm như thể đó là mặt từ khi mới sinh ra đã vậy.

“Mẹ nó cái lũ này bị gì vậy?”

Tức mình Thu Phong mắng chửi một tiếng.

Anh tước thẳng cây gậy cao su từ cái tên trước mặt mình sau nó chọi thẳng về phía Chí Khải.

“Cốp!”

Cây gậy cao su bay theo một đường thẳng trúng ngay giữa đầu Chí Khải.

Bất ngờ bị vật va vào đầu Chí Khải bật ngược ra phía sau, mắt thẳng băng liền té xuống.

“Dừng tay!”

Thu Phong hét lên một tiếng hung tợn nhưng không ai nghe, quá lắm chỉ làm cái lũ bảo vệ sợ một chút thôi.

“Dừng tay!”

Lại một tiếng thét khác vang lên nhưng tiếng thét này lại thanh cao dễ nghe và chẳng có tí gì gọi là uy lực cả. Nhưng đám bảo vệ của nhà hàng thì khác, bọn chúng giật mình liền dừng tay lại sau đó đồng loạt quay người hướng nơi phát ra tiếng thét vừa nảy cúi đầu:

“Chào chị Lục!”

Bóng dáng Lục Nương xuất hiện, cô ta mang theo tà áo dài bước từng bước xuống bậc thang.

“Cộc cộc cộc...”

“Mấy cái thằng này! Người một nhà không mà đi đánh nhau là sao? Muốn chết à?”

Giọng nói trách móc của Lục Nương vang lên khiến những tên bảo vệ nhà hàng cúi gằm mặt không dám ngẩng đầu lên.

“Thôi thôi ngẩng cái đầu lên nhìn cho rõ!”

Lục Nương vừa nói với đám bảo vệ vừa kéo Thu Phong lại phía mình.

Đợi sau khi đám cấp dưới của mình ngước mặt lên hết Lục Nương mới từ tốn nói:

“Đây là anh Phong, sau này sẽ làm việc cho chị! Mấy đứa nhớ kĩ gương mặt này tránh lần sau đánh nhầm, có mà nghe lời người khác bị tên này đánh lại chị cũng không bênh mấy đứa đâu!”

Trong câu của Lục Nương có hàm ý nhắc đến con tiện tì Phương Ly kia, con nghiệp chướng giờ trở ma quái không cho Thu Phong vào.

Vừa nảy ở trên lầu Lục Nương đã thấy Thu Phong tới rồi nên liền đi xuống, may thay cô xuống kịp chứ nếu không không biết có gì xảy ra. Dù sao Thu Phong về sau cũng là người của cô, cô thật sự cũng muốn xem thân thủ huyền thoại gì đó của anh nhưng giờ chưa phải lúc, nhà hàng này là nơi làm ăn chứ không phải là nơi để đánh nhau nên không thể thử trong lúc này được.

Cũng may vừa nảy cô xuống kịp chứ nếu không có chuyện không hay để người ta phải dòm ngó rồi. Lục Nương coi trọng nhất chính là thể diện mà, bởi vì cô là phụ nữ trong cái xã hội tội lỗi này nên rất nhiều người hay chăm chú vào cái lỗi lầm của cô.

“Dạ tui em biết rồi!”

Đám bảo vệ đồng loạt cúi đầu lên tiếng sau đó không cần Lục Nương nói tiếp mà bọn chúng liền quay mặt sang phía Thu Phong cúi đầu nhận lỗi:

“Anh Phong! Tui em sai rồi!”

“Rồi rồi, không có gì đâu, ngay từ đầu đã bảo là hiểu lầm mà mấy anh không chịu nghe!”

Nói xong Thu Phong không quan tâm đến đám người bảo vệ nữa mà bước tới chỗ người của mình xem xem thằng Chí Khải có bị làm sao không.

Tại vừa nảy anh muốn đánh tỉnh tui nó để không bị người ta đánh không hiểu gì. Mãi đến khi xảy ra chuyện vừa rồi Thu Phong mới phát hiện cả đám lúc nào cũng nhìn vào bên trong nhà hàng mà thần thờ, sau khi Lục Nương xuất hiện bọn chúng lại dời ánh mắt sang Lục Nương, nhờ vậy Thu Phong mới biết này giờ bọn chúng nhìn chỗ khác chứ không hề để ý cái gì cả.

“Thằng Khải sao rồi?”

Thu Phong bước tới chỗ Chí Khải nằm bất động dưới mặt đất, xung quanh có mấy anh em bu lại tát tát cái mặt nó.

“Nó bất tỉnh rồi anh Phong!”

“Không biết thằng nào quăng cây gậy vào mặt nó, nó né không kịp nên lăn ra bất tỉnh rồi!”

...

Thu Phong cũng không biết nói gì với lũ này, cây rõ ràng do anh ném mà ba mươi mấy con người không thằng nào thấy anh ném là sao.

Bực mình Thu Phong liếc ngang một đoạn rồi nói:

“Gậy là do tao ném! Vừa nảy suýt nữa là đánh nhau mà tui bay cứ thất thần nhìn đi chỗ quái nào vậy?”

Bị Thu Phong hỏi cả đám ấp a ấp úng không biết nói gì.

Được thằng cu Nhật Cường hó hê được vài câu lí nhí:

“Dạ... Tui em nhìn... Nhìn gái...”

Dù nhỏ nhưng miếng cường Thu Phong vẫn nghe được thằng Nhật Cường nói gì.

“Hả? Gái bộ thiếu hay sao mà có mấy con thôi mà tụi bay nhìn ghê vậy? Lần đầu tới chỗ này à?”

Thu Phong hả lên một tiếng khiến cả đám giật mình sau đó nguyên lũ lại thì nhau gật đầu trông rất buồn cười.

“Ha ha ha ha! Đúng là lũ ngốc mà... Có nhìn gái thôi mà cũng không xong để suýt nữa bị đánh.”

Phương Ly đứng sau lưng Lục Nương lúc này nhin không được liền ló cái đầu ra bôi bác đám người Thu Phong một chập.

Bị một đũa con gái ngực bự nói nguyên đám phía sau ai ai cũng đỏ mặt, kể cả Thu Phong cũng đỏ nhưng đỏ vì giận.

Anh chỉ tay vào Phương Ly mà nói:

“Con ôn kia! Đứng lại ông bảo cái này.”

“Ple, ngu gì bà đứng lại.” – Phương Ly le lưỡi đáng yêu với Thu Phong sau đó chạy hút mắt vào trong nhà hàng.

Về phần đám người mà Thu Phong dắt theo từ Quận Ồ Chuột ra thì không còn gì để nói nữa, quá mất mặt.

Căn bản trước giờ những ai mà sinh ra ở Quận Ồ Chuột rất ít khi rời khỏi quận để ra ngoài quận khác cả, thứ nhất là không có tiền, thứ hai cũng không có tiền, thứ ba cũng không có tiền. Bởi ở các quận khác khu ăn chơi, hay hàng hóa buôn bán gì đó cái gì cũng mắc, mà muốn đi phai có người quen biết mới dắt đi được chứ nếu không lỡ nga lỡ ngớ vừa bị cướp vừa bị đập cho chết.

Bởi con gái ở Quận Ồ Chuột tuy đẹp nhưng thân hình không bao giờ bốc lửa bằng mấy em ở Quận Bình Phúc cả, từ cách ăn mặc cho tới cách trang điểm lẫn gọi tình cứ như nông thôn đi so với thành phố.

Khi đặt chân xuống đây đám người Chí Khải, Nhật Huy chỉ vì mãi ngắm gái đẹp mà tâm hồn để trên mây chẳng biết trời trăng mây gió gì cả. Vấn đề là chỉ có ngắm gái tiếp tân với mấy em nhân viên đứng ngoài thôi mà đã như vậy chứ đừng nói vào sâu bên trong. Khắp nơi đều là mỹ nữ.

“Thôi đẹp tụi bay đi...”

Thu Phong lắc đầu không biết nói gì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Làm con nít khóc

Khi vào tới nhà hàng Lục Nương bày một bữa tiệc tại tầng 6 cho các anh em của Thu Phong, song sau đó Thu Phong liên tục mất mặt vì mấy thằng ôn này cứ mãi ngắm ngía gái mà chẳng ăn uống gì cả. Thậm chí nhiều thằng nước miếng còn chảy ra ròng ròng.

Lúc này Thu Phong không biết nói gì với tụi này thì Lục Nương mới đứng ra nói:

“Sau hôm nay tất cả đều là người nhà, nếu ai đi theo Thu Phong làm tốt công việc anh Phong giao cho mấy cung thì mấy cung muốn cái gì chị Lục đây đều thưởng cho mấy cung. Còn bây giờ thì chưa được, tất cả nên kìm nén cái suy nghĩ đó lại đi hi hi!”

Một lời Lục Nương nói ra như sét đánh ngang tai với đám người Chí Khải. Vốn bọn họ chỉ nghĩ nếu đã tới đây rồi thì ngắm cho sướng đi chắc gì đã ăn được, nặc dù muốn ăn lắm như con người ta ai ai cũng xinh đẹp thế kia ăn đâu phải là chuyện dễ dàng đâu.

“Chị nói thật chứ ạ?”

Thằng Minh Sang thẳng béo mập nhất đám bỗng nhiên đứng lên một cái ỳnh khiến cả bàn ăn muốn rung động theo nó.

“Lời chị nói chẳng lẽ còn nghi ngờ sao?” – Lục Nương gật đầu cười nhẹ một cái rồi nói tiếp – “Chỉ cần mấy đũa đi theo anh Phong của mấy đũa làm tốt việc tất nhiên sẽ có thưởng... Thưởng cái gì thì tùy mấy đũa chọn nhé!”

Lời nói của Lục Nương như mật ngọt rót vào tai đám người Minh Sang, Chí Khải, Nhật Huy... Khiến cả lũ ai nấy cũng gật đầu lia lịa.

Chứng kiến cảnh tượng này Thu Phong chỉ biết ôm mặt mà cạn lời chẳng biết nói gì với chúng. Xem ra chuyện bọn này nói trung thành đi theo anh cần phải suy xét lại, đây chỉ mới là gái thôi đã mất hết thể diện thế này rồi thì còn làm ăn cái gì được nữa.

Suy nghĩ thì suy nghĩ cho vui vậy thôi chứ Thu Phong cũng chẳng ngăn cản, muốn người của mình hết sức trung thành với mình thì lợi ích vẫn là một trong số đó. Cứ nghĩ một ông vua anh minh khiến tất cả binh lính trung thành với mình đi nhưng ông ta bỏ đói binh lính hay nói đúng hơn không có điều kiện cho tất cả binh lính được ăn no mặc ấm thì khi ra trận với một tinh thần không thoải mái thì dù có trung thành đến đâu đi nữa cái hiệu quả đạt được cũng không được cao.

Đó cũng là lý do tại sao Thu Phong không nói năng gì mà để Lục Nương nói, tính ra Thu Phong cũng thăm gặt đầu với người đẹp họ Lục này. Rất là tinh ý, rất là biết cách lấy lòng kẻ dưới.

Xong bữa tiệc nhỏ để chào đón Thu Phong, xuyên suốt bữa tiệc cái đáng chú ý không phải là đám người của Thu Phong mà là chính anh với con ả đầu vàng Phương Ly kia. Dường như từ khi sinh ra hai người này khắc khẩu nhau hay sao ấy mà cứ chửi mắng đá đếu nhau suốt từ lúc mới gặp cho tới lúc đi về vẫn còn răng chửi một câu nữa mới chịu từ bỏ.

Tối buổi chiều sau khi nghỉ ngơi tại nhà hàng một buổi thì đám người Thu Phong được Lục Nương dắt đến phố đèn đỏ, ở đó Lục Nương có một tòa cao ốc chuyên dùng để cho người của mình ở. Tòa cao ốc này cũng bình thường thôi chẳng đáng nhiều tiền cả.

Cứ một phòng Lục Nương xếp cho ba đến bốn người ở chung riêng Thu Phong thì lại được một phòng ở tầng mười khá rộng.

Anh cũng không ngờ bà chị Lục Nương này lại thẳng tay tới vậy, thừa tiền đến nỗi lo cho đám người của anh tất tần tật từ chỗ ăn chỗ ngủ.

Cầm trên tay chìa khóa căn hộ mà Lục Nương đưa cho Thu Phong một tay vác cái ba lô của mình một tay thì giữ xích con Mực không cho nó chạy linh tinh, dù gì đây cũng là chỗ mới không phải là cái khu ổ chuột kia ai nhìn mặt con Mực cũng quen rồi nên chẳng ai làm gì còn ở đây anh không dám chắc có bọn trộm bắt con Mực nhà anh đi làm thịt thì khổ.

“Ê chó kia!...”

“Ồ đây ai cho nuôi chó vậy trời, nó ủa bậy ủa bạ hơi đầu mà ngủ được. Để tao ra nói!”

Đang vắn vẹo cái ổ khóa thì Thu Phong nghe thấy tiếng phụ nữ vang vẳng bên tai mình, giọng nói đó khá là quen thuộc như vừa mới đây xong.

Y rằng đúng như anh nghĩ ngờ quay sang liền đụng mặt ngay cái con đầu vàng Phương Ly.

“Giờ đây?”

“Ông? À không mà?”

Vừa thấy quả mặt của Thu Phong cô ả đầu vàng Phương Ly tóc tai bắt đầu dựng đứng lên.

“Này! Sao mà lại tới đây? Tối tìm em gái xinh đẹp nào ở chỗ này? Hay là tối tìm ta?” – Phương Ly vừa nói vừa giả bộ ưỡn ẹo trước mặt Thu Phong, chót câu cuối nàng ta liền ưỡn cái ngực bự của mình về phía Thu Phong.

“Chắc chắc...” – Thu Phong liên tục tặc lưỡi lắc đầu rồi nói tiếp – “Tao không thích mấy con đit lép như mày. Lăn sang chỗ khác đi, và lại đây là nhà tao tao không vào thì đi đâu con điên này?”

Dường như quên mất cả chuyện con chó, Phương Ly nghe Thu Phong nói liền ngạc nhiên lộ hai con mắt to tròn ra nhìn Thu Phong.

“Cái gì?”

Phương Ly thốt lên một tiếng sau đó chỉ vào căn hộ của Thu Phong rồi lại ngo sang căn hộ của cô kế bên xong lại ngo sang nhìn Thu Phong áp a áp ứng nói không nên lời.

“Chị Lục ơi là chị Lục! Chị hại chết em rồi, sao lại để cái thằng này kế bên chỗ em cơ chứ?”

Phương Ly quay mặt sang chỗ khác liên tục lải nhải cái gì đó một mình.

Thấy vậy Thu Phong liền giả bộ cúi sát tai vào lắng nghe mà Phương Ly không hề hay biết.

“Nhảm cái gì vậy?”

“Hả? Ồi ời tiên sư bố nhà mày làm giết cả mình!”

Phương Ly giật mình quay sang đánh nhẹ vào vai Thu Phong một cái rồi ôm ngực thở hộc hộc.

“Cạch!”

Gẹo Phương Ly chán chê xong Thu Phong quay sang mở cửa phòng, anh dắt con Mực vào chỉ cho nó một góc để nó nằm yên khỏi chạy loạn sau đó anh đặt ba lô xuống trong phòng rồi ló cái đầu ra nhìn Phương Ly đứng bên ngoài hỏi:

“Ê! Vào chơi không hàng xóm?”

Phuong Ly đang đứng bên ngoài lăm bắm cái gì đó, nếu nhìn gương mặt thì chắc hẳn đang tính kế gì muốn hại Thu Phong nhưng lại bị Thu Phong kêu nên giặt mình:

“Hả! À thôi, tao về phòng tao thích hơn. Bye bye!”

Lắc quả ngực khủng của mình Phuong Ly ton ton đi vào căn hộ kế bên với phong thái rất là vui vẻ. Thu Phong nhìn theo cô nàng mà thầm vuốt cằm suy nghĩ không biết con ôn này nó tính giờ trò chọc gẹo gì mà trông có vẻ vui thế.

...

Buổi chiều Thu Phong dắt con Mực dạo vòng quanh phố đèn đỏ một chập, nhưng hầu như đi tới đâu ai cũng nhìn Thu Phong với ánh mắt kì dị. Đơn giản chỉ vì anh dắt theo con chó, mà lại còn tung tăng đi dạo ngắm phố phường chứ không phải ngắm gái nữa.

Thứ nhất Thu Phong là người lạ, căn bản đối với đàn em của Lục Nương ở đây đa số chưa biết mặt mũi Thu Phong ra làm sao nên không biết Thu Phong là ai, thứ hai đã là đàn ông mà không phải người ở đây thì mục đích tới một là chơi gái hai là chơi thuốc phiện. Chứ chẳng có ai rảnh rỗi dắt chó đi vòng vòng như Thu Phong cả.

Nhắc đến con Mực, giờ nó đã khác, à không phải khác mà là càng ngày càng lười. Lúc trước Thu Phong chẳng bao giờ thấy nó ngủ thì dạo này anh thấy nó ngủ liên tục, lười chạy nhảy ra chẳng bay nhảy như hồi đó nữa.

Sáng sớm cũng không chạy theo anh tập thể dục mà nằm lỳ ở nhà, ăn thì lăm mà chẳng thấy ỉa đái gì cả.

Ở một góc khuất nào đó trong phố đèn đỏ này có hình bóng của một con ả đầu vàng ngực bự đang đứng trước một bầy đàn ông cao to nhỏ bé đủ kiểu cỡ chừng bốn chục đứa.

Mấy chục người ấy chụm đầu lại nói năng cái gì đó với nhau xong tất cả cùng rời đi mỗi người một hướng.

Nếu nhìn từ trên cao xuống thì đám người này đã vô tình bọc Thu Phong lại chính giữa.

Không biết có phải do mẫn cảm quá hay không mà lúc này Thu Phong lại có cảm giác như bị theo dõi, mà không phải bị theo dõi bởi một người mà là cả đồng người từ tứ phương tám hướng xung quanh anh.

Vừa đi hai con mắt Thu Phong vừa đảo liên tục quan sát xung quanh, anh phát hiện giờ khắc này ít nhất cũng có mười mấy kẻ bám đuôi theo anh. Nhưng không chuyên nghiệp, bọn chúng theo dõi có quá nhiều sơ hở.

Ban đầu anh cứ tưởng là bị chính phủ theo dõi hay người của ông trùm đất Bắc nhưng xem ra bọn này chỉ là bọn nghiệp dư theo dõi anh mới mục đích gì đó. Chẳng lẽ tính cướp à?

Cũng không đúng, địa bàn của Lục Nương chưa bao giờ nghe đến cướp cả. Có chơi gái quýt tiền thì có nghe chứ cướp thì chưa bao giờ.

Mãi lo chú ý xung quanh mà Thu Phong không biết rằng anh đang tiến về phía một cô bé.

“Bình!”

Biết có người phía trước nhưng chỉ là một cô nhóc nên Thu Phong cố tình né sang một bên nhưng không ngờ vẫn tông trúng cô nhóc ấy.

Tông trúng cái đùi như cái tượng đá của Thu Phong cô bé ngã ra phía sau một cách đau đớn. Thấy vậy Thu Phong liền vội vã cúi xuống bế cô bé lên phui bụi cho nó rồi cẩn thận hỏi han:

“Bé? Có sao không?”

“Híc híc...”

Trả lời Thu Phong là quả mặt đầy hăm tãi của con bé sắp sửa khóc òa lên.

“Hu hu hu hu hu hu... Mẹ ơi... Anh ba ơi!!!!”

“Từ từ... Đừng khóc!”

Thu Phong chân tay luống ca luống cuống trong cái tình huống này, anh chẳng biết làm thế nào với một đứa trẻ đang khóc ở nơi như thế này thay vì vậy nếu ở trên chiến trường thì anh đã bật mìn vác đi cho nhanh rồi.

“Thằng nào làm em gái tao khóc!!!!”

Bất chợt một tiếng gào của một thằng nào đó găm lên sau lưng Thu Phong.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 171: Anh làm gì tôi cũng được!

“Hửm?”

Vừa nghe xong tiếng gào của một thằng ôn nào đó, Thu Phong đang có cảm giác như có kẻ sắp chụp lấy đầu mình. Liên ngay tức khắc đang trong trạng thái quỹ một chân xuống bệ cô bé gái kia Thu Phong liền dùng một tay còn lại vuốt ngang qua đầu mình, trùng hợp tay anh gạt được một cánh tay to bự của kẻ nào đó sau lưng anh.

Song cùng khi đấy Thu Phong quay người lại đá mang một cước vào đầu tên phía sau anh.

“Khùng!”

Tới sát thái dương thì Thu Phong dừng chân lại, anh vốn không tính gây sự chỗ này dù gì anh cũng sắp cùng với Phương Ly quản lý nơi này rồi.

“Tính đánh người à?”

Tên đứng trước mặt Thu Phong lúc này là một thằng bại hoại nào đó ốm nhất ốm hơn cao chừng 1 m 70 đứng bằng nửa cái đầu Thu Phong mà cái mặt của hắn kênh lên thách thức Thu Phong.

“Anh ba... Hu hu chú này... Đánh em kìa!”

Cô bé Thu Phong đang bế trên tay lúc này bỗng khóc òa lên khiến Thu Phong lỗ hai con mắt quay sang nhìn cô bé.

“Đánh hồi nào?”

Đúng lúc này không biết ủa từ đâu ra tứ phương tám hướng xung quanh bị bốn mươi con người Thu Phong bọc lại chính giữa.

“Hửm?”

Không quan tâm đến cô bé đang khóc lóc trên tay mình Thu Phong đảo mắt liếc quanh một vòng thì biết chuyện gì đang xảy ra. Bọn này muốn kiểm chuyện với anh nên dàn cảnh cho con bé này đụng vào người anh đây mà.

Thu Phong thầm nhủ gạt gạt cái đầu rồi thả cô bé trên tay mình xuống, dù là gì đi nữa nó cũng là con nít Thu Phong chẳng chấp nên anh thả cô bé xuống, vừa thả xuống cô bé chạy lại ôm lấy chân cái thằng vừa nãy suýt ăn một đá của Thu Phong.

Giờ khắc này Thu Phong khê động não. Anh nghĩ không thể nào mà vô duyên vô cớ có thể lôi cả đám đến đây để kiểm chuyện với anh được, vừa tới đây anh còn chưa kịp làm gì ai thì làm sao mà chuốc oán được. Thầm nghĩ đến cái con tiện tì Phương Ly, Thu Phong lại đảo mắt khắp xung quanh thêm một lần nữa.

Với lợi thế cả đám này chẳng ai cao trên 1 m 80 nên chỉ cần nhón chân lên một chút Thu Phong có thể quan sát được những hình ảnh phía sau.

Nhìn chừng vài giây cuối cùng Thu Phong cũng thấy lấp ló sau cái thùng rác là lọn tóc vàng, khỏi đoán cũng biết là ai. Nhếch mép lên Thu Phong nở một nụ cười thật sâu trong miệng thầm lẩm bẩm:

“Lại cái con tiện tì này thích phá rối đây mà... Nếu đã vậy thì cho nó xem một lần để lần sau khỏi phải kiểm chuyện nữa vậy!”

“Ê thằng kia mày lải nhải cái gì vậy? Giờ mày làm em gái tao thành vậy mày tính làm sao?”

Tên còi rí vừa nãy lúc này đứng ra cầm một cây vũ không biết lấy từ đâu ra chỉ vào mặt Thu Phong mà quát.

“Hmm nói sao nh?” – Thu Phong giả ngu tự hỏi mình xong sau đó anh làm một gương mặt ngạc nhiên nhìn thẳng vào mặt tên kia nói – “Tao không có tiền, nhà cũng không có điều kiện gì ngoài các thân xác này. Tụi mày hay là lên đây chiếm lấy thân thể tao đi!!!”

Thu Phong vron hai tay đang ngang mời gọi lũ sói đến đánh đập mình.

Thấy vậy cả nhóm bốn chục người có kẻ buồn cười có kẻ tức giận thần thái ai ai cũng khác nhau.

“Thằng con chó này. Mày biết chỗ này là chỗ nào không mà bố láo à? Anh em giết nó!”

Tên ốm nhất kia nằng chừi Thu Phong rồi hét lên một tiếng, đồng loạt hắn xông lên đầu tấn công Thu Phong mà hoàn toàn quên mất vừa nãy nếu một đá của Thu Phong trúng đầu hắn thì ít nhiều hắn cũng nằm viện bó cổ cũng bốn năm tháng không chết là còn may.

Mặc kệ cho tên kia đang tiến về phía mình, Thu Phong vẫn bình tĩnh cúi người xuống tháo khóa xích cho con Mực để nó chạy loạn, anh tin nếu nó chạy chẳng ai bắt được đâu.

“Chạy đâu chạy đi, lát tao đi kiếm. Đi xa quá tối tao cho mày nhin đôi!”

Thu Phong vỗ vỗ vào mõng con Mực mà nói. Anh vừa dứt câu thì nhanh như chớp con Mực tông thẳng vào đám người mà đi mất tiêu, thực sự là bỏ mặc thằng chủ khôn khổ tội nghiệp của nó lại mà.

Thấy con Mực chạy về phía mình, có mấy kẻ tưởng là nó cần nên trực tiếp né sang. Dù anh hùng chém nhau đánh nhau đến đâu đi nữa thì chó không phải đường cùng vẫn không tới mức mà đi chọc cho nó cần mình làm chi cho khổ.

Thấy con Mực phóng đi mất thì Thu Phong mới từ từ đứng dậy đẩy cái eo của mình một cái, cùng lúc đó cái thằng xì ke kia đã tới ngay trước mặt anh vung cây vũ hướng phần đầu mà đánh.

Chỉ đáng tiếc rằng hắn đã dụng nhầm người. Khi cây vũ của hắn tự tin sẽ đánh trúng đầu Thu Phong thì lúc này hắn bỗng nhiên cảm nhận được một lực đẩy nào đó ở giữa ngực khiến hắn văng ra.

“Bụp!”

Một tiếng trầm đục vang lên, Thu Phong cho thẳng một đập giữa ngực hắn khiến cái thằng ốm như cây que không chịu nổi bay một phát bốn năm mét ra phía sau rồi lăn ra bất tỉnh nhân sự chưa kịp hó hé cái gì.

Co chân lại anh phui phui cái chân vừa đá tên kia, bằng một gương mặt tự tin anh hạ chân xuống mặt ngông lên nói:

“Tao cho tụi mày biết ai mới là kẻ bị đánh... Há há!”

Không biết lấy đâu ra cái nụ cười tởm lợn kia, Phương Ly đang núp phía sau thùng rác vừa bị mũi vừa nổi cả da gà vì cái điệu cười không đâu vào đâu của Thu Phong.

Đáp lại lời khiêu khích của Thu Phong là sự tức giận của vô số con người đang có mặt tại đây.

“Tới địa bàn của bố mày lại dám bỏ káo à thằng chó... Chết đi!”

Một tên đầu đinh nào đó mặt mày hung tợn, hắn có vài cái hình xăm ở hai bên cánh tay. Hắn gào lên một tiếng mắng chửi Thu Phong rồi nhảy vô vào dùng ống tít sắt liên tục đánh vào người Thu Phong.

“Bụp bụp bụp bụp...” – Tiếng động sắt va vào thịt trầm đục cứ vang lên liên tục.

Hắn đánh liên tục vào Thu Phong như thế như chẳng biết mệt là cái gì, còn Thu Phong vẫn cứ đứng trơ trọi ở đó không nhúc nhích.

“Yếu quá!”

“Pặc!”

Than nhẹ một tiếng, bằng với sự chuẩn xác của mình Thu Phong dễ dàng bắt được đầu cây tít của thằng trọc kia.

“Kịt kịt kịtttttt...”

Tiếng kim loại bị bẻ cong vang lên.

Thu Phong rút cây tít từ tay của thằng đầu trọc ra, bỏ cong nó rồi trả lại cho hắn.

Tên đầu trọc nhìn Thu Phong bằng ánh mắt không thể tin được, vừa run vừa sợ vừa kinh ngạc.

“Leng keng!”

Cầm chưa được hai ba giây thằng đầu trọc run lấy bầy đánh rơi cây ống tít xuống dưới đất.

Đúng lúc này lại một thằng khác lao đến phía sau Thu Phong, hắn hét lên định vung cây gậy gỗ vào gáy anh thì “Rầm!” Một tiếng. Thu Phong quay người sang dùng cùm tay quất vào cổ tên phía sau anh song anh ấn cả người vật hắn xuống đất. Mặt đất rung lên vì chấn động vừa rồi.

Không dừng tại đó khi trước mắt Thu Phong lúc này là bốn năm kẻ khác nhảy vô tới như những con sói.

“Bụp bụp bụp bụp bụp...”

Hàng loạt quyền được đâm ra từ tay Thu Phong, anh quỳ một chân xuống nhanh như cắt phát ra bốn năm quyền chuẩn xác vào ngay bụng của những kẻ đó.

“Rập rạp rạp rạp...”

Đồng loại ngã xuống, giống như thốn quyền Thu Phong đặt mục tiêu ngay bụng phần yếu nhất dễ bị gục nhất của những kẻ bình thường.

Những kẻ bị ăn đấm của Thu Phong đều trực tiếp ngã xuống mất sức chiến đấu.

Tiếp tục Thu Phong lại quay người lại cương với hơn mười kẻ đang lao đến phía sau, bọn chúng dường như không thấy những kẻ đang gục xuống mà cứ mù quáng lao vào tấn công Thu Phong một cách không sợ sệt. Điều này cũng khiến anh cảm thấy có hơi sai sai, bình thường nếu gây chuyện kiểu này thì anh chỉ cần đánh một hai thằng là bọn chúng đã sợ ra rồi, nhưng bọn này lại chẳng biết sợ là gì.

Nhưng Thu Phong nào có biết trước đó chừng mười phút.

“Tụi bay thấy cái thằng đen đen dất theo con chó kia không?”

Trong một góc khuất hay đúng hơn là một cái hẻm nhỏ Phương Ly đang đứng lấp la lấp ló chung với một đám đàn ông con trai, cô à đang chỉ về phía Thu Phong đang dắt con Mực đi dạo.

“Dạ thấy, cái thằng dò hơi ấy có vấn đề gì sao chị Ly?”

Một thằng ốm nhất ốm hơn nào đó với vẻ mặt hèn mọt đứng ra lấp liếm nói chuyện với Phương Ly.

Tuy Phương Ly không thích thằng này là mấy nhưng bù được cái nó làm tốt mọi việc mà cô giao nên thôi cũng kệ, lúc này Phương Ly mới che một tay lại nói nhỏ như sợ người ta nghe thấy:

“Thằng đó đó, nó ăn hiếp chị mà chị lại không làm được gì đó. Mấy người tập trung lại gây chuyện với nó đập cho nó một trận gãy tay gãy chân được rồi, có hậu quả gì chị đây gánh hết cho!”

“Gi? Nó là thằng nào mà dám ăn hiếp chị, để em đi giết nó!”

“Có người ăn hiếp được chị nữa hả?”

“Chuyện lạ à nha!”

Nghe nói Phương Ly bị người khác ức hiếp thì đám đàn ông xung quanh đây mỗi người một cảm nghĩ, kẻ thì cảm thấy muốn bảo vệ Phương Ly kẻ thì cảm thấy như nghe chuyện khó tin vậy. Con bà chằn Phương Ly này bố ai mà dám ăn hiếp bà có mà chán sống thì nghe còn tạm chấp nhận được mới đi trêu chọc cái bà này còn không thì chẳng bao giờ đâu ha.

“Tụi bay im coi! Thế bây giờ có nghe tao không?”

Phương Ly quát khê lên một tiếng mà không dám quát to sợ Thu Phong đang đi dạo ngoài kia nghe được.

Sau đó cả đám mới chụm đầu vô bàn bạc kế hoạch một cách nhanh gọn để giải vây Thu Phong như đã diễn ra ở trên và đang tiếp tục diễn ra.

...

Giờ khắc này Phương Ly mắt chữ A mồm chữ O nhìn chằm chằm vào Thu Phong đang đứng sừng sững trước đó, dưới chân Thu Phong lúc này là hơn bốn mươi người nằm la liệt không đứng dậy nổi.

Khẽ lấy tay bịt miệng mình lại Phương Ly không muốn bị Thu Phong phát hiện ra là mình ở đây, cô nghĩ mình nên chuồn khỏi chỗ này nhanh nhất có thể. Đến bây giờ cô cũng hiểu tại sao chị Lục Nương của cô lại coi trọng con người này tới vậy. Do là hấn quá mạnh, chứng kiến tất cả cô thấy Thu Phong hoàn toàn trên cơ mấy chục con người lúc này.

Nghĩ liền là đi ngay, tức thì Phương Ly xoay người đứng lên rón rén rời khỏi chỗ này. Chừng vài giây sau khi cô nghĩ mình sắp đi hết con hẻm ngắn này vừa định thở phào ra một tiếng thì bất chợt cô cảm giác có ai đặt tay lên vai mình:

“Phù... Á!” – Phương Ly la lên một tiếng.

“Đi đâu vậy?”

Gương mặt tươi cười của Thu Phong xuất hiện.

Phương Ly quay sang thấy gương mặt của kẻ thù không đội trời chung này tìm cô đập lên thỉnh thịch liên hồi.

Chừng vài giây sau Phương Ly cố gắng hít sâu để lấy lại bình tĩnh xong sau đó cô cười hề hề giải thích:

“Hi hi! Khi nãy á, tôi có đi ngang qua chỗ anh á. Cái...”

“Cái gì?” – Thu Phong nhìn thẳng vào mắt Phuong Ly chen ngang vào nói.

Bị ánh mắt của Thu Phong nhìn chằm chằm mình Phuong Ly cảm thấy không được thoải mái, cô khẽ liếc mắt sang chỗ khác rồi phụng phịu má lên nói tiếp:

“Cái thấy... Anh đánh nhau với người ta á... Tội sợ quá nên trốn đi.” – nói tới đây Phuong Ly bỗng cao giọng lên gạt tay Thu Phong ra mà hất cái mũi mình lên nói: “Tôi thân đàn bà con gái chân yếu tay mềm, thấy đánh nhau là phải sợ chứ? Anh mặc cười nhì, việc gì tôi phải tránh né anh nhì? Đi ra để tôi còn đi công chuyện, thứ người gì đâu không à!”

Nói xong Phuong Ly phui phui cái vai của mình cứ thế mà xách bộ đồ lép của mình đi.

“Đứng lại...”

Vừa quay người chưa kịp đi mấy bước thì Phuong Ly bị Thu Phong giật lấy tóc lôi lại.

“A a a... Bỏ bỏ bỏ ra cái thằng này!” – Phuong Ly bị nắm tóc đau quá kêu lên vài tiếng

“Hừm?”

Đúng lúc này không biết Thu Phong xách đầu ra một thằng cầm cổ áo nó lên đưa ra trước mặt Phuong Ly rồi nói tiếp:

“Cu! Nói xem coi có phải con ôn này bày trò không? Có hay không thôi, tao đảm bảo nó không làm gì được mày đâu.”

Phuong Ly tính tiếp tục mắng chửi Thu Phong nhưng khi nghe Thu Phong nói tiếp câu sau cô liền im bật, thay vào đó cô trừng mắt nhìn cái thằng mà Thu Phong đang xách lên kia.

Đáp lại cái trừng mắt của Phuong Ly là ánh mắt tội lỗi của một chàng trai mới lớn, thằng bé mặt mũi bầm dập quay mặt sang chỗ khác khẽ nói nhỏ:

“Xin lỗi chị Ly... Em lỡ khai hết rồi!”

“Mày...?”

Vung tay lên Phuong Ly hét lời chuẩn bị đánh thằng bé thì Thu Phong lại lôi thằng bé để ra phía sau.

Anh gờ đây dí sát mặt mình vào gương mặt dễ thương của Phuong Ly nhẹ nhàng nói:

“Bây giờ cô tính làm sao đây?”

“Sao là sao, lỡ rồi thì thôi có gì đâu! Anh cũng có bị thương chỗ nào đâu mà đòi công bằng gì?”

Phuong Ly trực tiếp khoanh tay lại không nói lý lẽ với Thu Phong.

Nghe vậy Thu Phong tặc lưỡi nói:

“À ừ! Chắc chị Lục biết cũng không sao đâu nhì? Ngày đầu tới đây đã bị người của chị Lục đánh này, rồi bị ức hiếp này, ôi... Thậm chí còn bị chửi nữa. Chắc chắc... Sau chuyện này chắc chị Lục sẽ ghét ai kia lắm ta ời...”

“Ấy ấy đừng đừng, đừng nói gì với chị Lục cả. Tôi xin anh, anh muốn gì cũng được đừng nói chị Lục biết, chị Lục mà ghét tôi tôi sống không nổi đâu!”

Nghe Thu Phong nhắc đến Lục Nương, Phuong Ly ngay lập tức chạy lại giữ lấy tay Thu Phong mà nài nỉ.

“Là cô nói đấy nhá!”

“Ừ ừ, đừng nói với chị Lục thì cái gì cũng được.”

Không biết là ngu thật hay giả ngu mà Phuong Ly có thể nói cái câu Thu Phong làm gì cô cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Chiến tranh?

Trời tối Lục Nương lại đến căn hộ mà cô giao cho Thu Phong, cùng với Phuong Ly xách theo một đồng đồ ăn.

“Cám ơn chị Lục nhé, đồ ăn ngon lắm!”

Lúc này Thu Phong đang vừa gặm mấy cái đùi gà vừa nói. Tình tới nay Thu Phong chắc nấu mì ăn cho nhanh, tại con Mực tới giờ vẫn chưa xách đít về mà anh lại lười đi tìm nó quá. Nó cũng thông minh chắc lát nó sẽ mò về, không thì mai tìm nó về sau cũng được.

Nhìn Thu Phong ăn mà Lục Nương cứ cười khúc khích một hồi sau lại nở một nụ cười duyên ra nói:

“Đồ ăn không phải chị mua đâu, là bé Ly dành mua cho em đấy!”

“Dạ em cảm ơn... Phụt!!!!... Cái gì?”

Có lẽ do tập trung quá nhiều vào việc ăn nên Thu Phong có chút không tiêu hóa kịp lời nói của Lục Nương. Cái quái gì vậy? Con tiện tì Phương Ly mà mua đồ ăn cho anh à?

Thu Phong vớt đùi gà đang gặm dở lên trên bàn xong mặt anh dần ra nhìn chăm chăm vào Phương Ly một hồi.

Bị người khác nhìn Phương Ly có chút không được tự nhiên liền giả bộ tránh tránh mặt đi chỗ khác không dám nhìn thẳng mặt của Thu Phong nữa.

“Ê con quý kia. Mấy khi không mua đồ ăn cho tao? Có mục đích gì nói mau! Tao tưởng đồ ăn này giờ là của chị Lục mua làm tao ăn khi thể này giờ... Nói! Mục đích mày mua là gì... Hmm nhớ không lầm hồi chiều hình như...”

Nghe Thu Phong nhắc tới vụ hồi chiều bỗng nhiên Phương Ly đứng dậy một cái đùng, sau đó mặt cô lăm lăm li li vòng ra phía sau lưng Thu Phong.

Chứng kiến quả mặt đỏ của Phương Ly khiến Thu Phong cảm thấy có gì đó bất ổn, hình như anh đùa dai quá rồi thì phải.

“Anh Phong đẹp trai à... Mình là người một nhà mà, em làm em gái nên hôm nay mới mua gà vịt sang cho anh ăn đó! Anh chẳng thương em gì cả, cái gì nhớ thì nên nhớ cái gì quên thì nên quên đi ha... Khỏe khỏe khỏe ha!”

Lúc này Phương Ly vòng ra phía sau Thu Phong vừa bóp vai, vừa đấm bóp, xoa bóp các kiểu cho Thu Phong và vừa nói. Giọng điệu của Phương Ly thì lúc lên lúc xuống, lực bóp vai Thu Phong lúc mạnh lúc yếu, nhưng với cái lực đó anh cảm nhận được con quý nhỏ này khỏe thật, lòi thẳng cu Nhật Cường ra cho con bé này đấm bóp có mà gãy hết cả xương vai mà may đối với anh lại không ảnh hưởng.

“Hai đứa thân với nhau như vậy từ khi nào thế? Thân được vậy thì tốt, chị cứ sợ Phong không chịu nổi con bé Ly thôi.”

Lục Nương che miệng cười hi hi nói xấu Phương Ly trước mặt cô ả.

Đang bóp bóp cái vai cho Thu Phong, Phương Ly nghe bà chị Lục Nương của mình nói vậy liền la lên:

“Ô! Em như vậy hồi nào? Em có làm cái gì đâu mà chị nói em vậy...”

“À ừ chắc không có, phải có người ta mới nói chứ.”

Lục Nương lúc này trông thật đáng yêu, cô chu cái mỏ của mình lên trả treo lại với Phương Ly. Đây cũng là lần đầu tiên Phương Ly thấy cái hành động này của Lục Nương.

“Em làm gì vậy? Bỏ tay ra cái con bé này!”

Bất ngờ Phương Ly bước tới vén tóc Lục Nương ra rồi cô ả tóc vàng ấy dùng tay cô đặt lên trán Lục Nương. Thấy vậy Lục Nương mới la lên một tiếng.

“Chị hôm nay hành động ngộ lắm nha!”

Phương Ly chìa ngón tay vào mặt Lục Nương mà dùng cái chất giọng cực kì biểu cảm cực kì đã đều mang một hàm ý sâu sắc nào đó đá Lục Nương.

“Ồ ồ, hay là ai kia hành động cũng khác quá ta...”

Lục Nương cũng chẳng vừa, cô cứ liếc liếc ánh mắt của cô về phía Thu Phong.

Theo dòng ánh mắt của Lục Nương, Phương Ly cũng liếc nhìn theo. Vô tình trong đầu hai người đàn bà này nổi lên cùng một dòng suy nghĩ.

Tất cả mọi chuyện là do thằng đàn ông đang ngồi kia, lúc này hai người đồng thời nhìn chăm chăm vào Thu Phong.

Bị hai cặp mắt khác giới nhìn chăm chăm mà một trong hai nàng lại một xinh đẹp tuyệt trần một thì ngực to vô đối cứ nhìn anh như vậy khiến anh không thoải mái chút nào.

“Mặt tôi có dính cái gì sao mà hai người nhìn ghê vậy!”

“Không có gì!”

Cả hai người phụ nữ đồng loạt lắc đầu.

Điều này cũng thấy Thu Phong cảm thấy khá khó hiểu, thôi kệ vậy.

Chừng một tiếng sau thì hai người phụ nữ ấy rời khỏi, bỏ lại một đồng bầy nhầy khiến anh phải lật đật đi dọn, xong xuôi anh bắt tay vào rửa chén luôn. Dù gì cũng là họ mang đến cho mình ăn mà, mỗi tội bầy nhiều quá thôi.

“Cạch cạch cạch...”

Thu Phong vừa đeo găng tay vào chuẩn bị rửa chén thì nghe tiếng động thân quen bên ngoài cửa. Lắc lắc cái đầu của mình Thu Phong khẽ cười một tiếng vừa đi vừa tháo một găng tay bước ra mở cửa.

Đúng như anh nghĩ xuất hiện đằng sau cánh cửa không ai khác chính là con gặc tên Mực. Lúc này miệng nó ngậm cổ một con gà trống đã chết đuôi con Mực thì cứ ngoe nguẩy qua lại.

“Tao cũng mới ăn gà xong, mày cũng có món gà ngon nhì! Cơ mà đưa đây tao xem nào?”

Thu Phong cười phì ra một tiếng vừa nói vừa chìa tay ra kêu con Mực đưa con gà trên miệng nó cho anh xem.

Dường như không giống mấy con chó khác, con Mực này không sợ Thu Phong cướp đồ ăn của nó bởi nó tin có cướp chưa chắc cướp được từ cái mõm đen của nó à nha.

Nhận lấy con gà vừa mới chết còn hơi ấm trong lòng bàn tay mình... Quan sát một hồi Thu Phong trả lại cho con Mực rồi nói:

“Bà mẹ mày! Đây là con gà giống nhà người ta, mày lôi đi mày ăn của người ta lấy gì người ta phối giống. Cái con nghiệt súc này!” – vừa chửi con Mực anh vừa gõ lên đầu nó một cái rồi nói tiếp “Lần trước thì bắt gà đá của đám thằng Chí Khải ăn, QCIGXbR giờ lại đến con gà trống của cái nhà xui xẻo nào thế không biết. Làm ơn lần sau mày bắt mấy con gà mái mà già già không còn khả năng đẻ trứng ấy... Mà thôi để mai tao dặn bọn nó mua mấy cân thịt bò chất trong tủ cho mày, nuôi mày đúng là tốn tiền mà chẳng được cái tích sự gì mà!”

Thấy Thu Phong chửi mình nguyên một mạch con Mực hình như tính người trời dấy nó cảm thấy tội lỗi liền nhả con gà trống xuống đẩy đẩy về phía Thu Phong rồi nhìn anh với một ánh mắt đầy thành khẩn.

“Đẹp đi! Lỡ chết rồi thì mày ăn dùm tao cái, ăn xong tự dọn đồng xương với đồng lông đừng bắt tao hầu mày. Tao để cửa đây ăn xong rồi thì tự lết xác vào mà đóng cửa, tao đi rửa chén. Bỏ tổ nhà mày!”

Hành động của con Mực khiến anh cũng phì cười, anh đá con gà về lại phía nó rồi bắt nó ăn, tự ăn tự dọn như con người. Nếu để kẻ khác chứng kiến cảnh này thì tới cả cảnh sát huấn luyện chó nghiệp vụ còn không tin được. Có thể nói chuyện với chó mà như trò chuyện với người, đặt trước cho nó một loạt hành động để nó nghe theo thì cực kì khó tin cộng với cực kì hiếm.

Trên đời này không phải không có loại chó nghe được người như vậy, có mà cực kì hiếm. Tính toàn thế giới cùng lắm chỉ có vài con chó mới được như vậy mà thôi, và Thu Phong may mắn được một con trong số vài con đó và có lẽ anh cũng không biết con chó của anh này nó có một đặc điểm không một thứ gì trên thế giới này có thể tương tượng được.

...

Rửa chén xong xuôi Thu Phong nằm coi ti vi cũng gần tới mười giờ chuẩn bị đi ngủ để ngày mai dậy sớm tiếp quản địa bàn cùng với Phương Ly thì bất ngờ điện thoại anh reo lên. Là chiếc điện thoại đập đá quả pin hiện đại xài cả tháng chưa hết.

Sim anh gắn trong chiếc điện thoại này là sim cá nhân chỉ có một vài người quan trọng như ba anh hay một vài người khác, thậm chí đến mẹ anh cũng không biết số này.

“Alo?”

“Alo? Phong hả?”

Giọng nói quen thuộc vang lên từ đầu dây bên kia, vừa nghe giọng Thu Phong liền biết là ai.

“Đạt?”

“Ừ là tao!”

Đúng như anh đoán người gọi tới là Huỳnh Đạt thằng bạn thân của anh ở cả hai thế giới, ở thế giới này thân phận của Huỳnh Đạt còn bá đạo hơn những gì Thu Phong biết ở cái bề nổi kia.

“Tao gặp chuyện cần mày phải ra mặt, giúp tao được không?”

Giọng thành khẩn của Huỳnh Đạt vang lên khiến Thu Phong cảm thấy nghi ngờ.

Thằng bạn này của anh rất ít khi có chuyện gì nhờ đến anh, thường thì nó toàn giúp anh thì đúng hơn, theo suy nghĩ của anh là vậy nhưng sự thật phải vậy không cũng không chắc được.

“Chuyện gì mà cần tới tao? Nói đi!”

“Mày nhớ có lần tao nói thân phận của ông cố tao cho mày nghe không, cũng vì chuyện đó mà tao gặp chuyện rồi đây! Bây giờ người Amecanda gốc Xích (Đại loại như người Mỹ gốc Việt) đang đòi tao về lãnh đạo họ. Dường như cũng sắp xảy ra chiến tranh rồi! Thôi cái này không nói trên điện thoại được, mày đang ở đâu ngày mai tao qua?”

“Quảng Phúc, Quận Bình Phúc! Mai gọi tao.”

Nói xong Thu Phong trực tiếp cúp máy.

Lúc này anh đang lo lắng cái chuyện quái gì đang diễn ra đây, ông cố của Huỳnh Đạt là ai? Chiến tranh gì ở đây? Thu Phong đang cảm thấy dung lượng não của mình càng ngày càng sai, sự mất trí nhớ của anh càng lúc càng nặng.

Nhưng Thu Phong lại không biết rằng Huỳnh Đạt thực chất kể cho người giống anh tên Quốc Phong về người ông cố ngoại của Huỳnh Đạt thuộc trước thế chiến thứ ba Xích Quỷ có tồn tại một người gọi là tổng thống thứ hai của đất nước Xích Quỷ.

Ông cố của Huỳnh Đạt đã lãnh đạo một nửa miền Nam và sau đó thất thế phải dẫn dân chúng và binh lính lưu lạc ở quốc gia tự do khác là Amecanda. Nước đứng đầu về nguồn kinh tế thế giới hiện nay. Sau khi trốn được qua đất nước đó thì ông cố của Huỳnh Đạt cũng bị ám sát mà chết về sau gia đình Huỳnh Đạt lại phải trốn sang đất nước khác cho đến thời của mẹ anh mới về lại Xích Quỷ sinh sống và hạ sinh ra anh.

Chuyện này tới giờ Thu Phong vẫn không biết đúng hơn người biết là Quốc Phong chứ không phải Thu Phong. Nhưng ngày mai thôi khi Huỳnh Đạt bay từ Amecanda về Thu Phong sẽ biết hết tất cả.

Không biết lý do tại sao lúc này toàn thân Thu Phong nổi hết da gà, anh đang có dự cảm điều gì đó không tốt đang xảy ra. Thế giới này lại sắp loạn nữa rồi, thời thế chưa chắc sẽ tạo ra anh hùng nhưng trong thời thế mới có anh hùng xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 173: Mục đích đến của Huỳnh Đạt

Qua ngày hôm sau Thu Phong được Phương Ly dẫn đi tiếp quản địa bàn cùng cô, cô giới thiệu anh với tất cả những anh em trong băng của Lục Nương tại địa bàn phố đèn đỏ này. Có điều hơi phiền một cái là Thu Phong phải đi từng chỗ từng chỗ một để ra mắt tất cả bởi mọi người ai nấy cũng đều phải duy trì hoạt động không thể nào mà tập trung hết lại một chỗ được nên chỉ hơi phiền là ở chỗ đó mà thôi.

“Dạ em chào anh!”

“Chào em. Cố gắng giúp đỡ nhau nha, chuyện hôm qua cũng do con Ly nó bày trò, anh cũng đánh không mạnh tay đâu. Thôi cứ cho anh xin lỗi cái đã!”

Trong một dãy phố có quán nước lề đường, tất nhiên vẫn là phố đèn đỏ rồi tại vì phố đèn đỏ này là cả một con phố rộng cơ mà. Quán nước ấy có mấy cái bàn kê ra ngoài đường, lúc này cũng cỡ chừng mười thanh niên đứng lên tay bắt mặt mừng với Thu Phong, điều đáng nói ở đây là thanh niên nào mặt mày cũng vận vẹo không được tự nhiên cho lắm.

Tên nào tên đấy nói chuyện với Thu Phong cứ dạ dạ vâng vâng suốt. Không cần nói nhiều thì cũng biết mấy tên này là số ít trong bốn chục thằng hôm qua đánh nhau với Thu Phong mà bị hành cho ra bã. Nên giờ khi gặp mặt Thu Phong lại còn biết được đây là anh lớn được chị đại Lục Nương tin dùng, đã vậy còn công khai chửi nhau với Phương Ly mà Phương Ly nổi tiếng con đàn bà chanh chua lại chẳng thể làm gì được.

Chỉ cần một trong ba hành động trên của Thu Phong thôi đủ khiến bọn chúng phục Thu Phong sát đất rồi chứ đừng nói là cả ba cái trên đều dồn vào một người như Thu Phong kia.

Đang tính nói gì với đám người này nữa thì lúc này điện thoại Thu Phong reo lên, là chiếc đập đá của anh. Nhìn vào màn hình điện thoại thì lại là một dãy số khác nhưng do hôm qua Huỳnh Đạt có gọi tới nói hôm nay sẽ tới đây nên anh đoán chắc người gọi tới chỉ có là nó:

“Alo! Đạt à?”

“Ừ, tao đang ở Quận Bình Phúc đây.”

“Rồi mày ở chỗ nào tao qua.”

“Em ơi cho hỏi chỗ này tên gì ấy nhớ? Địa chỉ nữa!”

Lúc này Huỳnh Đạt vốn đang nói giọng Nam thì chuyển sang khẩu âm giọng Bắc quay sang hỏi cô nhân viên phục vụ xinh đẹp đứng bên cạnh.

“Dạ thưa quý khách đây là quán Hồng Phận Nhan Lâu ạ, địa chỉ số XXXX đường XXX!”

Giọng trong trẻo của cô gái phục vụ vang lên bên tai Huỳnh Đạt.

“Rồi cảm ơn em nhá... Em đi phục vụ trước đi, anh đợi bạn tới rồi gọi món sau!”

Huỳnh Đạt gật cảm ơn cô nàng nhân viên xinh đẹp một tiếng rồi tiếp tục quay sang nói điện thoại với Thu Phong.

“Địa chỉ là...”

“Tao biết quán đó rồi! Mày cũng biết lựa chỗ đấy, lát nữa tao sẽ cho mày chiêm ngưỡng người đẹp.”

Huỳnh Đạt chưa kịp nói cái gì xong thì dường như qua điện thoại Thu Phong đã nghe được địa chỉ. Trùng hợp quán Huỳnh Đạt lựa chọn để ngồi lại chính là quán của Lục Nương, như vậy càng tốt đỡ phải gặp nhiều ánh mắt soi mói!

Chừng nửa tiếng sau Thu Phong bắt taxi đến trước Hồng Phận Nhan Lâu của Lục Nương.

Có một điều buồn cười rằng Thu Phong vừa bước xuống xe chưa được mười giây nữa, anh đang đứng đợi taxi thối tiền cho mình thì lúc này mấy thằng bảo vệ của Hồng Phận Nhan Lâu quần dân hàng ngang đứng phía sau lưng Thu Phong.

“Chào anh Phong!”

Đồng thanh hơn mười tên bảo vệ mặc áo đen uy nghiêm đứng cúi đầu chào Thu Phong, một chàng thanh niên da ngăm ăn mặc bình thường chẳng có gì đặc sắc.

Nghe tiếng Thu Phong liền quay đầu lại chứng kiến cảnh tượng trên anh chẳng biết nói gì, anh nhớ mới hôm qua bọn chúng đòi sống đòi chết tổng anh ra khỏi quán cơ mà sao hôm nay thay đổi nhanh vậy.

“Anh... Anh gì ơi... Tiền... Tiền thối của anh!”

Anh chàng taxi ngồi bên trong xe lấp ba lấp bấp gọi Thu Phong.

“À ừ!”

Vừa thấy Thu Phong nhận lấy tiền thối thì anh chàng taxi này chạy đi luôn không dám đứng lại nữa.

Cất vài đồng lẻ vào trong bóp xong Thu Phong quay người lại nhìn đám bảo vệ vẫn đứng cúi đầu ở đó cười nói:

“Tính không cho tôi vào à mấy anh?”

“Dạ tụi em không dám!”

Nói rồi đàn bảo vệ tách ra làm hai cho Thu Phong một con đường để đi.

Vừa đi Thu Phong vừa lắc đầu vừa cười, sau đó anh rút điện thoại ra gọi cho Huỳnh Đạt.

Xác định được Huỳnh Đạt đang ở trên lầu 5 Thu Phong trực tiếp lên thẳng trên đó.

Một lát sau, nhờ sự dẫn dắt của nhân viên Thu Phong tới được bàn của Huỳnh Đạt chứ nếu không ở một cái quán rộng như thế này tìm từng phòng từng bàn một xác định vị trí cũng là một vấn đề nan giải.

“Phong!”

Ngồi đó từ xa Huỳnh Đạt đã thấy Thu Phong, anh liền giơ tay lên vẫy Thu Phong về phía mình.

“Được rồi cảm ơn em nhé!”

Nói một tiếng cảm ơn với nhân viên Thu Phong bước dần tới chỗ Huỳnh Đạt.

“Mấy tháng rồi không gặp, hà hà!”

Thu Phong cười hà hà bước tới dang tay ôm Huỳnh Đạt một cái rồi buông ra.

“Lớn rồi, có còn như trước đâu. Mày cũng biết những người như mình ai cũng bận cả. Mà lúc này mày làm gì rồi sao lại ở Bắc? Ở cái thành phố này

vậy?”

Huỳnh Đạt với Thu Phong vừa ngồi xuống liền chụm lại bàn chuyện với nhau một hồi mới quên mà mình chưa gọi món.

Thấy nữ nhân viên cứ đứng đó chầu trực đợi khách gọi món khiến Huỳnh Đạt cũng thấy ngại ngại vì quên gọi món liền nói:

“Em cầm lấy menu lựa dùm anh vài món đi, không cần báo lại đâu lựa tầm mười món rồi đem lên đây. Cho anh thêm hai phần nước hoa quả nhé! Anh tin em, rồi đi đi cô bé!”

Vừa cầm cái menu trên tay đưa cho nhân viên phục vụ, Huỳnh Đạt vốn đã có vẻ đẹp trai khi cười lên nụ cười anh rạng như ánh mặt trời vậy khiến cô nhân viên có chút thất thần. Một vài giây sau cô nàng mới tiêu hóa được lời nói của Huỳnh Đạt sau đó dạ vâng vâng vài tiếng rồi rời đi.

Khi cô nàng vừa cất bước đi Thu Phong nghe loáng thoáng đâu vài câu “Người gì mà đẹp dữ vậy?”.

“Tao thua mày rồi!”

Thu Phong ngồi lắc lắc cái đầu cười nói.

“Phải như vậy mới có gái xinh theo chứ mày?”

Khi vừa nói ra câu này bỗng nhiên Huỳnh Đạt cảm thấy mình sai sai cái gì đó sau đấy anh liền nhìn Thu Phong rồi lại cười hi hi.

Thấy vậy Thu Phong cũng biết nó cười cái gì. Huỳnh Đạt nói như vậy mới có được gái xinh vậy Nhược Y của Thu Phong là gì? Từ trước đến nay phải nói rằng mặc dù Huỳnh Đạt có rất nhiều mỹ nữ vây quanh nhưng chưa bao giờ có một ai xinh đẹp như Hạ Nhược Y của Thu Phong đây cả.

“Thôi được rồi cười con mẹ mày!”

Chửi vui một câu với Huỳnh Đạt, sau đó Thu Phong tính nói cái gì đấy mà tạm thời anh quên mất lại bị Huỳnh Đạt hỏi ngược lại.

“Sao mà giờ mày ở cái chỗ quái quỷ này vậy? Nghe đồn mày rời quân đội rồi mà sao lại ở đây? Làm nhiệm vụ gì à?”

Huỳnh Đạt hỏi Thu Phong một câu rất là ngây ngô. Nhưng hỏi như vậy cũng đúng bởi bằng đi một thời gian Huỳnh Đạt sau khi biết được tin tức của Thu Phong cũng không thường xuyên hay hỏi nữa.

Thời gian chủ yếu của Huỳnh Đạt là ở bên Trung Đông duy trì hoạt động của tổ chức mình ở đó, nguồn tài lực chính thì lại ở Amecanda nên hiếm khi nào Huỳnh Đạt về nước. Có về nước thì có mẹ anh ở đây anh mới về sẵn tiện thì giao du với đám người trong tứ đại thiếu gia thành Châu Lang luôn.

Chuyện này Thu Phong cũng không thể nói ở đây khơi khơi cho Huỳnh Đạt nghe được nên anh đáp:

“Chuyện này để sau hãy nói. Chung quy là tao không được rời khỏi quân đội mặc dù tao chẳng còn cái tác dụng gì trong đó nữa mà vẫn bằng mọi cách giữ tao lại để lợi dụng những gì tao có!”

“Những gì mày có?”

Huỳnh Đạt thấy khó hiểu lại hỏi Thu Phong.

“Kỹ zGgrNzT năng chiến đấu của tao.”

“À à tao hiểu rồi!”

Nói tới đây Thu Phong không cần nói tiếp Huỳnh Đạt cũng hiểu đại khái. Trên cơ bản mặc dù không rõ ràng về mục đích của Thu Phong khi ở đây nhưng anh lại biết về sức chiến đấu quái vật kia của Thu Phong, không biết đào từ đâu ra mà từ kỹ năng, độ cứng cỏi, tinh thần, cho đến kinh nghiệm của một quân nhân tinh nhuệ nhất lại nằm trong người Thu Phong.

Huỳnh Đạt cũng hiểu mục đích của bọn chính phủ Xích Quỷ là gì, xui cho Thu Phong lại đi trên con đường này để họ lợi dụng. Khi trước khi Thu Phong quyết định gia nhập quân đội, mọi người xung quanh không ai cảm cản có duy nhất Huỳnh Đạt là không đồng ý bởi hơn ai hết anh là kẻ có ông cố là vị tổng thống thứ hai ở miền Nam là người nhà của một chế độ trái ngược với chế độ của nước Xích Quỷ bây giờ nên Huỳnh Đạt biết cái độ thối nát của chính phủ Xích Quỷ nó như thế nào.

Dù vậy khuyên Thu Phong à không đúng hơn là Quốc Phong tới mức đó mà Huỳnh Đạt nhận lại chỉ là nụ cười nhếch mép của Quốc Phong và một lời nói “Mấy tin tao đi! Tao không ngu như mày tưởng.”

Sự thật là đến bây giờ vẫn chưa chứng minh được, Quốc Phong hiện giờ là Thu Phong hiện nay vẫn không thể dứt ra khỏi quân đội được.

Mà mục đích Huỳnh Đạt hôm nay tới đây là nhờ Thu Phong ra mặt giúp là giúp về phần danh phận thiên tài quân sự Nguyễn Quốc Phong mà thôi.

Quốc Phong là một chàng thanh niên thiên tài được cả thế giới kính nể nhưng những người xa xứ hiện đang lưu lạc ở bang Lima mà tiểu bang mà hầu hết người ở đó là người Xích Quỷ xa xứ vào những năm thế chiến thứ ba. Họ là những người miền Nam không chịu nổi chế độ mới của Xích Quỷ nên đã

trốn sang đó tới tận bây giờ và hiển nhiên họ căm thù những kẻ đến từ nước Xích Quỷ mà sống sung sướng ở trong cái chế độ đó. Và nhất là Quốc Phong kẻ mang lại danh tiếng cho Xích Quỷ, một thiên tài vừa bị căm ghét vừa cảm thấy thương tiếc vì đã phụ vụ cho cái chế độ đó của Xích Quỷ.

Và hiển nhiên Thu Phong ra mặt sẽ rất có tiếng nói đồng nghĩa với việc rất dễ bị ghét nếu nói hẳn ra quan điểm của mình.

Vậy quan điểm của Thu Phong là gì? Nguyên chất phục vụ cho Xích Quỷ hay phản nước? Huỳnh Đạt vô tình ép Thu Phong phải tỏ ra cái lập trường này của mình, chuyện mà đáng ra sau này khi có chiến tranh Thu Phong mới phải chọn lựa thì ngay bây giờ thẳng bạn thân nhất của anh lại bắt anh chọn nó.

Huỳnh Đạt cũng bị ép, anh bị những người ở đó ước thúc ép gọi anh về lãnh đạo họ trên danh nghĩa để tạo ra một chế độ chống đối lại chế độ hiện tại ở Xích Quỷ. Huỳnh Đạt chỉ là muốn Thu Phong ra mặt nói ra lập trường của mình, nếu theo họ Thu Phong có thể khuyên họ dịu lại đợi thời cơ, còn nếu không theo họ thì Huỳnh Đạt chết chắc rồi.

Mục đích Huỳnh Đạt tới đây để khuyên Thu Phong chỉ có nhiều đó mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174: Không đề

CHƯƠNG 174: Không đề.

“Thôi chuyện kia của mày ở đây nói không được! Đợi tao chút...”

Bàn về vấn đề của Huỳnh Đạt là một vấn đề khá nhạy cảm nhưng không thể nói ở đây được mặc dù biết mỗi bàn trong quán cách nhau khá xa. Không có gì có thể đảm bảo rằng không có người đi theo Huỳnh Đạt mà nghe lén, hay có người đi theo Thu Phong để nghe lén mà đến anh cũng không biết.

Hiện tại đúng thật Thu Phong có người theo dõi, kẻ đó là Đình Thu hộ vệ thân cận của bố già anh Nhất Phụng. Thi thoảng Đình Thu vẫn thông báo cho Thu Phong rằng có người theo dõi anh nhưng không có ý đồ gì bất chính, chỉ theo dõi khoảng một hai ngày rồi lại mất tích. Thật sự nếu không có Đình Thu nói Thu Phong không hề hay biết tí gì bởi những kẻ theo dõi anh hầu hết là dị năng giả có khả năng ẩn thân hay những gì đó đại loại như vậy.

Nói với Huỳnh Đạt một câu Thu Phong lấy điện thoại cảm ứng của mình ra gọi vào số của Lục Nương.

“Tút tut!” – Một hồi sau điện thoại được kết nối.

“Alo? Con bé Ly lại gây rối gì cho em hả Phong?”

Giọng nói nhẹ nhàng của Lục Nương vang lên khiến Thu Phong cũng phải nổi da gà một cái.

Rùng mình một giây sau đó Thu Phong lại nói vào trong điện thoại:

“Em có thằng bạn bên nước ngoài về, chị có thể giúp em có một phòng kín để nói chuyện với nó được không? Tiền bạc không thành vấn đề!”

“Em nghĩ chị là ai mà đi lấy tiền người của mình? Em đang ở quán chị đúng không? Ban nãy có người lên báo rồi, chị đang đi xuống chỗ em đây đợi tí!”

Nói xong Lục Nương trực tiếp cúp máy.

“Mày gọi cho ai vậy?”

Huỳnh Đạt thấy Thu Phong hình như có quen biết ai đó ở quán ăn này nên thắc mắc hỏi.

“Lát đi mày sẽ thấy bất ngờ.”

Thu Phong cười cười quảng cho Huỳnh Đạt một câu nói bất ngờ.

Còn có gì bất ngờ đối với một người danh vọng như Huỳnh Đạt nữa sao? Theo như cách Thu Phong nói chuyện thì Huỳnh Đạt anh cũng đoán ra được chắc hẳn là Thu Phong quen chủ của quán ăn toàn người đẹp này hay ít nhất cũng là quản lý. Chuyện đó thì quá rồi bình thường đối với một người như Thu Phong rồi còn điều gì nữa mà khiến Huỳnh Đạt phải bất ngờ? Đó là điều anh hơi thắc mắc một tí thôi chứ chẳng để tâm cho mấy.

Một hồi sau Huỳnh Đạt đang ngồi ngắm nhìn xung quanh quán thì vô tình ánh mắt anh đảo sang hướng thang máy. Giờ khắc này cánh cửa thang máy khẽ mở, từ bên trong đập vào mắt Huỳnh Đạt hình ảnh một người phụ nữ đẹp, đẹp không tí vết blemish ra. Đẹp đến nỗi Huỳnh Đạt không còn từ nào để diễn tả, nhìn người phụ nữ ấy Huỳnh Đạt không thốt lên được lời.

Lúc này càng bất ngờ hơn khi Huỳnh Đạt thấy dường như người đẹp ấy đang bước về phía này. Lấy lại bình tĩnh Huỳnh Đạt chưa phải là chưa thấy

người đẹp như vậy, anh cũng thấy qua Nhược Y của Thu Phong rồi, đẹp không kém nhưng dù gì vẫn là người của Thu Phong anh không thể nào tư tưởng tới được.

Khẽ quay sang nhìn Thu Phong, Huỳnh Đạt thấy Thu Phong đang ngồi bấm điện thoại anh liền khều khều Thu Phong rồi nói:

“Ê! Quán này công nhận nhiều người đẹp thật.”

“Ừ đương nhiên rồi!”

Không quan tâm đến lời nói của Huỳnh Đạt, Thu Phong cứ thản nhiên trả lời.

Thấy Huỳnh Đạt bức Mực giật lấy điện thoại của Thu Phong rồi gằn giọng nói:

“Quay đầu sang nhìn đi kìa. Không nhìn rồi bảo sao tao lại không nói mày!”

Bị mất thứ trên tay khiến Thu Phong phải nghe theo lời Huỳnh Đạt mà đảo mắt đi. Đập vào mắt anh là thân hình bóng bẩy cộng với gương mặt đẹp tuyệt trần của Lục Nương.

Thấy vậy Thu Phong liền đứng lên bước về phía cô ta.

“Ê đi đâu vậy?”

Huỳnh Đạt nhìn theo Thu Phong đang bước đi về phía người đẹp ấy liền lập tức anh kêu Thu Phong lại.

“Chị Lục!”

“Phong!”

Đáp lại lời chào của Thu Phong, Lục Nương cười một tiếng bước dần đến chỗ anh.

Theo đó Huỳnh Đạt cứ thế ngơ ngác mà nhìn theo không biết nói gì. Anh cảm thấy dường như dạo này xung quanh Thu Phong xuất hiện quá nhiều người đẹp đi, không hẳn là nhiều chỉ tại Huỳnh Đạt nghĩ quá lên mà thôi.

“Giới thiệu với chị đây là thằng bạn chơi cùng thuở nhỏ với em! Nó làm việc ở bên Anmecanda hôm nay nó về nước chơi, tên nó là Huỳnh Đạt...” – một bên Thu Phong vừa giới thiệu Huỳnh Đạt với Lục Nương song cùng lúc anh giới thiệu ngược lại: “Đây là chị Lục Nương, mỹ nhân đẹp nhất đất nước này. Hôm nay gặp được chị là vinh hạnh của mày đấy!”

“Chị?”

Huỳnh Đạt đang cảm thấy có gì đó không đúng. Người con gái trước mắt này theo như Huỳnh Đạt đoán cùng lắm cũng chỉ hai mươi mà thôi, cái gương mặt sắc sảo đến trẻ trung thế kia làm gì có chuyện hơn tuổi Thu Phong được. Anh và Thu Phong năm nay cũng 27 28 tuổi gần 30 rồi chứ còn ít ỏi gì nữa, nếu để Thu Phong gọi bằng chị mà với gương mặt như thế ít nhất người nào đó cũng phải hơn Thu Phong đến bốn năm tuổi, hơn một hai tuổi đơn giản thì chưa đủ tư cách dù đẹp đến mức nào đi chăng nữa.

Thấy vẻ mặt khó hiểu của anh bạn Huỳnh Đạt, Lục Nương che miệng lại cười duyên khẽ dùng cái giọng trong như nước của mình nói:

“Khó hiểu quá phải không? Thực chất chị hơn thằng Phong nhiều tuổi lắm đấy... Hmm nhưng tuổi chính xác thì chị không nói đâu nhé!”

Vừa nói Lục Nương vừa vờn tay ra ngắt má Huỳnh Đạt một cái khiến mặt anh đỏ bừng bừng lên, vì là nhóm máu O nên Huỳnh Đạt rất dễ đỏ mặt. Bình thường thì chỉ có rượu bia vào hay hoạt động quá sức mới khiến mặt anh đỏ lên chứ hiếm khi nào Huỳnh Đạt đỏ mặt vì ngại cả.

Đứng trước mặt một người phụ nữ xa lạ, lại đẹp một cách khó hiểu kìa. Một chàng trai gần 30 như Huỳnh Đạt đây cũng còn cảm thấy không được tự nhiên đã vậy còn bị chính người phụ nữ ấy để cho cô ta ngắt má anh một cách dễ dàng như vậy.

“Ồ kìa! Bạn em vừa đẹp trai mà lại vừa dễ thương thế không biết. Nhìn kìa Phong, coi mặt bạn em đỏ lên hết rồi kìa... Ha ha...”

Dù là cười ha ha đi chăng nữa Lục Nương trông vẫn cười rất duyên. Cô liên tục chọc Huỳnh Đạt rồi lại quay sang vỗ vai nói với Thu Phong.

Thật sự lúc này Huỳnh Đạt không biết chui vào đâu cho hết ngại đây. Anh đang thắc mắc người phụ nữ này chui từ đâu ra thế không biết, tạo sao đến bây giờ người đẹp như vậy Huỳnh Đạt lại không hề hay biết gì.

Hiện giờ Huỳnh Đạt lại quay sang nhìn Thu Phong cầu cứu thì câu tiếp theo của Thu Phong như sét đánh vào trái tim yếu qLexHpw ớt của Huỳnh Đạt:

“Chị thấy nó được không em giới thiệu cho chị. Đảm bảo nó đủ khả năng khiến chị sung sướng hết cả cuộc đời này đấy a ha ha ha ha...”

“Mày...”

Mặt Huỳnh Đạt vốn đã đỏ nay càng đỏ hơn bởi vì câu nói của Thu Phong.

“Thôi chị không chọc nữa, hi hi. Nào hai đứa đi theo chị lên lầu trên!”

Nở một nụ cười duyên dáng Lục Nương nhảy mất với Thu Phong một cái sau đó cô lắc các vòng ba ngọp thờ của mình hướng cửa thang máy mà đi. Lúc này Thu Phong dường như nhớ ra cái gì đó liền quay qua quay lại thấy cô nhân viên khi nãy ờ ờ đồ ăn cho hai người bọn anh mà gọi:

“Em ơi! Lại đây...”

Cô bé nhân viên nghe Thu Phong gọi mình liền lập tức mặt mày hơn hờ chạy lại. Khi cô bé phục vụ vừa bước qua ngang Lục Nương liền cúi dừng lại cúi đầu chào một cái rồi bước tiếp đến chỗ Thu Phong.

“Dạ quý khách cho gọi ạ!”

“À mấy món ăn khi nãy em gọi cứ theo đó mà làm, lát nữa chỉ cần đem lên trên là được...” – Nói tới đây Thu Phong quay sang hỏi Lục Nương: “Chị Lục mình lên lầu mấy vậy?”

“Lầu 10... Gọi món rồi à? Vậy thôi khỏi làm nữa đi, lầu 5 này nấu không ngon lắm. Lầu mười trên đó có bếp trưởng tự tay nấu ăn ngon hơn.”

Bỏ lại một câu đơn giản Lục Nương xoay người đi.

Thấy vậy Thu Phong lắc đầu nhìn sang cô bé nhân viên nói:

“Được rồi em cứ làm đi kệ bà, lát xuống anh ăn hết cho... Vậy nha!”

Không muốn làm khó nhân viên ở đây nên Thu Phong mới nói như vậy, biết là biết Lục Nương nói bỏ đi con bé sẽ không bị gì rồi dù gì cũng là bà chủ mà. Nhưng lỡ đâu bị quản lý nói thì ai biết được cơ chứ.

Cô bé nhân viên nhìn Thu Phong gật gật liên tục rồi sau khi thấy Thu Phong đi liền cúi đầu chào một cái.

...

“Thôi hai đứa ngồi chơi nhé! Chị đi có việc rồi, món ăn chị gọi hết rồi. Lát chỉ việc ăn và xách mông mà về thôi. Chị đi trước đây...” Lục Nương vừa dắt hai người Thu Phong vào một phòng VIP riêng biệt và kín mít, liền sau đó nói lời rồi đi.

Huỳnh Đạt cùng Thu Phong sau khi thấy Lục Nương rời khỏi cả hai liền gật đầu một cái sau đấy cả hai lấy từ trong người ra một cái điện thoại rồi gắn cái gì đó vào trong điện thoại.

Hai người Thu Phong cầm lấy điện thoại đi vòng quanh căn phòng một hồi sau cả hai lại nhìn nhau gật đầu nói:

“Ồn rồi!”

“Ừ!”

Vừa nãy Thu Phong cùng Huỳnh Đạt là gần thiết bị dò tìm đồ điện tử, dù rằng tin tưởng Lục Nương không ám hại mình cái gì nhưng làm vậy để cho chắc bởi chuyện Huỳnh Đạt nói sắp tới đây có liên quan đến chiến tranh nội quốc, không thể sơ suất được.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Lập trường!!!

Trong căn phòng ngập tràn đồ ăn vốn từ đầu nóng hổi bốc nghi ngút khói thì giờ đây những món ăn bắt mắt ấy chỉ còn lại vẻ đẹp của nó còn hơi ấm đã lạnh từ lúc nào.

Gương mặt của Thu Phong lúc này nghiêm trọng hơn bao giờ hết, bởi cả hai tiếng đồng hồ qua anh nghe Huỳnh Đạt nói về những chuyện không tưởng ở cái thế giới này. Những thứ anh tưởng là mình biết nhưng bị mất trí nhớ khiến Huỳnh Đạt nói lại cho mình nghe.

Như đã nói Thu Phong hay đúng hơn còn gọi là Quốc Phong một thiên tài quân sự của thế giới nói chung và của Xích Quỷ nói riêng. Dù là được công nhận đến cấp độ thế giới đi chăng nữa thì Thu Phong vẫn thuộc quyền sở hữu của Xích Quỷ.

Nghe cũng khá nực cười ấy nhỉ? Con người mà bị coi như đồ vật phải thuộc quyền sở hữu của kẻ khác.

Về phần tin tức Thu Phong bị mất trí nhớ ra chỉ có vài người có thân phận mới biết được, còn đối với những người bình thường ví dụ như đám người Chỉ

Khái ấy thì hoàn toàn không hề biết. Đường như bằng một cách nào đó thiên tài quân sự Nguyễn Quốc Phong dạo gần đây không xuất hiện trên ti vi nữa, tuy vậy chỉ có những người quan tâm đến chính trị thì mới để ý đến sự xuất hiện của Thu Phong (Quốc Phong) hay là không mà thôi.

Nói đi vẫn phải nói lại, nhắc về lịch sử thế chiến thứ 3 thêm một lần nữa. Lúc đó Xích Quỷ là một nước chỉ nằm trong top 10 về mặt quân sự lẫn kinh tế mà thôi. Riêng Hoa Lưong khi ấy lại nằm top 3, Nguyệt Quốc nằm top 6 (Nguyệt Quốc là một quốc gia nằm bên phía Đông Xích Quỷ, một quốc gia cô lập được bao bọc xung quanh là biển và Nguyệt Quốc cũng là quốc gia đi đầu về sáng tạo công nghệ lẫn trí thông minh của con người. Những đồ dùng vật chất, robot hay phương tiện hoặc bất cứ linh kiện hiện đại nào nếu muốn có những món đồ tốt nhất hãy tìm đến Nguyệt Quốc.)

Khi chiến tranh thế giới thứ 3 diễn ra Xích Quỷ lúc đó bị coi như là một miếng bánh béo bở vậy, tổng cộng chín nước nằm trong top 10 về kinh tế lẫn quân sự xông vào mổ xẻ nước Xích Quỷ ra thành chín phần, chín thuộc địa của chín quốc gia khác nhau.

Đất nước khi ấy bị chia năm xẻ bảy, lòng người bị chia cắt. Chưa kể người thường không thể sống sót, người dị năng thì lại chạy loạn. Mất kiểm soát, nói chung là một chữ loạn để hình dung.

Vậy mà ý chí con người Xích Quỷ vẫn bất khuất. Cái sai lầm muôn thuở khi xảy ra chiến tranh lẫn chiếm các quốc gia lấy làm thuộc địa chính là nô lệ. Họ đã sai hoàn toàn khi không giết hết người dân Xích Quỷ khi ấy mà lại bắt họ làm nô lệ, thế giới bạo loạn thời kì chưa thịnh biết bao nhiêu quốc gia còn dòm ngó nhau để gây nên chiến tranh? Để người dân Xích Quỷ còn sống, còn sống là còn cơ hội cho họ khởi nghĩa.

Toàn nước Xích Quỷ khi ấy nổi lên hàng trăm cuộc khởi nghĩa cách mạng lớn nhỏ khác nhau. Điển hình là hai người có cuộc khởi nghĩa cách mạng lớn nhất nước lúc ấy. Một người là ông cố ngoại của Huỳnh Đạt còn một người khác chính là vị cố tổng thống đời thứ nhất vừa rồi của nước Xích Quỷ.

Kẻ thắng làm vua kẻ thua làm giặc. Hai cưỡi cùng mục đích nhưng khác hướng đi, cuối cùng kẻ thắng là vị cố tổng thống bấy giờ của Xích Quỷ. Thắng thì nói cái gì cũng được, ông cố ngoại của Huỳnh Đạt cũng là người giúp phân giải phóng đất nước, cũng là người giải phóng cả một nửa quốc gia cuối cùng lại thất thủ dưới tay cựu tổng thống Xích Quỷ hiện giờ bởi cái chiến tranh nội bộ sau khi kết thúc chiến tranh thế giới.

Sau chiến tranh thế giới thì thế hệ sau đó của Xích Quỷ bị tẩy não, nói đúng hơn họ che giấu sự thật. Họ vu khống những người như ông cố của Huỳnh Đạt là một kẻ phản quốc hại dân không hơn không kém. Ngoài những huy hoàng mà họ đạt được thì những thất bại họ không hề nhắc đến.

Theo như sách giáo khoa lịch sử cho trường học ghi lại ở trong đó có nhắc khi kết thúc chiến tranh tại Xích Quỷ thì có khoảng hàng chục triệu người dân tị nạn sang các nước khác và bị xem là quyết định đi tản theo chương trình trên nhưng có thể bằng phương tiện riêng, họ di tản do sợ cảnh “tắm máu” và trả thù của bên thắng cuộc. Và cái chữ “tắm máu” ấy lại bị đế quốc Amecanda nhồi nhét vào đầu người dân Xích Quỷ khiến họ lo sợ bằng cách rời khỏi nước. Cuối cùng trong sử sách ghi lại những người đã tị nạn rời khỏi quốc gia là những kẻ ngu muội phản động bởi thực tế chẳng có cuộc “tắm máu” nào xảy ra.

Đó là sử sách ghi cho con em Xích Quỷ đọc là như vậy. Sự thật đế quốc Amecanda khi ấy không hề buông ra một tin tức gì cả, ngược lại những người dân Xích Quỷ muốn tị nạn bên đế quốc Amecanda còn hỗ trợ để họ di cư sang các quốc gia khác mặc dù bên họ từng thuộc địa Xích Quỷ. Chiến tranh rất có nhiều thứ để nói và không nên nói.

Đúng hơn những người di cư sang Amecanda hay các nước khác tất cả là vì họ không muốn sống trong cái chế độ mới của Xích Quỷ. Hay đúng hơn những người thuộc chế độ thua cuộc cho đến tận bây giờ đều bị Xích Quỷ làm ngơ đi. Ví dụ điển hình như người dân sống trong Quận Ô Chuột. Đa số người sống ở Quận Ô Chuột trước đó từng ở miền Nam từng chiến đấu và theo phe ông cố ngoại của Huỳnh Đạt tất nhiên là tổ tiên của họ rồi, cùng lắm bây giờ chỉ còn vài lão bất tử còn sống thôi.

Những người thuộc chế độ kia còn sống ở Xích Quỷ tất nhiên rằng vẫn sống nhưng họ lại không có giấy tờ tùy thân, hay đúng hơn không được phép làm. Không có nhà cửa bởi quốc gia đã cho hẳn một cái quận đó ở riêng miền Bắc dành cho họ và chính phủ Xích Quỷ không thèm đoái hoài tới, tức sống chết mặc bay.

Thử nghĩ xem ở thế giới hiện đại không có giấy tờ như hộ chiếu, không có hộ chiếu thì không thể sang các quốc gia khác trừ khi vượt biên đi lậu sang tất nhiên bị bắt sẽ đi tù. Hãy khi ở trong nước mà không có chứng minh thư thì chắc hẳn bạn sẽ chẳng thuê được cái phòng trọ hay bất cứ nhà nghỉ nào cũng như đi xin việc làm. Đây gọi là “Ai cho tôi lương thiện” những gì tổ tiên làm tổ tiên chưa trả hết lại tới con cháu của họ. Dù chế độ này hay chế độ kia vẫn chưa hẳn là tốt.

Quay lại với vấn đề chính, hầu hết ai cũng biết sống trên đời này mọi cách bạn làm hay mọi thứ người khác làm dù đúng hay là sai đều sẽ luôn có hai luồng ý trái chiều với nhau tồn tại. Điển hình như Thu Phong nhà ta, mặc dù là thiên tài quân sự được mọi người kính nể nhất là với những người thuộc công dân Xích Quỷ.

Nhưng đối với những người tị nạn đến tận bây giờ vẫn còn đang ở Xích Quỷ thì sao? Họ có thực sự hâm mộ Thu Phong hay không? Hay chán ghét một thiên tài lại phục vụ cho kẻ không đâu.

Câu trả lời chắc chắn là có đấy, không chỉ ở thế giới mà nước Amecanda rất muốn có Thu Phong về trong tay mình, họ lợi dụng người dân tị nạn Xích Quỷ hiện đã là công dân nước Amecanda gây áp lực cho Huỳnh Đạt bởi họ biết Huỳnh Đạt chính là bạn thân của Thu Phong và cũng là một người từ danh vọng cho đến địa vị quyền lực không hề thua kém Thu Phong. Hay đúng hơn họ cần chính miệng Huỳnh Đạt truyền lời lại cho Thu Phong.

Mặc dù sau chuyện này suôn sẻ thì không sao, nếu thấy bại có khi Thu Phong với Huỳnh Đạt sẽ trở mặt thành thù thật.

Nhưng nào ai biết rằng cái daUEC4a thắng thiên tài ấy lại trở thành thắng bất tài chỉ chuyên đi đánh nhau. Đúng hơn danh vọng và lời nói của Thu Phong là thứ họ nhắm tới.

Giờ khắc này sau một hồi suy nghĩ Thu Phong vẫn im lặng, những ngón tay của anh liên tục gõ đều trên bàn. Trong không gian tĩnh lặng Huỳnh Đạt cũng âm trầm chờ đợi câu trả lời của Thu Phong.

“Cộc cộc cộc cộc...”

Liên tục vang lên những tiếng đầu từ ngón tay của Thu Phong.

Cứ như vậy cho đến nửa tiếng sau Thu Phong dừng lại nhìn thẳng vào mắt Huỳnh Đạt hỏi một cách nghiêm túc:

“Chính xác thì bao lâu... Dự tính của bọn họ là bao lâu?”

Nghe Thu Phong hỏi Huỳnh Đạt cũng chậm rãi đáp:

“Theo như tao biết hiện giờ bọn họ đang dùng một cái đảng ảo khác để che giấu và dùng cái đảng ấy kích thích phản động qua mạng xã hội. Người dân từ học sinh cho đến phần tử tri thức nhưng nhiều nhất vẫn là học sinh đang dần biết nhiều về sự thật của đất nước này hơn...”

Trầm ngâm vài giây Thu Phong lại nói tiếp:

“Chẳng lẽ chính phủ không làm gì được cái mạng xã hội đấy sao?”

“Không! Hacker không đủ khả năng chưa kể chính phủ Xích Quỷ cũng không cấm cái mạng xã hội ấy được bởi mạng xã hội đó cũng là một nguồn doanh thu kinh tế cực kì lớn. Thay vào đó chính phủ lại làm một trang ảo trên mạng xã hội đó để tuyên truyền sự đúng đắn sai lệch của họ.”

Huỳnh Đạt kiên nhẫn giải thích từng li từng tí cho Thu Phong nghe.

“Đang chuẩn bị sao? Vậy tao cũng là một trong các bước họ cần để thực hiện à? Chờ thời cơ??? Nực cười... Tao là món đồ sao?”

“Không phải... Mày là niềm hi vọng là tiếng nói của họ...”

“Thằng như tao là hi vọng cho ai? Mày đùa tao à? Mày cũng biết tao quên hết tất cả rồi, giờ tao chỉ biết đánh nhau. Dẫn dắt bọn họ sao? Xin lỗi tao không làm được, mày nên nhớ tao còn gia đình tao ở đây, chỉ cần tao làm sai cái gì gia đình tao sẽ gặp nguy hiểm và đó là điều tao không muốn!”

“Từ từ... Mày đừng nói vậy, nghe tao nói nốt!”

Huỳnh Đạt thấy Thu Phong bắt đầu mất bình tĩnh liền đưa tay ra ngăn lại để nói.

“Rồi nói đi!”

Dù rất khó chịu nhưng Huỳnh Đạt vẫn là bạn của anh anh không muốn trở mặt với nó.

Trong suy nghĩ của Thu Phong lúc này đang chán ghét cả quốc gia này lẫn những kẻ tị nạn kia. Đúng hơn anh ghét con người, thứ sinh vật đúng hơn không nên tồn tại. Chẳng hiểu từ khi nào Thu Phong lại tồn tại cái suy nghĩ con người nên chết hết đi, chắc là dạo gần đây thôi.

“Mày yên tâm nếu mày quyết định theo họ thì họ đảm bảo gia đình mày sẽ an toàn, dị năng sẽ được cử sang, mật thám cho đến điệp viên luôn cung cấp đầy đủ thông tin để gia đình mày khi gặp chuyện có thể dễ dàng trốn thoát...”

“Khoan! Mày quá coi thường quân đội Xích Quỷ rồi đấy. Lấy lý do gì để cho Amecanda chịu hi sinh người chỉ vì một mình tao, nước xa không cứu được lửa gần. Tao chẳng tin ai cả. Tao xin lỗi mày, chuyện này tạm thời tao không cho câu trả lời ngay được. Thời cuộc quyết định tất cả, tao không theo phe nào cả... Cái tao cần là mạng sống của gia đình tao thôi... Tao nói vậy mày cũng hiểu.”

Nói xong Thu Phong đứng dậy bước ra mở cửa thì lại quay đầu lại vút cho Huỳnh Đạt một câu:

“Sau hôm nay mày nên đưa mẹ mày rời khỏi đây đi, dù ở Châu Lang như tao không dám chắc sẽ không ai làm gì mẹ mày đâu. Tốt nhất không có gì cũng đừng quay lại Xích Quỷ nữa, quá nguy hiểm... Là một thằng bạn tao chỉ khuyên mày đến thế. Mày đã sai lầm khi dính vào cuộc chiến này rồi!”

“Cạch!” – Tiếng cửa đóng nhẹ lại.

Trong căn phòng đồ ăn vẫn còn chất đầy chẳng ai động đũa một tí gì dù là một giọt nước cũng không uống. Tâm trạng Huỳnh Đạt lúc này quả thật rồi rồi, anh không biết phải làm sao. Thu Phong không tỏ ra hấn lập trường của mình mà chỉ vì gia đình.

Cũng đúng như Thu Phong nói không có gì có thể khẳng định được Amecanda dám bỏ ra một cái giá lớn để bảo vệ gia đình Thu Phong, cũng như không có gì dám chắc rằng sau khi bảo vệ an toàn gia đình Thu Phong thì họ đâu chắc được Thu Phong có phải giả bộ bán đứng gia đình để theo phe Xích Quỷ hay không?

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Nên hay là không?

Một tháng sau...

Khấp ngốc ngách thành phố Quảng Phúc giờ khắc này đâu đâu cũng vang lên cái tên Thu Phong trong giới xã hội đen thành phố Quảng Phúc.

Trong vòng một tháng gần như một mình Thu Phong cùng mấy chục đàn em thôi đừng độ không biết bao nhiêu băng đảng lớn của khắp thành phố trên danh nghĩa là người thân cận nhất của Lục Nương.

Như đã nói lục nương là một đại mãng xà tuy thực lực không là mạnh nhất nhưng quan hệ lại số một, vốn không ai dám trêu chọc nhiều đến Lục Nương rồi vậy mà giờ đây Lục Nương lại có thêm Thu Phong một mình người đàn ông tên Thu Phong đó bằng không biết là bao nhiêu băng đảng cộng lại, mặc dù chỉ là tính phóng đại lên nhưng sự thực lại vậy.

Một tướng tài còn hơn ngàn quân lính. Số lượng đàn em dưới tay Lục Nương không thiếu, cái cô thiếu chỉ là những kẻ cầm đầu thực sự mạnh. Giờ đây từ top 3 Lục Nương vươn lên đứng đầu danh sách về lão đại mạnh nhất, dù rằng từ tài lực lẫn chất lượng đàn em mặc dù lão đại Huệ Nhan của Quận Thừa Thiên. Nhưng chỉ cần bù lại một mình Thu Phong thôi dường như tất cả những sự thiệt thòi ấy của Lục Nương biến mất.

Điển hình như phân chia lợi nhuận làm ăn, vốn đa số mỗi làm ăn của Lục Nương với các lão đại khác đều là 7 – 3 thì giờ đây dưới áp lực của Thu Phong cộng thêm mối quan hệ thâm sâu của Lục Nương với các lão đại tỉnh khác thì các mối làm ăn lên tới 5 – 5, chỉ lên hai phần nhưng tính tổng thể lại là một con số cực kì lớn cho Lục Nương.

Nhưng Thu Phong lại không cho đó là hay mà ngược lại phiền toái muốn chết, phiền toái thì có nhiều loại lắm. Hàng ngày hàng giờ lúc nào đứng trước mặt Thu Phong cũng có vài ba thằng chơi chơi không biết từ đâu đến không thuộc bất cứ băng đảng nào, thằng nào thằng đấy cũng mới học cấp ba mà thôi, lắm lúc còn có vài đứa học sinh cấp hai nữa. Đa số những đứa đó toàn vác mặt tới trước mặt Thu Phong quỳ gối cúi đầu đủ mọi cách đến cả lời quà cáp hay có vài thằng còn dâng hiến cả chị gái chưa có chồng chưa có bồ bao giờ đến cho Thu Phong.

Không biết do ai đồn thổi mà Thu Phong một con người bình thường lại trở thành một võ sư đại tài, một đàn anh mạnh mẽ giỏi giang một địch một ngàn. Nếu qua thêm trăm cái miệng nữa chắc Thu Phong trở thành vị thần luôn quả, phiền phức chưa dừng ở đó. Anh không biết tại sao gái mại dâm trong cái ổ này đều trở thành mấy con bánh bèo mới biết yêu vậy, một ngày không biết bao nhiêu người làm đồ ăn đem tới cho anh đến của Phương Ly cô nàng ngực bự kia lúc nào đi bên cạnh anh lái nhai um xùm suốt ngày cãi nhau với anh cũng thi thoảng mua đồ ăn đem tới cho anh.

“Ê!” – lúc này Phương Ly đang đi bên cạnh kè kè sau lưng Thu Phong chạy lên huých vào vai anh nói – “Dạo này thấy mày nổi tiếng lắm nha... Đánh nhau giỏi này, lại có nhiều đàn em trong tay này... Chưa kể lại là một đại ca được chị Lục Nương thương nhất từ trước tới giờ nữa...”

Nói tới đây Phương Ly lại quay mặt sang chỗ khác thờ dãi:

“Ồi ước gì được như mày nhỉ. Mặt tao đánh nhau cũng giỏi lắm mà... Chỉ không bằng mày thôi... Thật bất công!”

“Bớt nhảm nhảm dùm tôi cái cô nương? Thấy tao chưa đủ phiền hay sao cái con ất ơ này? Mày cứ suốt ngày đi theo tao ngồi nhảm nhảm suốt không biết chán à?”

Thu Phong mặt đỏ vì quá nhiều phiền phức, đã vậy con đầu vàng Phương Ly lại suốt ngày đi kè kè dTloDmSY theo sau ngồi nói nhảm. Mà vốn cái địa bàn này là chia ra cho hai người quản mà không biết từ lúc nào chỉ có mình anh quản, cái gì cũng làm nó đi theo ngó với chơi lâu lâu đánh vài thằng không ra gì dễ thị uy. Rồi xong công việc của nó chỉ có nhiều đó.

Nghe Thu Phong nói Phương Ly không biết học đâu ra cái thói đứng sau lưng anh múa tay múa chân hăm he đòi đánh người cho đến khi Thu Phong quay mặt lại nhìn thì cười he he như chưa có gì xảy ra.

“Hi hi, cơ mà hôm nay chị Lục gọi anh đến có chuyện gì vậy??? Bộ chuẩn bị gây chiến với băng khác hả? Thích thế, cho tao đi với. Đi với mày tao có cớ sợ bố con thằng nào!!!”

Phương Ly quay đầu chủ đề như chong chóng tự hỏi người ta rồi tự mình trả lời rồi lại tự vỗ ngực cười.

Lắm lúc Thu Phong cũng nghĩ con này thần kinh nó có được bình thường hay không, ban đầu thì thấy vui, nghe nó nhảm riết thành thử ra lại thấy phiền.

“Không biết, mốt rồi biết!”

Nói xong câu này Thu Phong rào bước đi nhanh để tránh con nhỏ phiền phức sau lưng anh.

Thấy Thu Phong đi nhanh quá Phương Ly liền đuổi theo hô lên thì lại bị Thu Phong dừng lại chụp tay vào mặt đẩy đầu ra.

Vừa đẩy ra Thu Phong dùng tốc độ nhanh nhất lao vào đường hẻm mà chạy khiến Phương Ly không kịp nhìn thấy gì liền tức điên lên chửi:

“Má mày cái thằng ất ơ, hỏi có tí chuyện cũng không nói. Tường đánh nhau giỏi là hay à... Hừ!”

...

Nửa tiếng sau Thu Phong có mặt tại căn biệt thự riêng của Lục Nương nằm ở trung tâm Quận Bình Phúc. Trong phòng ăn. Nói đến phòng ăn thì cũng trùng hợp, cứ mỗi lần Thu Phong gặp Lục Nương đều là liên quan đến đồ ăn.

Lần thì gặp ở nhà hàng, lần thì gặp ở nhà anh cũng vậy đồ ăn tới, nhiều lần giao cho anh cái gì cũng có đồ ăn lên lỏi vào trong đó đến cả lần này cũng gặp ở phòng ăn khi hai người đang dùng bữa. Đúng hơn chỉ có mình Lục Nương là đang ăn bởi cô ta dậy muộn.

Nhưng càng tiếp xúc nhiều Thu Phong càng thấy Lục Nương bộc lộ ra cái sở thích ăn uống của mình. Một bàn ăn hơn hai chục món khác nhau mà từ này đến giờ Thu Phong chưa động đũa bất cứ một món nào thì lại thấy bàn ăn đang vơi đi rất nhiều. Tất nhiên đồng đồ ăn đầy đang nằm trong cái eo bé tẹo kia của Lục Nương.

Chỉ mười phút sau Lục Nương xù hết đồng đồ ăn trên bàn, lúc này Thu Phong đang đồ mờ hỏi hột liền khiếm nhả nói:

“Chị Lục à... Chị có thể cho em xem cái bụng của chị được không?”

“Hừm? Bụng á? Làm gì?”

Đang dùng lấy lau lau đôi môi nhỏ chúm chím của mình thì Lục Nương nghe Thu Phong hỏi liền bất ngờ đáp lại.

“Em không tin chị cho nhiều đồ ăn vào người mà bụng không nhô lên chút nào... Em muốn kiểm chứng thôi!”

“À ừ, lại đây!”

Dường như đối với Thu Phong, Lục Nương rất là thoải mái. Đến cả chuyện ăn uống nhiều thế này của cô cô rất ít cho người khác chứng kiến vậy mà một thằng đàn ông như Thu Phong có thể thấy được quả thật là một kì tích.

Nếu thay vào kẻ khác mà hỏi vấn đề nhạy cảm này với Lục Nương chắc chắn cô sẽ không vui chút nào thậm chí là có thái độ bất thiện nhưng chẳng hiểu sao khi Thu Phong hỏi Lục Nương lại dễ tính đến như vậy chẳng có suy nghĩ gì nhiều. Có lẽ Thu Phong làm cho cô thấy thoải mái không có cảm giác bị lừa dối như những thằng đàn ông khác.

Cộng thêm việc Thu Phong có một người bạn gái đẹp tuyệt sắc không kém cạnh gì cô cũng khiến cô cảm thấy quá bình thường đối với một người như Thu Phong.

Lúc này Lục Nương vén cái áo thun của mình lên tới đoạn qua rốn một chút thì ngừng lại. Thấy thế Thu Phong liền dán mặt lại nhìn xong sau đó anh bước tới nhìn ngang nhìn dọc một hồi rồi tự lẩm bẩm:

“Bụng chị có chiều không gian khác à? Ăn nhiều hơn cả em gấp mấy lần vậy mà cái bụng vẫn phẳng lì??? Chị có còn là người không thế?”

“Cái thằng này ăn nói vô duyên vậy mà có người xinh đẹp như thế kia thương được chị thấy cũng hay cho em đấy Phong?”

Lục Nương gắt giọng lên đánh vào khối vai u thịt bắp trên người Thu Phong mắng giời một tiếng.

“Thôi ra phòng trà đi ngồi chị dặn chút chuyện...”

Lục Nương đánh Thu Phong chỉ tỏ đau tay thêm chứ chẳng được cái tích sự gì nên cô trực tiếp chọn cách bỏ cuộc và vào thẳng vấn đề chính với Thu Phong.

...

“Vậy chị muốn làm lớn sao? Nhân lực bên mình có đủ để chống lại tất cả không? Minh em thì có chút không ổn, mặc dù em không sao nhưng tồn thất mới là chuyện đáng lo. Em đâu có ba đầu sáu tay đâu chị...”

Giờ khắc này mặt Thu Phong giả vờ trở nên nghiêm trọng gần từng câu từng chữ đối thoại với Lục Nương.

Chẳng qua chuyện Lục Nương nói với Thu Phong là một chuyện động trời còn với Thu Phong là chuyện nằm trong dự tính.

Kế hoạch của Lục Nương rằng tính tập hợp tất cả lực lượng trong tay đi tuyên chiến với hai quận lân cận mình sau đó chỉ để hết năm nay mở rộng địa bàn chiếm tất cả thành phố Quảng Phúc vào trong tay. Dự tính của Lục Nương là một năm nhưng Thu Phong lại muốn đẩy nhanh tiến trình chỉ trong hai tháng, anh muốn càng nhanh càng tốt bởi bây giờ thời thế đang sắp loạn rồi, hắc đạo cũng chỉ là một phần thôi. Sẽ chẳng có cái ý nghĩa gì khi chiến tranh xảy ra cả, chỉ cần Thu Phong chiếm được đất Bắc sớm lúc nào hay lúc đấy để chuẩn bị cho chiến tranh, nếu không quân đội gọi anh về anh sẽ mất hết cơ hội.

Và nếu một cái nữa là anh dựa vào quân đội để xâm chiếm hắc đạo chắc chắn sẽ bị người đời cười chê và coi khinh. Chiếm hắc đạo cả nước với Thu Phong có ý nghĩa rất lớn, cũng là cái tiền đề cho anh để chống lại chính phủ. Anh không muốn là con rối cho bọn họ nữa, quá mệt mỏi rồi.

“Yên tâm chị có các mối quan hệ bên ngoài với các lão đại khác của thành phố lân cận, chưa kể chị có thể mượn người của Duy Bạch Hồ nữa, cái giá

phải trả chỉ là một bữa ăn đèn mờ thôi... Hi hi!”

Không ổn! Thế này quá không ổn... Thu Phong thăm nhủ trong đầu.

Lúc này anh không nên gây sự chú ý đến Duy Bạch Hồ. Duy Bạch Hồ chính là cái tên của ông trùm đất Bắc mà Thu Phong tương lai sẽ đối đầu tới khi anh đủ khả năng trong tay.

Nếu bây giờ Thu Phong gây sự chú ý đến Duy Bạch Hồ quả thật không ổn chút nào, một kẻ có thân phận cao như ông ta chắc chắn sẽ nhận ra thằng con của ông trùm đất Nam như anh. Mặc dù lão ta chắc chắn sẽ không dám giết anh nhưng mọi chuyện sẽ khó khăn hơn nếu để bị phát hiện. Thu Phong hiện giờ phải che giấu thân phận đến mức tối thiểu nhất.

Anh vốn có kế hoạch sẽ đưa Lục Nương lên, nhưng tầm ảnh hưởng của Duy Bạch Hồ quá lớn khiến Thu Phong không dám chắc Lục Nương có theo phe Duy Bạch Hồ hay không bởi mối quan hệ của Duy Bạch Hồ và Lục Nương Thu Phong cũng không rõ cho lắm.

Bây giờ Thu Phong đang phân vân không biết nên có để lộ vài con bài trong đám năm mươi hộ vệ mà anh mang tới lần này hay là không. Chắc sẽ lấy con bài đó ra vậy, lực lượng tấn công mạnh nhất phải nói là cái băng toàn bọn nước ngoài nhập cư kia. Bọn Tây ấy phải nói đánh nhau thì dù chỉ một thằng Tây bình thường cũng đánh được hai thằng Xích Quỷ.

Quyết định lời ra hay là không là cả một vấn đề, nếu Thu Phong quyết định lời ra chắc chắn sẽ bị Lục Nương nghi ngờ rằng thằng như anh không đơn giản. Anh phải nghĩ làm sao mà có thể đưa những người đó ra mà không làm ảnh hưởng đến lòng tin của Lục Nương là cả một vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 177: Bước tiến của Abid

Quận T. Rex hay còn được người Xích Quỷ gọi là Quận Khủng Long.

Quận Khủng Long thường chỉ được chính người gốc bản xứ Xích Quỷ dùng để gọi mà thôi, còn những kẻ ngoại bang thì lại gọi Quận Khủng Long với cái tên chính xác là Quận T. Rex và những kẻ gọi cái tên đó chính là bọn nước ngoài nhập cư. Trái phép có, nhập cư có visa cũng có.

Quận T. Rex là một quận có dân số khá đông và hầu hết toàn người nước ngoài sống, đa số là người Châu Âu và Châu Mỹ nhiều hơn.

Mafia T. Rex là cái tên của một băng đảng kiêu ngạo của một thành phố bình thường tự đặt lấy. Mafia T. Rex băng đảng kẻ cầm đầu của băng đó không được gọi là lão đại mà được gọi là ông trùm và hán tên Joseph “súc vật”. Vì sao có cái tên “súc vật” ấy?

Đơn giản hán là một thằng súc sinh bởi trước khi trở thành trùm Mafia tự xưng ở cái mảnh đất mà thế giới không biết tới này, Joseph từng là tuyển thủ đấu bốc với thành tích đáng nể chiến thắng trong nhiều trận giao đấu. Tuy nhiên, trong một lần đánh nhau, Joseph đã cắn vào má đối phương, cũng từ đây hán có biệt danh là “súc vật”.

Hán là một cái gai trong mắt của các lão đạo của thành phố Quảng Phúc này.

Tuy nhiên thành phố Quảng Phúc tuy là một thành phố bình thường có tiềm năng sẽ trở thành vùng kinh tế mới nhưng mỗi một băng đảng nào khi tồn tại ở đây trên 10 năm chỉ cần có cơ hội sang thành phố khác thì bất cứ lão đại nào cũng có khả năng lần tìm lực nắm vững một thành phố khác.

Nhưng chuyện không dễ như thế, Quảng Phúc như một thành phố bị cô lập vậy, cô lập bởi chính những bọn xã hội đen khác bởi vì ở đây ai cũng giỏi không thể để tên lão đại nào xông ra được. Rừng nào cọp đó... Đúng vậy.

Ấy thế mà cách đây vài năm từ trong Quảng Phúc chạy ra một tên lão đại cùi bắp nào đó bị đuổi cổ ra khỏi thành phố và bị chiếm địa bàn bởi chính những lão đại của các Quận. Sau khi bị đuổi đi hán sang thành phố bên cạnh tiếp cận, giả ngu, kẻ khổ và được nhận vào làm một thằng đàn em cùi bắp phải chật vật đánh nhau qua ngày.

Ngựa quen đường cũ, hán đã có kinh nghiệm làm lão đại lần con đường đi lên lúc đó. Chỉ trong vòng một năm ngắn ngủn từ một thằng bị coi khinh lên chiếm ngôi trở thành thằng lão đại cai quản cả một thế giới ngầm của một thành phố sát cạnh Quảng Phúc.

Dần dần các lão đại các ông trùm thành phố lân cận biết tin liền lập tức đàn áp tên này nhưng đã quá muộn, chẳng ai chịu hợp tác với ai. Cả một thành phố chứ đâu phải nhỏ, phân chia lợi ích là cả một vấn đề. Và sau đây chỉ xảy ra những trận uy hiếp không đáng nói bởi rừng nào cọp đó mà.

Sau vụ việc của một thằng lão đại vô danh chạy ra từ thành phố Quảng Phúc khiến mọi người không thể không đề phòng cái thành phố tạp nham này nên từ đó về sau ai cũng quyết định cô lập cái thành phố đấy lại. Từ hàng hóa lậu hay gái mại dâm hay tiền tài tất cả thành phố lân cận không ai hợp tác với bất cứ lão đại nào của thành phố Quảng Phúc.

Nhưng càng như vậy những lão đại ở thành phố Quảng Phúc càng phát triển hơn bằng cách lấy các nguồn hàng từ nước ngoài. Ban đầu các lão đại thành

phố Quảng Phúc còn chật vật vì thiếu hụt vốn, và rồi họ đồng tâm với nhau để bước ra khỏi thời kì khủng hoảng ấy.

Mỗi người dồn một ít tiền, mỗi người dồn một chút quan hệ gộp lại với nhau thì những món hàng như cần sa, ma túy, gái mại dâm tuồn về từ khắp nơi thậm chí từ ngoài Bắc ra họ toàn lấy những món hàng từ trong Nam vào. Cũng có cái may mắn ở đây là thành phố Quảng Phúc gần sát với miền Nam nên mới có thể sống tốt tới vậy.

Dần dần họ lấy được sự phồn thịnh của mình thậm chí còn hơn, theo đó thành phố cũng phát triển theo nhờ hắc đạo. Nói nghe có vẻ mỉa mai. Đất nước phát triển mà nhờ đến hắc đạo sao?

Ờ! Thật vậy đấy!. Bởi chính phủ Xích Quỷ bây giờ giống như không quan tâm gì cả vậy. Họ chỉ quan tâm vài thành phố cần thiết và lấy đó làm nguồn kinh tế chính còn bao nhiêu tâm lực Xích Quỷ dồn hết cả vào quân đội. Mà chẳng biết ở cái thời bình này Xích Quỷ cố tình dồn vào quân đội để chứng minh cái gì không biết. Chẳng lẽ muốn làm bá chủ FzkYYDFM thế giới?

Thôi nên bỏ qua quân đội đi quay về vấn đề chính vậy.

Quận T. Rex có ông trùm tự xưng kiêu ngạo Joseph “súc vật” hẳn ta lãnh đạo tập hợp tất cả những thành phần bất hảo ngoại bang nhập cư lại thành một băng đảng cho riêng hẳn. Từng là một tuyến thủ đâm bóc cực kì giỏi trở thành một ông trùm Mafia tự xưng ở cái đất biển Quảng Phúc.

Nói về sức mạnh thực chất lão đại Huệ Nhan đến từ Quận Thừa Thiên ôm trùm của băng Huyết Huệ người trên danh nghĩa là mạnh nhất của thành phố Quảng Phúc. Nhưng hẳn chỉ đứng thứ hai về sức mạnh, thứ nhất là của băng T. Rex. Kinh tế mặc dù hẳn đứng nhất nhưng đứng hai lại là Lục Nương vẫn xấp xỉ.

Băng T. Rex cũng là nơi tập hợp nhiều đàn em của Thu Phong nhất. Đàn em này chỉ riêng một mình Thu Phong biết đến sự tồn tại của họ đến cả đám người Chí Khải cũng không hề hay biết. Họ chính là con số sắp xỉ năm mươi người theo Thu Phong ra Bắc lần này. Chỉ riêng hai kẻ người Xích Quỷ kia là ở băng của Nga Hoàng.

Lúc này đây Thu Phong đã suy nghĩ kỹ, anh không muốn cho Lục Nương hợp tác với thằng Duy Bạch Hồ ông trùm đất Bắc kia. Nếu tạo quá nhiều sự chú ý anh sẽ bị lộ nên tránh là tốt hơn. Nhưng giờ Thu Phong vẫn chưa nói ngay được. Anh cần đợi vài ngày để Abid lên soái ngôi thẳng “súc vật” Joseph.

Bởi giờ đây Abid thanh niên gốc Châu Phi có thể trạng mạnh mẽ, vốn đã là một kẻ được huấn luyện qua tuy đối với bố già Thu Phong không là gì nhưng đối với những kẻ ở cái thành phố còn con này lại cực kì mạnh chưa kể đã được Thu Phong huấn luyện qua bằng những thiếp bị siêu hiện đại của bố già hẳn.

Trò hay không bằng thầy giỏi, thực sự Thu Phong là một người thầy cực kì giỏi. Abid tiếp thu không biết được bao là kinh nghiệm thực chiến từ Thu Phong. Hầu hết những kỹ năng thực chiến từ né tránh đến tình huống đều bị Thu Phong nói ra gần hết. Abid áp dụng và cải tiến nó phù hợp với một người nước ngoài như hẳn.

Những kĩ năng cộng với tài năng lãnh đạo chỉ trong vòng vài tháng ngắn ngủi Abid vừa tạo được lòng tin, sự tin tưởng và chứng minh tài năng của mình khiến Joseph đưa hẳn lên làm người thân cận nhất mà không một chút nghi ngờ.

Bởi quá khứ của Abid tất cả đều là thật, đến cả việc làm bảo vệ quyền cho một dinh thự khổng lồ ở miền Nam nhưng cái dinh thự ấy Joseph không hề biết là của ông trùm đất Nam - Nhất Phương. Nên sự tin tưởng dành cho một kẻ bất hạnh như Abid đối với Joseph là tuyệt đối.

Hắn đang cảm thấy bản thân cực kì may mắn khi có được Joseph, hẳn lại không quan tâm đến cái thằng dân xứ này tên Thu Phong gì đó hẳn không để tâm tới. Bởi Abid tạo cho hẳn ấn tượng thực chất hơn, thực dụng hơn.

Tin tưởng Abid, Joseph “súc vật” giao cho Abid toàn quyền quản lý đám đàn em của hẳn. Dù vậy là một ông trùm Joseph vẫn có tay trong nhưng càng như vậy hẳn lại càng tin tưởng Abid bởi hẳn chẳng thấy Abid có thái độ tạo phản mà thay vào đó sống chết vì hẳn khiến hẳn cực kì mãn nguyện.

Nhưng đòi ai nói trước được chữ ngờ. Thời cơ lúc này đã chín mùi. Abid giờ khắc này đã nhận được lệnh của Thu Phong.

Bắt buộc Abid phải soái ngôi thẳng Mafia tự xưng đó cho bằng được. Đáp lại sự tin tưởng của Thu Phong, Abid vỗ ngực chắc chắn.

Dưới tay Abid giờ khắc này quân số anh tuyển từ ngoài vào lẫn chất lượng của 47 kẻ nằm vùng có khả năng chiến đấu gần giống anh đang kim nén lại thì cái việc chiếm lấy cái ngôi ông trùm mà không được phép sử dụng súng ở cái quốc gia này quá ư là dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 178: Tiểu sự!

Tháng 6 tháng của những ngày mưa.

Abid anh chàng người Châu Phi này có một thân hình không kém cạnh gì Thu Phong là mấy, thậm chí còn hơn về mảng chiều cao lên tới 1m98 những bó cơ từ làn da màu đen bóng nổi bật lên khiến Abid như một bức tượng sống vậy.

Giờ đây ngồi trong phòng kín cùng với ba người khác lần lượt là Tiger, Brody Jenner, Deziree.

Có một điều quên không nhắc tới ở đây là trong nhóm 50 vệ sĩ của Thu Phong có hai phụ nữ xinh đẹp người Frenca trong đó có một cô tên là Deziree.

Deziree tuy là người nước ngoài nhưng lại có một chiều cao khá là khiêm tốn bởi những người cùng tộc, cô cao chỉ khoảng gần một mét sáu. Gương mặt xinh xắn lém lỉnh, cô sở thích cột tóc búi hai bên trông như một đũa con nít vậy. 25 tuổi Deziree lại chỉ trông như mấy cô bé mới lớn 15 16 tuổi, bởi do cái ngoại hình đó khiến cho Deziree làm được khá nhiều việc cho Thu Phong, nhưng là sau này thôi chứ bây giờ vẫn chưa làm được tích sự gì cho Thu Phong ngoài việc đi theo hỗ trợ cho Abid.

Đúng với cái ngoại hình của mình cô nàng Deziree này rất là tinh nghịch, hầu như làm được một việc thì phá luôn cả việc thứ hai chẳng biết hậu quả nhưng cái việc thứ hai thì lại được Abid gánh lấy nên hai người này đi với nhau cũng được gọi là một cặp bài trùng do Thu Phong sắp xếp.

Bốn người này ngồi bàn bạc với nhau về việc tổng tấn công lật đổ thằng “súc vật” Joseph để đưa Abid lên nắm lấy ngai ông trùm băng Mafia T. Rex. Tính ra Abid cũng ba mươi tuổi rồi, ở độ tuổi này Abid hoàn toàn đủ khả năng lần độ tuổi để dẫn dắt một băng đảng lớn.

...

Trong một căn biệt thự ngập tràn phong cách Châu Âu.

Hiển nhiên không cần nói cũng đủ hiểu đây là biệt thự của ai ở cái Quận Khủng Long này.

Joseph lúc này đang khá là lo lắng khi cho gọi Abid tới. Hắn ta nghe phong phanh được rằng Lục Nương đang có ý định tấn công băng Mafia T. Rex của hắn trước và cả một băng khác nữa sát bên Quận Bình Phúc của Lục Nương.

Giờ đây hắn ta đang tìm cách liên lạc với lão đại của băng kia, nhưng đang phân vân không biết nên liên lạc trước hay đợi hắn ta liên lạc mình. Bởi nếu mình liên lạc người ta trước chắc chắn bản thân sẽ chịu thiệt thòi bởi mình cần người ta, nhưng hắn ta lại không chắc chắn được lão đại băng kia có ai khác giúp đỡ không.

So với việc mất cả địa bàn thì việc chịu một chút thiệt thòi cũng không sao, căn bản lực lượng dưới tay lão cũng thuộc dạng mạnh nhất, chỉ là tài lực hơi thiếu do không phải người gốc Xích.

Cái hắn cần là tiền mà Lục Nương lại không thiếu thứ đó, Lục Nương hoàn toàn có thể dùng tiền để đè chết hắn. Chưa kể hắn bây giờ cũng không thể làm được gì Lục Nương bởi Lục Nương đang sở hữu một kẻ nổi tiếng mạnh nhất thành phố này Thu Phong. Tuy rằng không tin tưởng về lời đồn nhưng Joseph vốn xưa giờ làm việc gì cũng phải chắc chắn.

Nếu sự thật người tên Thu Phong kia quả thật là mạnh mà hắn lại khinh địch một mình đối đầu với Lục Nương kết quả chắc chắn sẽ thua thảm hại thậm chí dẫn đến việc mất cả địa bàn. Điều đó xảy ra là điều không thể chấp nhận được.

Nên bây giờ Joseph phải cho gọi Abid đến đây để bàn chuyện.

“Két...”

Đang trong mạch suy nghĩ thì cánh cửa gỗ to bự của phòng trà Joseph nặng nề đẩy ra cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn.

“Chào ông chủ!”

Dùng khẩu âm Bắc của người Xích Quỷ, Abid lên tiếng chào Joseph.

“Ngồi đi... Xảy ra chuyện rồi!”

Lúc này nghe Joseph nói Abid liền giả bộ giật mình trong lòng thầm cười.

“Chuyện gì vậy ông chủ?”

Đặt mông ngồi xuống phía đối diện Joseph, Abid mang vẻ mặt ngưng trọng lẫn kiên quyết như thể muốn chiến đấu tới cùng cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì.

“Thế này...”

Joseph dùng tay kéo đầu Abid về phía mình sau đó ông ta thủ thi vào tai Abid một hồi lâu về chuyện của Lục Nương.

Sau một vài phút Abid cập nhật vào não bộ mình toàn bộ câu chuyện của Joseph và cả sự tính toán của hắn ta.

Abid thầm cười suy nghĩ trong lòng: “Tính thế nào cũng vô dụng thôi lão già ạ!”

Nở một nụ cười gian trá Abid khẽ nhìn sang hướng cửa sổ của căn phòng. Ở ngoài đây lúc này đang có hai kẻ mặc đồ đen từ trên xuống dưới, đến cả gương mặt cũng bị kín lại chỉ chừa đúng ba chỗ miệng và hai con mắt. Nhìn thoáng qua thì giống như không bỏ vậy.

Abid khẽ nhếch mép lên quay sang nhìn Joseph mà lắc đầu nói:

“Cái sai của quốc gia này là cấm sử dụng súng. Nó đảm bảo mạng sống của người thường nhưng mà thì không!”

“Hả? Mày nói nhăng cuội gì vậy Abid?”

Joseph ngạc nhiên vì những lời lẽ ngông cuồng của Abid. Đây là lần đầu tiên Joseph cảm thấy sát khí từ trên người Abid, lời nói lạnh lùng đến đáng sợ từ Abid.

“Hừ!”

Abid nhếch mép lên một cái làm lộ ra hàm răng trắng tinh của mình.

Bỗng:

“Xoảng xoảng!”

Hai cánh cửa kính của căn phòng nằm trên tầng bốn vỡ oành ra.

Cùng lúc đó Joseph thấy hai người mặc đồ đen tay cầm con dao quăm lao tới.

Hai con mắt Joseph tròn to lên không tin vào mắt mình, hắn chưa kịp nghĩ đây là tầng bốn đó thì bản năng của hắn mách bảo phải chạy.

Tuy nhiên vừa quay người định hô toáng lên thì hắn nhận ra toàn thân lúc này cứng đờ.

Giờ khắc này Abid đã hoàn toàn đứng ở đằng sau siết chặt lấy người Joseph lại.

Nhìn cánh tay da đen sần chắc kia Joseph biết chắc người đang giữ mình lại là ai rồi, hắn tuyệt vọng gào lên nhưng giọng hắn lại bị ứ đọng lại bởi cuồng hộng của hắn đã bị Abid ép đến không còn chỗ để thông khí.

“Phập phập!”

Hai tên áo đen một cao to một lùn nhỏ nhẹ nhàng đâm vào lần lượt giữa tim và bụng của Joseph.

Có một điều đáng nói ở đây là khi đâm vào thì tên to con rút hắc dao găm trong tim Joseph ra, tuy nhiên còn kẻ mặc đồ đen với thân hình lùn thì lại dùng một tay vén mặt nạ lên lộ ra một gương mặt tinh nghịch.

Cô nàng này lẽ lười sau đó đưa ngón giữa lên trước mặt Joseph, lúc này Joseph vẫn còn nhận thức được. Hắn ta nhận biết được khuôn mặt tinh nghịch này, là người sắp trở thành tình nhân của hắn.

Nhưng tiếp đó hắn lại cảm thấy dưới bụng mình chuyển động, nhìn xuống Joseph thấy con dao quăm quay mấy vòng. Trước khi chết hắn có thể đoán chắc lúc này ruột của hắn đã bị cuộn tròn lại.

Thấy hành động đó của cô nàng kia Abid khẽ lắc đầu giật lấy con dao quăm sau đó tự chém vào vai mình một nhát. Nén đau Abid buông cơ thể đã tắt thở của Joseph xuống sau đó Abid lao đầu vào tường đập đầu mấy cái đến rỉ cả máu, tường theo đó cũng nứt ra.

Tiếp đến Abid lại nhảy lên trên không dùng lưng mình đáp thẳng xuống mặt bàn thủy tinh ngay đó rồi tự đưa mình vào trạng thái bất tỉnh.

Cô nàng mặc đồ đen nhỏ con kia lẽ lười kéo mí mắt xuống khẽ chữ:

“Cái đồ diễn kịch!”

Sau đó ngay lập tức nhanh như cắt hai kẻ mặc áo đen đó nhảy xuống cửa sổ từ tầng bốn biệt thự biến mất tăm.

Đúng lúc này bên ngoài liên tục vang lên những tiếng đập cửa rầm rầm, sau đó là đến màn phá cửa.

Một loạt người xông vào lúc này cảnh tượng họ chứng kiến là Joseph bị đâm chết, Abid bị chém và bị đánh đến ngất xỉu.

“Nhanh nhanh đưa anh Abid vào bệnh viện gấp... Thôi ông chủ đi tong rồi...”

“Kẻ nào làm chuyện này?”

“Chắc chắn là người của Lục Nương, thằng Thu Phong. Chính nó, chỉ có nó mới đánh anh Abid thành như vậy được...”

“Nhanh gọi cấp cứu, nhanh lên...”

“Tập hợp anh em trong băng lại... Lần này xong cả lũ rồi!”

Lúc này toàn hiện trường trở nên náo loạn.

Abid nằm đó nghe được tất cả, hắn khẽ cười trong lòng. Bây giờ hắn chỉ chờ đợi đến bước tiếp theo để chiếm lấy cái ngai nhỏ nhắn này của Joseph.

Cũng nhờ anh cả của hắn Thu Phong huấn luyện cho tất cả bọn hắn nên hai kẻ kia mới có khả năng đột nhập lẫn trốn thoát từ tầng bốn như thế này, nếu không cũng khá khó khăn trong việc giết chết Joseph lần này.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Anh bác sĩ và Deziree tình nghịch

“Há há há vui quá...”

Trong một căn hẻm tối tăm ánh sáng bất chợt tới ở đâu đó trong Quận T. Rex một thân hình nhỏ nhắn vừa mới tháo cái nón len bao quanh hết đầu ra làm lộ một gương mặt chuẩn để thương của một cô bé mới lớn.

Tóc búi hai bên, đôi mắt biết cười, cặp môi mỏng, cái mũi nhỏ nhỏ một cô bé thoát nhìn vô chỉ khiến người khác muốn đi tù bởi ai cũng nghĩ con bé này chưa đủ mười tám tuổi.

Nhưng mấy ai biết được cái vẻ bề ngoài ngây thơ này của một cô nàng phương Tây lại vừa mới giết dbz3PkNH người một cách dã man khiến người khác phải nổi hết cả da gà.

Lúc này cô nàng nhỏ nhắn cười hí ha hí hửng một mình đã đòi xong quay qua nhìn vào mặt tên to con đang đứng trước mặt mình chống nạnh mà quát:

“Nhìn cái gì? Còn không mau thay đồ?”

Vừa nói cô nàng vừa lột hết bộ đồ màu đen từ trên xuống dưới ra ngoài chỉ chừa lại bộ đồ lót. Một thân hình lồ lộ vừa đủ với thân hình nhỏ nhắn của cô nàng hiện ra.

“Phụt...”

Bỗng nhiên cô nàng nhỏ nhắn nghe được một tiếng không đúng phát ra từ tên to con đứng sau mình cô nàng Deziree quay sang cười hí hi:

“Này! Làm gì mà bịt mặt hoài vậy? Cởi ra xem nào...”

Vừa nói Deziree vừa bước tới gần mà quên rằng bản thân chưa mặc đồ gì ngoài cái thứ hai mảnh đang mang trên người. Cặp ngực nhỏ nhắn vừa tay của Deziree vừa đứng lúc ưỡn lên trước mặt tên cao to kia.

Lúc này cô nàng Deziree lại vươn tay tới gạt cái mặt nạ bằng len của tên to con xuống. Một gương mặt bặm trợn của một thằng tây da trắng hiện ra, nhưng gương mặt hắn có chút không đúng...

“Ô ô... Sao chảy máu mũi rồi, ha ha đáng yêu thế. Chết đi!”

Cô nàng Deziree vừa cười vừa lẻ lười sau đó đưa ngón giữa ra với tên to con rồi mặc nhanh bộ quần áo trong chuồng vào cánh cửa của cái hẻm ngay đó. Tên to con thấy vậy cũng lắc lắc cái đầu rồi nhanh chóng dùng cái nón len lau máu cam ở mũi mình trong ngai ngừng.

Con hẻm này thực chất là khu sau của một cửa hàng tiện lợi 24 / 24 hai người Deziree và tên to con kia tên là Jonathan một anh chàng người Amecanda gốc họ vốn là đi cùng xe với Abid tới đây nhưng thay vì vào chung thì hai người này lần Abid đã bàn sẵn kế hoạch từ trước.

Deziree và Jonathan sẽ giả vờ đi vào trong cửa hàng tiện lợi mua đồ ăn sau đó trốn ra cửa sau của cửa hàng để thay đồ hành động phi vụ của mình. Sau đó hai người này lại thay đồ và đi trở ra từ cửa hàng để tránh bị nghi ngờ.

Cửa hàng tiện lợi này cũng gần căn biệt thự khoảng 50 mét, sau khi thay đồ xong vờ mua vài chai nước với mấy món thức ăn nhanh. Deziree và Jonathan cùng nhau leo lên ô tô chạy về phía biệt thự.

Khi cho xe dừng ở gần căn biệt thự ấy thì hai người từ xa đã thấy không biết bao nhiêu là người đứng tụ tập. Thậm chí còn có cả xe cứu thương và xe của cảnh sát BDP (Khác với cảnh sát ADP trong miền Nam, BDP là bộ phận cảnh sát thuộc toàn quyền của chính phủ Xích Quỷ ở miền Bắc. Và cảnh sát ADP quản lý ở miền Nam lại không nằm trong sự quản lý đó.)

Đúng lúc này Deziree và Jonathan thấy Abid được đẩy trên xe giường ra xe cứu thương. Thấy vậy Deziree ngồi trong xe phì cười một tiếng sau đó nhìn cười lại và làm bộ mặt hốt hoảng.

Tung cửa Deziree lao một đường tới thẳng chỗ Abid trực tiếp đẩy những người ở phía trước ra kể cả cảnh sát hay người của mình đến cả y tá bác sĩ cũng không nương tay.

“Anh Abid, anh Abid anh bị sao vậy? Ai làm anh ra nông nỗi này?...” – Nói tới đây cô nàng lại quay sang nhìn những người xung quanh của băng T. Rex gào lên: “Tụi mày nói cho bà ai làm anh Abid ra nông nỗi này?”

Nhào tới như một con đại, Deziree liên tục la hét cả bằng tiếng Frenca và cả bằng tiếng Xích Quỷ.

“Boss bị giết rồi...”

Đầu đó một giọng nói vang lên.

Deziree há hốc mồm ôm chặt miệng mình lại tỏ vẻ cực kì ngạc nhiên. Nhưng tất nhiên là giả vờ rồi.

Giờ khắc này Deziree lại diễn tiếp bằng chất giọng nhỏ nhẹ đến đáng thương chẳng khiến ai nghi ngờ, nước mắt bắt đầu chảy ra:

“Ai... Ai làm chuyện này vậy... Tại sao tới cả Boss cũng chết... Anh Abid bị thương nặng đến như thế này... Hức hức...”

Thấy bộ dạng đó của Deziree tất cả những người xung quanh đã quên mất đi sự bức tức vì bị cô nàng đẩy sang bên một cách thô bạo. Với thân hình đó thì chẳng ai tin được cô nàng này lại khôe tới vậy.

Thay vì trách móc Deziree thì vị bác sĩ điển trai người gốc Xích Quỷ khi nãy là một trong số nạn nhân bị Deziree đẩy ra liền lại gần cô.

Hắn ta hơi cúi người xuống bởi cô nàng chỉ cao có 1m60 trong khi hắn cao đến 1m78. Khẽ tháo khẩu trang trên mặt xuống tên bác sĩ nở một nụ cười tỏa nắng trước mặt Deziree, khiến cô nàng đang giả vờ bu lù loa cũng khẽ khựng lại một chút rồi khóc tiếp.

“Hmmm, em gái này! Ngoan nín đi, anh sẽ cứu người này bằng mọi giá hãy tin ở anh đừng khóc nữa nhé.”

Đến cả giọng nói mang đặc khẩu âm của người thủ đô ẩm áp khiến cho Deziree vốn đang giả vờ cũng có chút động lòng. Vừa ngưng được một tí thì Deziree lại lắc lắc nhẹ cái đầu cho tỉnh táo rồi lại òa khóc to hơn.

“Ấy...”

Vị bác sĩ điển trai kia thấy cô nàng Deziree khóc rống lên nhìn đủ biết là cố tình ăn vạ nhưng chẳng ai dám làm gì bởi đây là địa bàn của xã hội đen ngoài quân đội ra thì cảnh sát khó lòng mà nhai lại được nên không ai lời Deziree đi là vì thế.

“Cô bé, nín đi được không nào? Em tin anh chứ? Em phải tin bác sĩ chứ, nói nè anh là bác sĩ giỏi nhất thành phố này đấy nên em hãy tin tưởng ở anh nhé!”

Vừa vỗ ngực vừa tự khen mình hay, vị bác sĩ điển trai kia làm vài ba cái trò hề trước mặt Deziree khiến cô nàng đang muốn giả vờ khóc cũng phải phì cười lên một tiếng.

“Thôi đi! Được rồi, em tin anh đấy bác sĩ đẹp trai. Đừng để anh Abid đáng thương của em bị gì nhé... Em sẽ nín khóc với một điều kiện!”

“Điều kiện gì?”

Giọng nói ẩm áp của tên bác sĩ vang lên bên tai của Deziree.

Tuy là người nước ngoài nhưng từ nhỏ Deziree vốn đã sống ở Xích Quỷ nhưng lại sống ở miền Nam và nghe giọng miền Nam rất nhiều rồi, đối với những cô gái sống ở Xích Quỷ đây thì giọng của con trai miền Bắc nhất là giọng trai thủ đô ẩm áp ấy, chỉ cần giọng nói thôi đủ khiến biết bao nhiêu người phụ nữ phải tan chảy.

“Cho em đi cùng anh tới bệnh viện được không?”

“Được! Em có thể lên chung xe tiện thể chăm sóc anh em”

“Vâng!”

Nghe xong lời của tên bác sĩ điển trai Deziree liền cười vui vẻ đứng lên buông tay ra khỏi cái chân giường mà Abid đang nằm trên đó.

Thực chất từ nãy đến giờ là do Deziree cứ giữ khư khư lấy cái giường khiến không ai đẩy Abid lên xe được nên mới phải dỗ ngọt nàng ta để có thể chở Abid đi cấp cứu.

“Ngoa ngoa ngoa ngoa ngoa...”

Tiếng còi cứu thương vang lên.

Lúc này bên trong xe ngoài cô y tá đang chăm sóc sơ cứu vết thương cho Abid ra thì còn có cô nàng dễ thương về bề ngoài chưa 18 với vị bác sĩ điển trai kia.

“Làm gì mà nhìn anh hoài vậy?”

Tên bác sĩ khẽ kéo khẩu trang lên che miệng nói với cô bé tên Deziree kia cứ chống cằm nhìn mình này giờ khiến anh không được tự nhiên cho lắm.

“Tại vì anh đẹp trai, đơn giản vậy thôi mà.”

“Phi...”

Nghe Deziree nói cô y tá đang sơ cứu cho Abid bỗng phì cười nhẹ một tiếng làm chạm vào vết thương trên trán của Abid khiến anh nhăn mặt lại.

Thấy vậy vị bác sĩ kia liền quay sang mắng nhẹ một tiếng:

“Lo làm việc của cô đi, cười cái gì!”

“Dạ em biết rồi anh bác sĩ đẹp traiiiiiiiii...”

Cô y tá kia dường như chẳng sợ lời quát mắng của anh bác sĩ kia mà ngược lại còn ngân giọng dài một tiếng đá đều.

...

Tại căn tin bệnh viện thành phố.

Giờ đang là giấc trưa sau khi đưa Abid vào bệnh viện thì qua kiểm tra thì hầu hết Abid chỉ bị vết thương ngoài da và bị chấn động đầu nhẹ. Chỉ cần nghỉ ngơi một tuần là được.

“Cạch cạch!”

Vị bác sĩ điển trai đang ăn thì bỗng nhiên thấy hai ly trà đào đặt trước mặt mình.

“Giờ đây cô bé?”

Ngẩng đầu lên tay bác sĩ điển trai thấy cô nàng Deziree đặt hai ly nước xuống mặt mày hơn hờ nhìn hẩn.

“Anh giúp anh em rồi thì ly nước này coi như cảm ơn nhé!”

“Anh của em có gì đâu, kiểm tra qua loa một chút thôi ấy mà...”

“Nói chung có giúp là được rồi, có uống hay không?”

Bỗng nhiên thay đổi một trăm tám chục độ từ một cô bé lo li dễ thương trở thành một con bà chằn khó ưa trong một nốt nhạc.

“...”

“Rồi cảm ơn em!”

“Em em cái mông! Mấy người bao nhiêu tuổi rồi?”

Bỗng Deziree chống nạnh lên dùng giọng hách dịch mà nói chuyện với tay bác sĩ.

Bị đứng hình vài giây bởi cô nàng lo li trước mặt này, tất cả hình tượng như thiên thần trong đầu tay bác sĩ về Deziree.

“24 tuổi!”

“Gọi chị đi là vừa nhé, bây giờ có uống hay là không?”

“Cái gì? Chị á? Đùa à, cái mặt này làm sao hơn tuổi tôi được mà đòi tôi kêu chị?”

Tay bác sĩ điển trai ngạc nhiên không thốt được nên lời, hẩn ta thay đổi hẩn cả cách xưng hô với Deziree bởi cô nàng không còn dễ thương nữa mà là hách dịch khiến anh không thích chút nào.

“Đừng hỏi tuổi tôi, tôi lớn hơn anh là được. Có biết hỏi tuổi con gái là vô duyên không? Muốn chết à?”

“Tôi...”

Tay bác sĩ điển trai cứng với cô nàng Deziree không nói được gì, thay vào đó hấn bực tức cắn đầu vào vừa ăn vừa thở như trâu.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 180: Tâm tư của Phương Ly

Nửa ngày sau.

“Đại tỷ, súc vật Joseph đã chết. Đàn em của hấn mời chị đến dự tang lễ!”

Lúc này trong căn biệt thự của Lục Nương, cô nàng đầu vàng Phương Ly đang ngồi một mình thờ dài.

Dường như chẳng quan tâm đến cái sự sống chết của người ta, thay vào đó Lục Nương bắt chéo chân lại tay thì chống cằm lên nhìn Phương Ly nhẹ giọng nói:

“Bình thường em tăng động lắm mà? Sao hôm nay trông một mình quá vậy?”

“Em...”

Bị Lục Nương nói là tăng động Phương Ly định gân cổ lên cãi nhưng nghĩ gì đó lại thôi rồi lại im hẩn.

Nếu nhìn kĩ thì hôm nay Lục Nương thấy Phương Ly dường như đẹp hơn trước. Cách ăn mặc như con trai lúc trước thì hôm nay lại trở thành một con bánh bèo vùng vể. Mà tại sao Lục Nương lại nghĩ là bánh bèo bởi vì Phương Ly mặc đồ của con gái nhưng lại phối đồ không đúng.

Ví như cái áo màu cam lại đi phối với cái váy ngắn màu đỏ, chẳng hợp tông tẹo nào.

“Hôm nay trông em khác quá ha Ly?”

Cùng là phụ nữ với nhau nên Lục Nương hiểu tình trạng của Phương Ly hiện giờ là gì. Là đang yêu.

Đúng vậy. Bỗng nghe Lục Nương nói Phương Ly mặt mày vốn đang ủ rũ bỗng nhiên mắt sang miệng cười quay mặt sang hớn hở nói với Lục Nương:

“Chị chị, chị thấy em khác đúng không? Có đẹp hơn không? Có sức hút hơn không?”

Liên tục hỏi dồn dập Lục Nương mấy câu liên khiến Lục Nương cũng khá bất ngờ về phản ứng của Phương Ly.

“Khác nhưng không đẹp, xưa giờ em có bao giờ ăn mặc vậy đâu...”

“Vậy là không đẹp sao... Thảo nào tên kia hấn...”

Mặt Phương Ly lại chùng ụp một đống, má phồng lên mà than vãn nhìn trông rất đáng yêu nếu bỏ cái cặp ngực mắt cân xứng kia đi.

“Hôm nay kiểu gì cũng phải đi dự tang lễ Joseph nên Ly này đi với chị, chị sẽ cho em biết thế nào là bánh bèo. Đừng nói thẳng cục súc kia cho tất cả mọi đàn ông trên thế giới này ai cũng phải chết mê vì em.”

Vừa nói Lục Nương vừa vui vẻ đứng dậy kéo tay Phương Ly đi một mạch mặc cho cô nàng tóc vàng của chúng ta đang ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Ngồi trong chiếc xe thể thao màu đỏ của Lục Nương, Phương Ly liên tục đòi trở ra bởi cô nàng sợ. Sợ làm đẹp nhưng lại muốn đẹp. Lục Nương hiểu ý của Phương Ly, muốn đẹp thì phải chịu vứt bỏ một vài thứ nên nguyên một buổi trưa hôm nay sau khi ăn cơm Phương Ly là của Lục Nương a.

Chạy trên một dãy phố xa hoa của Quận Bình Phúc “Ừn ừn...” Lục Nương như chẳng coi ai vào mắt bởi con siêu xe của mình, nàng ta rít ga làm một pha đồ song song đẹp như trên phim đấu ngay ngắn vào bên lề đường. Phía sau xe để lại dấu bánh màu đen in trên đường nhựa.

Phương Ly lúc này ngồi trong xe tim liên tục đập thình thịch vì cứ ngỡ mình sắp chết tới nơi. Có lẽ đây là lần đầu tiên Phương Ly đi chung xe với Lục Nương mà chính tay Lục Nương cầm lái, dẫn lòng lần đầu cũng như lần cuối.

Mở cửa xuống xe một cách rất là phong thái Lục Nương vừa bước ra ngay lập tức các ánh nhìn đổ dồn về cô, không hề ai có suy nghĩ là người phụ nữ này đã tuổi gần bốn mươi cả. Ngược lại Phương Ly mặt cắt không còn chút máu bước xuống xe suýt chút nữa thì nôn ra hết cả buổi trưa.

“Nhanh chân lên, trong vòng 3 tiếng chị sẽ thay đổi em.”

Lục Nương lúc này làm gương mặt phải nói không có chút tình cảm chị em nào với Phương Ly cả khiến cô nàng đang mệt lên mệt xuống vì trong xe từ này đến giờ liên chẳng còn tí sức nào nữa ngoài việc than vãn:

“Nhưng mà chị Lục...”

“Nhanh lên, nếu không muốn thằng kia nó vẫn đối xử tàn bạo với em như trước đây!”

Cái thằng kia mà Lục Nương nói hiển nhiên là Thu Phong rồi. Ngoài Thu Phong ra chẳng ai dám động vào cộng lõng của Phương Ly chứ đừng nói đến việc khiến Phương Ly tơ tưởng đến thế này.

Phải rồi, một người đặc biệt so với tất cả người khác đương nhiên sẽ khiến một cô nàng ương bướng cứng đầu như Phương Ly phải lòng. Thu Phong toàn làm những chuyện trước giờ chưa ai, đánh cô, không nể mặt cô, thậm chí chửi cô như chửi chó. Nhưng chẳng biết từ bao giờ những trò nghịch ngợm cô hay trêu Thu Phong dần dần biến mất. Thay vào đó là những lần quan tâm mua đồ ăn thức uống đem tới cho Thu Phong.

Chỉ là cô nàng này không biết nấu ăn nên mới phải đi mua ngoài, cô cũng từng thử nấu một vài món nhưng chẳng ra thể thống gì cả. Trứng thì vừa mặn vừa khét, cơm thì trên sống dưới khét bốn bề nhão nhoét. Đến những món tầm thường còn như vậy thì làm sao mà có thể nấu một món ngon mà đem tới cho Thu Phong người đàn ông lúc nào cũng một mình chẳng bao giờ để ý đến một người phụ nữ HiBXp8i nào xung quanh dù là Lục Nương đi nữa khi Phương Ly nhìn vào ánh mắt Thu Phong cô thấy Thu Phong không hề có chút suy nghĩ nào đối với Lục Nương.

Là phụ nữ đây là thứ duy nhất Phương Ly nhận ra được ở Thu Phong rằng hắn ta không hề mê gái đẹp. Từ lúc biết Thu Phong tới giờ cô cũng đã tự ngộ nhận mình thích hắn ta rồi chỉ là từ lúc nào thì không rõ thôi. Và cũng từ lúc đó tới giờ Phương Ly không hề biết Thu Phong thích cái gì, có hỏi hắn ta cũng chỉ nói ghét thì có còn thích thì chưa từng thích thứ gì.

Nhưng được cái Phương Ly cũng biết được Thu Phong ghét những cái gì, ví dụ như món ăn. Phương Ly không bao giờ mua cá kho, hay cá chiên xả vân vân và mây mây... Bởi Thu Phong không hề thích ăn cá, hay là khi lúc ngủ Phương Ly biết Thu Phong rất ghét khi người khác ồn ào bên tai mình bởi dường như lỗ tai của hắn ta khá thính. Có lần cô đứng rửa chén dưới bếp lảm bảm có vài câu cũng bị hắn ta chu mỏ lên mà chửi.

Cũng không biết từ khi nào mà Thu Phong đánh hắn cho Phương Ly một chiếc chìa khóa căn hộ của mình để cô ta vô dọn dẹp. À không phải nói là vô dọn dẹp hơn là dọn dẹp, phải mất đến một tuần tất cả đồ gia dụng trong phòng của anh mua mới thêm một lượt nữa do chính cô nàng hậu đậu kia phá hỏng. Từ sau tuần đó trở đi Phương Ly mới làm tốt hơn được, số lần mua chén đĩa hay cây chổi cây lau nhà mới cũng ít hơn.

Nhưng trong suy nghĩ của Thu Phong lại cực kì đơn giản, anh chỉ xem Phương Ly như cô em gái ngang ngược mà thôi, anh chẳng có suy nghĩ gì với nó cả bởi anh chỉ có mình Nhược Y thôi không cần nhiều.

“Đầu tiên là phải tẩy hết lông đi, sau đó... Thôi mệt quá. Gọi hai thằng kia lại đây!”

Lục Nương lúc này một tay khoanh trước ngực một tay vuốt vuốt cái cằm của mình nhìn Phương Ly từ trên xuống dưới phán đoán xong cuối cùng không tự mình làm được mà phải gọi người tới.

Nơi mà Phương Ly đang đứng đây là một tòa nhà tích hợp về việc làm đẹp của phụ nữ. Từ dịch vụ Spa, làm tóc, shop quần áo cho đến những túi xách hàng hiệu hay đơn giản như những đôi giày đôi guốc nói chung cái tòa nhà này là thiên đường của phụ nữ thiên đường của sự sung tiền.

Hiển nhiên Lục Nương không thể sở hữu một tòa nhà như vậy được, dù gì thì cô ta cũng chỉ là lưu manh mà thôi. Tòa nhà này là một trong số hàng trăm công ti con của một nhà kinh doanh thời trang hàng đầu thế giới. Chỉ cần có tiền khi bước vô tòa nhà này thì dù là con vịt xấu xí cũng lột xác thành một con thiên nga tuyệt trần.

Lúc này Lục Nương cho gọi hai thằng con trai tới:

“Em chào chị Lục ạ, hôm nay chị vẫn là người đẹp nhất đó nha...”

Giọng điệu ưỡn ẹo của tên mà đã sở bị người khác kì thị gọi là bóng này lươn lẹo trước mặt Lục Nương khiến người khác nhìn vào cảm thấy khó chịu khi hắn ta cứ vuốt lên vuốt xuống cánh tay của Lục Nương.

Dường như đã quá quen với chuyện này rồi nên Lục Nương trực tiếp gạt hân tay tên bóng trước mặt ra rồi nhẹ nhàng nói:

“Bé này tên Ly là em của chị, mấy cung làm sao thì làm, bốn giờ chiều nay mà chị nhìn không vừa mắt là hai cung không xong đâu.”

Nói xong Lục Nương liếc sang Phương Ly nháy mắt một cái khiến cô nàng tóc vàng của chúng ta giật nảy mình.

“Hmmm ok” – hai tên bóng đồng thanh một béo một gầy đầu tóc quần áo thời thượng bước đến trước mặt Phương Ly mỗi tên kẹp lấy một tay của Phương Ly cứ thế mà kéo đi.

Không hiểu do mệt hay do muốn làm đẹp thật sự mà Phương Ly lại dễ dàng để cho hai thằng bê đê này lôi mình đi dễ dàng như vậy.

Cười tít mắt bái bai Phương Ly xong sau đó Lục Nương bước tới một cửa hàng túi xách vừa lựa đồ vừa móc điện thoại ra gọi cho Thu Phong:

“Alo, Phong à?”

Đầu dây bên kia vừa bắt máy ngay lập tức trả lời:

“Em đây chị Lục.”

“Chuyện Joseph em xấp xếp đi, trong đêm nay phải đánh địa bàn của hắn.”

“Em biết rồi!”

Đầu dây bên kia một nụ cười thật sâu nổi lên trên mép Thu Phong.

Nói xong anh trực tiếp cúp máy rồi âm thầm lắc đầu. Phụ nữ đúng là phụ nữ, ác độc thật. Đến người chết cũng không cho người ta nghỉ ngơi mà đã lợi dụng tình thế rồi.

Dù nghỉ thì nghỉ vậy thay vào Thu Phong cũng sẽ làm thế, nếu để sau khi tang lễ kết thúc biết đâu chừng đại cục đã định khó lòng mà bước tiếp được.

Lúc này ở phố đèn đỏ Thu Phong đã tụ tập đủ người gồm sáu trăm nhân mạng, nhưng chỉ số ít thôi. Lục Nương còn tới hơn bảy tám địa bàn khác nằm rải rác ở cái Quận Bình Phúc này. Mỗi địa bàn đó nếu gom đi cũng hơn hai ngàn mạng nữa. Như vậy là quá đủ rồi, chỉ cần để lại số ít để phòng bác trác thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Tang lễ Joseph (1)

Bốn giờ chiều Lục Nương đang đứng trước tòa nhà để đợi Thu Phong tới.

Lúc này Lục Nương cũng đã diện sẵn trên mình một bộ váy màu đen tuyền từ trên xuống dưới duy nhất chỉ có vài điểm nhấn màu trắng để tạo nên sức hút cho bộ đồ.

Chỉ vài phút sau y như đã hẹn Lục Nương đang nhìn theo chiếc Rolls Royce Phantom Limo màu đen sang chảnh. Chiếc này tính ra là thuộc hàng hiếm trên thế giới giá cũng cực kì đắt đỏ lên đến vài triệu Xent. Hiển nhiên Lục Nương cũng không may mắn đến mức có được chiếc xe này, căn bản cô chỉ mượn của tên Duy Bạch Hồ ông trùm đất Bắc.

Chiếc xe với động cơ gần như không nghe thấy đồ trước mặt Lục Nương.

“Cạch”

Cửa xe mở ra từ bên trong xe bước ra một chàng thanh niên trai tráng cao to mặc bộ vest đen mắc tiền. Thu Phong là anh, đầu tóc anh vuốt ngược ra phía sau, tay đeo chiếc đồng hồ bạch kim mà Lục Nương bắt anh phải đeo.

Vừa bước xuống xe Thu Phong tay chỉnh đồng hồ trông rất ra dáng lãng tử.

“Quoa, chị không ngờ em diện đồ lên lại đẹp trai đến vậy đó Phong? Không được, không được, chị không thể nhường em được...”

Lục Nương không ngớt mồm khen ngợi về bề ngoài của Thu Phong, lúc này diện đồ lên không hẳn là anh đẹp trai mà là ngầu. Tại gương mặt anh cũng chỉ có cái cười duyên là đẹp, mặt bình thường nhìn trông rất là ngầu rồi huống chi lúc diện đồ lên như thế này.

Lục Nương mắt liên tục đảo qua đảo lại hai bắp tay săn chắc của Thu Phong, bắp tay ấy to đến nỗi làm căng phồng bộ áo vest của anh lên trông thấy.

Ai bảo chỉ có con trai mới mê gái chứ? Gái cũng mê trai đẹp vậy, thậm chí còn mê chết cha chết mẹ còn hơn cả cánh đàn ông mê đám cánh phụ nữ nữa là.

“...”

Nghe Lục Nương nói Thu Phong cũng ngại ngần không biết nói gì cho phải. Từ trước đến giờ chỉ có mẹ anh là phụ nữ khen anh thì may ra anh còn chịu được chứ riêng các cô nàng nhất là người đẹp như Lục Nương đây khen mình khiến anh rất là ngại.

“Hay Phong này, hôm nay em làm người yêu chị một tối hôm nay nhé. Yên tâm đi không có bậy bạ gì đâu, chỉ là hẹn hò thôi!”

Lục Nương bỗng tiến sát lại Thu Phong ôm lấy cánh tay săn chắc của anh dung ngực mà cà nhè nhẹ trên đó.

Theo phản FimrA0iY xạ Thu Phong định rút tay lại, mặc dù thích thì thích nhưng Lục Nương cũng quá mị lực đi. Khác hẳn với cô nàng ngây thơ không biết cách dụ trai như Nhược Y, dần dần càng tiếp xúc sâu về cái thế giới này Thu Phong càng lúc càng mất cái vẻ lạnh lùng của mình. Cũng đã quá lâu rồi tay anh không giết một ai đó. Cảm giác này đôi khi khiến anh cảm thấy khó chịu chỉ muốn giết một ai đó. Chắc có lẽ đây cũng chỉ là hội chứng ám ảnh vì việc giết người quá nhiều mà mỗi con người chúng ta mắc phải mà thôi.

Dần dần Thu Phong cũng đánh mất đi bản thân mình, một kẻ chỉ biết đánh đánh và đánh giờ lại phải sử dụng mọi mưu mẹo để tồn tại ở cái xã hội ngầm này nơi đất khách quê người.

“Chị Lục!!!”

Đang trên gẹo Thu Phong bỗng nhiên Lục Nương nghe thấy tiếng ai gọi mình nên liền quay sang.

Cách Lục Nương năm mét là một cô nàng đeo kính cận màu đen, cô ta nhìn trông rất gọi cảm với mái tóc ngắn nhuộm màu bạch kim, riêng phần mái tóc một nửa được nhuộm thành màu tím. Cũng khác trên mình một bộ đồ màu đen nhưng không phải váy hay đầm thay vào đó là một chiếc áo thun trễ một bên vai làm lộ ra dây ngực áo màu đen.

Đặc điểm của cô nàng này khi Thu Phong nhìn vào là bộ ngực to quá khổ, nhưng có điều người này là ai Thu Phong lại không biết. Đa phần đàn em dưới trướng của Lục Nương Thu Phong cũng gặp qua một lượt hết rồi, chắc có lẽ còn người anh chưa biết.

Có điều Thu Phong lại không biết người này Lục Nương cũng ngờ ngờ không biết là ai:

“Cô là...”

“Là em nè! Trời ơi, chị để em thành ra thế này rồi giờ chị nhận không ra em là sao?”

Cái giọng điệu quen thuộc đó Lục Nương đủ hiểu đoán ra là ai rồi, Phương Ly chứ không ai vào đây. Quả thật đến Lục Nương còn không nhận ra thì đừng nói đến Thu Phong.

Giờ khắc này phần hạ thân của Phương Ly mặc một chiếc quần bó sát từ cổ chân lên tới hông, cộng với đôi guốc cao năm tấc. Cô nàng hậm hực bước đến chỗ Thu Phong đứng nhìn cô như thể nhìn người lạ:

“Cái thằng kia! Mày nhìn không ra tao à?”

“... Ai vậy chị Lục... Biết em sao?”

Quả thật Thu Phong không nhận ra được, giọng điệu mắng chửi người khác thì quen cực nhưng mặt lại không phải. Đánh chết anh cũng không biết con ôn này là ai lại tự nhiên đi chửi mình, chẳng lẽ lại là chị em của con chần tinh Phương Ly?

“Cái tên nhà người...” – Phương Ly đưa nắm đấm lên trước mặt Thu Phong rồi nghĩ gì đó xong cắn môi rút tay lại bực dọc hét “Trời ơi, thiệt là bực quá đi, bực quá bực quá...”

Liên tục dậm chân xuống đất mà không làm gì được, Phương Ly chỉ biết trút giận xuống cho ông địa ngồi bên dưới. Lục Nương thấy cảnh đó thì che miệng cười bước tới cầm lấy tay Phương Ly rồi quay sang nhìn Thu Phong nói:

“Bé Ly đó em nhìn không ra hả Phong?”

“Cái gì? Đùa em hả chị, Ly nó làm gì đẹp vậy... Với lại...” Nói đến đây Thu Phong đưa tay mình lên trước ngực làm hành động bóp bóp – “Của nó to lắm...”

Phương Ly nghe Thu Phong khen mình đẹp bỗng nhiên trong lòng thấy ngọt hân ra, lảng lảng tính quay lại bắt chuyện với hắn thì nghe đến câu sau cô nàng sôi máu cắn môi gằn giọng: “Ai cho tôi lương thiện đây trời!!!! Thằng ôn kiaaaaaa”

Phương Ly tức giận lên gương mặt biến đổi, cô quên mất chuyện mình làm đẹp như thế này là vì ai.

Đứng đứng dậm chân bước đến chỗ Thu Phong, thấy vậy Thu Phong lùi một bước, tính anh trước giờ ít khi chấp nhất với con gái trừ kẻ thù mình ra nên thấy Phương Ly như vậy anh cũng có cảm giác không được tốt.

Nhưng nghĩ lại cái tính cách này đúng là của Phương Ly, nếu nhìn kỹ gương mặt đó cũng là của Phương Ly chỉ có điều quá đẹp, quá khác. Ở cái bộ dạng này khi tức giận lên quả thật Phương Ly nhìn trông rất ác, ác hơn thường ngày.

Vừa bước tới Phương Ly đưa tay lên nắm thành nắm đấm tính gõ đầu Thu Phong một cái thì lại bị anh bắt được. Cổ tay nhỏ nhắn trắng mịn của Phương Ly lúc này nằm trọn trong lòng bàn tay thô ráp của Thu Phong, không biết tại sao lúc này Thu Phong lại cảm nhận được sự mịn màng của con ả Phương Ly này, thế anh chỉ muốn giữ tay Phương Ly mãi như thế này thôi.

Phương Ly cũng vậy, đã lâu cô cũng chưa động tay động chân với Thu Phong, bất ngờ bị nắm lấy như vậy khiến cô cảm nhận được sự ấm áp từ lòng bàn tay của Thu Phong. Nhưng dù vậy cô vẫn muốn tính sổ với tên ôn dịch này:

“Bỏ ra, tao...”

“Hôm nay Ly đẹp lắm, nhận không ra. Cứ như vậy mà phát huy nhé, tới đó sẽ không sợ ế nữa...”

Chưa kịp nói gì thì bị giọng nói khàn âm Bắc chuẩn người thủ đô, giọng nói ầm ập ấy của Thu Phong vang lên bên tai Phuong Ly khiến cô đứng hình. Đã vậy hân ta còn dung tay còn lại xoa lấy đầu cô một cách nhẹ nhàng rồi từ từ bỏ tay xuống.

“Hừ...”

Thấy Thu Phong hạ tay xuống Phuong Ly cũng thôi không đòi co nữa mà quay mặt sang chỗ khác hừ lạnh, dù vậy trong lòng cô lúc này ngọt như mật. Quả thật không uống công khi nghe theo hai thằng bóng lộn kia làm đẹp theo kiểu này.

Thật ra gương mặt của Phuong Ly không thể nào đẹp theo cách bánh bèo được, mà phải thật là cá tính mới bộc lộ hết được vẻ đẹp của cô. Do đó cô năng căn răng cắn môi hi sinh bộ tóc dài của mình để quyết tâm tin tưởng bọn họ mà cắt ngắn đi.

Đối với một người con gái việc cắt tóc dài thành tóc ngắn là một quyết định cực kì khó khăn, huống chi Phuong Ly lại chỉ phải quyết định trong một vài tiếng trước khi xuống tóc như thế cũng đủ hiểu cô muốn đẹp trong mắt Thu Phong đến chừng nào.

Tạm gác cái nổi lòng của Phuong Ly sang một bên, lúc này đây cũng sắp tới giờ đến viếng tang của con súc vật Joseph. Thu Phong cả một buổi trưa nắng nóng cho đến chiều chạy khắp địa bàn Quận Bình Phúc để sắp xếp nhân lực tập hợp người sao cho người đi người ở lại hợp lý đủ để bảo vệ khi vắng mặt. Cũng may là Quận T. Rex sát bên Quận Bình Phúc nên lỡ có xảy ra chuyện thì phản ứng cũng nhanh hơn.

...

Năm rưỡi chiều, lúc trời sắp tối. Quận T. Rex có hẳn một đoạn đường dài tràn ngập xe ô tô hầu hết toàn xe màu đen đồ trải dài suốt từ đoạn đường đó cho đến một khán biệt thự phong cách Châu Âu.

“Đại tỷ Lục Nương đến viếng...”

Một tên đàn em của súc vật Joseph mặc bộ đồ đen hô lên, cùng với tiếng hô của hắn là tiếng kèn đám ma cũng cất lên theo đó.

Lúc này từ ngoài sân có khoảng mười người bước vào đi đầu là Lục Nương với vẻ đẹp rạng ngời khoác trên mình một chiếc áo vest màu đen của Thu Phong, bên trong là bộ váy cô đã mặc trước đó cùng với cái nón lông chim nhỏ nhắn đặt trên đầu cũng màu đen nốt.

Bước đến linh cữu của Joseph, Lục Nương nhìn vào trong sự vui vẻ không thể hiện ra mặt. Sau đó cô lấy bó nhang chia cho những người đi sau mình, trong đó có Thu Phong đang mặc chiếc áo sơ mi trắng thắt cà vạt đen.

Khi Lục Nương vừa đốt nhang lên thì lần lượt hơn một ngàn đàn em của Lục Nương đi theo sau đó cũng mặc trên mình những bộ vest đen, tuy nhiên nam nữ lại đồng đều không như những băng khác đa số toàn là nam.

Đội nhóm người Lục Nương đi đầu thấp nhang xong thì hơn một ngàn đàn em của Lục Nương cúi đầu hô to:

“Cầu mong linh hồn anh Joseph về với Thiên Chúa!!!”

Cũng cùng lúc đó đám đàn em của Joseph dẫn đầu không ai khác là Abid cúi đầu đối đáp lại:

“Thay mặt đại ca quá cố Joseph chúng tôi cảm ơn Lục Tỷ, cảm ơn tất cả anh em của Lục Tỷ!”

“Chúng em thay mặt đại ca cảm ơn chị Lục, cảm ơn tất cả anh em...”

Abid vừa cúi đầu xuống rồi ngóc lên bắt gặp ánh mắt của Thu Phong liếc sang mình, thấy vậy Abid gật đầu nhẹ một cái như ra hiệu cho Thu Phong.

Nhận lấy áo vest ngoài từ tay Lục Nương, Thu Phong khoác nó lên người rồi cài nút lại hân hoi. Vừa đi anh vừa nhếch mép cười miệng thầm thì thảo:

“Sắp có chuyện vui rồi đây!”

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 182: Tang lễ Joseph (2) Anh em nhà họ Hứa

Mục đích của đám đàn em Joseph khi boss nhà bọn chúng chết mà chúng lại mời hết tất cả những dân anh chị trong thành phố đến dự đám tang? Tại sao?

Tại sao lại làm như vậy trong khi biết chắc là nếu một tổ chức nào đó vị thủ lĩnh mất đi cũng tương đương với việc rấn mất đầu, mà một khi đã vậy tổ chức đó sẽ tan rã. Điều đáng ngại nhất khi một con rấn mất đầu mà để người khác biết nó mất đầu số phận của nó chắc chắn sẽ chết chết và chết.

Đêm qua sau khi Joseph gục xuống Abid nằm viện thì những tên thân cận với Joseph liền gặp trực tiếp Abid để bàn tính nên giấu chuyện boss bị sát hại đi hay là nên công khai và hiển nhiên dù giấu đi đến mức độ nào chẳng nữa sớm muộn cũng bị phát hiện.

Lựa chọn giữa hai phương án tiết lộ hoặc bị tiết lộ nó chỉ là quá trình xảy ra trước hay sau. Sớm hay muộn thì người khác cũng biết, thay vì vậy Abid đưa ra một đề xuất rằng nên thông báo tình hình với tất cả những dân anh chị trong thành phố.

Làm như vậy rất rủi ro nhưng cũng kèm thêm một việc rất chắc chắn rằng khi tất cả mọi người đều biết cùng một lúc rồi thì cái tỉ lệ băng nhóm thành một miếng bánh nó sẽ giảm đi không phải bị chia năm xẻ bảy. Thay vì vậy đám dân anh chị kia sẽ phải tranh dành nhau ai là người sẽ tiếp nhận bọn họ và tất nhiên kẻ nào mạnh nhất thuyết phục nhất sẽ khiến cho băng Mafia T.rex đầu quân vào. Lợi ích vẫn được giữ thay vì vậy chỉ đổi chủ thôi.

Abid đã rất điên đầu trong vấn đề này bởi bọn họ không muốn dân bản xứ Xích Quỷ nắm giữ mình, dù là họ bao gồm những dân tộc phương Tây khác nhau nhưng cốt lõi bọn họ không phải người Xích Quỷ và tất nhiên không muốn đầu quân cho người Xích Quỷ nên mới tham gia băng Mafia T.rex nếu không như những kẻ khác bọn họ đã theo những băng đảng mạnh hơn thay vì một băng ngoại quốc này.

Joseph đã rất thành công trong việc đánh vào lòng tự tôn của những kẻ ngoại quốc, bọn họ ở Xích Quỷ bị chèn ép thì ông ta cho những con người như vậy một mái nhà một mái ấm đúng nghĩa nên việc Abid đề xuất gặp rất nhiều khó khăn.

Nhưng trước đó nhờ có bàn bạc với Thu Phong cộng thêm tính toán từ trước đó nữa nên chỉ mất một khoảng thời gian cùng với danh tiếng đạt được trong Mafia T.rex cuối cùng Abid đã thuyết phục được tất cả mọi người trong băng mình. Chỉ cần gió chiều nào theo chiều đó chứ nếu không cả băng sẽ phải tan rã đó là điều Joseph không muốn thấy nhất, phần này thì do Abid thêm mắm thêm muối vào để khích lòng vậy thôi.

Nhưng cái cốt lõi để khiến Abid thuyết phục được họ là sự ăn chắc của hắn, hắn dám đứng ra với sức lực của mình chỉ cần nhịn nhục vài năm hắn đảm bảo sẽ đưa Mafia T.rex trở về trạng thái vốn có của nó thậm chí là sẽ hơn trước chỉ cần tất cả đồng lòng.

Bao nhiêu sự tranh đấu trong băng Mafia T.rex từ đó biến mất, họ đồng lòng lại với nhau nếu không tất cả sẽ bị đào thải. Đã là những con người tha hương mà sống không được ở đây thì đi đâu nữa mà sống. Giữa việc mất và phải mất khiến họ phải đưa ra quyết định là nghe theo Abid.

Thu Phong cũng không thần thánh đến mức tính đến mức độ này, cuối cùng Thu Phong vẫn chỉ là một kẻ dưng phụ mà thôi kẻ không thể nào vẹn toàn được. Nhưng may thay Abid lại rất thông minh trong khoản này, tuy không phải giỏi nhất nhưng đủ dùng trong những trường hợp như vậy bởi chính Abid cũng là người ngoại quốc hắn hiểu được nỗi lòng của những con người này sâu sắc hơn là một kẻ sống trong cộng đồng tộc của mình như Thu Phong.

....

“Bạch bạch bạch...”

Đám tang của súc vật Joseph đang diễn ra đúng lúc này tiếng xe mô tô vang lên ngập trời. Cách đó không xa từ hai bên đường ập tới hàng trăm chiếc mô tô Cruiser, Bobber và Chopper(dạng mô tô cang, có thể lên gg tra). Dẫn đầu đoàn mô tô bên phải là hai người đàn ông tuổi trạc cỡ Thu Phong, còn dẫn đầu đoàn bên trái là một người đàn ông cỡ hơn ba mươi tuổi.

Tất cả đều mặc độc nhất một bộ đồ đen và màu sơn xe cũng màu đen, duy nhất bọn chúng có cùng một đặc điểm nữa là khoác trên mình những bộ áo da in hình ba cái đầu con chó địa ngục Cerberus.

“Phình phình phình...”

Kẻ bước xuống xe đầu tiên là tên lớn tuổi nhất hắn đi chiếc Chopper với cái bánh sau khổng lồ một dạng xe được thiết quái dị nhất trong các dòng xe mô tô. Theo sau đó hai kẻ dẫn đầu đoàn bên kia gạt trống xuống và bước xuống. Còn những tên còn lại lần lượt gạt trống và đứng phía sau người đàn ông kia.

Con đường này như bị xã hội đen mua mất hầu như chẳng ai dám đi vào con đường này nữa vì biết kẻ vừa chết là ai với những kẻ tới đây cũng rất nguy hiểm với người thường.

“Anh em nhà họ Hứa?”

Giọng nói yêu kiều của Lục Nương vang lên bên tai Thu Phong.

Nhìn thấy đàn quân hùng hậu này Thu Phong cũng cảm thấy thật hoang trang, nếu như nói đám người Thu Phong đến đây Lục Nương là một đóa hoa kiều diễm giữa một rừng cỏ dại thì những tên này là những cây lớn mọc trong rừng cỏ kia.

“Lát át khí thế bên mình quá nhỉ?”

Thu Phong nhỏ giọng bên tai Lục Nương, nghe vậy cô ta cũng bắt đầu không vừa lòng với anh em nhà họ Hứa này.

Anh em nhà họ Hứa là ba người mạnh nhất khu quận ở phía tây – Quận Eagle. Quận Eagle là một quận nằm sát rìa phía tây thành phố, đây là quận khá là cá biệt vì ở quận này người ta thường hay tổ chức những hội chơi xe và đua xe. Đa số cái thanh niên trẻ sống ở vùng này đều có chung một niềm đam mê là tốc độ và sắm được một con xe vừa ý.

Con người nơi đây thích cái cảm giác được lái trên một chiếc mô tô, cảm nhận gió của trời, cảm nhận hơi của đất hơn là ngồi trong chiếc hộp có gắn máy lạnh kia. Họ thích cái cảm giác được nhìn những cung đường bằng chính ánh mắt của họ chứ không phải qua một tấm kính, họ thích cái cảm giác được nghiêng mình theo các cung đường quanh co. Thích cái cảm giác được đi vào những hang cùng ngõ hẻm mà ô tô không vào được. Thích cái cảm giác gió tạt vào mặt, nắng rọi vào da hơn là cảm giác ngồi xe ô tô.

Cũng chính vì vậy những con người chung niềm đam mê trên khắp nước tụ họp về Quận Eagle để thực hiện niềm đam mê đó. Có người từ xứ khác đến đây để lập gia đình, có người bỏ xứ vì không thể chịu nổi tiếng ồn của những chiếc mô tô. Thôi luyện thuyền vậy đủ rồi cập nhật thông tin chính về băng đảng của anh em nhà họ Hứa.

Thực chất anh em nhà họ Hứa vốn từ đầu là những người chơi xe chung với nhau, những người anh em tụ họp lại chủ yếu là vì niềm vui. Nhưng trước đó Quận Eagle bị một băng đảng khác cai trị, và băng đảng đó không có bất cứ một tên nào có niềm đam mê mô tô cả. Bọn chúng chỉ biết lộng hành đánh những kẻ vô tội và buôn bán ma túy cho đủ loại người kể cả học sinh cũng có thể sử dụng ma túy. Hay chí ít bọn này lấy tiền bảo kê đến cả bà bán hủ tiếu nghèo nàn.

Bức xúc trước những hành động đó, anh em nhà họ Hứa là ba người tiên phong đánh đập những tên tồi tệ của băng đảng ấy. Quả thật sức của ba anh em nhà họ Hứa quá mức kinh khủng.

Đứa em út tên Hứa Liên Hạo 25 tuổi từ bé đã theo chân võ sĩ là một đấu sĩ tự do thi đấu đến cả giải quốc tế đến năm 18 tuổi về lại nhà để lập nghiệp do không mong muốn con đường võ sĩ đầy rẫy đen tối kia.

Đứa em thứ tên Hứa Tiêu Đình 26 tuổi theo gót anh cả vốn là một võ sĩ chiến đấu trong đấu trường ngầm ở bang Lima thuộc nước Amecanda tới năm 19 tuổi nghe tin em út về nước hẳn ta cũng về theo.

Anh cả - Hứa Tử Lệ 32 tuổi là một lính đặc công của miền Bắc tổ quốc. Là một kẻ cực kỳ mạnh trong lứa tuổi đặc công bằng tuổi hẳn kể cả thời điểm hiện tại. Rồi ngũ binh vì lý do tiền không đủ tiêu nhà còn hai thằng em. Đơn giản vậy thôi.

Ba anh em nhà họ Hứa này bố mẹ bọn chúng đã bị sát hại từ khi Liên Hạo 10 tuổi, Tiêu Đình 11 và Tử Lệ 17 tuổi. Sau thời điểm đó hung thủ vẫn chưa được tìm thấy, cũng lúc đó Tử Lệ bị gọi đi nhập ngũ một thời gian sau khi bố mẹ hẳn được chôn cất. Liên Hạo và Tiêu Đình lúc ấy được nhận nuôi bởi hai hộ gia đình khác nhau ở nước ngoài.

Sau thời điểm bọn họ quay về chung sống với nhau, ba anh em với kỹ thuật chiến đấu bên mình cùng với những anh em chung niềm đam mê bọn họ đã đồng tâm chiếm lấy địa bàn của Quận Eagle.

Băng Cerberus – anh em nhà họ Hứa vốn có một vấn đề khi thành lập là không có thủ lĩnh. Bởi ai cũng là anh em với nhau, vì chung niềm đam mê chung nhiệt huyết mới đến với nhau một cách chân thành. Nhưng ban đầu với số lượng chỉ hơn ba mươi người mà lật đổ được băng đảng lên tới mấy trăm người. Với số lượng ba mươi người ấy chỉ trong vòng một đêm lật đổ được băng kia danh tiếng bọn họ đã được khẳng định.

Càng ngày càng có nhiều người xin gia nhập băng Cerberus, ai vào bọn họ cũng đều chấp nhận hết cho đến khi băng lên đến con số không thể đếm được là lúc những kẻ trong băng lợi dụng danh tiếng để trục lợi cho bản thân.

Và thế là thủ lĩnh băng Cerberus ra đời là cả ba người anh em nhà họ Hứa những người đã dẫn đầu đứng lên chống lại băng đảng kia và thành lập hội chơi xe Cerberus này.

Từ đó Quận Eagle còn được gọi với cái tên là quận của anh em nhà họ Hứa. Thu Phong nghe điều này có vẻ hơi chướng tai bởi thằng nào mà còn sống lấy tên mình đi đặt tên cho cả một quận khi nào chưa? Chưa hề.

Nhưng thực sự mà nói bọn này không phải người xấu. Mà tốt với xấu với Thu Phong không quan trọng. Hẳn chỉ biết trên đời này không tồn tại đúng và sai. Đúng và sai chỉ được khẳng định bởi những thứ con người tạo ra sẵn.

Ví dụ như bạn cầm một cái ly và bạn gọi nó là cái ly. Tại sao nó là cái ly? Bởi vì cái ly là thứ dùng để đựng nước nên gọi là cái ly. Vậy không gọi nó bằng cái tô được sao? Không, tất nhiên cái tô là thứ để ăn cơm

Vậy cái ly là thứ do con người tạo ra và người trước đặt cho nó là cái ly và bạn không thể gọi nó là cái tô được, nếu kêu nó là cái tô thì bạn sai. Đó là thứ con người tạo ra còn nếu là cái cây thì sao? Con người đâu tạo ra cây, cây có trước cả con người. Nếu không gọi là cây thì gọi bằng cái khác có sai không?

Theo ý niệm của tôi là không sai, sai đối với những thứ con người đặt ra nhưng đúng với tôi.

Do đó Thu Phong không quan trọng quan niệm của kẻ nào đúng hoặc sai, quan trọng là hẳn, hẳn muốn thứ gì đúng sẽ đúng theo ý của hẳn, còn nghịch ý của hẳn vẫn là sai.

Vấn đề này hơi rối não một chút về quan niệm đúng sai. Giết người đúng hay là sai? Đối với Thu Phong nó chẳng sai. Đối với người khác đó là một tội ác. Trên đời này chẳng có ai nhận việc mình đang làm là sai cả.

Biết sai, sửa sai, nhưng không nhận sai.

Bạn đang đọc truyện *Đô Thị Quý Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.